

Tục Huyết Hải Thâm Cừ

Contents

Tục Huyết Hải Thâm Cừ	1
1. Tương Kế Tựu Kế	2
2. Bộ Lạc Thiên Lang	19
3. Thiên Sơn Hiểm Yếu	32
4. Oan Khuất Khó Lường	42
5. Loạn Chiến Bằng Cung	64
6. Đường Chưởng Môn Nhân	83
7. Trùng Trùng Duyên Khởi	95
8. Không Động Phái Cựu Sự	103
9. Chia Tay Lương Hữu Giải Cựu Án Sư Môn	108
10. Âm Mưu Không Động Phái	126
11. Giai Nhân Và Kiếm Báu	132
12. Thực Giả Khó Phân Lẫn Đại Sự - Thị Phi Khôn Biện Vấn Hồ Đồ	144
13. Cái Án Đan Khâu Sinh	157
14. Kiếm Khí Tung Hoành Kinh Bốn Phía - Âm Mưu Cuồng Bạo Hải Quân Hùng	167
15. Mâu Tiểu Thư Xuất Hiện	182
16. Nửa Đường Mới Biết Minh Trong Sạch	195
17. Mưu Hại Đồng Môn Thân Thê Thâm - Muốn Toàn Đại Cục Chịu Trầm Oan	203
18. Diệt Thủ Kinh Thiên	215
19. Long Tranh Hổ Đấu Hải Quân Hào	226
20. Tuyệt Sơn Thoát Hiểm Rõ Mưu Gian	239
21. Thổ Vương Và Tù Trưởng	246
22. Ác Đồ Và Độc Phụ	258
23. Độc Phụ Dùng Mê Hương Hại Hiệp Nữ - Thần Thâu Ra Diệt Thủ Đùa Tướng Quân	266
24. Đòi Bận Giang Hồ	273

Tục Huyết Hải Thâm Cừ

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan.com.

1. Tương Kế Tựu Kế

- Từ rất lâu trước, khi Chương giáo mới truyền vào Trung Nguyên, tổ tiên của La Hải là một gia đình rất sùng tín của Chương giáo giữ chức giáo trưởng ở chùa Thanh Chân ra sức truyền đạo mới. Tất nhiên, ở buổi đầu, để có được số tín đồ đông đảo mau chóng Chương giáo phải dùng đến vũ lực cho nên lúc ấy có câu: “nhất thủ Khả Lan kinh, nhất thủ chấp kiếm” (một tay cầm kinh Coran, còn một tay cầm kiếm) loan truyền trong giáo đồ.

Lúc ấy có một người coi Chương giáo là quốc giáo của mình là quốc vương Ba Tư, người có tặng cho giáo đồ Trung Nguyên mười hai bộ kinh Khả Lan, phân chia cho mười hai giáo trưởng.

Trong mười hai bộ kinh Khả Lan này có một bộ chép lẫn cả võ kinh vào trong ấy nhưng phải biết phương pháp đọc mới phát hiện được võ công bí kíp ấy.

Quốc vương Ba Tư khi trao bí kíp võ công vào Trung thổ có dặn dò sứ giả phải tuyển chọn một người trong số mười hai giáo trưởng xứng đáng để truyền thụ thượng thừa võ công Ba Tư. Sứ giả đã tuyển chọn đúng tổ tiên La Hải nhưng không hiểu sao ông tổ La Hải chưa kịp phát hiện bí kíp võ công thì đã chết.

Sau đó chiến tranh liên miên ở Ba Tư, do đó Chương giáo ở Trung Nguyên qua thời gian dài đứt đoạn không còn liên hệ gì với Chương giáo ở Ba Tư nữa. Thời gian qua đi, dùng nói bí kíp võ công dĩ nhiên không ai biết tới mà đến chuyện Ba Tư chuyển kinh bộ vào Trung thổ lâu ngày chảy thủng cũng chẳng ai còn nhớ. Gia đình La Hải những đời sau bất quá cũng chỉ biết đó là bộ kinh Khả Lan bằng chữ Ba Tư. Họ tuy không biết chữ Ba Tư nhưng rất trân quý bộ kinh này.

Khi Đề Ma Đạt Đa vào từ Ba Tư biết sự việc này bèn đến Chương Cương, không biết do đâu mà biết được nhà La Hải đang giữ kinh, tiếc rằng ông không tìm gặp được thân phụ của La Hải, kể xảy ra cuộc tỷ thí võ công với Đường Hiểu Lan trên đỉnh Chu Mục Lăng Ma và chết.

Đề Ma Đạt Đa chết rồi chỉ còn một người duy nhất biết được bí mật trong nhà La Hải đó là tên đệ tử của Đề Ma Đạt Đa nhưng bản lãnh tên đệ tử này còn non nớt quá, không dám ra tay cứ chần chờ tìm cơ hội đoạt kinh lần nữa. Đến nay y đã trên tuổi sáu mươi ước nguyện vẫn chưa thành.

Ta may mắn có cơ duyên được y coi là bằng hữu. Y rời bỏ quê hương tới đây tứ cố vô thân không ai thêm gần gũi y, thấy ta rất thân thiết thành thật nên năm vừa rồi y mới tiết lộ cho ta biết nơi cất bí kíp võ công ấy và hứa nếu ta tìm cách chiếm đoạt được, y sẽ giúp ta dịch thành Hán văn để ta với y cùng học.

Ân Kiếm Thanh vui mừng:

- Chúc mừng sư phụ, nếu lão nhân gia mà học được võ công bí kíp Ba Tư, cộng thêm nội công bí kíp của Trương Đan Phong thì dù có Đường Hiểu Lan tái thế, Kim Thế Di phục sinh, danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” vẫn về tay sư phụ.

Hồng Phát Quái Nhân được đệ tử nịnh thích chí cười ha hả:

- Con chúc mừng ta, ta cũng chúc mừng con nữa.

Ân Kiếm Thanh giả vờ không hiểu, cố tình hỏi lại

- Con có gì đáng mừng? Quái nhân tóc đỏ cười híp mắt:

- Ta có một đồ đệ duy nhất là con, ta học được tuyệt nghệ võ công gì mà chẳng truyền cho con? Đương nhiên con cũng sẽ thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Chỉ cần mười năm nữa con sẽ thay thế ta trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Ân Kiếm Thanh vội vàng quỳ phục xuống:

- Đa tạ sư phụ tài bồi! Quái nhân tóc đỏ đỡ học trò lên;

- Chớ lạy tạ vội, ta còn đang có mối lo phiền đây. Bí kíp võ công của La Hải còn chưa biết y giấu nơi nào làm sao ra tay cướp đoạt được? Suy đi tính lại chỉ còn một cách tốt nhất là ta dùng mưu trí để chiếm đoạt, việc này lại phải nhờ đến tay con.

Ân Kiếm Thanh đáp liền:

- Xin sư phụ cứ dạy, việc này là việc chung của sư đồ chúng ta. Họa phúc cùng hưởng, đồ nhi xin tận tâm tận lực. Xin hỏi sư phụ mưu trí ấy có phải là con chỉ cần lấy La Man Na làm vợ đương nhiên bí kíp võ công sẽ rơi vào tay con? Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:

- Như vậy là con đã hiểu rõ sự việc rồi. Lấy La Man Na làm vợ con sẽ có ba điều lợi lớn: một là rất có hy vọng con sẽ trở thành quốc vương đất Chương Cương, hai là phát hiện được các mỏ châu ngọc ở vùng này, ba là chiếm đoạt được võ công bí kíp. Chỉ cần ba điều lợi này, cho dù có bị nguy hiểm đến đâu trong vài ngày không quá xứng đáng sao? Ân Kiếm Thanh vội vàng nói:

- Vâng vâng, vậy lão nhân gia hãy đi tìm cách giết chết tên Tang Đạt Nhi. Con sẽ đợi sư phụ ở đây vài ngày, chỉ e... sợ rằng...

- Cái gì vậy, e sợ gì? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con vừa nhớ đến một việc, bí kíp võ công kia rất không nên để cho tên đồ đệ Đề Ma Đạt Đa cùng hưởng.

Quái nhân mỉm cười:

- Con thật xứng đáng là học trò của ta, ta cũng đã nghĩ đến chuyện ấy rồi. Nhưng không có y lấy ai dịch ra Hán văn cho chúng ta? Giờ đây y đã lớn tuổi, dịch xong bản văn bản văn bí kiếp này chắc y sẽ kiệt lực mà chết. Nếu y chưa chết, ta cũng có cách làm cho y không còn thở nữa.

Hai thầy trò cùng nhìn nhau mỉm cười đắc ý. Không thấy Mạnh Hoa cự quây gì cả, quái nhân tóc đỏ hạ giọng:

- Hay lắm! Có thầy này thì có trò đó! Con nên nhớ: hễ trời sáng thì tên tiểu tử này tỉnh dậy, con liệu mà đối phó với y.

Mạnh Hoa giả vờ trong cơn hôn mê hơi cự mình, trong bụng cười thầm: “Hãy chờ đến sang mai xem bọn mi còn lừa bịp ta gì nữa? Hừ, ta sẽ cùng các người đóng một vở kịch chơi”.

Chàng âm thầm vận động huyền công, đem chân khí ngưng tụ nơi các huyết đạo, cứ như thế không biết bao lâu, chỉ thấy nơi huyết đan dần ấm hần lên, khí lực từ từ khôi phục, những cảm giác đau đớn cũng vơi bớt nhiều, có thể miễn cưỡng chịu được. Chàng biết với sức lực hiện nay một người không biết chút gì võ công chưa chắc chàng đã đánh thắng được, huống hồ là với Ân Kiếm Thanh? “Phải nhẫn nại, cố gắng nhẫn nại, không được để cho y biết ta đã biết được những bí mật của y.” Chàng luôn tâm niệm như thế Chàng không dám động đậy, cũng không dám mở mắt nhìn lúc thầy trò Ân Kiếm Thanh đang chia tay nhau.

Trong màn đêm tối mò chỉ nghe tiếng bước chân của Ân Kiếm Thanh đi qua đi lại, hiển nhiên là y cũng nôn nóng chờ chàng tỉnh lại.

Rất may, Ân Kiếm Thanh không phải đợi lâu lắm. Phương Đông vừa có mấy ánh sang le lói chiếu đến, y lẩm bẩm vì chờ đợi nóng ruột quá: “Trời mau sáng đi, sao tên tiểu tử này mãi không tỉnh dậy vậy? Ồi, chỉ sợ nó bị trúng Lôi Thần Chưởng nặng nề hơn sư phụ ta tưởng nhiều”.

Lại qua một lúc chờ đợi, Ân Kiếm Thanh tự nói một mình:

- Ta bề gì cũng danh giá là một “tiểu vương gia”, cam tâm với tên yêu quái đó làm sư phụ thật là hổ thẹn. Âu Dương Xung ơi là Âu Dương Xung, ta vì tham ba điều lợi lộc nên đành gọi người bằng sư phụ, còn người thu ta làm đồ đệ chắc cũng không phải do lòng tốt gì.

Ha ha, tương lai ai lợi hại hơn ai rồi sẽ biết! Lúc đó Mạnh Hoa mới biết quái nhân tóc đỏ tên là Âu Dương Xung, chàng nghĩ thầm: “Té ra thầy trò này chẳng ưa gì nhau, có thầy đó ắt có trò đó, chẳng nên lấy làm lạ.” Trời đã bắt đầu sáng thật sự, chàng hơi chuyển người, mở to hai mắt. Ân Kiếm Thanh thấy chàng đã tỉnh vội reo lên rất ân cần:

- A! Mạnh huynh, huynh đã tỉnh rồi ư? Huynh thấy trong người thế nào? MÀN KỊCH ĐÃ BẮT ĐẦU, chàng giả vờ không chịu nổi về ân cần của y, gạt đi:

- Hãy đi đi! Lời nói rất thông oán như thật vì hôm qua chính y đã hai lần tìm cách ám hại chàng.

Ân Kiếm Thanh cũng nhập vai kịch, y sụt sùi lấy tay quạt nước mắt như sắp sửa khóc. Chàng giận dữ:

- Sao ngươi chưa chết đi cho rồi! Còn bày trò mèò khóc chuột nữa ư? Ân Kiếm Thanh giọng giả rất chân thành:

- Mạnh huynh, ta thật đáng chết vì không xứng đáng với Mạnh huynh. Nhưng ta vì chút hiểu lầm mà nỡ hại huynh, huynh có bằng lòng nghe ta giảng giải không?

- Ngươi đã hai lần ám toán ta, còn gì để phân giải nữa? Hừ, còn tên sư phụ ác độc của ngươi đâu? Ngươi không nhẫn tâm giết ta chết thì nhờ tên sư phụ của ngươi giết ta đi! Chàng cố làm ra vẻ rất phần khích giận dữ nhưng trong giọng nói đã có phần hòa hoãn.

Ân Kiếm Thanh mừng thầm trong bụng: “Tên tiểu tử này thật trung hậu đến độ ngu dốt, y tưởng ta không nỡ nhẫn tâm giết y? Hừ, lừa gạt một tên ngu dốt thế này có lẽ dễ dàng hơn ta tưởng tượng”.

Y làm ra vẻ rất khổ sở nói:

- Mạnh huynh nói không sai chút nào. Tên sư phụ ấy của ta là một yêu nhân rất độc ác, ta còn hận oán hằn hơn là huynh nữa.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Ngươi hận oán hằn? Thế sao còn nhận hằn làm thầy? Ân Kiếm Thanh vội vàng đáp:

- Ta đâu có cam tâm bái hằn làm thầy! Hằn cương bức ta làm đồ đệ đó chứ! Sức ta đâu có bằng hằn, không nghe lời hằn giết ta thì sao. Ta ở thế chẳng đành đành đành nhận để bảo toàn mạng sống.

- Nói như vậy việc ngươi ám toán ta cũng là do hằn cương bức? Chính Ân Kiếm Thanh cũng định nói như thế nhưng không ngờ Mạnh Hoa lại mở lời trước, y vô cùng mừng rỡ:

- Đúng vậy, tính mạng của ta ở trong tay hằn, không nghe lời hằn sao được? Nhưng ta có điều này muốn nói với huynh.

Mạnh Hoa giả vờ như nửa tin nửa ngờ cười nhạt hỏi:

- Nói điều gì?

- Hằn nói với ta nếu không nghe mệnh lệnh hằn ám toán để bắt giữ Mạnh huynh, hằn sẽ giết chết cả huynh và ta. Ta định tương kế tựu kế như thế này, huynh đã biết sự lợi hại của Lôi Thần Chưởng ghê gớm đến thế nào, huynh chưa thể là đối thủ được đâu. Chỉ bằng chúng ta giả vờ tùy thuận hằn, trước là bảo toàn tính mạng, sau sẽ tìm cách đối phó. Mạnh huynh, xin huynh hãy tin ta, ta biết trước đây vì chúng ta hiểu lầm lẫn nhau nên xảy ra nhiều việc đáng tiếc, lần này ta thề không thành thật với huynh thì huynh cứ đánh chết ta đi.

Mạnh Hoa giả vờ suy nghĩ tính toán, không trả lời ngay. Ân Kiếm Thanh càng tưởng thực, cố dùng hoa ngôn xảo ngữ thuyết phục. Một lúc sau, Mạnh Hoa mới giả vờ tin theo lời y:

- Được lắm, cứ theo lời ngươi nói thì ngươi muốn ta phải làm gì bây giờ? Ân Kiếm Thanh hấp tấp:

- Tên yêu nhân này rất muốn được huynh trao cho nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong. Huynh đã thụ thương bởi Lôi Thần Chưởng, trừ hằn ra không ai có thuốc giải.

Mạnh huynh, xin tha thứ cho tôi phải nói thật, trong vòng bảy ngày nếu không có thuốc giải huynh sẽ chết liền! Thế là mục đích của bọn thầy trò đã được Ân Kiếm Thanh nói rõ, chàng không hề đáp ngay, cứ chần chừ càng khiến cho y thêm nóng ruột, một lúc lâu chàng làm ra vẻ cự tuyệt:

- Ta thà chịu chết chứ đời nào mang bí kíp thượng thừa cho bọn ác nghiệt? Hằn tưởng chiếm được nội công, kiếm pháp của Trương Đan Phong là dễ lắm ư? Hằn chỉ nằm mộng! Xét về bản chất con người, Mạnh Hoa

vừa nói mấy lời thật đúng với tính cách của chàng, làm sao Ân Kiếm Thanh nghi ngờ gì được? Y ngửa mặt lên trời cười ba tiếng ha ha ha.

Mạnh Hoa cười:

- Người cười cái gì?
- Ta cười người thành thật quá đáng, đây là chúng ta lừa hắn chứ có phải trao cho hắn bí kíp thật đâu nào?
- Làm sao lừa hắn? Ta vẫn còn đầu vầng mắt mờ, lỗ vụng một điểm nhỏ hắn cũng sẽ biết! Ân Kiếm Thanh hạ giọng, vẻ mặt y láu lỉnh vui vẻ đặc biệt:
- Ta đã có diệu kế, huynh khỏi cần lo, Mạnh đại ca, huynh chỉ việc đọc cho ta yếu quyết nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong giấu ở trong Thạch Lâm là được, mọi chuyện sau đó để ta lừa hắn cho! Mạnh Hoa do dự một lúc mới hỏi:
- Đọc cho người nghe? Ân Kiếm Thanh ra vẻ mười phần thành khẩn:
- Mạnh đại ca, không tin ở ta sao? Chàng thử dài:
- Nếu người không lừa ta, ta sẽ đọc cho người nghe nhưng ta quyết không đem bí kíp cho hắn.

Ân Kiếm Thanh vồn vã:

- Ta hận thù tên yêu sư ấy hơn ai hết, bây giờ chúng ta cùng một phe để chống đối lại hắn, ta lừa dối đại ca sao được? Mạnh Hoa gật đầu:
- Trương Đan Phong và nhà họ Ân xưa kia có ân nghĩa với nhau, nói thật trước đây ta cũng định đem các bí kíp nội công và kiếm pháp tặng cho người. Được, trước tiên ta sẽ đọc Huyền Công Yếu Quyết cho người nghe.

Chàng nói câu ấy là hoàn toàn thật thà vì chính chàng cũng định đem cho Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi các bí kíp ấy, nhưng sau rồi thấy tâm thuật của Ân Kiếm Thanh bất chính chàng mới bôi xóa tất cả đồ hình trong thạch động.

Ân Kiếm Thanh mừng rỡ ghé sát vào Mạnh Hoa chuẩn bị nghe chàng đọc. Bỗng nhiên Mạnh Hoa ôm ngực ho mấy tiếng liền không nói ra lời. Ân Kiếm Thanh hiểu rằng dục tốc bất đạt, mình càng nóng ruột càng hỏng việc, vả lại Mạnh Hoa đã bằng lòng, mình cũng nên biểu lộ sự quan tâm:

- Mạnh đại ca làm sao thế? Hãy uống chút nước đã.

Ân Kiếm Thanh sốt sắng đi tìm nước ân cần mang đến cho chàng rồi ân cần tiết lộ:

- Ta có nghe tên yêu sư nói qua, hễ người bị trúng Lôi Thần Chưởng một ngày bị đau đốn ba lần sáng, trưa và chiều. Cứ lần sau cơn đau đốn dữ dội hơn lần trước cho đến khi được uống thuốc giải độc mới yên. Hay là huynh bị Lôi Thần Chưởng phát tác, bắt đầu đau đốn rồi? Mạnh Hoa rên rỉ:
- Ôi! Mỗi ngày đau đốn đến ba lần làm sao chịu nổi, thà chết còn hơn.

Ân Kiếm Thanh vội xoa tay:

- Đứng, đứng, hãy cố chịu một chút đọc cho ta nghe vài trang Huyền Công Yếu Quyết ta sẽ đưa thuốc giải độc cho.

Chàng đáp:

- Ta đâu có mang Huyền Công Yếu Quyết theo bên mình?
- Ta biết, chỉ cần huynh đọc thuộc cho ta chép ra là được rồi! Chàng vẫn rên rỉ:
- Ôi... đau đến chết mất... ta... ta...

Toàn thân chàng vật vã trong cơn đau, hai má đỏ bừng, mồ hôi tuôn ra ướt đầm nhỏ xuống từng giọt Ân Kiếm Thanh muốn đưa thuốc giải cho chàng uống để chàng giảm cơn đau và đọc cho y nghe Huyền Công Yếu Quyết nhưng lại sợ chàng đổi ý nên cố trấn an:

- Mạnh huynh ơi đây là lần đau đón đầu tiên của ngày đầu tiên. Lần đau này chóng qua lắm chỉ độ một khắc là dịu thôi.

Thực ra từ khi bị trúng Lôi Thần Chương tình trạng của chàng quả có đau đón thật nhưng sự đau đón do chàng cố ý tạo nên hơn hẳn sự đau đón thật. Trong lúc Ân Kiếm Thanh lo lắng về bệnh tình của chàng thì chàng ngằm vận huyền công ngưng tụ chân khí phát ra những tiếng rên rỉ lừa bịp Ân Kiếm Thanh.

Ân Kiếm Thanh vốn được sư phụ trao cho thuốc giải độc cất trong túi nhưng y vẫn phân vân giữa đưa ra và không đưa ra.

Mạnh Hoa ngằm vận nội công, thân mình xuất hạn rồi sắc mặt dần dần Chương phục như cũ, Ân Kiếm Thanh mừng rỡ:

- Thấy chưa ta nói đầu có sai, lần này vừa mới đau đón xong phải đến giữa trưa mới tiếp cơn đau thứ hai, huynh hãy đọc mau cho ta chép đi.

Mạnh Hoa dùng dằng:

- Nhưng ta đang đói quá, người hãy chịu khó nường cho ta vài củ khoai rừng ăn đỡ đói vậy.

Ân Kiếm Thanh công nhận đã hơn một ngày chàng chẳng có chút gì vào bụng, bây giờ đói cũng phải, nên vội vàng đi tìm mấy củ khoai còn sót lại, nổi lửa nường cho chàng ăn.

Chàng ăn no nê, tinh thần đã sảng khoái, tự cảm thấy có thể cử động như thường được rồi, nhưng chàng cứ giả vờ nằm yên một chỗ để giấu thực lực của mình.

Chàng nhớ có một lần trước đây Kim Bích Y có nói với chàng một câu đại ý: “Gặp người hiền thì mình lấy thành thật mà xử, gặp kẻ dữ ta sợ gì không dùng vũ lực?” Nàng thấy chàng quá thành thực nên có ý cảnh giác chàng, chàng nghĩ bụng: “Thầy trò này đã lừa bịp ta mấy lần, ta dại gì không lợi dụng cơ hội lừa bịp lại họ?” Đã có chủ ý như vậy chàng bắt đầu đọc Huyền Công Yếu Quyết cho Ân Kiếm Thanh nghe nhưng toàn đọc những lời do chàng bịa ra hoàn toàn hoặc dựa vào yếu quyết thật rồi thêm bớt đảo lộn lung tung nhưng khổ nỗi xưa nay chàng vốn là người chân thực nên trong khi bịa đặt như vậy cũng không dễ dàng gì, nhiều lúc chàng ấp úng suy nghĩ khá lâu mới bịa được một đoạn cho Ân Kiếm Thanh nghe. Ân Kiếm Thanh thấy chàng đọc một cách khó khăn y càng tin là thực vì y nghĩ chàng không thể nào thuộc lòng được.

Ân Kiếm Thanh say sưa chép theo lời chàng đọc mới được hai trang giấy không ngờ đã gần tới trưa, giờ đau đón của chàng đã đến. Lần này Mạnh Hoa cảm giác như trong người có hai luồng nóng, lạnh chạy vào lục phủ ngũ tạng, so với lần trước khó chịu hơn bội phần, chàng rống lên một tiếng giả như cực kỳ đau đón, đương nhiên không thể tiếp tục đọc Huyền Công Yếu Quyết được nữa.

Ân Kiếm Thanh đang chép dở dang chịu không nổi đành nói:

- Huynh cố chịu đau một lát, ta đi tìm thuốc giải liền đây.

Mạnh Hoa lăn lộn trên giường:

- Ta sợ... sợ... yêu nhân...

Tất nhiên chàng giả đau không nói hết câu. Ân Kiếm Thanh vội trấn an:

- Yêu nhân ấy không ở đây đâu, tuy cũng không xa lắm. Hắn ở tại đằng sau núi, đợi một chút ta đi tìm hắn.

Y vừa nói đưa thuốc liền rồi lại nói đợi một chút, nhưng cứ dùng dằng một lúc lâu để kịp sao chép lại một bản Huyền Công Yếu Quyết thứ hai nữa rồi mới nói với Mạnh Hoa:

- Mạnh huynh hãy yên tâm, ta chép hai bản, một bản thật một bản giả, bản giả này ta đưa cho hắn.

Té ra y định lừa cả sư phụ của y, nhưng y không biết bản mà y tưởng là thật cũng là bản giả. Căn cứ vào bản giả ấy, y bịa ra một bản giả nữa, nhưng y bịa rất tài tình linh hoạt chứ không khó khăn như lúc chàng đọc. Trong chốc lát y đã chép xong “bản giả của bản giả” cầm ra đi.

Chàng thấy y đi ra sau núi trong lòng vừa cười thầm vừa lo lắng: Cười thầm vì y lấy giả làm chân, chắc y dương dương tự đắc là trên đời này chỉ có mình y thông minh còn người ta đều ngu dốt đại dốt cả. Lo lắng vì nếu y mang thứ gọi là “thuốc giải độc” về đây chàng chưa biết phải ứng phó ra sao.

Bị trúng thương Lôi Thần Chưởng một ngày sẽ bị đau đớn hành hạ đúng ba lần. Cứ lần sau sự đau đớn lại tăng hơn và kéo dài hơn lần trước do đó khi Ân Kiếm Thanh ra đi, y định ninh chàng sẽ bị dằn vặt rất lâu. Nhưng Ân Kiếm Thanh tính toán sai cả.

Mạnh Hoa đã được truyền thụ nội công tâm pháp của Trương Đan Phong, chàng ngưng tụ chân khí vận nội công chống lại chất độc nội thương, chỉ nửa thời gian bình thường sự đau đớn đã giảm bớt, tinh thần minh mẫn trở lại. Hiện nay trong gian nhà cỏ chỉ có mình chàng, chàng càng dễ thi triển công phu nội công tự trục xuất nội độc, nhưng Lôi Thần Chưởng là một loại độc chưởng không ít lợi hại, tuy chàng có thể đẩy lùi đau đớn nhưng giải độc hoàn toàn vẫn không thể được nếu không có thuốc giải của thầy trò Ân Kiếm Thanh. Chàng vì vận dụng nội công quá sức nên dù trong nội tạng đã giảm hẳn đau đớn nhưng sức lực vẫn chưa thể Chưởng phục như bình thường. Nếu bây giờ gặp địch nhân chàng không cách nào đối đầu nổi.

Ân Kiếm Thanh trở về mau hơn chàng ước định. Y cười tươi:

- Mạnh huynh, huynh thật là may mắn không bị tên yêu nhân ấy nghi ngờ chút nào, Ta vừa đưa Huyền Công Yếu Quyết giả ra là hẳn tin ngay. Hẳn tin luôn cả lời ta lừa hẳn là huynh tình nguyện đem “yếu quyết” tặng cho hẳn, hẳn lại tin ta luôn luôn trung thành với hẳn và vì vậy hẳn đưa liền thuốc giải độc cho ta đây này.

Y đưa ra mấy viên thuốc tròn tròn mà vừa nhìn là chàng đã biết là thuốc giả, chàng vờ uống một viên nhỏ, quả nhiên thấy trong người khác lạ. Chàng vờ cười nhẹ:

- Ân đại ca, đa tạ đại ca đã lao khổ, không biết đến bao giờ ta mới đền đáp được ân nghĩa của đại ca. Ôi ta hãy còn đau quá không tự mình uống hết thuốc được, xin đại ca giúp đỡ ta dậy cho ta xin chén nước! Chàng vờ gắng gượng ngồi dậy nhưng rồi lại ngã bật ra. Ân Kiếm Thanh tin chàng chưa hết cơn đau đớn nên không ngần ngại cầm một chén nước đến gần đỡ lưng chàng dậy.

Khi y vừa cong người xuống, Mạnh Hoa xuất thủ tức khắc, chỉ của chàng đánh vọt trúng ngay vào huyệt Toàn Cơ của y. Y hoàn toàn bị bất ngờ, chỉ kêu lên được một tiếng “ối” rồi ngã vật xuống đất, chén nước trong tay bắn ra vỡ tung tóe.

Chỉ ấy của chàng đánh ra rất mạo hiểm nhưng rất đúng thời cơ. Ân Kiếm Thanh tưởng chàng không đủ sức uống thuốc làm sao tưởng tượng được chàng đột nhiên tung ra một chỉ quá mau lẹ trúng huyệt đạo của y? Mạnh Hoa có thể chưa đủ khí lực để quyết đấu với y, nhưng chỉ đánh một chỉ quyết định thì chàng thừa sức. Ân Kiếm Thanh la ối, ngã lăn ra không động đậy gì nổi chẳng khác gì chàng.

Tuy y không động đậy được nhưng vẫn nói được:

- Mạnh... Mạnh đại ca... làm gì vậy? Ta... hảo tâm... cho đại ca uống thuốc giải, đại ca... đại ca...

Mạnh Hoa đứng phắt dậy cười nhạt:

- Ta làm gì ư? Ta thật đa tạ cái hảo tâm của ngươi. Nhưng thuốc này ta không uống đâu, nhường cho ngươi uống đó.

Chàng sợ sức chàng chưa Chưởng phục hẳn, dù đánh trúng huyệt đạo của Ân Kiếm Thanh nhưng nếu không đủ công lực, không lâu sau y đã có thể tự giải huyệt, chàng liền vươn tay dùng thủ pháp rất kinh diệu bóp vào quai hàm bắt y há miệng to ra rồi còn bao nhiêu viên thuốc chàng nhét cả vào miệng y đẩy xuống cổ họng.

Chàng cười lạnh lẽo:

- Ân Kiếm Thanh, ngươi chớ tự coi chỉ có mình ngươi là thông minh còn ai cũng ngu cả.

Ta nói thật cho ngươi biết, bao nhiêu lời bàn luận mưu kế của ngươi và tên yêu nhân tóc đỏ kia ta đều đã nghe rõ hết. Ngươi hai lần ám hại ta, ta đều tha thứ, ngươi nghĩ xem người đáng làm người hay không? Ân Kiếm Thanh hồn phi phách tán, run lấy lấy. Mạnh Hoa trầm giọng:

- Nếu không nhớ tới nhị sư phụ, ta đã giết chết ngươi lâu rồi, chứ đâu để ngươi còn thở để nói nhảm nhí như hiện nay! Ân Kiếm Thanh trong bụng đã hơi yên tâm vì biết chắc Mạnh Hoa không nỡ giết y, y gian xảo thâm nghi: “Chỉ cần ngươi không giết ta để ta chờ sư phụ về là ta có cơ hội trả thù ngay”. Y đã quyết tâm chờ sư phụ về rồi tính sau nên không nói lung tung với chàng nữa.

Mạnh Hoa tập trung tinh thần vận công khôi phục công phu, thời gian thấm thoát đã gần chiều tối. Chàng vội đi lục thức ăn, kiểm tra lại lương thực còn lại trong nhà, chàng ước tính nếu một mình cũng có thể ăn được trong vòng năm ngày. Chàng mỉm cười nói với Ân Kiếm Thanh:

- Người với sư phụ người ước tình năm ngày sẽ trở về có phải không? Một người bình thường có thể nhịn đói đến bảy ngày vẫn chưa chết, người cố nhịn ăn năm ngày không thể nào chết được đâu. Lương thực còn ít quá, rất tiếc là chỉ đủ cho mình ta dùng thôi.

Người bình thường khi đang bệnh nặng có thể không thêm ăn, nhưng đêm nay Ân Kiếm Thanh hoàn toàn không bệnh, y chỉ bị uống loại thuốc giải độc giả khiến không còn khí lực nhưng vẫn không khác gì người thường nghĩa là vẫn có cảm giác đói. Y nằm co ở một góc nhìn Mạnh Hoa xẻ những miếng thịt rừng mà nước miếng ứa ra đầy miệng lên tiếng van cầu chàng:

- Mạnh đại ca, đại ca thương tình cho ta cái gì ăn với.

Mạnh Hoa vốn có lòng nhân từ, cuối cùng cũng cảm động vất cho y mấy củ khoai rừng:

- Tiểu vương gia, sơn hào hải vị người ăn đã nhiều rồi, mấy hôm nay chịu khó ăn khoai rừng vậy.

Y van xin:

- Cho ta thêm miếng thịt nho nhỏ nữa Mạnh Hoa ăn xong bữa chiều bụng tự nghĩ thầm: “Với số lương thực này mà hai người ăn chỉ trong vòng ba ngày là hết nhẵn. Đợi đến mai xem ta có Chương phục được chút khí lực nào sẽ đi tìm thêm chút thực phẩm nào nữa mới được.” Chưa nghĩ hết chàng đã thấy đầu váng mắt mờ, nửa thân lạnh như có tảng băng chảy trong lục phủ, còn nửa thân lại nóng như có lửa đốt trong ngũ tạng, chàng biết đã đến giờ độc chất Lôi Thần Chương phát tác. Cũng may lần đau đớn này hình như ngắn hơn lần trước chứ không kéo dài hơn. Chàng mừng rỡ vì biết đó là diệu dụng của nội công tâm pháp của Trương Đan Phong mà hôm nay chàng đã vận dụng. Nhưng còn mấy hôm nữa quái nhân tóc đỏ sẽ trở về, không biết chàng có đủ thời gian phục Chương công lực hay không.

Ngày hôm sau qua một đêm thức trắng vận nội công yếu quyết, chàng có tiến bộ hơn phân nửa, chàng đã có thể tự mình chống chiếc gậy lần mò đi ra sườn núi. Trước khi chàng ra cửa, Ân Kiếm Thanh năn nỉ:

- Mạnh đại ca đi rồi ai cung cấp lương thực cho ta ăn? Không lẽ đại ca nỡ bỏ ta chết đói ở nơi đây? Chàng lạnh lẽo:

- Sư phụ của người sắp về, ta ở đây chịu chết ư? Nhưng mùa này tuyết rơi nhiều, chỉ cách có mấy ngày mà sườn núi đã đóng một lớp tuyết dày rất trơn trượt, chàng không thể nào tự mình xuống núi được đành quay trở lại.

Chàng đang đi bỗng thấy xa xa dưới chân núi có bóng đen di động. May chàng ở trên cao nhìn xuống nên phát hiện ra bóng đen trước, còn bóng đen ở dưới thấp nên không nhìn thấy chàng. Bóng đen ấy chính là Âu Dương Xung. Mạnh Hoa trong lúc cấp bách không biết làm sao đành vòng ra sau gian nhà cỏ, ở đó có mấy tảng đá rất lớn tạo thành mấy miệng hang tối om. Chàng vừa ẩn thân vào một miệng hang chính là lúc Âu Dương Xung bước vào nhà.

Ân Kiếm Thanh vui mừng kêu lên trước tiên:

- Sư phụ, mau mau lại đây cứu con.

- Ủa? Mi làm sao thế? Còn tên tiểu tử đâu? Kiếm Thanh đỏ mặt:

- Con bị tiểu tử ấy lừa bắt uống thuốc tiêu trảm cả sức lực. Sư phụ hãy lấy thuốc giải độc cho con. Ủa, sư phụ không gặp tên tiểu tử vừa xuống núi sao? Chợt nghe một tiếng bốp rất lớn, Âu Dương Xung chửi mắng:

- Mi là tên không làm được cái trò gì, đến giữ một thằng đã bị trúng thương mà cũng không xong.

Hình như hấn vừa tát tai Ân Kiếm Thanh một cái thật mạnh, Kiếm Thanh bị đánh chửi tức lắm nhưng không biết nói sao đành xuống giọng van xin sư phụ:

- Vâng, đồ nhi thật là một đứa vô dụng, làm lỡ công việc của sư phụ. Xin lão gia ban cho đồ nhi thuốc giải độc để đồ nhi đả công chuộc tội.

Sau khi tắt Ân Kiếm Thanh một cái, nộ khí của Âu Dương Xung đã giảm bớt và nghĩ vẫn còn chỗ tận dụng y được, liền giãn dần nét mặt, ném cho Ân Kiếm Thanh mấy viên thuốc:

- Người uống mấy viên thuốc này tối thiểu cũng phải hết ngày hôm nay mới có thể phục Chương khí lực.

Ân Kiếm Thanh nghiêng rằng:

- Lần này bắt được tên tiểu tử ấy con quyết giết chết liền, bây giờ con ở đây chờ sư phụ đi bắt tên tiểu tử ấy chắc cũng còn quanh quẩn ở đâu đây thôi Âu Dương Xung định bước ra lại dừng chân như sực nhớ ra:

- Chỉ cần tiểu tử ấy chưa xuống núi ta thế nào cũng bắt lại được. Nhưng còn chuyện này ta chưa hỏi con. Nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong, tiểu tử ấy đã đưa cho con chưa? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con mới chép được có hai trang nội công tâm pháp đây, nhưng e...

- Nhưng e cái gì?

- Chỉ sợ không biết là thật hay là giả? Y sợ sư phụ lanh lợi này khám phá ra âm mưu tráo dối của y nên y chặn đầu trước bằng câu nói ấy.

Âu Dương Xung bảo:

- Người đem ra đây cho ta giám định.

Bản nội công tâm pháp mà y chép theo lời đọc của Mạnh Hoa đã hiển nhiên là giả nhưng dù sao vẫn căn cứ phần nào vào Huyền Công Yếu Quyết vì chàng là người xưa nay chưa hề biết nói dối nên không thể bịa ra hoàn toàn, cho nên có thể nói nội dung của nó nửa giả nửa thật. Tuy Mạnh Hoa có thêm bớt đảo lộn nhưng vẫn căn cứ vào căn bản võ học. Ân Kiếm Thanh lại căn cứ vào bản giả đó bịa đặt thêm thành một thứ giả của giả. Tuy hiện nay Âu Dương Xung không có thì giờ xem xét kỹ, hẩn đọc qua tuy chẳng hiểu gì nhưng lại định ninh nội công tâm pháp của Trương Đan Phong quá ư thâm ảo không thể hiểu biết liền tức thì được. Hẩn cất hai trang giấy vào túi rồi nói:

- Theo ta biết qua có lẽ không phải bản giả đâu. Chỉ tiếc rằng người mới chép được ngắn quá.

Ân Kiếm Thanh nghe sư phụ nói vậy mừng lắm, y nghĩ bụng: “Như vậy bản của ta giữ mới là bản thật. Không ngờ tên tiểu tử đã biết ta ám hại y mà y vẫn đem bản thật đọc cho ta nghe. Hừ đúng rồi, cứ theo y nói thì y biết Trương Đan Phong và tổ tiên nhà ta có ân nghĩa với nhau, lại thêm thúc thúc ta là sư phụ của y, bản lại y vốn đã có ý định đem tặng ta nội công yếu quyết.” Âu Dương Xung vui vẻ:

- Được rồi, hiện ta phải tức khắc tìm bắt tiểu tử ấy về đây, người là đứa giáo hoạt lắm mưu nhiều kế, hãy nghĩ giúp ta xem có cách gì tiếp tục lừa y không? dám nắp ngay đằng sau nhà nên hẩn không quan tâm tới mấy tảng đá gần nhà nhất.

Âu Dương Xung đi khuất, chàng tưởng ít hẩn cũng phải tìm lâu mới trở về, ai ngờ mới trong chốc lát đã nghe tiếng chân người đi gần đến. Chàng nép thân vào một hốc đá, định đợi hẩn tới gần là lập tức tấn công. Nhưng bước chân vẫn không hề dừng lại nơi chàng ẩn thân và bước chân nghe cũng khác hẩn với tiếng bước chân của Âu Dương Xung. Mạnh Hoa động tính hiếu kỳ, hơi rướn người ra nhìn Chàng chỉ thấy lướt sau lưng một người thiếu nữ, nhưng cũng kịp nhận ra dáng điệu quen thuộc như đã từng gặp rồi. Tiếc rằng không nhìn trước mặt nên không biết nàng là ai, trong nháy mắt thiếu nữ đã bước vào cửa nhà khuất bóng.

Lúc ấy Ân Kiếm Thanh đã uống thuốc xong nhưng y vẫn còn mệt mỏi chưa phục Chương khí lực được. Y nghe tiếng chân người vội vàng gọi:

- Sư phụ trở về sớm thế? Bắt được tên tiểu tử ấy chớ? A... a...

Chưa nói hết câu y đã trợn trừng mắt kêu lên vì thiếu nữ đã xuất hiện ngay trước mặt y. Ân Kiếm Thanh vừa nhìn thấy nàng như nhìn thấy ma quỷ, run rẩy đến không nói lên lời.

Người thiếu nữ kia cất giọng:

- Ân Kiếm Thanh, người không nhận ra ta ư?

- Bằng... Bằng muội... thì ra là Bằng muội...?

- Người làm sao thế? Người lấy làm lạ tại sao ta chưa chết phải không? Ai là Băng muội của người? Lãnh Băng Nhi đã bị người giết chết rồi làm gì còn nữa? Mạnh Hoa nấp sau mấy tảng đá gần đấy nghe được mấy lời này mới biết thiếu nữ chính là người chàng đang muốn biết lưu lạc nơi nào tức là Lãnh Băng Nhi. Té ra Lãnh Băng Nhi vừa bị Ân Kiếm Thanh mưu hại.

Không ngờ nàng lại xuất hiện vào lúc quan yếu như thế này. Chàng lắng tai nghe hai người đối đáp xem sự việc Ân Kiếm Thanh hãm hại nàng trước đây ra sao Chàng vừa mừng vừa sợ hãi. Mừng vì Lãnh Băng Nhi chưa chết, sợ vì nàng không đến sớm hơn mà lại đến đúng vào lúc quái nhân tóc đỏ sắp sửa trở về? Chàng nghe Lãnh Băng Nhi cười lạnh lùng:

- Ân Kiếm Thanh, thủ đoạn của người thật lang độc, người lừa ta uống thuốc mê rồi ném ra xuống băng hồ để thi thể ta chìm dưới đáy hồ không còn ai biết ta bị người mưu sát chứ gì? Ai ngờ ta vẫn còn sống trở về đây đòi mạng người, thật là nằm mơ cũng không thấy phải không? Nói đến hai chữ đòi mạng, Lãnh Băng Nhi rút xoạt trường kiếm khỏi vỏ rồi như mèo đùa chuột, nàng ầm ầm mũi kiếm vào yết hầu Ân Kiếm Thanh, Y van xin khổ sở:

- Băng muội hiểu lầm rồi... Xin muội muội nhớ chút tình cũ, tha... tha...

Lãnh Băng Nhi cười nhạt:

- Người còn mặt mũi xin ta tha ư?

- Ta cũng có lỗi, sau này rất hối hận, trong bụng chẳng lúc nào yên ổn. Xin Băng muội cho ta sống để sám hối. Ôi Băng muội không biết trong vòng một năm nay ta... ta...

Lãnh Băng Nhi cười lớn:

- Người... người làm cái gì? Ha ha, người tưởng ta không biết gì ư? Ta xin nói cho người rõ, từ một năm nay, người làm gì đi đâu ta đều biết rõ.

Ân Kiếm Thanh làm bộ mặt đau khổ:

- Làm sao muội muội biết được? Từ một năm nay ta đã đơn thân độc mã ở lại vùng tuyết sơn này không hề gặp gỡ La Man Na. La Man Na cũng đã có vị hôn phu rồi.

Lãnh Băng Nhi cười lạnh lùng:

- Cái đêm hội Diêu Dương ấy ta có mặt ở ngay hiện trường người còn dám nói láo ư? Hừ, hôm nay ta mà không giết chết người, chỉ sợ người sẽ tìm cách giết chết Tang Đạt Nhi thôi.

Nàng càng nói càng có vẻ giận dữ, mũi kiếm càng lúc càng ầm mạnh vào yết hầu của Ân Kiếm Thanh.

Ân Kiếm Thanh bỗng nhiên đổi giọng:

- Băng muội không thể giết ra được. Ta báo cho Băng muội biết, ta không cần Băng muội tha thứ, đó là ta cứu Băng muội đó! Lãnh Băng Nhi ngạc nhiên hỏi lại:

- Người cứu ta? Hừ, ta cần gì người cứu ta?

- Trong căn nhà này không phải chỉ có mình ta, sự phụ Âu Dương Xung của ta sắp sửa trở về, Băng muội không phải là đối thủ của người đâu, nếu người biết Băng muội giết ta...

- Hắn sẽ giết ta chứ gì? phải không? Ân Kiếm Thanh gật đầu:

- Phải, ta chết cũng không tiếc gì, chỉ hận lại để liên lụy đến Băng muội, làm sao nhắm mắt được? Lãnh Băng Nhi nói:

- Được, người đem tên yêu nhân ấy ra dọa ta. Xưa nay ta rất muốn người thành thực hối cải, nhưng qua nhiều sự việc người là tên không giết không thể được.

Lưỡi kiếm của nàng động đậy như sắp đâm mạnh vào. Trong giây phút sống chết ấy, đột nhiên Ân Kiếm Thanh lóe lên một ý nghĩ, cong người xuống, ngón tay cái bấm đúng vào huyệt Dũ Khí của Lãnh Băng Nhi. Võ công của Ân Kiếm Thanh so với năm trước đã khác hẳn nên khí lực dù chưa khôi phục nhưng nhờ cơ hội hiểm cố, nàng đứng sát cạnh nên y có dịp xuất thủ.

Không ngờ võ công của Lãnh Băng Nhi so với năm trước cũng khác hẳn, chỉ nghe hai tiếng “Ồi chà” rồi một thân hình đổ xuống, nhìn lại thì chính là Ân Kiếm Thanh.

Lãnh Băng Nhi xuất thủ cực kỳ mau lẹ, khi nàng vừa nghe tiếng gió định đánh vào huyết Dũ Khí của mình, tay nàng đã ra trước đánh trúng Ma Huyệt của Ân Kiếm Thanh. Lần này Lãnh Băng Nhi nổi giận không kiềm được nữa nàng giơ cao lưỡi kiếm định chém thẳng vào người y, kiếm chỉ còn cách người y có một gang bỗng có tiếng gọi to:

- Lãnh cô nương xin hãy dừng tay! Lãnh Băng Nhi hoảng hốt quay lại vì âm thanh nghe rất quen. Mạnh Hoa vừa bước vào nhà vừa nói:

- Xin cô nương hãy vì tôi mà hạ thủ lưu tình, tha cho mạng sống của y.

Lãnh Băng Nhi nhìn kỹ mặt chàng rồi reo lên:

- Có phải là ân nhân của ta trong Thạch Lâm năm xưa đó không? Mạnh Hoa đáp:

- Ân nhân thì không dám, nhưng sự việc ở Thạch Lâm là không sai, chính ta hôm đó đã từ trên Kiếm Phong chạy xuống cứu hai vị. Ta tên là Mạnh Hoa, trước đây không lâu đã có ghé Sài Đạt Mộc gặp lệnh thúc thúc Lãnh Thiết Tiều.

Hôm ở trong Thạch Lâm, Ân Kiếm Thanh sợ chết, chạy lấy thân mình, Lãnh Băng Nhi đã nhìn rõ mặt Mạnh Hoa và việc chàng cứu mạng nàng chưa yên nên sự việc đã gần ba năm nàng vẫn nhớ đĩnh ninh trong dạ nên vừa gặp nàng đã nhận ra liền. Lãnh Băng Nhi trở nên vui vẻ:

- Phải cái đêm hội Điều Dương Mạnh đại ca đi cùng Tang Đạt Nhi đó chẳng?

- Đúng vậy, chính ta cũng biết cô nương có mặt trong cuộc hội

- Tiểu muội thoát đầu đã hoài nghi đó chính là đại ca, quả nhiên đúng thật.

Nguyên vì đêm hội ấy Mạnh Hoa mặc y phục của người Tây Tạng, ngựa của chàng lại chạy nhanh như gió nên Lãnh Băng Nhi không nhìn rõ được cũng phải. Vả lại dù có nhìn rõ đi nữa, giữa hoàn cảnh ấy cũng không thể phát giác.

- Mạnh đại ca, vì sao đại ca cũng đến chốn này?

- Ta đến để tìm cô nương đây!

- Ôi! Mạnh đại ca, hình như... hình như... đại ca đang bị trúng thương? Sao... sao...

Lúc ấy Lãnh Băng Nhi mới nhận ra vẻ bạc nhược thất thần của Mạnh Hoa.

Chàng cười đau khổ:

- Ồ, ta bị tên ân sư của Ân Kiếm Thanh đánh một chưởng.

Lãnh Băng Nhi nói:

- Đại ca bị Âu Dương Xung đánh ư? Ồ, chắc là không phải, tiểu muội tin là thầy trò y liên thủ hãm hại đại ca đây mà.

Chàng không thể không cười đau khổ lần nữa:

- Cô nương nói đúng đấy, mới đây ta bị ám toán định giết đi.

Lãnh Băng Nhi phẫn uất:

- Thế sao đại ca còn xin tha chết cho y?

- Vì thúc phụ của y là ân sư của ta, ta đã hứa không giết chết y rồi, do đó mới xin cô nương đừng giết y.

Lãnh Băng Nhi lắc đầu như chưa chịu đồng ý với cách giải thích của Mạnh Hoa, cuối cùng nàng nói:

- Mạnh đại ca, đại ca đã cứu mạng của tiểu muội, chưa lấy gì báo đáp. Nay nể nang đại ca tiểu muội tạm thời để cho tên tiểu tặc này sống sót.

- Đa tạ cô nương, nhưng cô nương không ở nơi đây lâu được đâu, mau đi đi thôi.

- Tại sao vậy?

- Ân Kiếm Thanh vừa nói đúng, là tên quái nhân tóc đỏ đi bắt ta sắp trở về đây.

Lãnh Băng Nhi không chút gì sợ hãi, hỏi:

- Đại ca để cứu tính mạng của y, còn tính mạng của đại ca thì sao? Chàng bình thân:

- Ta vốn coi sống chết như nhau, chỉ tiếc ta đang thụ thương không thể đi cùng cô nương được.

- Đại ca trúng Lôi Thần Chưởng phải không?

- Đúng, hiện nay ta không còn công lực chống lại tên quái nhân đó nữa, lẽ nào lại để cô nương phải liên lụy ở đây? Đột nhiên Lãnh Băng Nhi đưa ra hai cái ve nhỏ khác màu:

- Ve màu xanh này là loại dược hoàn dùng Thiên Sơn Tuyết Liên bào chế thành Bích Linh Đan có công dụng trị độc. Ve màu đen là loại dược hoàn của Thiếu Lâm Tự bí chế gọi là Tiểu Hoàn Đan, rất ư công hiệu phục Chương chân khí. Đại ca uống đi, may ra sáng mai sẽ khôi phục công lực đó.

Mạnh Hoa cười khổ:

- Chắc không còn kịp. Tên quái nhân sắp trở về đây ngay bây giờ, làm sao đợi được đến sáng mai? Lãnh cô nương, cô nương hãy mau ra đi, đừng quan tâm tới ta.

- Đại ca cứ uống đi đã, quái nhân trở về ta đã có cách đối phó.

- Cô nương có cách nào? Nếu không nói rõ, ta nhất định không uống thuốc.

Lãnh Băng Nhi thở dài:

- Đại ca thật là thẳng tính, tâm địa lại quá trung hậu thật khác hẳn tên tiểu tặc họ Ân này.

Mạnh Hoa lo lắng:

- Cô nương trả lời đi chứ? Nếu tên quái nhân trở về bây giờ cô sẽ làm sao?

- Chúng ta hoặc là sẽ kéo xuống núi ngay bây giờ hoặc là sẽ dùng tên tiểu tặc họ Ân này để uy hiếp tên quái nhân. Đợi đến ngày mai đại ca khôi phục công lực rồi sẽ tính cách khác, đại ca thấy sao?

- Nhưng cô nương có tin là thoát nổi tay quái nhân không?

- Ấy là việc của tiểu muội, đại ca khỏi quan tâm.

- Ta không quan tâm không được, chẳng thà... chẳng thà...

Lãnh Băng Nhi dí sát mũi kiếm vào cổ Ân Kiếm Thanh, nàng nói giọng quả quyết:

- Đại ca không nghe lời sắp đặt của tiểu muội, tiểu muội sẽ đâm chết tên tiểu tặc này.

Đại ca hãy uống thuốc, rồi mau trở lại chỗ cũ đại ca vừa ẩn thân đi. Ở đây mọi việc đã có tiểu muội lo.

Chàng thấy nét mặt nàng rất cương quyết, sợ nàng nổi giận giết chết Ân Kiếm Thanh vội vàng uống luôn hai ve thuốc màu xanh và màu đen rồi quay ra về lại hang đá lúc nãy.

Ân Kiếm Thanh không muốn chàng đi chút nào, y áp úng nói với Lãnh Băng Nhi:

- Băng muội...

Vừa cất giọng, Lãnh Băng Nhi đã cắt ngang:

- Ai là Băng muội của người? Ta đã nói với người rồi, Băng muội của người năm ngoái đã chết, nếu người muốn gọi ta sẽ dẫn người đến bên Băng hồ mà gọi.

Ân Kiếm Thanh vội vã gọi lại:

- Vâng... vâng... Lãnh cô nương... Lãnh đại tiểu thư... cô nương... cô nương... định làm gì tôi? Cô nương đã theo lời Mạnh Hoa tha tôi rồi mà? Lãnh Băng Nhi mỉm cười:

- Người hãy nghe đây, ta đã tha người rồi à? Không có đâu. Hừ, Mạnh Hoa là người chính nhân quân tử nói lời giữ lời, còn ta đâu phải là chính nhân quân tử? Ta có thể tha người nhưng mũi kiếm của ta không chịu tha người thì sao? Ân Kiếm Thanh chỉ cần thoát chết, vội vàng nói nữa:

- Xin cô nương đừng đặt mũi kiếm vào yết hầu ta nữa, nhờ cô nương sẩy tay một chút thì sao? Cô nương muốn sai bảo gì ta xin vâng lời.

Lúc ấy vừa kịp Âu Dương Xung quay trở lại, hắn vừa đến bên cửa nghe bên trong có tiếng người lạ, hắn hoảng kinh, vội vàng nhấc một chưởng đặt trước ngực hộ thân theo chiêu thế Ứng Chiến Bát Phương rồi mới bước vào quát to:

- Tiểu tử, người nhân dịp ta không có nhà tới đây để lừa dối đệ tử ta ư? Lãnh Băng Nhi cười nhạt:

- Ta chỉ cầu thầy trò người đừng lừa dối ta là tốt lắm rồi, ta bị các người bức bách quá nên phải làm liều để cứu tính mạng của ta đó thôi.

Âu Dương Xung nhìn thấy Lãnh Băng Nhi còn ngạc nhiên kinh sợ hơn cả nhìn thấy Mạnh Hoa vì chuyện Ân Kiếm Thanh mưu sát Lãnh Băng Nhi hắn đều biết tường tận và chính hắn là người cung cấp thuốc mê cho Ân Kiếm Thanh đầu độc Lãnh Băng Nhi.

Âu Dương Xung cố định thần cười gượng:

- Chuyện Kiếm Thanh đối với cô nương thế nào không có quan hệ gì tới ta, việc gì cô nương lại giận lây ta? Lãnh Băng Nhi đáp:

- Được, ta tạm thời cứ tin không có quan hệ gì đến người. Cho nên hôm nay ta đến đây là chỉ để giết Ân Kiếm Thanh thôi.

Âu Dương Xung vội nói:

- Oan gia nên cớ chứ không nên kết, Lãnh cô nương muốn giải quyết ra sao cứ việc điều đình, ta sẽ chiều ý cô nương, nhất định ta sẽ chiều ý cô nương! Lãnh Băng Nhi quát mắng:

- Ta muốn người lập tức rút khỏi đây! Âu Dương Xung cười đau khổ:

- Lãnh cô nương muốn ta rời khỏi đây ư? Thế còn Ân Kiếm Thanh làm sao?

- Qua ngày mai ta sẽ giao lại y cho người.

- Ở tại nơi nào?

- Dưới chân núi, trên thảo nguyên.

Âu Dương Xung kinh ngạc:

- Chính cô nương sẽ mang y giao lại cho ta? Nàng gằn giọng:

- Chính ta sẽ hộ tống y xuống núi.

Âu Dương Xung là một con cào già, nghe nàng nói tới đó, hắn đã hiểu cả, hắn cười nhạt:

- Lãnh cô nương định làm kế điệu hổ ly sơn để có thời gian cho tên Mạnh Hoa trốn thoát chứ gì? Lãnh cô nương, ta đoán cô nương và tên tiểu tử họ Mạnh đã gặp nhau rồi? Lãnh Băng Nhi lạnh lùng:

- Nghe theo ta hay không tùy người, còn thả hay không thả Ân Kiếm Thanh là do ta, khỏi cần nói tới kẻ thứ ba.

Âu Dương Xung quay qua Ân Kiếm Thanh hỏi:

- Kiếm Thanh hãy nói cho ta biết, tiểu tử Mạnh Hoa mới ở chỗ này phải không? Ân Kiếm Thanh ấp úng:

- Không, không có Âu Dương Xung nhìn vẻ ấp úng của y biết ngay y nói dối, hắn nghĩ bụng: “Có lẽ con nha đầu này có bàn soạn gì với Mạnh Hoa rồi”, quay sang Lãnh Băng Nhi, hắn nói:

- Cô nương sẽ được vừa ý, cô nương có thể làm như ta dễ dàng tha Mạnh Hoa ra được chăng? Vừa nói, Âu Dương Xung vừa tiến tới mấy bước.

Lãnh Băng Nhi quát:

- Người bước thêm bước nữa ta giết chết đồ đệ của ngươi liền! Âu Dương Xung dừng lại:
- Hừ, cô nương định uy hiếp ta chẳng? Cô nương chưa biết rằng xưa nay ta là người chỉ thích mềm chứ không thích cứng chẳng?
- Ủ, cứ cho là ta uy hiếp ngươi cũng được! Nếu đụng vào ta, ta giết tên đồ đệ này trước liền. Một mạng đổi một mạng. Còn nếu muốn yên lành ngươi hãy thề cùng ta.
- Thề cái gì?
- Ta sẽ tha tên đồ đệ cho ngươi, nhưng nếu ngươi còn tìm cách ám hại Mạnh Hoa ngày sau ngươi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma táng mạng.

Âu Dương Xung vốn luyện Lôi Thần Chương, là một loại tà phái, “tẩu hỏa nhập ma” là điều mà hắn rất sợ. Hắn nghe lời ấy biến sắc mặt gầm lên:

- Cô nương đúng là một tiểu nha đầu, dám hạ nhục ta đến thế ư? Nàng nhìn hắn giận đỏ ngầu hai mắt lạnh lẽo nói:
- Đó là chuyện công bằng hai bên đều tình nguyện, còn nếu ngươi không ưng thì thôi, hãy coi đây! Đầu mũi kiếm đang đặt tại yết hầu Ân Kiếm Thanh ẩn mạnh vào. Ân Kiếm Thanh đau run lên bần bật cất tiếng rên rĩ:
- Sư phụ ơi... cứu lấy đồ nhi... sư phụ! Âu Dương Xung lạnh lùng nhìn học trò của mình, hắn lặng lẽ mỉm cười như không hề động tâm.

Lãnh Băng Nhi đánh nét mặt:

- Ngươi tưởng ta không dám giết chết đồ đệ ngươi ư? Hắn mỉm cười:
- Ta biết cô nương hận y thấu xương, nhưng ta cũng biết cô nương không giết y đâu, vì nếu giết y rồi cô nương lấy gì để trao đổi với ta.

Nàng có vẻ vui mừng:

- Vậy là ngươi đồng ý trao đổi với ta?
- Dương nhiên, nếu cô nương tha cho đồ đệ ta, ta sẽ tha cho tên tiểu tử họ Mạnh chứ gì? Ha ha, Lãnh cô nương, thủ đoạn của cô nương khá lắm chúng ta đi thôi.

Lãnh Băng Nhi đã đoán đúng tâm địa của Âu Dương Xung, hắn không thể nào không cứu Ân Kiếm Thanh vì chính nhờ có y, hắn mới có thể tìm được bí kíp gia truyền của La Hải, nếu Ân Kiếm Thanh không còn sống, ai sẽ lấy La Man Na làm vợ? Lãnh Băng Nhi đi cạnh Ân Kiếm Thanh đầu kiếm vẫn đặt vào yết hầu của y theo sau Âu Dương Xung từ từ ra khỏi căn nhà tồi tàn tìm đường xuống núi. Khí lực của Ân Kiếm Thanh chưa Chương phục nên y đi từng bước rất chậm.

Âu Dương Xung ngoài miệng tuy nói rất hoa mỹ nhưng trong lòng cười thầm Lãnh Băng Nhi chỉ là con bé ngây thơ. Lãnh Băng Nhi đã đồng ý là chỉ cần tới ngày mai sẽ thả Ân Kiếm Thanh trao cho hắn. “Qua ngày mai ta thử xem cô có cách nào thoát khỏi tay ta chẳng? Còn như tên tiểu tử họ Mạnh, ta sẽ từ từ trở lui bắt y cũng chưa muộn. Y không có thuốc giải độc của ta thì qua mười ngày nửa tháng vẫn chưa có thể xuống núi được.” Hắn có biết đâu khi ấy Mạnh Hoa đang vô cùng mừng rỡ, vì chàng thấy đan dược của Lãnh Băng Nhi đã có hiệu nghiệm, tạm thời chàng không còn đau đớn gì, nhưng đồng thời thấy Lãnh Băng Nhi xuống núi với thầy trò Âu Dương Xung là chàng lo lắng cho nàng, nàng hành động như vậy rất liều lĩnh, ngày mai nàng sẽ đối phó ra sao? Chàng đã uống hết hai ve Bích Linh Đan và Tiểu Hoàn Đan, mới qua có nửa buổi mà dược lực đã lưu thông khắp tứ chi, khắp người chàng thấy âm áp thư thái ngoài cả sức tưởng tượng. Chàng ngồi xếp tròn kiết già tĩnh tọa theo Huyền Công Yêu Quyết chỉ dẫn, vận chân khí ngưng tụ nơi huyệt đan điền. Không biết qua bao lâu thời gian, bỗng nhiên chàng có cảm giác thân khí thanh sảng, tinh lực sung mãn, chàng mừng rỡ nhảy vọt lên thuận tay đánh ra một chưởng chém vệt một góc lớn của tảng đá bên cạnh. Chàng tự cười trong bụng: “Ha ha, hiện tại ta không còn sợ tên quái nhân tóc đỏ nữa!” Chàng vừa thử một chưởng tự biết tuy công lực của chàng chưa thể nói là đã hoàn toàn Chương phục như

xưa, nhưng cũng khôi phục được bảy tám thành. Lãnh Băng Nhi tiên đoán chàng mất ít nhất một ngày mới khôi phục do nàng căn cứ vào công hiệu của dược liệu chứ không biết tới thượng thừa nội công tâm pháp của Trương Đan Phong phối hợp với linh đan có công hiệu thần kỳ hơn nhiều.

Mạnh Hoa ngẩng mặt nhìn trời, mặt nhật đang nằm gần chính giữa đỉnh đầu, trời đã gần giữa trưa. như vậy có thể tính Lãnh Băng Nhi đi cũng chưa lâu lắm gì.

Chàng lập tức triển khai khinh công vun vút chạy xuống núi.

Lúc ấy chính là lúc Lãnh Băng Nhi một tay giữ Ân Kiếm Thanh, một tay giữ đốc kiếm bước từng bước trên con đường dẫn xuống núi, do Ân Kiếm Thanh đi quá chậm nên cả bọn mới xuống được lưng chừng núi.

Ân Kiếm Thanh được sư phụ cho uống thuốc giải độc bất quá mới chưa được nửa buổi, khí lực mới dần dần Chương phục, thực ra y có thể đi mau hơn được nhưng y giả vờ lừa Lãnh Băng Nhi đồng thời cố nín giữ thời gian để dưỡng sức tinh khí, tính toán phương kế thoát khỏi sự kiềm chế của Lãnh Băng Nhi, y nói:

- Lãnh cô nương, không thể không coi ta là tù nhân được hay sao? Đường núi đã quá khó đi, cô nương cứ giữ kè kè như vậy làm sao ta đi mau được? Lãnh Băng Nhi mỉm cười:

- Ta không coi ngươi là tù nhân thì phải coi ngươi là Tiểu vương gia ư? Hai người đang giằng co với nhau bỗng nghe Âu Dương Xung la lên ở đằng trước:

- Ai đến đây, hừ thì ra là tiểu tử à? Lãnh Băng Nhi cũng đã nghe tiếng bước chân chạy đến, nàng quay lại nhìn, vừa lúc đó ở sườn núi xuất hiện Mạnh Hoa.

Lãnh Băng Nhi kinh dị không dứt vì nàng không thể ngờ Mạnh Hoa có thể khôi phục công lực mau lẹ như vậy, vội hỏi:

- Mạnh đại ca đuổi đến đây làm chi? Mau mau quay về đi.

Nói thì chậm nhưng thực sự rất mau, Âu Dương Xung đột nhiên nhảy một bước đến sát cạnh nàng, trong lúc nàng đang phân vân kinh dị, hần đánh ra một chưởng trúng Ân Kiếm Thanh theo thế Cách Vật Truyền Công vì giữa hần và Lãnh Băng Nhi còn cách Ân Kiếm Thanh đứng giữa. Hần không thể trực tiếp đánh vào Lãnh Băng Nhi nên mượn người Ân Kiếm Thanh, tuy chưởng đánh trúng người Ân Kiếm Thanh nhưng hần sử dụng Cách Vật Truyền Công nên khí lực truyền qua Lãnh Băng Nhi, lập tức hồ khẩu của nàng chấn động.

Ân Kiếm Thanh nhìn thấy sư phụ xuất chiêu, biết liền ý định của thầy mình, liền gập thân xuống để y tiến sát tới Lãnh Băng Nhi đánh trực tiếp chưởng thứ hai.

Trong chớp mắt rất nguy cấp ấy, Lãnh Băng Nhi giơ cao một cước chỉ vào Ân Kiếm Thanh rồi bảo kiếm vẽ một vòng trên không đánh ra chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa chém vào cổ tay Âu Dương Xung.

Âu Dương Xung vốn định chỉ cần đánh một chưởng Cách Vật Truyền Công là Lãnh Băng Nhi đã phải buông rơi kiếm, nào ngờ kiếm nàng chẳng những không rơi mà còn phản kích rất lợi hại ra ngoài cả ý tưởng của hần nên hần thất kinh. Thực ra kể về bản lãnh Âu Dương Xung hơn hẳn Lãnh Băng Nhi nên khi hần dùng chưởng quét tới nàng chỉ thấy sức gió rất ghê gớm, mũi kiếm bị đánh bật nghiêng hẳn qua một bên.

Lãnh Băng Nhi thay đổi thế kiếm, đánh một lúc ba chiêu liên hoàn, kiếm pháp cực kỳ kỳ ảo, vượt ra khỏi trí tưởng tượng của Âu Dương Xung, vì hần nghe lời Ân Kiếm Thanh thuật lại Lãnh Băng Nhi là đệ tử phái Thanh Thành, mà kiếm pháp nàng đang sử dụng lại là khắc tinh của tà phái Lôi Thần Chưởng.

Lúc ấy Mạnh Hoa đã đến gần, chàng kêu lớn:

- Âu Dương Xung, ngươi muốn tìm ta phải không? Không cần ngươi tìm, tự ý ta đến đây, hãy buông tha Lãnh Băng Nhi lại đây bắt ta mới là người bản lĩnh.

Ân Kiếm Thanh bị một cước của Lãnh Băng Nhi tuy rất đau đớn nhưng không đến nỗi thọ thương, y lồm cồm bò dậy định rút kiếm cùng với sư phụ liên thủ áp Lãnh Băng Nhi, y không ngờ kiếm pháp nàng hiện nay lại quá tinh diệu, nghiêm nhiên không chịu kém sư phụ y, lại gặp lúc Mạnh Hoa vừa đến, y không dám động thủ nữa bụng lo sợ: “Lạ thật, chưa đến một năm mà sao kiếm pháp nàng lại thay đổi tinh diệu đến thế?” Ân Kiếm Thanh không biết kiếm pháp của nàng nhưng Mạnh Hoa thì biết rõ, vì chàng đã từng chứng

kiến cao thủ kiếm pháp của Thiên Sơn phái là Đinh Triệu Minh giao thủ với thân phụ chàng. Thân phụ chàng vốn được coi là thiên hạ vô song, thế mà với Đinh Triệu Minh cũng khó hơn được một chiêu, kiếm pháp của Lãnh Băng Nhi hiện nay chính là kiếm pháp của Thiên Sơn phái.

Kiểm pháp của Thiên Sơn phái chính là khắc tinh của Lôi Thần Chưởng, nhưng vì Lãnh Băng Nhi mới học được một năm, công lực lại không bằng Âu Dương Xung nên chưa thể hạ được hắn.

Âu Dương Xung thấy Mạnh Hoa xuất hiện cũng muốn rời bỏ Lãnh Băng Nhi nên hắn gấp gáp lộ hung quang trên đôi mắt hết lớn:

- Tiểu nha đầu, lần này đúng là tự tìm chỗ chết, đừng có trách ta.

Chưởng lực càng lúc càng mãnh liệt lúc Lãnh Băng Nhi xuất chiêu sát thủ. Chỉ nghe một tiếng soạt rất lớn, ống tay áo của Âu Dương Xung đã rách một đoạn dài còn Lãnh Băng Nhi thì lảo đảo lùi lại mấy bước miệng rên lên một tiếng và phun ra một búng máu tươi Chính ngay lúc ấy thì thấy có luồng ánh xanh xẹt tới, Mạnh Hoa đã lập tức hạ sát thủ ngăn không cho Âu Dương Xung tấn công tiếp Lãnh Băng Nhi.

Lãnh Băng Nhi kịp lùi lại điều chỉnh cước bộ quay đầu nhìn lại tìm Ân Kiếm Thanh. Ân Kiếm Thanh thấy Mạnh Hoa đến vừa kịp lúc, y run sợ. Tuy Lãnh Băng Nhi bị chưởng đánh phun máu nhưng chiêu tối hậu của nàng cũng chém rách được tay áo của Âu Dương Xung chứng tỏ kiếm pháp nàng giờ đây đã hơn hẳn y, y làm sao dám đối địch. Chợt thấy Lãnh Băng Nhi chuyển thân lại gần, y sợ lại lọt vào tay nàng nên vội vàng phi thân xuống sườn núi đầy tuyết. Lãnh Băng Nhi tuy nhìn thấy Ân Kiếm Thanh bỏ chạy nhưng nàng vừa trúng một chưởng của Âu Dương Xung, tuy không bị nội thương nhưng cũng không thể đuổi theo, vội vàng rút ra một ve Tiểu Hoàn Đan, bỏ vào miệng nuốt rồi dựa lưng vào một gốc cây ngưng thần tĩnh dưỡng quan sát cuộc chiến giữa Mạnh Hoa và Âu Dương Xung.

Mạnh Hoa sử dụng khoai đao gia truyền biến thành kiếm pháp như chớp giật, dữ dội như sấm sét chỉ trong khoảnh khắc đã liên tiếp tung ra sáu mươi sáu chiêu kiếm, mỗi chiêu đều nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

Âu Dương Xung cứ dính dính chàng bị thụ thương rất nặng dù có thần phương diệu dược gì đi nữa tối thiểu cũng phải mười ngày nửa tháng mới khôi phục được công lực, ai ngờ mới xuất hiện đã tấn công như vũ bão tựa như chưa hề bị thụ thương do đó Âu Dương Xung càng đánh càng kinh hoảng.

Nhưng dù sao Âu Dương Xung cũng là một cao thủ võ lâm, tuy sợ mà không loạn, chân hắn đạp vào các phương vị ngũ hành bát quái, lùi một bước xuất một chưởng, công thủ đều nghiêm ngặt với ý định cầm cự dằng dai làm tiêu hao chân lực của Mạnh Hoa.

Quả thật Mạnh Hoa khi ấy mới chỉ khôi phục được nhiều lắm là bảy tám thành công lực, chàng vẫn có thể cầm cự tuy nhiên đã cảm thấy miệng khô người nóng như đang ở trong một lò lửa cháy hừng hực vậy.

Lãnh Băng Nhi đang ngồi dựa lưng ở gốc cây bật mình xông tới, quát mắng:

- Đối với tên quái nhân này chúng ta không cần phải giữ quy củ giang hồ nữa.

Ý của nàng rõ ràng muốn cùng chàng liên thủ đánh Âu Dương Xung khiến hắn run sợ lo nghĩ: “Con nha đầu này bị thương nhẹ quá, kiếm pháp Thiên Sơn phái của thị là khắc tinh của ta. Một mình tên tiểu tử này ta đã khó ứng phó, thêm con nha đầu này nữa... Hừ, chỉ sợ đến lúc ta muốn chạy cũng không được nữa.” Lập tức trong tâm nảy ra ý định “tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”, nên đôi chân lui một bước giả vờ tấn công vài chiêu nhưng thực ra là tìm cơ hội tẩu thoát.

Mạnh Hoa là người quá chân thực, thấy Lãnh Băng Nhi vừa mới bị thương, chàng không nỡ để nàng giúp sức nên nói:

- Lãnh cô nương cứ yên tâm nghỉ ngơi, yêu nhân này một mình ta đối phó được rồi.

Trong lúc nói, kiếm thế đã chuyển về một vòng tròn chụp xuống thân mình Âu Dương Xung. Chàng vừa ngăn cản Lãnh Băng Nhi lại gần, vừa muốn tốc thắng nên kiếm chiêu rất ư độc hại, nhưng chính vì gấp ý muốn thắng quá nên kém phần tinh mật, tạo cơ hội cho Âu Dương Xung tìm ra cơ hội đào thoát.

Kiểm ảnh và chưởng đang quấn vào nhau bỗng nhiên Âu Dương Xung rống lên một tiếng thân hình bay ra hơn một trượng, kiếm quang đuổi vụt theo cắt đứt của hắn một mảng tóc hung hung bay tản mát như cỏ

rối nhưng Âu Dương Xung cũng thoát khỏi vòng khống chế của kiếm. Hắn không kịp nhìn lại, phi thân vụt luôn xuống núi.

Mạnh Hoa chưa biết thương thế của Lãnh Băng Nhi ra sao nên không dám đuổi theo.

Chàng dứt kiếm vào vỏ ân cần:

- Lãnh cô nương không sao chứ?

- Cũng may chỉ bị một chưởng nhẹ, tiểu muội đã uống Tiểu Hoàn Đan, hiện nay có thể cùng đại ca xuống núi được rồi. Sao đại ca phục Chương mau chóng vậy?

- Ta cũng không ngờ. Đó chính là công lao thần dược của cô nương. Nhưng cũng may tên quái nhân sợ chạy trước chứ nếu đánh thêm ít nữa ta sợ ta không đủ sức cầm cự.

Hai người cùng nhau xuống núi.

Xuống đến chân núi không thấy bóng dáng Ân Kiếm Thanh đâu, hai người đình ninh y đã cùng tên sư phụ quái nhân dẫn nhau chạy thoát rồi. Lúc ấy hai người có chút thời gian nhàn hạ bèn tự thuật chuyện gặp gỡ trong mấy năm qua cho nhau nghe. Lãnh Băng Nhi nghe Mạnh Hoa thuật chuyện nguyên nhân chàng đến vùng đất này liền cười bảo:

- Đêm hội Điều Dương tiểu muội đã hoài nghi có đại ca ở trong đó. Mạnh đại ca, đại ca đã giúp cho Tang Đạt Nhi kiếm được người yêu. La Man Na đúng là tuyệt thế mỹ nhân, thảo nào Ân Kiếm Thanh không mê mệt. Phải chi y cứ việc nói thẳng với tiểu muội, tiểu muội sẽ vui vẻ cho y theo đuổi La Man Na, việc gì y phải dụng tâm hạ độc thủ với tiểu muội? Mạnh Hoa cũng cười:

- Lãnh cô nương ôi, cô nương hay cười ta quá trung hậu nhưng kỳ thật cô nương cũng là người quá thuần lương. Ân Kiếm Thanh không phải chỉ mê mệt vì nhan sắc của La Man Na không đâu, mộng của y lớn hơn như thế nhiều! Liền đó chàng đem ba mục đích lớn mà Ân Kiếm Thanh nhắm đến khi cưới được La Man Na làm vợ, nhất nhất kể cho nàng nghe.

Lãnh Băng Nhi cay đắng:

- Tiểu tặc này thật dã tâm lớn thật. Nếu sớm biết vậy, tiểu muội nhất quyết không tha cho y chạy mất. Rồi nàng cũng đem những sự nàng đã gặp kể cho chàng nghe:

- Khi rời khu Thạch Lâm, Ân Kiếm Thanh không đồng ý cùng tiểu muội đến Tiểu Kim Xuyên vì lúc ấy Tiểu Kim Xuyên đang bị quân Thanh vây hãm. Tiểu muội không dám ép y, để y tự định đoạt, thế rồi y đến nơi đây, nào ngờ...

Nàng thở dài, tiếp tục:

- Nào ngờ đến cõi xa xôi này không lâu, y gặp tên quái nhân tóc đỏ và bá hấn làm sư phụ. Mới đầu tiểu muội cũng chưa biết Âu Dương Xung là người tốt hay người xấu nhưng rồi dần dần rõ y là một tên hết sức thâm độc. Tiểu muội có khuyên Ân Kiếm Thanh nếu muốn học võ công sao không học thúc phụ là Ân Cửu Thế là người võ học thành danh mà lại phải đi cầu cạnh tên yêu nhân ấy? Y đáp thúc phụ không biết tông tích ở đâu và thúc phụ dường như cũng không ưa y. Y còn ngụ biện sư phụ là người tốt hay người xấu cũng không liên quan gì đến y vì mục đích y chỉ cần học được võ công cao cường thôi. Tiểu muội nghe y nói cũng có phần hợp lý nên mặc y quyết định. Hừ, bây giờ muội mới biết mục đích của y không phải là học võ công mà là dã tâm khác tệ hại hơn. Từ khi bá tên quái nhân làm sư phụ, thái độ của y đối với tiểu muội biến khác liền, tiểu muội ra sức ngăn cản y nên y mới nhân đó dùng mê hương khiến tiểu muội bất tỉnh rồi ném muội xuống băng hồ.

- Rồi sau đó ai cứu cô nương?

- May mà mệnh số tiểu muội chưa hết, lúc ấy đang vào giữa mùa đông, vốn rất ít trời mưa thế mà không hiểu sao hôm đó trời lại mưa một trận rất lớn, nước hồ dâng tràn và băng tan ra từng mảnh trôi trên hồ. Tiểu muội bị uống một bụng nước lạnh kịp thời tỉnh lại.

Nguyên vì y cho muội uống mê hương vốn tính nhiệt bị nước băng lạnh lẽo làm giảm hết dược tính rồi may mắn vừa gặp lúc hai vợ chồng mục nhân đang đi đục nước băng tìm cá mư sinh. Họ phát hiện ra tiểu muội

và cứu tiểu muội về nhà. Sau đó nhờ một duyên may, tiểu muội gặp một cứu tinh. Đại ca biết Thiên Sơn Kiếm Khách Đường Gia Nguyên không? Chàng đáp:

- Ta chỉ biết Thiên Sơn chưởng môn Đường Kính Thiên.

- Đường Gia Nguyên chính là con trai của Đường Kính Thiên. Hai vợ chồng Đường Gia Nguyên vân du đến nơi này và may sao lại ngụ tại nhà của người mục nhân đã cứu tiểu muội. Sau khi biết chuyện tiểu muội và gia thế của tiểu muội, Đường Gia Nguyên lấy Bích Linh Đan và Tiểu Hoàn Đan giải độc cho tiểu muội, chẳng những thế Đường Phu nhân còn truyền Thiên Sơn Kiếm pháp cho tiểu muội. Hai vợ chồng ấy mới rời khỏi nơi đây hai tháng trước đây. Trong vòng một năm nay tiểu muội để ý thấy Kiếm Thanh thay đổi rất nhiều, không ngờ y mỗi ngày càng tệ hại thêm, nhưng cũng không tưởng tượng nổi y lại có thể tằng tận lương tâm đến thế. Tiếc rằng ta lại để cho thầy trò y chạy mất.

Chàng than thở:

- Thật là uổng phí cho Kiếm Thanh, mong có một ngày y ăn năn vì những hành vi của mình, quay về nẻo chánh. Lãnh cô nương dự định gì bây giờ?

- Phu phụ Đường đại hiệp ước hẹn với tiểu muội sẽ trở lại đây. Hiện nay tiểu muội phải đợi họ trở lại mới quyết định được. Còn đại ca?

- Ta phải tìm gấp Ủy Trì đại hiệp, rồi sau đó sẽ lên Thiên Sơn.

- Phu phụ Đường đại hiệp cũng sẽ về Thiên Sơn sau khi ghé qua đây, đại ca sao không ở lại đây chờ Đường đại hiệp đi luôn một thể?

- Ta rất muốn bái kiến Đường đại hiệp nhưng thời gian đã gấp lắm rồi. Ta đã dùng dằng ở đây hơn năm ngày, chỉ sợ không đuổi kịp Ủy Trì đại hiệp.

- Tiểu muội không dám lưu giữ đại ca, nhưng vì đại ca vừa mới khỏi bệnh, xin lên đường hãy bảo trọng.

- Đa tạ cô nương, xin hẹn gặp nhau một dịp khác.

Chàng huyết một Chương sáo gọi con ngựa của chàng, nhưng thảo nguyên vẫn hoàn toàn vắng lặng không có tiếng ngựa hí đáp lại. Lãnh Băng Nhi lắc đầu:

- Có lẽ Ân Kiếm Thanh đã cướp mất ngựa của đại ca rồi. Trước mặt hơn hai trăm dặm có một khu chợ nhỏ trên thảo nguyên, hay là đại ca đến đó mua con ngựa khác vậy? Mạnh Hoa ước tính hai trăm dặm thì trưa mai chàng có thể tới nơi rồi, vui mừng nói:

- Như vậy thật tốt, Lãnh cô nương, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Chàng định chia tay chợt nhớ ra một chuyện:

- Cô nương, còn việc này xin nhờ cô nương.

- Đại ca cứ tự nhiên.

- Cô nương đã biết tên yêu nhân tóc đỏ Âu Dương Xung có ý hãm hại Tang Đạt Nhi.

Nhờ cô nương báo tin ấy cho gia đình La Hải để họ đề phòng.

- Đại ca yên tâm, chỉ vài ngày nữa vợ chồng Đường đại hiệp sẽ trở về đây. Tiểu muội sẽ đem chuyện này báo với Đường đại hiệp, làm sao tên Âu Dương Xung còn đất sống? Sau khi chia tay với Lãnh Băng Nhi chàng vội vã lên đường cứ nhắm trước mặt đi tới.

-oOo-

2. Bộ Lạc Thiên Lang

Sáng hôm sau nữa chàng vượt qua một thung lũng phủ đầy tuyết, phải băng qua thung lũng này mới đến khu chợ mà Lãnh Băng Nhi đã nói trước.

Sau cơn mưa tuyết hôm qua, hôm nay trời có vẻ sáng hơn. Cao nguyên như trắng lè hơn bao giờ, đứng ở trên núi nhìn xuống vùng thảo nguyên bát ngát như một mặt ngọc khổng lồ. Thiên nhiên đẹp rực rỡ khiến chàng quên cả mệt mỏi. Đang lúc ấy bỗng chàng nghe có tiếng ngựa hí vang. Mạnh Hoa dần bước lên, đằng sau đường vòng núi xuất hiện một hán tử trung niên mặc y phục trắng thần khí rất uy mãnh đứng giữa đường, bên cạnh là một con ngựa mà vừa thoát nhìn qua Mạnh Hoa đã nhận ra ngay đó là con ngựa của chàng. Chàng vội vàng chạy đến hỏi liền:

- Con ngựa này huynh đài bắt gặp giữa đường chẳng? Hán tử chẳng những không trả lời câu hỏi của chàng mà còn hỏi ngược lại:

- Người có phải tên là Mạnh Hoa? Chàng đáp:

- Đúng, chính là Mạnh Hoa. Đây là con ngựa của ta, xin hỏi tại sao huynh đài lại có được? Hán tử vẫn không chịu trả lời câu hỏi của chàng mà lại cười ha hả lạnh nhạt nói tiếp:

- Quả nhiên người là Mạnh Hoa. Ha ha tiểu hóa tử, đảm lượng của người thật không nhỏ. Nghe nói người dám chống cự lại Âu Dương Xung phải không? Chàng đáp khinh mạn:

- Âu Dương Xung là loại người gì mà tại hạ không dám chống cự? Dù hắn có là tay cao thủ ác ma, tại hạ cũng đâu sợ? Hán tử nói:

- Thật khẩu khí anh hùng lắm. Ha ha, cứ như người nói chắc Âu Dương Xung đã bị người đánh bại rồi? Bất giác Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Tin tức về hắn làm sao huynh đài biết mau đến thế? Huynh đài là ai?

- Bất tất người phải biết ta là ai. Người đã có bản lĩnh đánh bại Âu Dương Xung, ta rất muốn biết kiếm pháp của người. Ra chiêu đi! Mạnh Hoa tư nghi bất định:

- Con ngựa này là do huynh đài đoạt từ tay Ân Kiếm Thanh hay do y tặng cho huynh đài? Là ngựa vốn của tại hạ, sao lại bắt tại hạ ra chiêu? Hán tử áo trắng lạnh lùng:

- Nếu người thắng được ta con ngựa này sẽ là của người, trái lại. Ha ha, ta không thể để người đi qua đây đâu.

Mạnh Hoa rất cần con ngựa lên đường sớm nên quyết định trong bụng: “Bất kể người này là bạn hay thù, ta phải đánh bại y rồi sẽ tính”, nghĩ rồi liền nói:

- Được rồi, huynh đài đã nói xin hãy giữ lời, đón chiêu đây.

Kiểm rút ra khỏi vỏ đâm tới ngay tức thì.

Chiêu thế đầu tiên này chàng sử dụng khoái đao đao pháp gia truyền biến thành kiếm pháp, mau lẹ vô luân khiến hán tử áo trắng phải buột miệng khen: “Hay tuyệt!” và kiếm của y cũng đâm thẳng tới huyết Hoàn Thiên của chàng hóa giải chiêu thế đầu tiên, Mạnh Hoa phải thu kiếm về xoay một vòng biến thành chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa của Vô Danh Kiếm Pháp.

Vô Danh Kiếm Pháp tuy thâm tóm sở trường tinh hoa của các môn phái khác nhưng khi vận dụng lại chẳng giống môn phái nào. Huyền Diệu Hoạch Sa cũng vậy, nó gồm đủ tinh hoa của ba phái Thanh Thành, Nga My, Côn Luân. Kiếm thế trong tay của Mạnh Hoa vừa hư vừa thực, vừa giống môn phái này lại vừa như không giống.

Hán tử áo trắng ra chiêu Hoàn Ván Đoạn Phong phong bế tất cả yếu huyết của mình rất nghiêm mật, chiêu này chính là chiêu để ứng phó với Huyền Diệu Hoạch Sa một cách công hiệu nhất. Đột nhiên Mạnh Hoa biến thế, mũi kiếm chàng như con rồng lướt tấn công vào phương hướng mà đối phương không thể ngờ, chỉ nghe một tiếng “choeng” rất lớn, hai kiếm chạm nhau tóe lửa.

Mạnh Hoa vốn tưởng ra chiêu này là đoạt được liền thể thượng phong, không ngờ trong chớp mắt đối phương đã hóa giải được, chẳng những thể trong kiếm chiêu của đối phương còn tiềm ẩn ý công kích trong đó khiến chàng thêm kinh ngạc nghĩ thầm: “Kiếm pháp của người này rất tinh diệu, xét ra còn hơn cả cao thủ Thiên Sơn phái là Đinh Triệu Minh, cơ hồ tương đương với cả thân phụ của Kim Bích Y là Kim đại hiệp nữa, nhưng sao công lực của y dường như không bằng với kiếm pháp?” Nguyên vì trong lúc hai kiếm chạm nhau, kinh lực của hán tử áo trắng có hơi yếu nên bị kiếm của chàng đánh vệt qua một bên, nếu không y đã có thể chuyển từ thể thủ sang thể công rồi. Kiếm pháp của hai người biến hóa ngoài cả ý liệu của hai người, Mạnh Hoa tuy vậy cũng có phần chiếm ưu thế hơn.

Chàng gấp thắng nên chiêu xuất vô cùng lợi hại liên tiếp tấn công hết sức mau lẹ. Tấn công đến chiêu thứ ba, hán tử áo trắng không thể tránh được đành phải dùng gạt kiếm chàng ngay chính diện.

Lại một tiếng “choeng” rất khủng khiếp, lần này Mạnh Hoa chấn động hổ khẩu, trường kiếm cơ hồ muốn rơi khỏi tay bất giác hoảng sợ nghĩ thầm: “Trong chớp mắt không hiểu vì lý do gì công lực của người này lại tịnh tiến hẳn lên?” Đối phương hét lớn:

- Coi chừng, tiếp chiêu! Thân hình ấy bay vọt lên, tay áo bay phấp phới, mũi kiếm vẽ một vòng trên cao, thân pháp đã vô cùng mau lẹ, kiếm thế lại hết sức hiểm độc, khiến Mạnh Hoa không đoán được bản lãnh của đối phương lợi hại cỡ nào, chỉ biết hoành kiếm ngang người thủ thế rồi quay kiếm thành những vòng tròn theo thể Tam Chuyển Pháp Luân bảo vệ thân mình. Hán tử áo trắng khen ngợi: “Tuyệt hảo!” rồi trong nháy mắt đâm vút vút vút tới liền ba thế. Kiếm liên tiếp chạm vào nhau phát ra những tiếng ngân dài.

Hai bên đấu bất phân thắng bại, mỗi lần song kiếm chạm nhau Mạnh Hoa đều có cảm giác chấn động hổ khẩu đau đớn hơn lên. Chàng tuy còn ít kinh nghiệm nhưng không thiếu bản lãnh nên đến lúc này đã biết công lực của đối phương hơn chàng nhưng vì chưa hiểu trình độ chàng tới đâu nên chưa sử dụng hết kinh lực.

Lúc này bạch y hán tử đã phô diễn hết sở trường do đó chàng cũng đoán biết được phần nào đối phương là ai.

Hán tử áo trắng nói:

- Đừng e dè gì cả, ngươi hãy thi triển hết sở trường ra đi, nếu cứ như thế này ta e ngươi không thắng nổi ta đâu.

Tuy miệng vừa nói nhưng tay không hề lơ lỏng chút nào, kinh lực vẫn ngày càng thêm mãnh liệt, kiếm thế càng lúc càng nguy hiểm.

Tuy bị kiếm thế đối phương bức bách nhưng chàng đã biết thân thế đối phương nên không thể không tập trung hết tinh thần đối phó. Chàng đem hết bình sinh sở học ra thi triển, dần dần cũng đoạt được thượng phong biến cục diện thành thể tương đương giao đấu.

Song phương càng đấu càng khó quyết định phần thắng bại sẽ nghiêng về ai. Kiếm pháp chiêu qua thế lại vùn vụt mau không thể tưởng tượng, bất tri bất giác đã qua trên ba trăm chiêu.

Mạnh Hoa hết sức nóng ruột vì việc riêng của mình, chàng quyết định đánh ba chiêu tối hậu trong Vô Danh Kiếm Pháp. Người nọ di bộ hoán hình áo trắng bay phơ phất tùy theo kiếm thế đối chiêu chớp nhoáng chỉ còn thấy một luồng trắng chuyển qua chuyển lại chớ không nhìn rõ người nữa.

Bỗng một tiếng “Xoẹt” rất dài, hán tử áo trắng bay vọt ra ngoài xa ba trượng, nhưng hổ khẩu Mạnh Hoa cũng đau thốn lên không thể nào cầm nổi trường kiếm đành để nó rơi xuống đất.

Hán tử áo trắng ha hả cười lớn:

- Kiếm pháp của ngươi quả thật cao minh. Ta thua ngươi một chiêu rồi! Té ra trong chiêu tối hậu, Mạnh Hoa đã chém rách bụng tay áo của người ấy nhưng vì y có nội công vô cùng thâm hậu nên y đã dùng tay áo đánh rơi luôn kiếm của chàng.

Mạnh Hoa vội nhặt lấy kiếm, vòng tay thi lễ:

- Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình. Phải chăng tiền bối là Thiên Sơn Kiếm Khách Đường Gia Nguyên? Hán tử ngạc nhiên mỉm cười:

- Té ra Mạnh thiếu hiệp đã nhận ra Thiên Sơn kiếm pháp của ta. Đúng đó, ta chính là Đường Gia Nguyên. Lần này ta tìm người tỷ thí kiếm pháp, người không giận ta chứ? Chàng cung kính đáp:

- Được tiền bối gia ơn chỉ điểm là văn bối đã được mở mang kiến thức nhiều lắm, làm sao lại giận? Đường Gia Nguyên nói:

- Thôi chớ khách sáo. Nói về niên kỷ ta tuy có lớn tuổi hơn thiếu hiệp nhưng nói về vai vế, thiếu hiệp là đệ tử cách đời của Trương Đan Phong tức là hơn ta ít nhiều rồi vậy. Chúng ta cứ theo quy củ của võ lâm, không cần xét tới tuổi tác sau trước làm gì. Mạnh thiếu hiệp, ta đã nghe đồn đại về kiếm pháp của thiếu hiệp từ lâu nay được gặp quả là danh bất hư truyền. Nếu nói về lợi ích thì chính ta được lợi ích nhiều hơn mới phải.

- Đường đại hiệp quá ngại khen, văn bối lấy làm thẹn. Có lẽ Đường đại hiệp đã từng gặp Lãnh cô nương?

- Mấy ngày trước ta có gặp Lãnh Băng Nhi nơi nhà một người mục dân ở vùng này.

- Thế còn con ngựa không phải đại hiệp đã đoạt từ tay của Ân Kiếm Thanh sao?

- Tiếc rằng ta không biết tên tiểu tử ấy là Ân Kiếm Thanh. Nếu sớm biết ta đã không tha y rồi.

Nguyên vì khi gặp Ân Kiếm Thanh, Đường Gia Nguyên không nhận ra y là ai nhưng lại nhận ra con ngựa quen thuộc của La Hải nên thi triển võ công giữ Ân Kiếm Thanh lại. Tự biết mình không phải là đối thủ của Đường Gia Nguyên, Ân Kiếm Thanh đành nói dối đây là con ngựa mình ăn trộm được, nay xin hoàn trả cho Đường Gia Nguyên. Y kể lể rất cảm động do đó Đường Gia Nguyên tha cho y đi.

Kể xong chuyện đoạt ngựa, Đường Gia Nguyên hỏi:

- Nghe Băng Nhi nói rằng thiếu hiệp đến Thiên Sơn, có đúng không?

- Đúng vậy, văn bối định sau khi gặp Úy Trì đại hiệp sẽ đến Thiên Sơn.

- Thiếu hiệp có chuyện gì ở đó?

- Văn bối lên Thiên Sơn là để tìm một người.

- Tìm ai vậy? Mạnh Hoa nghĩ rằng đệ đệ của chàng là đệ tử yêu của thân phụ Đường Gia Nguyên nên không cần phải dấu:

- Mười năm trước đây Mậu Trường Phong có đem một đứa trẻ lên Thiên Sơn, nghe nói hiện giờ là môn hạ của lệnh tôn?

- Té ra thiếu hiệp tìm sư đệ của ta. Y là...?

- Vâng, y là đệ đệ của văn bối...

Đường Gia Nguyên hết sức kinh ngạc:

- Y là đệ đệ của thiếu hiệp ư? Chàng nhỏ giọng:

- Y là em cùng mẹ khác cha với văn bối.

Đường Gia Nguyên biết trong việc này có ẩn tình chi đây nên không tiện hỏi nhiều thêm chỉ cho biết:

- Lệnh đệ là người rất thông minh, từ năm tuổi đã bắt đầu học võ, chính ta thay thế gia phụ dạy y đó. Y học mới có ba năm đã bằng người khác học năm năm. Năm vừa qua y mới mười một tuổi mà kiếm pháp rất tinh luyện, ngày sau chắc y sẽ làm rạng danh cho môn phái.

- Nếu được như vậy là do công dạy dỗ của Đường đại hiệp và lệnh tôn vậy.

Đường Gia Nguyên bỗng hỏi:

- Thiếu hiệp định bao giờ gặp Úy Trì đại hiệp?

- Hy vọng trong mười ngày tới, trừ khi giữa đường gặp biến hóa gì đó thì không kể.

- Gặp xong Ủy Trì đại hiệp, thiếu hiệp đến liền Thiên Sơn chăng?

- Vâng.

- Có một việc này ta muốn cậy nhờ thiếu hiệp. Vài tháng trước đây ở Xuyên Tây ta có gặp chưởng môn nhân Không Động phái là Động Chân Tử, người có nhờ ta đem tặng gia phụ ta một hộp gấm này, thiếu hiệp có thể mang về giùm ta chăng?

- Nếu được đại hiệp tin cậy, vẫn bồi xin vui lòng.

Đường Gia Nguyên vui vẻ:

- Thiếu hiệp khách khí với ta quá, cái gì mà vẫn bồi với không vẫn bồi, lệnh đệ đã là sư đệ của ta, vậy thì chúng ta cũng như bằng hữu mà thôi.

Gia Nguyên trao cho chàng một cái hộp bằng gấm, chàng bỗng nhớ tới các sư đệ của Động Chân Tử, hỏi liền:

- Theo ý huynh đài, chưởng môn Không Động phái là người như thế nào?

- Theo ta Động Chân Tử là người căn bản là tốt nhưng về giao tế có nhiều lúc hồ đồ, tại sao thiếu hiệp lại hỏi như vậy?

- Vì tại hạ có gặp qua hai trưởng lão của Không Động phái là Động Huyền Tử và Động Minh Tử, hai vị này hình như không phải là người tốt?

- Do đâu thiếu hiệp khẳng quyết thế?

- Tam sư phụ Đan Khâu Sinh của tiểu đệ trước đây là môn hạ của Không Động phái...

Chàng chưa nói dứt, Đường Gia Nguyên đã hiểu liền:

- Đúng rồi, nghe nói Đan Khâu Sinh năm xưa bị Không Động phái đuổi ra khỏi cửa, chuyện đó là do chủ trương của Động Huyền Tử và Động Minh Tử, chắc thiếu hiệp bất bình về chuyện của sư phụ?

- Không hẳn như thế, mà vì họ còn cố ý hãm hại sư phụ tiểu đệ. Tiểu đệ cũng đã từng giao đấu với Động Minh Tử một lần.

- Có lẽ Động Minh Tử chưa đủ bản lĩnh giao đấu với thiếu hiệp. Hừ, chuyện vai vế “Thái sư thúc” mà đánh thua đệ tử của sư diệt mình cũng là chuyện thú vị đấy chứ. Ta cũng có nghe nói hai vị trưởng lão Không Động phái là người rất ngoan cố ngang ngược. Chỉ vì người chưởng môn sư huynh quá hồ đồ nên không phân biệt được đúng sai. Ta không biết Động Chân Tử tặng gia phụ ta vật gì trong cái hộp gấm này. Nếu gặp dịp thuận tiện, thiếu hiệp nên kể chuyện Đan Khâu Sinh cho gia phụ ta nghe, biết đâu người có thể giúp được gì cho Đan Khâu Sinh chăng? Mạnh Hoa nghĩ bụng: “Nếu chưởng môn Không Động phái là người biết phân biệt đúng sai chắc không đến nỗi nghe lời sư đệ mà đuổi sư phụ ta ra khỏi môn phái”. Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không nghĩ ra mà chỉ ngỏ lời đa tạ hảo ý của Đường Gia Nguyên.

Chàng ngửa đầu nhìn mặt trời đã quá ngọ vội nói:

- Xin lỗi huynh đài, tại hạ phải gấp lên đường.

Đường Gia Nguyên hiểu chàng có việc cần kíp nên không tiện lưu giữ:

- Được, mong rằng chúng ta sẽ còn gặp lại trên núi Thiên Sơn.

Con ngựa của La Hải là loại tuần mã, mới đánh hơi thấy Mạnh Hoa hình như nó đã nhận ra chủ cũ liền hí vang lên. Chàng phóng lên mình ngựa lòng hân hoan vì tin chắc mình sẽ đuổi kịp Ủy Trì Quỳnh.

Chàng ngắm hướng tây cho ngựa sai vó lòng hỗn độn bao chuyện riêng tư. Dĩ nhiên chàng rất mong gặp Ủy Trì đại hiệp càng sớm càng tốt và sau đó sẽ lên Thiên Sơn trao chiếc hộp gấm này cho Thiên Sơn phái chưởng môn Đoàn Kính Thiên đồng thời nhờ người hóa giải cho nỗi oan khuất của tam sư phụ Đan Khâu Sinh. Trước đây thân phụ của Kim Bích Y cũng đã hứa với chàng sẽ giúp chàng đem việc tam sư phụ ra ánh sáng, nay lại thêm Đường Kính Thiên nữa chàng tin chắc cuối cùng việc của sư phụ chàng sẽ ổn thỏa cả.

Những điều lo ngại đều có hy vọng giải quyết chàng phần khởi giục ngựa càng mau, chạy một ngày đã qua vùng thảo nguyên mà không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Qua vùng thảo nguyên là đến vùng cao nguyên Tuyết Sơn cảnh sắc đẹp một cách dị kỳ, muôn ngàn ngọn núi bị tuyết bao phủ trắng xóa đâm tua tủa lên vòm trời màu xanh biếc như những ngón tay ngọc đang xuất trào công bầu vào không gian.

Vừa đi qua một eo núi ngựa chàng đang phi mau bỗng nó hí vang lên lọt vào một mặt hầm bên trên nguy trang bằng lớp cỏ úa. Có lẽ đây là một hầm do bọn người đi săn đào sẵn để bắt dã thú. Trong chớp mắt hiểm nguy chàng thi triển võ công cao cường đang ngồi trên mình ngựa chàng bắn vọt người lên không trung, trường kiếm đồng thời tuốt ra khỏi vỏ múa một vòng bảo vệ thân mình. Quả nhiên đám tên bắn loạn xạ bị kiếm chàng gạt rơi lả tả.

Đang ở trên không chàng chuyển thân pháp rơi xuống cách mặt đất hơn ba trượng.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn thấy liền một lúc chín bóng áo cà sa đỏ từ bụi rậm đi ra tạo thành một vòng vây bao lấy chàng. Một giọng nói tiếng Hán rồn rảng ngân lên như tiếng sắt thép chạm nhau:

- Hảo tiểu tử, thiên đường có lối mà không chịu đi lại chui xuống hỏa ngục. Ở Tiểu Kim Xuyến nào loạn chưa đủ sao lại còn đến Chương Cương này làm loạn? Chàng nhận ra liền tên Lạt Ma trắng ấy đã từng giao đấu với chàng ở Tiểu Kim Xuyến chính là Thiên Thái Thượng Nhân.

Thiên Thái Thượng Nhân chính là thủ lĩnh của bọn Tứ Tăng nhưng hôm nay có mặt tất cả là chín tên Lạt Ma chứ không phải bốn, so với Tứ Tăng ở Tiểu Kim Xuyến thì nhiều gấp bội.

Chín tên Lạt Ma mặc cà sa đỏ y như nhau và cũng sử dụng võ khí y như nhau là cửu hoàn tích trượng, chín cây tích trượng đều có treo ở đầu chín vòng sắt kêu leng keng. Chín lần chín tám mươi một vòng sắt đồng thời rung động phát ra một loạt tiếng “đình đình đang đang” liên miên không dứt chấn động màng nhĩ của Mạnh Hoa mục đích khiến chàng tâm phiền ý loạn.

Chàng đã một lần giao thủ với Tứ Tăng ở Tiểu Kim Xuyến nên cũng có chút kinh nghiệm. Đáng sợ nhất là lúc chúng lập thành thể trận liên hợp. Lần trước chàng suýt nguy khốn thì nhờ Kim Bách Y xuất hiện kịp thời mới phá tan được vòng vây của bọn Tứ Tăng, Tứ Đạo, Ngũ Quan. Hiện nay đối phương tuy không có Tứ Đạo, Ngũ Quan nhưng Tứ Tăng lại biến thành Cửu Tăng và Mạnh Hoa lại chỉ có một mình không có ai trợ thủ như Bách Y lần trước, thật là nguy nan.

Chàng lập ý liền tức khắc không cho bọn Cửu Tăng lập thành trận thể, tức thời sử xuất khoái đao biến thành kiếm pháp quyết tốc chiến tốc thắng.

Mạnh Hoa hú lên một tiếng dài, thi triển liền sát thủ.

Tám tên Lạt Ma tề ra thành tám phương vị Càn, Khôn, Cấn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm còn tên võ công đệ nhất là Thiên Thái Thượng Nhân chiếm trung cung.

Chàng tấn công tên Lạt Ma đứng ở cung Khảm. Theo trận thể hai tên Lạt Ma đứng ở cung Tốn và Chấn liền xuất tích trượng án ngữ dẫn dụ chàng thâm nhập vào trung cung.

Không ngờ kiếm pháp của chàng biến dị khôn lường, mắt thường tưởng chàng tấn công cung Khảm nhưng cả ba tên Lạt Ma đều thấy mắt hoa lên ánh chớp, kiếm thể đột nhiên chuyển hướng đâm ngoặt qua tên Lạt Ma đứng ở cung Ly, tên Lạt Ma này chính là tên chưa đụng độ với chàng lần nào.

Một là trận thể chưa hoàn toàn lập thành, hai là tên tăng Lạt Ma ở cung Ly chưa hề có kinh nghiệm đụng độ với chàng nên hắn thấy kiếm phong đâm tới liền hoành ngang tích trượng đỡ kiếm, chính lúc ấy hắn để lộ chỗ hở bên vai trái, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” rồi tiếp liền tiếng “choeng” tên Lạt Ma ấy đã trúng kiếm máu tuôn ra xối xả thấm đượm vào chiếc cà sa vốn đã đỏ sẫm.

Thiên Thái Thượng Nhân đứng ở cung giữa nhìn thấy tình hình gấp gáp, vội vàng chuyển tích trượng đến bảo vệ cho thuộc hạ. Tích trượng và kiếm chạm nhau, chàng cảm thấy hồ khẩu đau ngầm liền cười mỉa mai:

- Đã thua một lần còn muốn gì nữa? Vừa nói thân hình vừa cất lên, Thiên Thái Thượng Nhân quét tích trượng theo chân chàng.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Trường kiếm của chàng từ trên không đánh xuống, tứ vị đều có ánh kiếm đâm vào Thiên Thái Thượng Nhân.

Vừa đỡ một kiếm bên tả, bên hữu đã có một kiếm khác đâm tới, Thiên Thái Thượng Nhân có cảm tưởng chấn động nơi ngực, hần kinh hãi nghĩ thầm: “Tiểu tử này so với hai năm trước ở Tiểu Kim Xuyên kiếm thuật hình như tinh diệu hơn nhiều, công lực hình như cũng tiến bộ hơn cả ta nữa.” Hần toát mồ hôi hột khi thấy kiếm thế tung hoành trên không lợi hại phi thường. Hần không dám có mộng tấn công nữa, chỉ mong đừng có thua là may, vội vàng trầm vai xuống cong lưng hạ thấp rồi rồi thiên tượng xoay một vòng lên che chỗ đỉnh đầu.

Nào ngờ chiêu thế Mạnh Hoa là tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, tránh chỗ thực đánh chỗ hư, giữa lưng chừng không trung chàng lật người như con diều kiếm chiêu biến ảo không biết phương hướng dường như cùng lúc vừa tấn công cung Cấn vừa tấn công cung Khôn trong lúc Thiên Thái Thượng Nhân còn đang bận bảo vệ bản thân làm sao còn rảnh rang để tiếp ứng cho thuộc hạ được? Mạnh Hoa thi triển tuyệt kỹ gia truyền khoái đao biến thành kiếm pháp đả thương cùng lúc hai tên Lạt Ma ở cung Cấn và cung Khôn bằng thế Dạ Chiến Bát Phương rồi kiếm xoay một vòng đâm trúng tên Lạt Ma thứ ba. Thế là trận thế định lập của Thiên Thái Thượng Nhân bất thành. Hần còn đang xoay sở lúng túng trong chớp mắt ba tên Lạt Ma nữa bị trúng thương. Đến lúc ấy ngoài Thiên Thái Thượng Nhân chỉ còn hai tên Lạt Ma khác võ công tương đối khá cao là chưa bị trúng thương. Nhưng tuy gọi là “võ công khá cao” cũng chỉ đủ cầm cự tạm thời với chàng thôi.

Sáu tên Lạt Ma bị trúng kiếm máu ra ướm đầm cả sa sớ hãi đến thất thần không còn can đảm ứng chiến nữa, chúng cùng rống lên một tiếng dài kéo nhau chạy mất. Thiên Thái Thượng Nhân một tay múa thiên tượng một tay quay lộn áo cả sa che chỗ cho hai tên thuộc hạ còn lại rút lui.

Với công lực khinh công của chàng, chàng dư sức đuổi theo nhưng tự xét bọn này có thể còn quỷ kế man trá gì chẳng vả lại chàng còn việc cần kíp hơn nên chàng để mặc chúng chạy khuất. Chàng bước tới miệng hầm nhìn xuống hy vọng con ngựa không bị thương nặng.

Nhưng chàng không hy vọng lâu được vì đã nhìn thấy xác con ngựa nằm co dưới hầm không động đậy gì cả mép sùi bọt trắng và trên đầu có một mũi tên xuyên qua.

Mất ngựa chàng đành tiếp tục đi bộ. Chàng vốn dự định tối nay thế nào cũng đuổi kịp Ủy Trì Quỳnh nhưng nay mọi dự định đã hỏng bét vì không còn ngựa dĩ nhiên chưa thể nào gặp được Ủy Trì Quỳnh tối nay nữa.

Theo như tin tức do Đinh Triệu Minh cung cấp thì Ủy Trì Quỳnh đã liên kết được mười một bộ lạc chỉ còn tù trưởng của hai bộ lạc là cấu kết với bọn triều Thanh mà thôi. Bọn này cũng rất có khả năng mưu hại Ủy Trì Quỳnh. Một trong hai bộ lạc chưa chịu liên kết này chính đang ở trước mặt và Ủy Trì Quỳnh hiện ở đó, biết đâu đại hiệp chẳng bị chúng mưu hại? Càng nghĩ chàng càng lo ngại vì mới ba tháng trước chàng đã đụng độ với thủ lĩnh Ngũ Quan là Đặng Trung Ngải ở Tây Tạng, nay lại đụng độ với thủ lĩnh Tứ Tăng là Thiên Thái Thượng Nhân ở đây, biết đâu đó chẳng là sự xếp đặt? “Tất cả bọn cao thủ ở Tiểu Kim Xuyên đều đã kéo về vùng biên tái. Đặng Trung Ngải xuất hiện ở Lạp Tát liên phát sinh ra việc tại Bồ Đạt Lạp cung, rồi hôm nay bọn Phiên tăng xuất hiện ở đây biết đâu không là mưu trá của tên tù trưởng bộ lạc Thiên Lang này để đối phó với ta nhằm tiêu diệt người chúng nghi ngờ có thể hỗ trợ Ủy Trì đại hiệp và cô lập Ủy Trì đại hiệp trong hang cọp. Ta phải mau chóng đi để tìm gặp Ủy Trì đại hiệp mới yên lòng.” Chàng lo lắng và càng nóng ruột đến bộ lạc Thiên Lang đang ở trước mặt.

Trời ở miền núi tối rất mau, chưa chập chày mặt trời đã khuất sau rặng núi mà chàng mới đi được một phần ba chặng đường đến bộ lạc Thiên Lang.

Bỗng nhiên bên tai chàng có tiếng nhạc ngựa. Mạnh Hoa quay đầu lại nhìn thấy một lão mục nhân đang cưỡi ngựa đi tới.

Chàng mừng như bắt được vàng vội vã chạy ngay đến đứng chặn ngay đầu ngựa. Hình trạng chàng rất tiêu tụy vì ròng rã mấy ngày trên đường thiên lý chàng không được tắm rửa khiến lão mục nhân hoảng sợ nói trước:

- Người muốn gì ta? Trong người ta hiện giờ không còn một đồng dính túi đâu đó.

Mạnh Hoa vội dùng mấy tiếng Cáp Tát Khắc mới học được áp ứng đáp:

- Văn bối không phải là cường đạo, văn bối muốn mua con ngựa của lão nhân.

Nói rồi móc túi xòe ra liền đĩnh vàng.

Tân Cương là miền có rất nhiều mỏ vàng nên tuy lão già có vẻ nghèo nàn nhưng cũng đã nhiều lần từng thấy qua vàng. Tuy vàng ở đây không quý giá bằng ở Trung Nguyên nhưng mua con ngựa với giá một đĩnh vàng là quá cao, thế mà lão từ chối:

- Con ngựa này là vật ta dùng hàng ngày không trị giá bằng đĩnh vàng đâu và ta cũng không bán.

Mạnh Hoa đã hơi thất vọng, trong lúc cần gấp chàng nảy ra một sáng kiến:

- Lão nhân có biết tộc trưởng La Hải của tộc Ngõa Nạp chứ? Lão nhân có vẻ kinh ngạc:

- La Hải chính là một lão anh hùng của tộc Cáp Tát Khắc chúng ta, sao lại không biết? Người và La Hải là...

Chàng đưa ra bức thư do chính tay La Hải viết giới thiệu chàng với các tù trưởng bộ tộc khác:

- Lão nhân xem đây, chính là thủ bút của La Hải.

Đưa bức thư ấy ra cũng do trường hợp bất khả kháng, không ngờ lão nhân đổi hẳn thái độ:

- Người ở chỗ La Hải đến đây sao lại không có ngựa? Chàng đành thú nhận hoàn cảnh vì bị bọn Cửu tăng chặn đánh và giết chết con ngựa của chàng. Lão nhân nghe xong vội vã xuống ngựa chính tay trao dây cương cho chàng:

- Nếu quả thật người là bạn của La Hải thì lão xin tặng con ngựa này đó! Chàng định lên ngựa đi, lão gọi giật lại:

- Tiểu ba tử! Nếu muốn đến bộ lạc Thiên Lang sớm hãy theo đường ta chỉ đây.

Rồi lão bẻ cành cây vẽ xuống đất con đường tắt mà thường chỉ đám mục dân sở tại mới biết. Vẽ xong, lão ân cần dặn:

- Tiểu tử nếu muốn gặp tù trưởng Thiên Lang hãy cẩn thận đề phòng.

Chàng kinh ngạc:

- Tại sao vậy? Lão thở dài:

- Tù trưởng chúng ta trong vòng hai năm nay biến thành kẻ tham lam vô độ đánh sưu cao thuế nặng vì phải liên tiếp đón tiếp bọn quan chức triều đình lui tới hạch sách những nhiều không kể xiết.

Mạnh Hoa động tâm hỏi tiếp:

- Gần đây nhất lão nhân có thấy ai tới lui với tù trưởng không? Lão nhân rầu rĩ:

- Ta cũng định kể với người. Người đã gặp chín tên tăng Lạt Ma áo đỏ, đó là thượng khách của tù trưởng đó. Bọn nó đến đây đại khái đã hơn mười ngày, cách đây hai ngày mới kéo nhau đi. Chúng ta đang chưa kịp mừng ai ngờ chúng lại đến đây.

Mạnh Hoa tin rằng chín tên tăng Lạt Ma bị thương hết sáu, chắc chúng không dám quay trở lại nhưng chàng vẫn hỏi tiếp:

- Trừ chín tên tăng Lạt Ma ấy ra còn có người nào khả nghi đến nơi tù trưởng nữa không?

- Có. Cùng đến một lúc với chín tên Lạt Ma là hai tên người Hán. Tù trưởng tôn kính hai tên này còn hơn cả chín tên tăng nữa. Hai tên ấy vẫn còn ở lại đây.

- Đa tạ lão nhân chỉ bảo, văn bối sẽ cẩn thận đề phòng.

Chàng từ tạ lão mục nhân vội vàng lên đường và càng nóng ruột hơn vì những tin do lão cung cấp.

Con đường tắt quả có gần hơn rất nhiều, chiều tối hôm sau chàng đã đặt chân vào địa giới bộ lạc Thiên Lang. Hôm nay bầu trời hoàn toàn không có một ánh trăng sao. Chàng càng mừng thầm vì đó chính là dịp

thuận tiện để chàng đột nhập tòa dã thự của tù trưởng Thiên Lang xây giữa núi cao chập chùng. Không biết Ủy Trì Quỳnh hiện giờ ra sao.

Ủy Trì Quỳnh đang nhập tửu yến với tù trưởng bộ lạc Thiên Lang.

Ủy Trì Quỳnh đã đi qua mười bộ lạc, cả mười tù trưởng đồng ý mình thệ với ông sẽ liên hợp với nghĩa quân để chống lại triều Thanh, chỉ có bộ lạc Thiên Lang này là bộ lạc đầu tiên chưa quyết định chống Thanh hay theo Thanh.

Yến tiệc đã đến lúc cao hứng.

Tù trưởng vỗ mạnh hai tay, hai tên thuộc hạ xuất hiện, một tên bưng thêm sơn hào hải vị, một tên mang thêm một vò rượu quý nữa trên một cái mâm có đặt một vương vãi đỏ và một lưỡi đao sáng quắc.

Tù trưởng Thiên Lang đứng dậy mặt đỏ gay:

- Rất may mới được Ủy Trì đại hiệp từ thiên lý lại đây cùng chúng ta giúp chống lại bọn Thát Đát Mãn Thanh. Xin mời cạn một chén huyết tửu chúc mừng sự liên minh của chúng ta.

Uống huyết tửu là một nghi lễ rất quan trọng trong các buổi thệ ước, khi uống cùng nhau chén huyết tửu tức là đã hoàn tất lễ liên minh do đó chén huyết tửu này Ủy Trì Quỳnh không thể không uống, Ủy Trì Quỳnh tiếp chén rượu.

Trước tiên tù trưởng nhắc lưỡi đao tự cắt vào một ngón tay của mình để máu nhỏ vài giọt vào vò rượu rồi đến Ủy Trì Quỳnh cũng làm y như vậy. Hai tên thuộc hạ sẽ rót rượu ra hai chén trao cho hai người. Tù trưởng giơ cao chén rượu của mình:

- Xin kính cẩn uống trước.

Bèn ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Ủy Trì Quỳnh cũng nhắc chén của mình lên, một mùi thơm nồng nặc xông vào mũi, lẫn trong mùi thơm nồng ấy ông ngửi thấy một mùi tanh của máu.

Ủy Trì Quỳnh vốn là người lịch lãm đã nhiều. Một là tù trưởng đã uống trước, hai nữa đi đến bất cứ bộ lạc nào ông cũng trải qua nghi thức uống huyết tửu mình thệ nên ông không thể nào ngờ được tù trưởng này có lòng khác nhưng tự nhiên lần này ngửi thấy mùi tanh tanh ông sinh lòng nghi hoặc.

Ủy Trì Quỳnh nâng cao chén rượu:

- Xin chúc hai bên chúng ta muôn đời minh ước đồng tâm hợp lực hoạn nạn cùng nhau tương trợ.

Nói xong liền định cạn chén.

Chính giữa lúc ông định uống mà chưa uống ấy bỗng nhiên nghe bên ngoài có tiếng huyền oán. Tù trưởng cau nét mặt hỏi:

- Đứa nào làm oán động bên ngoài thế? Bên ngoài có một tiếng ồm ồm vọng vào:

- Tại sao lại không cho ta vào trong này? Một vệ sĩ hô lớn:

- Ngài Tô Hợp xin tù trưởng vào yến! Tô Hợp chính là tên một chức quan uy vọng của bộ lạc Thiên Lang.

Tù trưởng quát lớn:

- Người có nói lệnh nghiêm cấm của ta chưa? Vệ sĩ đáp:

- Bẩm đã. Chúng tôi đã báo tù trưởng đang khoản đãi khách quý mời Tô Hợp hôm sau sẽ đến nhưng ngài nói không thể không vào ngay bây giờ.

Chưa dứt lời bên ngoài lại có tiếng quát tháo.

Tù trưởng đành ra lệnh:

- Hãy bảo chờ ta chốc lát, ta sẽ ra bây giờ.

Nói xong quay sang Ủy Trì Quỳnh:

- Ta cai quản bộ hạ bất nghiêm làm nhiều loạn giờ phút nghiêm trang của chúng ta.

Xin mời Ủy Trì đại hiệp cạn chén.

Lúc ấy mặt tù trưởng đối diện với Ủy Trì Quỳnh. Ông miễn cưỡng đưa chén lên. Chén rượu vừa chạm vào môi bỗng có tiếng gió vút tới, một đồng tiền từ ngoài bay vút vào.

Ủy Trì Quỳnh là tay cao thủ võ lâm, vừa nghe tiếng gió ông giơ chỉ búng liền, một tiếng “cách” khô khan, đồng tiền đã bị búng bật ra nhưng cũng do vậy ông không kịp uống chén rượu. Ông đã búng rơi đồng tiền nhưng vì là người rất tinh ý ông kinh ngạc nghĩ thầm: “Người đánh ám khí này thủ pháp rất cao minh, công lực cũng không phải yếu kém nhưng không hiểu tại sao lại không có ý đánh trúng yếu huyệt của ta mà chỉ có mục đích đánh trúng tay cầm rượu của ta?” Nên biết Ủy Trì Quỳnh là tay võ công đại hạng nên chỉ cần chạm ngón tay vào đồng tiền là đã biết công lực của đối phương.

Tâm niệm chưa dứt, một đồng tiền thứ hai lại bay tới nhanh như điện xẹt. Lần này Ủy Trì Quỳnh cố ý không phòng ngự, liền đó một tiếng “xoảng” vang lên, chén rượu rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh. Đúng như dự đoán của ông, người kia chỉ dụng ý đánh rơi chén rượu chứ không muốn đánh trúng ông.

Người búng hai đồng tiền làm ám khí chính là Mạnh Hoa. Chàng đã đến đúng lúc.

Mạnh Hoa lúc ấy treo mình trên xà nhà theo thế Đảo Quả Kim Cầu liền buông thân theo thế Điều Tử Phiêu Thân đảo lộn một vòng đã vào luôn trong phòng:

- Ủy Trì đại hiệp, đây là rượu độc, xin đừng uống! Nói thì chậm nhưng sự thực mau lắm, chàng vừa nói vừa xuất thủ điểm huyệt hai tên thuộc hạ.

Ai nói thì có thể Ủy Trì Quỳnh không tin, nhưng Mạnh Hoa là một người đã từng bang trợ nghĩa quân nên ông tin ngay.

Sự việc càng bất ngờ vì hai tên thuộc hạ ứng biến mau lẹ một cách kỳ lạ.

Ủy Trì Quỳnh chưa kịp nói lời nào với Mạnh Hoa thì hai tên thuộc hạ không hẹn cùng xuất thủ. Một tên bên tả dùng chưởng đánh vào Ủy Trì Quỳnh. “Bùng” một tiếng lớn, hai chưởng chạm nhau, tên thuộc hạ chấn động lùi lại còn Ủy Trì Quỳnh chỉ hơi rung động. Tuy ông chiếm thế thượng phong nhưng sự việc quả có ra ngoài dự liệu của ông vì không ngờ tên thuộc hạ lại có nội công cao minh đến vậy, rõ ràng đây không phải loại “thuộc hạ” tầm thường mà nghiêm nhiên phải là tay cao thủ nào đó.

Tên thuộc hạ thứ hai võ công lại càng quái dị hơn. Hắn vừa xuất thủ đã phát ra hơi lạnh thấu xương trùm lấp tới. Nội công thâm hậu như Ủy Trì Quỳnh mà cũng cảm thấy lạnh đến run người. Ông la lên kinh ngạc:

- Té ra người chính là Dương Kế Mạnh? Dương Kế Mạnh là kẻ duy nhất hiện nay luyện đến đệ bát trùng Tu La Âm Kiệt Công đại ma đầu. Sự việc Dương Kế Mạnh và Đan Khâu Sinh tranh đoạt khu rừng đã Thạch Lâm, Ủy Trì Quỳnh đã có biết nên tuy chưa gặp Dương Kế Mạnh lần nào nhưng hắn vừa đánh ra Tu La Âm Kiệt Công ông nhận ra liền.

Vì chưa hề có kinh nghiệm đụng độ Tu La Âm Kiệt Công, Ủy Trì Quỳnh rút liền bảo đao, chỉ nghe một tiếng “choeng” song chưởng của Dương Kế Mạnh biến thành chỉ búng trúng sống đao. Tu La Âm Kiệt Công của hắn đã luyện đến đệ bát trùng nên bản lãnh Cách Vật Truyền Công của hắn quả là lợi hại, mới chỉ búng trúng sống đao, Ủy Trì Quỳnh đã cảm thấy một luồng hàn khí truyền tới kinh mạch khiến tay cầm đao tê dại, mũi đao đâm chệch qua một bên. Tuy đao không trúng chính diện mà lệch qua bên nó vẫn chém lướt qua vai Dương Kế Mạnh vạch một vết thương sườn qua da.

Dương Kế Mạnh đá đổ một cái bàn, nhảy ra ngoài xa cả trượng. Tên thuộc hạ kia chưa bị thụ thương xông tới tấn kích. Chưởng lực của hắn dừng mãi không kém Dương Kế Mạnh đánh thẳng tới Ủy Trì Quỳnh.

Kể thì chậm nhưng sự thực hết sức mau lẹ. Mạnh Hoa vừa điểm huyệt hai tên lính chặn đường rút lui của hai tên “thuộc hạ”, chàng rút kiếm xoẹt một tiếng đâm tới liền:

- Họ Diệp kia, tại Lạp Tát ta đã tha cho ngươi, ngươi còn định quấy nhiễu nữa ư? Té ra tên thuộc hạ này là một trong Đại nội tam đại cao thủ Diệp Cốc Hồn đã hai lần đụng độ với chàng ở Ngọc Thọ Sơn và Bồ Đạt Lạp cung rồi.

Xưa nay Diệp Cốc Hồn vẫn thường tự phụ về chưởng lực kinh người của mình, không ngờ hôm nay mới chạm trán chiêu đầu tiên với Ủy Trì Quỳnh đã ở thế hạ phong rồi chốc lát lại nhận ra thiếu niên có kiếm pháp quái dị là Mạnh Hoa đã hai lần hấn bị đánh bại, ý chí của hắn tiêu tan gần hết.

Diệp Cốc Hồn dồn hết công lực vào song chưởng, lùi một bước đánh tới quyết đánh chiêu tối hậu có thêm Dương Kế Mạnh cũng đánh một chưởng hỗ trợ. Ba năm nay Mạnh Hoa cố công luyện nội công tâm pháp của Trương Đan Phong chính là khắc tinh của Tu La Âm Kiệt Công nên chàng nghiêm nhiên huy động trường kiếm, bên tả đâm tới Dương Kế Mạnh, bên hữu cùng lúc tấn công Diệp Cốc Hồn.

Chàng tuy có thể chống cự với Tu La Âm Kiệt Công nhưng nếu hai bên họ Dương và họ Diệp liên thủ hợp chưởng thì cũng khó thắng được. Chưởng lực như vũ bão đánh bật kiếm chàng vệt ra, bất giác chàng phải lùi lại. Ủy Trì Quỳnh hô quát lên:

- Bọn chuột chũi kia, có giỏi hãy đến đấu cùng ta! Dứt lời đao của ông bay vút tới cùng lúc mũi kiếm của Mạnh Hoa vòng lại đâm trúng đầu vai của Diệp Cốc Hồn một mũi khá sâu. Hắn rên lên “ối chà” hai tiếng phóng mình ra cửa sổ, Dương Kế Mạnh hoảng loạn phóng theo luôn.

Trong khách sảnh lúc ấy bàn ghế bát đĩa đổ vỡ tung tóe khắp nơi chỉ còn Ủy Trì Quỳnh, Mạnh Hoa và tù trưởng Thiên Lang. Ủy Trì Quỳnh nói với Mạnh Hoa:

- Khỏi cần đuổi theo bọn giặc ấy, ta hãy xử trí việc khẩn yếu ở đây đã.

Tuy ông nói vậy là có ý ám chỉ việc tù trưởng Thiên Lang mượn tay quân quan triều Thanh ám hại ông nhưng ông chưa biết xử trí ra sao vì việc này rất tế nhị. Riêng Mạnh Hoa chàng còn trẻ tuổi nóng nảy nên vừa nghe ông nói chàng đảo thân vọt đến bên cạnh tù trưởng, tay hữu xuất Cầm Nã Thủ tóm lấy cổ y nhắc lên:

- Người không bằng lòng liên kết với nghĩa quân cũng được, sao lại dùng vũ tay sai triều đình định ám toán Ủy Trì đại hiệp? Lão tù trưởng Thiên Long bị chàng nhắc khỏi mặt đất ú ớ chối:

- Chuyện này ta không biết... do... do... ý bọn nó... bỏ ta ra mau! Ủy Trì Quỳnh can thiệp:

- Mạnh Hoa bắt tất phải vô lễ, để y nói xem sao! Mạnh Hoa buông tay, tên tù trưởng biện bạch:

- Việc này chính ta cũng không ngờ! Chàng cười nhạt:

- Người thật không ngờ? Y đáp ứng:

- Hai tên thuộc hạ ấy tự xưng là người của bộ lạc khác đến xin ta dung nạp, ta thấy họ võ công cao cường nên... nên... thu nạp làm vệ sĩ... ta... ta... không biết thân thể bọn họ ra sao.

Ủy Trì đại hiệp... có phải... bọn họ cũng là người Hán không? Nguyên lúc này Dương Kế Mạnh và Diệp Cốc Hồn hóa trang rất khéo, Ủy Trì Quỳnh cứ tưởng họ là dân tộc Cáp Tát Khắc nên hơi gật đầu. Mạnh Hoa lạnh lẽo hỏi tiếp:

- Thế còn độc tửu này người giải thích ra sao? Giữa buổi lễ thề ước thế này không lẽ cũng do bọn chúng đổi chác? Tên tù trưởng hỏi lại:

- Làm sao biết đây là độc tửu? Nếu nói là độc tửu thì ta đã chết trước rồi. Không tin, ta sẽ uống thêm một chén nữa cho coi.

Nghe tên tù trưởng giải thích chàng cũng hơi nghi ngờ vì khi chàng biết vò rượu đó là độc tửu chỉ do là đương nhiên như vậy, khi chàng đến đây, tù trưởng đã uống trước một chén rồi nên chàng không nhìn thấy. Chàng chỉ nhìn thấy Ủy Trì Quỳnh sắp đưa chén rượu lên môi mà bên cạnh Ủy Trì Quỳnh lại đứng lăm lăm hai tên thuộc hạ tuy đã hóa trang rất khéo cũng không lừa được mắt chàng, chàng nhận ra liền là hai tên họ Dương và họ Diệp do đó suy luận tên tù trưởng này đã liên kết với triều Thanh, như vậy chàng lập tức ra tay ngăn cản Ủy Trì Quỳnh không cho uống chén rượu ấy.

Ủy Trì Quỳnh nghe tên tù trưởng nói rất khẳng khái, bất giác nửa tin nửa ngờ:

- Đúng, tù trưởng đã uống cạn một chén rượu.

Tên tù trưởng càng dương dương:

- Vị tiểu ca đây nếu chưa uống, ta sẵn sàng uống thêm chén nữa để làm tin! Ủy Trì Quỳnh vội ngăn lại:
- Thôi được, chúng ta tiếp tục thủ tục uống rượu thề đi! Ông cầm chén rượu lên.

Vừa lúc ấy có bóng người ở ngoài đi thẳng vào giật lấy chén rượu lên tay ông ngửa cổ uống cạn. Người khách ấy chính là người đã làm huyên náo bên ngoài lúc này là vị võ quan cao cấp Tô Hạp của bộ lạc.

Tù trưởng gắt lớn:

- Tô Hạp, ngươi định làm phản chăng? Ngươi là tù trưởng hay ta là tù trưởng? Ta và Ủy Trì đại hiệp đang làm lễ uống rượu thề sao ngươi lại cướp chén rượu ấy? Ngươi muốn gì? Tô Hạp lạnh lùng trả lời:
- Ngươi muốn uống rượu, ta rót cho uống. Đây uống đi! Vừa nói vừa nhấc vò rượu lên rót đầy vào chén đưa đến môi tù trưởng bắt y phải uống.

Tù trưởng biến sắc mặt lấy tay gạt mạnh chén rượu rơi xuống đất vỡ tan. Tô Hạp cười lớn:

- Ngươi khéo lừa gạt thật nhưng không lừa được ta đâu. Ủy Trì đại hiệp hãy lại đây mà xem! Thì ra vò rượu này có hai lớp. Bên trên là một lớp đựng rượu độc, bên dưới lớp khác đựng rượu bình thường. Khi rót rượu chỉ cần ấn một cái nút ngay tay cầm là tự động rót ra thứ rượu tùy ý muốn.

Tên tù trưởng xám mặt lớn tiếng chửi:

- Tô Hạp, ta đãi ngươi rất trọng hậu, sao ngươi nỡ phản ta? Tô Hạp cũng lớn tiếng:
- Đúng là ta phản đó. Nhưng phản ngươi không chỉ có một mình ta đâu. Hãy mở to mắt ra mà nhìn.

Tô Hạp vỗ tay ba tiếng lớn. Lập tức đi vào khách sảnh bảy, tám tên vệ sĩ thân tín của tù trưởng.

Tô Hạp chậm rãi nói:

- Tộc Cáp Tát Khắc đồng tâm chống lại cường địch. Ngươi lại có dã tâm làm tay sai cho bọn Mãn Thanh nên mới có sự việc ngày hôm nay! Tên tù trưởng biết mình không còn đường chối cãi, đành than thở:
- Không ngờ hôm nay ta bị tay chân thân tín phản loạn. Tô Hạp, chỉ mong ngươi nhớ ngày trước ta đã đãi ngươi trọng hậu, tha chết cho ta.
- Đó là ngươi tự gây ra tội. Ngươi bị xử trí ra sao sẽ có công luận xét xử! Sau đó Tô Hạp triệu tập hội nghị trưởng lão ngay vào ngày hôm sau để quyết định việc phế lập tù trưởng.

Kết quả Tô Hạp được đa số ủng hộ lên làm tù trưởng mới còn tên tù trưởng cũ bị nhốt vào khám tối. Ngày hôm sau tù trưởng mới là Tô Hạp cùng Ủy Trì Quỳnh làm lễ minh thệ sinh tử với nghĩa quân. Thế là trong mười ba bộ lạc, Ủy Trì Quỳnh đã liên kết được mười hai bộ lạc, còn bộ lạc cuối cùng nằm ở phía cực Tây không có gì khó khăn vì vị tù trưởng bộ lạc Đại Hùng nằm dưới sự khống chế của bộ lạc Thiên Lang. Nói cho đúng, tù trưởng bộ lạc Đại Hùng là người tùy gió mà che, hễ bộ lạc Thiên Lang theo bên nào, bộ lạc Đại Hùng theo ngay bên đó.

Suốt ngày hôm Ủy Trì Quỳnh cùng tù trưởng Tô Hạp minh thệ, Mạnh Hoa tư lự vì nhiệm vụ của chàng đến đây tạm coi như ổn thỏa, chàng nóng lòng muốn đến Thiên Sơn theo lời cha ủy thác.

Ủy Trì Quỳnh thấy chàng lo lắng liền hỏi:

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì lo nghĩ sao không nói với ta? Chàng đáp:
- Việc đến bộ lạc Đại Hùng có lẽ không cần đến tiểu đệ nữa, tiểu đệ muốn ra đi.
- Lần đến bộ lạc Đại Hùng này quả không có gì nguy hiểm, ta đi một mình được rồi, nhưng tiểu đệ gấp đi đâu vậy?
- Tiểu đệ phụng mệnh gia gia cần đến Thiên Sơn một chuyến.

Ủy Trì Quỳnh mỉm cười:

- Chắc tiểu đệ gấp muốn về với Kim cô nương chứ gì? Bị nói đúng tâm sự, chàng hơi đỏ mặt:

- Gia gia tiểu đệ bệnh vừa khỏi, tiểu đệ không an tâm chút nào. Do đó muốn sớm lên Thiên Sơn thu xếp công việc do gia gia ủy thác rồi liền quay về.

Úy Trì Quỳnh vui vẻ:

- Được, cứ như vậy cũng tiện.

Rồi đem sự việc ấy nói với Tô Hạp, Tô Hạp cũng không dám cố cưỡng ép chàng ở lại, còn đem một con tuần mã rất khỏe tặng cho chàng.

Tuần mã của Tô Hạp quả là thiên lý mã, Mạnh Hoa vừa ngồi trên yên đã thấy hai bên người gió lộng vùn vụt giống như được lắp cánh, cảnh vật hai bên lướt về phía sau chàng nhanh như chớp giật không thể nhận rõ.

Chàng nhắm hướng Tây là hướng núi Thiên Sơn giục ngựa chạy mãi miết. Qua hết thảo nguyên lại đến bình nguyên, qua hết bình nguyên lại đến cao nguyên. Ròng rã mấy ngày trên đường không hề gặp một bóng người nào nhưng thỉnh thoảng chàng lại gặp một đoàn ngựa hoang, một đoàn bò rừng hoặc cả bầy hươu cao cổ chạy tán loạn tìm thức ăn trên thảo nguyên.

Ngày thứ ba chàng cưỡi ngựa qua một sườn núi rất hiểm trở, đang chăm chú nhìn vào con đường núi ngoằn ngoèo bỗng chàng nghe có tiếng gió rồi một người nấp trên một cành cây trên đầu chàng đột nhiên đánh xuống.

Thứ nhất là đã mấy ngày nay chàng chưa hề gặp một bóng người nào trên đường, chàng không thể ngờ được nơi đây lại có người ẩn nấp, thứ hai là người ấy mặc y phục toàn đen nằm sát trên những nhánh cây rậm chẳng khác nào một cành cây nếu không nhìn gần thì không thể nào nhận ra. Người ấy xuất thủ rất bất ngờ nhưng nhờ Mạnh Hoa võ công bất phàm ứng biến tùy tâm phản xạ nên vừa thấy tiếng gió quạt đến lập tức chuyển thể Phụng Điểm Đầu nghiêng thân biến thành chiêu Bạch Hạc Lượng Xí hóa giải chiêu thức của đối phương.

Không ngờ kinh lực của người nọ rất mãnh liệt. Mạnh Hoa đã sử dụng thượng thừa võ công mà chỉ hóa giải được một phần kinh lực của y, chàng hơi rung động như muốn ngồi không vững bèn bắn người lên thi triển Điều Tử Phiên Thân hạ mình xuống ngựa.

Người nọ ha hả cười lớn:

- Con ngựa này tốt lắm, đưa cho ta đi! Nói chưa dứt câu, y nhảy vọt lên lưng ngựa.

Mạnh Hoa tuy không ngăn chặn được chiêu lực của y nhưng cũng hóa giải được đến sáu, bảy phần. Y cũng xuất chiêu Bạch Hạc Lượng Xí trong nhu có cương, mượn lực đối lực.

Mạnh Hoa quát lên:

- Người là người nào sao lại hạ độc thủ với ta? Chiêu phong của chàng theo lời đập tới xô y bật ra không cho tới gần con ngựa.

Người nọ then quá hóa giận không thềm trả lời, tấn công liền tức thì.

Chàng đã gặp tình cảnh này nhiều lần như các lần bị Trương Khoái Hoạt định cướp ngựa hoặc lần gặp Đường Gia Nguyên bỗng nhiên muốn tỷ võ với chàng nhưng lần này người nọ hạ thủ không có chút nhân nhượng, lần phản công này y xuất chiêu cực kỳ độc mãnh.

Người nọ từ đầu đến giờ không nói một câu, liên tiếp xuất chiêu toàn là sát thủ. Chàng tiếp người nọ hai chiêu, mới phát giác ra hình như thủ pháp người này rất quen thuộc và loại chiêu lực bá đạo này đối với chàng cũng không xa lạ gì. Chàng tỉnh ngộ hỏi liền:

- Người có phải là chiêu môn nhân Suất Bi Bắc Phái Lao Siêu Bá hay không? Nguyên do vì Lao Siêu Bá chính là sư huynh chiêu môn của Đại nội tam đại cao thủ Diệp Cốc Hồn, chàng đã từng được nghe phụ thân nhắc đến tên này. Khi chàng ở Lạp Tát đi về đem chuyện đụng độ với bọn đại nội cao thủ Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn kể cho phụ thân nghe, ông bảo: “Hai tên này công phu ít người bì kịp nhưng về kiếm pháp con không thể nào kém chúng. Nhưng nếu gặp tên sư huynh của Diệp Cốc Hồn con nên cẩn thận. Y tên Lao Siêu Bá là người duy nhất hiện nay luyện được công phu Suất Bi thủ đến trình độ công lực tối cao.

Nhiều năm trước đây đã từng đánh hơn cả Lãnh Thiết Tiêu.” Mới ba hôm trước đây chàng vừa đụng độ với Diệp Cốc Hồn nên hôm nay mới tiếp y hai chiêu chàng đã nhận ra ngay lai lịch đối phương.

Lao Siêu Bá thấy chàng đã nhận ra y, y liền cười ha hả:

- Khá lắm, không ngờ tiểu tử có nhãn lực giỏi vậy, người đã biết đại danh của ta sao chưa mau mau chịu hàng? Mạnh Hoa cười một tiếng lạnh lùng, bảo kiếm rút ra khỏi vỏ:

- Té ra người định báo thù cho sư đệ chứ gì? Để ta thử xem người cao cường hơn sư đệ nhiều ít.

Lao Siêu Bá tức giận:

- Tiểu tử cuồng vọng, người tưởng đánh thắng sư đệ của ta rồi cuồng vọng ư? Ta sẽ cho người thấy công phu chân chính của Đại Suất Bi mới sáng mắt ra! Tiếng dứt chưởng công cũng đánh tới liền, chưởng thế xoắn lại như những vòng tròn tường rất nhu hòa nhưng thực ra Đại Suất Bi thủ pháp vô cùng cương mãnh. Mới thoát tường là nhu nhược nhưng tiếp chưởng rồi biết nội công của nó cực kỳ trầm hùng.

Chưởng thế xoắn xuýt cuộn cuộn đánh tới hoàn toàn không phát ra một tiếng gió nhưng thấm dần dần vào xương cốt và phá vỡ tất cả huyết mạch.

Trong lúc kịch đấu chỉ nghe những tiếng lách cắc liên miên bất tuyệt nguyên vì Đại Suất Bi của Lao Siêu Bá tuy không cuộn gió nhưng lại khiến cho cát bay đá chạy, những tảng đá chung quanh đều bị chưởng lực chấn động vỡ ra từng mảnh nhỏ.

Mạnh Hoa biết kinh lực của y là vô cùng lợi hại vội kéo con ngựa nhảy vào một ngọn núi nhô ra. Con ngựa như hiểu ý chủ nhân, nó nép sát vào người chàng rồi cất tiếng hí vang.

Chàng không ẩn thân được lâu, chưởng lực của y cuốn đến buộc chàng phải huy động trường kiếm bảo hộ thân mình. Chàng quyết định biến kiếm, đột nhiên chuyển thế, trường kiếm rút lên những tiếng “u, u” rất kinh dị, kiếm khí tung hoành, kiếm phong tạt qua lật lại vũ động như một con rồng nhỏ biến thành hàng vạn luồng kiếm quang như chớp điện khiến Lao Siêu Bá hoa mắt nhiều loạn không thể đoán được chiêu pháp.

Trong chớp mắt chàng đã xuất chiêu đến sáu sáu ba mươi sáu kiếm nhưng toàn là những hư chiêu với dụng ý làm nhiễu loạn nhãn thần đối phương.

Lao Siêu Bá là tay võ học đại hạng. Khi thấy chàng mới biến kiếm y đã hơi hoảng hốt nhưng dần dần hiểu ra chàng chỉ đánh toàn hư chiêu.

Y ha hả cười khiêu khích:

- Tiểu tử, người định làm mờ mắt thôi ư? Hay là bản lãnh người chỉ có thế? Ha ha, người ta đồn người thụ lãnh được kiếm pháp chân truyền của Trương Đan Phong, té ra chỉ có vậy. Nếu người không chịu đem hết bản lãnh thực ra, ta e người sẽ chết dưới tay ta đó.

Chàng trả lời:

- Cứ như ta thấy, sự lợi hại của người cũng đến thế thôi! “Vút, vút” hai chiêu kiếm cùng đâm tới hai vai Lao Siêu Bá. Y thấy chỉ là hư chiêu, giận đến tím mặt quát lớn:

- Tiểu tử, ấy là người tự tìm cái chết đó! Song chưởng vòng tới bật ra hết kinh lực bổ xuống xương tỳ bà của chàng.

Chưởng này y đã xuất hết công lực mười năm luyện tập Đại Suất Bi phối hợp với nội công thâm hậu sáng chế thành một thủ pháp độc môn, chưởng lực phát ra như vây đối phương vào giữa. Y định nhìn chưởng thế này sẽ phá vỡ hư chiêu của chàng bằng cách đập vỡ xương tỳ bà.

Ai ngờ trong lúc đó kiếm chàng nhanh như chớp giật đột nhiên từ hư chiêu biến thành thực chiêu Bạch Hạc Tích Linh nhắm vào yết hầu của Lao Siêu Bá. Lao Siêu Bá ứng phó cực kỳ mau lẹ, y nhận ra đây là thực chiêu liền vội vàng nghiêng người tay biến thành trảo gỗ mạnh vào cổ tay chàng. Y không ngờ chiêu Bạch Hạc Tích Linh này của chàng khác hẳn chiêu Bạch Hạc Tích Linh y từng quen thuộc. Kiếm thế tựa như đâm vào bên tả nhưng thực ra lại ở bên hữu đột nhiên ra ngoài cả tưởng tượng của y do đó trảo của y đánh vào khoảng không, y vội vàng trầm người thu tay về đánh ra chiêu Song Đồng Chưởng. Lúc ấy hai

đôi thủ xáp gần vào nhau, Lao Siêu Bá nghĩ bụng: “Tiểu tử này tránh được cầm nã thủ này ắt sẽ chết liền dưới chưởng kế tiếp của ta!” Y kết hợp âm dương Song Đồng Chưởng chính là đánh vào giữa vùng ngực của Mạnh Hoa. Chưởng lực rất mạnh, dù không đánh trúng ngực đi nữa chàng cũng bị trọng thương liền.

Giữa lúc nguy cấp, Mạnh Hoa thi triển công phu trác việt, thân hình đang không bỗng cất lên cao, người đang ở giữa không trung liền lật ngang như con diều, trường kiếm vọt lên rồi đâm xuống và trong một chiêu ẩn chứa ba thế đánh vào ba phương hướng khác nhau.

Chiêu này là tuyệt chiêu sát thủ khiến Lao Siêu Bá không thể đối phó bằng cách cũ nếu không y sẽ bị đâm trúng liền. Y hoảng hốt vội vàng thu chưởng về phòng vệ toàn thân vì chưa biết chàng sẽ đâm vào đâu.

Chỉ nghe một tiếng “xoẹt” kéo dài, tà áo dài của y đã bị kiếm xuyên qua một lỗ, may mà nội công của y quá thâm hậu, vừa biết kiếm đâm tới lập tức y thót bụng lại để kiếm đâm trượt qua tránh được cái chết trông thấy.

Các cao thủ khi giao đấu với nhau đôi khi chỉ cần hơn nhau ở chỗ mau lẹ trong nháy mắt, Mạnh Hoa xuất chiêu tuyệt kỹ mà không đã thương được đối thủ, trong bụng than tiếc thâm nhưng không dám mạo hiểm đánh thêm chiêu nguy cấp thứ hai.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả, chàng đang còn lơ lửng trên không liền lật người một lần nữa, thân hình rơi xuống cách xa hơn ba trượng. Con ngựa của chàng đã qua thời gian thuần luyện lâu dài như hiểu được ý chủ vội vàng nhanh nhẹn vọt tới cạnh chàng liền.

Lao Siêu Bá bị đâm rách áo chưa kịp tỉnh hồn quay lại thì chàng đã phốc lên mình ngựa bốn vó tung lên chạy ra xa.

Mạnh Hoa rạp mình trên mình ngựa có cảm giác như toàn thân không còn chút sức lực, may mà con ngựa tinh khôn không cần sự điều khiển của chủ nhân, cứ sải vó trên con đường núi chạy mau, chạy được vài dặm chàng mới dần dần khôi phục công lực và tinh thần, nhớ lại giây phút nguy hiểm vừa qua, chàng than một mình:

- Thật là nguy, nếu ta chưa được gia gia dạy chiêu Vân Ma Tam Vũ và lão tặc Lao Siêu Bá không trúng kế kiêu binh của ta, chưa chắc ta thoát thân nổi! Nguyên là chiêu tối hậu vừa rồi của chàng chính là chiêu Vân Ma Tam Vũ lấy đao pháp biến thành kiếm pháp do Mạnh Nguyên Siêu truyền thụ cho chàng. Từ trước chàng đã sử dụng hơn mười hư chiêu là cố ý làm cho đối phương vừa hoa mắt vừa kiêu ngạo không phân biệt được đâu là hư đâu là thực rồi đột nhiên thi triển tuyệt chiêu cuối cùng.

Mạnh Hoa đã thoát xa, tiếp tục hành trình.

-oOo-

3. Thiên Sơn Hiểm Yếu

Ngày nọ đang vất vả vượt qua một bãi bùn lầy bỗng chàng nhìn thấy một tăng nhân ngồi kiết già giữa đường. Tăng nhân cúi đầu nhắm mắt im lìm bất động như đang nhập định.

Tăng nhân này để tóc chứ không cạo trọc, mũi cao mắt sâu, mặt đen như hòn than, thoạt nhìn đã biết liền không phải là người Hán mà cũng không giống người Chương ở đây.

Giục ngựa đến gần, Mạnh Hoa phát hiện trên đỉnh đầu tăng nhân có một luồng bạch khí mỏng manh phun lên. Chàng không thể không lấy làm kỳ quái: “Không biết y luyện loại nội công quái dị gì đây?” Tăng nhân trạng thái đang nhập định nghe tiếng vó ngựa bỗng tỉnh lại, hai mắt y mở lớn, con ngươi sáng rực liếc quanh tứ phía rồi chú mục vào Mạnh Hoa cười ré lên quái lạ.

Vùng này vốn rất ít khi gặp bóng người, lẽ ra gặp tăng nhân chàng phải vui mừng nhưng vì hình dạng y cổ quái nên chàng cẩn thận đề phòng. Không lẽ lại là một loại Lao Siêu Bá? Chàng đã có kinh nghiệm đụng

độ với Lao Siêu Bá, trong bụng không muốn bị phiền phức bèn giục ngựa đi qua nhưng lão quái tăng không để yên cho chàng, lão vút ra một cây thiền trượng bằng trúc chặn đầu ngựa lại. Chàng lộ sắc giận:

- Người muốn gì? Phiên tăng bình thân:

- Chẳng muốn gì cả. Ta chỉ cần hóa duyên cho cư sĩ! Giọng tiếng Hán của lão rất cứng khó nghe. Chàng gần giọng:

- Hóa duyên là sao? Lão cười toét miệng:

- Lão tăng đói đã hai ngày này, muốn xin người bỏ thí cho lão con ngựa để lão ăn thịt tạm vậy. Nhưng xem con ngựa có vẻ tốt quá lão lại hết muốn ăn thịt rồi!

- À, té ra lão đói à? Ta còn ít lương thực đây có thể cho lão được. Ăn thịt ngựa không sợ phạm giới ư? Chàng móc từ trong túi ra một ít lương khô gồm thịt khô và bột mì đã chiên thành bánh đưa cho lão, lão ăn rất mau xong rồi cười:

- Nói thực với người có đói hơn nữa ta cũng không hề hấn gì vì ta vẫn thường nhịn ăn mười ngày vẫn sống. Ta chỉ thiếu một người bạn đồng hành, buồn bã lắm! Chàng từ chối:

- Chuyện ấy thì ta không thể đáp ứng được, ta cần phải đi gấp.

- Người định đi đâu thế?

- Ta cần đến Thiên Sơn.

Chàng quay đầu định gọi con ngựa bỗng phiên tăng ha hả cười:

- Như thế thì tốt quá.

- Việc gì mà tốt? Phiên tăng đáp:

- Ta cũng đang định đến Thiên Sơn đây.

Chàng lạnh lùng:

- Nhưng ta không thể đi cùng người được.

- Không đi cũng phải đi vì ta muốn hóa duyên người! Chàng giận dữ:

- Người thật tham lam. Ta đã cho người ăn như vậy chưa đủ ư? Phiên tăng cười đáp:

- Người nói phải, ta đã ăn no rồi nhưng vẫn còn cần thứ khác.

- Thứ khác là thứ gì?

- Ta cần con ngựa của người. Nhưng không phải để ăn thịt nó đâu mà để cưỡi nó đi cho mau! Chàng giận lắm:

- Rất tiếc ta chỉ có một con ngựa, không thể nhường cho người được!

- Nếu không nhường ngựa được, nhường người cũng được.

- Người nói vậy là sao? Phiên tăng cười ha hả:

- Nghĩa là ta muốn người theo làm một vị tiểu hòa thượng phục dịch cho ta là lão hòa thượng. Ha ha, như vậy ta vừa có ngựa cưỡi vừa có người phục dịch! Đường đi không còn buồn vì cô độc nữa, không tốt hơn ư? Chàng vừa giận vừa buồn cười:

- Người đừng nói nhảm nhí. Thôi hãy đi mau đi! Phiên tăng vẫn lải nhải:

- Người theo ta làm một vị tiểu hòa thượng thì có gì xấu? Lão tăng ta có rất nhiều bản lãnh sẽ dạy dỗ người học suốt đời không hết. Ta thấy bên lưng người có đeo trường kiếm, chắc cũng có biết chút võ công? Người theo ta là phải lắm rồi, ta sẽ vui lòng thu người làm đệ tử! Mạnh Hoa thấy lão phiên tăng này cù nhậy quá, nếu không động thủ ắt khó thoát khỏi lão, chàng bèn rút liền trường kiếm:

- Được lắm, người hãy cho ta xem võ công cái đã! Kiểm đâm tới, phiên tăng chỉ nhắc thiền trượng bằng trúc lên đánh bật kiếm chàng:

- Nếu người thua ta người phải nhận ta làm sư phụ đó nha! Chàng không trả lời kiếm vút vút liên hoàn ba chiêu liên tiếp vì rất nóng ruột muốn lên đường sớm nên chiêu thế xuất ra rất lợi hại. Chỉ nghe vài tiếng “đình đình” kiếm và trượng chạm nhau. Cây thiền trượng của phiên tăng tuy chỉ bằng trúc nhưng rất kỳ lạ, nó có màu xanh lục và cứng như sắt thép, kiếm của chàng không thể nào chém gãy được.

Chỉ cần qua ba chiêu kiếm Mạnh Hoa đã biết lão phiên tăng bản lĩnh rất cao cường, có thể nói còn hơn cả Lao Siêu Bá nữa.

Lão phiên tăng sau khi hóa giải ba kiếm thế của chàng cũng có vẻ kinh ngạc, lên tiếng:

- Hay lắm, kiếm pháp thật là tuyệt hảo. Nhưng sao người chưa chịu thi triển hết sở trường? Ta nói cho biết nếu muốn thắng ta người phải tận lực mới được. Mau ra tay đi! Mạnh Hoa đã biết võ công của lão tăng hơn cả Lao Siêu Bá, làm sao dám nường tay? Liền đó gỡ hết bình sinh sở học ra thi triển.

Lão phiên tăng thấy Mạnh Hoa thi triển hết kiếm pháp lộ vẻ vui mừng hớn hở như bắt được của quý trên đời, lão vui vẻ hoa chân múa tay luôn miệng khen ngợi:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu. Ta có thể vui vẻ thu người làm đồ đệ chính thức được rồi đó.

Lão tuy hoa chân múa tay nhưng chiêu số hoàn toàn không có chút gì rối loạn. Vô Danh Kiếm Pháp của Mạnh Hoa biến hóa khôn lường, lại thêm chàng được gia truyền khoái đao, đao pháp biến thành kiếm pháp nên kiếm thế nhanh nhẹn phi thường, kiếm quang vây bọc lấy lão từ hữu biến sang tả xuyên qua xuyên lại như cuồng phong nhưng thần khí của lão phiên tăng vẫn nhàn nhã tựa như không hề phí phạm chút công lực nhưng vẫn hóa giải toàn bộ chiêu thế của chàng.

Mạnh Hoa nghiêng rằng thi triển chiêu Thần Long Tác Vĩ do phụ thân truyền thụ, thân hình bỗng nhiên cất lên phản thủ xuất kiếm hoàn toàn khác hẳn bình thường vì chàng dung hợp với phần tinh túy của Vô Danh Kiếm Pháp hóa thành. Chiêu này đánh vào vị trí mà lão phiên tăng không thể nào ngờ tới khiến lão có vẻ hết sức kinh dị.

Lão tăng một tay cầm thiền trượng bằng trúc, một tay cầm cái bình bát để dùng ăn uống. Nãy giờ lão chỉ dùng thiền trượng bằng tay phải để đối địch bây giờ mới sử dụng tới bình bát. Một tiếng “choang” rất lớn, kiếm của chàng đâm trúng bình bát, lão tăng lật ngang bình bát phát ra một hấp lực rất mạnh nếu chàng không buông kiếm ra sẽ không có cách nào rút kiếm về được.

Lão tăng quát lên:

- Người phục ta chưa? Có chịu làm đồ đệ ta chưa? Chàng đáp:

- Nếu thua người thì thà chết chứ không chịu gọi yêu tăng bằng sư phụ đâu! Chàng thấy khó rút kiếm về được đã định buông kiếm đánh tiếp bằng tay không, không dè lão phiên tăng ha hả cười lớn thu bình bát lại rất bất ngờ buông kiếm của chàng ra. Chàng rất ngạc nhiên nghe lão cười ha hả mà rằng:

- Người mắng ta là yêu tăng tức cho ta là dùng yêu thuật thắng người chăng? Hừ người không biết võ công Thiên Trúc của ta rất ảo diệu nên nói vậy nói bạ ta không thèm giận. Ta cũng không cần người thua sớm quá. Đánh nữa đi! Đánh nữa đi! Mạnh Hoa mắng lão là “yêu tăng” thực ra cũng chẳng có ý gì ngoài hành vi yêu tà của lão, chàng nghĩ bụng: “Lão nói ra về đạo lý có lẽ muốn ta phải tâm phục lão. Đừng hồng!” Một kiếm lại vút tới. Lão tăng nhảy nhót vừa tránh vừa nói:

- Kiếm pháp của người quả là tuyệt diệu nhưng vẫn không thể so với võ công ta được.

Nếu người chịu làm đồ đệ của ta hai bên đều có lợi, như vậy không hay hơn sao? Miệng tuy nói nhưng thủ pháp vẫn không chậm chút nào, thiền trượng chớp nhoáng huy động hóa giải tất cả chiêu thế của chàng.

Mạnh Hoa đánh đã lâu mà không sao thoát được tay của lão phiên tăng trong bụng vô cùng phiền não. Giao đấu thêm một lúc nữa, chàng quyết định thi triển tuyệt chiêu.

Thân ảnh chàng vọt lên cao, giữa không trung chàng phiêu thân xuất chiêu Vân Long Tam Hiện đánh liên xuống ba thế đâm vào phương vị khác nhau trên thân đối phương định ép đối phương phải buông vũ khí,

không ngờ lão phiên tăng đã tính trước chàng một nháy mắt, ném thẳng bình bát vào người chàng. Kiếm chạm bình bát kêu “choeng” một tiếng nhưng bình bát không ở trong tay lão nên không có hấp lực.

Công lực của lão tăng quả nhiên hơn chàng rất nhiều nên hổ khẩu chàng chấn động phải lùi lại liên tiếp mấy bước cơ hồ muốn rơi kiếm.

Lão phiên tăng chụp lại bình bát điềm nhiên nói:

- Tiểu tử đã mệt rồi đó. Ta cho ngươi nghỉ một lát rồi chút nữa sẽ đấu tiếp.

Nguyên vì lão thấy kiếm pháp của chàng rất kỳ diệu ngoài cả tưởng tượng của lão, lão đoán chàng còn nhiều chiêu thế lạ lùng nữa nên muốn chàng đủ khí lực để thi triển hết.

Mạnh Hoa cũng đoán được dụng tâm của lão nhưng rất đau khổ không sao đi thoát được sự kiềm chế của quái tăng này.

Lão đứng yên gần chàng đợi chàng nghỉ ngơi một lúc rồi hỏi:

- Ngươi vẫn chưa phục ta sao? Chàng cả giận:

- Đương nhiên không phục! Chàng chỉ mong lão phiên tăng dừng dùng sát thủ, cứ đánh dằng dai mãi rồi thế nào chàng cũng tìm được cơ hội thoát thân.

Lão phiên tăng mỉm cười:

- May mà ngươi không gặp sư huynh của ta, Sư huynh ta tính khí khác hẳn ta, đánh qua hai chiêu mà ngươi chưa phục y liền sát thủ giết ngươi chết ngay. Được lắm, ngươi chưa chịu chúng ta hãy giao đấu tiếp! Hai người lại đánh mấy chiêu nữa.

Lần này lão phiên tăng càng thêm phần kinh dị vì lão nhìn chàng vừa mới nghỉ ngơi, khí lực chưa thể phục Chương. Nào ngờ càng đánh chiêu số của chàng càng ảo diệu ra ngoài sự tưởng tượng của lão, kinh lực còn có chiều mạnh mẽ hơn trước.

Nguyên do vì trong khi giao đấu, hai bên đều học được những sở trường của nhau bất quá một bên thì hữu tâm, một bên thì vô tình. Mạnh Hoa vốn đã từng thụ lĩnh nội công tâm pháp của Trương Đan Phong nhưng vì chưa gặp ai khai mở cho những điểm khó khăn nên chàng phải tự mình diệu ngộ tuy nội công cũng có tiến bộ nhưng khi vận khí đến chỗ tinh diệu chưa đạt đến mức thượng thừa một cách dễ dàng. Hiện nay chàng cùng phiên tăng tuy gọi là giao đấu nhưng chẳng khác nào được lão chỉ điểm cho những chỗ khúc mắc trong khi áp dụng vận khí, chớp nhoáng chàng đã nhận ra những điểm khó khăn trong phương pháp luyện công do đó càng lúc càng tiến bộ. Cơ sở của vận dụng nội công tuy có điểm giống nhau nhưng có phần tùy thuộc vào trình độ mỗi người.

Mạnh Hoa giao đấu với phiên tăng, bất tri giác đã lãnh ngộ được phần vận dụng ảo diệu của nội công tâm pháp. Phiên tăng này luyện được nội công chính tông của Thiên Trúc so với Thiếu Lâm võ học của thủy tổ Đạt Ma thiền sư chính là cùng xuất phát từ một nguồn gốc. Nội công tâm pháp của Trương Đan Phong tuy có phần khác với phái Thiếu Lâm nhưng vẫn có phần giống nhau, từ khi chàng tự học Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong có nhiều chỗ tự mình chưa thể giải quyết được, hôm nay cùng phiên tăng giao thủ hốt nhiên liễu ngộ quán thông.

Lão phiên tăng là người võ học tạo chỉ rất cao minh nên càng đánh càng kinh dị vì đã vỡ lẽ chân lý ấy, lão không thể không kinh hoàng bụng tự bảo dạ: “Ta định học trộm kiếm pháp của tiểu tử này, không ngờ chính tiểu tử lại học trộm nội công tâm pháp của ta. Tiểu tử không chịu làm đệ tử của ta, ta đành phải phế bỏ võ công của y, kéo sau này thêm một địch thủ khó hơn!” Suy đi tính lại, lão quyết hạ thủ không lưu tình nữa.

Mạnh Hoa vì mới diệu ngộ được chân đế nên chưa có khả năng thắng lão mau chóng.

Đấu đến kịch liệt, chàng dự định cứ xuất chiêu biến chiêu, thân hình bỗng cất lên đánh ra chiêu Vạn Lý Phi Vương biến thành chiêu Thiên Sơn Lạc Diệp, kiếm khí dày đặc vây bọc lấy lão phiên tăng. Lão nhắc bình bát lên, chạm vào kiếm “choang” một tiếng vệt trường kiếm của chàng ra rồi liền buông ra, tay phải vẫn dùng thiền trượng áp đảo trường kiếm, lão vươn tay trái đánh vào tỳ bà cốt của chàng.

Chàng cười lớn:

- À! Lão bắt đầu sợ ta rồi ư? Lão phiên tăng hơi biến sắc:

- Ta mà sợ người sao?

- Người luôn miệng đòi ta thi thố hết sở trường. Ha ha, ta đã thi thố sở trường rồi đấy, người sợ rồi chứ gì nữa? Chàng nói đúng tâm lý của lão khiến lão đỏ mặt cổ căi:

- Nếu sở trường của người chỉ có thế thì làm gì đáng sợ?

- Ta còn một chiêu tuyệt luân chưa bao giờ xuất thủ, nếu người có can đảm hãy tiếp chiêu này.

Lão phiên tăng vốn là người rất mê võ thuật, nghe chàng nói vậy liền sinh ý thêm được xem chiêu tuyệt luân của chàng nhưng vẫn nghĩ bụng: “Qua mười năm nữa, ta có thể không còn là đối thủ của tiểu tử này. Hôm nay y muốn thắng ta nên mới giả hết tuyệt chiêu ra. Tội gì ta không thử xem đã rồi hãy phế bỏ võ công của y cũng còn kịp”. Do đó nói liền:

- Tốt lắm, người có chiêu số gì quái lạ cứ xử xuất hết ra đi. Đừng nói một chiêu, mười chiêu ta cũng tiếp! Mạnh Hoa đánh liền một hư chiêu, vừa đánh vừa lùi dẫn lão đuổi theo đến sườn núi.

Phiên tăng vừa đuổi theo vừa la:

- Người có chiêu gì quái lạ sao không đánh ra đi, ta không có đùa giỡn với người! Chàng cười cợt:

- Ta đang chuẩn bị đây, làm gì phải gấp thế? Chàng lùi chọn một địa hình thích hợp đột nhiên quát lên:

- Coi đây! Ta xuất chiêu quái lạ đây! Tiếng dứt là chiêu số phát liền, thân hình chàng bốc lên ra chiêu Vân Ma Tam Vũ, chiêu này chủ yếu thân hình đang ở trên không phiên thân đảo lộn ba lần.

Lão phiên tăng nhìn chàng xoay thân lộn ba kiếng thế nhắm vào ba huyệt đạo của lão đâm tới, lão nghĩ: “Chiêu này quả nhiên lợi hại thật nhưng ta dư sức hóa giải”. Lão ngưng thần tụ khí chờ chàng hạ thân xuống liền xuất chiêu không chế, bỗng thấy chàng lật người một lần nữa đang ở trên không trung đổi liền phương hướng bắn người qua hướng khác.

Té ra chàng hạ thân xuống một cành cây nhỏ gần đó, đầu ngón chân chàng đá vào cành cây mượn sức ấy bắn người tiếp tục vắng ra xa.

Thân hình chàng chưa rơi xuống đất, chàng liền huyết một hơi sáo dài. Con ngựa của chàng chạy vụt đến, chàng rơi ngay xuống yên ngựa, đang đà phi ngựa cất vó khuất liền vào sườn núi. Lão phiên tăng tức giận hét lên:

- Tiểu tử dám dùng nguy kế lừa ta! Rồi vội đuổi theo. Nhưng ngựa của chàng là loài tuần mã đã chạy vòng qua sườn núi bên kia rồi. Lão phiên tăng giao đầu cùng chàng một lúc đã khá lâu, khí lực phần nào có hao tổn nên không thể nào đuổi kịp ngựa nữa. Lão đành hét với theo:

- Người nói sao không chịu giữ lời? Người đã thua ta một keo rồi và cũng chưa chịu xuất chiêu quái lạ nào cả! Chàng lớn tiếng đáp lại:

- Đó là lão tự nói chứ ta có nói bao giờ? Nếu có can đảm cứ đuổi theo ta lên Thiên Sơn! Trong chớp mắt ngựa đã chạy một đoạn xa, quay đầu nhìn lại chàng không còn nhìn thấy bóng lão phiên tăng. Chàng buông lỏng tay khẩu yên cho ngựa chạy chậm lại.

Nhớ lại trận đấu vừa rồi trong lòng chàng vốn còn phần sợ hãi: “Ngoài trời còn có trời, lời xưa quả thật đúng. Không ngờ nơi đất cực tây Chương Cương này chỉ có mấy ngày mà ta đã đụng độ với hai tên võ công đệ nhất thiên hạ. Nếu nói thực thà về bản lĩnh ta chưa chắc hơn được Lao Siêu Bá, huống gì lão phiên tăng còn hơn cả Lao Siêu Bá nữa! May mà lão là người mê muội võ học nên ta mới có cơ hội thoát thân. Nhưng may cho ta qua trận ác đấu này đối với ta có phần lợi ích”.

Lúc đó có chút ít thời giờ thơi thả, chàng cẩn thận Chương tưởng lại phương pháp vận dụng nội công của lão phiên tăng đối chiếu với Trương Đan Phong nội công tâm pháp mà chàng đã học được phát giác ra những điểm tương đồng rất ảo diệu. Trong bụng vừa hoan hỉ vừa nghĩ hoặc: “Vì sao tại nơi hoang dã này ta lại liên tiếp gặp hai người có thể nói là đỉnh cao của các võ lâm cao thủ? Không biết có sự liên hệ nào không?”

Sáu ngày sau Mạnh Hoa thấy xuất hiện trước mặt mình một dãy núi chập chùng liên tiếp không có chỗ đứt đoạn, chàng biết mình đang bước vào dãy Thiên Sơn trùng điệp kéo dài ngàn dặm rồi.

Đây là dãy núi hoang sơ ngàn vạn năm nay rất ít có bóng người lui tới nên rừng núi nguyên thủy vẫn còn bạt ngàn đầy dãy chằng chịt những loại cỏ thụ vươn cao tới chín tầng mây và rất nhiều loại cây quý như bạch hoa, vân sam mà cả đời chàng chưa hề thấy bao giờ.

Một điều lạ lùng thường ở những nơi khác muôn hoa chỉ nở vào mùa xuân nhưng ở đây khí hậu rất lạnh lẽo giữa mùa thu mà xuân hoa vẫn đua nhau nở rộ là loại hoa chịu được thời tiết rục rở muôn màu muôn sắc.

Giữa lúc Mạnh Hoa đang say mê ngây ngất vì cảnh đẹp chưa từng thấy trên đời bỗng chàng nghe mặt đất chấn động rung rinh rồi có muôn ngàn tiếng rống nghe rất khủng khiếp.

Chàng kinh hoàng phát hiện ra một đàn bò rừng to lớn như những con lạc đà có sừng phóng như bay từ trên đỉnh núi xuống. Ngày trước chàng đã có lần nghe Tang Đạt Nhi kể những người đi săn rất sợ loài bò rừng dũng mãnh này vì trong bầy nếu có một con bị thương lập tức cả bầy sẽ đuổi theo bằng được người đi săn và nổi điên lên thì không sức mạnh nào có thể ngăn chặn được chúng.

Đàn bò rừng ầm ầm kéo đến chỗ Mạnh Hoa đang đứng, chàng sợ bị chúng phát hiện nên vội vàng xuống ngựa ẩn thân vào một bụi rậm chờ chúng chạy qua. Nhưng không ngờ bầy bò rừng lại tụ tập cả lại dưới gốc một cây vân sam to lớn cách chàng khá xa, nhưng chàng vẫn có thể yên tâm quan sát chúng được.

Bầy bò rừng như có thị giác, cả bầy cùng dùng cặp sừng lợi hại húc mạnh vào gốc vân sam. Gốc vân sam tuy cao lớn nhưng bị vô số sức mạnh húc liên tiếp vào cũng phải rung rinh, mấy cành nhỏ trên đầu gãy rãc rãc và lá cây đổ xuống ào ạt. Trong vòng vài khắc cây vân sam chỉ còn trơ lại một cành lớn nhất mà bầy bò rừng vẫn chưa chịu dừng húc mạnh vào liên tục, có lẽ chỉ một lúc nữa cây vân sam này không chịu nổi sức mạnh tập đoàn kinh khủng của bầy bò rừng sẽ đổ gập xuống.

Lá cây đã rụng gần hết, Mạnh Hoa cố giữ mắt nhìn thật kỹ, mơ hồ hình như trên cành cây lớn còn lại có một bóng người đang ôm sát vào đó. Thoạt đầu chàng tưởng mình bị hoa mắt, nào ngờ người ấy cất tiếng hô hoán. Lúc ấy chàng mới hiểu ra nguyên do bầy bò rừng thi nhau húc gãy đổ cây vân sam. Tang Đạt Nhi cho chàng biết bò rừng là loại hết sức hung bạo nhất là khi bị trúng thương nhưng lại không bao giờ ăn thịt người. Thường thường gặp bò rừng này người ta phóng lên cây cao ẩn nấp phần lớn chúng không thể phát hiện. Có thể vì người nọ không biết tính khí của loại mãnh thú nên đã dể thương một con trong bọn chúng nên chúng nổi điên và quyết không buông tha.

Đương nhiên chàng phải tìm cách cứu người nọ. Nhưng cứu bằng cách nào không khéo lại mang họa cả vào thân? Lúc ấy giọng thất thanh của người nọ vang lên từng chập:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Giọng nói vừa vào tai chàng, lập tức chàng càng kinh dị vì âm thanh khá quen thuộc.

Âm thanh kêu cứu truyền đi rất xa rõ ràng người nọ đã dùng nội công Truyền Âm Nhập Mật, chàng có cảm giác không tin vào tai mình vì âm thanh càng nghe càng quen thuộc một cách kỳ lạ.

Người đó là ai? Thì ra chính là Kim Bích Phong con trai của Kim Trục Lưu và là ca ca của Kim Bích Y, làm sao chàng không cứu mau mau cho được? Không có thì giờ suy tính nữa, Mạnh Hoa nín đầu ngựa chạy mau đến bầy bò rừng đang lồng lộn. Chàng vừa chạy vừa hét:

- Kim đại ca đừng sợ. Trèo lên cao nữa đi, ta sẽ dẫn dụ bầy thú vật chạy đi hướng khác.

Chàng cũng dùng nội công Truyền Âm Nhập Mật để âm phát huy thật lồng lộn.

Không ngờ vừa nghe tiếng người, chẳng những Kim Bích Phong không leo lên cao hơn được mà lại trật tay rơi xuống.

Kỳ thực y chưa trông rõ người bên dưới là ai. Thậm chí y không hy vọng có người tới cứu khi kêu “cứu tôi với” là do phát xuất từ bản năng sinh tồn và y cũng không tin ai có thể có đủ sức mạnh đánh đuổi bầy bò rừng hung tợn này.

Kim Bích Phong ngó xuống phát hiện ra Mạnh Hoa, y chấn động vì không ngờ người đến cứu mình lại là người xưa nay y rất căm ghét.

Vừa lúc ấy bầy bò rừng đã húc cây vân sam nghiêng ngã dữ dội. Trong lúc khẩn trương, y vội vươn người với lên trên cành cao hơn, không may cành này gãy lìa khiến y trượt tay tụt xuống, may thay y kịp với tay ôm một cành cây khác cách mặt đất khoảng hơn trượng nhưng đuôi y lại bị một cành gai khác đâm vào đau đến tận xương nhưng y cố nghĩ rằng nhin đau vươn lên cao hơn.

Bầy bò rừng đã phát hiện ra Mạnh Hoa chúng định xông lại, chàng đã chuẩn bị sẵn trong tay liền dùng kinh lực tuyệt luân bắn ra một viên đá sắc cạnh trúng ngay mắt con đầu đàn rồi giục ngựa tiến lên.

Bầy bò rừng rống lên những tiếng khủng khiếp bỏ mặc người trên cây đuối theo Mạnh Hoa. Chúng là những con vật to lớn nặng nề làm sao đuối kịp tuần mã của chàng.

Mạnh Hoa lúc chạy mau lúc chạy chậm dần dụ chúng đuối theo xa đến mấy dặm rồi đột ngột rẽ vào một bụi rậm làm mất dấu đàn bò rừng rồi chàng quay ngựa trở về chốn cũ cứu Kim Bích Phong.

Đến dưới gốc cây vân sam chàng nhìn thấy Kim Bích Phong vẫn còn nằm trên cao vì đuôi y bị thương không thể leo xuống được.

Mạnh Hoa thi triển khinh công nhảy lên cành cây đỡ Kim Bích Phong lên lưng tụt dần xuống.

Tới đất, y thở dài nói:

- Mạnh huynh, đa tạ huynh đến cứu mạng, ta thật là hổ thẹn với huynh lắm! Chàng vui về:
- Kim đại ca, xin đừng nói vậy hoạn nạn tương trợ là lý đương nhiên, huống gì ở Lạp Tát đại ca cũng từng cứu tiểu đệ rồi.

Kim Bích Phong cúi mặt:

- Nhắc chuyện ấy ta càng hổ thẹn, huynh đài ở Bồ Đạt Lạp cũng đã cứu mệnh chúng ta một lần rồi...

Nên biết y thân phận là con trai của một Thiên hạ đệ nhất kiếm khách từ nhỏ đã quen được người khác nể vì, vì vậy vẫn quen coi mình hơn hết mọi người, không thích thọ ân bất cứ ai. Ở Bồ Lạp cung quả thật Mạnh Hoa có cứu mạng y nhưng hai ngày sau y và Giang Thượng Vân đã cứu lại chàng ở nhà cha con Cát Lý và y từng nói rằng: “Từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai nữa cả, ta không coi người là kẻ thù, nhưng cũng không thể coi người là bằng hữu.” Lời ấy vẫn còn ở bên tai, nay lại phải thọ ân Mạnh Hoa, y lấy làm rất hổ thẹn.

Mạnh Hoa cúi đầu nói nhỏ:

- Phù trợ nhau trong lúc hoạn nạn hà tất có gì đáng phải nói nhiều? Kim đại ca đừng khách khí nữa, để tiểu đệ trị thương cho! Tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng học đủ mọi pháp môn nên chàng cũng có biết chút ít về các loại trị thương tiếp cốt, chàng xem xét vết thương của Kim Bích Phong rồi nói:
- Kim đại ca cố chịu đau một chút nhé! “Cục” một tiến, Mạnh Hoa đã nắn xong vết thương bị trật xương của y, y bảo:

- Ta có sẵn Kim Sang Dược đây.

Y đưa ra hoàn thuốc nhờ chàng bó dùm vào vết thương.

Nhất thời y chưa thể đi đứng được, Mạnh Hoa đỡ y ngồi xuống, ân cần hỏi:

- Kim đại ca có việc gì phải đến tận đây? Kim Bích Phong không đáp thẳng vào câu hỏi:
- Ta đã biết Mạnh huynh đài đã gặp qua gia gia của ta.
- Vâng, khi tiểu đệ cùng lệnh tôn chia tay, lệnh tôn đã lên đường đến Lạp Tát tìm đại ca, đại ca và Giang huynh gặp rồi chứ?
- Chính gặp rồi nên gia phụ mới sai ta đến Thiên Sơn đây. Ngày mười lăm tháng ba tới là ngày tế Lã Tứ Nương đại hiệp, cũng là ngày thịnh hội của Manh Sơn phái, gia phụ thay mặt Manh Sơn phái sai ta đến mời Thiên Sơn phái chương môn Đường đại hiệp đến dự tế.
- Còn Giang huynh đâu rồi? Hình như Kim Bích Phong có điều suy nghĩ, ngập ngừng một lúc y đáp:

- Y... y muốn theo ta đến Thiên Sơn, nhưng ta bảo ta có thể đi một mình được rồi. Y... y bèn theo gia phụ ta về nhà rồi! Nguyên vì y biết gia gia đã gặp Kim Bích Y muội muội và Bích Y đang ở với nghĩa quân tại Sài Đạt Mộc chờ thân phụ đến cùng về nhà. Kim Bích Phong xưa nay vẫn tìm cơ hội tác thành cho muội muội và Giang Thượng Vân nên y có phần ngật ngưỡng bối rối trước mặt Mạnh Hoa. Chàng cũng dự biết vậy nên tránh đề cập đến Bích Y để Kim Bích Phong khỏi bối rối.

Kim Bích Phong tiếp tục nói:

- Gia phụ từng nói với ta về Mạnh huynh và hết lời khen ngợi, ta biết rằng quá khứ ta có ngộ nhận Mạnh huynh. Nói đến chuyện ấy ta thực là... thực là hổ thẹn...

Chàng mỉm cười ngắt lời y:

- Chuyện quá khứ đại ca nhắc đến làm chi? Tiểu đệ có việc phải lên Thiên Sơn đây.

Đường đại hiệp có an khang không?

- Rất tiếc ta không gặp Đường đại hiệp.

- Vì sao đại ca không gặp?

- Không may khi ta đến Thiên Sơn đúng vào lúc Đường đại hiệp bế quan luyện công, không tiếp ai cả. Đại hiệp khoảng nửa tháng nữa mới khai quan may ra Mạnh huynh gặp được đấy.

- Tiểu đệ muốn hỏi thăm một người.

Kim Bích Phong hỏi liền:

- Ai vậy?

- Nghe nói Mậu Trường Phong trú tại Thiên Sơn, không biết đại ca có gặp y không?

- Cũng không gặp.

- Không có lẽ Mậu Trường Phong cũng bế quan luyện công?

- Không phải, Mậu đại hiệp có việc phải xuống núi. Ta không tiện hỏi nên không biết đại hiệp cần đi đâu.

Mạnh Hoa hơi thất vọng nói tiếp:

- Năm xưa Mậu đại hiệp có đem tới đây một đứa bé họ Dương, nghe nói đứa bé này đang là đệ tử của Đường đại hiệp, Kim đại ca có biết chuyện ấy chứ? Kim Bích Phong reo lên:

- A! Phải chăng Mạnh huynh muốn nói tới đệ tử yêu của Đường đại hiệp Dương Viêm? Mạnh Hoa chưa hề biết tên của người em cùng mẹ ấy, chính Mạnh Nguyên Siêu cũng không biết, chàng chỉ biết đệ đệ là đệ tử yêu của Đường đại hiệp, chàng gật đầu.

- Đúng vậy, đại ca ở Thiên Sơn có gặp đứa bé ấy không?

- Rất tiếc ta chỉ biết chuyện qua lời của Chung Triền đại hiệp thôi.

Chung Triền chính là sư huynh của Đường Kinh Thiên, chương môn Thiên Sơn phái và là một trong Thiên Sơn tứ đại danh túc. Mạnh Hoa hỏi tới:

- Tại sao đại ca chưa gặp y? Y năm nay còn rất nhỏ, bất quá chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, không lẽ lại theo Mậu Trường Phong xuống núi?

- Không phải đâu, nghe nói Dương Viêm đang rất thân thiết với một vị sư huynh vừa gia nhập môn phái. Khi ta đến Thiên Sơn, Dương Viêm theo vị sư huynh này đi hái thuốc ở sau núi. Thiên Sơn là vùng rừng núi bao la, tuy chỉ là cách trước núi sau núi, các đệ tử đi hái thuốc cũng phải mất năm ba ngày mới trở về, ta không gặp Đường đại hiệp nên chỉ ở Thiên Sơn có hai ngày phải rời khỏi, nên họ chưa về đó thôi.

- Vị sư huynh mới gia nhập môn phái là ai vậy?

- Ta quên không hỏi Chung đại hiệp, nhưng ta nghe Chung đại hiệp rất kỳ vọng ở Dương Viêm, y mới mười hai tuổi đã học được Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn kiếm pháp, thiên tư lại rất thông minh thể gian

ít có. Ta chỉ lo hỏi về Dương Viêm quên mất không hỏi danh tính của vị sư huynh mới gia nhập ấy. Bất quá, tên tuổi là gì chúng ta cũng đâu cần biết? Mạnh Hoa nghe nói đệ đệ của mình tiến bộ lắm vậy bụng rất hoan hỉ trả lời:

- Tiểu đệ cũng thuận miệng hỏi vậy thôi. Ít bữa nữa tiểu đệ gặp Chung đại hiệp hỏi thăm cũng chẳng muộn gì.

- Nghe Mạnh huynh nói vậy ta lại càng thêm hiếu kỳ, vì Thiên Sơn phái thu nạp đệ tử không phải là dễ dàng. Tất nhiên vị sư huynh mới này thân thể phải có gì đặc biệt lắm. Tiếc rằng ta quên hỏi tên tuổi, khi nào huynh gặp Chung đại hiệp hãy hỏi thăm cho tường tận.

Rồi tiếp liền:

- Mạnh huynh quan tâm đến đứa bé họ Dương ấy như vậy, dám hỏi có biết cha mẹ của y không? Chàng thành thật đáp:

- Đứa bé ấy là em cùng mẹ khác cha với tiểu đệ.

Kim Bích Phong hoảng nhiên tỉnh ngộ, hiểu ra rằng trước đây mình ngộ nhận Mạnh Hoa vì lộn chàng với đứa bé họ Dương này mới chính là con của Dương Mục.

- Ta thật là hồ đồ, đứa bé ấy họ Dương nên Mạnh huynh mới quan tâm tới, ta hỏi vậy xin lỗi đã động đến chuyện riêng tư của Mạnh huynh.

Mạnh Hoa không để ý đến vẻ băn khoăn của Kim Bích Phong, chậm rãi nói:

- Trước đây tiểu đệ vẫn lấy làm sỉ nhục vì sự xuất thân của mình nhưng nay thì hết rồi.

Một người ra đời làm sao tự chọn được cha mẹ của mình? Có chăng là y phải tự chọn con đường y theo thôi. Nghĩa là nếu Dương Mục có thật là thân phụ của tiểu đệ đi nữa, tiểu đệ không theo con đường của phụ mẫu thì cũng có quan hệ gì đâu? Đệ đệ là con của Dương Mục há lẽ là một tội sao? Ngày nay tiểu đệ đã nhận được người cha thật của mình cũng vẫn sẵn sàng xem Dương Viêm như em ruột. Hôm nay tiểu đệ lên Thiên Sơn chính là muốn đem đệ đệ về nhà cùng sống đó! Kim Bích Phong hơi đỏ mặt:

- Mạnh huynh chẳng những võ công của huynh cao minh hơn ta, kiến thức cũng cao minh hơn ta nữa... Ôi! Trước đây ta... ta... đối với huynh...

- Nói tới quá khứ làm chi? Nói cho cùng ai mà chẳng có chút lỗi lầm? Kim Bích Phong vẫn còn vẻ hổ thẹn, bỗng nói:

- Chuyện quá khứ thôi không nói làm chi, nhưng hiện nay ta còn có một chuyện không nói không thể được.

- Xin đại ca cứ nói.

Kim Bích Phong trầm giọng:

- Ta xem bọn đệ tử Thiên Sơn phái đối với huynh có vẻ không được tốt đẹp gì đâu. Bọn chúng đã từng biểu lộ ý ghét thù với huynh đó.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Bọn đệ tử Thiên Sơn chắc có ý nghi ngờ thân thể tiểu đệ chứ gì?

- Chẳng những thế thôi đâu, bọn họ còn có ý nghi ngờ huynh là gian tế của Thanh triều dùng gian kế đột nhập nghĩa quân. Nói ra thêm thẹn vì ta cũng không dám bênh vực cho huynh được câu nào.

Chuyện này kể ra cũng dễ hiểu vì Kim Bích Phong xưa nay hiểu về chàng rất ít, thêm nữa trước đây cũng không có chút cảm tình với chàng cho nên khi nghe các đệ tử Thiên Sơn xuyên tạc thân thể chàng y không phân biệt được là thật hay giả. Mạnh Hoa cười nói:

- Điều ấy tiểu đệ không dám trách đại ca, tiểu đệ đã từng bị hiểu lầm nhiều rồi, đại ca hiểu cho đệ như vậy đủ khiến đệ cảm kích lắm rồi.

- Thiên Sơn phái đệ tử có phần hiểu lầm huynh đài nhiều lắm. Lần này huynh đài lên Thiên Sơn, ta e...

- Kim đại ca lo lắng cho tiểu đệ xin cảm tạ. Lần này gặp Mậu đại hiệp tiểu đệ sẽ có gắng giải cho mình bạch để phá tan hoài nghi.
 - Ta e Mậu đại hiệp chưa thể về ngay đây được.
 - Tiểu đệ vẫn tin rằng thị phi hắc bạch cuối cùng rồi sẽ rõ ràng. Thiên Sơn phái là một phái chính đại trong võ lâm, nhất định sẽ không hồ đồ, huống gì lần này tiểu đệ còn mang tin của thiếu chủ môn Đường Gia Nguyên đến đây.
 - À, huynh đài có gặp Đường Gia Nguyên ư? Khi ta ở Thiên Sơn có nghe Chung Triều nhắc tới rằng vợ chồng Đường Gia Nguyên hạ sơn đã gần một năm chưa thấy trở về. Chung đại hiệp rất muốn biết tin tức của người. Huynh đài gặp người trong trường hợp nào?
 - Tiểu đệ gặp Đường Gia Nguyên tại bộ lạc Ngã Nạp, người có nhờ tiểu đệ mang về cho gia phụ một tặng vật của chủ môn Không Động phái.
 - Nhưng Đường chủ môn đang thời gian bế quan, đâu có ai dám gặp người?
 - Đường chủ môn bế quan thì vẫn còn Chung đại hiệp, Phùng đại hiệp đều là các vị đức cao vọng trọng lão không lẽ không phân biệt được thị phi đen trắng hay sao mà để cho các đệ tử hãm hại tiểu đệ?
 - Rất tiếc ta không thể cùng với Mạnh huynh trở lên Thiên Sơn.
 - Không sao, tiểu đệ quên hỏi đại ca, vết thương của đại ca có thuyên giảm chút nào chăng?
 - Đa tạ Mạnh huynh quan tâm. Bớt nhiều rồi. Ta có thể lên đường được rồi.
 - Từ đây xuống vẫn còn nhiều đoạn đường núi khó đi lắm, xin đại ca cẩn trọng.
 - Ta biết nhưng không gian nan bằng đường lên đỉnh Nam Cung của Thiên Sơn đâu. Ta cứ đi chậm chậm vừa đi vừa dưỡng thương, bất qua chỉ hơn tháng cũng phải về đến nhà thôi.
- Chàng đề nghị:
- Hay là đại ca lấy con ngựa của tiểu đệ mà đi cho mau.
 - Huynh đài chỉ có một con ngựa, đưa cho ta rồi huynh đài làm sao? Chàng mỉm cười:
 - Tiểu đệ không bị thương khả dĩ tự mình lên núi được, nếu đại ca không có ngựa chắc lộ trình gian nan hơn tiểu đệ nhiều.
- Kim Bích Phong nửa cảm kích nửa hổ thẹn:
- Ta nhận ân huệ của huynh đài đã quá nhiều, đâu dám tự tiện nhận thêm con ngựa nữa? Chàng buồn bã:
 - Kim đại ca, đại ca nói vậy là chưa coi tiểu đệ là bằng hữu, đại ca hiện bị thương chưa thể thi triển khinh công được, nếu gặp bầy dã thú đại ca xoay xử ra sao? Ấy là chưa nói từ đây về tới nhà, lộ trình còn có thể gặp ác nhân làm sao tránh được?
 - Ác nhân là ai?
 - Một là Lao Siêu Bá, ngoài ra còn có một tên tăng người Thiên Trúc nữa!
 - Ta có biết Lao Siêu Bá, y là một đệ nhất cao thủ Suất Bi Thủ còn tên tăng Thiên Trúc là người thế nào?
 - Tiểu đệ không biết lai lịch của y nhưng bản lĩnh của y còn hơn cả Lao Siêu Bá, tính khí lại cổ quái. Nếu gặp y quả là khó đối phó đó.
- Rồi chàng bèn đem việc gặp quái tăng kể cho Kim Bích Phong nghe. Nghe xong y nói:
- À! Có phải y sử dụng Tử Kim Bát và Thanh Trúc Trượng phải không?
 - Chính thị, Kim đại ca kiến văn quảng bác biết lai lịch của y chẳng? Kim Bích Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cha ta đã từng cùng người khác đàm luận võ học, người cho biết ở Thiên Trúc trước đây vị võ học đại tông sư ở Na Lan Đà tự là Long Diệp thượng nhân rất được gia phụ tôn sùng. Nghe nói Long Diệp thượng nhân có hai người đồ đệ, huynh đài có lẽ đã gặp một trong hai đồ đệ ấy rồi.

- Lão hòa thượng ấy rất mê võ thuật, dường như y có thâm thái được cả sở trường võ học trung nguyên nữa. Nếu đại ca gặp y thể nào y cũng ép đại ca làm đồ đệ của y.

- Chuyện vui thật, ta làm sao gọi y bằng sư phụ được? Mạnh Hoa cười nói:

- Sở dĩ đại ca phải gọi y bằng sư phụ vì khinh công của y cực cao, chỉ có cưỡi con ngựa này đại ca mới có hy vọng thoát khỏi tay quái tăng ấy được. Kim đại ca, xin đại ca đừng khách khí, cứ nhận ngựa của tiểu đệ đi.

Kim Bích Phong vốn đang bị thương ở đùi, trước mặt đường về nhà còn thăm thẳm, kỳ thực trong lòng y cũng có điểm ái ngại, không thể chối từ lòng thành khẩn của chàng, y đành miễn cưỡng không nỡ không tiếp nhận bèn tiếp nhận. Rồi y cũng mang những đường nẻo lên Thiên Sơn mà y đã biết chỉ bảo cho Mạnh Hoa. Hai bên trân trọng chia tay.

Mạnh Hoa tiếp tục lên đường trong lòng buồn vui lẫn lộn.

Chàng vui vì cuối cùng Kim Bích Phong cũng đã hiểu rõ chàng, biến thù thành bạn chỉ còn Giang Thượng Vân là còn chưa rõ chàng thôi. Nhưng như vậy cũng là tốt lắm rồi.

Còn buồn cứ như lời Kim Bích Phong nói, bọn đệ tử Thiên Sơn phái vẫn còn coi chàng như cừu địch. Không hiểu lần này lên Thiên Sơn chàng có hóa giải được sự hiểu lầm đáng tiếc ấy không?

-oOo-

4. Oan Khuất Khó Lường

Mạnh Hoa leo núi đến ngày thứ ba mà mới chỉ đến lưng chừng núi, càng lên cao khí hậu càng lạnh lẽo, hô hấp rất khó khăn vì trên quá cao không khí loãng khác hẳn dưới bình địa, nhờ chàng nội công thâm hậu nên qua mấy ngày mới quen được khí hậu ở đây.

Càng lên cao khí hậu càng lạnh và càng khó đi. Cũng may nhờ cảnh sắc tuyệt kỳ điểm lệ đầy kỳ hoa dị thảo nên chàng vừa đi vừa thưởng lãm cũng khuây khỏa phần nào.

Đến hoàng hôn ngày thứ năm sau một ngày leo núi cật lực Mạnh Hoa cảm thấy thân thể mỏi mệt, chàng định tìm một hang núi nào đó nghỉ ngơi qua đêm nay. Chàng đi theo bờ một con suối nước lạnh giá nhưng long lanh phản chiếu ánh mặt trời cuối ngày biến thành muôn màu mỹ lệ.

Chàng quan sát địa hình, trước mặt nhận ra một hang núi có thể tạm ẩn thân tránh gió sương chướng khí. Hang này rất gần Nam Cao Phong nên trong lòng chàng mừng rỡ phần hoan hỉ nghĩ thầm: “Đêm nay ta sẽ đánh một giấc ngon dưỡng thần khí, ngày mai ta sẽ lên núi đến nơi tốt đỉnh của ngọn Nam Cao. Nếu không có gì xảy ra bất ngờ, chiều mai là muộn lắm ta đã được gặp mặt đệ đệ của ta rồi!” Chàng vội quét hang núi định ngả thân xuống bỗng bên ta nghe thấp thoáng có tiếng gì như tiếng người ở xa xa nói chuyện với nhau. Chàng vội ngồi dậy lắng tai, đích thị là tiếng người.

Bao nhiêu mệt nhọc trong người lập tức tiêu tan cả, chàng vội nép mình vào cửa động nghĩ thầm: “Chẳng lẽ có người gặp tai nạn gì đâu đây chăng? Ta phải cứu người ta mới được!” Chưa kịp nghĩ hết, một trận gió núi thổi qua đem cái lạnh thấu xương rồi chàng nghe có giọng nói:

- Người đừng sợ hãi, thương thế của ta không lấy gì làm trầm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được rồi! Thanh âm rất yếu điệu tựa hồ của một nữ nhân trẻ tuổi và cơ hồ rất quen thuộc.

Chàng kinh hoàng không dám tin hẳn vào tai mình: “Ừa, sao kỳ lạ thế này? Không có lẽ nàng cũng đến đây?” Tiếc rằng chàng chỉ nghe tiếng mà chưa thấy người.

Chàng vội vàng đi ra khỏi cửa hang nhắm hướng phát ra tiếng nói chạy đến. Đột nhiên lại nghe có những âm thanh lạ khác.

Một giọng nói:

- Người đã tìm kỹ chưa, nhất định có con nha đầu ấy đấy! Giọng khác đáp:

- Con nha đầu ấy đã thương lão nhân gia. Con ấy chạy đến đây được chỉ vì có phu nhân của Đường Gia Nguyên. Thật là tức! Lão già kia nói tiếp:

- Lão đệ, người hãy yên tâm, bà nương kia đã bị ta dùng Đại Suất Bi Thủ đánh trọng thương rồi, cứ để y sống hết đêm nay ngày mai sẽ tính.

Giọng người trẻ tuổi hơn thì thầm:

- Chỉ sợ bọn đệ tử Thiên Sơn phái phát hiện ra y. Mong rằng trời sắp tối, bọn chúng không đi đâu nữa. Ta hiểu rõ thói quen của bọn chúng, cứ sáng sớm là kéo nhau ra luyện võ nhưng cũng chẳng đi xa đâu! Lão già cười nham hiểm:

- Sáng mai bọn đệ tử Thiên Sơn có phát hiện cũng chỉ phát hiện ra tử thi của lão bà thôi. Chắc không ai dám hoài nghi là người đâu.

Lại giọng trẻ tuổi:

- Cũng may Thiên Sơn phái rất tin tưởng ở ta, nếu không ta đâu dám trở lên Thiên Sơn? Thôi, chúng ta mau đi tìm con nha đầu đi! Hai tên này chỉ cách Mạnh Hoa một sườn núi quanh co nên chàng nghe những lời chúng hết sức rõ ràng và chàng càng thêm kinh dị vì nhận ra lão già chính là Lao Siêu Bá và người trẻ tuổi là Ân Kiếm Thanh. Chúng đi vượt qua chỗ nấp của Mạnh Hoa không hề chú ý phát giác ra chàng.

Chàng rời chỗ nấp đuổi theo.

Từ khi cùng với lão quái tăng Thiên Trúc giao đấu, chàng hiểu thấu thêm nội công tâm pháp của Trương Đan Phong nên bản lãnh tinh tiến hơn trước nên khinh công cũng hơn một bậc do đó chàng phi hành trên tuyết không để lại dấu vết, âm thanh. Bản lãnh cao cường như Lao Siêu Bá vẫn không thể phát hiện đằng sau có người đi theo.

Đến một núi đá hoa cương lớn sừng sững che khuất một hang động bằng những lớp tuyết dày có ba người ẩn thân, hang tuyết này có tên là Băng Ma Cô.

Trời tuy mới tối nhưng băng tuyết phản chiếu ánh sáng vẫn còn mờ mờ trông rõ mặt người. Mạnh Hoa vượt qua một eo núi tới nơi ấy.

Quả nhiên toàn là những người chàng quen biết nhưng không thể nào ngờ có mặt nơi đây. Ân Kiếm Thanh là người lên tiếng trước, y cười rất ma quái:

- Bọn bay làm sao thoát được ma chưởng của Lao Siêu Bá? Lao Siêu Bá cũng đã vào đến Băng Ma Cô.

Nấp trong Băng Ma Cô có một nam hai nữ: nam là Tang Đạt Nhi, hai nữ là Lãnh Băng Nhi và La Man Na.

Ân Kiếm Thanh chính đang đuổi theo Lãnh Băng Nhi và nàng đang bị thương vì trúng một chưởng của Lao Siêu Bá.

Nhưng mục đích tối hậu của Ân Kiếm Thanh cũng chưa phải là đuổi theo Lãnh Băng Nhi.

Lãnh Băng Nhi đang mang mấy hoàn kim sang được ra thì thấy Ân Kiếm Thanh vừa cười ghê rợn vừa bước vào. Nàng kinh hoảng không kịp uống thuốc gọi vội vàng La Man Na và Tang Đạt Nhi:

- Nhị vị chạy mau đi tìm đệ tử Thiên Sơn phái đi. Còn hai tên ác tặc này để ta đối phó! Nhưng Tang Đạt Nhi không chịu động thân.

Nói thì chậm nhưng sự việc mau không thể tả.

Lao Siêu Bá ha hả cười lớn, bước tới gần.

Tang Đạt Nhi rung mạnh cánh tay, một sợi dây rất lớn quay thành vòng nhắm Lao Siêu Bá chụp xuống. Tang Đạt Nhi là một thợ săn xuất sắc của tộc Ngõa Nạp, tuyệt kỹ dùng dây quăng bắt thú của y đã cực kỳ tinh diệu bình nhật y vẫn săn bắt dã thú bằng sợi dây này trăm lần không sai một.

Bất hạnh cho y, Lao Siêu Bá so với dã thú còn lợi hại hơn nhiều. Dây của Tang Đạt Nhi chỉ có thể săn bắt dã thú chứ đối với Lao Siêu Bá làm sao bắt được. Chỉ nghe mấy tiếng “xoẹt xoẹt” hắn đã vươn tay, song chỉ bung ra cắt đứt sợi dây của Tang Đạt Nhi.

Lãnh Băng Nhi cổ trần áp đầu đón rút kiếm xông lên, một thân ảnh lóe lên chớp nhoáng, Ân Kiếm Thanh đã đứng chặn trước mặt nàng “choeng” một tiếng hai kiếm chạm nhau, Lãnh Băng Nhi phải lui lại ba bước. Ân Kiếm Thanh cười mũi:

- Lãnh cô nương, trời đất quả là nhỏ bé, chúng ta lại gặp nhau. Cô nương không ngờ ư? Như hôm nay cô nương muốn giết ta cũng khó được nữa rồi. Chúng ta hãy cùng nhau đàm luận vậy được chăng? Khi y đang ba hoa, Lao Siêu Bá đã dùng hai ngón tay kẹp lấy đoạn dây đứt của Tang Đạt Nhi rồi giờ chường kia định đập xuống. Ân Kiếm Thanh la lớn:

- Đừng giết y! Cứ để cho y sống tạm đó! Y phẩy tay áo ngăn chường của Lao Siêu Bá lại rồi bước lại gần La Man Na.

Lao Siêu Bá chớp nhoáng biến chường thành trảo bấu vào xương tỳ bà cốt của Tang Đạt Nhi. Tang Đạt Nhi là một thanh niên cường tráng có sức hàng long phục hổ nhưng bị Lao Siêu Bá bấu trúng vào tỳ bà cốt, bao nhiêu sức lực tiêu tan cả.

Ân Kiếm Thanh nhìn thẳng vào mặt La Man Na giọng nói trở nên dịu dàng:

- La Man Na, cô nương có biết ta rất quý cô nương không? Cô nương hãy theo ta đi khỏi nơi này, ta không làm gì cô nương đâu.

La Man Na mắng liền:

- Người đã làm mù mắt ta, độc ác không kém gì cầm thú, người còn định lừa bịp ta gì nữa? Đừng có hòng! Ân Kiếm Thanh giả vờ thở dài:

- Không ngờ cô nương lại hận ta khiến ta thương tâm quá. Ôi! Nếu cô nương không thuộc về ta, ta cũng chẳng biết phải làm sao. Quân tử lấy đức đãi người, ta sẽ thành toàn cho bọn người. Cô nương không muốn cứu Tang Đạt Nhi ư? La Man Na đáp:

- Muốn thì sao, không muốn thì sao? Lãnh Băng Nhi hét lên:

- Man Na thư thư, đừng nghe những lời hoa ngôn xảo ngữ của y! Ân Kiếm Thanh ha hả cười lớn:

- Ta có lòng chí thành, tuyệt không hoa ngôn xảo ngữ. La Man Na, nếu cô nương muốn cứu y, chỉ việc đưa vật cô nương mang trong người đưa cho ta, y sẽ được tha ngay. Trái lại, y sẽ phải chết ngay trước mặt cô nương! La Man Na hỏi:

- Ta mang vật gì trong người? Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- đương nhiên đó là bí kíp bằng chữ Ba Tư của gia đình cô nương! La Man Na run rẩy:

- Làm sao người biết được? Ân Kiếm Thanh nhìn thấy sắc mặt của La Man Na biến đổi, y biết mình đã nói đúng bèn cười lớn:

- Cô nương không đưa ra bắt buộc ta phải đoạt đó! Lãnh Băng Nhi hét lên:

- Người lầm rồi, kinh thư không có trong người La Man Na đâu! Ân Kiếm Thanh đã tiến sát đến La Man Na đang định đưa tay xét người nàng bỗng nghe Lãnh Băng Nhi nói, quay đầu lại:

- Thế thì ở trong người cô nương chăng? Lãnh Băng Nhi mục đích dẫn dụ y quay lại rồi đột ngột di thân đến bên cạnh La Man Na giật lấy quyển sách trong tay nàng. Ân Kiếm Thanh lập tức đuổi theo, Lãnh Băng Nhi la lớn:

- Người tiến thêm một bước nữa, ta xé nát bản võ công này đó! Ân Kiếm Thanh tái mặt, chân chừ rồi xuống giọng:

- Thôi được, cô nương muốn gì? Lãnh Băng Nhi đáp:

- Ta muốn người trước tiên thả hai người này rồi ta với người thương lượng sau! La Man Na phản đối:

- Thư thư, ta không để thư thư chịu nạn thay ta đâu! Lãnh Băng Nhi cười nhè nhẹ:
- Cô nàng ngốc nghếch ơi! Đừng cãi lời ta, thư thư và Tang Đạt Nhi mau mau rời khỏi nơi đây đi, để mình ta đối phó được rồi! Ân Kiếm Thanh gần giọng:
- Cô nương định lừa bịp ta ư? Trước tiên hãy đưa ta bản võ kinh rồi ta thả họ ra liền! Lãnh Băng Nhi lạnh lùng:
- Ta không nói hai lời, mau thả họ ra! Nàng lật ngược bản võ kinh hay tay cầm lấy hai đầu dơ cao:
- Người hãy nhìn cho kỹ, bản bí kíp này là chân bản, ta không thêm lừa người. Hừ! Người không tin ta thì ta cũng không tin người.! Hai tay nàng như sắp xé đôi bản võ kinh, Lao Siêu Bá vội vàng lên tiếng:
- Lãnh cô nương, xin đừng vội vã, ta thả bằng hữu của cô nương đây! Ân Kiếm Thanh hỏi:
- Cô nương thực trao kinh cho ta chứ? Nàng đáp:
- Để coi người đối xử ra sao đã. Người đối tốt với ta, ta sẽ đối tốt lại.

Ân Kiếm Thanh xưa nay là người rất tự phụ, tự cho mình có tài năng xuất chúng cộng thêm với dòng dõi “tiểu vương gia” chỉ bắt người khác chiều ý mình chứ chưa hề bị lệ thuộc vào ai bao giờ và các nữ nhân từ trước đến nay ai gặp y một lần đều yêu quý y. Nghe Lãnh Băng Nhi nói vậy, bất giác y vui mừng tự nghĩ: “Nguyên lai nàng chỉ vì si tình ta mà thành hận, đổ kị ganh ghét với La Man Na mà thôi” nghĩ vậy y liền dịu ngọt:

- Ta xưa nay vẫn quý trọng cô nương, chuyện quá khứ đều là ngoài ý muốn. Chỉ cần cô nương trao bản võ kinh cho ta, chúng ta giao tình lại như cũ liền.

La Man Na nói:

- Thư thư, y lừa bọn ta đấy, đừng nghe những lời hoa ngôn xảo ngữ của y.

Lãnh Băng Nhi nhắc lại:

- Các vị chạy mau đi không cần quan tâm đến ta.

La Man Na không thể làm sao được đành kéo Tang Đạt Nhi chạy đi. Ân Kiếm Thanh cười khẩy:

- Tốt lắm, cô nương trao cho ta được chưa? Lãnh Băng Nhi đáp:
- Người gấp làm chi, cứ đợi một chút đã.

Lao Siêu Bá ngẫu nhiên nhìn ra ngoài, hốt thấy một khối băng sáng loáng như có bóng người vụt qua, nhìn kỹ lại thì ra không phải, hẳn tưởng đó là bóng Tang Đạt Nhi phản chiếu lên vách băng lỏng lách. Lao Siêu Bá nóng nảy nói với Lãnh Băng Nhi:

- Lãnh cô nương, cô nương cứ trù trừ suy tính mãi, Ân Kiếm Thanh có thể nhẫn nại được chứ ta thì không thể đâu.

Lãnh Băng Nhi từ tốn:

- Đây là chuyện của ta và Kiếm Thanh, kinh thư này chỉ trao cho Kiếm Thanh chứ không thể trao cho ai khác.

Họ Lao gầm lên:

- Thế sao chưa trao mau mau đi! Nàng đáp:

- Được, Kiếm Thanh đến đây mà lấy! Đột nhiên nàng giơ tay ra ánh sáng chớp lóe lên, thì ra nàng đã thủ sẵn trong tay bảy mũi mai hoa châm. Nàng bắn ra một mũi mai hoa châm rồi lập tức kéo bản thu binh về. Cự ly giữa nàng và Kiếm Thanh rất gần nên y không đủ thời gian né tránh nhưng không ngờ Lao Siêu Bá đã chuẩn bị sẵn đá liền một cước trúng ngay Ân Kiếm Thanh văng ra xa ba trượng thoát khỏi bị thụ thương.

Đồng thời với cước đá Ân Kiếm Thanh, Lao Siêu Bá phát liên tay áo, chỉ nghe một tiếng “xoạt”, bản võ kinh bị hấn giật về rách liên mấy trang rồi võ kinh tuột khỏi tay Lãnh Băng Nhi rơi xuống. Nguyên vì Lãnh Băng Nhi đang bị thương, khí lực rất yếu rồi đột nhiên bị kinh hoàng nên không đủ sức giữ lấy bản võ kinh.

Lãnh Băng Nhi thu hết tàn lực xuất chiêu Tế Hung Xảo Phiến Vân đột ngột rút kiếm ra định đâm thẳng vào ngực mình. Nàng quyết tâm chết chứ không chịu rơi vào tay địch nhân.

Ân Kiếm Thanh lập tức phóng người tới đoạt lấy bản võ kinh. Y chỉ nghĩ tới bản võ kinh chứ không lý gì đến Lãnh Băng Nhi dù có tự sát, y coi như không nhìn thấy.

Liên lúc ấy bỗng nghe một tiếng “đình”, một viên đá nhỏ không hiểu từ đâu bay trúng tay Lãnh Băng Nhi khiến nàng buông rơi trường kiếm. Viên thứ hai bay vút tới nhằm vào Ân Kiếm Thanh.

May mà cự ly khá xa nên Ân Kiếm Thanh kịp huy động kiếm đánh bật viên đá ra, hổ khẩu của y chấn động ngấm ngấm đau đớn.

Ân Kiếm Thanh hoảng kinh quay đầu ngó lại, Mạnh Hoa đã đứng cạnh Lãnh Băng Nhi từ lúc nào chặn giữa nàng và Lao Siêu Bá.

Ân Kiếm Thanh run rẩy không dám nhấc quyển võ kinh vội vàng đứng nép vào một bên với chủ ý “tọa sơn quan hổ đấu” (ngồi trên núi nhìn hai con cọp giết nhau) trong bụng nghĩ thầm: “Nếu Lao Siêu Bá đánh thắng tiểu tử này ắt phải cầu đến ta giúp sức chứ không dám đòi chia võ kinh. Còn nếu hấn đánh thua tiểu tử lại càng không dám đòi võ kinh của ta!” Mạnh Hoa dường như không thêm để ý gì đến Kiếm Thanh, chàng vội vàng hỏi:

- Lãnh cô nương có sao không? Lãnh Băng Nhi hít một hơi dài lấy sức đáp:

- Không sao cả. Đại ca trước tiên hãy coi chừng lão tặc đó.

Lao Siêu Bá tức nổ đom đóm mắt:

- Thì ra lại là tiểu tử người. Ngày trước ta đã tha cho người chạy trốn, người còn dám cả gan đến đây gây sự ư? Chàng không thêm trả lời rút liên trường kiếm ra quát lớn:

- Hôm nay ta quyết cùng người thư hùng. Mau lại đây chịu chết! Lao Siêu Bá cười ha hả:

- Đúng là tiểu tử cuồng vọng, đã một lần thua dưới tay ta mà vẫn còn ngông cuồng! Trong lúc nói hai tay đã bật ra một vòng tròn sắt. Đây là vũ khí giúp lão sớm thành danh trong giới giang hồ tên gọi là Nhật Nguyệt Song Hoàn. Khi xưa lão sau khi luyện thành Đại Suất Bi Thủ, Nhật Nguyệt Song Hoàn này lão rất lâu không sử dụng tới, tuy vậy công phu vẫn còn rất lợi hại.

Lão rất e dè kiếm thuật quá tinh diệu của Mạnh Hoa, sợ rằng với chiêu pháp khó đánh bại chàng trong chớp lát nên mới đem vũ khí ra đối đầu.

Mạnh Hoa đâm tới một kiếm, Lao Siêu Bá tung vòng tròn Nhật lên vòng Nguyệt kéo lại cuốn trường kiếm chàng vào. Nhật Nguyệt Song Hoàn là một loại vũ khí kỳ đặc rất tiện dụng để chế khắc đao kiếm, chàng vội vã thu kiếm về.

Nếu nói riêng về binh khí, Lao Siêu Bá chỉ cần một vòng Nguyệt Hoàn cũng đủ chiếm tiện nghi, huống gì lão còn có thêm vòng Nhật Hoàn luôn luôn ở thể hỗ trợ tấn công.

Chưa bao giờ Mạnh Hoa có kinh nghiệm đối phó với loại vũ khí kỳ dị này, chỉ có thể đoán định sự uyển chuyển lợi hại của nó nên có phần lúng túng. Chàng lập tức thay đổi chiêu pháp đâm một kiếm cực kỳ mau lẹ vào huyệt Vũ Khí bên sườn Lao Siêu Bá. Một tiếng “choeng” vang lên tóe lửa ra bốn bên, kiếm của chàng bị bật ngang vì đụng phải Nhật Hoàn quật qua, hổ khẩu chàng đau thốn phải bước xéo qua ba bước.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả, Nguyệt Hoàn của Lao Siêu Bá vung lên chụp tới, Mạnh Hoa đang xoay lưng lại hấn, thân hình chàng khuynh đảo như sắp ngã. Lao Siêu Bá mừng rỡ dồn hết kinh lực vào song hoàn đập xuống chính giữa lưng chàng, đột nhiên lão tỉnh ngộ: “Trường kiếm của tiểu tử này chạm rất mạnh vào Nhật Hoàn của ta mà chưa rời khỏi tay, có sao tự nhiên tiểu tử lại lão đảo như sắp ngã? Hừ, hay là tiểu tử định dùng mưu xảo trá gì đây?” Tâm niệm chưa dứt chỉ thấy kiếm khí dày đặc, Mạnh Hoa

không thèm quay đầu lại đột nhiên phản thủ xuất kiếm đánh vệt cả song hoàn của lão ra rồi chàng cong người theo đà đâm một mũi vào đùi lão.

May mà Lao Siêu Bá tỉnh ngộ sớm chuyển song hoàn từ cao xuống thấp. Sau lưng Mạnh Hoa như có mắt, kiếm đánh đi bỗng ngoặt về đung Nguyệt Hoàn kêu lên “choeng” một tiếng.

Song phương chiêu thế ứng biến cực kỳ mau lẹ thích nghi nhưng Lao Siêu Bá vẫn chiếm được thế thượng phong. Mạnh Hoa lòng nóng như lửa đốt nghĩ thầm: “Song hoàn của lão lợi hại như thế này ta làm sao phá được? Nếu ta thua về tay lão tất nhiên Lãnh cô nương nguy hiểm đến tính mạng!” Lao Siêu Bá cũng chẳng khác gì chàng, lão còn kinh sợ hơn nữa: “Mối cách tiểu tử này có mấy ngày không hiểu công lực của tiểu tử đã tinh tiến đến mức độ lạ lùng như vậy. Song hoàn của ta tuy có phần khắc chế kiếm của đối phương nhưng quả khó thắng được!” Lão biến thế chỉ dùng võ khí để chế khắc trường kiếm của chàng còn dùng hết công lực để thắng chàng vì lão nghĩ về công lực chàng không thể nào hơn lão được. Lão không thể ngờ hôm nay giao đấu với lão công lực của chàng đã hơn hẳn hôm trước gặp lão giữa đường, hôm nay xét về công lực chàng hoàn toàn không thua kém gì lão.

Đang lúc kịch đấu với chàng bỗng Lao Siêu Bá chuyển thân lại sát Lãnh Băng Nhi, lão là một tên cáo già, lập tức nghĩ ra một kế:

- Tốt lắm, để ta trước tiên giết con nha đầu này đã rồi sẽ tiếp tục đánh với tiểu tử sau! Chàng vừa sợ vừa giận quát:

- Lão giặc! Ta có thể chết chứ không để lão chạm vào Lãnh cô nương.

Tiếng vừa dứt chiêu đã đến mau như gió cuốn thực là liều lĩnh. Lao Siêu Bá giơ vòng sắt lên định đập vào đầu Lãnh Băng Nhi vừa để phòng Mạnh Hoa, mục đích của lão làm cho chàng phải nhiễu loạn thần khí. Mạnh Hoa vừa phải đối phó với song hoàn của lão vừa phải phòng hộ cho Lãnh Băng Nhi, tâm lực phát huy hết sức mệt mỏi bất giác mồ hôi toát ra.

Lãnh Băng Nhi hét lên:

- Đừng chú ý đến tiểu muội, lão dọa nạt đại ca đó, đại ca hãy dùng Truy Phong Kiếm Thức tấn công lão đi. Đừng để lão tiêu hao khí lực của đại ca. Nếu thật không đánh hơn được lão, đại ca hãy chạy đi.

Lao Siêu Bá cười gằn:

- Hừ, lão đây bình sinh giết người không chớp mắt, há sợ giết chết con nha đầu này ư? Lãnh Băng Nhi nói:

- Ta nói ngươi không dám giết ta đó. Có giỏi hãy giết đi.

Lao Siêu Bá bị chọc giận lão rống lên một tiếng, song hoàn bật hẳn trường kiếm của Mạnh Hoa rồi giơ thẳng vũ khí lên đập xuống Lãnh Băng Nhi.

Tuy Mạnh Hoa dư biết lão chỉ dọa nạt thôi nhưng vẫn không dám để tình trạng nguy hiểm xảy đến cho nàng vội vàng sáp đến. Lãnh Băng Nhi nói:

- Đại ca đừng lo cho tiểu muội, lão giết tiểu muội rồi, đại ca sẽ giết lão sau. Đại ca hãy chạy đi! Lao Siêu Bá thấy Mạnh Hoa đến gần sát quát to:

- Hảo tiểu tử, chết đến nơi rồi còn gan lì ư? Thực ra lão không ngờ trong khoảng chớp mắt, chàng đã nghĩ ra cách phá vũ khí của lão.

Nhật Nguyệt Song Hoàn của lão cấp tốc xoay chuyển trong lúc Mạnh Hoa tỉnh ngộ: “Song hoàn khắc chế đao kiếm ảo diệu không khác gì phương pháp của lão quái tăng sử dụng bình bát nhưng công lực Lao Siêu Bá xem ra còn thua lão tăng Thiên Trúc. Ta cứ liều thử một phen, biết đâu chẳng thành công?” Chàng đánh thẳng vào song hoàn chứ không thèm tránh như trước nữa.

Kiểm khí của chàng sáng rực như đạo cầu vồng nhập vào song hoàn mau lẹ không thể hình dung được. Lao Siêu Bá không ngờ chàng đâm thẳng vào song hoàn xuyên tới tay của lão. “Đinh đàng” mấy tiếng rồi lão cất tiếng rống lên, Nguyệt Hoàn đã rời khỏi tay lão rơi xuống đất. Lão cuống cuống như con thú bị rơi vào bẫy, rú lên khùng khịu xoay mình vọt thẳng ra cửa động.

Lãnh Băng Nhi vui mừng:

- Mạnh đại ca, kiếm pháp tuyệt diệu! So với Truy Phong Kiếm Pháp của tiểu muội đại ca còn mau hơn bội phần. Chỉ tiếc...

Chàng mệt mỏi đáp:

- Tạm thời ta dừng lý gì đến bọn chúng. Lãnh cô nương, thương thế của cô nương ra sao?

- Không có gì trầm trọng lắm, đại ca bất tất phải lo lắng. Mau đi tìm các đệ tử Thiên Sơn phái đi! Tuy nàng nói “không có gì trầm trọng” nhưng theo chàng thấy thương thế nàng rất trầm trọng. Chàng lắc đầu:

- Ta cần tìm các đệ tử Thiên Sơn cũng nên để đến sáng mai, hiện tại việc gấp là phải trị thương cho cô nương.

Chàng đưa mấy viên dược hoàn cho nàng:

- Đây là hoàn đan do phụ thân ta cho, cứ như người nói đó là hoàn đan của phái Thiếu Lâm có công năng bổ khí điều nguyên trị nội thương rất tốt. Cô nương tạm thời hãy uống rồi ta giúp cô nương vận khí.

Liền đó chàng đặt một tay vào người Lãnh Băng Nhi chuyển động huyền công đẩy sang người nàng. Một luồng khí nóng theo tay Mạnh Hoa chạy vào người nàng. Qua một lúc quả nhiên nàng có cảm giác tinh thần sáng khoái dần dần.

Lãnh Băng Nhi cảm kích vì nghĩa cử của chàng, cùng lúc với luồng khí nóng lưu chuyển toàn thân bắt giác mặt nàng đỏ ửng. Nàng xưa nay chưa hề có cảm giác ấm áp như thế này kể cả thời gian còn thắm thiết với Ân Kiếm Thanh. Và tuy nàng chân thành yêu quý Ân Kiếm Thanh và y dường như cũng có thời gian yêu quý nàng nhưng luôn luôn nàng vẫn có cái gì ngăn cách nàng và y, không thể nào bảo rằng hai lòng là một được.

Đương nhiên bây giờ nàng biết cái ngăn cách ấy là gì rồi. Thoạt đầu Ân Kiếm Thanh ưu ái với nàng chỉ vì nàng là cháu gái của lãnh tụ nghĩa quân Lãnh Thiết Tiêu mà y tưởng có thể lợi dụng thế lực nghĩa quân để chiếm lại cái nước Đại Lý xa xôi điều tàn nào đó. Cái ngăn cách ấy chính là lòng hư ngụy mưu đồ lợi riêng của Ân Kiếm Thanh.

Bây giờ đặt tay lên tay Mạnh Hoa để chàng truyền công lực nàng mới có cảm giác chân thành thực sự nhưng dù sao đây cũng chỉ là tình bằng hữu chứ không phải là tình yêu.

Trong lòng đã dần dần thư thái nhưng nàng vẫn hết sức thê lương: “Vì sao ta trước đây lại yêu Ân Kiếm Thanh? Ôi phải chi trước đây ta gặp Mạnh đại ca thì hay hơn biết bao!” Nàng chợt giật mình vì ý nghĩ đó vội vàng đứng lên:

- Ô, tiểu muội đã khỏe rồi. Mạnh đại ca, xin đa tạ đại ca! Mạnh Hoa đáp:

- Cô nương cần gì phải khách khí như thế, cô nương đã có lần cứu mạng ta, ta chưa kịp đa tạ cô nương đó thôi. Cô nương uống nước nhé? Lãnh Băng Nhi nói qua chuyện khác:

- Mạnh đại ca, đại ca nhìn thấy bản võ kinh này chứ? Đây là bản bí kíp vô hình bằng chữ Ba Tư mà Ân Kiếm Thanh và tên yêu sư tóc đỏ đang lao tâm khổ tứ chiếm đoạt, La Man Na mang đến đây ý muốn tặng đại ca, đại ca hãy cất nó đi.

Chàng kinh ngạc:

- Vì sao nàng lại trao cho ta? Ta đây dám nhận ân trọng ấy.

Lãnh Băng Nhi im lặng một lúc rồi bỗng la lên:

- Ôi chà hồng mắt rồi! Chàng hoảng hốt:

- Cô nương nói gì hồng mắt?

- Nhắc đến La Man Na tiểu muội mới nhớ không biết cô nương ấy có thoát hiểm hay chăng? Mạnh Hoa có nghĩ tới chuyện ấy nhưng cần cứu Lãnh Băng Nhi trước nên chàng chưa có dịp chạy theo La Man Na. Hai người vừa nói tới đó bỗng ngoài cửa hang có tiếng chân người, thì ra La Man Na và Tang Đạt Nhi cùng bước vào. La Man Na vừa thấy Mạnh Hoa liền reo vui:

- A! Mạnh đại ca! Tiểu muội cứ tưởng đại ca chết mất rồi. Không ngờ lại đến Thiên Sơn trước cả bọn tiểu muội nữa. Có phải Mạnh đại ca đuổi bọn ác tặc chạy rồi không? Tang Đạt Nhi cười đáp thay:

- Không phải Mạnh đại ca thì còn là ai? May mà chúng ta chưa chạy đi đâu xa cả.

Thì ra họ lo lắng cho Lãnh Băng Nhi không nỡ chạy xa cứ nấp thân quanh quần gần đây, khi thấy Ân Kiếm Thanh và sau đó Lao Siêu Bá cùng chạy mất mới quay trở về. Nhìn thấy Lãnh Băng Nhi vô sự lại gặp thêm Mạnh Hoa họ vui mừng khôn xiết.

Lãnh Băng Nhi nói:

- Chẳng may bản võ kinh này bị ác nhân xé rách mấy trang đầu nhưng lại may là vẫn chưa bị mất hết.

Tang Đạt Nhi nhìn La Man Na:

- Muội muội hãy thân trao võ kinh cho Mạnh đại ca đi! La Man Na đến trước mặt Mạnh Hoa tay cầm võ kinh

- Đa tạ đại ca lại cứu thêm tính mạng chúng ta lần nữa. Xin trao gởi cho đại ca bản võ kinh gia truyền này...

Mạnh Hoa chối từ:

- Nghe nói đây là vật gia truyền của nhà cô nương, tại sao lại trao cho ta? Lãnh Băng Nhi xen vào:

- Đúng là vật gia truyền của nhà họ La. Chính thư thư đây vâng lệnh La Hải và Đường Gia Nguyên tìm đến Thiên Sơn phải trao cho đại ca võ kinh này đó.

Tang Đạt Nhi nài ép:

- Võ kinh này viết bằng cổ ngữ Ba Tư, đối với chúng ta là vô dụng, cứ giữ e còn mang họa vào mình. Xin đại ca cứ nhận để chúng tôi tròn nhiệm vụ do tộc trưởng La Hải giao phó.

Chàng không thể từ chối đành nhận võ kinh cất vào người rồi hỏi:

- Nghe nói Đường phu nhân tử thương dưới độc chưởng của ác tặc có phải không? Lãnh Băng Nhi đáp:

- Cứ như lời bọn ác tặc Lao Siêu Bá nói với tiểu tặc Ân Kiếm Thanh thì Đường phu nhân chỉ bị trọng thương chứ chưa chết. Chúng ta hãy đi tìm phu nhân mau thôi.

Chàng cười đau khổ:

- Thiên Sơn rất rộng lớn, bây giờ lại đang đêm hôm, biết đâu mà tìm người? Lãnh cô nương, ta biết cô nương rất nóng ruột nhưng theo ta cô nương nên tạm quên phiền não cố gắng trị thương. Muốn tìm phu nhân hãy cố đợi đến sáng mai hãy tính. Sáng sớm ngày mai, đệ tử Thiên Sơn phải tất phải kéo ra luyện võ, bọn ác tặc không dám phiền nhiễu gì phu nhân nữa đâu.

Đêm lúc ấy, qua canh ba đã lâu, tiếng gà rừng bắt đầu xao xác gáy xa xa vọng lại.

Lãnh Băng Nhi nóng ruột luôn miệng giục già:

- Mong cho trời sáng mau mau để đại ca đi tìm bọn đệ tử Thiên Sơn phải.

Chàng chậm rãi:

- Trước tiên chúng ta hãy đi tìm chỗ khác ẩn nấp để tránh bọn ác tặc quay trở lại tìm cái đã! Cả bọn sau đó tìm được một động núi khác có loạn thạch vây bọc chung quanh, miệng động vừa nhỏ bé kín đáo vừa rất khó chui vào vì cây cối mọc rậm rạp chung quanh. Mạnh Hoa gửi gắm Lãnh Băng Nhi cho Tang Đạt Nhi coi sóc rồi một mình chàng đi tìm các đệ tử Thiên Sơn phải.

Đi được một đoạn khá dài, quả nhiên chàng phát hiện bốn thanh niên trẻ tuổi đeo kiếm đi tới. Chắc là đúng đệ tử Thiên Sơn phải chàng vui mừng chạy mau đến. Chàng chưa kịp nói gì thì người đệ tử đi đầu hỏi liền:

- Ai đó vậy? Chàng đáp:

- Vãn sinh muốn tìm chưởng môn nhân quý phái là Đường đại hiệp. Nghe nói Đường đại hiệp đang thời gian bế quan luyện công, xin cho được gặp trưởng lão Chung Triền.

Bốn tên đệ tử cùng biến sắc mặt lộ vẻ cổ quái, thì ra cả bốn đều có cùng tâm trạng tự nghĩ: “Tiểu tử này nhất định là tên gian tế mà Ân sư đệ đã nói tới. Y đã thăm dò rõ ràng chương môn nhân của chúng ta đang bế quan luyện công nên mới dám lên đây quấy phá.” Mạnh Hoa hoàn toàn không biết tai họa sắp ập xuống mình cứ nài nỉ xin được dẫn đến bái kiến Chung trưởng lão.

Tên đi đầu lạnh lùng:

- Người muốn chúng ta dẫn đi so chưa chịu báo rõ danh tánh, đâu đến có lý do gì? Chàng nói tên mình rồi nói tiếp:

- Văn sinh từ Sài Đạt Mộc đến.

Bọn đệ tử Thiên Sơn phái nghe đến hai tiếng “Mạnh Hoa”, bốn thanh trường kiếm sáng lóe rút ra liền tức khắc, không hẹn cùng quát tháo:

- Quả thực là tiểu tử này rồi. Thật là gan lớn mới dám lên đây lừa đảo. Bọn ta quyết không dung thứ.

Mạnh Hoa bị bốn kiếm đột nhiên chém đến vội vàng thi triển Tế Hung Xảo Phiên Vân lướt người ra xa ba trượng, nhưng bốn trường kiếm đánh đến cực kỳ mau, chàng có thể tránh được chiêu thứ nhất, đến chiêu thứ hai không còn cách nào khác đành rút kiếm bên người ra xuất chiêu Dạ Chiến Bát Phương đánh bạt một lúc bốn trường kiếm ra:

- Xin chậm tay, dám hỏi chư vị làm sao biết văn sinh là gian tế? Tên đại đệ tử bị đánh kiếm dội lại, hổ khẩu ngậm ngậm đau đớn không khỏi kinh hãi thẳm, chống kiếm quát:

- Ta biết chắc chắn ngươi là gian tế của Thanh đình! Mạnh Hoa hỏi:

- Huynh đài nghe lời phao truyền ấy từ đâu? Tên đại đệ tử “hừ” một tiếng:

- Ta nói lại là biết chắc chứ không nghe ai phao truyền cả?

- Tại sao lại không tin lời của văn sinh? Tên đại đệ tử cười nhạt:

- Bậc trưởng phu đi không sửa tên, ngồi không cải tuổi. Người vốn họ Dương, so lại phải nói dối là họ Mạnh? Chàng đáp:

- Đúng, trước đây văn sinh họ Dương tên Hoa. Nửa năm lại đây mới đổi họ Mạnh vì thực sự văn sinh họ Mạnh chứ không phải họ Dương chỉ vì trước đây văn sinh bị làm thôi.

Cả bốn tên đệ tử Thiên Sơn cùng hỏi:

- Vì sao mà làm? Chàng nghĩ rằng nếu kể đầu đuôi thân thể mình e quá dài dòng, vả chăng chỉ gặp bốn người này giữa đường e bất tiện nên trừ trừ không biết nói sao cho gọn. Tên đại đệ tử lại cười lạnh lẽo:

- Phụ thân của ngươi là Dương Mục, Dương Mục có bao giờ dám đặt chân lên đây mà ngươi đi tìm ở đây? Y nói câu này có ý ám chỉ Dương Mục là tay sai của Thanh triều, không dám đến đất của danh môn chính phái như ở đây đồng thời có ý châm biếm chàng cũng chỉ là một tay sai không khác gì cha.

Mạnh Hoa vừa giận vừa tức, chàng ấp úng:

- Không... Không... Dương Mục không phải là phụ thân ta. Bọn các người... các người...

không biết. Trong việc này...

Tên đại đệ tử quát:

- Người làm gì ở Tiểu Kim Xuyên chúng ta đều biết rõ. Thôi không nói nhiều, sư đệ, động thủ! Không cho chàng phân giải gì nữa, bốn trường kiếm đồng thời đâm tới, lần này bốn tên đã chuẩn bị sẵn sàng liền tóa ra thành trận thế vây chàng vào giữa.

Chàng đã lọt vào giữa vòng vây trong rất nguy khốn nhưng vẫn không muốn động thủ chút nào. Chàng cố biện bạch:

- Các người cho ta là gian tế, cũng phải để ta nói cho minh bạch đã chứ. Sao lại bắt phân đen trắng như thế? Nhưng bốn tên đệ tử Thiên Sơn phái tự cho mình đã quá minh bạch không thêm nghe chàng phân

biện cứ vũ lộng bốn kiếm tấn công. Kiếm pháp của Thiên Sơn phái vốn nổi tiếng phi phàm, lại bày thành trận thế hợp kích càng thêm lợi hại. Chàng miễn cưỡng ở thế phải đối phó, tinh thần tập trung hết vào trận đấu, không dám nói một lời nào nữa.

Đang kịch đấu bỗng một tên quát lên:

- Có người nào đến đây gây ồn ào thế? Mọi người đều nghe gần đây có tiếng hò hét và tiếng binh khí chạm nhau dần dần tiến lại. Người vừa quát hỏi chính là đệ tử đời thứ ba của Thiên Sơn phái đại đệ tử Chúc Kiến Minh.

Chàng nghĩ bụng: “Nếu không thoát được vòng vây hôm nay, ta sẽ không còn cơ hội để phân biện với họ nữa”. Chủ ý quyết thoát thân, chàng xuất kiếm quan nháp nháy, ra chiêu Tam Chuyển Pháp Luân, chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng đinh đinh đang đang” đinh tai nhức óc, bốn kiếm của bốn tên đệ tử đã bị chàng đánh rơi mất ba kiếm nhưng không ai bị vết thương nhỏ nào.

Chỉ vì một tên duy nhất còn trường kiếm trong tay, y hoảng sợ lùi ra một bên la to:

- Chúc sư huynh, Hách sư huynh mau mau lại đây.

Mạnh Hoa cũng kêu to:

- Ta đến đây để báo tin quan trọng, xin mời chư vị mau lại đây.

Chàng vừa nói dứt, bốn đệ tử Thiên Sơn đã kéo đến đông hơn, tất cả đến tám tên chiếm liền tám hướng vây chàng vào giữa.

Một tên mắng liền:

- Đừng nói loạn bậy, đệ tử Thiên Sơn phái chúng ta không để gian tế chạy thoát đâu.

Nên biết đây là đất trọng địa của Thiên Sơn phái, bọn đệ tử này đâu dám tin lời người ngoài đột nhập vào nhiều loạn tông môn? Mạnh Hoa kêu lên:

- Các người không thể không tin ta! Người nào của Thiên Sơn phái bị độc thủ của yêu nhân chưa biết sống chết ra sao, nếu không đi tìm cứu sợ không kịp đó! Chúc Kiến Minh xua tay:

- Tiểu tử này khó chạy thoát, để ta hỏi cho ra lẽ. Tiểu tử nói đệ tử Thiên Sơn phái thụ thương độc thủ là ai? Ai đã thương người đó?

- Người bị thụ thương là phu nhân của thiếu chủ Đường Gia Nguyên, đã thương phu nhân là Lao Siêu Bá.

Bao vây Mạnh Hoa đều là bọn đệ tử đời thứ ba của Thiên Sơn phái và còn đều rất trẻ tuổi, tất cả đều chưa xuống núi nên không biết Lao Siêu Bá là ai. Nhưng cả bọn nghe phu nhân Đường Gia Nguyên bị thương đều không khỏi cười lớn.

Tên đệ tử đứng bên trái Chúc Kiến Minh hỏi:

- Người nói bậy bạ cái gì thế? Vợ chồng Đường sư thúc rời Thiên Sơn đã hơn năm nay người làm sao mà gặp phu nhân Đường đại hiệp được?

- Đúng vậy, ta chưa hề gặp phu nhân nhưng ta biết đích xác phu nhân đã về tới Thiên Sơn rồi! Không ngờ chàng vừa dứt lời cả bọn đều cười xòa, một tên vừa cười vừa nói với đồng bọn:

- Đại sư huynh, đừng nghe lời nói nhăng cuội của tiểu tử, y tên là Dương Hoa chính là tên gian tế mà Ân sư đệ đã đề cập đến đó.

Bọn đệ tử Thiên Sơn phái tranh nhau nói:

- Thật là tên gian tế gan lì dám lên tới tận đây lừa gạt nói lời nhăng cuội! Tên đứng bên trái Chúc Kiến Minh không nhận được nữa, hô lớn:

- Hãy trước tiên phế bỏ võ công của tiểu tử này đã rồi tính sau! Tên này là Hách Kiến Tân cùng học một sư phụ với Chúc Kiến Minh và thường nhật cùng luyện kiếm với học Chúc hợp thành song kiếm Thiên Sơn phái.

Mạnh Hoa nghe hai bên nói với nhau biết rằng có một tên đệ tử nào đó họ Ân đã vu khống cho mình là gian tế của Thanh đình. Họ Ân nào? Chàng muốn hỏi rõ Chúc Kiến Minh nhưng Hách Kiến Tân đã đánh tới một kiếm nhằm Kiên Tĩnh huyết của chàng.

Chúc Kiến Minh là người cẩn thận cũng muốn hỏi thêm chàng rõ ràng hơn nhưng thấy sư đệ xuất thủ, e sư đệ không thắng nổi Mạnh Hoa, y liền xuất kiếm.

Mạnh Hoa lúc này vừa dùng chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đánh rơi một lúc ba trường kiếm, Chúc Kiến Minh và Hách Kiến Tân đều tự mất nhìn thấy nên họ không dám sơ suất, ra chiêu cực kỳ lợi hại.

Tâm ý của sư huynh đệ tương thông, Hách Kiến Tân đâm một kiếm vào Kiên Tĩnh huyết vai trái của chàng còn Chúc Kiến Minh đâm kiếm vào Kiên Tĩnh huyết vai phải. Chiêu thế này cả hai đã luyện với nhau hàng trăm lần nên phối hợp phi thường thuần thục thành một tuyệt chiêu sát thủ.

Kiên Tĩnh huyết là huyết đạo nằm trên xương tỳ bà, nếu bị đâm trúng là biến thành phế nhân liền.

Mạnh Hoa tức giận quát lên:

- Các người không còn biết lý lẽ là gì nữa ư? Không còn chỗ lùi thân nữa, chàng bắt buộc chỉ còn cách duy nhất là xuất tuyệt kiếm của mình đối phó.

Chỉ nghe một tiếng “xoạt” trong chớp mắt, tay áo Chúc Kiến Minh bị kiếm chàng đâm xuyên qua rồi liên tiếp “đình” một tiếng, trường kiếm Hách Kiến Tân bị đánh bật văng lên trên không.

Khoái kiếm của chàng thật là nhanh hơn chớp giạt, đúng như lời tục ngữ “hành gia nhất xuất thủ, tặc tri hữu một hữu” vì chàng vừa thấy hai tên đại đệ tử xuất chiêu biết liền đây là hai tên bản lãnh vượt trội hơn hẳn đồng bọn, chàng quyết định dùng nội công thâm hậu chấn động nơi một kiếm đối phương phá vỡ thế liên hoàn song kiếm.

Tuy chiêu số rất độc hại nhưng chàng vẫn có phần hạ thủ lưu tình không nỡ đả thương cả hai. Mũi kiếm chàng đâm chớp nhoáng tới nhưng lực đi lại rất nhẹ, chỉ khẽ chạm vào tay Hách Kiến Tân, y chỉ thấy hơi đau như bị kiến cắn, tay y rỉ ra vài giọt máu liền.

Chúc Kiến Minh bản lãnh có phần cao hơn sư đệ, xuất chiêu lại cẩn trọng nên vừa thấy chiêu thế của chàng lập tức hoảng sợ nhảy lùi ra xa vậy mà tay áo cũng bị kiếm chàng xuyên thủng.

Chúc Kiến Minh kinh sợ khôn xiết, y càng kinh sợ hơn khi thấy trường kiếm của sư đệ vừa bị tuột khỏi tay bay lên cao bỗng người sư đệ lão đảo ngã luôn xuống đất. Điều này cũng ngoài cả dự liệu của Mạnh Hoa vì chàng chỉ dùng nội lực rất ít đánh trúng tay của Hách Kiến Tân không hiểu sao y lại lão đảo ngã luôn như vậy.

Chúc Kiến Minh hoảng hốt vội vàng nâng sư đệ dậy:

- Hách sư đệ có sao không? Chỉ thấy Hách Kiến Tân sắc mặt nhợt nhạt hiển nhiên thương thế rất trầm trọng. Cũng may y vẫn còn nói được:

- Đệ bị trúng độc thủ của tiểu tặc rồi! Đệ trúng ám khí của tiểu tặc! Nghe y nói y trúng ám khí cực độc, Mạnh Hoa vô cùng kinh dị, nhưng vì chàng không hề sử dụng ám khí nên cũng hơi yên tâm, chàng nói:

- Không phải ta đả thương người đâu. Xưa nay ta không hề dùng ám khí. Đả thương người chắc là tên yêu nhân nào đó! Chúc Kiến Minh giận bưng bưng:

- Không là người thì là ai? Người cho rằng bọn ta mù cả ư? Không có thời giờ xem xét sư đệ trúng ám khí gì, y rút ngay một hoàn đan nhét vào miệng sư đệ rồi ra lệnh:

- Dương sư đệ, Viên sư đệ, các người hãy lo cho Hách sư huynh. Thê sư đệ, Diệp sư đệ các người đi xem xét chung quanh xem có tên đồng bọn nào của tiểu tặc không? Tuy y không tin lời Mạnh Hoa nhưng cũng có hơi nghi ngờ người bắn ám khí là một người khác, y nghĩ bụng: “Cứ theo lẽ mà xét, tiểu tặc này về kiếm pháp hơn hẳn bọn ta, việc gì phải phóng ám khí? Vả lại sao chỉ nhắm vào Hách sư đệ mà không nhắm vào cả ta?” Tiếc rằng y không thể biết người phóng ám khí là người nào, và dù là ai đi nữa nhất định cũng cùng một bọn với Mạnh Hoa.

Sau khi cho sư đệ uống thuốc chế độc, Chúc Kiến Minh và các sư đệ còn lại tiếp tục bao vây Mạnh Hoa, y truyền lệnh:

- Bày Thất Tinh Trận! Lệnh vừa ra bảy thanh trường kiếm cùng một lúc tấn công chàng. Với thế trận kiếm Thất Tinh Trận này, kiếm phong rất tinh mật dày đặc không kể xiết. Thoạt đầu Mạnh Hoa chỉ sợ kết oán cùng bọn Thiên Sơn nên không dám xuất chiêu lợi hại, mấy lần chàng suýt bị trúng thương. Chàng giận dữ quát lớn:

- Các người không biết gì lẽ phải. Ta đã hạ thủ dung tình sao nỡ áp bức nhau đến thế? Chúc Kiến Minh lạnh lùng:

- Nếu muốn nói tới lẽ phải, người hãy tự đâm vào tỳ bà cốt của mình rồi chúng ta sẽ nói tới lẽ phải! Chàng nổi nóng:

- Hừ, người muốn ta tự phế võ công ư?

- Đúng, người đã dùng ám khí cực độc đả thương sư đệ của ta, Hách sư đệ chưa biết sống hay chết, ta muốn người phế bỏ võ công là đúng lắm! Chàng không thể nhịn được nữa nói liền:

- Được lắm, bọn người không chịu dẫn ta đi gặp Chung trưởng lão, ta tự đi cũng được! Lời vừa dứt, trường kiếm của chàng đánh ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật nhanh như chớp giạt bắn nhằm vào yết hầu Chúc Kiến Minh.

Chúc Kiến Minh kinh hoàng hoành kiếm lên đỡ nhưng kiếm của chàng đột ngột đổi hướng ngoặt về phía tay cầm của y, y rút kiếm về không kịp cùng lúc một tên sư đệ đâm kiếm tới, y nghiêng người định mượn kiếm của sư đệ giải vây cho mình. “Đang” một tiếng lớn, cả hai kiếm của Chúc Kiến Minh và sư đệ đều chấn động rồi khỏi tay. Nên biết Mạnh Hoa đã sở đắc được Vô Danh Kiếm Pháp cực kỳ ảo diệu của Trương Đan Phong nên chiêu biến dị liên tục, đối phương không thể nào đoán định nổi. Chàng dùng nội lực phối hợp với kiếm thế tung hoành chỉ thoáng thấy thân ảnh xẹt qua xẹt lại, trong khoảng chớp mắt ngắn ngủi, cả bảy thanh trường kiếm Thiên Sơn phái đều bị chàng đánh rơi xuống đất.

Đệ tử Thiên Sơn phái từ khi khai sáng môn phái đến nay chưa lần nào thảm bại mau lẹ như lần này, chúng đệ tử vừa kinh sợ vừa giận dữ cứ đứng ngẩn người.

Mạnh Hoa phá xong Thất Tinh Trận lập tức hít một hơi chân khí hú lên một tiếng dài ngân vang động như tiếng rỗng ngăm, thanh âm chấn động cả một vùng rừng núi:

- Văn bối Mạnh Hoa, xin đến bái kiến chưởng môn nhân Đường đại hiệp. Nếu Đường đại hiệp không thể tiếp kiến, văn bối xin gặp Chung Triển lão tiền bối! Chung Triển là sư huynh của Đường Kính Thiên. Tuy không phải là người chưởng môn nhưng trong giới võ lâm Chung Triển là người đức cao đạo trọng có thể nói tương đương với sư đệ là chưởng môn Thiên Sơn phái. Mạnh Hoa tin tưởng nếu gặp được Chung lão tiền bối ắt có thể phân biện trắng đen chứ không như bọn đồ tôn hàm hồ này.

Bọn Chúc Kiến Minh sau lúc kinh hồn ngầy người ra tỉnh lại đã thấy Mạnh Hoa đi xa, một tên đệ tử than thở:

- Không thể ngờ tiểu tặc quá lợi hại. Chúng ta làm sao bây giờ? Chúc Kiến Minh ngần ngừ một lát rồi quát một câu ngắn:

- Đuổi theo! Nguyên y chân chừ vì xưa nay y chưa từng bao giờ thua một cách nhục nhã như hôm nay, vừa giận vừa sợ lại vừa nghi ngại trong bụng: “Tiểu tử này dường như không muốn giết bọn ta là chuyện đối với y dễ như lật bàn tay. Y hạ thủ dung tình rồi một mình lên núi tựa hồ không giống loại gian tế chút nào, nhưng không lẽ ta không tin lời Ân sư đệ hay sao?” Mạnh Hoa thi triển tuyệt đỉnh kinh công phi hành về phía trước. Qua thời gian không lâu, bằng cung trên đỉnh núi đã thấy ở xa xa có lẽ chỉ còn cách khoảng năm, ba dặm nữa.

Chàng lại hít một hơi chân khí sử dụng truyền âm nhập mật thượng thừa công phu báo danh tánh của mình xin được yết kiến Chung Triển.

Bọn Chúc Kiến Minh vẫn đuổi bám theo sau y bắn lên trời một mũi tên báo hiệu có động cho các bản môn đồ chúng.

Mạnh Hoa vừa vượt qua một con suối lạnh lẽo, vòng theo đường núi tiến lên đột nhiên có ba lưỡi kiếm kiếm sáng loáng chặn lại:

- Tiểu tặc gan dạ, dám xưng cường thế ư? Chàng gấp rút bèn thi triển công phu cũ nhằm đánh rơi hết vũ khí của đối phương rồi sẽ tính sau. Diệu thủ mượn đao đánh đao của chàng cực kỳ ảo diệu nhưng lần này người tập kích không phải tay tầm thường, y dùng chiêu Dạ Xoa Thám Hải ngoặt trường kiếm qua một bên hóa giải chiêu chàng.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Cùng lúc hai trường kiếm hai bên cũng đâm tới. Người đánh chính diện hai kẻ đánh hai bên, ba người này quả là cao thủ siêu tuyệt của Thiên Sơn phái hơn hẳn bọn Chúc Kiến Minh. Nguyên ba người này một tên là Bạch Anh Kỳ, một tên Tiêu Anh Dương, và một tên Hàn Anh Hoa, cả ba đều là đệ tử đời thứ hai Thiên Sơn phái cùng ngang vai với Đường Gia Nguyên, võ công bản lãnh xét ra chưa bằng Đường Gia Nguyên nhưng cũng chỉ một trong ba cũng đủ đối phó với Mạnh Hoa.

Không ngờ kiếm chiêu của đối phương quá lợi hại, chàng không dám khinh xuất vội thi triển hết bình sinh sở học.

Chỉ nghe một tiếng “đang” chàng đưa kiếm ngang rồi vụt đâm tới, đột nhiên đổi hướng về xuống chính vào người đứng giữa là Bạch Anh Kỳ. Bạch Anh Kỳ là người bản lãnh cao nhất trong ba người không tránh được chiêu thế kỳ dị bị đánh trúng kiếm, hổ khẩu nhói đau.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả, Mạnh Hoa huy động trường kiếm, bên trái đâm Tiêu Anh Dương, bên phải đâm Hàn Anh Hoa.

Tiêu và Hàn chưa bao giờ thấy kiếm pháp kỳ quái như vậy, hoảng hốt nghiêng thân lùi lại ba bước. Kỳ thực bản lãnh của họ đủ sức chống cự lại chàng nhưng đột nhiên bị bức sợ hãi lùi lại ba bước mà không thấy chàng truy kích theo hai người hổ thẹn đến đỏ cả mặt.

Mạnh Hoa lớn giọng:

- Vãn bối chỉ xin yết kiến Đường đại hiệp hoặc Chung trưởng lão của quý phái chứ không có ý gì khác.

Chàng vừa dứt lời, bọn Chúc Kiến Minh cũng vừa chạy tới, Chúc Kiến Minh báo liền:

- Thưa Bạch sư thúc, tiểu tử này là gian tế của Thanh đình sai đến, y đã dả thương Hách sư đệ! Bạch Anh Kỳ, Tiêu Anh Dương, Hàn Anh Hoa là ba nhân vật bạt tuý của đệ tử đời thứ hai Thiên Sơn phái, họ lấy chữ “Anh” làm chữ lót và xưng là “Thiên Sơn Tam Anh”. Bạch Anh Kỳ vốn rất tự phụ, vừa rồi y có vẻ hạ phong trước kiếm chiêu của Mạnh Hoa đang căm giận không cần biết nguyên do tại sao Hách Kiến Tân thụ thương và cũng không thể bị mất mặt trước các sư đệ nên Bạch Anh Kỳ lên tiếng trước:

- Được! Người muốn cầu kiến Chung trưởng lão cũng dễ thôi. Hãy bỏ vũ khí xuống khoanh tay lại chịu trói ta sẽ dẫn lên gặp! Mạnh Hoa tuy đã cố nhịn nhưng chàng vẫn là tính khí một thiếu niên đời nào chịu nhục như vậy được? Huống gì toàn bọn nhìn chàng với đôi mắt căm hờn làm sao chịu buông vũ khí trói tay? Chàng cười mỉa mai:

- Cách ấy là cách Thiên Sơn phái đãi khách sao? Bạch Anh Kỳ đáp:

- Ta chưa khẳng quyết ngươi là gian tế mà ngươi đã tự nhận là khách của bản môn có lẽ hơi quá tự cao đấy! Hừ, ngươi không chịu trói tức là muốn ta động thủ? Chàng phẩy tay:

- Ta không thèm nói chuyện với ngươi! Bèn cứ tiến tới. Song kiếm của họ Tiêu và họ Hàn cùng xuất chiêu nhắm vào hai huyệt Kiên tinh bên hai vai chàng. Bạch Anh Kỳ nhảy vào trung cung xuất chiêu Lý Quảng Xạ Thạch đâm vào chính giữa ngực chàng. Lần này cả ba đã phòng bị, cùng liên thủ hợp kích không có chút nào sơ hở, Mạnh Hoa có muốn tiến tới cũng không thể được.

Chàng lập tức ra chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa rồi đổi tiếp qua chiêu Diệp Thụy Phù Thanh. Hai chiêu này không nằm trong Vô Danh Kiếm Pháp, Huyền Diệu Hoạch Sa nguyên là của phái Thanh Thành, còn Diệp Thụy Phù Thanh của phái Nga My nhưng trong tay chàng xuất ra nửa giống nửa không giống.

Vừa thấy kiếm quang chớp tới tung hoành trên không đâm chớp nhoáng vào Thiên Sơn Tam Anh ngay trước mặt như biến thành vô số luồng hơi lạnh kinh mang giống như có tới mười mũi kiếm loang loáng từ bốn

phương vây bọc lại.

Thiên Sơn Tam Anh tuy chưa thua hẳn với hai chiêu này nhưng cả ba bị đẩy vào thế thủ, may mà họ có tới ba thanh trường kiếm nên Mạnh Hoa rất khó tấn công, chỉ bức được ba tên lùi lại hai bước.

Mạnh Hoa bức bách ba tên lùi lại hai bước chàng hít một hơi dài, đột nhiên bật cười.

Bạch Anh Kỳ giận dữ:

- Người cười cái chi? Chàng đáp:

- Ta cười bọn này.

Song kiếm của Tiêu và Hàn vẫn không dừng lại:

- Bọn ta có gì đáng cười? Chàng vờ thở dài:

- Vừa đáng cười, vừa đáng tiếc! Bạch Anh Kỳ càng giận:

- Tiểu tử này nói nhăng nói cuội, lý tới y làm chi? Mạnh Hoa dùng khoai kiếm phản kích áp đảo thế tấn công của họ rồi chậm rãi nói:

- Thiên Sơn phái vốn là Thái Sơn bắc đầu của võ lâm, ai ngờ lại có các đệ tử chẳng biết gì phải trái như các người. Các người tự làm hao tổn thanh danh của môn phái, đối với các người thì thật đáng cười, còn đối với quý phái thì không đáng tiếc lắm sao? Thiên Sơn Tam Anh nghe lời càng giận, không hẹn mà cả ba trường kiếm đồng thời chém tới.

Nào ngờ đúng với chủ ý của Mạnh Hoa vì Thiên Sơn Tam Anh bản lãnh siêu phàm khiến chàng chỉ thủ chứ khó công rất khó thắng được một lúc ba người, chàng bèn dùng kế “khích tướng” chọc cho cả ba nổi giận, cùng sử dụng Truy Phong Kiếm Thức. Kiếm pháp tuy tên là “truy phong” nhưng vẫn không mau lẹ bằng kiếm của chàng, chàng quát lên một tiếng:

- Buông tay! Giữa lúc kiếm quang lồng lộng như cát bay đá chạy ấy chàng huy động kiếm thế, một kiếm đánh vào hõm cổ của Hàn Anh Hoa. Trong Tam Anh, Anh Hoa là người bản lãnh kém nhất nên y chỉ thấy kiếm ảnh đột nhiên phi đến mình, y tuy lão luyện nhưng quá chậm để rút tay về chỉ còn nước xòe tay buông kiếm. “Đang” một tiếng quả nhiên y phải để kiếm rơi xuống. Y không ngờ trong thế này Mạnh Hoa chỉ nhằm hư thanh dọa cả bọn.

Mở được một chỗ khuyết, Mạnh Hoa lập tức chạy vọt tới, Bạch Anh Kỳ lửa giận bùng mặt hồ lớn:

- Đuổi mau! Chúc Kiến Minh cùng bọn đệ tử đời thứ ba cũng đã lập thành vòng vây bên ngoài lúc ấy mới biết các sư thúc không địch nổi Mạnh Hoa vội vàng khép kín vòng vây. Hàn Anh Hoa cúi lạy trường kiếm tiến đến. Mạnh Hoa quát:

- Các người chớ sợ ta chạy mất. Ta vốn đến đây tìm Chung trưởng lão, may ra có người mới phân biệt được phải trái. Các người không cho ta đi có phải muốn bức ta dùng sát thủ không? Khinh công của Thiên Sơn Tam Anh so với chàng còn kém một bậc, họ lại động thân sau chàng do đó đã cách chàng một đoạn. Chính đang lúc Mạnh Hoa dự định phá vòng vây bằng cách đánh rơi vũ khí của Chúc Kiến Minh bỗng nghe một thanh âm hết sức trầm trọng của một người đã cao tuổi:

- Tất cả hãy dừng tay! Âm thanh ngân lên chấn động cả tai chàng tạo thành những tiếng “ong ong” liên tiếp mà vẫn chưa thấy bóng người. Mạnh Hoa kinh sợ nghĩ bụng: “Công lực của người này hơn ta rất xa, có lẽ là một trong Thiên Sơn trưởng lão?” Chưa nghĩ dứt chàng đã thấy xuất hiện trước mắt một lão trượng râu tóc bạc phơ, gương mặt quắc thước hồng hào như tiên ông giáng phàm.

Bạch Anh Kỳ vội vàng tiến lên bấm báo:

- Bấm Chung sư bá, đệ tử bắt tặc để tiểu tử này tự ý lên núi làm kinh động đến lão nhân gia...

Lão nhân dường như không nghe lời y nói, khẽ phất tay áo:

- Người hãy đợi một chút rồi nói sau, đừng để người ngoài cười chê chúng ta không biết lễ nghĩa! Quay người lại. Lão quan sát Mạnh Hoa trong lòng càng thắc dè: “Tiểu tử tuổi bất quá chỉ độ hai mươi vậy mà

cả bọn Anh Kỳ liên thủ không đánh lại y? Xem ra y hạ thủ có dụng tình, thật là hậu sinh khả úy!” Liền đó nghiêm giọng:

- Ta chính là Chung Triễn, các hạ có chuyện gì tìm ta? Muốn gặp ta việc gì phải giở võ công áp chế người khác? Chàng mục đích chỉ cần gặp Chung Triễn, trong lòng vui vẻ liền bước tới cúi mình làm lễ. Không ngờ chàng vừa cúi xuống bỗng có một luồng tiềm lực vô hình đỡ chàng dậy.

Mạnh Hoa đứng cách Chung Triễn hơn năm bước mà lão có thể phát nội lực đỡ chàng dậy khiến chàng ngấm ngầm kinh sợ. “Vị lão tiên bối này công lực quả là thâm hậu khó lường, nếu lão muốn dùng phách không chừng đánh ta chắc ta đã bị trọng thương rồi!” Chàng chỉ thi hành được nửa lễ vì chỉ mới nghiêng cúi người. Còn Chung Triễn thấy chàng nghiêm nhiên vận công kháng lại tiềm lực của mình càng kinh dị khôn xiết.

Chung Triễn lạnh nhạt nói:

- Không dám nhận lễ. Sự tình chưa có gì rõ ràng, người không nên khách khí sớm quá! Lời nói có ẩn ý chưa phân biệt được chàng là khách hoặc là kẻ thù nên lão chưa thể tiếp đãi như một vị khách.

Mạnh Hoa nói:

- Vãn bối từ Sài Đạt Mộc đến đây, gia phụ là Mạnh Nguyên Siêu...

Chưa kịp nói hết câu, Chúc Kiến Minh không dừng được xen ngay vào:

- Tên gian tể thật là vô sỉ, thân phụ của y rõ ràng là Dương Mục, dám mạo nhận Mạnh đại hiệp làm cha sao không biết hổ thẹn? Chàng đáp:

- Ta không phải là gian tể, đến như thân thể của ta nói ra thật dài dòng...

Chúc Kiến Minh lại cướp lời:

- Xin đừng nghe y ba hoa xảo ngữ, ai biết được y cố bịa đặt, y đã dả thương Hách sư đệ đó! Chung Triễn xua tay:

- Đừng cãi cọi thôi, sự tình rồi sẽ sáng tỏ. Cứ từ từ nói rõ đi! Hách Kiến Tân đâu? Chúc Kiến Minh đáp:

- Dạ ở đây.

Bên ngoài có hai tên đệ tử dìu Hách Kiến Tân bước tới, Chung Triễn nhìn thấy nét mặt họ Hách có điểm hắc khí, lo sợ hỏi:

- Người bị thương ra sao? Hách Kiến Tân đáp:

- Bẩm Thái sư bá, con trúng ám khí cực độc của tiểu tặc.

Mạnh Hoa chen vào:

- Ta không phải là gian tể, vị Hách sư huynh này không phải do ta dả thương! Hách Kiến Tân tức giận cãi:

- Khi ta với người đang giao đấu người lén phóng ám khí sao lại còn chối? Hừ, nếu không có Bích linh đan của bản môn có lẽ ta đã chết rồi.

Mạnh Hoa đáp:

- Ta chỉ đánh trúng người một vết thương nhẹ ở tay chứ còn ám khí ta hoàn toàn vô can. Trong người ta xưa nay không bao giờ có đem theo ám khí. Không tin mời Chung Triễn lão tiên bối cứ khám xét.

Bạch Anh Kỳ “hừ” một tiếng:

- Người không thể quăng hết ám khí ư? Thân phận của một trưởng lão môn phái như Chung Triễn không thể khám xét người của chàng nên lão hỏi:

- Các người đã tra xét chung quanh kỹ chưa? Lúc ấy có phát hiện ngoại nhân nào không? Hai tên đệ tử phụ trách tra xét chung quanh trả lời:

- Chúng con đã tra xét kỹ càng, hoàn toàn không phát hiện ra ai cả! Mạnh Hoa miễn cưỡng nói:

- Chắc có gian nhân phóng ám khí rồi nhân lúc hỗn loạn sớm chạy mất rồi! Chúc Kiến Minh nổi giận:

- Bộ người cho chúng ta mù hết cả ư? Hừ, chúng ta tuy bản lãnh không bao nhiêu nhưng cũng chưa đến nỗi hoàn toàn vô dụng! Nên biết mai hoa châm là loại ám khí cực kỳ nhỏ bé, người muốn phóng nó nhất định không thể đứng ở quá xa được, bọn họ vừa phát giác liền lục soát khắp nơi vẫn không thấy bóng một ai. Nếu đúng lời Mạnh Hoa nói thì đối phương phải là người khinh công cực cao và bọn đệ tử Thiên Sơn phải toàn là bọn ăn hại! Mạnh Hoa vội nói:

- Ta không có ý chê đệ tử Thiên Sơn phải nhưng cứ theo ta biết hiện nay có bọn yêu nhân lén lút đột nhập Thiên Sơn phải bản lãnh rất lợi hại.

Chung Triễn hỏi:

- Người hoài nghi yêu nhân đó là ai? Chàng đáp:

- Đại Suất Bi Thủ Lao Siêu Bá. Phu nhân của Đường Thiếu Chưởng môn đã bị hấn đả thương! Chung Triễn kinh dị nói:

- Cái gì? Phu nhân của Đường Gia Nguyên bị hấn đả thương ư? Chúc Kiến Minh chen vào:

- Chung sư bá, sư bá nghe lời nhặng cuội của tiểu tử này sao? Đường sư thúc rời Thiên Sơn đã hơn năm nay nếu có trở về nhất định cùng về với nhau. Với võ công của phu nhân yêu nhân nào đả thương được? Mạnh Hoa cương quyết:

- Đó hoàn toàn là sự thật. Đường đại hiệp đến Sài Đài Mộc, trở về chỉ có một mình phu nhân. Lao Siêu Bá đả thương phu nhân cũng có nguyên nhân! Chung Triễn nghe chàng nói có hơi bán tính bán nghi, lão tiền bối ra hiệu cho chàng dừng lời rồi nói:

- Sự việc này đợi một chút rồi các hạ từ từ nói ta nghe. Cứ theo ta biết tuy Lao Siêu Bá bản cao cường nhưng không sợ trường về ám khí và khinh công cũng không hơn môn hạ đời thứ hai của chúng ta.

Bạch Anh Kỳ nói:

- Đúng vậy, tiểu tử này rõ ràng muốn đổ tội cho người, không ngờ càng nói càng lòi đuôi.

Bọn đệ tử đời thứ ba không biết tên tuổi và võ công của Lao Siêu Bá chứ riêng Chung Triễn và các đệ tử đời thứ hai thì biết rất rõ.

Mạnh Hoa vội vàng nói;

- Dù ám khí không phải là do Lao Siêu Bá phóng ra thì nhất định không do văn bối.

Chung lão tiền bối minh xét...

Chung Triễn gật đầu:

- Được, hãy đợi ta xét lại cẩn thận xem! Bèn gọi đệ tử dìu Hách Kiến Tân lại gần hỏi:

- Người bị trúng độc châm ở đâu? Hách Kiến Tân đáp:

- Tại huyệt Túc Tam Lý.

- Còn độc châm ở đó không?

- Thưa còn! Chung Triễn vươn tay đặt ngay nơi huyệt Túc Tam Lý, song chỉ ấn mạnh xuống kéo ra một mũi tú hoa châm cực kỳ nhỏ, xưa nay khi độc châm đã chui vào da thịt thường phải dùng từ thạch mới hút ra được, ho Chung chỉ dùng nội công mà hút được độc châm chứng tỏ công lực rất thâm hậu, khiến Mạnh Hoa càng bội phục.

Chung Triễn xem xét độc châm rất kỹ, sắc mặt lão hiện ra vẻ kinh dị.

Nguyên vì lão tiền bối đã nhận ra độc châm này dường như là ám khí của họ Đường gia ở Tứ Xuyên. Ám khí của Đường gia đã tự xưng là “Thiên hạ vô song” và khinh công của đệ tử Đường môn cũng vô cùng mau lẹ.

Bạch Anh Kỳ nóng ruột lên tiếng hỏi:

- Chung sư bá, sư bá đã nhận ra ám khí của tiểu tử thuộc môn phái nào chưa? Chung Triển nghi ngại đáp:
- Đường gia ám khí xưa nay chưa hề truyền cho người ngoài họ, bất quá cứng khó nói tiểu tử này giả mạo làm đệ tử Đường gia nhưng ta đã thấy kiếm pháp của y không phải là võ công Đường gia. Không lẽ y lại học thêm danh sư khác ngoài Đường gia? Nếu ta đoán không lầm những, e rằng những điều tiểu tử nói đều là thật cả.

Ngừng một lúc, Chung Triển lại chậm rãi nói:

- Nay thiếu niên nhân, ta tạm thời tin rằng ám khí này không phải của người. Bây giờ người hãy nói chuyện tại sao Đường thiếu chủ môn phu nhân bị Lao Siêu Bá đã thương cho ta nghe. Chính mắt người nhìn thấy chăng? Mạnh Hoa đáp:
- Không phải chính mắt văn bối nhìn thấy. Nhưng đêm qua chính văn bối giao đấu cùng Lao Siêu Bá.
- Người chỉ giao đấu với Lao Siêu Bá làm sao biết được hắn đã thương Đường phu nhân?
- Văn bối có một vị bằng hữu cũng bị yêu nhân ấy đã thương. Vị bằng hữu của văn bối đi cùng Đường phu nhân về đây.
- Vị ấy là ai?
- Là đệ tử của thủ lãnh nghĩa quân ở Sài Đạt Mộc tên là Lãnh Băng Nhi.

Bạch Anh Kỳ xen vào:

- Người càng nói càng thêm hoang đường. Tại sao sư tẩu của chúng ta không về đây cùng phu quân mà lại về cùng người ngoài?
- Nói cho đúng Lãnh cô nương với các vị không phải là người ngoài. Cô nương đã được Đường phu nhân thu làm đệ tử, cùng về đây một lượt với con gái của tù trưởng Ngõa Nạp.

Bạch Anh Kỳ lại hỏi:

- Tại sao sư tẩu lại thu đồ đệ ở Chương Cương? Người có biết việc này rõ ràng không?
- Chuyện này dài lắm. Chư vị nếu không tin ta, ta dẫn chư vị đi gặp các người đó cũng được nhưng theo ta biết việc tìm Đường phu nhân cần gấp hơn.

Chung Triển nói:

- Nếu chuyện còn dài, trước tiên người hãy nói nguyên nhân thụ thương của Đường phu nhân cho ta nghe.
- Mạnh Hoa là người không có tài ăn nói nên chàng kể chuyện thật cũng không thuyết phục được người khác. Chung Triển chưa hẳn tin lời chàng vì lão nghĩ bụng: “Lao Siêu Bá tuy có Đại Suất Bi Thủ lợi hại xưng thiên hạ đệ nhất nhưng thế tử của Đường Gia Nguyên kiếm pháp cũng vào hạng cao cường của đệ tử đời thứ hai Thiên Sơn phái, nếu không thắng được họ Lao thì thôi lẽ nào lại bị đánh tới trọng thương?” Mạnh Hoa càng sốt ruột vì thời gian điều trị quá lâu càng kể gấp càng lộn xộn, chàng cố chứng minh mình không phải gian tế bằng cách kể luôn chuyện Ân Kiếm Thanh liên kết với Lao Siêu Bá và muốn chúng đệ tử mau mau tìm kiếm cứu Đường phu nhân.

Không ngờ chàng mới kể dở dang, Bạch Anh Kỳ đã cắt đứt ngang hỏi vặn:

- Người vừa nói với chúng ta chỉ có một mình Lao Siêu Bá, sao bây giờ lại biến thành hai người. Còn tên tiểu tặc họ Ân là người thế nào? Mạnh Hoa bản ý muốn giúp Thiên Sơn phái nhận ra ai là gian tế thực, chàng đáp:
- Chính ta cũng đang muốn hỏi Chung lão tiên bối. Có phải gần đây quý phái mới thu nạp một đệ tử họ Ân? Chung Triển đáp:
- Đúng, người bảo thiếu niên họ Ân tên là gì?
- Y tên là Ân Kiếm Thanh.

Chung Triển biến sắc:

- Là người ở đâu?
- Là người Đại Lý.
- Thân thể ra sao?

- Là tiểu vương gia của Ân phủ Đại Lý.

Hai người đối đáp tới đó bọn chúng đệ tử Thiên Sơn phái huyên náo ồn ào phản đối:

- Có phải y đang nói đến Ân sư đệ của chúng ta chăng?
- Đúng là nói nhăng nói cuội, Ân sư đệ đời nào lại câu kết với gian nhân đả thương tiền bối bản môn? Bạch Anh Kỳ cười lạnh leo:
- Chung sư bá nghe làm gì lời bậy bạ của tiểu tử? Ân sư đệ là cháu trai của Ân đại hiệp, lão nhân gia đã biết quá rõ ràng. Con nghĩ rằng Ân sư đệ không thể nào giả mạo về thân thể được.

Chung Triển khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã tra xét rõ ràng và đã thử võ công gia truyền của y, quyết không phải là giả mạo.

Nguyên lai do Ân Kiếm Thanh sau khi âm mưu độc địa bị bại lộ, y biết rằng không thể sống ở Trung Nguyên được nữa, chỉ có thể ẩn thân càng xa càng tốt, y bèn cùng với tên yêu sư Âu Dương Xung bàn định và Âu Dương Xung xúi giục y lấy danh nghĩa Ân Cừu Thế đầu nhập vào làm môn hạ Thiên Sơn phái. Thiên Sơn phái ở tận biên thùý xa xôi phía Tây, tin tức võ lâm Trung Nguyên cách biệt nên bọn chúng mới lợi dụng được.

Mạnh Hoa rất trọng vọng ân nghĩa của sư phụ Ân Cừu Thế nên không nỡ phá hoại danh dự của y, nhưng chàng không ngờ khi tin tức này đến đây y đã là đệ tử của Thiên Sơn phái rồi.

Khi Ân Kiếm Thanh đến Thiên Sơn phái, quả nhiên mười phần đều thuận lợi, y được Đường Kinh Thiên thu nhận làm môn hạ và chỉ định người sư đệ là một trong các trưởng lão tên Võ Thành Thái trực tiếp chỉ dạy võ công cho y. Bạch Anh Kỳ lại là đại đệ tử của Võ Thành Thái, gần hai tháng nay Bạch Anh Kỳ thay thế sư phụ chỉ bảo võ công cho Ân Kiếm Thanh.

Ân Kiếm Thanh là người văn võ toàn tài lại thêm giỏi nói lời đường mật thêm là đệ tử của danh môn chính phái nên y chỉ cần vài ngày ở Thiên Sơn phái liền chiếm được cảm tình của hầu hết mọi người. Đối với y Chung Triển mười phần yêu quý còn Bạch Anh Kỳ mặc dù danh nghĩa huynh đệ nhưng thực không khác gì sư phụ nên yêu quý học trò.

Chính do vậy toàn bộ đệ tử Thiên Sơn phái hoàn toàn không nghi ngờ gì y đã vu khống chàng là gian tế. Bây giờ chàng nói y là gian tế tất cả đều cho rằng chàng bịa đặt ghen ghét y. Bạch Anh Kỳ là người giận nhất vì nếu Ân Kiếm Thanh thực là gian tế, y còn mặt mũi nào nữa? Bạch Anh Kỳ cười lạnh lùng:

- Tiểu tử! Người mạo nhận là con của Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp, rất tiếc không chịu tìm hiểu rõ ràng, người có biết thúc phụ của Ân Kiếm Thanh là ai không? Người chính là bạn thân nhất của Mạnh đại hiệp đó! Mạnh Hoa đáp:
- Ta biết chứ! Thúc phụ của y là Ân đại hiệp là bằng hữu của gia gia ta, chứ vị còn chưa biết, Ân đại hiệp còn là ân sư ta nữa đó! Bạch Anh Kỳ không thể tin được, cười lạnh leo:
- Hoang đường, hoang đường! Cứ nói một Chương nữa, ta sợ người nhận luôn là có quan hệ với tổ sư Thiên Sơn phái nữa!
- Không dám trêu cao nhưng nói đến cùng, ta cũng từng gián tiếp chịu sự chỉ điểm của chưởng môn quý phái.

Chung Triển hơi xịu mặt:

- Xin nói cho rõ điều này.

- Năm xưa Đường lão chưởng môn từng chỉ điểm cho Kim Thế Di đại hiệp, Kim đại hiệp có hai truyền môn nhân, một là đồ đệ Giang Hải Thiên đại hiệp, hai chính là con trai Kim Trục Lưu đại hiệp. Văn bối đã được Kim Trục Lưu đại hiệp chỉ điểm về kiếm thuật, đó là ân nghĩa của quý phái.

Bạch Anh Kỳ càng cười lớn:

- Thật là thất kính, té ra người là đệ tử của Kim Trục Lưu đại hiệp? Chàng thật thà đáp:

- Ta không có điểm phúc được Kim đại hiệp thu nhận làm môn hạ, chỉ may mắn được người ít nhiều chỉ điểm, không dám nhận là đệ tử.

Bạch Anh Kỳ cười độc ác:

- Nếu người đã chỉ điểm võ công cho người, chí ít cũng coi người là văn bối. Ha ha! Người đã là đệ tử của Ân đại hiệp, lại là văn bối thân cận của Kim đại hiệp, tại sao lại vu cáo diệt nhi của Ân đại hiệp là gian tế? Hừ, nếu ta tin lời người là đúng thì ra người cũng là loại vong ân phụ nghĩa mà thôi!

- Ân nghĩa của sư môn, ta không dám quên, nhưng Ân Kiếm Thanh xác thực là tên gian tế, ta không thể không nói.

Chúng đệ tử Thiên Sơn phái không ai dám tin lời của Mạnh Hoa nói, chỉ có Chung Triền là có điểm nghi ngờ: “Xem vết thương do tiểu tử đánh trúng hốc khẩu Hách Kiến Tân cũng khá giống kiếm pháp của Kim gia tuy không giống hẳn chiêu số Kim gia. Đợi chút nữa ta sẽ thử xem sao”. Nguyên vì chiêu ấy Mạnh Hoa phối hợp giữa vô danh kiếm pháp sáng tạo ra.

Kim gia kiếm pháp vốn xuất phát cùng nguồn gốc với Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn phái nhưng chiêu số của chàng chỉ giống khoảng sáu bảy phần thôi nên Chung Triền chỉ có thể nhận ra tới đó.

Mạnh Hoa vốn muốn nói kỹ hơn về hành vi của Ân Kiếm Thanh nhưng Chung Triền xua tay:

- Hoặc là thân thể của các hạ có điểm gì khó nói rõ, hiện tại chúng ta chưa có thời gian tìm hiểu kỹ, trước mắt ta muốn tra xét về việc các hạ vu khống Ân Kiếm Thanh, các hạ có dám đối chất không? Mạnh Hoa đáp:

- Văn bối chính muốn đối chất.

Chung Triền ra lệnh:

- Kiến Minh, hãy đi gọi Kiếm Thanh ra đây! Bạch Anh Kỳ nói:

- Chung sư bá, lời của tiểu tử này sao dám tin? Gọi Ân sư đệ lại đây, y vẫn nói bậy nói bạ mà thôi: Chung Triền bình thần đáp:

- Nói bậy là một chuyện, sự thật vẫn là sự thật, ta đã có chủ định. người cứ cho tìm Kiếm Thanh đến! Bạch Anh Kỳ không dám cãi lệnh chỉ đáp: “Xin vâng!” rồi quay đi tìm Ân Kiếm Thanh.

Bổng Hàn Anh Hoa kêu:

- Nhìn kia! Người kia không phải Ân sư đệ đang đến đó sao? Ân sư đệ! Mau mau lại đây! Mạnh Hoa ngẩng đầu nhìn ra, quả nhiên thấy Ân Kiếm Thanh từ xa đi lại theo sau y là một hài tử khoảng mười một mười hai tuổi. Khinh công của hài tử này cũng khá cao cường, theo sau Ân Kiếm Thanh cách quãng không lấy gì làm xa. Bạch Anh Kỳ hình như rất yêu quý hài tử chạy ra đón họ nắm lấy tay hài tử cười mỉm:

- Dương sư đệ, sư đệ cũng đến xem ồn ào à? Sư đệ đến thật đúng lúc! Hài tử cũng rất phấn hứng cuộc bộ chưa dừng đã luôn miệng hỏi:

- Nghe nói phát hiện kẻ gian tế, con theo Ân đại ca đến xem đây. Gian tế đâu mất rồi? Đồng thời Ân Kiếm Thanh cũng hỏi:

- Có chuyện gì đó? Bạch Anh Kỳ đáp:

- Chung sư bá có việc muốn hỏi sư đệ đó! Ân Kiếm Thanh đến trước mặt Chung Triền, trông thấy Mạnh Hoa, y ra vẻ kinh ngạc thất thanh kêu lên:

- Tại sao tiểu tử này lại ở đây, tiểu tử này tên là Dương Hoa chính là gian tế của Thanh đình! Mạnh Hoa đại nộ:

- Người mới là gian tế. Chiều tối hôm qua làm việc gì người dám nói thật với Chung sư bá hay không? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Người đến đây để hỏi ta việc này ư? Chung sư bá, tiểu tử này chính là... chính là...

Đứa hài tử đứng cạnh có vẻ rất kinh ngạc liền miệng kêu:

- Té ra người này là gian tế đây. Chúng ta vì sao chưa bắt y? Chung Triển chậm chạp nói:

- Kiếm Thanh, người đừng giận dữ vội, hãy kể rõ sự tình đêm trước cho ta nghe. Đêm hôm qua người ở tại đâu? Có đi đâu không? Ân Kiếm Thanh nói:

- Hôm qua con bận dạy dỗ Viêm đệ suốt đêm, sau đó đệ đệ ngủ quên con vẫn ở cạnh không hề đi đâu cả. Sư bá có thể hỏi Viêm đệ về chuyện ấy.

Khi vừa nhìn thấy hài tử, lòng Mạnh Hoa không khỏi dao động, đến khi nghe Bạch Anh Kỳ gọi “Dương sư đệ” rồi Ân Kiếm Thanh lại gọi “Viêm đệ” chàng không khỏi vừa vui mừng vừa kinh ngạc vì mới trước đây ít ngày Kim Bích Phong đã từng cho chàng biết người đệ đệ của chàng tên Dương Viêm, phải chăng chính là hài tử này? Chàng nhìn kỹ hài tử, thấy y mỹ thanh mục tú. Từ khi mới bảy tuổi chàng đã phải lìa xa mẫu thân nên chỉ có ấn tượng mơ hồ về mẹ, tuy vậy chàng vẫn có cảm giác hài tử này rất giống mẹ chứ không giống cha một chút nào cả.

Không còn nghi ngờ nào nữa, hài tử này chính là đệ đệ của chàng. Chàng vui mừng vì hôm nay huynh đệ tương phùng nhưng trong bụng vui vậy mà vẫn có chút gì lo lắng.

Chàng lo cũng phải vì thấy rõ ràng đệ đệ và Ân Kiếm Thanh rất thân mật. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, học tốt thật khó còn học điều xấu lại quá dễ dàng, dù Ân Kiếm Thanh không có lợi dụng gì đệ đệ chàng đi nữa chàng cũng rất lo lắng.

Chung Triển âu yếm vỗ vỗ trên đầu Dương Viêm hỏi:

- Viêm nhi, đêm qua con làm gì? Dương Viêm đáp:

- Ân đại ca dạy con học thơ Đường, đại ca nói: học thuộc ba trăm bài thơ Đường dù không biết làm thơ cũng có được thú đọc thơ...

Chung Triển mỉm cười:

- Con hãy đọc một bài cho sư bá nghe nào! Hài tử ngâm liền: “Sàng tiền minh nguyệt quang Nghi thị địa thượng sương Cử đầu vọng minh nguyệt Đề đầu tư cố hương” (Ngoài song trăng sáng như gương Phải chăng là những giọt sương mơ màng Ngẩng đầu trăng trải mênh mang Cúi đầu thềm nhớ quê hương khuất mờ) Chung Triển vốn là người không am tường thi ca nhưng đây là một danh tác của đại thi nhân Lý Bạch đời Đường truyền lưu thiên cổ ai cũng đã nghe nên lão có biết liền vuốt râu khen ngợi:

- Hảo tiểu tử, không ngâm sai một chỗ nào. Thực là giỏi! Thực ra đây là bài thơ chỉ có hai mươi chữ, bất cứ đứa bé bình thường nào cũng có thể học thuộc, hiển nhiên Chung Triển vì quá yên hài tử nên khen ngợi quá lời.

Dương Viêm bỗng nùng nịu:

- Nhưng đệ tử có chỗ hiểu có chỗ không hiểu! Chung Triển mỉm cười:

- Hiểu là hiểu mà không hiểu là không hiểu? Tại sao lại có điểm hiểu có điểm không hiểu? Dương Viêm nói một hơi:

- Đại ca giảng mỗi chữ con đều hiểu cả nhưng đại ca nói rằng mỗi người đều có riêng một quê hương, mỗi người đều cho rằng quê hương mình là đẹp nhất do đó mới có câu “Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương” cái này con không hiểu. Cố hương của mọi người đều là đẹp nhất thì là làm sao? Tỷ như anh nói anh là anh thiên hạ đệ nhất kiếm, con nói con cũng là thiên hạ đệ nhất kiếm, thì phải đánh qua một trận mới biết ai là đệ nhất kiếm chứ! Chung Triển nghe xong cười xòa:

- Cổ hương không giống như kiếm pháp, không thể so sánh như vậy được! Ân sư huynh của con nói không sai đâu, sau này lớn lên con sẽ hiểu! Dương Viêm vẫn nằng nặc đòi hỏi lại:

- Sư bá ơi, cổ hương của con rốt lại là ở đâu? Con còn nhỏ hình như Mậu bá bá nói với con dường như là Tiểu Kim Xuyên, nhưng Ân đại ca lại nói là Thông Xuyên. Vì sao hai người nói hai nơi như thế? Dương Viêm đứng ra sinh ở Tiểu Kim Xuyên nhưng nguyên tịch lại là Thông Xuyên.

Mậu Trường Phong không nghĩ rằng sau này Dương Viêm lại thắc mắc về điều đó nên chưa nói rõ cho y biết.

Chung Triễn cũng lúng túng không biết phải giải thích sao đối với đứa trẻ, còn Mạnh Hoa càng thêm lo lắng vì Ân Kiếm Thanh như vậy là đã biết quá nhiều về thân thế của chàng và đệ đệ chàng.

Chung Triễn dường như thấy câu chuyện đi quá xa, bèn mỉm cười nói:

- Hào hài tử, chuyện ấy để từ từ rồi sẽ nói. Sư bá đang cần hỏi con câu này.

Dương Viêm nói:

- Sư bá, sư bá cần hỏi điều chi?

- Đêm qua con bắt đầu học từ lúc nào?

- Từ lúc con vừa ăn cơm tối xong.

- Con ngủ vào lúc nào?

- Con không biết.

- Con hãy cố nhớ lại xem. Có phải lúc con học xong là lúc các đệ tử bản môn luyện xong bài kiếm cuối cùng trong ngày không? Đêm qua trăng rất sáng, con có nhớ lúc ấy trăng ở phía đông hay ở phía tây? Dương Viêm hơi suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Không ở phía đông cũng không ở phía tây. Lúc ấy trăng ở ngay trên đỉnh đầu con.

Hình như Chung Triễn rất hài lòng, cười nhẹ:

- Như thế là giữa nửa đêm, Kiếm Thanh người giúp Mậu đại hiệp dạy Viêm nhi học cách không nên làm Viêm nhi khổ quá đáng. Tiểu hài tử rất cần nghỉ ngơi, từ nay người phải cho đi ngủ sớm hơn nữa mới được.

Nguyên vì chương trình học của Dương Viêm ở đây là ban ngày học võ thuật, ban đêm học văn chương. Võ công do chính chương môn Đường Kính Thiên truyền thụ còn văn chương do Mậu Trường Phong giảng dạy. Từ khi Đường chương môn “bế quan” và Mậu Trường Phong hạ sơn, Chung Triễn dạy võ còn Ân Kiếm Thanh dạy văn vì trong toàn bộ đệ tử Thiên Sơn phái chỉ có Ân Kiếm Thanh là “văn võ toàn tài”.

Ân Kiếm Thanh sau khi đáp một tiếng “xin vâng” liền nói:

- Viêm đệ rất hiếu học do đó nhiều lúc quên cả thời gian.

Chung Triễn quay lại nhìn Mạnh Hoa, mặt lạnh như tiền nói với chàng:

- Thiếu niên nhân, kiếm pháp của người cực kỳ cao minh, sao người không chịu học thêm lễ nghĩa? Mạnh Hoa kinh sợ:

- Văn bối làm gì sơ xuất chẳng?

- Ta ghét nhất là những tên trẻ tuổi mà đã biết nói láo. Nếu là đệ tử của ta, ta đã đuổi ra khỏi môn phái rồi. Nhưng ta nể nang công phu võ học của người không phải dễ có, người hãy đi đi! Mạnh Hoa ấp úng:

- Lão tiền bối, văn bối cần... cần...

Chung Triễn ngắt lời:

- Thôi đừng cố cãi, người đã nghe Kiếm Thanh nói rồi đó. Câu chuyện người bịa đặt đêm qua về việc giao thủ cùng Lao Siêu Bá và Ân Kiếm Thanh làm sao xảy ra được, có phải người nói chuyện ấy là nửa đêm?

- Văn, khoảng nửa đêm hoặc sau một chút.

- Thế Đường phu nhân bị thương vào lúc nào, trước lúc người và Lao Siêu Bá giao thủ chứ? Tâm trạng Mạnh Hoa rất hỗn loạn, lúc ấy mới biết sự quan trọng của thời gian nhưng vì Chung Triễn hỏi rất quá, chàng chỉ đáp được:

- Vâng, nhưng vẫn bối không hỏi người bằng hữu về thời gian thụ thương của Đường phu nhân.

Chung Triễn càng tăng vẻ giận:

- Cứ như người nói thì Đường phu nhân bị thương trước nửa đêm. Giờ phút ấy Ân Kiếm Thanh đang còn bận dạy tiểu sư diệt học văn chương. Như vậy nếu người không nói áo ắt tiểu hài tử này nói láo? Người không đi đi cho khuất mắt ta, bắt buộc ta phải động thủ đó! Chung Triễn là người đứng đầu trong “Thiên Sơn tứ đại trưởng lão” đức cao vọng trọng đối đãi với người khác rất ôn nhu hòa nhã, chúng đệ tử cơ hồ chưa bao giờ thấy trưởng lão giận dữ đến như vậy. Lần này trưởng lão lại phát lời đình hiềm có khiến chúng đệ tử đều kinh hãi.

Nhưng người trong cuộc là Mạnh Hoa lại giống như nhìn mà không thấy, nghe mà không hiểu, chàng đứng trước mặt Chung Triễn mặt ngây ra như người gỗ, chẳng buồn động dậy gì cả.

Nguyên vì tất cả tinh thần chàng đang đặt vào người em cùng mẹ khác cha. Chàng có nằm mơ cũng không ngờ sự tình lại xảy đến thế này, tự nhiên đệ đệ của chàng lại nói láo hộ Ân Kiếm Thanh! Giống như thân phụ của chàng, tuy chưa hề thấy mặt đệ đệ nhưng chàng đã kỳ vọng rất lớn là đệ đệ gặp được thầy tốt bạn hiền để tương lai có thể trở thành một quân tử chính trực hữu dụng cho đời chứ đừng gian xảo như người cha xấu xa Dương Mục.

Nhưng hiện tại bao nhiêu hy vọng của Mạnh Hoa về người em ấy đã biến thành nỗi đau lòng. Chàng rên lên:

- Không, ta không thể để cho Ân Kiếm Thanh dạy điều bại hoại cho em ta, ta phải nói rõ sự thật với y! Tâm tình chàng bị kích động cực độ, chàng không có thì giờ suy tính cẩn thận, cũng không cần biết hành động mình đúng hay không nữa. Chàng đột nhiên vươn tay hướng Dương Viêm chớp tới:

- Viêm đệ, đệ biết hay không, ta chính là ca ca của đệ đệ đây! Chàng vẫn biết Dương Viêm không đời nào tin lời chàng nhưng tâm tình chàng bị kích động quá, trong lúc cấp thời định cướp Dương Viêm khỏi tay Ân Kiếm Thanh trước đã rồi sau sẽ nói rõ sự thực vì chàng vẫn có định kiến với họ Ân, e rằng trong bước đường cùng, Ân Kiếm Thanh sẽ dùng đệ đệ của chàng biến thành vật hy sinh.

Lúc ấy Dương Viêm đang đứng cạnh Ân Kiếm Thanh mà Ân Kiếm Thanh lại đứng sừng sững vai với Bạch Anh Kỳ.

Một tay Mạnh Hoa chớp Dương Viêm kéo về còn tay kia xô Ân Kiếm Thanh ra, chỉ nghe tiếng kêu “ôi chà” hai tiếng, y đã bị kinh lực của chàng xô ngã lăn dưới đất nhưng tay kia Mạnh Hoa lại không nắm trúng đệ đệ.

Đứng bên cạnh, Bạch Anh Kỳ cấp tốc xuất kiếm, bạch quang chớp lên định chém tới cánh tay của chàng. Chàng không thể không phản ứng, “choang” một tiếng, trường kiếm của Bạch Anh Kỳ đã bị chàng dùng Đàn Chỉ Thần Công búng trúng văng tít lên không trung.

Chiêu này của chàng cực mạnh vì trong lúc nguy cấp quá chàng không thể hạ thủ dung tình.

Ở vị thế của chàng, chàng chỉ muốn đoạt lại người đệ đệ, nhưng ở vị trí các kẻ chung quanh, chàng đã đột nhiên đánh lén, chúng đệ tử Thiên Sơn phái đều không ngờ tới nhưng Chung Triễn cũng đã sở liệu.

Trong chớp mắt, chúng đệ tử Thiên Sơn đều thất thanh la lên:

- Nguy rồi! Y muốn giết Dương sư đệ để bịt miệng đó!

- Tiểu tặc thật ác độc, đến một đứa bé cũng không tha! Chung Triễn cả giận xuất chưởng đánh liền vào sau lưng chàng.

Người đã có học võ công khi bị nguy hiểm đến tính mạng, bản năng tự vệ liền phản ứng. Mạnh Hoa vừa thấy sau lưng mình có tiếng gió động không suy nghĩ gì cả liền di hình hoán vị ra chiêu Hồng Vân Thác Nguyệt hóa giải chưởng lực của Chung Triễn. Nguyên tay Chung Triễn giận lắm rồi nhưng trong lòng vẫn

có phần thương tiếc tài năng của chàng, chỉ muốn cảnh giới chàng, tối đa là đả thương chứ không muốn giết chết chàng.

Mạnh Hoa dùng chiêu hóa giải chưởng lực khiến Chung Triền kinh hoàng nghĩ bụng: “Không ngờ nội công của tiểu tặc thâm hậu đến vậy, y tối đa bất quá mới hai mươi tuổi, đúng là võ lâm rất khó có tài năng bằng y, rất tiếc không được học điều hay lẽ phải. Ta không biết có nên giết chết y không?” Nên biết rằng vừa rồi lão tiên bối mới sử dụng có năm, sáu phần công lực nhưng hiện nay trong toàn giới giang hồ muốn hóa giải được chưởng lực của lão tối đa cũng chỉ có vài người là nhiều!

-oOo-

5. Loạn Chiến Bằng Cung

- Tiểu tử này vừa nhận phụ thân là Mạnh đại hiệp rồi lại nói Viêm nhi là đệ đệ. Sư bá, xin sư bá xét xem còn đáng gì phải tra vấn nữa? Lúc ấy Dương Viêm vừa qua cơn sợ hãi, vừa khóc vừa kêu:

- Nó là gian tặc, nó không phải là ca ca của con. Sư bá, xin đánh chết nó đi. Đánh chết đi.

Ân Kiếm Thanh càng đắc ý nói theo:

- Không sai, y đúng là gian tặc, sự việc đã rõ ràng, con cần gì phải dối chất nữa? Thân thể của Dương Viêm, chúng đệ tử Thiên Sơn phái không biết rõ, chỉ có Chung Triền và Bạch Anh Kỳ là biết rõ. Mạnh Hoa nhận Dương Viêm là đệ đệ tức là thừa nhận Dương Mục là phụ thân của mình rồi, tất nhiên con của Dương Mục có là gian tặc cũng là chuyện thường tình. Ân Kiếm Thanh rất hài lòng vì trong tình hình này Chung Triền không thể không tin Mạnh Hoa là gian tặc.

Nhưng thực ra trong nhận định của Chung Triền dù là con của Dương Mục nhưng Mạnh Hoa và Dương Viêm vẫn khác hẳn hẳn. Dương Viêm do Mậu Trường Phong mang đến Thiên Sơn khi vừa tròn một tuổi. Đường Kính Thiên vốn quen biết Mậu Trường Phong lại biết luôn cả thân mẫu Dương Viêm là Vân Tử La đã vì đại nghĩa chống quân Thanh mà hy sinh mạng sống nên thu nạp liền. Một hài tử mới một tuổi do chưởng môn Thiên Sơn phái và Mậu Trường Phong cùng nuôi dưỡng thành người thì dù thân phụ Dương Mục của y có tội lớn đến đâu cũng chẳng quan hệ gì. Còn đối với Mạnh Hoa, thứ nhất là Ân Kiếm Thanh đã vu khống chàng từ trước, thứ hai là chàng nếu là con Dương Mục thì là do chính hắn nuôi dưỡng thành, Ân Kiếm Thanh có cho chàng là gian tặc thì cũng rất ư hợp lý.

Chúng đệ tử ồn ào kết tội Mạnh Hoa chàng không thể phân biện gì được. Chung Triền nói:

- Kiếm Thanh, ngươi hãy đem Viêm nhi trở về đi. Việc này đợi Mậu đại hiệp quay về rồi sẽ bàn tới! Ý của lão tiên bối là có mục đích dận dò Ân Kiếm Thanh không được tự chủ trương những việc có liên quan đến thân thể Dương Viêm, Kiếm Thanh vội đáp một câu:

- Đệ tử xin hiểu rõ.

Rồi dắt Dương Viêm đi khỏi.

Chung Triền giờ cao đòn chưởng vẽ một vòng quát:

- Hảo tiểu tử, sao chưa chịu rút kiếm? Dám khinh thường ta đến thế ư? Mạnh Hoa vội vàng:

- Chung đại hiệp, xin cho vãn bối bẩm báo...

Nhưng chưởng lực của lão tiên bối đã đánh tới chấn động khí huyết trong người chàng.

Chàng không dám phân thân nói tiếp, trước tiên phải cứu lấy tính mạng trong cơn nguy cấp, chàng như con diều hâu xoay thân, bảo kiếm đã vọt trong tay, lấy công làm thủ hóa giải chưởng thế lợi hại của Chung Triền.

Đây là chiêu Diệp Thụy Phù Thanh do chàng sử xuất, kiếm khí tung hoành, hư hư thực thực biến ảo khó lường khiến võ công thâm hậu như Chung Triền cũng không khỏi kinh sợ ngấm ngấm tán thán: "Chiêu Diệp Thụy Phù Thanh này vốn là kiếm pháp của phái Tung Sơn.

Bốn mươi năm trước, Kim Thế Di đại hiệp đã lựa chọn tinh hoa các môn phái tạo thành chiêu này nhưng rồi qua nhiều lần biến hóa dung hợp với Kim gia kiếm pháp. Khi ta vừa mới vào sư môn, ta đã may mắn được xem Kim đại hiệp tự sử dụng chiêu này, không ngờ bốn mươi năm sau lại được xem trong tay một tên vân bối. Thiếu niên sử dụng chiêu này về mặt hùng kính đương nhiên không bằng Kim đại hiệp nhưng về mặt biến hóa kỳ ảo tựa hồ còn hơn một bậc. Thật là hậu sanh khả úy!" Một là lão vẫn có ý tiếc tài năng của Mạnh Hoa, hai là qua vài chiêu số vừa rồi, lão đã biết rõ kiếm pháp của Mạnh Hoa nhất định đã được Kim Trục Lưu là con trai Kim Thế Di chỉ điểm. Nếu không có sự chỉ điểm của Kim Trục Lưu làm sao chàng còn quá trẻ tuổi mà đã được tinh túy của Kim gia kiếm pháp, thậm chí còn có phần hơn Kim gia kiếm pháp nữa? Chung Triền không biết rằng lão chỉ đoán đúng một nửa.

Đúng vậy, Mạnh Hoa đã từng được Kim Trục Lưu chỉ điểm. Nhưng sở dĩ chàng thâm đắc được tinh thủy Kim gia kiếm pháp là do nguyên nhân khác. Nguyên là người sáng lập ra Thiên Sơn phái là tổ sư Tiêu Thiên Đô vốn là đệ tử của Trương Đan Phong, họ Tiêu vốn là người võ học kỳ tài một thời, khi được sư phụ sở truyền người liền đến Thiên Sơn, khổ công nghiên cứu rồi khai tông lập phái. Do cùng được truyền thụ ở một sư môn, Thiên Sơn kiếm pháp và Kim gia kiếm pháp là có cùng cơ sở chính là khác phái mà cùng nguồn. Nói về phần ảo diệu tinh vi, kiếm pháp của chàng còn trên kiếm pháp Tiêu Thiên Đô vì chàng được học Vô Danh Kiếm Pháp. Vô Danh Kiếm Pháp, Kim gia kiếm pháp và Thiên Sơn kiếm pháp đều có chỗ tương thông với nhau. Nhưng chỉ có Chung Triền là cao thủ đệ nhất nhị Thiên Sơn phái mới nhận ra điều ấy, còn những người khác không thể biết.

Sau khi đánh hơn mười chiêu, Chung Triền càng thêm kinh kỳ, nổi tức giận dần dần giảm hết, lão thầm nghĩ: "Kim đại hiệp quyết không thể đem tinh hoa của Kim gia kiếm pháp truyền thụ cho một tên lai lịch bất minh thậm chí còn bị hoài nghi là gian tế thiếu niên. Có lẽ thiếu niên này còn có điều ẩn tình gì đó chứ không phải kẻ xấu xa như ta tưởng. Nhưng sao y lại vu hãm Kiếm Thanh? Rõ ràng đây là lời bịa đặt, thế thì sự thực ra sao?" Chúng đệ tử Thiên Sơn phái thấy Mạnh Hoa điềm nhiên đối đầu với người cao nhất trong tứ đại trưởng lão hơn mười chiêu đều không không thể không kinh hãi. Chỉ có một mình Bạch Anh Kỳ nhìn rõ Chung Triền hạ thủ dung tình, không chịu ra sát thủ.

Bạch Anh Kỳ rất nóng ruột, mấy lần định giục sư bá kết liễu đời tên tiểu tặc nhưng không dám mở miệng. Nên biết Chung Triền xưa nay là người tính cách ôn hòa, hoặc là lão thương cảm thân phận vân bối nên chỉ muốn cảnh giác chứ chưa muốn giết chết. Bạch Anh Kỳ tuy nóng ruột lắm rồi nhưng y cũng chỉ dám nghĩ rằng có lẽ sư bá không nỡ hạ thương tiểu tử, cố ý kéo dài trận đánh rồi sẽ bắt sống tiểu tử, khi đã định rõ tội danh gian tế rồi lúc ấy giết chết cũng không muộn gì. Họ Bạch đâu ngờ rằng đối với Chung Triền bây giờ cũng đang hoài nghi hai chữ "gian tế" gán cho chàng.

Đấu đến chiêu thứ ba mươi, Chung Triền bỗng nảy ra một chủ ý: "Y có phải gian tế thật không, ta cứ thử sẽ biết!" Lúc ấy Mạnh Hoa đang đánh chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa hóa giải công thế của Chung Triền. Chung Triền hơi lùi lại cố ý để lộ sơ hở rất rõ ràng, khi lão nghiêng thân phát chiêu, lão mở rộng trông trải hoàn toàn vùng ngực, sơ hở này thực nghiêm trọng.

Chúng đệ tử không ai biết dụng ý của sư bá đều rú lên thất thanh, Bạch Anh Kỳ cũng không ngoài số ấy.

Sơ hở này lộ xuất quá đột ngột, chính Mạnh Hoa cũng không ngờ được. Nên biết bản lãnh của Chung Triền hơn chàng rất nhiều. Chàng biết rằng vô luận chàng muốn thi triển gì đi nữa cũng không thể hạ thương được Chung Triền do đó chàng lấy công làm thủ để tránh bị thua đối phương quá sớm. Nào ngờ đột nhiên Chung Triền để lộ sơ hở quá lớn.

Lúc ấy Mạnh Hoa đang ra chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa chỉ cần mũi kiếm thuận thế đâm thêm tới một mũi nữa là lập tức xuyên qua người Chung Triền liền.

May thay kiếm pháp Mạnh Hoa biến rõ cực kỳ thần tốc, giữa lúc chớp nhoáng như vậy, chàng ẩn nội lực cho kiếm nghiêng hẳn qua một bên, tuy chàng đã biến chiêu thần tốc như vậy mà mũi kiếm cũng chạm vào áo Chung Triền, chàng thu thế không kịp, loạng choạng lùi lại mấy bước.

Tay chàng cầm bảo kiếm đang biến chiêu ẩn nội lực cho kiếm nghiêng sai hướng rồi thu nội lực lại mà vẫn

sợ đâm rách áo Chung Triển. Nhưng thực là kỳ quái, áo của Chung Triển không hề bị thủng một lỗ nhỏ vì lão đã dùng Triêm Y Thập Bát Trật thượng thừa nội công đẩy mũi kiếm chàng ra. Chung Triển qua chiêu này đã hết hoài nghi nhất định tin chàng không thể nào là “gian tế”.

Khi chàng kinh ngạc lùi lại loạng choạng thì Chung Triển phản thủ búng ra một chỉ.

“Choang” một tiếng bảo kiếm của chàng đã bị búng văng ra khỏi tay nhưng chỉ pháp này của Chung Triển cũng đã lưu tình với chàng rồi.

Tình hình biến đổi mau lẹ đến khó hình dung. Chúng đệ tử Thiên Sơn phái, bao quát cả Bạch Anh Kỳ, Tiêu Anh Hoa đều không ai nhìn rõ ràng kịp, chỉ thấy trường kiếm Mạnh Hoa rơi xuống đất còn Chung Triển ung dung khoanh hai tay trước ngực, nét mặt vui vẻ nhìn Mạnh Hoa.

Toàn bộ đệ tử Thiên Sơn phái trước tình trạng biến hóa ấy cứ ngây người ra. Họ tuy không nhìn được rõ ràng nhưng vẫn biết trường lão bản môn đã “phản bại thành thắng” nên ngây người ra chốc lát lập tức hoan hô vang dậy.

Bạch Anh Kỳ, Tiêu Anh Hoa song song tiến lên mắng:

- Xú tiểu tử, thúc thủ chịu trói mau! Chúc Kiến Minh đã sớm chuẩn bị một sợi dây thừng rất lớn vội đưa cho Bạch Anh Kỳ để trói Mạnh Hoa.

Không ngờ Chung Triển bỗng nghiêm giọng:

- Không ai được động tới tiểu tử! Việc này thật ngoài tưởng tượng của mọi người. Nên biết việc trói kẻ bị bắt là việc của bọn đệ tử chứ bậc trưởng lão như Chung Triển đâu thềm động thủ. Huống gì kẻ bị bắt này ai cũng thấy tận mắt chính là “gian tế”.

Giữa lúc chúng đệ tử đang thẳng thốt, Chung Triển nét mặt rất ôn nhu nói:

- Mạnh thiếu hiệp, xin đem bảo kiếm lại đây! Ba tiếng “Mạnh thiếu hiệp” vừa ra khỏi miệng Chung Triển càng khiến chúng đệ tử thêm kinh nghi khôn xiết cơ hồ không ai dám tin tai mình nghe đúng nữa. Không thể hai tiếng “thiếu hiệp” là quá sức tưởng tượng của mọi người rồi, còn tiếng “Mạnh” càng khiến mọi người kinh khủng. Mạnh Hoa tự nhận Dương Viêm là đệ đệ, so với Ân Kiếm Thanh vu cáo thì quả đúng quá, nhưng Chung trưởng lão gọi bằng “Mạnh thiếu hiệp” tức là công nhận chuyện chàng tự xưng con trai của Mạnh đại hiệp không phải giả ngôn.

Mạnh Hoa cũng kinh nghi bất định nghĩ rằng Chung Triển gọi chàng mang kiếm lại là để tái đấu liền vội nói:

- Đa tạ lão tiền bối hạ thủ dung tình. Văn bối tình nguyện thúc thủ chịu trói, chỉ cầu xin lão tiền bối cho văn bối được có cơ hội phân biện trắng đen.

Nguyên vì lúc Chung Triển dùng Đàn Chỉ Thần Thông công phu búng rơi bảo kiếm của chàng hoàn toàn không dùng đến nội gia chân lực, nếu không chàng đã bị thụ thương ở Thiếu Dương kinh mạch rồi.

Chung Triển nhẹ nhàng mỉm cười:

- Người đã nhường ta một chiêu trước, ta chưa đa tạ người đó. Ai dám bắt trói người? Người hãy cầm bảo kiếm lại đây để ta được xem người là khách quý. Nếu có gì cần phân biện cứ từ từ rồi nói cùng ta.

Bạch Anh Kỳ sốt ruột quá, y quên cả tôn ti trật tự kêu lên:

- Sư bá! Sao sư bá vội tin tên tiểu tử này? Nếu như y không phải là gian tế thì ra Ân sư đệ và Dương sư đệ chúng ta nói láo cả ư? Chung Triển chậm rãi:

- Cứ lý mà xét Viêm nhi bắt quả chỉ là đứa bé mười một mười hai tuổi không biết nói láo là gì. Nhưng ta nghĩ trong việc này hoặc là còn có nguyên nhân gì đó, để ta tra xét kỹ càng thêm đã.

Chính giữa lúc Bạch Anh Kỳ nôn nóng và Mạnh Hoa cũng đang muốn giải thích bỗng có nhiều tiếng “đang, đang, đang” liên tục vang lên như tiếng chuông rền.

Chúng đệ tử Thiên Sơn phái khi nghe tiếng chuông này đều có vẻ hoảng loạn, đến diện sắc của Chung Triển cũng có điểm hơi biến đổi, lão phát ổng tay áo:

- Các người mau mau về hết đi! Bạch Anh Kỳ rất muốn chất vấn Mạnh Hoa mà cũng phải bỏ dở vội vàng chạy đi.

Chung Triền quay đầu nói với chàng:

- Mạnh thiếu hiệp, bản phái có ngoại địch xâm nhập, chuyện của thiếu hiệp tạm thời gác lại. Đợi sau mọi chuyện thiếu hiệp hãy tìm ta nhé! Mạnh Hoa vọt lên trước nói liền:

- Văn bối tuy không là đệ tử của quý phái nhưng cũng xin giúp quý phái một tay. Quý phái hữu sự, văn bối khoan tay đứng nhìn sao yên tâm, xin Chung lão tiên bối đừng chấp văn bối.

Chung Triền trong lúc quá gấp gáp chỉ trả lời gọn gàng:

- Cũng được! Rồi lập tức chạy liền.

Kinh công của chúng đệ tử kém xa nên đến trước Bằng cung chỉ có bốn người là Chung Triền, Mạnh Hoa, Bạch Anh Kỳ và Tiêu Anh Hoa. Tuy Bạch và Tiêu chạy trước nhưng Chung Triền muốn giúp hai học trò của mình nên không dám chạy mau, lâu lâu lại dừng chân đợi họ nên họ mới đến cùng một lúc được.

Mạnh Hoa tiến đến gần Bằng cung đột nhiên thấy mắt mình như bị lóa lên như mới từ chỗ tối ra chỗ sáng. Trên đỉnh núi là một dãy công trình kiến trúc lâu đài miếu vũ toàn bằng những chất phản chiếu ánh sáng như thủy tinh, pha lê, bạch ngọc v. v...

Trong ánh nắng tịch dương phản chiếu dội lại, mắt người như bị sáng lòa bởi các luồng ánh sáng rực rỡ muôn màu muôn vẻ, quả là cảnh đẹp nhân gian ít có.

Nguyên là người nhạc phụ của Đường Kính Thiên chương môn nhân sáu mươi bảy năm trước đây là một nam tử đẹp nhất trong giới võ lâm xưng là Nga Mi kiếm khách Quế Hoa Sinh. Quế Hoa Sinh một lần viễn du tới nước Ni Bạc Nhĩ xa xôi và kết duyên với con gái quốc vương Ni Bạc Nhĩ trở thành phò mã của xứ này. Sau đó Ni Bạc Nhĩ xảy ra nội loạn, công chúa thọ tử, Quế Hoa Sinh buồn bã quay về Trung Nguyên với người con gái độc nhất. Quế Hoa Sinh ẩn cư tại Cổ Loa sơn, sau này người con gái của Quế Hoa Sinh để nguôi lòng thương nhớ quê hương bèn cho mời các thợ giỏi ở Ni Bạc Nhĩ đến mô phỏng cung điện Ni Bạc Nhĩ xây dựng một Bằng cung. Người Trung Nguyên gọi nàng là “Bằng Xuyên Thiên Nữ”. Bằng Xuyên Thiên Nữ sau khi kết nghĩa vợ chồng với Đường Kính Thiên lập tức cũng cho xây dựng trên đỉnh Nam Cao Phong của dãy Thiên Sơn một tòa Bằng cung theo kiểu kiến trúc quê hương mình. Hiện nay Bằng Xuyên Thiên Nữ qua đời đã mười năm nhưng tòa Bằng cung vẫn còn y như cũ.

Đến gần Bằng cung quả nhiên nghe có nhiều tiếng kim khí va chạm vọng đến như trận kịch đấu đang tới lúc ác liệt. Thiên Sơn phái vốn nổi tiếng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới võ lâm không biết hôm nay kẻ nào gan dạ dám lên đây nhiễu loạn? Chung Triền thần sắc tái nhợt than dài:

- Nguy rồi! Bọn chúng đã tới trọng địa của Bằng cung.

Nơi quan trọng nhất của Bằng cung là tòa nhà có tên gọi là Song Hoa Cung. Quy củ của Thiên Sơn phái cứ mỗi năm một lần chương môn nhân sẽ chủ trì đại hội ngay trước sân Song Hoa Cung sát hạch võ công của các môn hạ đệ tử. Sau khi sát hạch các đệ tử, chương môn nhân hoặc bốn đại trưởng lão thay phiên nhau mở tại Song Hoa Cung năm ngày khai giảng biểu dương võ học tinh nghĩa của bản phái (nhạc phụ của Đường Kính Thiên tên là Quế Hoa Sinh còn nhạc mẫu tên là Hoa Ngọc công chúa. Tên hai người đều có chữ “Hoa” nên Bằng Xuyên Thiên Nữ đặt cho tòa cung điện này tên Song Hoa Cung để kỷ niệm hai người).

Bên ngoài Song Hoa Cung có một khoảng sân rộng đang tung hoành đầy những luồng kiếm khí, hai bên đang đánh nhau rất dữ dội.

Chung Triền quan sát một lượt, giật mình vì thấy tình hình có vẻ bất lợi cho phía Thiên Sơn phái. Trong sân Song Hoa Cung chỉ thấy toàn địch nhân ước độ gần mười tên vừa tăng vừa tụt nhưng không có ai là người Hán cả, những tên mặc cà sa rõ ràng dễ nhận ra là tăng y của bọn hòa thượng Thiên Trúc, còn bọn người tụt lại mặc trang phục võ sĩ của Tây Tạng.

Tất cả võ công đều khá cao cường có thể chặn đứng mọi sự tiếp viện vào Song Hoa Cung.

Trong Song Hoa Cung, Chung Triền có hai người sư đệ đang giao thủ với địch nhân.

Xem qua tình hình, dường như địch nhân đang chiếm được thế thượng phong.

Tất cả đệ tử Thiên Sơn phái có độ năm mươi người nhưng ở đây chỉ có mặt độ trên hai mươi người cũng đã gấp đôi số địch nhân rồi.

Tối lợi hại là một trung niên tăng nhân tay dài chân dài đứng án ngữ cửa vào Song Hoa Cung một mình đứng trên bậc cấp bằng đá, có mấy đệ tử Thiên Sơn đã lọt qua vài lớp phòng tuyến và đến đây đều bị tăng nhân tay dài chân dài chặn lại, thủy chung không ai vượt qua được y để vào cửa Song Hoa Cung cả.

Có điều kỳ lạ là chỉ có ý ngăn trở không cho ai vào Song Hoa Cung thôi chứ hoàn toàn không dám thi triển sát thủ. Khi Chung Triễn vừa đến chính gặp lúc y đang giao đấu với một đệ tử đời thứ hai Thiên Sơn phái. Người đệ tử này đã bị trúng một vết thương nên trước trán máu đầm đìa đầy mặt. Tăng nhân tay chân dài ngoằng nắm cổ áo của đệ tử Thiên Sơn quăng ra xa như quăng một bị cát chứng tỏ công phu rất đáng kể. Tên đệ tử Thiên Sơn đã bị quăng ra vẫn chưa yên thân vì ngay lúc ấy có một tăng nhân Thiên Trúc khác lướt đến chộp lấy cổ áo tên đệ tử Thiên Sơn tiếp tục quăng thêm một lần nữa văng ra hẳn sân Song Hoa Cung. Cả hai tăng nhân tuy đủ sức giết chết tên đệ tử Thiên Sơn nhưng hình như họ chỉ có ý dả thương chứ không có ý dả tử.

Chung Triễn phát hiện được điều ấy có hơi yên tâm, trong lòng chỉ còn nghi hoặc không biết bọn ngoại tộc này đến đây với mục đích gì, thiện ý hay ác ý? Ngay lúc ấy Chung Triễn nghe trong chính điện Song Hoa Cung có tiếng binh khí giống như hai sư đệ của mình đang liên thủ đánh lại một địch nhân.

Thiên Sơn tứ đại trưởng lão thì Chung Triễn đứng đầu, còn ba người theo thứ tự là: Vô Thành Thái, Cam Kiến Khang và Lý Tín Nghiêu. Chung Triễn lắng nghe tiếng binh khí chạm nhau một lúc trong bụng nghĩ thầm: “Hai người liên thủ kháng cường địch tựa hồ là Cam sư đệ và Lý sư đệ, còn Vô sư đệ không biết ở đâu? Hay là bị thọ thương rồi?” Nhưng lúc ấy không phải lúc rảnh rỗi để tìm hiểu.

Chúng đệ tử nhìn thấy Chung Triễn đến nơi, tất cả đều lộ vẻ vui mừng ồn ào náo nhiệt đua nhau bẩm báo tình hình, miệng nói nhưng tay vẫn không dám ngừng chống lại địch.

Tên tăng nhân Thiên Trúc dài tay dài chân dùng một thứ tiếng Hán rất cứng lạnh lẽo nói:

- Không cần biết ai là sư bá sư thúc gì hết. Cấm không một ai được vào tòa cung này! Tên đệ tử Thiên Sơn bị tăng nhân này quăng ra xa chính là sư đệ của Bạch Anh Kỳ, Bạch Anh Kỳ tức giận cùng với Tiêu Anh Dương xông tới cùng rút kiếm hợp thành song kiếm tấn công, uy lực rất mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt hai người đã nhảy lên bậc cấp cuối cùng.

Chung Triễn hỏi lớn:

- Chư vị là ai dám đến Thiên Sơn nhiễu loạn? Hãy dừng tay cả lại! Tất cả bọn đệ tử Thiên Sơn nghe lệnh trưởng lão đều dừng tay đứng vệt ra hai bên, bọn người Thiên Trúc cũng không tấn công nữa.

Nhưng Bạch Anh Kỳ và Tiêu Anh Hoa vẫn không ngừng tay, họ đã phi thân lên bậc thang đá, khi Chung Triễn vừa nói chính là lúc song kiếm của họ phát xuất thành chiêu Hoàn Vĩ Đoạn Phong rồi. Tăng nhân hình như biết trước sự lợi hại của song kiếm không dám dùng tay không đối địch bèn đưa tay trái ra đã có sẵn một cây trượng bằng trúc xanh và tay phải đã có một chiếc kim bát. Mạnh Hoa đứng dưới bậc cấp nhìn thấy hai loại vũ khí này bất giác giật mình.

Nói thì chậm nhưng sự thật mau không thể tả. Chỉ nghe một tiếng “đang” khô khan, song kiếm của Bạch và Tiêu đã đâm trúng kim bát, kim bát dường như có một sức hút vô hình hút dính chặt song kiếm của họ. Thiên Trúc tăng nhân dùng thanh trúc vịn tới một đường buộc Bạch Anh Kỳ, Tiêu Anh Hoa phải buông kiếm ra. Hai người vội vàng lão đảo lùi lại ba bước chân trượt xuống bậc cấp, may mắn khinh công của cả hai đều cao cường, chân vừa điểm vào bậc thấp cuối cùng thân hình vừa lão đảo mấy lần vừa lúc sư bá trưởng lão Chung Triễn thi triển thượng thừa khinh công lướt tới, trúc trượng thuận đà quần vào chân trưởng lão, Chung Triễn không thêm co chân, tay áo phát liền cuốn vào trúc trượng văng ra khỏi tay. Trúc trượng rơi xuống đất phát ra tiếng “choang” như tiếng kim khí chứ không phải tiếng thân trúc.

Chung Triễn kinh dị nghĩ thầm: “Bọn này đều có bản lĩnh cao cường, không biết người đang giao đấu với hai sư đệ ta là ai, bọn đệ tử đời thứ hai của ta, ngoài Đường Gia Nguyên e rằng không có ai hơn chúng

được!” Tăng nhân bị đánh rơi trúc trượng liền giơ kim bát lên định tấn công tiếp Chung Triển bỗng có tiếng quát ồm ồm:

- Hân hạnh được tiếp kiến trưởng lão Thiên Sơn phái. Đại Cát sư diệt không được vô lễ.

Xin mời Chung trưởng lão đến đây! Người nói câu ấy rõ ràng là vai sư bá của tăng nhân chân tay dài. Tên sư diệt nghe sư bá truyền lệnh vội vàng thu tay lại đứng qua một bên, buông câu: “Xin mời”.

Không hiểu sao bọn này lại biết tên mình nhưng không có thời giờ suy nghĩ, Chung Triển bước vào cửa.

Theo sau trưởng lão là Mạnh Hoa. Thiên Trúc tăng nhân nhìn thấy chàng trẻ tuổi không chịu cho qua nhưng nhìn cước pháp của chàng y hơi hoảng sợ quát lên:

- Muốn qua cửa ta phải biểu lộ bản lãnh.

Lúc ấy y đã nhặt lại trúc trượng lập tức xuất chiêu.

Mạnh Hoa thấy hai tay y đều có vũ khí nhưng trúc trượng đánh tới trước, chàng xuất kiếm vút tới đâm thẳng vào kim bát, kiếm vừa chạm “choang” vào kim bát liền lướt tới luôn theo thế đánh tới trúc trượng. Chiêu pháp của chàng rất cổ quái khiến tăng nhân kinh hoảng lùi lại. Vị sư bá lên tiếng:

- Té ra Thiên Sơn phái có “đệ ngũ trưởng lão” mà ta chưa biết. Xin mời vào! Y chỉ nghĩ Mạnh Hoa cũng là nhân vật đời thứ nhất của Thiên Sơn phái nhưng không ngờ lại trẻ tuổi đến thế.

Mạnh Hoa nhìn thấy trong nội cung Song Hoa Cung có hai Thiên Trúc tăng nhân già lão, một lão mập mập phì nộn khí độ rất ung dung còn một lão gầy gò khô khốc như một cành trúc.

Thiên Trúc tăng gầy gò đang ác đấu cùng hai vị trưởng lão Thiên Sơn phái, thế trận chưa thể nói được thắng bại về ai. Còn người nói là tăng nhân mập mập. Lão khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh xem cuộc đấu như không quan tâm gì đến sự đệ, thái độ rất ung dung nhàn nhã.

Tăng nhân mập mập Mạnh Hoa không biết là ai, nhưng tăng nhân gầy gò chính là quái tăng cách đây không lâu đã cùng chàng giao thủ và y cường bức chàng làm đệ tử của y.

Chung Triển sở liệu rất đúng. Hai người cùng liên thủ đấu với quái tăng chính là hai sư đệ Cam Kiến Khang và Lý Tín Nghiêu. Còn nhị sư đệ Võ Thành Thái đang ngồi khoanh chân kết già trong một góc, đỉnh đầu vọt lên một luồng khí trắng mỏng manh, thoát nhìn đã biết là đang dùng nội công tâm pháp của bản môn để tự trị thương.

Quái tăng gầy gò cũng sử dụng tay phải trúc trượng, tay trái kim bát. Xem ra hai trưởng lão của Thiên Sơn phái có hơi chiếm được thế thượng phong nhưng song kiếm luôn luôn bị kim bát chế phục, nếu muốn thắng cũng không phải dễ.

Võ Thành Thái am nhiên ngồi trên đất vận công trị thương như tin chắc không bao giờ thừa cơ tấn công nên không có chút gì phòng bị chung quanh chu vi bên người lão không thêm để ý gì cả. Tên tăng nhân mập mập thì bàng quan cũng không để ý gì đến lão.

Chung Triển biết chắc hai sư đệ không thua được, bèn an tâm đưa chưởng phải dè vào lưng Võ Thành Thái dồn chân khí bản thân đẩy qua người lão giúp lão lưu thông khí huyết.

Qua một lúc, Võ Thành Thái khẽ “ọ” một tiếng mưa ra búng máu ứ, tinh thần dần dần sáng khoái, mở mắt nói:

- Sư ca, bọn họ muốn tìm chưởng môn tỷ thí võ công. Tiểu đệ không đủ bản lãnh bị thọ thương rồi! Chung Triển nhẹ nhàng:

- Thắng bại là chuyện thường, việc gì phải bận tâm. Đợi ta hỏi tiếp hai cao tăng này đã.

Tên tăng mập mập nói:

- Chưởng môn Thiên Sơn phái tưởng mình tự cao thân giá không chịu tiếp kiến chúng ta. Nhưng chúng ta mời được Chung trưởng lão tới đây cũng tốt. Xa La sư đệ, hãy dừng tay thôi! Giọng Hán ngữ của lão rất lưu loát dễ nghe.

Lão đưa mắt nhìn Mạnh Hoa rồi lại quét qua Chung Triễn, lão cười ha hả:

- Chung đại hiệp, mừng gặp lại người, người không nhận ra lão phu là ai ư? Chung Triễn đột nhiên tỉnh ngộ trả lời:

- Tôn sư Long Diệp thượng nhân của hòa thượng bốn mươi năm trước đã ghé thăm đây phải chăng? Hòa thượng mập mạp mỉm cười:

- Chung đại hiệp cường kỳ thật. Năm xưa ta theo gia sư đến bái kiến lão chưởng môn Đường Hiểu Lan của quý phái ta mới là tên đồ đệ nhỏ xiu. Thời gian qua mau thật, mới đó mà đã bốn mươi năm. Năm ấy chưa xây xong tòa Bằng cung này, ta cũng chưa có vị sư đệ này! Sau khi xác định được thân thế tên hòa thượng mập mạp, Chung Triễn càng kinh nghi khôn xiết trong bụng tự nghĩ: “Nghe nói Long Diệp thượng nhân có hai đồ đệ tự xưng là ‘Thiên Trúc lương thần tăng’ không ngờ họ cùng đến cả đây, thực là khó đối phó!” May mắn thương thế Vô Thành Thái không có gì trầm trọng, được Chung Triễn trợ lực chân khí vận chuyển toàn thân, không đáng ngại nữa, tuy vậy muốn khôi phục hoàn toàn võ công cũng phải điều dưỡng thêm ít ngày. Lão đứng dậy mắt đỏ lửa nhìn lão hòa thượng mập mạp vì chính lão hòa thượng đã đả thương lão.

Chung Triễn nắm tay Vô Thành Thái nói với lão hòa thượng:

- Té ra Ưu Đàm pháp sư, xa cách nhiều năm, không ngờ đại pháp sư đường xa đến quang lâm, xin tha cho Chung mỗ tội không kịp nghênh đón. Chung mỗ có một việc chưa tường, xin nhờ đại pháp sư chỉ dạy.

Ngôn ngữ ôn nhu nhưng vẫn không làm mất thể diện trưởng lão Thiên Sơn phái, Ưu Đàm pháp sư cười ha hả:

- Được, ta sẽ giới thiệu thân thế các vị sư đệ sư diệt của ta cho đại hiệp tường tận.

Lão giới thiệu một loạt tên tuổi thân thế các sư đệ sư diệt của lão Mạnh Hoa mới biết lão quái tăng có pháp danh Xa La pháp sư và tên tăng tay chân dài án ngữ ngoài cửa là đệ tử của lão tên là Đại Cát.

Xa La cười mỉm:

- Còn tên thiếu niên này lão đã từng gặp qua rồi, khỏi cần giới thiệu. Ha ha, y là đệ tử của Đường Kính Thiên ư? Thảo nào y nhất định không chịu nhận ta làm sư phụ. Theo ta sở kiến mấy vị sư thúc ở đây võ công chưa chắc hơn y được đâu. Thiếu niên, muốn võ công tiến bộ hơn nữa, hãy theo làm đồ đệ ta đi! Mạnh Hoa cười lạnh lùng:

- Lão muốn ta bái lão làm sư phụ thật chẳng khó gì. Ta sẽ mời Chung trưởng lão kiến chứng còn lão hãy mời sư huynh của lão kiến chứng! Xa La kinh ngạc:

- Kiến chứng là làm sao?

- Có phải chưa vị đến đây để tỷ thí võ công không? Tốt lắm, trước hết lão hãy tỷ thí cùng ta, nếu lão thắng được ta, ta sẽ lập tức dập đầu lạy lão liền. Ta đã giao thủ với lão một lần ít nhiều ta chiếm được thể tiện nghi, như vậy làm sao đáng gọi là sư phụ của ta? Chàng nói câu ấy không có chút gì là cuồng vọng, chàng rất biết người biết ta, nội công tâm pháp của Trương Đan Phong truyền thụ cho chàng chính là pháp môn chế khắc võ công Thiên Trúc. Pháp môn này chàng mới lĩnh ngộ hơn mười ngày nay, tối thiểu cũng có thể được với Xa La hơn trăm chiêu, hơn nữa Xa La giao đấu cùng hai trưởng lão Cam và Lý đã tiêu hao một phần chân lực, chàng tin có thể cầm cự được ba trăm chiêu trong tình hình hiện nay.

Với thân phận danh tiếng một “thần tăng” như Xa La mà đánh hơn ba trăm mới thủ thắng thì thật là mất thể diện, chàng nghĩ rằng lão không dám đáp ứng.

Không ngờ Xa La là người ham mê võ thuật đến mù mắt, lão cho rằng kiếm pháp của chàng còn cao cường hơn hai vị trưởng lão Thiên Sơn phái, lão đã gặp chàng hơn mười ngày trước không biết hôm nay chàng có tiến bộ gì hơn nên nóng nảy nhảy tới đưa mắt nhìn sư huynh như có ý đợi lệnh.

Ưu Đàm pháp sư khê cau mày:

- Sư đệ, ngươi làm gì thế? Ngươi để người ta khinh thường thế ư? Đường Kính Thiên đã có đệ tử giỏi bộ người không có đệ tử giỏi à? Xa La pháp sư tỉnh ngộ hiểu ra thâm ý của sư huynh liền nói:

- Đúng, chúng ta tới đây tìm cao thủ Thiên Sơn phái tỷ thí võ công, người có thể là cao thủ Thiên Sơn phái nhưng về vị trí thì không thể được. Ta không thể tỷ thí cùng người, người chỉ có thể tỷ thí với đồ đệ của ta thôi. Nếu người thua đồ đệ ta đương nhiên người phải tôn ta làm sư phụ! Ưu Đàm pháp sư gắt sư đệ:

- Thôi đừng nói lằng nhằng nữa, chúng ta hãy bàn tới việc chánh. Chung trưởng lão cần nói điều gì, cứ nói đi! Chung Triển lập lại:

- Ta có việc chưa tường, xin được thỉnh giáo.

- Việc gì chưa tường?

- Nghe khẩu khí của chư vị rõ ràng chư vị muốn gặp tề phái chưởng môn để ẩn chứng võ công phải chăng?

- Đúng vậy.

- Trong đồng đạo võ lâm việc ẩn chứng võ công cũng là việc thường, nhưng ẩn chứng võ công khác hẳn với việc tìm thù trả oán, mà phải có quy củ của nó. Xin hỏi tại sao chư vị vô lễ vào cung lại còn dả thương sư đệ của ta? Ưu Đàm pháp sư đáp:

- Chúng ta lấy lễ cầu kiến chưởng môn quý phái. Vô lễ chính là sư đệ của trưởng lão, đã không chịu thông báo cho chúng ta, lại còn mắng chúng ta là yêu nhân và đòi tống xuất chúng ta.

Xa La pháp sư tiếp lời sư huynh:

- Chưởng môn của quý phái nếu không là người tự cao tự đại phải thân tự ra nghênh tiếp chúng ta. Thế mà đã hỗn loạn như vậy, người vẫn chưa chịu xuất đầu lộ diện. Không có cách nào khác chúng ta phải thi thố ít bản lãnh hy vọng mời được chưởng môn quý phái! Ưu Đàm pháp sư kể tục:

- Trưởng lão có ba vị sư đệ đều ra tay áp đảo sư đệ ta, như vậy có phải công bình không? Do đó ta bị bức bách phải loại bớt một sư đệ của trưởng lão. Trưởng lão nhìn xem, ta không nở hạ độc thủ. Sư đệ của ta một địch hai cũng không phải coi thường quý phái đâu! Lão nói có vẻ rất hữu lý.

Nguyên vì bọn Võ Thành Thái không biết bọn họ, thấy họ tới đòi tỷ thí võ công với chưởng môn nhân tự nhiên liền nghĩ họ muốn quấy nhiễu vì Đường chưởng môn đang thời kỳ “bể quan luyện võ”, họ tưởng rằng bọn “yêu nhân” biết tin ấy thừa cơ đến náo loạn Thiên Sơn phái.

Chung Triển vốn muốn nói cho các hòa thượng này biết Đường Kính Thiên đang “bể quan luyện công” nhưng lão lại chuyển ý: hại người thì không nên nhưng phòng người thì rất cần. Họ tuy nói rằng đến đây để ẩn chứng võ công biết đâu bên trong không có ý gì khác? Lão nghĩ bụng: “Việc chưởng môn sư đệ bể quan luyện công không cần cho họ biết để họ có chút nghi sợ, hà huống họ vừa dả thương Võ sư đệ ta, ta nhân là đứng đầu tứ đại trưởng lão cũng có thể thay mặt chưởng môn đối phó được rồi!” Chủ ý đã định, Chung Triển hỏi:

- Pháp sư muốn ẩn chứng võ công bằng cách nào xin cứ nói rõ. Chung mỗ tuy bất tài cũng xin thay mặt tề phái chưởng môn chủ trì được! Xa La rất bình thường “hừ” một tiếng:

- Đường Kính Thiên quả nhiên rất tự cao tự đại! Mạnh Hoa không nhịn giận được liền bước tới cười nhạo:

- Cứ bằng vào bản lãnh của lão, làm sao tỷ thí với Đường chưởng môn được? Hừ, xét ra lão đánh chẳng hơn gì ta, khi nào lão thắng ta rồi sẽ đấu với Chung trưởng lão đây, nếu thắng được Chung trưởng lão hãy nói tới Đường đại hiệp.

Chung Triển vội can thiệp:

- Mạnh hiền điệt, đừng vô lễ với khách! Ưu Đàm so với sư đệ tinh tế hơn rất nhiều, mới nghe qua lời Chung Triển lão bất giác kinh dị: “Tiểu tử này là gì của Đường chưởng môn? Sao Chung Triển lại gọi bằng hiền điệt? Khó nói y là đệ tử Thiên Sơn phái chăng?” Lập tức lão sinh ý nghi ngờ muốn biết rõ thêm thân thế Mạnh Hoa liền lãnh đạm nói:

- Chung trưởng lão, sư đệ ta ăn nói bất cần đắc tội với trưởng lão xin đừng giận.

Xa La vẫn còn giận dữ:

- Sư huynh, tiểu đệ ăn nói gì mà bất cần? Ưu Đàm pháp sư đáp:

- Chung trưởng lão đây là sư huynh của Đường chưởng môn, thân thể đứng đầu Thiên Sơn phái tứ đại trưởng lão đã tự nhận làm chủ trì là đã nể nang chúng ta lắm rồi! Bề ngoài có vẻ tôn sùng Chung Triển nhưng trong câu nói hàm ý khích bác.

Xa La pháp sư đứng bên cạnh lăm bắm:

- Trưởng lão Thiên Sơn phái có bao nhiêu bản lãnh ta đã lãnh giáo cả rồi, chắc cũng chẳng hơn gì sư đệ chưởng môn đâu! Hừ, lão muốn giao đấu thì cứ giao đấu, chỉ sợ lại sớm chạy thôi! Lời nói của lão có ý khinh thị các trưởng lão vì Võ, Cam, Lý ba vị trưởng lão đều có giao thủ qua. Rõ ràng Cam, Lý liên thủ mà không thắng nổi lão, còn Võ Thành Thái càng thua nặng hơn.

Chung Triển trong bụng giận lắm nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ bình thường:

- Ưu Đàm pháp sư, rốt ráo người đến đây là muốn ẩn chứng võ công hay muốn gây chuyện? Ưu Đàm pháp sư ha hả cười lớn:

- Chung trưởng lão hãy yên tâm. Chúng ta hãy tìm một phương pháp tỷ thí hay nhất.

Chung trưởng lão có cao kiến gì không?

- Chủ chiều ý khách, xin cứ tự nhiên! Ưu Đàm pháp sư chậm rãi:

- Ý của ta muốn chia ra ba lần để định thắng bại. Lần thứ nhất do các đệ tử của chúng ta tỷ thí, hy vọng trưởng lão tuyển chọn được một đệ tử ưu tú nhất trong các đệ tử đời thứ hai để đấu với đệ tử ta. Lần thứ hai và lần thứ ba do sư huynh đệ chúng ta đấu với đời thứ nhất cao thủ quý phái! Đối phương vừa đề nghị các phương pháp tỷ thí, Chung Triển lập tức cảm thấy rất khó giải quyết. Bản lãnh tối cao trong các đệ tử đời thứ hai là Bạch Kỳ Anh (đáng lẽ là Đường Gia Nguyên nhưng hiện không có mặt ở đây), tất nhiên đối phương sẽ cho đấu với đệ tử của Xa La pháp sư là Đại Cát pháp sư. Vừa rồi Bạch Kỳ Anh và Tiêu Anh Dương liên thủ đã không áp đảo được Đại Cát, như vậy làm sao dám tỷ thí? Ưu Đàm pháp sư ha hả cười rất lớn:

- Chung trưởng lão tất nhiên đã đồng ý phương pháp tỷ thí mà ta đưa ra, chúng ta bắt đầu đi. Lần thứ nhất có lẽ do trưởng lão muốn vị Mạnh lão đệ đây xuất thủ, y có phải là đệ tử của sư đệ chưởng môn đó không? Chung Triển thân phận là một trưởng lão, tất nhiên sự vinh nhục của bản phái liên quan mật thiết đến bản thân nên không dám nói dối:

- Không, vị Mạnh lão đệ đây là... đây là...

Ưu Đàm biến sắc:

- Cái gì? Y không phải là đệ tử Thiên Sơn phái à? Sư đệ Xa La của y vốn là người nóng nảy, không thể nhịn được lâu vọt miệng nói liền:

- Tại sao y không phải là đệ tử Thiên Sơn phái? Kiểm pháp y sử dụng rõ ràng là kiếm pháp Thiên Sơn, bất quá, y chỉ có biến hóa kỳ diệu hơn các trưởng lão Thiên Sơn mà thôi.

Chung Triển định nói thật thân thể của Mạnh Hoa cho các hòa thượng nghe nhưng chàng đã cướp lời:

- Chung trưởng lão đừng đùa bọn họ, ta nào có phúc phận được làm đệ tử chưởng môn Thiên Sơn? Nói cho đúng, ta chỉ dám miễn cưỡng nhận là đệ tử dự bị của Thiên Sơn phái thôi. Thiếu chưởng môn Đường Gia Nguyên đã từng chỉ điểm võ công cho ta.

Điều ấy chàng không hề bịa đặt nhưng chàng nhận là “đệ tử dự bị” của Thiên Sơn phái thực là nửa thực nửa hư, tuy nhiên danh nghĩa “đệ tử dự bị” chưa hề được Thiên Sơn phái thừa nhận nhưng do có được Đường Gia Nguyên chỉ điểm thì có thể tạm coi là đúng.

Ưu Đàm là một cao tăng Thiên Trúc nhưng đối với các lễ nghĩa tục lệ của Trung Nguyên cũng không hiểu rõ chỗ tế nhị của nó. Xa La nóng nảy:

- Đệ tử thì cứ gọi đệ tử, việc gì nói dài dòng đến thế? Ưu Đàm cũng nói:

- Được, cứ coi như ngươi là đệ tử Thiên Sơn phái cũng xong. Bắt đầu đi.

Trong lòng Chung Triển lấy làm tự thẹn, trưởng lão ngừng một chút rồi nói:

- Trước khi ấn chứng võ công, ta muốn hỏi một câu.
- Chung trưởng lão có gì chỉ giáo xin cứ nói.
- Chư vị đến đây có bao nhiêu cao thủ?
- Chúng ta đến đây chủ ý là để quan chiến, chỉ mong quý phái đừng lấy nhiều hiệp ít thì đảm bảo các đệ tử ta không dám quấy nhiễu.
- Được lắm, như nay chúng ta ấn chứng theo quy củ tỷ thí võ công, chư vị không được ngăn cản đệ tử của ta đến quan chiến?
- Ta sẵn sàng nhưng chỉ sợ người xem đông quá làm phân tâm các người tỷ võ, xin trưởng lão nên tự hạn chế bớt.

Trong lòng Chung Triễn rất lo sợ các lần tỷ thí này lành ít dữ nhiều. Lần thứ nhất, Mạnh Hoa xuất chiến, thắng bại chưa đoán biết được (theo nhãn lực của Chung Triễn chưa dám phán đoán bên nào quyết thắng). Lần thứ hai chắc là phải do trưởng lão đấu với Xa La pháp sư, trưởng lão tự tin mình có thể thắng được lão quái tăng nhưng đến lần thứ ba không biết còn ai đủ bản lĩnh để đương đầu với đệ nhất cao thủ Ưu Đàm pháp sư? Thiên Sơn phái trừ ra Đường chưởng môn nhân không còn ai bản lĩnh nữa. Chung Triễn chỉ còn bám vào hy vọng thắng liên tiếp hai lần, lần thứ ba có thể hủy bỏ không cần tỷ thí nữa. Nếu như đối phương biết chuyện Đường Kính Thiên đang thời gian “bế quan luyện công” thì lần tỷ thí thứ hai tất Ưu Đàm pháp sư sẽ xuất thủ và như vậy dù lần thứ nhất Mạnh Hoa có thắng đi nữa, Thiên Sơn phái cũng khó nói được đã thắng toàn cục.

Chung Triễn biết rõ nhị sư đệ Võ Thành Thái tâm cao khí ngạo, lần này chẳng may thụ thương, trong lòng chắc đang ưu phiền, sợ rằng không chịu nổi nhục nhã khi nhìn thấy phải thất bại nên Chung Triễn đề nghị Võ Thành Thái về phòng riêng dưỡng thương. Trước khi cuộc tỷ thí khai diễn, Chung Triễn sai Bạch Anh Kỳ đến đỡ sư phụ Võ Thành Thái ra khỏi Song Hoa Cung.

Bạch Anh Kỳ nhìn thấy sư phụ bị thương vừa sợ vừa giận, lại thấy Mạnh Hoa đang chuẩn bị thay thế y đấu với tăng nhân Thiên Trúc nên rất khó chịu nhưng sư bá Chung Triễn đã cất giọng dặn dò y:

- Mạnh thiếu hiệp thế người tỷ thí lần nữa không biết thắng bại ra sao, sau này người nên nhớ ơn y! Nghe sư bá dặn dò, lòng Bạch Anh Kỳ hoảng loạn, y vội vàng đỡ sư phụ ra cửa. Nhưng không muốn bỏ qua cơ hội xem các cao thủ tỷ thí nên vừa ra tới cửa gặp sư đệ Tiêu Anh Dương và Điền Anh Hoa, y liền giao sư phụ cho họ đưa về còn mình quay trở vào Song Hoa Cung. Y có tâm trạng rất giống với sư phụ của y, là người rất tự cao tự đại, y chỉ muốn lần tỷ thí này Mạnh Hoa thua tên tăng nhân Thiên Trúc để y đỡ mất mặt.

Mạnh Hoa đã rút kiếm ra khỏi vỏ, đứng đối diện với Đại Cát pháp sư, chuẩn bị tỷ thí.

Đại Cát pháp sư một tay quét trúc trượng tới, một tay úp kim bát chụp xuống, xuất tuyệt chiêu ngay từ đầu.

Mạnh Hoa huy động trường kiếm vẽ thành ba vòng tròn liên tiếp, ở bên ngoài quan chiến, Bạch Kỳ Anh suy nghĩ: “Đây là chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đường như của bản phái, thảo nào tiểu tử dám xưng mạo là đệ tử bản phái, nhưng sao chiêu thế của tiểu tử biến hóa cao minh hơn ta đã từng học?” Y đâu ngờ rằng chiêu thế của Mạnh Hoa sử dụng rất kín đáo chẳng khác gì tảng băng nổi trên mặt nước phần người ta thấy được chỉ là phần ít so với phần chìm không ai thấy.

Thanh trúc trượng hoành không quét qua, nghiêm nhiên như một ánh cầu vồng màu xanh bắc qua bầu trời, do sức quét vô cùng mau lẹ, nó phát ra ánh sáng không khác gì kiếm phong. Đây là chiêu Hoành Vân Đoạn Phong sử dụng không khác gì kiếm thế.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả, Mạnh Hoa múa một vòng tròn, kiếm khí ép dồn ánh cầu vồng vào giữa. Đại Cát dồn hết sức lực thanh trúc trượng ra. Kiếm và trúc trượng quấn vào nhau lúc nghiêng bên này lúc ngã về bên kia rồi bỗng nhiên kiếm vẽ một vòng tròn nữa, thanh trúc trượng như sắp rời khỏi tay Đại Cát.

Trong nháy mắt, Đại Cát đập kim bát xuống, hấp lực của kim bát chụp xuống kiếm thế, lập tức đẩy kiếm nghiêng qua một bên.

Mạnh Hoa vốn tự tin vào công lực của Đại Cát không thể nào hơn được mình, chiêu thế của chàng chỉ cần lấy hư thực hỗ tương biến hóa chớp nhoáng tấn công. Khi hấp lực của kim bát chưa kịp phát huy chàng sẽ đánh rơi trức trượng của y, ai ngờ kết quả ra ngoài ý nghĩ của chàng.

Hấp lực của kim bát Đại Cát dường như cao cường hơn sư phụ mà lại không cần di chuyển như sư phụ của y.

Các cao thủ khi giao đấu chỉ tranh thắng nhau một hào ly là đủ. Mạnh Hoa vừa đoán sai một chút đã thấy đầu trức trượng chớp xẹt đến, đập thẳng vào giữa bụng chàng. Mạnh Hoa liền hít một hơi dài thóp bụng lại. Trong khoảng chớp mắt nguy cấp ấy, cước bộ của chàng không động đậy, thân hình hơi ngã về sau một chút. Thực là kỳ quái, đáng lẽ Đại Cát chỉ cần tăng thêm một chút kinh lực nữa trức trượng đã đâm suốt qua bụng chàng rồi nhưng không hiểu sao y không thừa thắng đánh tiếp toàn lực, trái lại y loạng choạng lùi lại ba bước.

Trong chớp mắt, các cao thủ trong cung đều nghe có một tiếng “soạt” rất nhỏ.

Song phương phân ra, lúc ấy Bạch Anh Kỳ mới nhìn rõ ràng. Trên áo Mạnh Hoa có vết của ba dấu điểm còn bầm hiển nhiên do đầu trức trượng của đối phương điểm trúng vì đầu trức trượng của Đại Cát dính đầy đất bùn. Y nghĩ thầm: “Chung trưởng lão kêu tiểu tử ấy thay thế ta đối địch tỷ thí lần này khiến ta mang thẹn, ai ngờ mới ở chiêu đầu đã bị đối phương điểm trúng, đối phương hạ thủ lưu tình. Hừ, không biết y còn dám đánh tiếp nữa không?” Theo mắt nhìn của y, Mạnh Hoa chắc chắn đã thua rồi. Nhưng khác hẳn với ý nghĩ của y, y thấy gương mặt Chung Triển rất vui vẻ còn Ưu Đàm pháp sư và Xa La pháp sư mặt chau mày rừ, Ưu Đàm pháp sư cố giữ phong độ cao thủ, vừa chau mày đã vội miễn cưỡng lộ vẻ vui mừng khen một câu:

- Tuyệt chiêu, Chung trưởng lão, xin chúc mừng quý phái đã xuất hiện một nhân tài siêu việt. Như y niên kỷ còn ít mà võ công đã như thế, ta già đời ít thấy lắm đó! Chung Triển mỉm cười:

- Hai người đều giỏi, xin pháp sư đừng khen ngợi đệ tử đệ bị của chúng tôi quá đáng làm ta thêm thẹn. Kim bát của lệnh sư diệt vô cùng hiệu dụng. Lão hủ hôm nay được thấy qua đúng là đại khai nhãn giới! Xa La giận dữ thay đệ tử, vùng vằng:

- Đúng vậy, chiêu này cả hai bên đều có sơ hở nhưng chúng ta tỷ võ chứ không phải quần đấu. Dù đồ đệ ta có thua cũng chỉ là tạm thời.

Bạch Kỳ Anh cực kỳ lạ lùng: “Rõ ràng tiểu tử đã bị thua, tại sao như khẩu khí của bọn họ thì hình như tiểu tử lại chiếm thượng phong”.

Nguyên vì y không biết khi chàng hít hơi thóp bụng, đầu kiếm của chàng tuy bị hấp lực của kim bát hút nghiêng đi nhưng dư lực của nó vẫn không suy giảm, đánh trúng trức trượng của đối phương rồi thuận thế đâm tới nữa, xuyên qua tầng bào của Đại Cát nếu y không cấp tốc lùi lại, ắt đã bị thụ thương rồi.

Bất quá Bạch Anh Kỳ chỉ là người đứng quan sát trận đấu nên không nghe được tiếng kiếm đâm qua tầng bào rất nhỏ và cũng không nhìn thấy tầng bào đã bị rách một lỗ lớn. Y chỉ nhìn thấy rõ áo chàng bị điểm ba điểm ngay trước ngực còn tầng bào bị rách y lại không nhìn thấy.

Đại Cát được sư phụ khích lệ vừa bước lui liền đứng lại giọng âm ức:

- Sư phụ an tâm, đệ tử không để thua tiểu tử đâu.

Hai người lại tiếp tục giao phong, Mạnh Hoa lần này cẩn trọng hơn, chiêu hư nhiều hơn thực và cứ lui dần như e dè sợ cổ quái của kim bát Đại Cát, không dám để cho kiếm đụng vào kim bát. Nhưng mỗi lần chàng lùi một bước đều hóa giải hết các thế công kích của đối phương.

Xem ra Đại Cát hoàn toàn dùng thế tấn công nhưng Bạch Anh Kỳ lại hết sức thắc mắc.

Nhưng không riêng Bạch Anh Kỳ thắc mắc. Hai vị Thiên Trúc thần tăng so với y còn âu sầu lo lắng hơn nữa. Ưu Đàm pháp sư lo rằng Mạnh Hoa bất quá là đệ tử đời thứ ba Thiên Sơn phái, chỉ điểm võ công cho chàng bất quá là Đường Gia Nguyên - con trai của Đường Kính Thiên - thế thì bản lãnh của Đường Kính

Thiên biết đâu mà lường? Pháp sư vốn tự tin mình có thể đánh bại Đường Kính Thiên nên mới tìm đến đây, tình hình hiện nay khiến niềm tin đã bị lay động dữ dội.

Còn Xa La nghĩ bụng: “Tiểu tử tựa như chưa khám phá ra sự ảo diệu của kim bát, chỉ cần Đại Cát vận dụng linh động là lần này có thể thắng được”.

Đúng vậy, Mạnh Hoa quả chưa nhìn thấy sự cổ quái của kim bát nhưng đã có phần hoài nghi. Từ lúc chàng đánh bật trúc trượng của y ra, chàng đã nhận thấy công lực của y thua xa sư phụ y nhưng tại sao hấp lực kim bát của y lại có vẻ lợi hại hơn của sư phụ? Xét về lý thì hấp lực của bình bát mạnh hay yếu là tùy thuộc vào sự vận dụng nội công, Mạnh Hoa không tin là có yêu pháp.

Nguyên vì dưới đáy kim bát của y có giấu một khối từ thạch (nam châm). Cao thủ khi giao đấu, chỉ cần sai một chút đủ tạo thành sơ hở lớn, Đại Cát không đủ nội lực để vận dụng từ thạch hút chặt lấy kiếm của chàng chỉ đủ ảnh hưởng tới kiếm thể của chàng mà thôi.

Khi Chung Triền xưng trong kim bát của Đại Cát là “vô cùng diệu dụng” là có ý cảnh tỉnh, nhắc khéo chàng vì trưởng lão đã nhìn rõ sự cổ quái của kim bát chỉ vì không tiện nói thẳng với Mạnh Hoa.

Chàng tuy không phải ngốc nhưng vẫn chưa biết đáy kim bát có từ thạch. Tiếp tục trận đấu, Đại Cát vẫn sử dụng chiêu pháp trước, trúc trượng đánh ra hư chiêu để kim bát bên tay trái chụp xuống đầu chàng.

Đột nhiên chàng xuất tả chưởng vỗ vào kim bát của y, lần này chàng dùng nhục chưởng đối phó với vũ khí, giả như Đại Cát công lực cao hơn Xa La, chàng không dám liều đối phó như vậy nhưng vì chàng biết rõ công lực Đại Cát không bằng chàng nên xuất chiêu mạo hiểm.

Một tiếng “choeng” rất lớn, kim bát Đại Cát đã bị chàng đánh trúng, trường kiếm bên hữu thủ của chàng đâm tới liền đụng vào trúc trượng vận một vòng, trúc trượng thoát khỏi tay Đại Cát rơi xuống đất, thân hình của y cũng bị lực đẩy tới ngã nghiêng xuống.

Nguyên vì công thể của y rất mau, hốt nhiên bị khoái kiếm của chàng vận văng trúc trượng đi chẳng khác nào đang cưỡi xe ngựa mà con ngựa bị gãy chân trước, người ngồi trên mình ngựa cũng bị ngã chúi. Y ngã người xuống trước, hai đầu gối quỳ dưới đất. Mạnh Hoa rút kiếm vào bao, vội vàng đỡ y dậy mỉm cười:

- Không dám, ta đã nói không dám nhận người làm đồ đệ! Đại Cát đỏ bừng gương mặt, quơ lấy trúc trượng. Xa La pháp sư nói:

- Thắng bại bình gia là lẽ thường, tỷ thí ba lần, bất quá chúng ta mới thua lần đầu, chưa quan trọng gì, đợi đó sư phụ sẽ phục Chương danh dự cho người! Ưu Đàm pháp sư thấy sư đệ đã thua lần thứ nhất, muốn tự mình ra tỷ thí nhưng vội vàng đổi ý: “Ta thắng Chung Triền không có gì là khó, nhưng Chung Triền mà bại, lần thứ ba tất nhiên Đường chưởng môn sẽ xuất thủ, ai là người đối địch được? Sư đệ của ta chắc chắn không đủ bản lĩnh đối địch với chưởng môn, như vậy ba lần thua hai thì ta có thắng Chung Triền vẫn là thua. Chi bằng nhường cho sư đệ ta tỷ thí lần này, thắng bại tuy chưa rõ nhưng vẫn còn hy vọng”.

Tính tình Xa La đơn giản hơn, lão không cần suy nghĩ thiệt hơn như sư huynh, vội vàng nhảy ra:

- Tứ vị trưởng lão Thiên Sơn phái, ta xin lĩnh giáo hết ba vị, lần này ta chỉ mong được tỷ thí với Chung trưởng lão, niên kỷ của trưởng lão hơn ta, thể lực có lẽ cũng không hơn ta, trưởng lão hãy ra tay trước, ta không thềm chiếm tiện nghi đâu.

Chung Triền cũng rất mong được tỷ thí với Xa La liền đáp:

- Người có cần nghỉ ngơi một chút không? Xa La nóng nảy:

- Ta chỉ sợ trưởng lão cho rằng ta chiếm tiện nghi thôi. Nói thực, tuy ta vừa đấu xong với hai vị sư đệ của trưởng lão nhưng không hề hao tổn chân lực.

Chung Triền đáp:

- Tốt lắm, nếu người nhất định, ta xin bồi tiếp. Người muốn tỷ thí ra sao? Xa La nói:

- Tên đệ tử đệ bị của trưởng lão kiếm pháp rất tinh diệu, chắc rằng kiếm pháp của trưởng lão còn cao minh hơn? Trước tiên ta muốn lãnh giáo kiếm pháp.

- Được lắm, nhưng xin đợi một chút.

Trưởng lão quay đầu lại gọi:

- Anh Kỳ, kêu người đem kiếm lại đây cho ta.

Nguyên vì Chung Triễn không có đeo kiếm, khi giao đấu với Mạnh Hoa, Chung Triễn cũng chỉ dùng chưởng pháp.

Bạch Anh Kỳ đáp:

- Đệ tử biết rằng sư bá sẽ cần kiếm nên đã sai Tiêu sư đệ mang lại đây rồi! Liền dâng kiếm lên.

Đó là một bao kiếm nhìn rất kỳ dị như loại cổ kiếm rất quý giá. Nhưng khi Chung Triễn trịnh trọng từ từ rút kiếm ra thì đó là một thanh kiếm bằng gỗ! Xa La biến sắc:

- Chung trưởng lão, trưởng lão dám dùng thanh kiếm gỗ này đối phó với trúc tượng và kim bát của ta ư? Ta không muốn chiếm tiện nghi, xin báo trước: trúc tượng của ta là một loại bảo vật kim khí đó! Nói lời này đương nhiên Xa La không muốn Chung Triễn xem thường.

Chung Triễn cười nhè nhẹ:

- Ta từ bốn mươi tuổi trở lại đây chỉ dùng kiếm gỗ, ta dùng nó đã hai mươi năm hơn rồi nên đã quen tay không muốn thay đổi nữa, hà huống chúng ta chỉ cần ẩn chứng võ công, điểm trúng người là dừng lại, hà tất phải dùng vũ khí giết nhau? Ai chiếm tiện nghi, không cần phải nói tới.

Ưu Đàm pháp sư hơi cau mày:

- Sư đệ, người đã luyện võ công hơn mười năm làm sao lại nói hồ đồ thế? Thanh kiếm gỗ trong tay Chung trưởng lão e rằng còn lợi hại hơn bảo kiếm trong tay kẻ khác nữa đó! Xa La chợt tỉnh ngộ thầm nghĩ bụng: “Lão già này dám dùng kiếm gỗ đối phó, nội công tạo chỉ nhất định phải cao hơn ba vị sư đệ xa, ta không nên khinh mạn”.

Nên biết người đã đạt tới trình độ võ học cao minh thì lá cây ngọn cỏ cũng có thể biến thành vũ khí giết người được. Xa La tuy chưa đạt được trình độ như vậy nhưng lão cũng từng biết điều đó.

- Tốt lắm, ta mong được đại khai nhãn giới. Chung trưởng lão, mời ra chiêu!

- Chủ phải chiêu khách, đại pháp sư ngàn dặm đến đây, xin mời ra chiêu trước! Xa La quát lớn:

- Tốt lắm, ta không dám khách khí nữa.

Trúc tượng đâm tới như kiếm, nhắm ngay ngực Chung Triễn. Chung Triễn đợi trúc tượng của lão đến thật gần liền xuất chiêu Xuân Phong Tác Triễn, dùng kiếm gỗ đẩy trúc tượng ra, đây là chiêu Dĩ Dật Đãi Lao nên công lực lên đến tuyệt đỉnh, chỉ nghe một tiếng “đình”, trúc tượng bị đẩy vệt ra, kiếm gỗ dư thế vẫn chưa suy giảm đâm thẳng tiếp tới, trong lúc khẩn cấp thì một tiếng “đang”, kiếm gỗ chạm vào kim bát quay ngoặt trở lại.

Chiêu này Chung Triễn tuy không chiếm thượng phong nhưng đã hơn đối phương rồi.

Kiếm gỗ chạm mạnh vào kim bát mà vẫn không gãy đã ra ngoài tưởng tượng của Xa La, chẳng những thế nó còn hóa giải luôn chiêu thế của Xa La nữa: “Nội công của lão già này quả nhiên hơn ta một bậc, may mà lão dùng kiếm gỗ ta mới có phương thủ thắng. Được lắm, trước tiên hãy tiêu hao bớt chân lực của lão đã.” Chiêu pháp Xa La liền biến đổi.

Chung Triễn đã thấy Mạnh Hoa đánh bại Đại Cát. Binh khí của Xa La giống hệt với binh khí đồ đệ Đại Cát của lão, chiêu pháp cũng có vẻ tương đồng. Mạnh Hoa đã có thể đánh bại Đại Cát, Chung Triễn tự tin mình cũng có thể đánh bại Xa La.

Bất ngờ chiêu pháp Xa La biến đổi, hoàn toàn không giống gì với chiêu pháp của đồ đệ nữa.

Lão đảo lộn kim bát đặt nó ngược lên biến thành như cái thuẫn còn trúc tượng lại biến thành phán quan bút dùng để điểm huyết. Kỹ thuật điểm huyết của Thiên Trúc khác với Trung thổ rất kỳ ngụy. Lão dùng kim bát làm thuẫn đủ để phòng ngự kiếm gỗ.

Nguyên vì kim bát của Xa La cũng có hấp lực nhưng hoàn toàn dựa vào sự vận dụng nội công chứ không dẫu từ thạch như kim bát của đồ đệ. Nhưng lão vẫn lo sợ nội công của Chung Triển cao mình hơn lão, lão chắc ăn bằng cách biến kim bát thành thuẫn hộ vệ còn trúc tượng tấn công khả dĩ có thể khắc chế được kiếm gỗ.

Trái lại Chung Triển hoàn toàn dựa vào thực học, kiếm gỗ xuất chiêu chớp nhoáng ảo diệu làm Xa La liên tiếp lùi lại nhưng Chung Triển vẫn chưa kết thúc cục diện được vì Xa La công thể biến ảo vô cùng mau lẹ, kỹ thuật điểm huyết của lão linh ứng vô song, hốt như thanh đình điểm thủy, hốt như vượn hú ve kêu, hốt như mãnh hổ gào thét, chính phủ phân thủ, điểm qua quét lại, không bao giờ đầu trượt rời khỏi các yếu huyết của đối phương.

Các đệ tử Thiên Sơn phái vây xung quanh xem, nhìn vị sư bá của mình biểu xuất binh sinh sở học đều run sợ đến đổ mồ hôi. Cả Mạnh Hoa võ công hơn người mà cũng có phần lo lắng trước tình hình này. Chung Triển rõ ràng rất khó thủ thắng nhưng không dễ gì thua sớm. Tuy biết như thế nhưng thấy rõ sự lợi hại kỹ thuật điểm huyết của Xa La, chàng bất giác kinh hoàng: “Kẻ đứng đầu Ngũ Quan là Đặng Trung Ngải, ta tưởng là tối cao về pháp môn điểm huyết nhưng so với Xa La thực như ánh nến trước mặt trời.” Đánh thêm một lúc nữa, kiếm thể của Chung Triển càng lúc càng chậm dần, đầu kiếm dường như có đeo tảng đá nặng nghìn cân, đông một thể, tây một thể so với thể tấn công thần tốc của Xa La thật là khác hẳn, bày ra thế cục rất kỳ dị.

Mà quả là kỳ dị vì kiếm pháp của Chung Triển tuy vô cùng chậm chạp nhưng hình như có sức ngăn trở rất lớn, Xa La không sao tấn công được nữa. Dần dần Xa La buộc cũng phải theo chiêu pháp của Chung Triển, công thể chậm lại dần.

Mạnh Hoa ngậy người nhìn đấu pháp, đột nhiên chàng nhớ lại yếu quyết của Trương Đan Phong và sự nghĩ được những điều ẩn ý bên trong đó. “Rõ ràng đây là kiếm thuật tối cao!” Chàng ôn lại toàn bộ Vô Danh Kiếm Pháp, bỗng nhiên mọi khúc mắc trong ấy rõ ràng phơi bày như Chung Triển cố ý chỉ điểm riêng cho chàng.

Chung Triển càng đánh chậm càng chiếm thượng phong, điều này tất cả cao thủ đứng trong Song Hoa Cung đều nhận thấy, chỉ có chúng đệ tử Thiên Sơn phái là trong lòng vẫn còn lo sợ.

Mạnh Hoa nhận thấy Chung Triển có phần thắng rất an tâm: “Tiếc rằng trường lão sử dụng kiếm gỗ, nếu không đã có thể thắng rồi!” Qua một lúc nữa, lại thấy trên đỉnh đầu Chung Triển bốc lên một luồng khí trắng mỏng manh và mặt đầm đìa mồ hôi đổ xuống. Hai sự đệ Cam, Lý đều biến sắc mặt. Mạnh Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, lòng muốn kêu lên: “Nguy rồi, xem tình hình như vậy, Chung Triển không thể kéo dài trận đấu được”.

Nguyên vì Chung Triển dùng kiếm gỗ tuy chiếm được thượng phong nhưng nội lực tiêu hao rất lớn, nếu trường lão không tốc chiến tốc thắng chỉ sợ tình hình sẽ đảo ngược.

Bỗng nhiên nghe “đang” một tiếng, kiếm gỗ đâm trúng kim bát văng trở lại còn dư lực đâm hơi nghiêng về phía ngực Xa La, chiêu này ngoài dự tính của Xa La, lão vội vàng thu trúc tượng, dồn hết khí lực toàn thân vào trúc tượng xuất chiêu Hoàn Hảo Giả Kim Lương.

Toàn chúng quan chiến “ồ” lên một tiếng lớn, chỉ thấy trúc tượng và kiếm gỗ đều thoát khỏi tay hai người.

Trúc tượng của Xa La là một báu vật được chế từ loại kim khí rất quý của Thiên Trúc, cả hai đều bị nội lực đối phương chấn động buông rơi, nếu xét về lý thì Chung Triển đã thua vì một là Chung Triển tự nguyện sử dụng kiếm gỗ, hai là tuy đối phương rơi mất trúc tượng nhưng kim bát vẫn còn trên tay như vậy nếu nói binh khí của Xa La chưa rơi hết cũng vẫn đúng.

Nếu Chung Triển không đánh rơi được toàn bộ binh khí của đối thủ tất là nhận thua và như vậy lần tỷ thí thứ ba không còn ai đủ bản lĩnh đối đầu với đệ nhất cao thủ Ưu Đàm pháp sư nữa. Chung Triển đứng vững lại, vừa buông rơi kiếm gỗ liền chấp hai tay vào nhau, song chưởng đánh ra lập tức.

Xa La quăng kim bát qua một bên quát lên:

- Được, ta với ngươi sẽ tỷ thí nội công với nhau! Lão làm ra vẻ chiều ý Chung Triển vì đã biết chắc nội lực của đối phương hao tổn rất nhiều rồi. Lúc ấy song chưởng Chung Triển đã đánh tới, thế như di sơn đảo hải,

Xa La vội cắt chưởng lên đối đầu.

Bốn chưởng chạm vào nhau, phát ra tiếng như sấm sét, hai người chân trụ xuống như bị đóng đinh vào nền nhà, song chưởng dính chặt vào nhau bất động.

Tỷ thí nội công thoát nhìn không sôi động bằng tỷ thí võ khí quyền thuật nhưng thực sự nguy hiểm hơn nhiều. Trong cuộc tỷ thí nội công ai sức mạnh hơn sẽ thắng, sức kém sẽ bại chứ không hề có may mắn. Người bại trong thi đấu nội công nếu không chết ắt cũng bị trọng thương.

Tất cả mọi người hầu hết đều chú tâm vào hai đối phương áp chưởng lực vào nhau tỷ thí nội công, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào nổi lên càng lúc càng lớn. Tiếp theo là tiếng binh khí chạm nhau trong động vọng lại, rồi tiếng hò hét hỗn loạn, tiếng chửi rủa ở trong Song Hoa cung đều nghe rõ ràng.

Chung Triền và Xa La đều tập trung vào vận công như không nghe thấy gì, cả hai đối tư thế cùng ngồi xuống khoanh chân, song tay vẫn ép vào nhau bất động.

Tỷ thí nội công rất nguy hiểm, song phương không ai dám phân tán tinh thần chút nào.

Bên ngoài tiếng la hét càng lúc càng to hình như đã có đệ tử Thiên Sơn phái thụ thương.

Trong Song Hoa Cung lúc này trừ Mạnh Hoa còn có một số đệ tử Thiên Sơn phái và hai trưởng lão Cam Kiến Khang, Lý Tín Nghiêu. Họ vốn rất nóng nảy, mở miệng trách móc Ưu Đàm pháp sư dù chưa biết chuyện gì xảy ra bên ngoài.

- Đại pháp sư trụ trì chùa Na Lan Đà Tự, một đại tông sư của võ học quý quốc sao không giữ chữ tín nghĩa? Ưu Đàm pháp sư hỏi:

- Sao lại không giữ tín nghĩa?

- Người cùng sư huynh của ta đã hứa sẽ tỷ thí ba lần ở đây sao không giữ lời? Ưu Đàm pháp sư xụ mặt:

- Chúng ta chẳng phải đang đấu lần thứ hai đó sao? Ta nào có trợ lực gì cho Xa La mà người bảo không giữ lời? Cam Kiến Khang căm giận:

- Thế bên ngoài tiếng hò hét là của ai? Ưu Đàm pháp sư kinh ngạc:

- Người là chủ nhà mà còn không biết, ta làm sao biết được xảy ra chuyện gì? Lý Tín Nghiêu là người thận trọng, vội vàng xen vào:

- Giả như không phải pháp sư nhân người đang nguy cấp tấn công xin mời pháp sư ra ngoài kèm chế bộn đệ tử.

Ưu Đàm pháp sư lắc đầu:

- Xin tha thứ, ta không đủ năng lực vì bọn ấy đâu phải đệ tử của ta? Cam Kiến Khang căm giận:

- Người nói gì thế? Bọn đến đây phá rối nếu không phải là đệ tử của Na Lan Đà Tự thì là của ai? Ưu Đàm pháp sư chậm rãi:

- Người lầm rồi. Ta có thể bảo chứng chúng ta không có ai thêm động thủ cả. Nếu không tin người cứ đi ra ngoài quan sát thử xem ai là người gây rối ở đây? Cam Kiến Khang, Lý Tín Nghiêu đều trù trù chưa quyết thì thấy sư huynh Chung Triền đã đấu nội công đến quyết liệt. Ưu Đàm pháp sư như nhìn rõ tâm trạng hai trưởng lão cười nhạt:

- Người sợ ta lén hại sư huynh của người ư? Hừ nếu ta có ác ý đó ta đã hại từ rồi. Quý phái đang gặp nạn ta không trợ lực thì thôi, lẽ nào làm việc đê tiện đó? Sở dĩ ta muốn ở lại đây là để đấu lần thứ ba. Huống gì chưởng môn quý phái chưa xuất hiện, ta đi đâu sao được? Cam Kiến Khang tính rất nóng nảy vội vã chạy ra cửa ngõ ra sân một chút rồi chạy vào nói:

- Quả nhiên không phải đệ tử của pháp sư. Sao pháp sư không nói rõ ngay từ đầu? Ưu Đàm lạnh lùng:

- Ta nói có ai nghe đâu? Hãy đi ra mà dàn xếp đi, chỉ cần lưu lại đây một người là đủ rồi. Đệ tử đệ của ta thắng sư huynh của người cũng có người chứng kiến.

Cam Kiến Khang đứng dậy quay đầu lại nhìn thấy Mạnh Hoa. Lúc ấy Lý Tín Nghiêu cũng đứng dậy chuẩn bị cùng sư huynh đi ra ngoài. Mạnh Hoa vội nói:

- Lý trưởng lão, xin trưởng lão ở lại đây với Chung trưởng lão, văn bối cùng ra với Cam trưởng lão được rồi.

Lý Tín Nghiêu đã thấy bản lãnh của chàng, trưởng lão yên tâm ưng thuận liền.

Mạnh Hoa và Cam Kiến Khang đi ra ngoài cửa Song Hoa Cung.

Nhìn kỹ thì quả đệ tử của Ưu Đàm pháp sư chỉ có vài người, vẫn đứng yên ngoài cửa trên mấy bậc thang bằng đá tự thủ bằng quan, không có vẻ gì muốn động thủ.

Đệ tử Thiên Sơn phái đang ác đấu với một bọn địch nhân không biết rõ lai lịch ở ngoài sân càng lúc càng kịch liệt. Địch nhân có khoảng trên hai mươi tên, ưu thế có vẻ đang thuộc về họ vì trong bọn có vài tên võ công cao cường vượt lên hẳn các đệ tử Thiên Sơn phái.

Mạnh Hoa phát hiện ra trong bọn địch có một tên tóc đỏ hoe và khi Cam Kiến Khang vừa đi ra đã nhìn thấy một trong Thiên Sơn Tam Anh là Tiêu Ánh Dương vừa bị trúng thương.

Chàng đã nhận ra tên tóc đỏ hoe là Âu Dương Xung, sư phụ của Ân Kiếm Thanh, nhưng trong đám hỗn chiến chàng chưa nhìn thấy Ân Kiếm Thanh đâu, không biết y có đến nơi đây không? Khi Cam Kiến Khang nhận ra yêu nhân tóc đỏ chính là lúc hắn đang đánh một chưởng vào Bạch Anh Kỳ, Anh Kỳ là cao thủ đệ tử đời thứ hai, sử dụng kiếm đối đầu với chưởng nhưng rất nao núng.

Cam Kiến Khang cả giận:

- Lao Siêu Bá, Thiên Sơn phái và người không có liên quan gì, sao người nỡ dả thương sư diệt của ta? Mạnh Hoa đã bước xuống mấy bậc thêm và vội lên tiếng:

- Cam sư trưởng lão, tên Lao Siêu Bá cũng chính là thủ phạm dả thương phu nhân của thiếu chưởng môn đó! Chuyện này chàng đã nói cho Chung Triển và Bạch Anh Kỳ rõ nhưng Cam Kiến Khang chưa biết.

May mà Cam Kiến Khang đến vừa kịp, khi kiếm của Bạch Anh Kỳ bị Lao Siêu Bá đánh bật ra và trào công của hắn đang đập xuống tỳ bà cột của Bạch Anh Kỳ. Còn đứng cách xa hơn bảy bước, Cam Kiến Khang đánh phách không chưởng tới, đẩy người Lao Siêu Bá lão đảo lùi lại, trào của hắn trượt vào khoảng không.

Lao Siêu Bá ha hả cười lớn:

- Việc gì ta không dám? Đúng đó, vợ của Đường thiếu chưởng môn các người bị ta giết chết rồi, người cứ đến mà báo thù. Ha ha, chỉ sợ thân người cũng khó bảo toàn làm sao báo thù được? Cam Kiến Khang giận bừng bừng, đánh liên liên hoàn tam chưởng, công phu Đại Suất Bi Thủ của Lao Siêu Bá tuy xưng là “thiên hạ vô song” nhưng vẫn còn kém Cam Kiến Khang một bậc, ba chiêu liên tiếp hắn chỉ chế phục được hai chiêu.

Lúc này Mạnh Hoa phát hiện thêm một người quen Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá, đó là tên đứng đầu Ngũ Quan Đẳng Trung Ngải và tên Thanh đình đại nội cao thủ Vệ Thác Bình.

Âu Dương Xung xưa nay vốn là người lưu trú tại vùng biên giới xa xôi, người này với các nhân vật võ lâm Thiên Trúc sẵn có giao tình rất nồng hậu, hắn được tin từ Đại Cát pháp sư là Thiên Trúc nhị thần tăng tìm đến Thiên Sơn phái ẩn chứng võ công, lại biết tin Đường chưởng môn nhân đang thời gian bế quan luyện công từ Ân Kiếm Thanh, liền báo tin đến Lạp Tát cho Vệ Thác Bình và Đẳng Trung Ngải biết rồi triệu tập bọn cao thủ tà phái kéo đến Thiên Sơn, nhân cơ hội định tàn phá Thiên Sơn phái trừ đi một gai nhọn trong mắt Thanh đình vì đệ tử Âu Dương Xung là Âu Dương Nghiệp vốn là phó thống lãnh ngự lâm quân của triều đình nhà Thanh. Nhà Thanh và Thiên Sơn vốn có cật cừu với nhau từ lâu, tất cả võ lâm quần hùng đều biết.

Cam Kiến Khang thừa thắng áp đảo tới, bỗng lão có cảm giác một luồng gió nóng quạt vào mặt như có ngọn lửa cháy cạnh người, lão hoảng sợ rút trường kiếm ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật đâm thẳng vào chưởng tâm ngay huyệt Lao Cung của đối phương. Té ra Âu Dương Xung đã đánh chưởng hợp lực cùng Lao Siêu Bá tấn công Cam Kiến Khang. Lao Siêu Bá được sự trợ thủ của Âu Dương Xung phấn khích hẳn lên, dồn Cam Kiến Khang liên tiếp lùi lại.

Bạch Anh Kỳ hít dài một hơi, y trong bụng rất sợ và ngoài mặt hết sức hồ thẹn vì đến bây giờ y mới rõ tất cả những điều Mạnh Hoa nói trước đây đều là sự thật, quả nhiên Đường sư tẩu của y bị Lao Siêu Bá đả thương nhưng hiện giờ thời gian cấp bách không để cho y hối hận, y hít dài chân khí, thở mạnh ra tập trung tinh thần xông vào trận chiến.

Trừ Đường Gia Nguyên không kể, trong các đệ tử đời thứ hai của Thiên Sơn phái, y là cao thủ đệ nhất nên cùng liên thủ với sư thúc, song kiếm cùng hợp một công phu rất ảo diệu có thể đánh ngang hàng với Lao Siêu Bá và Âu Dương Xung.

Tiêu Anh Dương đã bị Âu Dương Xung đả thương nhưng may vết thương không lấy gì làm nặng, nhìn thấy trước mắt sư thúc và sư huynh ác đấu cùng đối phương, chẳng thể dừng khập khiễng cầm trường kiếm chạy đến định trợ lực.

Bạch Anh Kỳ hỏi:

- Hàn sư đệ đâu rồi? Hàn Anh Hoa là người có vị trí thấp nhất trong Thiên Sơn Tam Anh. Ý của họ Bạch không muốn Tiêu Anh Kỳ tiếp cứu vì thấy y đang bị thương, chỉ muốn y gọi Hàn Anh Hoa lại đây, không ngờ Tiêu Anh Dương ập ứng trả lời:

- Hàn sư đệ... y... y... bị trúng ám khí cực độc rồi! Mạnh Hoa đang đứng gần đó, nghe Tiêu Anh Dương nói “trúng ám khí cực độc” bỗng chấn động đầu não, khoái kiếm của chàng thoát khỏi vỏ xuất liên chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa gạt phăng chiêu thế của cả Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá, giải vây cho Cam Kiến Khang và Bạch Anh Kỳ rồi vội vàng hỏi Tiêu Anh Dương:

- Hàn Anh Hoa trúng loại ám khí gì? Tiêu Anh Dương đảo mắt, ngượng nghịu:

- Ở chung quanh đây thôi, nhưng chưa tìm ra là ai! Chàng vội nói:

- Ta với huynh đài phải tìm cho ra! Tiêu Anh Dương thấy sư thúc và sư huynh có thể đối phó với hai tên ma đầu trong lòng thầm tính toán: “Nguy hiểm nhất trong bọn địch nhân có lẽ là tên phát ám khí. Lý sư thúc hiện bị kẹt trong Song Hoa Cung không thể ra được. Người duy nhất có thể đối phó với địch nhân chỉ có tên tiểu tử họ Mạnh này. Hừ, ta phải cùng y tìm độc thủ ấy mới được!” Đến bây giờ ngay Tiêu Anh Dương cũng không thể tin Mạnh Hoa là gian tế được nữa, vả lại y đã thấy tận mắt chàng hết sức tận lực với Thiên Sơn phái rồi.

Cuộc chiến đấu hỗn loạn đã lên tới cực điểm, cả hai bên đều có nhiều người thụ thương được đồng bọn dìu vào khu rừng rậm rạp dưỡng thương. Tiêu Anh Dương tự biết mình bản lãnh còn thua xa Mạnh Hoa nên nói:

- Huynh đài cứ đi tìm tên phát ám khí, bọn ta đủ sức chống cự ở đây rồi. Tên ác nhân này hình như đeo mặt nạ vì gương mặt hắc lạnh lẽo như mặt người chết! Trong đám hỗn chiến gần trăm người như thế này làm sao chàng có thể nhìn tận mắt mọi người để tìm ra ai là người có gương mặt lạnh lẽo như người chết? Trước mắt chưa tìm được ai đã thấy xuất hiện Đặng Trung Ngải.

Mạnh Hoa quát lên:

- Hay lắm, ta lại thêm một lần được thấy công phu điểm huyết của người! Hãy xem công phu điểm huyết của ta đây! Đặng Trung Ngải cười ha hả:

- Té ra lại gặp tiểu tử rảnh rỗi này. Ha ha, sợ rằng lần này người không chiếm được tiện nghi nữa, người học được công phu gì thêm, xin lãnh giáo! Họ Đặng đã đụng độ với chàng mấy lần nên rất e dè, nhưng hôm nay hắc cầy thế đông, khi nghe chàng đòi đấu sở trường của hắc liên tự tin nghĩ bụng: “Người muốn tỷ thí công phu điểm huyết với ta thực là tự thân tìm vào chỗ chết!” Mạnh Hoa càng khiêu khích:

- Công phu điểm huyết ta mới học được sáng nay, thử xem người có hơn không! Đặng Trung Ngải cho chàng đùa mình, không thêm để ý, không ngờ đầu kiếm của chàng xẹt tới khiến hắc liên giật mình hoảng sợ vì kiếm chàng sử dụng chẳng khác gì phán quan bút, quả nhiên là thủ pháp điểm huyết.

Đặng Trung Ngải vô cùng bất ngờ vì thủ pháp điểm huyết của chàng cực kỳ ảo diệu vì hắc liên là một cao thủ pháp môn này cũng không biết chàng sẽ đánh tới huyết nào, trong lúc rối loạn chỉ còn biết lấy công làm thủ, phán quan bút tả yểm hộ trước ngực còn phán quan bút hữu điểm vào huyết Dũ khí của chàng. Dũ khí

huyệt là huyệt hội hợp của nhâm mạch và đốc mạch, chiêu này chính là một chiêu rất nguy hiểm. Chàng quát lên: “Giỏi lắm!”, lời chưa dứt thân hình lật qua một bên, kiếm thế đâm ngang vẫn là chiêu thế dùng thủ pháp biến kiếm thành phán quan bút. Đặng Trung Ngải tưởng chàng định điểm vào hai huyệt Quan Nguyên và Liêm Tuyền hoảng loạn vội vàng đưa song bút song song ra đỡ.

Nói về pháp môn điểm huyệt ở Trung Nguyên có lẽ cao cường nhất là Liên gia ở Sơn Tây với Tứ Bút Điểm Bát Mạch nhưng Tứ Bút Điểm Bát Mạch muốn thi triển phải có hai người hợp đấu. Ba mươi năm trước Liên gia song kiệt là Liên Thành Bích, Liên Thành Vương là hai anh em sinh đôi, chết một lúc không còn ai kế thừa được tuyệt kỹ ấy nữa, công phu ấy thất truyền. Đặng Trung Ngải học được pháp môn điểm huyệt của họ Thạch ở Thiểm Bắc rồi sau lại được hậu nhân của nhà họ Liên kết nạp, nên có thể nói Đặng Trung Ngải hiện nay là người kế thừa duy nhất của nhà họ Liên, nhưng hắn không học được Tứ Bút Điểm Bát Mạch mà chỉ học được Song Bút Điểm Tứ Mạch và được võ lâm giới công nhận là đệ nhất cao thủ về điểm huyệt.

Hắn xuất chiêu Song Phong Thập Vân phản kích lại Mạnh Hoa chính là tuyệt đỉnh công phu của Song Bút Điểm Tứ Mạch, bút trái điểm vào hai huyệt của đốc mạch là Dương Bạch huyệt và Cốc Hư huyệt còn bút phải điểm vào hai huyệt của đối mạch. Bốn huyệt này đều là các tử huyệt và phương vị nằm khác hẳn nhau do đó rất khó phòng ngự.

Đặng Trung Ngải định ninh Mạnh Hoa chưa chắc biết được sự tinh diệu của Song Bút Điểm Tứ Mạch.

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, lần xuất chiêu tuyệt kỹ này họ Đặng nắm chắc Mạnh Hoa không thể đối phó, chỉ cần bị điểm trúng một huyệt đạo ắt chàng không chết cũng bị trọng thương.

Ai ngờ hắn tin tưởng hơi sớm, kết quả trái ngược hẳn với mong đợi của hắn. Người bị trúng thương lại là hắn chứ không phải Mạnh Hoa.

Trong lúc cấp bách chớp nhoáng, kiếm thế của chàng đột biến, xuất chiêu mau hơn hẳn một bước, đâm vọt vào vị trí mà hắn không thể nào tưởng tượng, đầu phán quan bút của hắn chưa kịp chạm vào áo chàng, kiếm của chàng đã đâm trúng Hoàn Khiêu huyệt trên đùi hắn. Hắn chỉ kịp kêu “ối chà” hai tiếng ngã lăn xuống đất.

Nguyên thủ pháp chàng mới học lên khi nhìn Xa La và Chung Triền giao đấu. Cách điểm huyệt của Xa La so với cách điểm huyệt của các môn phái Trung Nguyên không giống nhau làm sao Đặng Trung Ngải biết được? Bất quá Mạnh Hoa vừa mới học lên xong nên sử dụng cũng chưa được thuần thục nếu không Đặng Trung Ngải đã bị trọng thương rồi. Nói về công phu điểm huyệt chàng chưa thể hơn Đặng Trung Ngải được nhưng chàng có thể thủ thắng vì nhân chàng vận dụng được thủ pháp của khoái kiếm nên khi xuất thủ có mau lẹ hơn hắn. Cao thủ khi giao đấu, chỉ cần hơn một ly là đủ chiếm ưu thế huống gì khoái kiếm của chàng nhanh hơn phán quan bút của đối phương khá nhiều? Hoàn Khiêu huyệt là điểm trung tâm của Túc Thiếu Dương kinh mạch, bị điểm trúng huyệt này không ai có thể đứng vững được nên Đặng Trung Ngải ngã liền.

Mạnh Hoa cười lớn:

- Người là một đại quan sao lại lay ta vậy? Tiện dân không dám vô lễ đâu.

Liền đỡ Đặng Trung Ngải dậy, hốt nhiên chàng nghe có tiếng gió động sau lưng.

Chưởng lực không kém gì chưởng lực của Lao Siêu Bá, chàng không kịp đỡ họ Đặng liền phản thủ kiếm ngoặt về sau, không khác gì có mắt ở sau gáy, đầu kiếm đâm trúng vào Lao Cung huyệt giữa tay đối phương. Người đó nghiêng chưởng né kiếm, tả chưởng đánh vội tới vệt kiếm chàng ra.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, chàng đã kịp xoay người lại. Thì ra người đánh lên là Đại nội đệ nhất cao thủ Vệ Thác Bình. Một đồng bọn khác chạy lại đỡ Đặng Trung Ngải dậy, hắn cấp tốc vận khí giải huyệt không ngờ càng vận khí đùi càng đau đến nỗi chân không thể cử động được nữa khiến hắn hoảng kinh. Nên biết hắn mang danh điểm huyệt đại hạng gia, đương nhiên công phu giải huyệt cũng mười phần cao cường nhưng hiện nay càng vận khí giải huyệt càng đau đớn làm sao không kinh hoảng cho được? Vừa sợ vừa giận, hắn không biết làm sao ngoài cách ngoác miệng ra chửi.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Ấy là ta mới học lóm đó, người ném qua chắc cũng không đến nỗi tệ? Nếu người chưa phục ta sẽ đợi người giải huyết xong xin tái đấu.

Đặng Trung Ngải đỏ mặt vì thẹn, đành kêu đồng bọn đi tìm một góc vắng trong rừng ngồi dưỡng thương.

Tình hình hỗn chiến hiện giờ đang ngang ngửa vì coi như đã loại bớt một cao thủ lợi hại bên địch.

Vệ Thác Bình quát tháo:

- Tiểu tử kia, lần trước ở Bồ Đạt Lạp Cung, ta đã tha cho ngươi, lần này đừng hòng chạy thoát! Chàng mỉm cười:

- Rất tốt! Ta và ngươi lại có dịp thư hùng, người chạy sợ là người đó thôi! Trong lúc chàng nói, Vệ Thác Bình đã đánh ra ba chiêu và kiếm chàng cũng hóa giải bằng bảy chiêu. Vệ Thác Bình cười nhạt:

- Người nào e dè khoái kiếm của người chứ ta đây không sợ? Người còn bản lĩnh gì khác không? Chàng cười khiêu khích:

- Được, ta mới học được thêm chút công phu, để mời người ném thử xem sao! Kiếm pháp của chàng đang mau lẹ bỗng biến thành rất chậm chạp, Vệ Thác Bình dùng hết bình sinh sức lực, song chiêu đánh tới, có cảm giác như đụng phải tường đồng vách sắt vô tình không thể nào đẩy chiêu tới được nữa. Chiêu lực của hắn không khắc chế được kiếm thế của chàng nhưng kiếm pháp chàng cũng không thể công phá được chiêu phong của hắn.

Nguyên lai vì bản lĩnh của mỗi người đều có chỗ sở trường riêng về kiếm pháp đương nhiên chàng tinh diệu hơn nhưng nói về công lực Vệ Thác Bình cao hơn chàng. Khoái kiếm của chàng đụng độ với một nội gia cao thủ không thể phát huy được uy lực, chàng bỗng nhớ đến tuyệt chiêu kiếm gỗ của Chung Triển, lật tức biến chiêu.

Trong lúc kịch đấu, Vệ Thác Bình có lúc hay nóng ruột thủ thắng để lộ sơ hở, đột nhiên Mạnh Hoa đánh vọt thành khoái kiếm, miệng hô lên “Trúng này!” rồi tiếp theo là một tiếng “roạt” rất lớn, tay áo Vệ Thác Bình bị kiếm vạch một đường thấu tới thịt bắp vai. Vệ Thác Bình kêu lên mấy tiếng “ôi chà” liên tiếp lùi lại, sau khi thu hết bình sinh tung chiêu ra tự cứu.

Mạnh Hoa bị chiêu lực buộc phải lùi lại một bước tiếc rẻ vì vết thương trên bắp vai họ Vệ không lấy gì làm nặng.

Bên cạnh có tiếng bọn đệ tử Thiên Sơn hỗn loạn kêu to:

- Nguy rồi! Mau cứu Ân sư đệ! Vừa lọt tai ba tiếng “Ân sư đệ” chàng động tâm không thể không quay lại nhìn, không có thì giờ lý hội tới Vệ Thác Bình nữa.

Quả nhiên chàng thấy có một người đang đuổi theo Ân Kiếm Thanh có vẻ rất hốt hoảng dùng khinh công vượt lên bức tường rào chạy ra ngoài, người nọ vẫn không buông tha vọt theo luôn.

Trong cuộc hỗn chiến người này đuổi theo người khác vốn là chuyện thường nhưng vì người đuổi theo Ân Kiếm Thanh là một tên bản lĩnh xem ra rất cao nên các bạn đồng môn lo sợ tính mạng y nguy đến nơi và ai cũng biết Ân Kiếm Thanh là một đệ tử đời thứ ba rất được chưởng môn nhân yêu quý nên vội vàng thất thanh hô hoán.

Ba đệ tử Thiên Sơn phái gấp gấp viện thủ cho Ân Kiếm Thanh, vội vàng phi thân lên đầu tường định ngăn cản địch nhân đuổi theo, nhưng cả ba lập tức ngã lộn trở xuống. Người thứ bốn hoảng hốt gào lên:

- Mau mau đem Bích linh đan lại đây, vị sư huynh bị trúng ám khí tối độc rồi! Bích linh đan dùng Thiên Sơn tuyết liên luyện thành có công năng giải độc rất hiệu nghiệm, rất quý giá nên mỗi đệ tử Thiên Sơn phái đều có mang theo.

Mạnh Hoa chỉ cần nghe mấy tiếng “bị trúng ám khí tối độc” liền nghĩ tới tên phát ám khí mà Tiêu Anh Dương đề cập tới. Lúc đó tên hán tử phát ám khí đã vượt qua tường đuổi theo Ân Kiếm Thanh, Mạnh Hoa suy tính chắc chuyện này phát sinh thêm điều quái dị gì đây nên nghĩ: “Ta đừng để Ân Kiếm Thanh biết có người đuổi theo”, chàng cố ý diên trì một lát, quay sang Vệ Thác Bình:

- Tốt lắm, người đã đại ngôn, thế này ai trong chúng ta là người sẽ chạy đây? Có gan hãy lại đây tiếp đấu nữa được chứ? Vệ Thác Bình cứng cổ:

- Sẵn sàng, hãy đợi đó một chút! Kỳ thực hán cũng muốn theo Âu Dương Xung chạy gặp đồng bọn để mưu tính kế khác.

Chúc Kiến Minh chạy vụt đến, Tiêu Anh Dương nhỏ giọng nài nỉ:

- Đúng tên ác nhân phát ám khí đó! Mạnh thiếu hiệp hãy cứu Ân sư đệ với! Chưa dứt lời y cùng Chúc Kiến Minh liên hợp xuất thủ chặn Vệ Thác Bình lại:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu, người không đánh nổi Mạnh thiếu hiệp đâu, hãy đến đấu với chúng ta đây! Vệ Thác Bình cau tiết:

- Hai đứa bay là bọn tiểu bối Thiên Sơn phái tự tìm chỗ chết, đừng trách ta! Miệng nói tỏ ý giận dữ nhưng trong bụng hán chỉ muốn Mạnh Hoa đừng đến gần hán nữa.

Nếu gặp lúc bình thường, Tiêu Anh Dương và Chúc Kiến Minh không thể nào so với Vệ Thác Bình được. May gặp lúc hán vừa bị thương, tâm thần hoảng loạn nên hai người mới hợp thủ đấu ngang sức với hán.

Mạnh Hoa nhìn tình hình cân bằng nhưng xét chung đại thể, đệ tử Thiên Sơn phái có phần chiếm thượng phong nên yên tâm đuổi theo hán tử bí mật và Ân Kiếm Thanh.

-oOo-

6. Đường Chưởng Môn Nhân

Trước sau chàng gặp khá nhiều đệ tử Thiên Sơn phái bị thương, đang nằm dưỡng thương rải rác ven rừng, tất cả bọn họ đều trả lời không nhìn thấy Ân Kiếm Thanh. Chàng vẫn một mình càng lúc càng đi vào rừng rậm. E bị địch nhân phát hiện nên chàng ẩn thân sau những gốc cây bụi rậm vận dụng khinh công tuyệt kỹ chạy càng lúc càng mau.

Chạy một lúc qua hết mấy dãy núi mà vẫn không thấy tăm hơi hai người đâu, chàng nghĩ bụng: “Không biết bọn họ đến nơi nào rồi? Xem ra Ân Kiếm Thanh với tên hán tử bí mật có âm mưu gì đó chứ không phải truy đuổi lẫn nhau thật đâu. Ta hãy cố nhẫn nại thêm chút nữa xem sao?” Chính trong lúc chàng đang lo nghĩ, bỗng nghe lọt tiếng nói của Ân Kiếm Thanh:

- Người đừng ép ta quá như thế, nếu người đuổi ta đến cùng đường, ta đành liều thân cùng người.

Nghe thanh âm chàng đoán nơi chàng đứng cách xa Ân Kiếm Thanh chỉ còn hơn trăm bước.

Mạnh Hoa hoảng hốt nghĩ bụng: “Ta chưa phát hiện ra y, sao y đã phát hiện ra ta?” Chưa nghĩ hết ý chàng đã thấy tên hán tử kia xuất hiện, chàng chợt hiểu: “Thì ra y không phát hiện ra ta, y nói với tên yêu nhân này đây!” Quả nhiên người nọ cười nhẹ:

- Tiểu Ân, thôi đừng đùa nữa, ở đây không có ai đâu! Nơi Mạnh Hoa ẩn mình là một thạch nhai vượn ra thành hình chiếc răng khổng lồ, chỉ có chàng nhìn thấy bên ngoài chứ bên ngoài không thể nhìn thấy chàng được. Ân Kiếm Thanh và người nọ dù nằm mộng cũng không thể tưởng tượng lại có chàng ở đây.

- Chuyện giết tiểu tử tuy vậy chưa phải đại sự hiện nay. Người hãy dẫn ta đi, lúc về sẽ lập tức giúp người báo thù! Mạnh Hoa kinh nghi không hiểu chuyện gì mới là chuyện đại sự của bọn này nhưng nhất định đây phải là một âm mưu rất thâm độc của Ân Kiếm Thanh và tên họ Đường. Bọn chúng lại dẫn nhau đi, chàng rời chỗ ẩn thân cẩn trọng theo sau.

Khi còn ở trong Thạch Lâm chàng đã sớm luyện thành công phu khinh công siêu việt, hơn hai tháng nay chàng vượt biết bao núi cao rừng rậm núi thẳm hang sâu nên trình độ tiến thêm rất nhiều, khi thì triển như gió nhẹ lướt qua không hề lưu một dấu vết vùn vụt đi theo sau hai người vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ, tên họ Đường tuy tự hào bản lĩnh cao cường cũng không hề phát hiện.

Kỳ lạ là Ân Kiếm Thanh không hề dẫn tên họ Đường quay về Bằng cung mà cứ theo rừng rậm đi sâu vào quanh co đường núi đến sau một dãy núi cảnh vật càng lúc càng hoang sơ.

Đột nhiên cảnh vật trước mặt mở ra sáng sủa, té ra đã đến nơi một hòn đá cao hơn mười trượng hình dạng như chiếc bình phong che trước mặt.

Ân Kiếm Thanh dường như thắm mệt, dừng chân lại, giọng hạ thấp xuống:

- Tiên sinh nhìn kỹ hòn đá này, dưới chân nó có một thạch động, Đường Kính Thiên ở trong thạch động đó bế quan luyện công.

- Có ai giữ cửa động cho y không?

- Cứ theo ta biết, cứ ba ngày mới có người mang lương thực đến. Lần vừa rồi hôm qua vừa mới xảy ra. Trừ lúc đưa lương thực, không ai được đến nhiều loạn Đường chưởng môn, riêng chưởng môn mỗi ngày đến hoàng hôn mới xuất định một lần, còn ngoài ra, đều hoàn toàn giống các tăng nhân nhập định không có chút tri giác nào. Ta dám đảm bảo trong động không có một ai.

Tên họ Đường vui vẻ:

- Kỳ thật ta chẳng sợ ai phòng vệ đâu, chỉ sợ có người hô hoán khiến y tỉnh lại e phiền hà rắc rối lắm! Ân Kiếm Thanh cười nói:

- Ấy là người không biết quy cách bế quan luyện công của Thiên Sơn phái. Trước khi y xuất định có kêu gọi cách mấy cũng không lai tỉnh, nơi này lại âm u bí mật, đến bọn đệ tử đời thứ hai cũng không phải ai cũng biết cả đâu.

Người nọ có vẻ yên tâm:

- Công phu của người quả là không nhỏ. Đệ tử đời thứ hai cũng không biết, tại sao người lại biết?

- Ta biết qua tên hài tử Dương Viêm. Hài tử này được Đường chưởng môn vô cùng yêu quý. Có một lần Chung Triền sai hài tử mang lương thực đến đây, hài tử mới kể lại ta nghe, ta đòi đi theo, y thích ta lắm nên không cho ai biết cả.

Tên họ Đường cười ha hả:

- Không ngờ người lại lừa cả đứa trẻ con như thế! Được rồi, để ta giết chết Đường Kính Thiên xong ta sẽ nhờ người tiếp tục lừa nó để đối phó với bọn Mậu Trường Phong và Mạnh Nguyên Siêu! Đứng sau lưng bọn chúng là Mạnh Hoa bây giờ mới hiểu “đại sự” của chúng là mưu hại Thiên Sơn phái chưởng môn Đường Kính Thiên.

Tên họ Đường như vẫn còn thắc mắc hỏi tiếp:

- Nghe nói thời hạn bế quan luyện công của Đường Kính Thiên là bảy bảy bốn mươi chín ngày, như bây giờ là ngày thứ mấy? Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Chúng ta đến đây vừa vặn lắm, hôm nay chỉ trước một ngày là hết hạn rồi.

Tên họ Đường cũng là loại võ học đại hạng gia đương nhiên phải biết rằng một ngày trước thời hạn luyện công viên mãn là thời gian quan trọng nhất, người luyện võ công đã vào cảnh giới “vật ngã lưỡng vong” (chủ thể và khách thể cùng tan biến) đến một đứa trẻ nít cũng có thể hại được.

Tên họ Đường vui mừng đến cười phát ra tiếng:

- Như thế số mệnh Đường Kính Thiên nằm trong tay ta rồi. Y tin chắc không ai dám tới gần khi y luyện công nên y không cần đặt người bảo vệ. Ai ngờ ta lại có cơ duyên lớn đến thế. Hiện nay Thiên Sơn tứ trưởng lão đã bị Tây Trúc thần tăng cầm chân, môn hạ đệ tử lại lo chống bọn ngoại địch, biết lấy ai cứu y được? Ân Kiếm Thanh lại tăng tốc:

- Thật vậy, Đường gia vốn đã nổi danh thiên hạ, nay người giết chết được Thiên Sơn chưởng môn, uy danh càng chấn động bốn bể! Tên họ Đường lung lạc thêm:

- Dù sao việc này người cũng có công lao. Người yên tâm, ta không quên đâu, không bao giờ quên người đâu.

Một bên xướng một bên họa, không khác gì Đường Kính Thiên đã nằm trong tay chúng, nghe chúng nói Mạnh Hoa nửa kinh sợ, nửa phần nộ trong lòng phát thệ: “Dù ta có chết ngay ở đây ta quyết không để chúng bay thực hiện gian mưu!” Hai tên nọ không ngờ đến việc bỏ ngựa bắt ve, chim sẻ lại rình ở sau lưng, thêm nhanh chân chớp mắt đã đến cửa thạch động.

Mạnh Hoa ở sau lưng chúng không thể ẩn thân được nữa, trong khoảnh khắc chàng thi triển kinh công tuyệt kỹ xuất hiện trước mặt chúng đồng thời sử dụng Truyền âm nhập mật vận dụng nội công cất tiếng vang động:

- Đường chưởng môn, đề phòng ám toán! Chàng biết rõ Đường Kính Thiên đang bế quan luyện công, vị tất đã nghe tiếng kêu lớn của chàng, nhưng vô luận thế nào cũng thử xem ra sao hy vọng lay tỉnh được Đường Kính Thiên nếu không cũng làm đối phương hoảng sợ, chậm tay sát hại chưởng môn được chút nào hay chút này.

Tiếc rằng chàng chậm chân một chút, khi chàng vừa la lớn thì tên hán tử họ Đường đã lọt vào trong động, chàng vừa mới tới cửa động.

Ân Kiếm Thanh thủ ngoài cửa động đột nhiên nhìn thấy Mạnh Hoa, y run lên cầm cập nói trước liền:

- Việc này không liên quan gì đến ta. Mạnh huynh, xin đại huynh nhớ đến thúc phụ của ta...

Mạnh Hoa cấp thiết cứu tính mạng Đường Kính Thiên, không lý gì đến y, gạt y ra:

- Cút đi mau mau! Chàng tuốt kiếm khỏi vỏ, bước vào động.

Tên họ Đường nghe tiếng hô của chàng người cũng run lên cầm cập vội vàng xuất thủ.

Trong động đã chỉ có một mình Đường Kính Thiên đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa quả nhiên rất giống lão tăng nhập định hoàn toàn bất động. Tay tên hán tử phát ra một loạt ba loại ám khí tối độc.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Mạnh Hoa cũng đã vào tới nơi.

Tên hán tử họ Đường quay vụt lại tay lại phát lên lần nữa bắn ra một loạt Mai Hoa Châm theo thể Tiên Nữ Tán Hoa nhắm vào chàng.

Chàng vũ lộng chiêu Tam Chuyển Pháp Luân khoái kiếm tỏa ra quanh người đánh bật tất cả ám khí rơi xuống đất, đồng thời kiếm khí phát ra ánh sáng soi tỏ động đó.

Khoảng cách giữa tên hán tử và chàng rất gần, y định ninh chàng không có cách nào tránh được ám khí, ai ngờ kiếm pháp chàng tinh diệu ra ngoài cả dự liệu của y, nhưng lẫn trong những tiếng “vù vù” của kiếm pháp có mấy tiếng “đình đang” lạ hẳn nhưng vì trong tình hình khẩn yếu bây giờ chàng không đủ thì giờ chú ý. Nên biết Mai Hoa Châm nhỏ như sợi lông thỏ và nhẹ không khác gì mảnh bụi, làm sao phát ra tiếng rơi “đình đang” được? Nhưng y cũng như chàng trong lúc cấp bách này không có thì giờ lưu tâm. Chuyên cấp thiết trước mắt của y là phải giết chết Mạnh Hoa, y liền vội lùi vài bước phát tiếp ám khí.

Lần này ngoài Mai Hoa Châm y còn bắn cả Thấu Cốt Đinh, Thiết Tật Lê là những loại ám khí cực độc, kiếm pháp của chàng tuy mau lẹ sợ cũng khó đánh rơi hết được. Chàng vội lùi lại dựa lưng vào vách đá, giảm thiểu sự phòng ngự sau lưng, toàn thân tập trung ứng phó ám khí ở chính diện.

Đột nhiên sau lưng chàng có tiếng gió rít, thì ra Ân Kiếm Thanh nhìn thấy cơ hội ngàn năm liền lén lút bò đến rút kiếm đâm trộm tới phía sau lưng.

Mạnh Hoa đang tập trung hết trước mặt, sau lưng hoàn toàn không phòng bị, khi nhận ra kiếm Ân Kiếm Thanh đã đâm tới gần quá không có cách nào xoay sở, chàng than thầm: “Không ngờ chưa cứu được Đường đại hiệp, ta đã táng mạng vào tay gian đồ! ” Ai ngờ chuyện lạ đột nhiên xuất hiện.

Giữa lúc mũi kiếm Ân Kiếm Thanh sắp sửa đâm vào lưng Mạnh Hoa, y không biết ở đâu bay đến một vật gì trúng tay kiếm của y. “Xoảng” một tiếng, kiếm y rơi ngay xuống đất.

Giữa lúc ấy, đang ngồi khoanh chân, Đường Kính Thiên bỗng nhiên đứng thẳng dậy mắt mở rộng tay vỗ vai hán tử họ Đường chậm rãi nói:

- Người dừng tay lại, tha cho ta hiện tại không thể tiếp đãi người được! Hán tử họ Đường ngoài sở trường ám khí, bản lĩnh cũng không phải tầm thường vậy mà không chịu nổi cái vỗ vai của Đường Kính Thiên lập tức ngã xuống đất.

Ân Kiếm Thanh run bắn hồn phi phách tán chuyển thân vội chạy ra. Mạnh Hoa lúc ấy vui mừng phát cuồng chẳng buồn đuổi theo y nữa.

Đường Kính Thiên gọi:

- Kiếm Thanh, chạy đi đâu đấy? Tên này đến hại ta, sao người lại định ám toán người cứu ta? Ân Kiếm Thanh giả như điếc đặc, không dám quay đầu lại cứ thế chạy mất.

Mạnh Hoa hít một hơi chân khí vui mừng nói:

- Đường đại hiệp, té ra đại hiệp không hề gì chứ? Xin để việc Ân Kiếm Thanh đó sau này văn bối sẽ trình rõ, bây giờ còn việc gấp hơn.

Đường Kính Thiên hỏi:

- Có việc gì phát sinh ư? Chàng đáp:

- Vâng, có cường địch xâm nhập Băng cung.

Đường Kính Thiên hơi động dung:

- Trong cung đã có sư huynh Chung Triền chủ trì, không lẽ không ngăn được ngoại địch?

- Chung trưởng lão hiện đang ở Song Hoa cung tỷ thí cùng một tăng Thiên Trúc.

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Có phải hai vị thần tăng không? Thế thì không có gì đáng lo.

Chàng nói vội:

- Hình như còn một bọn khác, hình như là tay chân của triều đình nhà Thanh hiện đang giao đấu với các đệ tử quý phái ngoài sân Song Hoa cung! Đường Kính Thiên hỏi:

- Tình thế ra sao?

- Khi văn bối ra đi thế cục là đang ngang bằng.

Đường Kính Thiên vẫn an nhiên:

- Để ta tra hỏi tên này rồi sẽ theo người trở về.

Chưởng môn kéo tên hán tử họ Đường đến, lạnh lùng hỏi:

- Người là đệ tử của Đường gia ở Xuyên Tây phải không? Tay ông cào vào mặt y một cái lột ra chiếc mặt nạ rất mỏng rồi tiếp:

- Đường Thế Kiệt, thì ra là người, người không còn nhớ gì đến gia huấn của nhà? Lệnh tôn với ta giao tình không bạc, sao người lại tới đây ám toán ta? Đường Thế Kiệt run rẩy, mặt đầy vẻ hổ thẹn:

- Tiểu đệ bị Vệ Thác Bình dụ hoặc tội không thể tha. Xin Đường chưởng môn nghĩ tới chút tình với thân phụ khi còn sinh tiền.

Đường Kính Thiên nói:

- Thế ra gia gia của người đã mất rồi ư? Thảo nào người dám làm xằng làm bậy. Ca ca của người đâu? Đường Thế Kiệt đáp:

- Gia huynh hoàn toàn không biết việc này.

Đường Kính Thiên nói tiếp:

- Xét vì ngươi là tên không còn bố nữa nên ta tha cho về, nhưng ta phải thay lão bằng hữu đã chết trừng giới đứa con bất hiếu là ngươi! Ông vỗ nhẹ vào vai Đường Thế Kiệt rồi nói:

- Sau ba năm nữa võ công của ngươi mới khôi phục được, trong vòng ba năm, ngươi cố mà tu tỉnh đi nhé! Đường Thế Kiệt chỉ sợ bị Đường Kính Thiên phế bỏ luôn võ công của y, nay ông chỉ phế bỏ võ công của y trong vòng ba năm, tuy bị trừng phạt như vậy nhưng y cũng quá mừng vội vàng cúi lạy tạ ân tha chết của Đường Kính Thiên.

Đường Kính Thiên không thèm ngó đến y nữa, quay lại cùng Mạnh Hoa đi ra cửa động, ông khẽ cười:

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, ngươi đã cứu ta mà ta chưa kịp lãnh giáo tên tuổi của ngươi! Nghe chàng tự báo tên tuổi xong, Đường Kính Thiên hỏi:

- Đại hiệp Mạnh Nguyên Siêu có liên quan gì đến ngươi?

- Chính thị gia phụ.

- Võ công của ngươi dường như không phải hoàn toàn do gia truyền. Đại hiệp Kim Trục Lưu có dạy qua ngươi kiếm pháp chứ?

- Kim đại hiệp quả có chỉ điểm cho vãn bối.

Đường Kính Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cái này hơi lạ. Kiếm pháp của ngươi kiêm hợp cả sở trường của đao pháp, đến ta bình sinh cũng ít thấy, Ta có một việc chưa tường, ngươi có thể nói rõ cho ta nghe được không? Chàng vội đáp:

- Xin sẵn sàng, không biết Đường đại hiệp cần biết việc gì?

- Nếu nói riêng về kiếm pháp, ngươi biến hóa rất tinh kỳ tựa hồ còn hơn cả Kim gia kiếm pháp nữa. Theo ta thấy ngươi phải được một cao nhân nào khác truyền thụ? Nên biết trong võ học, người sau vượt người trước cũng là sự thường, nhưng Đường Kính Thiên thấy Mạnh Hoa còn quá trẻ tuổi, chắc chắn phải có sự kỳ ngộ nào đó mới có thể có bản lãnh thành tựu như vậy nên ông không giấu nổi lòng tò mò.

Khi Đường Kính Thiên ở trong thạch động khoan gỏi nhập định đầu cúi mắt nhắm, Mạnh Hoa không ngờ ông lại biết rõ kiếm pháp của chàng đến thế, bất giác trong lòng sinh ra cảm phục: “Ta nhất sinh không biết luyện tới được trình độ của Đường đại hiệp hay không? Muốn nói rõ nguồn gốc võ học của ta, có lẽ cũng hơi dài...”, chàng liền thật thà đáp:

- Vãn bối cũng có gặp gỡ kỳ lạ. Xịn đại hiệp cho đến khi trừ khử bọn yêu nhân kia xong sẽ bẩm báo tỏ tường.

Đường Kính Thiên giật mình:

- Phải, thời gian không còn nhiều, ngươi hãy tuần tự kể cho ta nghe những việc cần yếu nhất trước đi.

Mạnh Hoa kể truyện bọn Thiên Trúc tăng tỷ thí võ công với Chung Triễn trưởng lão, kể đến chuyện Vệ Thác Bình và đồng bọn nhân cơ hội kéo đến quấy nhiễu, kể cả chuyện con dâu của ông là Đường phu nhân bị Lao Siêu Bá đả thương, chàng chỉ chưa kịp nói đến chuyện Ân Kiếm Thanh và chuyện đệ đệ của mình thì cả hai đã đi đến bên ngoài Song Hoa cung.

Cuộc hỗn chiến vẫn đang tiếp tục chưa phân thắng bại. Nhìn quang cảnh hỗn loạn ấy, Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Nếu bọn mày đến đây trước một ngày, ta e rằng Thiên Sơn Phái không còn đất sống! Nguyên vì Đường Kính Thiên bế quan luyện công đáng lẽ ra phải mất bảy bảy bốn mươi chín ngày mới đúng kỳ hạn, nhưng vì nội công của ông đã đến mức tinh thuần, tốc độ tiến triển mau hơn dự định nên mới bốn mươi tám ngày đã viên mãn, khi Đường Thế Kiệt xông vào trong thạch động chính là đúng lúc ông đang ở tình trạng “tán công” nhưng may có tiếng hô hoán của Mạnh Hoa khiến ông tỉnh thức.

Tất cả đệ tử Thiên Sơn phái đột nhiên nhìn thấy vị cường môn nhân của mình xuất hiện đều vui mừng đến điên cuồng còn phe địch nhân trái lại hoảng hốt không còn tinh thần.

Bốn cao thủ Thiên Sơn lúc ấy là Cam Kiến Khang, Bạch Anh Kỳ, Tiêu Anh Dương và Chung Kiến Minh đang ác đấu với bọn Âu Dương Xung, Vệ Thác Bình, Lao Siêu Bá và bọn chúng đang ở thế thượng phong.

Vừa thấy Đường Kính Thiên xuất hiện, Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá kinh hoàng lùi lại, Tiêu Anh Dương thừa thế đâm vút tới một kiếm nhắm Âu Dương Xung còn Lao Siêu Bá đánh một chưởng vào người Cam Kiến Khang.

Âu Dương Xung bị kiếm quét một đường dọc xuống vai, hấn đau đớn rống lên, tóc từng sợi đỏ hoe dựng đứng như một con dã thú, lập tức song chưởng quạt mạnh tới với ý định giải vây. Hấn luyện Lôi Thần Chưởng trong khi cấp thiết phát ra một luồng gió nóng rít lên ghê rợn. Chung Kiến Minh không thể nào chịu nổi vội vàng nhảy ra xa tránh chưởng, công lực rất thâm hậu như Cam Kiến Khang cũng bị chưởng đẩy tới lùi lại lảo đảo.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả. Vệ Thác Bình nhân lúc ấy lập tức phát chưởng trợ lực thêm với Lao Siêu Bá đánh bật song kiếm của Bạch Anh Kỳ và Tiêu Anh Dương. Ba tên xoay người đứng dựa lưng vào nhau tìm cách thoát khỏi vòng vây.

Mạnh Hoa quát lên:

- Không thể cho tên họ Lao và tên quái nhân tóc đỏ chạy! Đường Kính Thiên đã đi vào trong sân. Vệ Thác Bình đập một chưởng hết sức bình sinh rồi nhân cơ hội phi thân lên đầu tường vây quanh sân phóng chạy mất. Mạnh Hoa khinh công phi hành đến nơi nhìn Vệ Thác Bình chạy mất nhưng không đuổi theo vì chủ ý của chàng chỉ cần bắt Hồng phát yêu nhân Âu Dương Xung là sư phụ của Ân Kiếm Thanh và Lao Siêu Bá là người đã thông đồng âm mưu với Ân Kiếm Thanh ám toán Đường Kính Thiên.

Muốn lột mặt nạ của Ân Kiếm Thanh tất nhiên phải bắt được hai tên có liên quan này.

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Chúng bay muốn chạy cũng không thoát.

Vừa nói ông vừa cúi xuống nhặt lên hai viên đá nhỏ rồi dùng công phu Đan Chỉ Thần Thông bắn vút tới.

Khoảng cách giữa Đường Kính Thiên và hai tên địch thủ cách xa ít nhất cũng trên trăm bước vậy mà hai viên đá song song bay vút tới đánh trúng huyệt Thiên Quế của cả hai tên không sai một hào ly, giọng nói của ông vang lên như tiếng chuông ngân:

- Hãy bắt tên thủ lĩnh còn dư chúng cho chạy đi! Đường Kính Thiên không hiểu rằng về võ công người cao nhất tuy không phải là Vệ Thác Bình nhưng y lại cầm đầu cả bọn này.

Cả hai, Đường Kính Thiên và Mạnh Hoa song song đi vào Song Hoa cung, bọn Thiên Trúc lùi cả lên bậc cấp, dưới sân chỉ còn lại vài đệ tử Thiên Sơn Phái vây chặt Âu Dương Xung và Lao Siêu Bá.

Cam Kiến Khang biết Lao Siêu Bá là người đã thương Đường phu nhân, trước tiên cần phải bắt hấn để tra hỏi, trưởng lão vườn thảo ra định chộp lấy tay hấn, vừa đụng vào người bỗng thấy nóng rực, Cam Kiến Khang vội vàng đưa tay lên sờ mũi Lao Siêu Bá. Không còn chút hơi thở nào cả. Cam Kiến Khang cả sợ kêu lớn:

- Tên họ Lao này chết rồi! Đường Kính Thiên kinh ngạc:

- Tại sao chết? Viên đá của ông bắn trúng huyệt Thiên Quế của y rất nhẹ vì ông không có ý định đả tử. Ngay lúc ấy có tiếng Bạch Anh Kỳ hét hoảng:

- Tên quái nhân tóc đỏ cũng chết rồi! Cái chết của Âu Dương Xung khác hẳn với Lao Siêu Bá. Trên thân người của hấn không có vết thương nào cả và xác hấn cứng đờ vật ra trên đất như một đồng thịt nhão.

Đường Kính Thiên thở dài:

- Ấy là do ta không ngờ, bọn chúng đã tự tử cả! Thế là hai chứng nhân của chàng đều chết, nhưng chàng vẫn tin sau sự việc trong thạch động Đường Kính Thiên không còn nghi ngờ chàng nữa, chàng bảo Đường Kính Thiên:

- Chung trưởng lão đang tỷ thí võ công với Thiên Trúc Tăng trong Song Hoa cung không biết đã xong chưa. Đường chưởng môn, hay là...

Đương nhiên Đường Kính Thiên đã biết chuyện tỷ thí nội công là vô cùng hung hiểm liền gật đầu:

- Được, chúng ta hãy mau vào đó. Anh Kỳ các người hãy dọn dẹp ngoài sân, cẩn thận đề phòng địch nhân có thể quay lại.

Hai người bước vào Song Hoa cung chính vừa đúng lúc.

Chung Triển và Xa La cùng ngồi xếp bằng song chưởng áp vào nhau và cả hai trên đầu đều toát ra một luồng khói trắng mỏng manh. Thực ra về nội công bản lãnh của Chung Triển cao hơn Xa La một bậc nhưng vừa rồi trưởng lão dùng kiếm gỗ tỷ thí vũ khí với y có bị tiêu hao nội lực nên bây giờ Xa La mới có thể hơi áp đảo trên lão.

Lúc ấy chính là lúc Chung Triển và Xa La dồn hết nội công sinh tử, Ưu Đàm pháp sư nhận biết sự đệ của mình kém hơn đối phương, sợ sự đệ khó bảo toàn được tính mệnh, còn Chung Triển quá lắm là bị trọng thương là cùng. Lão không muốn kết quả ấy xảy ra. Mặc dầu võ công nội lực lão hơn hẳn sự đệ và Chung Triển nhưng lão không có cách nào chấm dứt cuộc tỷ thí được.

Chợt nhìn thấy Đường Kính Thiên bước vào lão vừa kinh sợ vừa vui mừng quên cả khách sáo lập tức nói liền:

- Đường đại hiệp đến thật đúng lúc, hãy nhìn xem cả hai không rời ra được nữa. Chỉ sợ hai bên cùng tổn thương nặng thôi.

Không cần Ưu Đàm pháp sư nói Đường Kính Thiên cũng nhận ra tình hình ấy, ông biết lần này Chung Triển hiển nhiên là thắng nhưng như lời Ưu Đàm nói không thể nào tránh khỏi bị trọng thương. Ông cũng không muốn như vậy liền chậm rãi nói:

- Để ta thử xem! Ông tiến sát hai bên đấu thủ tay áo hơi lay động rồi đột nhiên phát thẳng vào hai người. Tay áo vốn rất mềm mại nhưng qua sự vận dụng nội công của ông phồng lớn ra như trái cầu lớn đẩy Xa La và Chung Triển rách hẳn một miếng, Xa La bật ngã ngửa ra sau vọt chống tay bật dậy, Chung Triển khê động thân hai ba lần rồi từ từ đứng dậy.

Ưu Đàm pháp sư nhìn trân trân Đường Kính Thiên trong lòng rất bội phục nghĩ thầm: “Nếu ta chiết giải hai người ắt ta cũng bị trọng thương. Xem ra nội công tạo chỉ của Đường Kính Thiên còn hơn ta một bậc.” Xa La là người rất háo thắng vừa rời ra đã hỏi:

- Lần này làm sao biết ai thắng bại? Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Nhị vị chưa phân thắng bại, nếu như không trách ta đa sự, xin cứ tái đấu! Xa La vui vẻ đáp:

- Đường chưởng môn, tất nhiên không có gì đáng trách. Lần này cứ coi như hòa, ta muốn đấu với sư huynh chưởng môn lần nữa! Đường Kính Thiên ung dung:

- Võ công của quý phái ta vốn báỉ phục đã lâu, cần gì phải tỷ thí võ công! Xa La trợn mắt:

- Không tỷ thí võ công biết lấy gì phân thắng bại? Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Ta đã nói võ công của quý phái ta rất khâm phục, xin tự nhận mình không bằng.

- Chưởng môn dù có nhận thua cũng không được. Chúng ta vạn dặm tìm đến đây để biết rõ công phu của võ học Trung Nguyên, nếu chưởng môn không chịu tỷ thí khác gì ta vào núi bắt hổ rồi lại về tay không? Thắng hay bại không quan trọng, ta chỉ cần tìm hiểu công phu võ học là đủ! Xa La vốn là người rất mê võ học, bình sinh không biết gì việc đời chuyên tâm nghiên cứu võ học trong thiên hạ, tâm hồn không khác gì đứa trẻ con. Ưu Đàm pháp sư cau mặt:

- Đường chưởng môn chưa nói hết ý, sao người cứ vội ăn nói lung tung gì thế? Xa La nghe sư huynh trách vội vàng nói:

- Vâng, tỷ thí có thể bằng võ, có thể bằng văn. Xin chưởng môn cho biết cao kiến.

Đường Kính Thiên nhàn nhả:

- Về võ học ta rõ ràng không bằng Ưu Đàm pháp sư đây rồi.

Ưu Đàm pháp sư vội đáp:

- Xin Đường chưởng môn đừng khách khí tự khiêm.

Xa La nóng nảy:

- Võ công không tỷ thí, võ học cũng không tỷ thí, vậy chưởng môn tỷ thí cái gì? Đường Kính Thiên:

- Không dám dùng chữ tỷ thí. Hai vị là Thiên Trúc thần tăng, ta xin được thỉnh giáo hai vị về Phật pháp.

Xa L giật mình:

- Ta không biết đọc kinh, sư phụ ta cũng chẳng hề dạy qua ta kinh điển, cứ mỗi lần phải đọc kinh niệm Phật đầu ta lại nhức nhối như búa bổ. Sư phụ ta viên tịch mười năm rồi, nửa câu kinh ta cũng quên tuốt. Nếu muốn thử thỉnh giáo Phật pháp, xin mời thỉnh giáo sư huynh ta đây. Hy vọng may ra sư huynh còn biết ít nhiều.

Ưu Đàm mỉm cười:

- Sư đệ của ta ngoài chuyện luyện võ, y không còn biết chuyện gì trên đời, Đường chưởng môn đừng cười y.

Đường Kính Thiên nói:

- Ưu Đàm pháp sư, ta muốn thỉnh giáo về tu tập chỉ quán tọa thiền pháp yếu của pháp sư.

Ưu Đàm kinh ngạc:

- Té ra cư sĩ có tu tập chỉ quán tọa thiền ư? Đường Kính Thiên nói:

- Ta thường nghe pháp môn tuy nhiều nhưng nói tới rất ráo, không thể ra ngoài “chỉ quán”. Khi người nội trợ của ta còn sống thường đàm luận với ta về Phật pháp thượng thừa, tiếc rằng ta lãnh ngộ không được bao nhiêu. Lần này bế quan luyện công thường bị ma phiền quấy nhiễu. Kinh Phật có nói rằng: “Nếu muốn đến cảnh giới Phật phải biến mọi ý thành tịch tĩnh hư không. Nên dùng chổi sắt quét sạch mọi phiền não tự tâm. Quét sạch mọi phiền não thì chứng được tự tĩnh. Chổi sắt ấy là gì, chính là “chỉ quán” vậy. Pháp sư là một cao tăng từ xa xôi đến đây, xin cho ta thấy được “chổi sắt” quét sạch mọi phiền não.

Ưu Đàm pháp sư đỏ mặt:

- Không dám, ta e rằng cư sĩ sẽ là người cho ta “chổi sắt” ấy chứ không phải ta cho.

Đường Kính Thiên đáp:

- Pháp sư khách khí quá. Ta tuy may mắn được Long Diệp thượng nhân gián tiếp truyền kinh nhưng làm sao được với pháp sư thân chứng? Nguyên người vợ của Đường Kính Thiên là Băng Xuyên thiên nữ khi sinh thời thân thế là vị công chúa của nước Ni Bạc Nhĩ rất ái mộ Phật pháp đã được người trụ trì chùa Na Lan Đà lúc ấy là Long Diệp thượng nhân tặng một bộ kinh rất quý chép trên lá bối.

Xa La nghe chuyện nửa hiểu nửa không nhãn nhó:

- Chư vị đừng nói về Phật kinh nữa, ta đau đầu lắm rồi. Đường chưởng môn có ý muốn tọa thiền thì với sư huynh ta phải không? Thì cứ thử xem! Sư huynh xin đừng từ chối. Ta không đủ nhẫn nại ngồi thiền nhưng sư huynh thì thừa sức, có thể ngồi thiền qua ba đêm ba ngày được chứ? Ưu Đàm pháp sư trừng mắt:

- Người biết gì mà nói? Xa La đáp:

- Vâng, tiểu đệ không biết thật. Bởi vậy xin nhường cho sư huynh tỷ thí cùng Đường chưởng môn.

Trong bụng y mừng thầm: “Tỷ thí võ công chưa chắc sư huynh ta thắng được, nhưng tỷ thí ngồi thiền thì làm sao Đường Kính Thiên hơn sư huynh?” Riêng Mạnh Hoa rất sốt ruột vì tình hình Lãnh Băng Nhi, La Man Na và Tang Đạt Nhi.

Ba người ấy chắc mong đợi chàng, còn Đường phu nhân cũng chưa tìm thấy, không biết sống chết ra sao? Nếu Đường Kính Thiên tỷ thí võ công với đối phương còn có cơ thắng chứ còn gọi là “Tỷ thí tọa thiền” không biết sẽ tỷ thí cho đến bao giờ mới xong.

Đường Kính Thiên và Ưu Đàm pháp sư cùng ngồi xuống đất cách nhau độ ba trượng, mỗi người tự nhắm mắt. Xa La pháp sư quan sát Đường Kính Thiên rất kỹ biết chắc ông không hề ngằm vận nội công mới tin chắc hai người đích xác muốn tỷ thí ngồi thiền với nhau và y rất yên tâm, sư huynh mình sẽ là người thắng. Y quay sang nói với Mạnh Hoa:

- Mạnh lão đệ có vui lòng đàm luận võ học với ta không? Ta có một điều chưa rõ xin được minh giáo? Chàng vốn biết y là người thuần phác nên cũng có cảm tình với y, chàng đáp:

- Pháp sư, vừa rồi ta đối với pháp sư có chút cuồng vọng, xin pháp sư đừng giận. Pháp sư cần gì xin cứ hỏi.

Xa La pháp sư hơi đỏ mặt:

- Nói đến cuồng vọng, ta mới là cuồng vọng. Thật thà thì bản lãnh của người hiện tại không hơn ta nhưng võ học tạo chỉ của người không thể nói là kém ta. Ta có lần cưỡng bức người làm đệ tử khiến người nổi giận mắng ta một trận. Để chuộc lại lỗi, ta kêu người bằng sư phụ được không? Bất giác Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nói làm gì chuyện cũ, kể về võ học đúng là ta phải xin phép pháp sư chỉ giáo thêm nhiều.

- Thôi, chúng ta khỏi cần khách khí. Ta có việc chưa rõ, xin được hỏi.

- Pháp sư cứ tự nhiên.

- Ngày trước cùng người giao thủ người đầu khắc chế được kim bát của ta, vừa rồi người giao thủ cùng đệ tử của ta tại sao nội công của người lại hơn hẳn ngày trước. Mới có hơn nửa tháng mà người đã tinh tiến như thế có phải đã gặp danh sư chỉ điểm?

- Danh sư thì không gặp, chẳng qua ta ôn lại Huyền Công Yếu Quyết mà ta đã từng học qua, mới biết tựa như cùng với võ học quý phái có nhiều điểm tương đồng, do đó mà tiến bộ hơn nhiều.

- Huyền Công Yếu Quyết là do vị đại sư nào sáng tạo?

- Ở tề quốc ba trăm năm trước có một vị đại hiệp tên gọi Trương Đan Phong đã viết nên bí kíp ấy.

Xa La trong lòng Chương hộp:

- Thanh danh của Trương đại hiệp ta ngưỡng mộ cũng đã lâu, nay người may mắn học được Huyền Công Yếu Quyết của người, người hãy đọc cho ta nghe, dĩ nhiên để đổi lại ta sẽ đọc cho người nghe nội công tâm pháp của gia sư ta.

Võ học Trung Nguyên và võ học Thiên Trúc vốn xuất phát từ một nguồn gốc, như phái Thiếu Lâm là môn phái chính tông truy lên tới gốc rễ là do từ Thiên Trúc truyền đến bởi Đạt Ma đại sư, nay nếu chàng có đem Huyền Công Yếu Quyết ra ấn chứng với nội công tâm pháp của Xa La pháp sư, dưới tuổi vàng Trương Đan Phong cũng vui lòng.

Thế là chàng và Xa La pháp sư đem nội công bí quyết ra thảo luận với nhau đến tận chỗ bí ảo sâu xa nhất của nó, bên cạnh là Ưu Đàm pháp sư và Đường Kính Thiên lặng lẽ ngồi tọa thiền nhập định vào cảnh giới nào khác không để ý gì đến ai.

Khi Mạnh Hoa đọc cho Xa La pháp sư vừa hết bí kíp của Huyền Công Yếu Quyết thì mặt trời đã nghiêng hẳn về hướng Tây, chàng bất giác lo sợ: “Lãnh Băng Nhi và La Man Na nhất định đợi ta đã lâu lắm rồi, không biết tình hình Đường phu nhân ra sao?” Vừa nghĩ tới đó bỗng nghe Đường Kính Thiên và Ưu Đàm pháp sư đồng thời cùng đứng dậy cười ha hả.

Ưu Đàm pháp sư lớn tiếng ngâm:

- Nhật lý chấn sơn tây lai ý! Đường Kính Thiên ứng tiếng đáp:

- Bất khởi nhất niệm Tu Di sơn.

(Hai câu đối đáp trên của Đường Kính Thiên và Ưu Đàm pháp sư là một cách đối ứng “thoại đầu” trong Thiền Tông Phật giáo, chỉ những người uyên thâm Phật học mới hiểu ý nghĩa vi diệu của nó, ở đây xin không giải thích). Hai người nhìn nhau cười vui vẻ, Ưu Đàm pháp sư chấp hai tay:

- Đa tạ cư sĩ đương đầu với “thoại đầu” của bản tăng, bản tăng xin kính cẩn thụ giáo.

Nói xong, Ưu Đàm pháp sư phất tay áo ra hiệu cho các sư đệ, sư đệ đi cùng đi ra khỏi cửa Song Hoa cung.

Khi Ưu Đàm pháp sư cùng các môn hạ đi khỏi rồi, Tam trưởng lão và các đệ tử đời thứ hai mới cùng đến bái kiến chuông môn, chúc hạ chuông môn đã qua thời gian bế quan luyện công thành tựu. Đường Kính Thiên chỉ vào Mạnh Hoa:

- Hôm nay môn phái ta được ngày đại hỉ hoàn toàn nhờ vào vị Mạnh thiếu hiệp đây, chúng ta hãy nghe Mạnh thiếu hiệp nói trước.

Mạnh Hoa đáp:

- Đường chuông môn, chuyện của văn bối rất dài, vì thời gian có hạn chỉ xin nói trước ba việc rất cần và cũng nói đại khái thôi, muốn biết tường tận, xin hẹn sau này sẽ nói rõ.

Đường Kính Thiên:

- Được, thiếu hiệp cứ nói!

- Việc thứ nhất là lệnh lang có nhờ văn bối trình lên chuông môn món quà của chuông môn Không Động phái Động Chân Tử.

Đường Kính Thiên đỡ lấy cái hộp gấm do Đường Gia Nguyên nhờ chàng trao lại cho cha. Ông không vội mở hộp, hỏi tiếp:

- Đa tạ thiếu hiệp, còn việc thứ hai? Chàng nói rõ ràng từng tiếng một:

- Đệ tử quý phái Ân Kiếm Thanh là gian tế! Lời chàng vừa nói đệ tử Thiên Sơn phái không thể không chấn động. Ân Kiếm Thanh tuy mới nhập môn ba tháng nay nhưng đã chiếm được cảm tình của đa số các bạn đồng môn.

Nếu không có sự kiện Mạnh Hoa vừa giúp môn phái qua cơn hoạn nạn chắc chắn chàng đã bị đuổi khỏi nơi đây rồi.

Chúng đệ tử xao động nửa tin nửa ngờ chợt nghe Đường Kính Thiên cất tiếng:

- Đúng vậy, ta cũng có hoài nghi y là gian tế! Vừa rồi tên họ Đường đến thạch động ám toán ta cũng là do Kiếm Thanh đem đến! Chính miệng chuông môn nhân đã nói ra chuyện này nên chúng đệ tử Thiên Sơn phái không thể không kinh dị, không thể không tin được. Bạch Anh Kỳ càng kinh dị hơn vội vàng thưa:

- Không ngờ tên Ân Kiếm Thanh lại táng tận lương tâm như vậy, đệ tử có lỗi lầm sơ suất, xin chuông môn trừng trị.

Đường Kính Thiên đáp:

- Tội sơ suất chính là do ta, tất cả không cần nghị luận nữa. Hãy mau bắt tên gian tế ấy về đây.

Bạch Anh Kỳ thưa:

- Xin chuông môn giao việc ấy cho tiểu nhân.

Được Đường Kính Thiên đồng ý, Bạch Anh Kỳ chọn mười tên đệ tử đắc lực kéo đi bắt Ân Kiếm Thanh.

Đường Kính Thiên hỏi tiếp:

- Còn việc thứ ba là gì? Chàng đem việc Ân Kiếm Thanh thông đồng với bọn Lao Siêu Bá đã thương Đường phu nhân kể lại. Chúng đệ tử Thiên Sơn phái càng nghe càng giận nhưng Lao Siêu Bá đã chết còn Đường phu nhân sống chết chưa rõ, chuyện trước mắt là phải đi tìm Đường phu nhân. Một bọn đệ tử thứ hai được phái đi tìm. Mạnh Hoa thưa tiếp:

- Văn bối còn một việc riêng nữa muốn thưa cùng chuông môn.

- Thiếu hiệp cứ nói.

- Đường đại hiệp, tên đệ tử yêu quý phái Dương Viêm chính là em cùng mẹ khác cha với văn bối, văn bối rất muốn được nhận đệ đệ.

Đường Kính Thiên vui vẻ:

- Chuyện này rất tốt, anh em thiếu hiệp biết mặt nhau chưa?
- Y không tin văn bối là ca ca của y.

Đường Kính Thiên ra lệnh:

- Mau gọi Viêm nhi lại đây! Mạnh Hoa chợt nghĩ và lo lắng không biết giờ này Dương Viêm có còn ở đây hay đã bị Ân Kiếm Thanh bắt đi rồi.

Tất cả đệ tử còn lại ở Bằng cung đều tản ra đi tìm Dương Viêm, lúc ấy Mạnh Hoa mới nói:

- Văn bối còn mấy vị bằng hữu đang đợi văn bối, trong ấy có một vị là diệt nữ của Lãnh Thiết Tiều và cũng là đệ tử của thiếu chủ môn phu nhân. Văn bối muốn đi tìm gặp họ rồi dẫn họ đến Bằng cung yết kiến chủ môn có được chăng?
- Dương nhiên là được, nhưng có lẽ thiếu hiệp để họ tự tìm đến đây hay hơn. Thiếu hiệp hãy tìm đệ đệ trước đi! Mạnh Hoa đến sơn động nơi Lãnh Bằng Nhi và các bạn ẩn núp. Không còn thấy tung tích của tất cả đâu nữa.

Chàng kinh hoàng nghĩ thầm: “Nơi này rất kín đáo, họ lại có hẹn cùng ta nếu ta chưa trở về thì không đi đâu cả. Hay là... hay là... có sự bất trắc gì rồi?” Lập tức chàng hít chân khí sử dụng Truyền âm nhập mật đẩy tiếng nói lan xa vang vọng:

- Lãnh thư thư, La Man Na, Tang Đạt Nhi! Trong tiếng gió núi thổi lạnh lùng bỗng chàng nghe mơ hồ có âm thanh rất yếu ớt Chương đáp:
- Phải Mạnh đại ca đó không? Mau lên, mau lên.

Đó là tiếng của La Man Na, nàng chưa bao giờ được học võ công nên tiếng nói rất mỏng manh. Mạnh Hoa phải nằm sát xuống mặt đất mới nghe rõ. Trong lòng hết sức hoang mang lo sợ, chàng lần theo tiếng nói chạy lại. Chàng tìm thấy trên mặt khối băng nhám có La Man Na. Chàng vội hỏi:

- Có chuyện gì xảy đến vậy? Lãnh cô nương đâu? Dứt câu hỏi chàng đã đến bên cạnh La Man Na, phát hiện thêm một thân người nằm bên cạnh, đó là Tang Đạt Nhi. Quần áo của Tang Đạt Nhi đầm đìa máu nằm bất động, xem ra thương thế khá trầm trọng.

Thấy Mạnh Hoa đến, La Man Na vừa nức nở khóc vừa nói:

- Lãnh thư thư đuổi theo tên tiểu tặc rồi. Tang Đạt Nhi bị y đả thương không biết sống chết ra sao? Mạnh Hoa không kịp hỏi nguyên do vội vàng bế xốc Tang Đạt Nhi dậy áp tai vào ngực thăm dò rồi vui mừng:
- Không sao, tim vẫn còn đập.

Chàng rút liền một viên Tiểu hoàn đan nhét vào miệng Tang Đạt Nhi, rồi áp chưởng vào ngực y vận công đả thông khí huyết. Qua một lúc lâu, Tang Đạt Nhi “ọc” một tiếng ỏi ra búng máu ứ, dần dần cử động nhẹ nhàng.

- Ôi, ôi... đại ca lại cứu ta lần nữa đấy ư? La Man Na hơi bình tĩnh, chàng an ủi nàng:
- Ta đã cho Tang Đạt Nhi uống Tiểu hoàn đan do Thiếu Lâm Tự bí chế, chắc rằng không đáng lo cho tính mệnh nữa. Đợi một chút nữa nhất định các đệ tử Thiên Sơn phái sẽ tìm đến nơi này, cô nương hãy nhờ họ mang Tang Đạt Nhi về Bằng cung trị thương.

Vừa nói đến đây Tang Đạt Nhi chuyển thân tỉnh lại, mở mắt nhìn Mạnh Hoa nét mặt lộ vẻ vừa kinh hoàng vừa vui mừng, môi của y cứ mấp máy như định nói điều gì đó.

La Man Na nói với Tang Đạt Nhi:

- Chính Mạnh đại ca đã cứu tính mạng của ca ca. Ca ca đừng lo lắng thái quá, cứ yên tâm nghỉ ngơi. Mạnh đại ca đã có mặt, mọi chuyện sẽ êm đẹp cả thôi.

Tang Đạt Nhi mấp máy khó khăn:

- Mạnh đại ca, đại ca... đại ca...

Thanh âm của Tang Đạt Nhi rất yếu, Mạnh Hoa phải ghé sát mới nghe rõ:

- Đại ca hãy mau đuổi theo tên tiểu tặc, e rằng Lãnh cô nương không phải là đối thủ của y. Ôi, đại ca hãy đuổi theo mau đi, chớ lo cho tiểu đệ.

Mạnh Hoa trấn an:

- Huynh đừng nói nữa, để La Man Na nói ta nghe cũng được. Các đệ tử Thiên Sơn sắp đến rồi ta đi cũng không muộn.

Tang Đạt Nhi cứ cố nói:

- Không, không...

Tang Đạt Nhi như còn muốn cố nói nữa nhưng Mạnh Hoa đã dùng chỉ điểm vào huyệt cầm máu của y giúp y ngủ ngon giấc mau khôi phục cơ năng.

Đợi Tang Đạt Nhi ngủ ngon giấc chàng mới hỏi La Man Na:

- Cô nương nói tên tiểu tặc ấy có phải là Ân Kiếm Thanh?

- Ngoài y ra thì còn có ai? Lãnh thư thư vừa nhìn thấy y vội tức giận đuổi theo. Tang Đạt Nhi cũng vội chạy theo để giúp Lãnh thư thư, không ngờ bị y đánh trúng một chưởng.

Khi tiểu muội theo đến chỉ thấy Tang Đạt Nhi nằm sóng sượt ở đây, không thấy Lãnh thư thư và tiểu tặc đâu nữa.

- Tiểu tặc có dẫn theo một hài tử không?

- Đúng vậy, tiểu tặc có dẫn theo một hài tử mới mười một hai tuổi nhưng khinh công cũng đáng kể, chạy không chậm hơn Ân Kiếm Thanh chút nào.

- Bọn chúng chạy về hướng nào? La Man Na vừa chỉ hướng Ân Kiếm Thanh chạy thì đã có hai đệ tử Thiên Sơn chạy đến.

Chàng không có thì giờ nói cặn kẽ, chỉ gửi Tang Đạt Nhi nhờ họ chăm sóc rồi vội vàng chạy đuổi theo Ân Kiếm Thanh.

Vượt qua hai dãy núi, không biết đã bao xa mới nghe tiếng binh khí đang chạm nhau dữ dội.

Mạnh Hoa ở trên cao nhìn xuống quả nhiên thấy Ân Kiếm Thanh giao đấu với Lãnh Băng Nhi. Gần đó là Dương Viêm đang đứng xem trận đấu một cách thích thú, nó reo lên:

- Ô! Nữ nhân đáng ghét này cũng biết sử dụng kiếm pháp của môn phái chúng ta. Ô, chiêu pháp ấy ta phá cũng được. Kiếm Thanh ca ca, xin nhường cho tiểu đệ đấu một chút được không? Ân Kiếm Thanh đáp:

- Không được, nữ nhân xấu xa này rất hung ác, đừng bao giờ tiểu đệ để bị bắt đó nhé.

Y không đánh lại ta đâu, tiểu đệ đứng lùi xa một chút xem ta trừng trị y đây! Lãnh Băng Nhi quát lên:

- Đừng có tin lời nhảm nhí của y, ta không phải là kẻ xấu. Hảo hài tử, nhân cơ hội này ngươi hãy chạy về Băng cung đi! Dương Viêm gơ hai quyền lên ngang mặt:

- Ai thêm nghe lời dối trá của ngươi? Kiếm Thanh ca ca đối với ta rất tốt, ca ca đã bảo ngươi là người xấu là phải đúng! Ân Kiếm Thanh rất đắc ý, cười lớn:

- Băng Nhi, hài tử này không thêm nghe lời cô nương đâu! Nếu cứ ngăn cản ta đừng trách ta không nhớ tới tình cũ! Lãnh Băng Nhi giận dữ:

- Ngươi gạt gẫm ta cũng được đi, sao lại nỡ gạt gẫm đứa bé không biết gì? Hừ, hôm nay ta không chết ắt ngươi chết! Võ công của nàng thực ra còn hơn Ân Kiếm Thanh, tiếc rằng nàng thương thế chưa khỏi nên càng đấu lâu dần dần càng đuối sức. Tự biết khó có thể cầm cự lâu được, nàng nghiêng rằng đánh một chiêu sát thủ liều mạng để hai bên đều chết.

Nàng vận động hết khí lực còn lại, thân ảnh cất lên chém tới chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa vào giữa ngực Ân Kiếm Thanh.

Nàng quyết liều mạng nên đang ở thể yếu đột nhiên phản công, kiếm thể tuy lợi hại nhưng để lộ sơ hở toàn thân không phòng bị một chút nào.

Mạnh Hoa đến vừa kịp đúng lúc, tuy còn cách hơn một trăm bước nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng. Chàng vốn là một tay đại hạng về kiếm pháp nên nhìn thấy Lãnh Băng Nhi xuất chiêu liều lĩnh ấy chàng hết sức kinh dị. Nên biết kiếm pháp lợi hại luôn luôn phải phối hợp với nội công nếu không kiếm pháp dù tinh diệu đến đâu cũng không đủ áp đảo đối phương.

Lãnh Băng Nhi vẫn còn thương tổn trên người, e rằng không đả thương được đối phương, trái lại táng mạng như chơi.

-oOo-

7. Trùng Trùng Duyên Khởi

Chiêu thể này của Lãnh Băng Nhi ra ngoài sự tưởng tượng của Ân Kiếm Thanh. Y không ngờ Băng Nhi đã sức tàn lực kiệt như thế mà lại có thể xuất chiêu tấn công rất lợi hại. Trong lúc cấp bách, y hoành kiếm ngang ngực phòng ngự.

Một tiếng “choang” rất lớn, hai kiếm đụng nhau, quả như Mạnh Hoa dự đoán, Lãnh Băng Nhi đã hết sức, thanh kiếm trong tay nàng rời khỏi tay nhưng cũng may Ân Kiếm Thanh trong lúc gấp rút thì mong chống đỡ, chưa kịp phản công, nếu không Lãnh Băng Nhi đã mất mạng rồi.

Ân Kiếm Thanh đánh rơi kiếm Lãnh Băng Nhi, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt run rẩy, y cười lạnh lẽo:

- Tốt lắm, người muốn liều mạng ta xin chiều! Trường kiếm y dựng thẳng lên rồi y bước gấp lại vùng liền lưỡi kiếm xuống.

Mạnh Hoa quát lên:

- Buông kiếm mau! Rồi cự ly trăm thước, chàng búng ra một đồng tiền đánh trúng vào tay Ân Kiếm Thanh, hỏ khẩu của y chấn động buông rơi trường kiếm liền.

Mạnh Hoa vội giục:

- Mau cứu đứa bé! Lãnh Băng Nhi đột nhiên tỉnh ngộ, không biết khí lực ở đâu còn sót lại, phi thân lại bên Dương Viêm lập tức quét tay chop lấy đứa bé.

Ân Kiếm Thanh không thể tưởng tượng Mạnh Hoa lại xuất hiện đúng vào lúc quan trọng này, hấn kinh hồn lạc phách bất giác ngây người ra trong chốc lát. Đến lúc y tỉnh ngộ muốn cướp Dương Viêm thì đã chậm một bước.

Mạnh Hoa thấy đệ đệ đã vượt ra khỏi tay Ân Kiếm Thanh, liền hít một hơi quát:

- Ân Kiếm Thanh, ngươi định chạy đi đâu? Chàng không ngờ Dương Viêm đã bị Ân Kiếm Thanh thu phục, đâu có tin Lãnh Băng Nhi đến là để cứu y, y cứ định nhìn Lãnh Băng Nhi là một người xấu xa độc ác định đả thương y nên y dùng quyền đánh lại Lãnh Băng Nhi.

Dương Viêm tuy con là một đứa trẻ nhưng từ ấu thơ đã cùng bọn môn hạ Đường Kinh Thiên luyện tập võ nghệ, khí lực không phải là yếu. Lãnh Băng Nhi không kịp đề phòng bị một quyền của Dương Viêm đánh trúng bật trở lại, đang bị thương lại thêm bị thương nàng chỉ kịp la lên “ôi” một tiếng ói ra một tia máu. Mạnh Hoa vừa sợ vừa giận quát lên:

- Viêm đệ, ngươi đừng hồ đồ! Cước bộ chàng đã đến nơi dùng quyền đẩy Dương Viêm ra xa.

Việc này ngoài sở liệu của Ân Kiếm Thanh. Hai bên cùng nhắm Dương Viêm chop tới.

Khoảng cách giữa Mạnh Hoa và Dương Viêm xa hơn nhiều nên Ân Kiếm Thanh tới trước chộp trúng Dương Viêm.

Y cười lạnh lẽo:

- Người bước thêm một bước, ta giết chết đứa bé này liền! Dương Viêm bị hai tay Ân Kiếm Thanh xiết quanh yết hầu cơ hồ không thể thở nổi, hỗn hỗn lên tiếng:

- Kiếm Thanh ca ca, ca ca làm gì vậy. Buông tiểu đệ ra, buông tiểu đệ ra! Mạnh Hoa dừng chân lại. Ân Kiếm Thanh lại ra lệnh:

- Lùi lại ba bước rồi nghe ta nói đây! Chàng không còn cách nào ngoài tuân lệnh của y.

Chàng quay đầu nhìn Lãnh Băng Nhi mặt xanh mét quanh miệng thẫm đầy máu, nàng đã lợm thanh trường kiếm của mình lên đứng nép vào một nơi. Chàng liền hỏi thăm:

- Lãnh cô nương có sao không? Viên Tiểu hoàn đan cuối cùng chàng đã cho La Man Na nên bây giờ không còn viên nào cho Lãnh Băng Nhi nữa.

Lãnh Băng Nhi ho mấy tiếng:

- Tiểu hài tử này chẳng hiểu gì cả, không nên giận y.

Mạnh Hoa tức giận nói với Ân Kiếm Thanh:

- Lãnh cô nương mà có mệnh hệ nào, ta không để cho người sống sót đâu! Ân Kiếm Thanh ha hả cười lớn:

- Người muốn giết ta, sao không ra tay đi? Còn tính mạng đệ đệ của người, người có quan tâm đến không? Y tin chắc mình nắm được Dương Viêm là nắm được bùa hộ mạng, Mạnh Hoa không đời nào dám động thủ.

Dương Viêm thất thanh la lớn:

- Cái gì? Người này là ca ca của ta ư? Ân Kiếm Thanh lạnh lùng:

- Đúng đó. Người đúng là đệ đệ của y, ta việc gì phải phục thị người như cha của ta? Ha ha, chỉ vì người là đệ đệ của y và ta đã đoán trước có ngày hôm nay.

Mạnh Hoa giận mắng:

- Người thực là tên vô sỉ, đi lừa dối một đứa bé chưa biết gì mà lại còn hiu hiu tự đắc! Dương Viêm khóc ròng:

- Cái gì? Kiếm Thanh ca ca, té ra ca ca lừa tiểu đệ à? Sao ca ca vẫn nói là bọn họ bịa đặt? Ân Kiếm Thanh nhơn nhơn trả lời:

- Ta lừa người rồi sao? Ta đã có lần dạy người bài học này: “Người không tự biết mình ắt trời tru đất diệt”. Bài học ấy bọn môn hạ Đường Kinh Thiên không học tới nơi đâu! Lãnh Băng Nhi nói với Mạnh Hoa:

- Đại ca hãy yên tâm, trước sau tiểu muội cũng chết, xin đại ca hãy báo thù cho tiểu muội, chỉ cần đệ đệ của đại ca thoát thân được, thì xin đại ca hãy tha cho y.

Mạnh Hoa nghiêng răng:

- Được! Ân Kiếm Thanh, vì thúc thúc của người là ân sư của ta, người giao đệ đệ cho ta, ta sẽ để người đi! Ân Kiếm Thanh cười ha hả:

- Giao đệ đệ cho người? Sao dễ dàng thế được?

- Ta đã thuận không giết người, người còn muốn gì nữa?

- Người không giết ta nhưng có người khác muốn giết ta.

- Thế người muốn sao cứ nói thẳng ra đi.

- Ta muốn đệ đệ của người phải đi theo ta, nếu người muốn bảo toàn tính mệnh cho đệ đệ người, người phải đáp ứng ta một việc.

- Như thế nào?

- Người phải thay ta ngăn cản bọn đệ tử Thiên Sơn đuổi theo ta, người cứ bịa đặt cho bọn chúng đuổi theo hướng khác.

Chàng tức tối:

- Ta không thể làm như vậy. Hừ người không tin ta sao lại bắt ta tin người?

- Được, người không đáp ứng yêu cầu ta tức là không lý gì đến tính mạng đệ đệ người.

Song thủ của y ấn kinh lực xuống khiến Dương Viêm la hét giãy giụa.

Chàng đau khổ nói vội:

- Buông tay ra, ta có lời muốn nói.

Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Định thương lượng nữa ư? Điều kiện của ta đã quyết, không còn gì bàn cãi nữa.

Hốt nhiên Dương Viêm ấp úng nói:

- Kiếm Thanh ca ca, tiểu đệ... tiểu đệ... tình nguyện theo ca ca.

Mạnh Hoa gạt đi:

- Đệ đệ chớ nên theo y, đệ đệ không biết y chú tâm hãm hại đệ đệ ư? Dương Viêm đáp:

- Ta chỉ biết Kiếm Thanh ca ca là người rất tốt, chỉ vì ca ca không đánh lại người nên phải dọa nạt ta vậy thôi, tuy người xưng là ca ca ta nhưng xưa nay ta có biết người bao giờ? Ta không tin người đâu.

Ân Kiếm Thanh cực kỳ đắc ý cười hớn hở:

- Người đã nghe rõ chưa, đệ đệ người tự ý đòi theo ta đó.

Mạnh Hoa rất thương tâm, cả giận quát:

- Được, người đi cho ta xem, người đi thêm một bước nữa ta sẽ giết chết người liền! Ân Kiếm Thanh vốn sợ chàng nên vội đứng lại cười nhắc nhó:

- Người không tin ta, ta cũng không tin người bây giờ biết làm sao? Bổng Lãnh Băng Nhi xen vào:

- Ta xin tình nguyện làm tù nhân của người, người hãy thả hài tử ra đi! Chàng phản đối:

- Cô nương không nên tự hy sinh như thế.

Lãnh Băng Nhi nói:

- Tiểu muội nghĩ kỹ rồi. Chỉ có như vậy mới là biện pháp ổn thỏa.

- Ta đâu thể vì muốn cứu một người lại hại người khác? Huống hồ gì cô nương cần phải trị thương, cô nương hãy yên tâm dưỡng thương, không cần để ý đến chuyện của ta.

Lãnh Băng Nhi cười gượng:

- Đại ca yên tâm, vết thương của tiểu muội chỉ e không thể sống lâu được thôi chứ không thể chết ngay đâu. Nếu có chết thì cũng vài năm nữa mới chết.

Mạnh Hoa nghe nàng nói câu “không thể sống lâu được” bất giác trong lòng đau đớn đáp:

- Ta quyết không thể cô nương làm như thế. Tên hài tử đã nhận giặc làm anh, không đáng để cô nương trao đổi tính mạng.

Lãnh Băng Nhi mỉm cười:

- Đứa trẻ vô tri, đại ca không nên giận y.

Nàng chống kiếm xuống đất khập khiễng đi từng bước lại phía Ân Kiếm Thanh, người nàng đang bị nội thương nên khí lực rất kém phải dùng kiếm làm gậy mới đi nổi từng bước.

Ân Kiếm Thanh thấy nàng yếu ớt như vậy nên không đề phòng một chút nào cả.

Lãnh Băng Nhi khập khiễng đi đến bên Ân Kiếm Thanh, bỗng nhiên kêu lên một tiếng hình như gượng không nổi nữa, cả người ngã đổ xuống.

Mạnh Hoa hốt hoảng kêu lên:

- Lãnh cô nương làm sao vậy? Cùng lúc với tiếng kêu thất thanh của chàng, Ân Kiếm Thanh cũng kinh hoàng thét lên một tiếng, tiếng kêu của y còn có vẻ hoảng hốt hơn Mạnh Hoa nữa.

Nguyên vì vừa xảy ra một việc ngoài sự ước đoán của mọi người. Từ nãy y luôn để tay quanh yết hầu Dương Viêm, cùng một lúc với tiếng kêu thảng thốt của Lãnh Băng Nhi, y hơi giật mình phân tâm thì Dương Viêm lợi dụng cơ hội ấy đột nhiên há miệng cắn một cái hết sức bình sinh vào tay y. Đứa bé vừa mở miệng tình nguyện theo Ân Kiếm Thanh, thực ra chỉ là lừa y không tập trung tinh thần đề phòng thôi.

Cái cắn sâu đến mức khiến Ân Kiếm Thanh có cảm giác bị đứt hẳn một miếng thịt tay, tay y nói lỏng tức khắc, Dương Viêm đánh một cùi chỏ vào ngực Ân Kiếm Thanh cùng lúc với Lãnh Băng Nhi ngã nằm trên mặt đất đâm một mũi kiếm vào đùi y.

Lãnh Băng Nhi tuy thật sự bị thương nặng nhưng cũng không đến nỗi quá nặng, nhưng nàng giả vờ làm nghiêm trọng thêm. Nàng và Dương Viêm hành động khớp với nhau như đã hẹn trước, trong chớp mắt Dương Viêm đã thoát khỏi sự kiềm chế của Ân Kiếm Thanh. Y bị một cùi chỏ đánh trúng tuy không đau lắm vì sức của Dương Viêm còn yếu nhưng cũng đủ làm y rú lên, lập tức đá liền một cước.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Dương Viêm thoát khỏi tay Ân Kiếm Thanh liền ngã vào lòng Lãnh Băng Nhi. Kiếm của nàng đâm trúng đùi y, nên cước pháp của y giảm hết khí lực, tuy có đá trúng lưng nàng nhưng không khiến nàng quá đau, chỉ bị lấn hai vòng không may rơi xuống hố băng.

Mạnh Hoa mới là người kinh dị nhất, chàng vội chạy lại phía Lãnh Băng Nhi và Dương Viêm, không quan tâm gì tới Ân Kiếm Thanh. Y đã bị mất bùa hộ mạng, nhìn thấy Mạnh Hoa hồn phi phách tán không màng tới đùi bị thương co chân chạy mất.

Rất may hố băng không lấy gì làm sâu, Mạnh Hoa nhìn xuống chỉ thấy Lãnh Băng Nhi mặt nhợt nhạt như tờ giấy và dính máu nhưng Dương Viêm lại hoàn toàn không bị thương nằm phục kể bên.

Chàng tụt xuống hố, lưng công Lãnh Băng Nhi còn tay ôm Dương Viêm, dùng Bích Hồ Du Tường leo lên miệng hố. Chàng dùng nội công giúp Lãnh Băng Nhi đả thông gân cốt huyết đạo, dần dần nàng Chương tỉnh mở mắt nhìn chàng:

- Cuối cùng đại ca đã cứu được đệ đệ rồi. Đại ca ơi, tiểu muội xin đại ca giúp một việc.

Mạnh Hoa ngậm ngùi:

- Lãnh cô nương cần gì ta đều đáp ứng.

Nàng nói:

- Đại ca đừng quan tâm tới tiểu muội, hãy báo thù cho tiểu muội bằng cách đuổi theo tên tiểu tặc ấy! Dương Viêm lúc ấy nức nở khóc:

- Lãnh thư thư, tất cả đều tại tiểu đệ. Ca ca hãy đánh tiểu đệ đi! Chàng mỉm cười:

- Biết lỗi mình là quý rồi. Đệ đệ đừng khóc nữa, hãy đi tìm các đồng môn lại đây.

Dương Viêm vâng lời:

- Lãnh thư thư đi với tiểu đệ chứ? Chú bé nắm lấy tay Lãnh Băng Nhi kéo nàng đi, âu yếm như hai chị em ruột. Mạnh Hoa tin chắc họ sẽ gặp các đệ tử Thiên Sơn giữa đường nên yên tâm đuổi theo Ân Kiếm Thanh.

Bất tri bất giác trời đã vào đêm, mặt trăng mọc sừng sững ở phía đông. Không biết đi đã bao xa, bỗng nhiên Mạnh Hoa nghe có một tiếng hú rất dài như tiếng rồng ngân xa xa vọng lại, không thấy bóng người.

Chàng nghĩ bụng: “Công lực thâm hậu của người này trong Thiên Sơn tứ trưởng lão chỉ có Chung Triền may ra mới hơn được, nhưng Đường chưởng môn và Chung trưởng lão đều ở Băng cung, người này là ai?” Chưa nghĩ hết ý bỗng lại có tiếng hú thứ hai, chấn động cả tai chàng nhưng vẫn chưa thấy bóng người.

Chàng chợt nhớ đến trong Phật môn có một loại công phu gọi là Sư tử hồng lông liền nghĩ bụng: “Hay là hai tiếng hú của Xa La và Ưu Đàm pháp sư? Hoặc họ đang tỷ thí võ công với cao nhân nào chăng?” Chàng nhắm hướng tiếng hú phi thân tới, trước mắt là một cảnh chàng không ngờ: Mậu Trường Phong đang đứng trước mặt Ưu Đàm pháp sư. Tiếng hú đầu tiên là của Mậu Trường Phong. Mậu Trường Phong cao giọng ngâm:

- “Thiên sư há sở kiến? Lai khứ lưỡng thông thông.” (Thiên sư nào đâu thấy? Lui tới đều vội vàng).

Ưu Đàm pháp sư đáp:

- “Vân tán thù lưu khứ Tịch nhiên thiên địa không.” (Mây tan nước chảy mất Tịch nhiên trời đất không).

Sau lưng Ưu Đàm pháp sư lơ lửng nhiều bóng người, có lẽ là bọn đệ tử vừa rời Song Hoa Cung.

Xa La pháp sư buông lời tán thán:

- Phật kệ thì ta không rành nhưng công lực Sư tử hồng vừa rồi của Mậu cư sĩ rõ ràng đã hơn ta, ta rất phục.Ồ bây giờ ta mới biết Trung Nguyên rộng lớn không thiếu gì nhân tài! Nguyên lai Mậu Trường Phong vừa ở Thiên Trúc về và tỷ thí Sư tử hồng với sư huynh đệ Ưu Đàm pháp sư.

Gặp Ưu Đàm pháp sư giữa chân núi họ đã tỷ thí công phu Sư tử hồng và Phật học qua hai câu kệ đối đáp ẩn chứng trình độ Phật học với nhau và vui vẻ chia tay.

Mạnh Hoa thấy thầy trò Ưu Đàm pháp sư đã đi khuất liền tăng cước bộ, xuất hiện thân ảnh.

Hai năm trước ở Tiểu Kim Xuyên chàng đã giao đấu qua với Mậu Trường Phong và chàng biết đến bây giờ họ Mậu vẫn còn hiểu lầm chàng. Chàng muốn giải thích điều hiểu lầm ấy lắm nhưng không biết nên bắt đầu nói thế nào.

Chàng đang tần ngần chưa biết nói gì bỗng có tiếng gọi “Mâu đại hiệp” vang vọng đến.

Người gọi “Mâu đại hiệp” là Ân Kiếm Thanh.

Y nấp sau một tảng đá lớn có hình chiếc bình phong do đó y nhìn thấy chàng mà chàng không nhìn thấy y. Mậu Trường Phong hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ân Kiếm Thanh chỉ chàng nói liền:

- Tên tiểu tặc này định giết đệ tử, y... y... chính là con trai của Dương Mục đó! Mậu Trường Phong gật đầu:

- Ta biết rồi, ngươi yên tâm! Chàng vội vàng nói:

- Mâu đại hiệp đừng nghe y lừa bịp, y mới là gian tặc! Chàng sợ Ân Kiếm Thanh lợi dụng cơ hội chạy mất nên chàng đuổi theo y, định trước tiên tới điểm huyết y rồi sau sẽ giải thích.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau. Chỉ nghe Mậu Trường Phong quát lớn:

- Hảo tiểu tử, trước mặt ta còn dám ngông cuồng. Buông kiếm! Ân Kiếm Thanh cực kỳ linh hoạt, y cứ chạy quanh Mậu Trường Phong rõ ràng chứng tỏ cho họ Mậu thấy y bị Mạnh Hoa áp đảo để cho Mậu Trường Phong tin y hơn là tin Mạnh Hoa.

Tiếng vừa dứt, thì người đã đến, Mậu Trường Phong xuất kiếm nhanh như điện, kiếm khí chưa đến gần chàng mà chàng đã cảm thấy một áp lực rất trầm trọng. Trong lúc gấp rút chàng chuyển thân giải thể, song kiếm chạm nhau, Mạnh Hoa lùi lại liền tiếp ba bước chấn động hổ khẩu nhưng may kiếm không rời khỏi tay.

Chiêu này Mậu Trường Phong sử dụng đến tám thành công lực, trong bụng đinh ninh là ít nhất thì đối phương sẽ rơi kiếm, không ngờ kinh lực của chàng khiến họ Mậu kinh ngạc nghĩ thầm: “Hai năm không gặp, không ngờ tiểu tử này lại tinh tiến đến vậy, kiếm pháp cũng hơn hẳn trước đây, thảo nào dám đến Thiên Sơn làm loạn!” Mậu Trường Phong lập tức tấn công liên hoàn tam kiếm. Lần này chàng đã ổn định tinh thần nên kiếm xuất từ từ hóa giải thể công của Mậu Trường Phong. Bất giác họ Mậu phải khen:

- Tuyệt chiêu! Người đã học được đến chỗ bí ảo của kiếm thuật. Chỉ tiếc rằng kiếm pháp tuy người học được rất giỏi mà đạo làm người lại không học được tí gì! Trong khi nói chiêu thế của Mậu Trường Phong không chậm chút nào nên Mạnh Hoa không thể nói được lời gì. Nên biết kiếm pháp và nội công của Mậu Trường Phong đều đạt tới lô hỏa thuần thanh, may cho chàng sau này luyện gồm đủ tinh hoa võ học của Trung Nguyên và Thiên Trúc nên mới có thể cầm cự.

Bất tri bất giác hai người đã kịch đấu hơn một trăm chiêu. Mậu Trường Phong thấy chiêu pháp của chàng trùng trùng điệp điệp càng xuất càng kỳ lạ trong bụng ngầm lấy làm kinh kỳ: “Ta cố thử xem tiểu tử này có bao nhiêu bản lĩnh?” Thế công của Mậu Trường Phong càng lúc càng lợi hại, chàng phải tập trung tinh thần hóa giải chỉ sợ bị thương vì đối phương. Chàng ngừng thần ứng chiến, bất giác đã nhập vào cảnh giới “vật, ngã lưỡng vong” (ta và vật đều nhập vào nhau) trước mắt chỉ còn thấy núi kiếm di động chứ không còn nghĩ gì nữa.

Trước đây Mậu Trường Phong sau lần gặp chàng tại Tiểu Kim Xuyên đã có nghi ngờ về thân thế của chàng. Lần ấy chàng dường như bệnh vực Dương Mục rồi sau lại trợ lực với Mậu Trường Phong.

Lần này tuy bị lời bịa đặt của Ân Kiếm Thanh tác động nhưng Mậu Trường Phong vẫn có lòng mến tài của chàng, không muốn chàng bị mất tánh mạng, chỉ cần bắt sống chàng để hỏi tra nguyên do, nhưng càng đấu kiếm pháp Mạnh Hoa càng tinh kỳ, không có sơ hở để hạ chàng được.

Hai người đấu với nhau không biết được bao lâu, Mậu Trường Phong nhất định xuất chiêu sát thủ, ông quát lên:

- Hảo tiểu tử! Người chưa chịu thua ư? Lời dứt, ông liền xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân định dùng kiếm quán chặt lấy kiếm chàng kéo ra khỏi tay. Nào ngờ Mạnh Hoa thấy đối phương sử dụng Tam Chuyển Pháp Luân là chiêu thế chàng rất tâm đắc, chàng đã tận lực tham yếu vận dụng tinh hoa của Trung Nguyên và Thiên Trúc rồi tự sáng chế thành chiêu pháp của riêng mình, biến hóa rất kỳ dị chàng cũng xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đối lại.

Song kiếm đụng nhau, Mậu Trường Phong mới biết kiếm đối phương đã quán chặt lấy kiếm mình kéo ngược lại, ông kinh hoảng vận kinh lực kéo lại. Bỗng nghe có tiếng kêu lớn:

- Mậu đại hiệp ngừng tay.

Người chạy tới là Bạch Anh Kỳ.

Mậu Trường Phong hóa giải kiếm thế lùi lại một bước, ngạc nhiên hỏi:

- Anh Kỳ sao lại đến đây? Bạch Anh Kỳ nói vội:

- Đây là Mạnh thiếu hiệp, ân nhân của Thiên Sơn phái vừa giúp chúng ta qua khỏi kiếp nạn rất lớn khỏi bị độc thủ của kẻ gian tế đó.

Mậu Trường Phong kinh ngạc:

- Ai là gian tế? Bạch Anh Kỳ đáp:

- Nói ra thêm thẹn, chính là sư đệ Ân Kiếm Thanh. Chưởng môn nhân và gia sư đều bị y lừa bịp hết! Mậu Trường Phong hơi ngây người ra một chút rồi nói:

- Thực ra không thể tưởng tượng, ta cũng bị y lừa. Thúc phụ của y không phải là Ân Cửu Thế ư? Bạch Anh Kỳ:

- Vãn đúng là Ân Cửu Thế nhưng rất tiếc y chỉ có thúc phụ ấy là người tốt còn y toàn làm những việc bại hoại. Mới đầu chính bọn tiểu diệt cũng không tin y là gian tế nhưng hiện nay chứng cứ rành rành không thể chối cãi được nữa. Đại hiệp có thấy y chạy lối nào không? Mậu Trường Phong thở dài:

- Ta đã lỡ để tiểu tặc ấy chạy mất rồi.

Đúng là lúc ấy không còn thấy tăm tích Ân Kiếm Thanh đâu nữa.

Bạch Anh Kỳ nói:

- Mạnh thiếu hiệp đã mệt mỏi quá rồi. Xin cứ về nghỉ để tên gian tặc ấy cho bọn tiểu đệ.

Chàng hỏi:

- Viêm đệ và Lãnh cô nương đã về tới Băng cung chưa?
- Tiểu đệ gặp họ giữa đường bèn đưa họ về Băng cung rồi mới đi tìm thiếu hiệp đây.
- Sức khỏe Lãnh cô nương ra sao?
- Chung sư bá đang trị thương cho cô nương ấy, tuy thương thế không nhẹ nhưng chắc chắn không hề gì.

Mạnh Hoa nghe nói mới hơi yên tâm. Mặt trăng đã nghiêng về bên phía tây, không ngờ thời gian trôi qua quá mau. Bỗng Mậu Trường Phong hỏi:

- Người họ Mạnh chứ không phải họ Dương ư? Chàng đáp:
- Tiểu đệ xưa cứ tưởng mình họ Dương. Chỉ mới năm ngoái khi đang ở Lạp Tát gặp được thân phụ mới biết mình thực là họ Mạnh.

Mậu Trường Phong tự nhiên như chợt tỉnh thất thanh kêu lên:

- Té ra lệnh tôn người là Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp? Chàng ngậm ngùi:
- Tiểu đệ rất hổ thẹn, sống đến mười tám năm mới biết cha đẻ mình ra ai. Năm kia ở Tiểu Kim Xuyên mạo phạm thúc thúc, xin thúc thúc tha tội.

Mậu Trường Phong đã hiểu hết sự tình:

- Mạnh Nguyên Siêu và Vân Tú La yêu nhau rất đau đớn ta biết rõ hơn ai hết! Ông ôm chăm lấy Mạnh Hoa giọng bù ngùi xúc động:
- Chúc mừng cho cha con người cốt nhục đoàn viên, ta thật hồ đồ không sớm nhận ra người. Lệnh tôn giờ ra sao?
- Vâng, xá đệ được Ân thúc thúc nuôi dưỡng nên người, lần này chính là tiểu đệ vâng lệnh thân phụ đến Thiên Sơn bái kiến thúc thúc và Đường chưởng môn.
- Thế huynh đệ người đã đã gặp nhau chưa? Mạnh Hoa mỉm cười:
- Thoạt đầu xá đệ không tin tiểu đệ là ca ca của y đó.

Chàng kể cho Mậu Trường Phong nghe chuyện gặp gỡ của anh em chàng, Mậu Trường Phong thở dài:

- Tất cả là vì ta về chậm mất mấy ngày.

Bạch Anh Kỳ vội nói:

- Sau cơn mưa trời lại sáng. Lúc này ở Băng cung, chưởng môn tề phái chắc đang nôn nóng chờ tin Mạnh huynh. Xin mời Mạnh huynh và Mậu đại hiệp mau trở về Băng cung.

Trên đường về Mạnh Hoa hỏi Bạch Anh Kỳ:

- Đã tìm được Đường phu nhân hay chưa? Bạch Anh Kỳ đáp:
- Đã. Lần này đúng là trong bất hạnh lại gặp may mắn. Tề sư tẩu không phải bị Lao Siêu Bá đả thương đâu mà bị trúng ám khí cực độc của tên họ Đường. May mà sớm phát hiện, nếu chậm hơn nữa e rằng không thể cứu được.

Mạnh Hoa biết rằng Thiên Sơn phái có Bích linh đan là loại thánh dược trừ độc, nghe ngữ khí của Bạch Anh Kỳ chàng tin Đường phu nhân sẽ bình phục chàng vui mừng nói:

- Đường phu nhân và Lãnh cô nương về đến Băng cung là ta hoàn toàn yên tâm rồi! Bạch Anh Kỳ đáp:
- Lần này Mạnh thiếu hiệp chẳng những đã cứu Đường sư tẩu mà còn cứu cả thanh danh của Thiên Sơn phái, chúng ta thật là cảm kích khôn xiết.

Chàng đáp:

- Ta đã từng được ân chỉ điểm của Đường đại hiệp, Bạch huynh khách khí làm chi khiến ta ngượng chết được.

Họ về đến Bạng cung, quả nhiên Đường chưởng môn và chúng đệ tử chưa ai đi ngủ, đang ngồi đợi họ về. Nghe tin không bắt kịp Ân Kiếm Thanh, tất cả đều cảm phần giận dữ.

Đường Kinh Thiên hòa nhã:

- Mạnh thiếu hiệp nói rất đúng, ta hãy để cho y một lần cuối cùng sửa sai lầm. Mạnh thiếu hiệp đã qua một ngày vất vả vì chúng ta, thiếu hiệp hãy đi nghỉ ngơi đi! Đêm ấy chàng ngủ một giấc ngon như chưa bao giờ có, đến tận chiều tối hôm sau mới tỉnh lại.

Đường Kinh Thiên mời chàng vào Song Hoa cung. Trên trà kỷ đặt chiếc hộp gấm do Đường Gia Nguyên nhờ chàng trao lại cho chưởng môn. Đường Kinh Thiên mở hộp trước mặt chàng. Bất giác lòng chàng dao động. Chắc chưởng môn sắp nhắc tới việc Không Động phái có liên quan tới tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng? Tam sư phụ Đan Khâu Sinh xưa kia vốn là đệ tử Không Động phái, không hiểu vì duyên cớ nào bị Không Động phái đuổi ra khỏi môn bộ, chàng tin chắc chưởng môn Không Động gởi chiếc hộp gấm này có liên quan tới việc sư phụ chàng.

Đường Kinh Thiên tựa hồ hiểu rõ tâm ý chàng, bèn gọi chuyện trước:

- Nghe nói Đan Khâu Sinh là sư phụ của thiếu hiệp, thiếu hiệp đã từng học võ ở Thạch Lâm gần mười năm? Thạch Lâm được gọi là Thiên hạ kỳ quan chắc đẹp lắm phải không? Chàng đáp:

- Vâng, rất tiếc tam sư phụ của vãn bối bị người ta bức bách phải rời khỏi Thạch Lâm.

- Ta biết. Ta đang muốn nói về chuyện ấy đây. Nhưng trước tiên, ta muốn hỏi thiếu hiệp về lai lịch võ công của thiếu hiệp, không biết có vui lòng chăng?

- Đường chưởng môn không hỏi, vãn bối cũng sẽ bẩm báo. Chắc chưởng môn hoài nghi về kiếm pháp của vãn bối?

- Đúng vậy, kiếm pháp của thiếu hiệp cực kỳ tinh diệu, đến kiếm thuật tối cao của Không Động phái là Động Minh Tử cũng không hơn được, cổ nhiên kiếm pháp của thiếu hiệp là do tinh hoa của Không Động truyền thụ nhưng xem ra lại có nhiều điểm giống với kiếm pháp Thiên Sơn phái của ta. Ta biết thiếu hiệp đã từng được Kim đại hiệp chỉ điểm nhưng hình như vẫn còn có gì khác nữa.

Mạnh Hoa kể:

- Chưởng môn minh xét, thực ra vãn bối khi còn ở Thạch Lâm may mắn gặp kỳ ngộ tìm được trên Kiếm Phong bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp do đại hiệp Trương Đan Phong sáng tạo lúc vãn niên.

Đường Kinh Thiên mỉm cười:

- Thảo nào ta không hiểu nổi! Thiếu hiệp có biết Trương Đan Phong đại hiệp chính là thủy tổ Thiên Sơn phái không? Tuy ai cũng biết người sáng lập ra Thiên Sơn phái là Tiêu Thiên Đồ, đệ tử của Trương Đan Phong nhưng đó là vì lúc ấy Trương Đan Phong chỉ muốn ẩn cư, không muốn ra mặt nên nhường ngôi cho đệ tử mình đứng tên sáng lập môn phái nhưng từ xưa Thiên Sơn phái vẫn coi Trương Đan Phong là thủy tổ chính thức vậy.

Chàng kính cẩn:

- Vãn bối có biết nên từ lâu đã có ý đem Vô Danh Kiếm Pháp quy Chương quý phái. Xin chưởng môn tha tội học lén cho vãn bối, cho phép vãn bối được tự coi là đệ tử của quý phái.

- Đó là phúc duyên của thiếu hiệp, và cũng là may mắn cho chúng ta. Kiếm pháp do Trương tổ sư vãn niên sáng tạo nhờ thiếu hiệp nay lại xuất hiện trên đời, ta cảm kích không nói sao cho xiết. Nhưng nếu thiếu hiệp nhận làm đệ tử bản phái, ta không dám đảm đương vì thiếu hiệp là đệ tử cách đời của Trương tổ sư, so với ta vai vế chắc còn trên ta nữa.

Chàng hoảng hốt:

- Sao Đường chưởng môn nói lời ấy khiến đệ tử thẹn chết! Văn bối bất quá do vô ý mà được bí kíp của Trương tổ sư đâu dám nhận làm đệ tử cách đời? Xin chưởng môn nhận văn bối làm đệ tử là hân hạnh lắm rồi.

Đường Kinh Thiên im lặng có vẻ suy nghĩ rất kỹ rồi mới nói:

- Ta định thế này, ta không dám nhận là sư phụ của thiếu hiệp, thiếu hiệp chỉ có thể là đệ tử của Thiên Sơn phái chứ không phải là đệ tử của ta vì xét cho đúng lý ta với thiếu hiệp cùng lắm chỉ ngang hàng trong môn phái mà thôi.

- Đa tạ chưởng môn quá yêu. Đệ tử rất thẹn không dám nhận vì tạm quyền biến coi như vậy.

- Đã như vậy thì thiếu hiệp còn xưng “đệ tử” với ta làm chi? Hãy đổi cách xưng hô đi!

- Xin hãy tạm xưng văn bối. Còn chuyện này, chưởng môn đã gặp La Man Na cô nương chưa?

- Ta đã gặp cùng với Lãnh cô nương. Thiếu hiệp muốn nói đến bản võ công bí kíp cổ Ba Tư chứ gì?

- Chính thị. Văn bối không biết văn tự Ba Tư, ý muốn trao lại cho chưởng môn.

Đường Kinh Thiên mỉm cười:

- Người ta hiếm gặp may mắn một lần, thiếu hiệp lại gặp những hai lần. Lai lịch của võ công bí kíp Ba Tư này trước đây ta đã có nghe tới, chỉ không ngờ nó lại nằm trong tay họ La ở Ngõa Nạp thôi. Nó quý giá không kém gì bí kíp của Trương tổ sư. Thiếu hiệp đã có duyên, nó phải thuộc về thiếu hiệp. Còn nói thiếu hiệp không biết văn tự Ba Tư, điều ấy cũng dễ giải quyết.

- Xin chưởng môn cứ chỉ giáo.

Chàng đưa ra bản bí kíp võ công Ba Tư trình lên Đường Kinh Thiên. Ông lật giở vài trang đầu rồi nói:

- Khi ta còn trẻ đã từng học qua văn tự Ba Tư. Tiếc rằng lâu lắm không có cơ hội sử dụng tới nay đã quên nhiều. Đến nay nhiều lắm ta chỉ đọc được bảy tám phần nhưng ta nghĩ võ học trên đời này xưa nay đều tương thông với nhau. Có chỗ nào khó khăn, chúng ta sẽ nghiên cứu tìm hiểu dần với nhau cũng sẽ hiểu được.

Chàng đáp:

- Học võ công có lẽ không nên gấp. Bản võ công bí kíp này chưởng môn cứ giữ lấy để từ từ tham cứu. Sau này có cơ hội văn bối sẽ xin lãnh giáo cũng được.

Đường Kinh Thiên biết tâm ý chàng vội nói:

- Cố nhiên việc tam sư phụ thiếu hiệp là cần yếu nhưng thiếu hiệp không nên gấp rời Thiên Sơn đến vậy.

Ông biết Mạnh Hoa chỉ nóng ruột nghe chuyện Không Động phái nên chuyển hướng câu chuyện:

- Thiếu hiệp hãy ở đây một tháng nữa sau đó thay ta đến Không Động sơn.

-oOo-

8. Không Động Phái Cự Sự

- Chưởng môn yêu cầu văn bối đến Không Động sơn, phải chăng vì việc cũ của tam sư phụ?

- Đúng vậy, hiện tại ta có thể cho thiếu hiệp nghe về nội dung bức thư của chưởng môn Không Động phái đựng trong hộp gấm này.

Đường Kinh Thiên đưa ra một bức thư:

- Đây là thư của Động Chân Tử gửi riêng cho ta, thiếu hiệp hãy xem đi! Nghe nói là thư riêng gửi Đường Kính Thiên, chàng e dè:

- Xin chưởng môn cứ kể cho văn bối nghe được rồi!

- Thư viết rất dài, ta xin nói vắn tắt. Động Chân Tử định tháng ba sang năm chiêu khai Không Động phái đại hội, người đã quá thất tuần nên nhân đại hội này lập người kế vị chưởng môn nhân. Do đó mời ta đến dự lễ.

Theo quy củ của các đại môn phái, lễ lập tân chưởng môn nhân thường phải mời tất cả các chưởng môn của môn phái khác tới tham dự để buổi lễ thêm phần long trọng, bất quá việc này chỉ là “đại sự” với môn phái đối với người ngoài cũng chỉ là việc thường.

Mạnh Hoa Chương hộp hỏi:

- Chỉ có vậy thôi ư? Đường Kính Thiên kể tục nói:

- Đây là một đại hội tuyển lập tân chưởng môn đồng thời thanh lý môn phái. Động Chân Tử báo với ta lần đại hội này tiến hành song song hai việc cho nên khẩn khoản mời ta tới trước là dự lễ và sau là chủ trì việc phân xử.

Chàng càng Chương hộp hơn:

- Thanh lý môn phái phải chăng là để đối phó với tam sư phụ của văn bối?

- Đúng vậy, nhưng việc này ta cảm thấy rất khó, do đó ta suy đi tính lại chỉ có thiếu hiệp thay thế ta là tốt hơn cả.

- Tam sư phụ của văn bối đã sớm bị trục xuất sao lại còn phải thanh lý môn phái?

- Lập tân chưởng môn nhân là phải giải quyết hết những rối rắm còn lại của môn phái.

Đúng là ba mươi năm trước tôn sư thiếu hiệp đã bị trục xuất nhưng đây là một cái án đến nay vẫn chưa kết thúc.

Chàng cảm phần:

- Gia sư đã chịu cái nhục bị trục xuất trốn vào Thạch Lâm không màng đến môn phái nữa, văn bối không hiểu sao chưa kết thúc? Tại sao họ lại khinh nhờn sư phụ văn bối đến thế? Không cho sư phụ văn bối có đất dung thân nữa ư?

- Theo Động Chân Tử giải thích thì thoát đầu khi biết chuyện xấu xa trong môn phái không dám cho ai biết do đó chỉ tuyên án trục xuất môn hộ đối với tôn sư và cũng không dám tuyên bố lý do với người ngoài. Nhưng cứ theo họ nói sau khi tam sư phụ của thiếu hiệp rời Không Động phái rồi bản chất vẫn không chịu thay đổi — xin lỗi, ta dùng chữ trong bức thư này, thiếu hiệp đừng giận — ngoài ra bọn trưởng lão Không Động lần đại hội này muốn yêu cầu tân chưởng môn phải đem việc cũ này xử phân dứt khoát, và cố ý dùng “thanh lý môn phái” xử tội tiếp Đan Khâu Sinh.

Chàng giận dữ:

- Sao không nói là họ muốn giết chết tam sư phụ của văn bối mới thỏa lòng?

- Ta e rằng đúng như thế!

- Sư phụ văn bối phạm tội gì lớn đến thế?

- Đây vẫn là một nghi án, nói cho thực ta cũng không dám khinh suất luận đoán.

- Văn bối không thể nào tin được tam sư phụ là người bại hoại phạm tội gì trầm trọng đến vậy. Tuy văn bối biết rằng trong nghi án này có uẩn khúc gì đây nhưng văn bối tin chắc người đã bị vu hãm.

Đường Kính Thiên bản khoản như có điều gì chưa tiện nói với chàng, cuối cùng ông bảo:

- Nếu thiếu hiệp tin chắc như vậy để sau này chúng ta sẽ còn thời gian điều tra lại.

Hiện tại ta cần nói với thiếu hiệp một việc.

- Xin chưởng môn cho biết.

- Cứ theo Động Chân Tử, họ đã phong thanh nghe tin Kim đại hiệp chuẩn bị thay thế tam sư phụ điều đình việc này.

Chàng mừng rỡ:

- Nếu có Kim đại hiệp lo liệu thì càng tốt chứ sao? Chàng vui vì đoán chắc có việc này là nhờ Kim Bích Y xếp đặt giùm chàng, bất giác chàng nghĩ: “Tháng ba sang năm Không Động phải đại hội, Kim đại hiệp nhất định sẽ đến, không biết Y muội có theo cha nàng đến hay không?” Chàng rất hy vọng gặp được Kim Bích Y trên núi Không Động.

Chàng đang mơ tưởng vui vẻ, bỗng nghe Đường Kính Thiên thở dài:

- Thiếu hiệp vui mừng hơi sớm đấy. Ta chỉ sợ ngoài ra còn sinh lắm chuyện rắc rối nữa.

- Sao vậy thưa chưởng môn?

- Không Động phải cũng đã biết tin này, mọi người đều mười phần phần nộ, bất mãn Kim đại hiệp che chở “nghịch đồ” của môn phái họ, do đó Động Chân Tử nhất định yêu cầu ta chủ trì việc xử phân.

- Bọn họ muốn chưởng môn phải đối đầu với Kim đại hiệp ư? Văn bối không biết gia sư phạm trọng tội gì nhưng Kim đại hiệp chịu đứng ra điều giải là người cũng đã biết gia sư bị oan uổng rồi.

- Chính đó là điều khó khăn cho ta vì cả hai bên Kim đại hiệp và Không Động phải ta đều có thâm tình không thể nghiêng về bên nào. Suy đi tính lại ta chỉ có thể nhờ thiếu hiệp thay ta điều giải việc này.

Trong thời gian chờ đợi đến ngày đại hội Không Động phải, Đường Kính Thiên và chàng đàm luận võ học trong thiên hạ. Chàng đem toàn bộ Vô Danh Kiếm Pháp đọc lại cho chưởng môn nghe, Đường Kính Thiên lại lấy bí kíp võ công văn tự Ba Tư dịch ra Hán ngữ cùng chàng tham cứu. Do thời giờ dồn hết vào việc học tập võ thuật nên bao phiền não của chàng cũng có giảm được nhiều phần.

Thời gian thấm thoát tChương đưa, Lãnh Băng Nhi và Tang Đạt Nhi nhân họa gặp phúc, trú lại Thiên Sơn vài tháng, y đã học được một phần võ công.

Chàng dự định từ giã Thiên Sơn cùng lúc với bọn Tang Đạt Nhi. Họ trở về quê hương còn chàng lên đường tới núi Không Động. Bộ tộc Ngõa Nạp nằm trên đường tới núi Không Động tuy có phải đi vòng một chút nhưng đường dài thiên lý có bạn đồng hành dù chỉ là một đoạn cũng bớt cô tịch.

Trước ngày lên đường Đường Kính Thiên đem chiếc hộp gấm trao cho chàng:

- Thiếu hiệp sắp vì ta làm khách nhân của Không Động phải tham dự cái gọi là “Thanh lý môn phái” của họ nếu không biết hoàn toàn mọi việc e khó ứng phó và trong lòng thiếu hiệp chắc cũng khó an ổn. Ta đã suy nghĩ kỹ thấy cần phải cho thiếu hiệp biết tất cả những gì người khác nghĩ về vụ án tam sư phụ thiếu hiệp. Đây là chiếc hộp đựng thư của Động Chân Tử gửi cho ta có quan hệ rất tường tận tới việc sư phụ thiếu hiệp. Thiếu hiệp hãy đọc kỹ rồi sẽ có ý kiến sau.

Chiều đó, Mạnh Hoa gỡ chiếc hộp ra, đó là một tập dày thuật lại toàn bộ việc cũ của Đan Khâu Sinh.

-oOo-

Chuyện xảy ra mười năm trước. Lúc ấy chưởng môn nhân Không Động phải chưa phải là Động Chân Tử mà là vị sư huynh Động Diệu Chân Nhân (đồng thời là sư phụ của Đan Khâu Sinh).

Đệ tử của Không Động phải một phần là đạo gia, Động Diệu Chân Nhân có ba người sư đệ quan trọng theo thứ tự: Động Chân Tử, Động Huyền Tử và Động Minh Tử. Trừ Động Chân Tử là người xuất gia từ nhỏ còn Động Huyền Tử và Động Minh Tử gia nhập môn phái sau khi đã có vợ con rồi mới xuất gia là đạo sĩ.

Riêng tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng bị cha mẹ vất bỏ từ khi còn tằm bé do đó được Động Diệu Chân Nhân nuôi nấng, Đan Khâu Sinh dường như được trời sinh ra để theo nghiệp võ nên tuổi còn trẻ đã tinh thông tất cả các môn võ nghệ của môn phái, tất cả các bạn đồng môn đều cho là tay kiệt xuất đến nỗi, các sư thúc đều tự thẹn vì không bằng. Động Diệu Chân Nhân do đó càng yêu đồ đệ của mình coi như con đẻ.

Ngoài nhân tài kiệt xuất Đan Khâu Sinh, Không Động phái còn có một thiếu niên ưu tú là con trai của Động Huyền Tử. Động Huyền Tử tục danh họ Hà tên Nguyên, con trai y tên là Hà Lạc.

Hà Lạc lớn hơn Đan Khâu Sinh một vài tuổi nhưng võ công lại thấp hơn Đan Khâu Sinh. Đồng môn đều tin tưởng Đan Khâu Sinh hoặc Hà Lạc, một trong hai sau này chính là người kế vị chưởng môn.

Bất ngờ Không Động phái xảy ra một việc chấn động đến nay vẫn chưa ai biết rõ ràng ra sao.

Đan Khâu Sinh đã hai mươi tuổi vẫn chưa có ý lập gia đình còn Hà Lạc đã có hôn thê ngụ tại huyện Mễ Chi tỉnh Thiểm Bắc là con gái duy nhất của Mâu Nhất Hạnh.

Mâu Nhất Hạnh là một người thanh danh cực lớn trong năm tỉnh miền bắc, kinh tài trọng nghĩa được xưng là “tiểu Mạnh Thường Quân” và con gái duy nhất của y nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn lại thêm võ nghệ cao cường. Không biết bao nhiêu thiếu niên anh tuấn đã đến cầu hôn với nàng nhưng cuối cùng Mâu Nhất Hạnh chọn Hà Lạc. Chính Động Diệu Chân Nhân đứng ra làm mai mối cho cuộc hôn nhân này.

Nhưng sau đó có tin đồn thực tâm thoát đầu Động Diệu Chân Nhân muốn mai tiểu thư họ Mâu cho đồ đệ yêu của mình là Đan Khâu Sinh nhưng vì sư đệ Động Huyền Tử nài nỉ người hãy làm mai cho con trai Hà Lạc của mình nên Động Diệu Chân Nhân chiều ý vì một là muốn giữ tình hảo hảo giữa sư huynh đệ, hai là không muốn giữa Đan Khâu Sinh và Hà Lạc sinh ra chuyện tranh chấp nên đành chiều ý sư đệ.

Đột nhiên mới trên năm mươi tuổi, Mâu Nhất Hạnh qua đời. Xét về võ công cao cường, y không thể chết sớm như thế do đó khi qua đời rồi có nhiều dư luận cho rằng hoặc y bị bệnh nan y không thể chữa, hoặc y luyện công tẩu hỏa nhập ma mà chết, hoặc y bị kẻ thù giết chết.

Mâu Nhất Hạnh chết rồi, Mâu phu nhân bán hết gia sản, chuẩn bị đem con gái độc nhất về nhà cha mẹ ruột. Nào ngờ họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai, không biết bà do vì bị thương quá độ hay chẳng liên ngã bệnh. Sau khi bán xong gia sản, Mâu phu nhân cũng chết theo chồng. Thế là hai vợ chồng kế tục qua đời để lại một con gái duy nhất.

Động Huyền Tử biết tin bất hạnh cho thân gia, liền sai con trai đến Mễ Chi đem vị hôn thê về, chuẩn bị cho nàng mãn tang là làm lễ thành hôn.

Trong số các bạn đồng môn Hà Lạc giao tình rất thân với Đan Khâu Sinh, nhưng trong mắt người ngoài thì Đan Khâu Sinh và Hà Lạc đang tranh nhau kế vị ngôi chưởng môn nhân.

Vậy mà hai người hoàn toàn không biết chú ý đối với nhau vẫn hết sức thân mật như anh em ruột. Lộ trình xa diệu vợi nên Hà Lạc rủ Đan Khâu Sinh cùng lên đường đón vị hôn thê với mình.

Bọn họ đi đã hơn hai tháng, theo lộ trình thì đã trở về nhưng không hiểu sao biệt vô âm tín. Động Huyền Tử lo lắng vì con đang định lên đường đến Mễ Chi, bỗng tin dữ đưa lại.

Trên đường về giữa đường núi hoang sơ có ngôi cổ miếu người ta đã phát hiện thi thể của Hà Lạc và ba người nô bộc nhà họ Mâu còn Đan Khâu Sinh và Mâu tiểu thư biến mất.

Ngôi cổ miếu này cách xa Mễ Chi ba ngày đường, quan án sở tại thoát đầu coi đây là vụ án không có thủ phạm nhưng khi đệ trình lên quan phủ, phủ quan lại tìm gặp được một trong ba tên nô bộc nhà họ Mâu. Phủ quan cho quân thi thể ba xác bộc nhân gửi về Mễ Chi nhờ tra xét và báo tin về Không Động phái.

Động Huyền Tử vội vàng đến Mễ Chi triệu tập quần hùng và quan sở tại khai quật ba thi thể, nhân thấy cả ba đều bị một kiếm xuyên qua yết hầu còn xác Hà Lạc đây thương tích ngang dọc hiển nhiên là chết sau một trận giao đấu rất kịch liệt.

Động Huyền Tử xem xét các vết thương của con trai, lập tức biến sắc không nói một lời cho quần xác con lại rồi đem tiền hối lộ bọn quân quan gấp rút đem quan tài con về Không Động sơn.

Nguyên do vì Động Huyền Tử đã nhận ra vết thương giết chết con mình chính là chiêu pháp Thất Tinh Bạng Nguyệt chém đúng bảy chỗ trên xác con. Chiêu Thất Tinh Bạng Nguyệt chính là tuyệt chiêu sát thủ của Không Động phái rất khó luyện thành.

Trong ba đời đệ tử Không Động phái chỉ có hai người sử dụng được chiêu Thất Tinh Bạng Nguyệt này, một là sư đệ Động Minh Tử xưng là Không Động phái đệ nhất kiếm thuật và hai là sư đệ Đan Khâu Sinh,

chính Động Huyền Tử cũng chỉ luyện được dở dang chiêu kiếm này nên chỉ có thể chém trúng sáu nơi trên người đối phương mà thôi, y vẫn lấy điều này làm thẹn với sư diệt.

Do vì Đan Khâu Sinh là ái đồ của sư huynh Đông Diệu Chân Nhân nên khi còn ở Mễ Chi, y không muốn nói cho người ngoài biết. Trong quy củ võ lâm trong môn phái có nhiều chuyện bất hạnh gì thì đem gia pháp ra trừng trị, không cần mượn tay người ngoài.

Y đem quan tài về núi, bầm báo với chưong môn. Thoạt đầu Đông Diệu Chân Nhân không tin đệ tử mình có hành động đồi bại ấy nhưng chứng cứ rành rành khiến chân nhân cũng phải sinh nghi.

Đến chưong môn nhân còn nghi ngờ, huống gì chúng đệ tử Không Động phái, trăm người như một điều khẳng định Đan Khâu Sinh là thủ phạm.

Điều khẳng định ấy không phải không có nguyên do. Ngoài vết thương do chiêu Thất Tinh Bạt Nguyệt còn có các lý do vững vàng: một, Mâu tiểu thư nhan sắc diễm lệ ai thấy cũng ưa; hai, Mâu tiểu thư đem theo vàng bạc Chưong môn rất nhiều và quan trọng là ba, người tranh chấp ngôi vị chưong môn gay gắt nhất với Đan Khâu Sinh chính là sư huynh Hà Lạc! Trong thư Động Chân Tử rõ ràng muốn kể tội Đan Khâu Sinh là do động lòng vì sắc đẹp, vì tiền tài nên hạ độc thủ, “cướp tài cướp sắc” là cái án dè xuống người Đan Khâu Sinh khó có thể hóa giải được. Nhưng điều này mới làm Mạnh Hoa thêm kinh ngạc: dĩ nhiên Không Động phái nghi Đan Khâu Sinh, phát lệnh gọi về núi, nhưng đã qua hai tháng không hiểu Đan Khâu Sinh trốn ở nơi nào, Mâu tiểu thư cũng biệt tích theo. Ai cũng cho rằng Đan Khâu Sinh sau khi gây tội ác không dám trở về môn phái và vì chiếm được cả sắc đẹp lẫn tiền tài nên không thèm trở về.

Bất ngờ đến tháng thứ ba Đan Khâu Sinh trở lại môn phái, không thềm biện hộ một lời, chỉ xin gặp sư phụ.

Sau khi gặp sư phụ, Đan Khâu Sinh chấp nhận bị đuổi khỏi môn phái và chịu viết một tờ “cam kết”.

Mạnh Hoa có thể không tin những điều trần thuật trong thư của Động Chân Tử nhưng kèm theo đó có cả tờ “cam kết” của tam sư phụ chàng. Chàng nhận ra đó là chữ viết của Đan Khâu Sinh.

Bất qua, tờ “cam kết” văn phong ngữ điệu rất hàm hồ, nói là nhận tội cũng được mà nói không nhận tội cũng được. Đan Khâu Sinh chỉ viết một câu: “Đệ tử xử sự không xứng đáng để đến nỗi giết chết sư huynh, cam chịu tùy ý bản môn xử tội”. Ngoài biên tờ “cam kết” có lời phê của Đông Diệu Chân Nhân bốn chữ: “Trục xuất môn phái”.

Chàng xem xét cẩn thận bản cáo trạng và tờ “cam kết” của sư phụ chàng, càng coi chàng càng phát hiện ra nhiều điểm khả nghi. Cáo trạng viết như đã tường tận hết mọi chi tiết nhưng thật ra nhiều đoạn rất sơ lược.

Đang phân vân hoài nghi bỗng chàng nghe có tiếng nói:

- Đừng khổ sở quá, sự tình là chân hay giả cuối cùng sẽ rõ cả thôi.

Té ra trời đã sáng rõ. Đường Kính Thiên đã đến tự lúc nào.

Đường Kính Thiên hỏi:

- Thiếu hiệp đã đọc hết vụ án cũ rồi chứ?

- Đã đọc toàn bộ nhưng văn bối vẫn không thể tin.

- Tờ “cam kết” này có phải bút tích của Đan Khâu Sinh?

- Văn bối nhận là chính bút tích của sư phụ, nhưng văn bối thấy sự kỳ quái cũng là ở tờ “cam kết” này đây.

- Vì sao?

- Giả như sư phụ văn bối thật sự phạm đại tội ấy, Đông Huyền Tử sao không báo thù cho con, vì sao lại để chưong môn sư huynh chỉ xử “trục xuất môn phái”?

- Động Chân Tử chẳng giải thích trong thư rồi sao? Ấy là Không Động phái muốn đợi sau khi chưong môn nhân qua đời sẽ đem chân tướng ra xử lại.

- Động Chân Tử nói việc này gác lại nhưng văn bối không tin ngày ấy sau khi sư phụ văn bối đã viết “cam kết” người có tội thật họ lại tha người đi. Vả lại tờ “cam kết” viết rất hàm hồ. Sư phụ văn bối chỉ thừa nhận “xử sự không xứng đáng” mà thôi, có sao Động Diệu Chân Nhân không truy xét đến cùng? Đường Kính Thiên hơi suy nghĩ rồi nói:

- Vụ này là một nghi án lớn trong giới võ lâm. Sau đó còn nhiều dư luận về vụ việc này và trong các đệ tử không phải ai cũng kín miệng, có người còn đem chuyện Đan Khâu Sinh trở về núi tiết lộ ra ngoài, ta có nghe đồn mấy nguồn tin. Nhưng đến bây giờ ta vẫn chưa biết đúng sai ra sao.

Mạnh Hoa khẩn khoản:

- Đường chưởng môn có vui lòng kể cho văn bối nghe chẳng? Văn bối rất muốn biết sự thực.

- Ta cũng đâu biết được hết sự thực, nhưng có một thuyết bảo rằng: Đan Khâu Sinh đột nhiên trở về bị sư thúc chất vấn không thềm nói một lời chỉ ứng đem mọi việc bẩm báo trực tiếp với sư phụ. Chuyện Đan Khâu Sinh bẩm báo với sư phụ những gì đương nhiên không ai hay biết chỉ biết ngày hôm sau Động Diệu Chân Nhân quay lại biện hộ cho đệ tử.

Chàng vội vàng hỏi:

- Động Diệu Chân Nhân nói ra sao?

- Cứ nghe nói thì Hà Lạc bị một cao thủ che mặt giết chết, truy ra thì tên này là cự thủ của nhà họ Mâu. Bản lãnh tên này thập phần cao cường, chính Đan Khâu Sinh cũng bị hắn đả thương. Sở dĩ Đan Khâu Sinh biệt tích mấy tháng vì phải ẩn mình trong rừng sâu đường vắng. Nhưng dù sao đây cũng là lời giải thích của Động Diệu Chân Nhân với sư đệ Động Huyền Tử mà thôi, ta không thể xác định đúng hay sai.

- Văn bối tự nghĩ nếu tên cao thủ kia bản lãnh cao cường hẳn cũng có thể âm mưu từ trước, cố học Thất Tinh Bạng Nguyệt, để vu họa cho sư phụ văn bối lắm, huống gì sư phụ cũng bị thọ thương kia mà? Văn bối tin tưởng sư phụ văn bối không bao giờ bịa đặt vu cáo cho người khác.

- Ta cũng tin tưởng vào sư phụ thiếu hiệp nhưng tiếc rằng môn hạ Không Động phái không tin như thế.

- Như thế là các môn hạ không tin lời giải thích của chưởng môn mình sao?

- Ta đã nói ta không hiểu nổi chân giả ở chuyện này. Cứ thuyết thì Động Huyền Tử vì nể nang sư huynh nên bấm bụng chịu xử Đan Khâu Sinh “trực xuất môn phái” trước đã. Đợi sư huynh chưởng môn qua đời sẽ đem nghi án này ra xử lại. Bây giờ đã đến lúc ấy.

-oOo-

9. Chia Tay Lương Hữu Giải Cự An Sư Môn

- Thái độ của sư phụ thiếu hiệp với việc này hết sức kỳ lạ, trước sau chưa bao giờ tự biện hộ một lời. Tuy không chịu thừa nhận mình là hung thủ nhưng cũng không chối. Khi có ai chất vấn người chỉ bảo: “Tất cả mọi sự ta đã báo với sư phụ ta rồi, ai thích nghi ngờ gì cũng được.” Tâm niệm chàng nhất động, tự thầm nghĩ: “Động Huyền Tử là người khí lượng hẹp hòi, có thù nhất định không tha, nếu y có nhịn sư huynh cũng chỉ nhịn vài năm, điều này không thể tin được. Sư phụ ta không tự mình biện hộ phải chăng là để giữ thể diện cho chính y?” Nghĩ rồi liền hỏi:

- Hà Lạc là người như thế nào? Đường Kính Thiên đáp:

- Ta không hiểu rõ về y, chỉ biết y nổi tiếng sau sư phụ thiếu hiệp trong Không Động phái nhưng cũng là một thiếu niên anh tuấn. Thiếu hiệp hỏi câu này chắc có ý hoài nghi cái chết của Hà Lạc là do y lỗi lầm tự gây ra, rồi đổ oan cho sư phụ thiếu hiệp?

- Văn bối không hề quen biết Hà Lạc nên không dám hoài nghi. Nhưng văn bối có điều chưa thông là nếu sư phụ văn bối không có tội, tại sao cam tâm chịu án trực xuất môn phái?

- Nghe nói ngày ấy sư phụ thiếu hiệp chịu thuận viết tờ cam kết là do tình hình như sau: Sau khi Động Diệu Chân Nhân biện hộ cho đồ đệ, Động Huyền Tử đưa ra mấy điều kiện: Đan Khâu Sinh đã biết hung thủ là ai, đương nhiên phải có trách nhiệm tìm ra hung thủ dẫn về, ngoài ra lại phải tìm bằng được Mâu tiểu thư đang mất tích. Hai điều kiện ấy không phải không hợp lý, nhưng lại bị sư phụ thiếu hiệp cự tuyệt, do đó Động Diệu Chân Nhân đành phải xử “trục xuất môn phái” và sư phụ thiếu hiệp chấp nhận án này.

Sau sự kiện ấy, Động Diệu Chân Nhân nhường ngôi vị Chưởng môn nhân cho nhị sư đệ Động Chân Tử. Sau đó một năm Động Diệu Chân Nhân qua đời. Có người cho rằng hành động nhường ngôi là để bảo toàn cho đồ đệ, cũng có người nói Động Diệu Chân Nhân chết vì uất hận. Mấy lời đồn đãi này kể ra còn nhiều lắm, ta miễn bàn tới.

Mạnh Hoa không nói một lời cảm thờ cam kết của sư phụ cất vào hộp gấm.

Đường Kính Thiên tiếp tục:

- Đối với sư phụ thiếu hiệp, ngày càng bất lợi. Khi Động Diệu Chân Nhân chết rồi người ta phát hiện thêm mấy chứng cứ: có hai tên nô bộc nhà họ Mâu khai cung, thiếu hiệp đọc chưa?

- Đã đọc. Nhưng vẫn bối có điểm hoài nghi.

”Nguyên nhà họ Mâu là gia đình cực giàu ở Quan Trung, khi gia sản bán hết được khá nhiều vàng bạc đựng trong mấy hòm, ngoài ra còn các đồ trân quý cổ ngoạn của nhà cũng đựng mấy hòm lớn mới hết. Khi Mâu tiểu thư đem hết gia sản đi theo Hà Lạc có dẫn theo năm tên nô bộc. Năm tên này cũng có biết chút ít võ nghệ để trên đường có thể giúp đỡ chủ nhân và phòng ngừa bọn cường đạo.

Khi phát sinh sự kiện bi thảm ở cổ miếu, Hà Lạc và ba tên nô bộc thảm tử. Mâu tiểu thư và hai tên nô bộc khác thất tung. Chuyện qua ba năm, Động Huyền Tử cố sức truy tìm vẫn không gặp Mâu tiểu thư, chỉ gặp hai tên nô bộc.

Cứ theo khẩu cung của hai tên này thì chúng thấy tận mắt Đan Khâu Sinh ra tay hạ độc thủ. Chúng và Hà Lạc cùng ác đấu với Đan Khâu Sinh thì ba tên bị giết chết, hai tên chạy thoát. Tuy khi chạy rồi mới biết Hà Lạc sống chết nhưng rõ ràng thủ phạm không là ai khác ngoài Đan Khâu Sinh.

Chúng còn khai, lúc Đan Khâu Sinh hành hung, Mâu tiểu thư tự thủ bằng quan và còn khai thêm trên lộ trình nòng và Đan Khâu Sinh vẫn thường đưa mắt liếc nhau như đã có tư tình.

Trong thư Động Chân Tử cho biết từ khi gặp hai tên nô bộc, Động Huyền Tử liên tục truy tìm. Cứ thuyết nói sau vụ án hai tháng có người gặp Đan Khâu Sinh và Mâu tiểu thư trên đường Thiểm Cam nhưng không biết họ định đi đâu. Mới ba năm trước đây mới biết Đan Khâu Sinh ẩn nấp tại vùng Thạch Lâm nhưng vị Mâu tiểu thư đến nay vẫn chưa thấy tông tích.” Mạnh Hoa thắc mắc:

- Hai tên nô bộc vì sao lúc án mới xảy ra không chịu trở về Mễ Chi là nơi còn có bằng hữu của Mâu Nhất Hạnh hoặc tìm đến núi Không Động cung khai mà lại đến ba năm sau mới nói rõ sự thực?

- Nghe nói chúng sợ bị Đan Khâu Sinh trả thù. Thiếu hiệp nghi ngờ cũng đúng nhưng không bằng điểm ta nghi ngờ này.

- Chưởng môn nghi ngờ điểm nào?

- Hai tên nô bộc này chỉ có một mình Động Huyền Tử biết thôi, ngoài ra không ai được gặp!

- Tại sao vậy? Hai tên này hiện nay ở đâu, vẫn bối có thể tìm gặp được không?

- Vĩnh viễn không được vì chúng chết rồi! Chàng kinh ngạc:

- Phải chăng Động Huyền Tử sát nhân diệt khẩu?

- Trước đây, Động Chân Tử có hẹn với một người bạn của Mâu Nhất Hạnh lúc còn sống đi gặp hai tên nô bộc. Người bạn ngày là Phụng Nhất Phi, Tổng tiêu đầu Tây An tiêu cục rất quan tâm tới vụ án nhà họ Mâu. Cả ba đến nơi cư trú của hai tên nô bộc ở giữa rừng núi chỉ gặp đám xương vương vãi, Động Huyền Tử suy đoán có lẽ chúng bị cạp núi ăn thịt mất rồi.

Chàng hoảng sợ:

- Cái chết hai tên này thật không ai làm chứng. Mà chúng thì có còn sống, văn bối vẫn ngỡ là lời vu cáo bịa đặt của Động Chân Tử.

Đường Kính Thiên thở dài:

- Rất không may là sau này sư phụ thiếu hiệp lại giết chết Động Huyền Tử, đả thương Động Minh Tử. Đả thương Động Minh Tử không lấy gì làm hệ trọng nhưng giết chết Động Huyền Tử rõ ràng không còn ai đối chứng. Động Huyền Tử còn sống đối với Đan Khâu Sinh đã bất lợi. Động Huyền Tử chết lại càng bất lợi bội phần. Y còn sống khả dĩ còn yêu cầu đối chất, y chết rồi người ta chỉ còn biết tin vào lời y, hà huống sư phụ thiếu hiệp tuy gọi là bị “trục xuất môn phái” nhưng dù sao trước đây Động Huyền Tử, Động Minh Tử vẫn là vai sư thúc. Theo mắt mọi người, sư diệt giết sư thúc đã là phạm một đại tội khó bào chữa.

Mạnh Hoa nói:

- Không, Động Huyền Tử không phải do tam sư phụ văn bối giết chết, Động Minh Tử cũng không do Đan Khâu Sinh đả thương.

Đường Kính Thiên ngạc nhiên:

- Động Chân Tử đã nói như vậy trong thư, không lẽ chuyện này cũng bịt đặt? Chàng nghiêm giọng:

- Đường Chưởng môn, về việc này văn bối biết rõ hơn ai hết. Động Huyền Tử bị nhị sư phụ Ân Cửu Thế của văn bối đả tử, còn Động Minh Tử sau đó một năm bị chính văn bối đả thương. Trước sau tam sư phụ không hề giao thủ với cả hai.

Liền đó chàng đem hết việc xảy ra trong Thạch Lâm kể cho Đường Kính Thiên nghe.

Đường Kính Thiên nói:

- Ta đã hiểu minh bạch, Động Minh Tử là một cao thủ đệ nhất kiếm thuật của Không Động, y vì tự ái cao thủ nên đương nhiên không dám nhận là thua một tiểu sư diệt như thiếu hiệp, vô tình gia trọng tội danh cho tam sư phụ thiếu hiệp. Rồi nhân đó đổ luôn tội giết Động Huyền Tử cho Đan Khâu Sinh luôn.

Chàng đáp:

- Chỉ căn cứ vào hai sự kiện đó đủ thấy tư cách của họ rồi.

Đường Kính Thiên trầm ngâm:

- Cứ như thiếu hiệp nói thì Đan Khâu Sinh không mắc tội danh xúc phạm bản môn tôn trưởng. Nhưng biết có ai chịu tin ta hay không? Nếu Động Chân Tử công khai tuyên bố tội trạng Đan Khâu Sinh, ta e hết chín phần đều tin tam sư phụ thiếu hiệp là có tội.

- Do đó văn bối xin Chưởng môn cho văn bối lên đường gấp đến núi Không Động để phá nghi án này.

- Ta nghĩ rằng trước khi đến núi Không Động, thiếu hiệp nên tìm gặp Đan sư phụ bàn tính với người xem sao! Chàng và Đường Kính Thiên nói chuyện đến đó, bất tri bất giác trời đã sáng tỏ, Đường Kính Thiên bảo:

- Được, hôm nay thiếu hiệp có thể lên đường để ta cho gọi Viêm nhi đến tiễn thiếu hiệp.

Mạnh Hoa ngăn lại:

- Không dám làm phiền Chưởng môn, để văn bối tự tìm Viêm nhi được rồi và nhân tiện từ già Mậu đại hiệp, Lãnh cô nương luôn thể.

Dương Viêm từ ngày ngộ thương Lãnh Băng Nhi rất quan tâm đến nàng. Từ một tháng nay y đều túc trực bên giường Lãnh Băng Nhi phục thị như người chị gái. Đến nay tuy thương thể Lãnh Băng Nhi đã bình phục, y vẫn quần quít bên nàng.

Lãnh Băng Nhi thay thế Ân Kiếm Thanh dạy Dương Viêm đọc sách mỗi ngày đến chiều tối mới trở về nơi ở của Mậu Trường Phong.

Đường Kính Thiên mỉm cười:

- Cần gì phải đi tìm, Viêm nhi đang đến kia! Chưa dứt lời ngoài cửa cung đã có tiếng trả lời:

- Đúng là có ta và Lãnh Băng Nhi đến đây, Mạnh hiền diệt định lên đường đó ư? Đó là Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi cùng dắt Dương Viêm đến, nhưng vì cước bộ Dương Viêm không bằng họ nên chưa thấy đâu.

Lãnh Băng Nhi vào Băng Cung cười hớn hở:

- Đêm qua Viêm đệ không chịu ngủ, cứ mãi chờ sáng đến tiễn Mạnh đại ca. Đêm qua khi chia tay tiểu muội, Viêm đệ dặn đi dặn lại nhớ gọi Viêm đệ dậy sớm, ai ngờ sáng nay chính Viêm đệ phải gọi tiểu muội dậy đó.

Mậu Trường Phong cũng cười:

- Mạnh hiền diệt, được Lãnh cô nương chăm sóc đệ đệ là có thể yên tâm lên đường.

Chàng vội kính cẩn:

- Mậu thúc thúc dạy dỗ xá đệ từ thuở bé, ân đó tiểu diệt không bao giờ dám quên.

Mậu Trường Phong cười ha hả:

- Ta và lệnh tôn coi nhau như anh em thủ túc, hiền diệt khách khí như vậy nếu chưa phải là lúc lên đường, đáng cho ta mắng cho một trận đó! Lãnh Băng Nhi cười bảo:

- Tang Đạt Nhi và La Man Na đang đợi đại ca ở dưới núi đó, chúng ta hãy đi mau thôi.

Mạnh Hoa, Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi xuống núi.

Dưới chân núi, Tang Đạt Nhi và La Man Na quả đang nôn nóng đợi chàng.

Chia tay Mậu Trường Phong và Lãnh Băng Nhi, chàng cùng Tang Đạt Nhi, La Man Na về lại cố hương, còn chàng một mình nhắm hướng núi Không Động.

-oOo-

Mạnh Hoa phải vượt qua sa mạc cuối cùng này nữa sẽ đến tỉnh Cam Túc nơi đây Không Động trùng điệp kéo dài vạn dặm.

Khí hậu sa mạc ban đêm lạnh thấu xương nhưng ban ngày nóng như thiêu như đốt.

Thời tiết đang ở tháng hai mùa xuân mà giữa trưa mặt trời chiếu những tia nắng dữ dội và thời tiết thì biến đổi từng lúc một.

Mạnh Hoa ruổi ngựa nôn nóng mau chóng vượt qua vùng sa mạc cuối cùng này, bỗng nhiên một trận cuồng phong nổi lên dữ dội.

Gió cuốn những đám cát lớn như trái núi xoáy lốc phủ lấp lên người chàng.

Cuồng phong vừa nổi lên lập tức trời đất biến động, nhiều lúc chàng có cảm tưởng bị cát chôn vùi cả người lẫn ngựa. Chàng đã từng nghe nói có nhiều thương đội đã bị cuồng phong có tên Long Quyển Phong này chôn sống giữa sa mạc. May nhờ chàng có nội công thâm hậu nên cứ đập ngược gió tiến lên.

Giữa lúc chàng đang vất vả vì cơn bão bỗng bên tai chàng có tiếng người yếu ớt gọi:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Chàng nhắm hướng tiếng gọi đi tới và gặp một cái đầu người trọc lóc nhô lên giữa vùng cát bay gió chạy mịt mù. Thì ra người này đã bị cát chôn vùi đến tận cổ chỉ còn chờ chết. Gió bụi đã phủ lên bộ mặt y một lớp dày bụi bặm nên chàng không thể nhận biết mặt mày y ra sao nhưng cứu người là chuyện khẩn cấp, chàng vội vã bỏ con ngựa lại một nơi chạy đến cạnh nạn nhân hét lớn giữa tiếng gió rít:

- Đừng sợ, có ta đến cứu đây, ngươi hãy cố vươn tay lên! Quả nhiên chàng thấy y cố gắng đưa bàn tay quơ quơ trong không khí, chàng nắm lấy tay y và vận hết sức bình sinh kéo y lên. Người này bị chôn ở đây không biết bao lâu trải qua cơn cuồng phong dữ dội này mà không chết, xét ra nội công không phải tầm thường.

Cách đó không xa có một đụn cát lớn, chàng cố kéo nạn nhân về phía đó nằm rạp sau đụn cát để tránh cơn bão vẫn còn điên cuồng thổi qua.

Sau khi cho nạn nhân uống ngụm nước, y đã dần dần Chương tỉnh, y nói:

- Đa tạ ân cứu mạng, xin hỏi ân nhân tên tuổi là gì? Mặt mũi chàng và nạn nhân y như nhau cùng đen đui lấm lem không thể nhìn rõ mặt, chàng chỉ đoán nạn nhân là một hòa thượng vì nhìn thấy cái đầu trọc có mấy vết sẹo do hương đốt.

Giọng nói của y dường như đối với chàng quen thuộc, lòng hơi chấn động, chàng đưa vạt tay áo chùi mặt cho y và giật mình kêu lên:

- Ô, té ra người là Bạch Sơn hòa thượng? Bạch Sơn hòa thượng là đồng đảng của Cát Hồng. Cát Hồng là phản đồ Thiếu Lâm Tự tung hoành trong giới giang hồ không việc ác nào không dám làm. Chính gia đình Đặng Minh Châu đã bị y tàn phá qua vụ cướp tiêu cực. Mạnh Hoa đã một lần đụng độ với bọn này ở ngoại thành Chiêu Hóa vì chàng nhìn lầm Đặng Minh Châu là Kim Bích Y nên đuổi theo gặp đúng lúc Cát Hồng và Bạch Sơn hòa thượng cũng đang đuổi bắt nàng. Lần ấy chàng đã rõ Cát Hồng là một tên ác ma, nhưng đồng bọn của y là Bạch Sơn hòa thượng, chàng chưa rõ y lắm, vả lại trong giới giang hồ cũng chưa có tên tuổi gì.

Vô luận thế nào, chàng đã cứu một tên vô lại, trong giây phút kinh ngạc, chàng không thể hình dung được sự tình lại éo le đến thế.

Bạch Sơn hòa thượng thần trí vừa mới khôi phục nghe chàng gọi đúng tên họ, y hết sức kinh hoảng:

- Ân nhân là ai mà biết pháp hiệu của ta? Chàng cười nhạt:

- Người không nhận ra ta ư? Mở mắt ra nhìn cho rõ đây.

Trong lúc nói chàng giơ tay áo chùi mặt mày sạch sẽ. Bạch Sơn hòa thượng kêu “ôi chà” hai tiếng sợ hãi định quay mình chạy nhưng khí lực của y chưa hoàn toàn khôi phục, cố gắng quá nên ngã bật ra.

Tự biết không đủ sức chạy trốn, Bạch Sơn hòa thượng bò trở lại run rẩy nói:

- Mạnh thiếu hiệp, hãy giết chết ta đi.

Làm sao chàng có thể giết người không có khả năng chống cự được, chàng cười gượng:

- Dĩ nhiên ta có thể giết người nhưng không giết đâu. Đứng dậy đi, ta chỉ cần người đối với ta thực thà thôi.

Bạch Sơn hòa thượng tin chắc mình khó thoát tay chàng, không ngờ chàng lại khoan dung đến thế, y vội vàng cảm tạ:

- Mạnh thiếu hiệp, không cần phải nói tiểu tăng rất thật thà.

Rồi không đợi chàng hỏi, y nói:

- Lần trước tội của tiểu nhân thật đáng chết vì giúp tên Cát Hồng làm việc hung ác xúc phạm tới tình nhân của thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp yên tâm, vị Đặng cô nương ấy đã bình yên về tới nhà và phụ thân của nàng cũng đã mở cửa tiêu cực rồi! Biết y vẫn còn lắm, chàng đáp:

- Vị Đặng cô nương ấy chỉ là bạn hữu của ta thôi, người đừng tưởng vậy. Nhưng ta cũng đang muốn biết tin của nàng lắm, người nói tiếp đi.

Bạch Sơn hòa thượng nghĩ rằng chàng hồ thẹn không dám nhận liền nói:

- Mạnh thiếu hiệp, ta xin báo một tin vui, thiếu hiệp cứ vượt qua sa mạc này rất có thể sẽ gặp Đặng cô nương đó!

- Người không vừa nói nàng đã về nhà rồi sao? Bạch Sơn hòa thượng gật đầu:

- Đúng nàng đã về nhà rồi, sau khi cha nàng mở cửa tiêu cực nàng lại theo sư thúc họ Đinh của nàng tới vùng này. Mạnh thiếu hiệp, xin cho ta cầu xin một lời, thiếu hiệp có chịu giúp ta một việc không?

- Giúp việc gì?

- Trước đây Cát Hồng muốn đuổi bắt Đặng cô nương nhưng nay sự việc lại đảo ngược, Đặng cô nương và sư thúc của nàng đến đây là để đuổi bắt Cát Hồng đó. Ta không theo tên gian ác đó nữa nên bị hấn hăm hại,

nhưng sợ rằng Đặng cô nương và sư thúc vẫn coi ta là kẻ thù. Nếu thiếu hiệp có gặp Đặng cô nương, xin nói giúp ta một lời biện bạch, ta thực thà biết lỗi trước đây rồi.

Mạnh Hoa cảm động:

- Chỉ cần người thực thà hối cải, ta có thể giúp người được.

Được lời hứa của chàng, Bạch Sơn hòa thượng vui vẻ đem mọi chuyện thuật rõ cho chàng nghe.

Nguyên lúc Đặng Minh Châu và sư thúc trở về nhà rất kín đáo không một ai hay biết, giúp đỡ phụ thân mở cửa lại tiêu cục. Cát Hồng quả nhiên mò đến sinh sự và bị Đinh Triệu Minh đánh cho một trận thất điên bát đảo.

Bạch Sơn hòa thượng cúi đầu:

- Nói thật lúc đầu tiểu nhân kết giao với Cát Hồng chỉ vì do lòng tham vì Thiếu Lâm Tự là một môn phái danh vang thiên hạ. Tiểu nhân tham muốn được Cát Hồng chỉ bảo cho chút ít tuyệt kỹ Thiếu Lâm nên không ngờ đã giúp y làm toàn những điều vô lại. Sau việc nhà họ Đặng, tiểu nhân mới biết hắn làm toàn chuyện bậy bạ vô lý nên lần sau hắn rủ tiểu nhân đến quấy rối nữa, tiểu nhân từ chối. Sau đó hắn lại rủ tiểu nhân liên thủ đánh với Đinh Triệu Minh.

- Thế người cũng không bằng lòng chứ?

- đương nhiên tiểu nhân không bằng lòng. Hắn còn dọa muốn thoát khỏi tay hãn cũng không phải dễ dàng.

Mạnh Hoa hỏi tiếp:

- Thế sao? Rồi cuối cùng người làm sao?

- Cũng may đang chưa biết làm sao thì hãn gặp chuyện gì đó bỏ đi mất.

- Cát Hồng là tên tâm địa hung ác đang chuẩn bị tìm Đinh Triệu Minh báo cừu và lần này quyết phải thủ thắng, tại sao tự nhiên lại đi mất? Nên biết rằng Cát Hồng là chân truyền của Thiếu Lâm Tự, bản lãnh không phải là yếu kém, kiếm pháp của Đinh Triệu Minh tuy có thắng được Cát Hồng một lần nhưng cũng do một phần may mắn. Cả ba người Cát Hồng, Bạch Sơn hòa thượng và Đinh Triệu Minh bản lãnh đến đâu chàng đều biết rõ. Theo hiểu biết của chàng, nếu Cát Hồng liên kết được với Bạch Sơn hòa thượng chắc chắn sẽ thắng được Đinh Triệu Minh.

Bạch Sơn hòa thượng lại nói:

- Vì Cát Hồng gây ác đã nhiều nên lần này không phải chỉ một mình Đinh Triệu Minh mà còn nhiều người khác cũng muốn bắt hãn.

- Đó là những ai?

- Từ khi hãn phản bội Thiếu Lâm Tự, tiểu nhân nghĩ Thiếu Lâm phái là một chính tông võ phái trong thiên hạ, đâu có dễ dàng tha thứ cho tên đồ đệ bại hoại? Huống hồ gì sau khi trốn khỏi Thiếu Lâm Tự, hãn không việc ác gì không dám làm.

- Thì ra Thiếu Lâm Tự cho người đi tróc nã hãn về để trừng trị chứ gì?

- Đúng vậy, Thiếu Lâm Tự vốn đang muốn thanh lý môn hộ, trước đây chỉ vì không biết hãn trốn tránh nơi đâu không thể tìm được. Lần này hãn đến quấy phá Đặng gia tiêu cục, tứ đại đệ tử Thiếu Lâm Tự đã hay biết. Rồi các người trong tiêu cục cũng hết sức tức giận vâng lệnh Đặng lão tiêu đầu cùng xuất nã truy tầm hãn rất gắt gao.

Mạnh Hoa rất khoái ý:

- Cát Hồng là tên ác nhân vô đạo rõ ràng đang bị báo ứng. Nhưng sao hãn lại để liên lụy tới người? Bạch Sơn thở dài:

- Nói cho đúng tiểu nhân bị liên lụy cũng phải vì đã có lúc nhận lầm giặc làm bạn.

Cũng may tiểu nhân sớm tỉnh ngộ, nửa đường chia tay hãn. Hiện nay tiểu nhân chỉ muốn trở về với sư phụ chịu sự trừng phạt. Nếu sư phụ có xử tử tiểu nhân vẫn còn hơn bị người ngoài khồng chế nhục nhả sư môn.

Nhưng những người thù oán vì việc trước còn nhiều, tiểu nhân chỉ sợ không về đến Thiên Phật Tự đã bị bắt rồi.

Lần ở Chiêu Hóa chàng đã được nghe Bạch Giáo Pháp Vương nói qua nên biết Bạch Sơn hòa thượng là đệ tử của trụ trì Đôn Hoàng Thiên Phật Tự Cổ Nguyệt thiền sư. Cổ Nguyệt thiền sư rất được mọi người khâm phục vì giới luật tinh nghiêm, với Bạch Giáo Pháp Vương có giao tình sâu đậm. Chàng nghe Bạch Sơn nói như vậy tin rằng y đã thật thà hồi cải liên nói:

- Mọi người thù ghét Cát Hồng nhưng quyết sẽ không trừng trị lầm người khác. Nếu có gặp họ, người có thật tâm hối lỗi, ta tin chắc họ sẽ không hẹp lượng gì mà không tha thứ cho người. Còn nếu ta gặp họ, ta sẽ giải bày cho người.

Liên đó chàng chia cho y nửa phần lương khô chàng mang theo rồi bảo:

- Ta không thể đi với người được, sau khi người Chương phục sức lực hãy mau trở về Thiên Phật Tự. Mong rằng từ đây người quay về nẻo chính, không còn làm bậy nữa.

Khi quay về tìm ngựa thì nó đã chạy mất từ lúc nào, chàng đành phải đi bộ. May thay sau cơn cuồng phong trời lại tốt hơn cũ, chàng bình an vượt qua sa mạc tiến vào địa giới tỉnh Cam Túc.

Vừa rồi bất ngờ chàng biết được tin tức của Đặng Minh Châu trong lòng rất lấy làm hoan hỉ: “Theo như Bạch Sơn hòa thượng lần này Đặng Minh Châu và Giang Thượng Vân lần này chưa gặp nhau. Chuyện Cát Hồng kết oán với Đặng Minh Châu chắc có quan hệ tới Giang Thượng Vân, nếu họ Giang gặp nàng chắc Bạch Sơn đã nói tới. Hai tháng trước Giang Thượng Vân đã đi qua bộ lạc Ngõa Nạp, hiện nay chắc cũng trở về. Mong cho y gặp Đặng cô nương...” Chàng mong gặp Đặng Minh Châu, bất ngờ lại gặp hai vị hòa thượng là hai trong bốn Tứ đại đệ tử Thiếu Lâm tự đó là Tôn Thắng thiền sư và Đạo Hiên thiền sư.

Chàng vốn chưa hề quen biết hai hòa thượng này nhưng có biết việc Thiếu Lâm tự phái bốn đại đệ tử truy tìm Cát Hồng nên giữa đường Ngọc Môn Quan nhìn thấy hai hòa thượng, chàng đã đoán được mấy phần sự việc nên cố ý đi chậm lại xem phản ứng của hai hòa thượng ra sao.

Quả nhiên hai hòa thượng đuổi theo chàng hỏi liên:

- Cư sĩ có gặp trên đường hai người nào không? Trong hai có một hòa thượng? Nghe hai hòa thượng miêu tả, chàng mỉm cười đáp:

- Văn bối biết nhị vị tìm ai rồi. Một là Cát Hồng, hai là Bạch Sơn hòa thượng, có đúng chăng? Hai hòa thượng ngạc nhiên:

- Sao cư sĩ biết? Chàng cứ ồm ờ:

- Hai đại hòa thượng từ Thiếu Lâm tự đến phải không? Tôn Thắng và Đạo Hiên xưng Thiếu Lâm Tứ đại đệ tử tự coi mình võ học đại hạng nên thoát nhìn thấy đã biết Mạnh Hoa cũng là người có võ học trong bụng không thể không sinh hoài nghi nhưng tự ý vào bản lãnh của mình ngoài mặt lẽ nào sợ một thiếu niên dù là đồng bọn của Cát Hồng? Do đó liền báo pháp hiệu với Mạnh Hoa, rồi cố ý hỏi:

- Tại sao cư sĩ biết nhiều chuyện như thế? Chúng ta đến đây làm gì, cư sĩ không lẽ cũng biết ư? Chàng đáp:

- Cát Hồng vốn là tục gia đệ tử của quý phái, nghe nói hấn bội phản sư môn, lưỡng vị thiền sư đến đây truy nã hấn về thanh lý môn hộ chứ gì? Tôn Thắng thiền sư trả lời:

- Đúng vậy, cư sĩ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Tại sao cư sĩ biết chuyện này?

- Vì văn bối đã gặp Bạch Sơn hòa thượng, y nói cho văn bối biết. Rất tiếc văn bối lại không gặp được Cát Hồng.

Tôn Thắng thiền sư biến sắc:

- A! Bạch Sơn hòa thượng kể cho cư sĩ nghe chuyện này chắc cư sĩ và y giao tình thân thiết lắm? Chàng mỉm cười:

- Nói về giao tình, văn bối và y hoàn toàn không có. Nhưng văn bối sẵn sàng vì y cầu xin hai vị.

Đạo Hiển thiền sư là người tính nóng nảy vừa nghe câu ấy đã lộ sắc giận. Tôn Thắng trầm tĩnh hơn đưa mắt liếc sư đệ nói:

- Cư sĩ cần cầu điều gì? Chàng ung dung đáp:

- Bạch Sơn hòa thượng tuy có lúc liên kết với Cát Hồng làm chuyện bạo ngược nhưng nay y đã cải hối, xin nhậm vị tha thứ để y trở về Đôn Hoàng Thiên Phật tự.

Tôn Thắng thiền sư kinh ngạc:

- Y xuất thân từ Đôn Hoàng Thiên Phật tự ư? Điều này chúng ta chưa hề biết. Thế ra sư phụ của y là...

Mạnh Hoa đáp liền:

- Sư phụ y chính là trụ trì Đôn Hoàng Thiên Phật tự Cổ Nguyệt thiền sư, xét ra cũng là đệ tử Phật môn với chư vị. Xin hãy để cho y về sám hối trước Phật đài và chịu sự trừng phạt của bản môn.

Tôn Thắng thiền sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cổ Nguyệt thiền sư giới luật nghiêm chắc là đủ sức để trị tội đệ tử. Như vậy khỏi phiền đến chúng ta nữa.

Đạo Hiển thiền sư chen vào:

- Lời người không dễ tin. Sư huynh sao lại tin vào một lời nói của người lạ, bỏ không đuổi theo tên đồng bọn của tên phản đồ được? Rồi quay đầu lại, Đạo Hiển hỏi chàng:

- Người thân thế ra sao? Hãy nói mau! Chàng chậm rãi đáp:

- Văn bối họ Mạnh tên Hoa.

Tôn Thắng thiền sư tựa hồ đã nghe qua tên chàng, giật mình nói:

- Cư sĩ là Mạnh Hoa? Với Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp có quan hệ gì? Chàng mỉm cười:

- Chính là gia phụ.

Đạo Hiển thiền sư bỗng nói:

- Mạnh gia khoái đao thiên hạ vô song, nếu lệnh tôn là Mạnh đại hiệp, ta tưởng cư sĩ cũng được gia truyền đao pháp? Chàng đáp:

- Cha con văn bối rất ít có dịp gặp nhau nên tuy văn bối có được truyền thụ cũng chỉ là chút ít thôi.

Đạo Hiển thiền sư nói thẳng:

- Không cần khách khí. Ta biết trong Mạnh gia khoái đao có chiêu Văn Ma Tam Vũ, Thiếu Lâm phái chúng ta cũng có chiêu này nhưng chưa biết dị đồng ra sao. Từ lâu ta những mong thụ giáo Mạnh đại hiệp, tiếc rằng không có cơ hội. Mời cư sĩ biểu diễn chiêu ấy cho chúng ta được khai nhãn giới. Ta “ném ngói dẫn ngọc” đây! Dứt bốn chữ “ném ngói dẫn ngọc” Đạo Hiển rút liền giới đao thân hình bật lên tay múa một đường. Bên đường có một cành cây vươn ra đã bị thiền sư chặt thành ba đoạn chia làm ba phương hướng khác nhau rơi xuống thẳng đứng như ba quân bút. Chiêu pháp này ngoài sự chuẩn xác mau lẹ còn phải vận dụng nội công rất đúng lúc rõ ràng là một tuyệt kỹ thượng thừa. Nguyên lai Thiếu Lâm tự có bảy mươi hai tuyệt kỹ, Đạo Hiển thiền sư là người chuyên tâm nghiên cứu đao pháp này.

Mạnh Hoa khen ngợi:

- Hảo đao pháp! Văn bối xin múa rìu qua mắt thợ, xin thiền sư chỉ điểm! Cùng với lời nói, chỉ thấy một đạo thanh quang lóe lên, mỗi đoạn cây đang rơi xuống liền bị kiếm chàng chặt ra thành ba đoạn nữa, vị chỉ là chín đoạn song song rơi xuống cắm phập trước mặt Đạo Hiển thiền sư.

Lời chàng vừa dứt chín đoạn cành cây cũng vừa cắm trước mặt, Đạo Hiển liếc nhìn thấy rõ ràng đoạn nào đoạn nấy dài đều bằng nhau không sai một chút. Tuy là một cao thủ đao pháp của Thiếu Lâm tự nhưng với Đạo Hiển thiền sư, chiêu thế của chàng mau hơn nhiều lần, vả chăng chàng lại dùng kiếm làm đao, tinh diệu hơn thiền sư đến mấy chục lần nữa.

Đạo Hiển ngậy người ra một lúc mới thán được:

- Mạnh gia đạo pháp quả thực danh bất hư truyền. Múa rìu qua mắt thợ chỉ ta mới đúng! Đến đây đối với Mạnh Hoa, họ không còn dám ngờ vực chút nào nữa.

Mạnh Hoa bèn hỏi:

- Văn bối và Đinh Triệu Minh đại hiệp đã có duyên một lần gặp gỡ. Nghe nói đại hiệp và Đặng cô nương cũng có đến đây, không biết ở tại nơi nào? Đạo Hiên đáp:

- Chúng ta vốn với họ cùng đường truy tìm Cát Hồng, năm hôm trước mới chia tay ở Kỳ Liên sơn, họ tìm theo hướng đông, còn chúng ta tìm theo hướng tây. Mạnh thiếu hiệp định đi đâu đó?

- Văn bối định lên Không Động sơn.

Tôn Thắng thiền sư reo lên:

- Đúng rồi. Mười ngày nữa Không Động phái có đại hội lập Chương môn nhân. Động Chân Tử chân nhân cũng có gởi thiệp mời chúng ta, tiếc rằng chúng ta không có thì giờ đến được. Mạnh thiếu hiệp chắc cũng được mời tới dự lễ? Chàng thành thực đáp:

- Văn bối nào được hân hạnh ấy? Bất quá nghe nói đại hội này có cả Kim đại hiệp đến dự nên văn bối muốn gặp Kim đại hiệp đó thôi.

Tôn Thắng thiền sư vui vẻ:

- Đinh đại hiệp và Đặng cô nương tuy không lên Không Động sơn nhưng đường đến Không Động sơn cũng trùng hợp với đường truy tìm Cát Hồng của họ, thế nào trên đường thiếu hiệp cũng gặp họ.

Liền đó chàng chia tay hai vị thiền sư Thiếu Lâm tự tiếp tục lên đường. Tuy đã mất ngựa nhưng chàng đi đường tắt nên cũng đến Không Động sơn rất sớm nhưng trên đường không gặp Đinh Triệu Minh và Đặng Minh Châu.

Không Động sơn nằm phía Tây Lương huyện tỉnh Cam Túc có biệt danh Không Động là do ngọn núi chủ yếu giống như đầu con gà cao chót vót, truyền thuyết Hoàng đế đã từng lên ngọn Kê Đầu Phong này. Dòng Kính Thủy cũng phát nguyên từ nơi đây chảy quanh co vạn dặm qua các sơn mạch.

Không muốn gặp các đệ tử Không Động phái và các khách nhân được mời đến phó hội, Mạnh Hoa chọn con đường mòn khó đi nhất xuyên ngoằn ngoèo qua rừng rậm dẫn lên trên núi. Vì chàng đến còn quá sớm chưa có vị khách nào đến đúng theo sở nguyện của chàng, qua một ngày đường, chàng không hề nhìn thấy bóng người nào.

Mãi miết đi bất tri bất giác đến khi trời chập tối, Mạnh Hoa đến nơi giữa hai ngọn núi đứng song song nhau giữa lưng chừng rất hiểm yếu, chàng thấy trời sắp tối liền tìm một sơn động, ý định nghỉ qua đêm nay. Chàng đã chuẩn bị sẵn lương khô khá đầy đủ có thể dùng được bốn ngày nhưng không hiểu sao trong bụng vẫn có gì Chương hợp bất an nghĩ ngợi: “Núi rừng trùng điệp thâm mật thế này, ta có ẩn núp bốn ngày cũng dễ, nhưng ta mong trước ngày đại hội gặp mặt được tam sư phụ của ta và Kim đại hiệp thì thật là khó.” Chàng đã vào một sơn động rất kín đáo nhưng không dám ngủ sớm, vội ngồi tọa dưỡng thần. Ba tháng trước đây, chàng đã cùng Thiên Trúc thần tăng Xa La pháp sư trao đổi về nội công tâm pháp, bây giờ chàng đem những điều mới sở đắc của nội công tâm pháp dung hội cùng Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong quán thông. Hôm nay chàng đã suốt ngày vượt hàng chục dặm đường núi lên cao nên thân thể có phần mệt mỏi. Sau khi ngồi thiền định, mặc vận huyền công bèn hết cả buồn ngủ, bao nhiêu mệt mỏi tiêu tan, thính giác cũng đặc biệt tinh nhạy.

Không biết thời gian qua bao lâu, bỗng chàng nghe nơi xa xa hình như có tiếng người nói, giọng nói hình như là nữ nhân. Nhưng vì khoảng cách quá xa, chàng nghe không được rõ ràng.

Mạnh Hoa càng thêm kỳ dị vì chàng biết Không Động phái không bao giờ thu nạp nữ đệ tử, hay là giọng nói của một nữ khách nhân? Chàng ức chế lòng hiếu kỳ, chuyên chú ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng nói rõ ràng hơn.

Giọng nữ nhân nhẹ nhàng uyển chuyển:

- Đinh thúc thúc, diệt nữ vẫn còn lo một chuyện.

Thanh âm lọt vào tai chàng khiến chàng hết sức kinh ngạc: “Sao lại giống giọng Đặng Minh Châu đến thế? Nghe nói nàng và Đinh Triệu Minh không đến Không Động sơn cơ mà?” Trong giây lát chàng cơ hồ không dám tin vào tai mình, hoài nghi vì có lẽ mấy ngày nay chàng suy nghĩ đến Đặng Minh Châu nên bây giờ xảy ra ảo giác chăng? Nhưng câu nói sau này đã chứng thực chàng hoàn toàn không có ảo giác mà là sự thực hẵn Chương.

Một giọng nam tử:

- Minh Châu, cháu lo chuyện gì? Không còn ngờ gì, đó đúng là tiếng nói của Đinh Triệu Minh và Triệu Minh vừa gọi chính là Minh Châu.

Trong chớp mắt, Mạnh Hoa vừa kinh dị vừa vui mừng cơ hồ muốn chạy ra khỏi sơn động hô lên gọi to nhưng chàng kịp nghĩ lại, đây là nơi ở Không Động phái, hô hoán giữa đêm khuya ắt bọn đệ tử Không Động phái sẽ nghe thấy: “Hãy cố nhịn chút nữa, đợi họ đến gần đây rồi sẽ tính.” Nhưng bỗng nhiên tiếng chân của họ bỗng ngừng lại, thanh âm cũng nhỏ xuống. Xem ra họ cũng sợ người khác phát hiện. Nếu Mạnh Hoa không có bản lãnh phi thường quyết không thể nghe được tiếng nói thì thầm của họ.

Cước bộ tuy dừng nhưng cuộc đàm thoại vẫn tiếp tục.

Đặng Minh Châu đáp:

- Diệt nữ nhớ Tôn Thắng thiền sư có nói đại hội Không Động phái sẽ cử hành trong mấy ngày tới? Đinh Triệu Minh:

- Đúng vậy, hội kỳ vào ngày ba tháng ba, còn ba ngày nữa.

Đặng Minh Châu:

- Chúng ta không phải khách mời của Không Động phái, nếu giữa lúc này ta bị phát giác chỉ sợ họ sẽ hoài nghi chúng ta? Nên biết trong giới giang hồ có nhiều cấm kỵ. Tự tiện đến tham dự hội của một môn phái khác là điều cấm kỵ lớn. Đặng Minh Châu lớn lên trong một tiêu cục đương nhiên nàng phải biết điều đó.

Đinh Triệu Minh:

- Còn tới ba ngày nữa. Không Động sơn đâu phải là của riêng Không Động phái? Chúng ta giải quyết chuyện của chúng ta đâu có gì là phạm vào cấm kỵ. Cháu yên tâm, nếu gặp bọn họ, ta sẽ có cách ứng phó.

Đặng Minh Châu:

- Tốt nhất là trước khi đại hội của họ cử hành ta bắt được tên chó chết ấy. Nhưng diệt nữ vẫn có điểm lầy làm kỳ quái, tên chó chết Cát Hồng làm sao lại chạy lên được núi Không Động? Sự thúc, e rằng chúng ta đuổi lầm rồi chăng? Đinh Triệu Minh:

- Không có chuyện ấy, ta đã theo dõi kỹ lưỡng, hần xác thực chạy lên núi Không Động.

Đặng Minh Châu:

- Nhưng sao không ai biết Cát Hồng chạy lên đây? Không Động phái sắp cử hành đại hội, anh hùng võ lâm các nơi sắp tề tựu đến chốn này. Hần chạy lên đây ẩn mình không phải là trái với lẽ thường ư? Đinh Triệu Minh:

- Điều này ta cũng chưa nghĩ ra. Bất quá có thể hần định lén lút ẩn thân nơi ngọn Kê Đầu Phong.

Đặng Minh Châu:

- Sao hần không đi lối khác mà đi lối này? Đinh Triệu Minh:

- Lối khác không phải là không đi được nhưng hần muốn lén lút người khác nên không thể đi lối khác.

Rồi Đinh Triệu Minh giải thích tiếp:

- Khách mời của Không Động phái chẳng ai muốn đi theo con đường hiểm trở này, họ đều đường hoàng đi theo con đường sơn lộ lên núi, huống gì họ cũng không thể biết đây là con đường tắt lên thẳng Kê Đầu Phong. Đối với Cát Hồng, đi con đường này lên núi tuy vô cùng hiểm trở nhưng là con đường ngắn nhất.

Mạnh Hoa lúc ấy mới biết vô tình chàng đã đi đúng con đường tắt, trong bụng nghĩ thầm: “Thanh Hư quán của Không Động phái kiến trúc trên ngọn Kê Đầu Phong này. Đinh Triệu Minh nói như vậy là Cát Hồng ẩn thân ở Thanh Hư quán Không Động phái ư? Gần đây Không Động phái có nhiều thay đổi, nếu không phải là tà phái sao lại dung nạp phản đồ của Thiếu Lâm tự?” Tâm niệm chưa xong quả nhiên Đặng Minh Châu hỏi:

- Sư thúc có ngờ rằng hắc cấu kết với ma đầu nào đó trong Không Động phái? Đinh Triệu Minh:

- Ta không dám nói vậy nhưng Không Động sơn rất lớn rộng, muốn tìm một người không khác đáy bể mò kim. Không bằng ta hãy tìm chỗ mai phục trước chờ đợi kẻ thù đến còn hơn chạy đuổi khắp núi rừng! Mạnh Hoa đã biết chỗ mai phục của chú cháu họ, đang suy tính không biết có nên xuất hiện trước mặt họ hay không, bỗng nhiên đang lúc phân vân chàng nghe có tiếng cười ha hả rất lớn dường như rất gần với chỗ Đặng Minh Châu ẩn thân. Nghe tiếng cười ha hả bất giác chàng giật mình: “Sao tiếng cười quen thuộc đến thế?” Người kia vừa cười vừa nói:

- Cát huynh, ta chọn cho huynh con đường này tốt lắm chứ hả? Hiện tại huynh có thể yên tâm được rồi đó. Qua khúc Đoạn Hồn Nhai này là ta đã lên thẳng Thanh Hư quán. Người khác không ai biết đâu, ai ngờ được trong thời gian đại hội Không Động phái, huynh lại ẩn nấp trong Thanh Hư quán của họ? Mạnh Hoa chưa thấy mặt hắc nhưng chỉ cần nghe âm thanh đã nhận ra liền. Người nói ấy không phải ai khác, chính là tên năm xưa đã cùng trưởng lão Không Động phái Động Huyền Tử đến Thạch Lâm tên là Âu Dương Nghiệp, Phó Thống lãnh của Ngự lâm quân triều đình nhà Thanh...

Đinh Triệu Minh đoán không sai, quả nhiên Cát Hồng đã chạy trốn lên Không Động sơn nhưng không ngờ hắc lại được Âu Dương Nghiệp tiếp tay.

Không Động phái tuy không phải là một tông phái chống lại triều đình nhà Thanh nhưng cũng không phải là tông phái a dua với triều đình. Âu Dương Nghiệp thân phận một mặt là quan chức của triều đình nhưng một mặt lại là một danh gia trong võ lâm, nếu Không Động phái có mời hắc đến tham dự đại hội với tư cách khách nhân người ta cũng không có lý do dị nghị được, bất quá khách nhân này có thể mời mà cũng có thể không mời. Không Động phái đã mời tất không khỏi có điểm khả nghi.

Không biết Đinh Triệu Minh ngại vì Cát Hồng có Âu Dương Nghiệp trợ thủ hay vì muốn nghe lén bí mật của bọn chúng mà rất lâu không thấy họ Đinh xuất hiện.

Riêng Mạnh Hoa, chàng muốn xuất hiện sau khi Đinh Triệu Minh xuất thủ để đoán định tình hình.

Tiếng Cát Hồng nói:

- Âu Dương đại nhân, lần này được huynh cứu khổn phò nguy rất là cảm kích, sau này có việc cần đến ta, có phải nhảy vào lửa ta cũng không dám từ.

Âu Dương Nghiệp mỉm cười:

- Chúng ta đã là một, huynh còn khách khí làm chi? Cát Hồng:

- Nói càng thêm thẹn, ta bị người ta đuổi khó chạy lên trời, khôn chui xuống đất. Như nay có hơi yên bụng nhưng ta vẫn còn chút lo lắng, không biết Động Chân Tử có chịu dung chứa ta hay không? Âu Dương Nghiệp:

- Cần gì Động Chân Tử? Sự việc của huynh, ta đã thưa rõ với Động Minh Tử. Quyền hành hiện nay ở Không Động phái nằm trong tay Động Minh Tử, sư huynh Động Chân Tử chỉ có danh nghĩa là Chương môn nhân chứ đâu có thực quyền? Cát Hồng:

- Ta với Động Minh Tử có thể gọi là lão hữu, nhưng hoàn cảnh hiện nay của ta chỉ e y cũng có e dè chẳng? Rồi hắc thở dài:

- Tiếc rằng Động Huyền Tử đã chết, nếu không ta đâu phải lo lắng thế này. Giao tình của ta với Động Minh Tử không sâu đậm bằng Động Huyền Tử.

Âu Dương Nghiệp:

- Cát huynh chỉ biết một mà chưa biết hai.

Cát Hồng:

- Thế nào là chưa biết hai? Âu Dương Nghiệp:

- Tại huynh chưa biết sư huynh đệ Động Huyền Tử, Động Minh Tử chỉ là một, khi Động Huyền Tử còn sống đã âm mưu với sư đệ Động Minh Tử khuynh loát đoạt quyền đại sư huynh Động Huyền chân nhân.

Cát Hồng vui vẻ:

- Té ra là một âm mưu với nhau thôi ư? Thế mà ta chưa biết.

Nói đến đây chúng tự nhiên dừng chân, không hiểu tại sao không tiếp tục đi lên núi, chợt nghe Âu Dương Nghiệp kêu lên mấy tiếng:

- Kỳ quái thật! Cát Hồng hỏi dồn:

- Cái gì kỳ quái? Âu Dương Nghiệp:

- Sao giờ này chưa thấy Động Minh Tử đến? Chí Thiện có vẻ yên tâm:

- Té ra huynh có ước hẹn với Động Minh Tử ở đây à? Sao không nói rõ sớm với ta? Âu Dương Nghiệp:

- Ta định tạo cho huynh vui vẻ bất ngờ. Ồ, Động Minh Tử đã bằng lòng tới Đoạn Hồn Nhai dẫn chúng ta lên núi, không lẽ lại thất ước? Hiển nhiên hẳn cũng có vẻ nóng ruột.

Cát Hồng hỏi:

- Huynh hẹn y vào giờ nào? Âu Dương Nghiệp:

- Đúng nửa đêm. Bây giờ trăng đã quá đỉnh đầu rồi.

Cát Hồng:

- Chúng ta cứ tự đi cũng được.

Âu Dương Nghiệp:

- Hãy đợi một chút nữa, nếu không có y đến đón ta cũng có thiệp mời của Không Động phái, không sợ gì bị bọn đệ tử làm phiền đâu. Thế nào ta cũng đến được Thanh Hư quán, nhưng chỉ e gặp bọn đệ tử tự nhiên tiết lộ sự có mặt của huynh thôi.

Cát Hồng nghĩ đến hoàn cảnh của mình không dám tự tiện quyết định, đành cười khổ:

- Được, thôi đành chờ thêm chút vậy.

Đột nhiên Âu Dương Nghiệp la lên:

- Lại đây, lại đây ngay.

Rồi hắn hú lên một tiếng dài cất tiếng hỏi:

- Phải là Động Minh đạo huynh chăng? Ta ở đây này.

Người nọ ứng thanh đáp:

- Âu Dương tiên sinh, đệ tử là Đại Thạch, phụng mệnh gia sư đến dẫn tiên sinh và quý hữu lên núi.

Âu Dương Nghiệp hạ giọng nói nhỏ:

- Đại Thạch đạo huynh là đệ tử tâm phúc của Động Minh Tử đến tiếp dẫn chúng ta đó.

Cát Hồng đáp:

- Ta biết, y cho đại đệ tử đến tiếp dẫn ta là đã vinh dự cho ta lắm rồi.

Tuy nói vậy nhưng lòng không khỏi thất vọng, Cát Hồng nghĩ tới thân phận đào vong của mình đành cố gượng nghĩ thầm trong bụng: "Mình trốn ẩn vào nơi đây có mười Đinh Triệu Minh cũng không tài nào nghĩ ra được.

Hà, cổ qua hết đêm nay, ngày mai ta sẽ có quyền an tâm không còn sợ gì nữa.” Ai ngờ hắn chưa kịp vui mừng bỗng nhiên có một bóng đen vượt qua như trên trời rơi xuống đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

- Ha ha, chắc ngươi nằm mộng cũng không thấy ta lại xuất hiện ở đây.

Đó là Đinh Triệu Minh.

Cát Hồng bất ngờ trợn tròn mắt ngậy người ra trong giây lát.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Đinh Triệu Minh đã rút kiếm đâm tới.

Choeng một tiếng lớn, tia lửa bắn ra bốn phía. Cát Hồng tuy hoàn tục đã từ lâu nhưng vẫn còn sử dụng một thanh thiên trượng rất lớn và nặng trên trăm cân. Hắn vừa thấy kiếm quang lóe lên vội nhấc thiên trượng lên đỡ theo đúng chiêu pháp Phong Ma Trượng Pháp của Thiếu Lâm tự cương mãnh không có gì bằng.

Mạnh Hoa nhẹ nhàng luồn thân ra khỏi sơn động, chàng trườn tới một tảng đá nhô ra gần đó quan sát cho dễ dàng, chàng biết bản lĩnh của Đinh Triệu Minh hơn hẵn Cát Hồng nhưng Cát Hồng lại đang ở vào thế liều mạng, trượng thế sử xuất rất hung mãnh, khi kiếm và trượng chạm nhau chàng không khỏi có chút lo lắng cho Đinh Triệu Minh bị trượng đánh rơi kiếm.

Nhưng Cát Hồng vừa đỡ kiếm đã phải liên tiếp lùi lại mấy bước, thiên trượng dựng lên thẳng như ngọn bút bị đẩy vào thế không thể công được mà muốn thủ cũng khó an toàn.

Trường kiếm của Đinh Triệu Minh dường như có sức hút cứ dính chặt vào thiên trượng. Cát Hồng muốn rút thiên trượng về cũng không được. Kiếm đang dính chặt vào trượng bỗng Đinh Triệu Minh vận dụng nội lực đẩy mũi kiếm đâm trượt tới.

Mạnh Hoa vốn có võ học cao siêu, thoát nhìn qua chiêu thế nội lực của Đinh Triệu Minh, chàng nhận ra ngay thực lực của hai địch thủ: “Công lực của Cát Hồng tựa hồ cao hơn trước đây một bậc nhưng kiếm pháp của Đinh Triệu Minh so với lần giao thủ cùng gia gia tình diệu gấp mười lần, xem tình hình này Đinh Triệu Minh hơn Cát Hồng nhiều lần, chắc không cần ta phải ra tay trợ lực.” Chưa nghĩ hết ý, bỗng nghe Cát Hồng rống lên, thiên trượng thay đổi, trượng pháp Phong Ma chuyển vụt tới bằng những đường trí mạng quả nhiên đã đánh bật được kiếm Đinh Triệu Minh. Đinh Triệu Minh cũng biến kiếm, ông xoay mình rất mau dùng cước đạp vào thiên trượng rồi mượn sức của cái đạp này ông bắn thân hình lên cao vọt lên trên đầu Cát Hồng, kiếm quang như điện đâm từ trên xuống thành chiêu Bằng Bác Cửu Tê đánh xuống giữa đỉnh đầu Cát Hồng.

Trong chiêu này hiển nhiên Đinh Triệu Minh đã chiếm thế thượng phong, sau đó hai bên xuất chiêu đối chiêu liên tục nhưng bất cứ Cát Hồng xuất chiêu cương mãnh tới đâu vẫn chậm hơn Đinh Triệu Minh một nháy mắt nên bị kiếm Đinh Triệu Minh khắc chế hết. Nói như vậy không phải Phong Ma Trượng Pháp không bằng Thiên Sơn Kiếm Pháp mà là do kiếm pháp Đinh Triệu Minh nhanh hơn trượng pháp của Cát Hồng rất nhiều, mỗi chiêu dù có xuất sau nhưng lại đến trước và công lực của họ Đinh cũng hơn hẵn đối phương vì từ khi dụng độ với Mạnh Nguyên Siêu, ông đã học tập được khá nhiều, khoái kiếm của ông là do bắt chước theo khoái đao của Mạnh Nguyên Siêu biến thành.

Ấu Dương Nghiệp nhìn tình hình biết Cát Hồng không thể nào cầm cự được lâu, hắn quát một tiếng nhảy vào trợ lực.

Hắn đã luyện Lôi Thần Chưởng là một công phu tà phái, tuy công lực không bằng ông anh là Hồng Phát Yêu Nhân Ấu Dương Xung nhưng cũng luyện đến cảnh giới đệ lục trùng nên chưởng lực vừa đánh ra khí nóng đã ập tới. Đinh Triệu Minh vội vận công chế ngự, đối với Cát Hồng hơi lơ lửng công thế.

Đặng Minh Châu vội gọi:

- Thúc thúc, xin để diệt nữ đối phó với cầu quan này! Song đao của nàng theo lời nói vùn vụt múa tới.

Ấu Dương Nghiệp quát:

- Xú nha đầu thật là liều lĩnh dám nhục mạ mệnh quan triều đình. Tiêu cục của gia gia ngươi không muốn mở cửa à? Đặng Minh Châu không đáp, đoán đao dùng hộ thân còn trường đao tấn công liền thành chiêu Thái Phụng Thái Oa đao quang chớp chớp chém liên tiếp vào ba nơi yếu huyệt của Ấu Dương Nghiệp, Mạnh

Hoa nấp sau tảng đá nhìn trộm đặc ý gật đầu nghĩ bụng: “Công lực của nàng cao hơn trước nhiều nhưng một mình đấu với Âu Dương Nghiệp e không xong, may ra có thúc thúc nàng luôn ở bên cạnh lấy hai chọi một mới không thua được.” Sở liệu của chàng không sai, chỉ thấy Âu Dương Nghiệp ung dung trước thế tấn công của nàng, hấn quát lên:

- Ta phải lấy mạng con nha đầu này đã! Hấn vận dụng khí lực toàn thân đánh một chưởng tới, chiêu số tận lực đệ lục trùng công phu. Đặng Minh Châu có cảm giác bị khí nóng đè nặng lên người, đao pháp bắt giắc rối loạn.

Đinh Triệu Minh lập tức la lên:

- Người dám dă thương diệt nữ ta, ta giết người trước! Trường kiếm bay cuộn thành chiêu Long Môn Tam Diệp Lăng phân ra công kích một lúc hai kẻ địch. Long Môn Tam Diệp Lăng một chiêu có ba chiêu thức giống như những lớp sóng ào ạt xô vào nhau. Chiêu này có ba thức nhưng chỉ vận dụng tấn công hai bên. Âu Dương Nghiệp đứng bên tả tức thì bị kiếm phát đứt một cánh tay áo. Hấn nhảy vọt ra xa mặt mày nhợt nhạt:

- Bọn người biết hay không biết quy củ võ lâm? Đinh Triệu Minh cũng nhạ:

- Bọn bay là lũ võ lâm vô lại, dám giảng tới quy củ võ lâm nữa ư? Hấn tức tới la lên:

- Chúng ta là khách mời của Không Động phái, bọn người dám lên núi Không Động làm loạn không đếm xỉa gì đến chủ nhân ư? Hừ, người đừng hòng ta chết, mà không ai biết đâu đấy nhé. Ta đến đây lần này là do lệnh của Hải Thống lãnh, ta mà không trở về kinh thành, Hải đại nhân sẽ tra xét tới cùng! Hấn đem “Hải đại nhân” ra dọa nạt vì chính y là võ quan cao cấp nhất trong triều nhà Thanh giữ chức Thống lãnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát.

Đinh Triệu Minh lạnh lùng:

- Âu Dương đại nhân, người ra làm quan đối với chúng ta chẳng có quan hệ gì cả nhưng sao người cậy thế quan che chở gian đồ? Nếu người không can dự vào việc này lập tức chúng ta sẽ không can dự. Còn bằng không, hà hà, dù có đem mười Hải đại nhân ra dọa ta chẳng sợ đâu! Thực ra Đinh Triệu Minh không hiểu rằng dụng ý của Âu Dương Nghiệp nói câu đó là để cho Đại Thạch đạo nhân nghe chứ không cần ai nghe, dụng ý của hấn là đem thanh thế triều đình uy hiếp Đại Thạch đạo nhân phải ra tay cứu bọn hấn.

Lúc ấy quả nhiên Đại Thạch đạo nhân đã đến, y can thiệp liền:

- Đinh đại hiệp, “bất khán tăng diện khán Phật diện” (không nề tăng thì cũng nề Phật) xin vì danh dự Không Động phái chúng ta một chút. Đây là vị Âu Dương đại nhân do chúng ta mời tới.

Đinh Triệu Minh chỉ Cát Hồng:

- Còn tên này, cũng là khách của Không Động phái mời ư? Đại Thạch đạo nhân hơi ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Ấy là bằng hữu của Âu Dương đại nhân cũng có thể coi là khách được! Hiển nhiên Đại Thạch không dám thừa nhận có quen trước với Cát Hồng vì trong bụng suy tính: “Không biết tại sao Đinh Triệu Minh lại biết sư phụ ta ước hẹn đón họ ở chỗ này? Ta chỉ biết vâng lệnh sư phụ đến đón Âu Dương đại nhân và bằng hữu chứ có biết Cát Hồng là ai?” Đại Thạch phân vân chờ phản ứng của Đinh Triệu Minh, trong lòng tính toán, nếu Đinh Triệu Minh biết hết bí mật, y sẽ hợp cùng Âu Dương Nghiệp, Cát Hồng ba người giết chết Đinh Triệu Minh để bịt miệng. Nhưng dù sao đó cũng là kế sách cuối cùng.

Đinh Triệu Minh chậm rãi nói:

- Ô, té ra người không biết bọn họ là ai à? Để ta nói cho rõ, họ là bọn trên giang hồ không có gì ác không dám làm và là phản đồ của Thiếu Lâm tự. Đã là người hiệp nghĩa không thể tha cho hấn được. Thiếu Lâm tự cũng đang truy tìm hấn về thanh lý môn hộ đó.

Ta đã gặp Tôn Thắng thiền sư và Đạo Hiển thiền sư đang lùng bắt hấn.

Nghe Đinh Triệu Minh nói, Đại Thạch đạo nhân càng thêm bối rối.

Đinh Triệu Minh cười lớn:

- Đạo nhân vừa nói rất đúng, “bắt khán tăng diện khán Phật diện”, tên này đang bị Thiếu Lâm tự tìm bắt về, đạo nhân hãy giúp Thiếu Lâm tự một phen, đó là vì danh dự Thiếu Lâm tự đó. Hừ, nếu che chở cho hần đương nhiên đạo nhân đã thành kẻ thù của Thiếu Lâm tự.

Cát Hồng vội vàng chen vào:

- Đại Thạch đạo huynh, xin đạo huynh xét theo lẽ phải, chúng ta... chúng ta là...

Âu Dương Nghiệp không để cho hần nói hết, vội vàng tiến lên tiếp lời:

- Đúng vậy, vị Cát Hồng này đến đây với ta một lượt, tất nhiên cũng là khách nhân, chủ nhân là đạo huynh lẽ nào để khách bị người ta khinh nhờn? Âu Dương Nghiệp sợ Cát Hồng vụng về nói ra sự bí mật trong sự liên kết giữa họ và Động Minh Tử. Tuy giao tình của hần với Cát Hồng không phải không có nhưng quan hệ với Động Minh Tử còn cần hơn nên phải hy sinh một, hần sẵn sàng hy sinh Cát Hồng.

Đại Thạch đạo nhân trù trừ không biết phải giải quyết sao cho ổn thỏa, cuối cùng y nói:

- Sự việc này thật khó, Đình đại hiệp nói không sai, ta đương nhiên không muốn là kẻ thù của Thiếu Lâm tự, nhưng Âu Dương đại nhân nói cũng đúng, ta không lẽ để mang lỗi với bằng hữu của khách mời sao? Thôi, hay thế này, chuyện của ai người ấy giải quyết. Chỉ xin chư vị nể nang Không Động phái, có muốn giết nhau xin hãy xuống núi Không Động mà giết! Đại Thạch đại nhân chỉ mới nói nửa câu, Cát Hồng đã đoán biết tâm ý của y liền chuyển thân định chạy. Đình Triệu Minh quát to:

- Muốn chạy đi đâu? Âu Dương Nghiệp kéo Đại Thạch đạo nhân cùng đứng hướng chặn đường đuổi theo của Đình Triệu Minh. Đại Thạch đạo nhân nói:

- Đình đại hiệp, xin nể mặt tề phái, xuống núi rồi hãy động thủ! Ngay lúc ấy Cát Hồng đã chuyển thân đến cạnh Đặng Minh Châu, trảo công vươn ra bắt lấy nàng. Đặng Minh Châu cứ đinh ninh Cát Hồng định thoát thân, không ngờ hần chuyển thân quá mau không kịp đề phòng chỉ thấy hổ khẩu đau nhói đã bị Cát Hồng nắm chặt. Cát Hồng xuất thủ đúng chiêu pháp Cầm Nã Thủ công phu của phái Thiếu Lâm.

Đình Triệu Minh thấy cháu gái mình đã bị Cát Hồng khống chế vừa kinh sợ vừa giận dữ, ông giơ chưởng đập mạnh vào mặt Âu Dương Nghiệp, Âu Dương Nghiệp nhảy qua bên tránh chưởng:

- Đình Triệu Minh, ta không sợ người đâu, ta chỉ tôn trọng y của chủ nhân không muốn động thủ với người trên núi Không Động.

Đình Triệu Minh không lý tới lời hần, lập tức đuổi theo Cát Hồng vừa nói lại với Đại Thạch đạo nhân:

- Không tôn trọng chủ nhân cũng không phải là ta. Đại Thạch đạo huynh, nếu đạo huynh còn ngăn trở ta nữa, đừng trách ta không báo trước.

Đại Thạch đạo nhân đứng ngăn người tránh qua một bên:

- Được, được, ta không liên can gì, việc của các người, các người cứ tự giải quyết lấy.

Cát Hồng đã bắt được tù nhân, hần đã có chỗ dựa liền đẩy Đặng Minh Châu về trước như dùng nàng làm chiếc mộc che thân, ha hã cũng lớn:

- Người không sợ tính mệnh của diệt nữ thì cứ tiến đến gần đây. Người mà đến gần ta trong vòng mười bước ta lập tức giết chết nàng liền! Đình Triệu Minh dừng chân lại, Cát Hồng ra lệnh:

- Lùi lại xa ta một trăm bước mau! Lùi lại trăm bước tức thì đã đến Đoạn Hồn Nhai rồi.

Đình Triệu Minh tức tối vì bị uy hiếp nhưng lại không dám tiến tới, đang còn trù trừ Cát Hồng đã đi xuống lưng núi nói vọng lên:

- Đình Triệu Minh, hãy để ta xuống núi, nếu người không nghe lời đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Hần cứ khống chế Đặng Minh Châu đi lùi dần, qua chỗ Mạnh Hoa ẩn thân hần vẫn chưa biết tiếp tục xa chỗ chàng khoảng năm mươi bước.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng người quát to:

- Hãy đứng lại! Dưới ánh trăng mờ lung chỉ thấy một bóng đen từ trong bụi rậm nhô ra đột nhiên đứng trước mặt Cát Hồng. Đặng Minh Châu reo lên:

- Thượng Vân! Trong khoảnh khắc, Mạnh Hoa vừa kinh ngạc vừa vui mừng cơ hồ như muốn reo lên cùng với Đặng Minh Châu. Té ra chính là sư huynh của Kim Bích Y, Giang Thượng Vân. Chàng và Kim Bích Y vẫn hằng mong cho Thượng Vân và Đặng Minh Châu được đẹp đôi với nhau.

Cát Hồng đang giữ Đặng Minh Châu như muốn làm tấm mộc che thân, quát liền:

- Giang Thượng Vân, người ỷ kiếm pháp cao cường, hãy đâm tới đi! Giang Thượng Vân vận dụng công phu Sư Tử Hồng rống lên một tiếng lớn. Tiếng rống vừa phát chiêu cũng phát liền bản ý định lợi dụng lúc Cát Hồng đang chấn động vì tiếng rống tấn công liền để hấn không kịp trở tay. Ai ngờ Cát Hồng cũng luyện được phật môn chính tông nội công định lực rất thâm hậu không bị chấn động vì tiếng Sư Tử Hồng của Thượng Vân.

Giang Thượng Vân chém vun vút tới ba kiếm, Cát Hồng đẩy Đặng Minh Châu tới làm tấm mộc không chế kiếm pháp Thượng Vân, không ngờ Thượng Vân phát chiêu thu chiêu cực kỳ mau lẹ không hề chạm tới người nàng.

Đặng Minh Châu bị đối phương kẹp chặt, vừa giận vừa then kêu lớn:

- Giang công tử, đừng để ý đến ta, giết tên gian nhân đi! Nàng dùng hết sức giãy giụa để thoát khỏi tay Cát Hồng nhưng không có hiệu quả gì, còn khiến Cát Hồng nổi giận định giết chết nàng nhưng hấn hiểu nếu nàng chết, hấn khó thoát khỏi kiếm Giang Thượng Vân.

Nàng vẫn giãy giụa la hét trong tay Cát Hồng, hấn nóng nảy quát tháo:

- Con nha đầu muốn chết rồi chắc! Dĩ nhiên hấn không dại gì giết Đặng Minh Châu trong lúc này nhưng Giang Thượng Vân vẫn lo sợ liền nói:

- Người đã thương một sợi tóc của nàng, ta sẽ cắt đầu người liền. Muốn thương lượng gì hãy thả nàng ra rồi thương lượng! Hai bên cùng uy hiếp lẫn nhau tương tri không ai chịu nhường ai. Mũi kiếm Giang Thượng Vân liên tục dứ dứ vào các huyệt đạo của hấn. Hấn thấy Đặng Minh Châu chống cự kịch liệt quá liền dùng tay tả định điểm vào Ma huyệt của nàng để nàng bất tỉnh.

Không hiểu vì sao, đầu ngón tay hấn chưa điểm trúng Ma huyệt nàng bỗng hấn bị ai đánh trúng huyệt Túc Tam Lý đau thấu xương ngã lộn xuống.

Trong đêm tối, kiếm của Giang Thượng Vân vẫn như có mắt, cơ hội đến nhanh như chớp, và cũng nhanh như chớp mũi kiếm của chàng đâm trúng liền huyệt Quan Nguyên trên hổ khẩu Cát Hồng khiến hấn không còn khí lực đâu mà điểm huyệt Đặng Minh Châu nữa.

Ngay lúc ấy Đặng Minh Châu điều tử phiêu thân thoát liền khỏi tay Cát Hồng vọt ra ngoài xa.

Giang Thượng Vân xuất kiếm và Đặng Minh Châu thoát thân hầu như xảy ra cùng một lúc không thể phân biệt được hành động nào trước, hành động nào sau. Đặng Minh Châu khi thoát thân rồi khẽặng hắng:

- Giang công tử, may chàng xuất kiếm quá lẹ cứu được tính mạng của ta.

Giang Thượng Vân kinh ngạc:

- Đó là cô nương tự thoát thân, đâu có can hệ gì đến ta? Họ đối với nhau vẫn còn chút khách khí vì không thể nào ngờ trong đêm tối đã có người ám trợ họ, người đó là Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa đã dùng Đàn Chỉ Thần Thông công phu ở xa năm mươi bước búng một viên đá nhỏ trúng huyệt đạo Cát Hồng. Ba tháng trước chàng chưa đạt tới công phu này nhưng nay đã có thể qua mặt được Giang Thượng Vân và Đặng Minh Châu, thậm chí Đinh Triệu Minh là một cao thủ đứng gần bên cũng không nhận ra.

Đinh Triệu Minh vừa kinh ngạc vừa vui mừng bước tới trước mặt Giang Thượng Vân.

Đặng Minh Châu nói:

- Sư thúc, đây là người mà diệt nữ thường nói đã cứu tiêu cực chúng ta là Giang công tử.

Giang Thượng Vân chụp lấy Cát Hồng giao gấp cho Đinh Triệu Minh, khẽ mỉm cười:

- Đinh đại hiệp, xin giữ lấy gian tể phản đồ giao lại cho Tôn Thắng và Đạo Hiên nhị vị thiền sư Thiếu Lâm tự, vẫn bồi không tiện gặp nhị vị ấy nữa.

Đinh Triệu Minh:

- Té ra Giang công tử đã gặp nhị vị cao tăng Thiếu Lâm rồi? Giang Thượng Vân đáp:

- Vẫn bồi từ Chương Cương về gặp nhị vị cao tăng ở trên đường mới biết đại hiệp đang truy bắt gian đồ.

Đặng Minh Châu có điểm kỳ lạ hỏi liền:

- Làm sao công tử biết gian đồ chạy lên Không Động sơn? Chàng mỉm cười:

- Ta đâu có tài tiên tri. Chuyện đêm nay là chuyện khéo trùng hợp. Ta định lên đây tìm sư phụ ta.

Nguyên Giang Thượng Vân theo lời nhị vị thiền sư Thiếu Lâm tự biết được sư phụ lên núi Không Động tham gia đại hội với tư cách khách mời. Nhưng chàng lại nhớ lầm ngày, từ ngày ba tháng ba chàng lại nhớ ra ngày một tháng ba do đó đến sớm trước mấy ngày.

Nói đến đây, Giang Thượng Vân quay đầu lại cao giọng bảo Đại Thạch đạo nhân:

- Văn sinh không biết tên bại hoại Cát Hồng này có phải là khách mời của quý phái hay không? Nếu đạo nhân trách văn sinh xúc phạm tới khách của quý phái xin cứ tìm văn sinh hỏi tội.

Đại Thạch đạo nhân vội đáp:

- Không dám. Việc này ta không biết rõ, xin Giang công tử cứ xử trí.

Âu Dương Nghiệp ngượng ngùng không dám mở miệng mặc cho Đại Thạch đạo nhân tiếp tục:

- May gặp Giang công tử tại đây, còn ba ngày nữa tệ môn mở đại hội tuyển chọn Chương môn nhân, xin mời Giang công tử ở lại dự lễ.

Giang Thượng Vân:

- A! Còn những ba ngày cơ à? Văn sinh cứ tưởng ngày mai đại hội rồi. Nghe nói sư phụ văn sinh có được mời dự hội, không biết người đã đến chưa? Đại Thạch đạo nhân:

- Kim đại hiệp chưa đến, nhưng nhất định sẽ đến. Nếu Giang công tử không bận rộn xin mời ở lại chờ lệnh sư.

Giang Thượng Vân:

- Đa tạ hảo ý của đạo nhân. Nhưng còn tới ba ngày, để văn sinh tiễn chư vị đây xuống núi đã.

Câu nói này chàng có ý nói với Đinh Triệu Minh và Đặng Minh Châu. Đại Thạch đạo nhân cũng không mong gì chàng ở lại nên chỉ nói vài câu mời lấy lệ rồi mặc cho chàng đi.

Giang Thượng Vân vừa đi vừa nói:

- Ta có tin tức cần báo với nhị vị, nhị vị hình như ngoài Cát Hồng còn muốn đuổi theo một người nữa là Bạch Sơn hòa thượng ở Thiên Phật tự phải không? Đinh Triệu Minh đáp:

- Đúng vậy, nhưng ta chưa biết y là hòa thượng ở Thiên Phật tự.

Giang Thượng Vân:

- Lương vị thiền sư Thiếu Lâm tự đã biết tin chắc chắn Bạch Sơn hòa thượng đã về đến Thiên Phật tự đang chịu sự trừng trị của bản môn. Lương vị thiền sư cũng chuẩn bị trở lại đây. Đặng cô nương có biết tin tức này do ai báo với hai vị thiền sư ấy không? Đặng Minh Châu kinh ngạc:

- Làm sao ta biết được? Giang Thượng Vân:

- Đó là người mà ngày ở Chiêu Hóa, văn sinh đã vì cô nương đánh với y một trận, y tên là Mạnh Hoa đó.

Đặng Minh Châu đỏ bừng mặt hạ giọng:

- Sao lại vì ta, ta... ta...

Giang Thượng Vân vẫn ôn tồn:

- Lúc ấy ta ghét y nhân phẩm không đoan chính, đã từng dụ dỗ sư muội ta lại dụ dỗ cô nương. Ta cũng hoài nghi y là gian tế của Thanh triều.

Đặng Minh Châu:

- Kỳ thực y là người tốt. Ngày ấy công tử đi rồi, ta với y cũng chia tay. Hai chữ “dụ dỗ” do đâu mà có. Giang công tử, công tử đa nghi quá đáng đó.

Giang Thượng Vân:

- Hiện nay đã rõ, ta hiểu lầm y mất rồi. Nguyên lai y thực là con trai của Mạnh Nguyên Siêu đại hiệp hết lòng vì sự nghiệp nghĩa quân. Y và sư muội của ta, mối tình cũng chân thành lắm.

Đặng Minh Châu:

- Sư muội của công tử nói với công tử như vậy ư? Giang Thượng Vân:

- Lai lịch của y là do sư muội ta nói cho biết, sư muội cũng trách móc ta đủ điều, ta lấy làm thẹn lắm. Đường như sư muội rất yêu y. Lần này theo lời hai vị thiền sư Thiếu Lâm, ta hiểu thêm y phần nữa. Ta thừa nhận trước đây ta hiểu lầm y là do lỗi của ta lắm lẫn.

Đặng Minh Châu cười nhỏ:

- Một người thế nào lại chẳng có lúc lầm lẫn, chuyện ấy có gì phải nói. Chỉ cần không nên cố chấp khư khư giữ mãi cái lầm của mình thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Đinh Triệu Minh rất tế nhị, cố ý đi thật chậm lại để họ song song đi trước mặt, họ cũng chẳng để ý gì đến ai. Hai người nói về chuyện Mạnh Hoa là lúc vừa xuống đến eo núi xa dần bọn Đại Thạch đạo nhân và Âu Dương Nghiệp đã đến hơn dặm tin chắc không ai nghe được nên chuyện trò rất tự nhiên. Họ chỉ không thể nào ngờ được rằng mọi lời họ nói Mạnh Hoa đều nghe rõ mồn một. Chàng thật gặp cơ duyên trong hai tháng nay học tâm pháp thượng thừa võ công của Thiên Trúc phái, lại học được thêm võ học bí kíp cổ Ba Tư dung hợp cùng với sở học bản thân nên nội công thăng tiến hơn hẳn, người khác khổ học mười năm nên dù họ đi đã xa, chàng vẫn nghe được tới bảy tám phần, nhưng xa đến hơn một dặm chàng chỉ nghe loáng thoáng mơ hồ rồi dần dần không nghe thấy gì nữa.

Trong bụng bao nhiêu ầm ức được khai thông, Mạnh Hoa vô hạn vui mừng tự nghĩ: “May mà Giang Thượng Vân đã hết hiểu lầm ta và cũng thật may giữa y với Đặng Minh Châu không còn hiểu lầm nhau nữa. Xem ra việc này phần lớn là nhờ Y muội cả. Nhân duyên của họ mai kia có thành tựu là sở nguyện của ta vậy.” Mạnh Hoa nhẹ nhàng ra khỏi chỗ ẩn thân tiến lên Đoạn Hồn Nhai, lúc này Đại Thạch đạo nhân và Âu Dương Nghiệp cũng đang trên đường về Thanh Hư quán. Chàng không còn nghe lời bàn tán của Giang Thượng Vân và Đặng Minh Châu liên tục trung tâm nghe hai tên này bàn định.

Có tiếng Âu Dương Nghiệp:

- Đạo nhân lo lắng cho số phận Cát Hồng ư? Đại Thạch đạo nhân:

- Ta lo vì y chết đã đành nhưng trước khi chết chắc gì y giữ mồm giữ miệng được? Âu Dương Nghiệp:

- Hẳn phạm tội đã nhiều. Riêng về việc âm mưu với chúng ta chẳng ai biết đâu. Cứ theo ta biết y cũng chưa biết hết tất cả mọi âm mưu của ta.

Đại Thạch đạo nhân:

- Chỉ cần y nói những điều y biết cũng đủ lo rồi! Âu Dương Nghiệp:

- Hẳn là người thông minh dù y có nói ra tất cả cũng hại cho bản thân y nữa chứ có hại riêng ta đâu. Chắc y cũng thừa biết nếu nói ra Thiếu Lâm tự có thể tha thứ cho y, chứ ta và lệnh sư không thể tha cho y được.

Đại Thạch đạo nhân:

- Đại nhân nói cũng có lý nhưng dù sao ta cũng chưa thể yên tâm. Âu Dương đại nhân hãy nói thực cho ta biết, chuyện bí mật của chúng ta, y biết nhiều hay ít? Âu Dương Nghiệp:

- Ta chỉ cần cho người biết rằng lệnh sư và nhị sư bá của người năm xưa tuy hai mà một, ngoài ra chẳng cần đề cập tới làm chi.

Đại Thạch đạo nhân kinh hoàng:

- Bấy nhiêu đó mà y nói ra đủ nguy rồi, đủ cho người khác biết năm ấy gia sư có tham dự vào chuyện nọ rồi.

Âu Dương Nghiệp:

- Ta nghĩ y không dám nói đâu. Nhưng nếu người lo lắng quá, ta sẽ chỉ cho người một cách rất dễ dàng. Giết y diệt khẩu là xong! Đại Thạch đạo nhân:

- Hắn rơi vào tay Đinh Triệu Minh rồi làm sao chúng ta có thể hạ thủ? Âu Dương Nghiệp:

- Ta và người đương nhiên không thể làm được việc này nhưng có người làm được. Nếu không giết mình bạch được ta sẽ sai người ám toán chứ lo gì.

Đại Thạch đạo nhân:

- Nói thì dễ nhưng tìm được cao thủ như vậy phải là người tuyệt đối tin cậy, biết tìm ở đâu?

-oOo-

10. Âm Mưu Không Động Phái

- Đợi một chút gặp sư phụ người, người sẽ biết cao thủ như vậy không phải khó tìm đâu.

Đại Thạch đạo nhân:

- Cao thủ ấy là ai? Ta rất muốn biết liền, đại nhân có thể nói ngay không? Âu Dương Nghiệp:

- Được, người hãy ghé tai lại đây! Tiếng hắn hạ rất thấp, khiến Mạnh Hoa cách xa trăm bước không nghe thấy gì cả. Một lúc sau mới nghe được Đại Thạch đạo nhân nói:

- À, ngày mai y mới đến, nếu thật như lời vẫn có thể đuổi theo bọn Đinh Triệu Minh kịp.

Mạnh Hoa vẫn nhẹ nhàng đi theo bọn chúng đằng sau nhưng không dám đến quá gần, bọn chúng càng ngày càng nói nhỏ cho đến khi chàng hoàn toàn không nghe gì nữa.

Lén nghe chúng bàn soạn với nhau, bất giác chàng nghĩ thầm: “Bọn chúng nói về các việc này có lẽ có liên quan tới chuyện năm xưa con trai Động Huyền Tử bị chết giữa đường rồi do đó tam sư phụ ta mắc vào oan án. Nhưng theo lời chúng nói âm mưu này có cả Động Huyền Tử, không lẽ y âm mưu giết con ư? Còn vị tân nương con gái của Mâu Nhất Hạnh thất tung vẫn chưa thấy thì sao?” Suy đoán mãi không ra manh mối chàng đành tự trấn an: “Trong nội vụ này còn nhiều nhiều khê, nghe khẩu khí của chúng âm mưu này tối độc hại. Động Huyền Tử đã chết, tam sư phụ ta lại không bằng lòng biện bạch. Xem ra chân tướng việc này chỉ có Động Minh Tử và Âu Dương Nghiệp biết rõ nhất, kẻ đó là Cát Hồng chắc cũng biết phần nào.” Nghĩ tới đó, bất giác chàng khởi niệm: “Cát Hồng đang bị dẫn độ về Thiếu Lâm Tự, nay còn ba ngày nữa mới đến đại hội Không Động phái, hay là ta dẫn y trở lại đây đối chất. Bức được Động Minh Tử nói ra bí mật có lẽ hiện nay chỉ có Âu Dương Nghiệp mà thôi.” Chàng tự tin bất sống Âu Dương Nghiệp không phải là khó, nhưng muốn vậy ắt phải động thủ với Đại Thạch đạo nhân và nếu vậy sẽ chấn động toàn môn phái Không Động. Chi bằng trước mắt giết chết Đại Thạch để bịt mồm? Chính đang lúc chàng suy hơn tính thiệt, trừ trừ chưa biết nên quyết định ra sao, trời nổ mấy tiếng sấm, rồi cơn mưa bỗng chốc ào ạt đổ ập xuống như cầm chỉnh đổ.

Khí hậu trên núi quả là kỳ lạ, không biết giữa cơn mưa ấy Âu Dương Nghiệp và Đại Thạch đạo nhân nói đến đoạn nào chỉ nghe một người cao giọng than thở:

- Trời còn bắt trắc hướng gì họa phúc ở đời! Giữa lúc ấy có tiếng sét rất lớn rồi sau đó bỗng nghe tiếng Đại Thạch đạo nhân hốt hoảng gọi to:

- Âu Dương đại nhân, làm sao... làm sao đó? Tiếng sét vừa ngừng, nhưng ánh chớp lóe lên, Mạnh Hoa cố giương mắt ra nhìn, chỉ thấy còn lại một mình Đại Thạch đạo nhân, không biết Âu Dương Nghiệp đã biến đâu mất rồi. Đại Thạch đạo nhân vẫn lớn giọng gào:

- Âu Dương đại nhân có nghe thấy tiếng ta gọi không? Không nghe tiếng Chương đáp nào của Âu Dương Nghiệp trong tiếng mưa rơi cả.

Cơn mưa đến chớp nhoáng và tạnh cũng chớp nhoáng. Chỉ trong thoáng chốc mưa ngừng hạt và gió ngừng thổi, ánh trăng lại hừng hững thoát ra khỏi đám mây. Đại Thạch đạo nhân tự than thở:

- Kỳ quái thật khinh công của Âu Dương Nghiệp đâu phải là tầm thường, sao lại có thể ngã xuống vực sâu được? Mong cho y không trúng thương, nhưng bản lĩnh của y làm sao y để mình bị thương? Đại Thạch đạo nhân một mặt vừa gào liên tiếp “Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân”, một mặt vừa chạy xuống sườn núi truy tìm.

Chàng nhìn thấy Đại Thạch đạo nhân bật bụi nhùi đánh lửa thành cây đuốc lớn soi lung khắp các bụi rậm hầm hố tìm Âu Dương Nghiệp. Hắn tìm từ sườn núi thẳng xuống phía Đoạn Hồn Nhai hoàn toàn không phát hiện được một vết máu nào nhưng có một đoạn cây cối bị gãy xéo nằm rạp hỗn loạn như bị một vật nặng nào đó đi qua, hiển nhiên là Âu Dương Nghiệp đã bị ngã lăn xuống sườn núi rồi, nhưng với võ công của hắn lẽ nào hắn không trở lên được? Quái lạ thật, tìm khắp cả một vùng núi Đại Thạch đạo nhân vẫn chưa thấy tung tích của Âu Dương Nghiệp. Đại Thạch đạo nhân lẩm bẩm tức tối:

- Tự nhiên sao y lại biến mất thế này? Khó có thể nói y không có ý muốn gặp sư phụ ta? Hắn còn đang mong ngày mai gặp tên cao thủ nào đó? Đại Thạch đạo nhân đã đến bên dưới Đoạn Hồn Nhai, y đưa ngọn đuốc soi rất kỹ nhưng vẫn không phát hiện vết tích gì.

Ánh đuốc chớp chờn sắp tàn khiến Đại Thạch đạo nhân khẽ rung mình sờn gai ốc, miệng liên tiếp kêu lên hai tiếng “lạ thật, lạ thật” không lẽ Âu Dương Nghiệp gặp ma quỷ gì đó bắt đi ư? Một ngọn gió thổi vụt tới dập tắt ngọn lửa, Đại Thạch đạo nhân hoảng vía vất luôn cây đuốc nhắm hướng Thanh Hư Quán chạy tới. Vừa chạy y vừa rút kiếm chém lia lịa về phía trước mặt như để đe dọa bọn ma quỷ nào đó nếu có thật. Nhìn cảnh tượng hốt hoảng của y, chàng không khỏi cười thầm.

Đại Thạch đạo nhân chạy mất rồi, Mạnh Hoa đi ra chỗ ẩn thân quan sát chung quanh thật kỹ, quả nhiên không có dấu vết gì của Âu Dương Nghiệp.

Trời dần dần ửng sáng.

Tất nhiên chàng không hề tin trên đời này có ma quỷ, nhưng sự việc quả là lạ lùng khiến chàng không thể nào đoán ra nguyên do.

Chàng cố nhớ lại tình hình lúc cơn mưa đêm qua đổ xuống, có tiếng Âu Dương Nghiệp rú lên và Đại Thạch đạo nhân phát hiện hắn mất tích liền sau đó, lập tức Đại Thạch gọi hắn vang động mà không có tiếng hắn trả lời.

Mạnh Hoa bất giác chấn động nghĩ bụng: “Nhất định không phải là quỷ quái gì cả mà phải có tên cao thủ nào đó ẩn nấp gần đây nhân dịp sấm sét xuất thủ tập kích, có khả năng Âu Dương Nghiệp đã bị điểm huyết ngay từ đầu nên không thể kêu là gì được.” Giải thích như vậy, tuy cũng khá miễn cưỡng nhưng không còn cách nào giải thích khác hơn. Âu Dương Nghiệp tuy chưa phải là cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm nhưng bản thân hắn là Phó Thống lĩnh Ngự lâm quân, bản lĩnh tất nhiên không quá tầm thường, muốn bắt cóc hắn được trước mắt Đại Thạch đạo nhân hiển nhiên trừ phi là nhân vật tuyệt đỉnh không sao thực hiện được, nhưng đã là nhân vật tuyệt đỉnh sao lại lén lút tập kích như thế? Trong lòng do dự bất định, chàng đành gác lại việc này.

Suốt ngày chàng đã ẩn thân nơi núi cao rừng rậm, nay trời sáng chưa lâu liền thấy bọn đệ tử Không Động phái xuất hiện vừa lung tìm Âu Dương Nghiệp vừa bàn tán về chuyện lạ kỳ.

Bọn đệ tử Không Động phái chia làm nhiều toán truy tìm Âu Dương Nghiệp, may mà Mạnh Hoa khinh công siêu trác nên vừa thấy bóng người thấp thoáng chàng đã lén mất không để cho bọn họ phát hiện.

Đại Thạch đạo nhân cũng có mặt trong một toán truy tìm.

Bọn đồng môn hỏi han về sự việc đêm qua, y giấu hẩn việc Âu Dương Nghiệp dẫn theo Cát Hồng chỉ nói đến chuyện y vâng lệnh sư phụ đến dẫn khách mời Âu Dương Nghiệp lên núi, nhưng giữa đường khách nhân biến mất.

Cuộc truy tìm của đệ tử Không Động phái từ sáng sớm đến chiều tối vẫn không có kết quả, từng bọn lục tục kéo nhau quay về, người về sau cùng là Động Minh Tử và đồ đệ Đại Thạch đạo nhân. Động Minh Tử xuất hiện trong bọn truy tìm từ lúc nào? Điều ấy Mạnh Hoa không biết, chỉ nghe tiếng Đại Thạch chất lưỡi:

- Chuyện này cực kỳ cổ quái, xem ra Âu Dương đại nhân gặp lành ít dữ nhiều.

Nghe câu này rõ ràng bọn họ qua một ngày vất vả mà vẫn không tìm ra Âu Dương Nghiệp.

Động Minh Tử:

- Ta nghĩ rằng Âu Dương Nghiệp đã bị cao thủ nào đó bí mật phục kích bắt y đi mất rồi.

Dự đoán này trùng hợp với dự đoán của chàng.

Đại Thạch đạo nhân nói:

- Lúc ấy đệ tử đi trước y xa không quá mười bước, cao thủ nào bản lãnh siêu việt đến thế? Phải là Kim Trục Lưu chăng? Nghe nói họ Kim và Đan Khâu Sinh giao tình rất thân thiết. Chuyện này hình như Đan Khâu Sinh có nhờ cậy đến sự giúp đỡ của họ Kim? Động Minh Tử đáp:

- Kim Trục Lưu là người rất ngay thẳng, lẽ nào lại làm chuyện ám muội? Ta nghĩ tới một người.

Đại Thạch vội hỏi:

- Sư phụ nghi ai vậy? Động Minh Tử:

- E rằng chính là Đan Khâu Sinh.

Đại Thạch cơ hồ không tin lời sư phụ, hỏi lại:

- Đan Khâu Sinh làm sao có được bản lãnh cao cường đến thế? Động Minh Tử:

- Người chẳng biết gì cả, Đan Khâu Sinh tuy đồng bối với người nhưng về bản lãnh không kém gì ta đâu. Khi y ẩn thân mười năm ở Thạch Lâm biết đâu lại chẳng vớ được bí kíp võ công của Trương Đan Phong? Mạnh Hoa nghe đến đây trong bụng rất vui: “Được rồi, ta chưa nghĩ ra chuyện này, nếu thực sự người bắt cóc Âu Dương Nghiệp là tam sư phụ càng hay chứ sao!” Những lời đối đáp của chúng càng chứng thực cho sự nghi ngờ của chàng: Âu Dương Nghiệp nhất định có liên quan đến vụ án mờ tối của tam sư phụ chàng, nếu không Động Minh Tử đâu có nghi ngờ sư phụ chàng bắt cóc Âu Dương Nghiệp làm chi? Lại tiếng Đại Thạch đạo nhân:

- Nếu thực sự Âu Dương Nghiệp đại nhân bị Đan Khâu Sinh bắt cóc, sự việc thật khó cho ta! Động Minh Tử hiểm độc:

- Người yên tâm, ta đã tính đến cả việc này. Nếu thực sự đây là hành động của Đan Khâu Sinh, ta có thể gia thêm cho y một tội danh nữa.

Đại Thạch đạo nhân:

- Bất quá việc Phó Thống lãnh Ngự lâm quân mất tích là xảy ra ở địa giới chúng ta, triều đình có giáng tội sợ rằng chúng ta khó thoát.

Động Minh Tử:

- Đồ đệ, còn một việc người chưa biết đâu.

Đại Thạch:

- Sư phụ có thể cho đệ tử biết được chăng? Động Minh Tử:

- Cũng được, nhưng người không được tiết lộ đó nhé.

Đại Thạch đạo nhân vội vàng tuyên thệ, Động Minh Tử chậm rãi:

- Người chỉ biết Âu Dương Nghiệp là bằng hữu của ta chứ người cầm đầu y cũng có giao tình rất sâu đậm với ta! Đại Thạch:

- À! Phải chăng sư phụ muốn nói tới Hải đại nhân? Động Minh Tử:

- Chính vậy, Hải đại nhân cũng đến đây rồi. Bất quá vì thân phận trọng yếu nên tạm thời còn ẩn mặt. Nếu chẳng may không tìm ra Âu Dương Nghiệp, ta sẽ báo cáo với Hải đại nhân là do Đan Khâu Sinh bắt cóc, Hải đại nhân sẽ không giận ta đâu. Ha ha, ta còn cầu trời cho Đan Khâu Sinh giết chết luôn Âu Dương Nghiệp nữa kìa! Đại Thạch:

- Thì ra chỗ dựa của sư phụ là một ngọn đại sơn, như thế chúng ta còn gì đáng lo nữa? Động Minh Tử tự mãn:

- Lần này ta dự định làm một mẻ lớn, ta cần cho Cát Hồng tiết lộ những bí mật mà hắn biết về ta, bọn giang hồ hiệp đạo sẽ coi ta là kẻ thù, ta cũng cóc sợ. Cùng lắm ta không làm Chưởng môn nhân Không Động, lúc ấy ta sẽ đến kinh thành, hoàn tục và ra nhận chức quan lớn. Nhưng hiện nay bọn nào chống lại ta khó bảo toàn tính mạng hạ sơn đó! Đại Thạch đạo nhân hòa theo sư phụ:

- Kế sách sư phụ thật hoàn hảo. Sư phụ, nếu sư phụ không sai người đuổi theo giết Cát Hồng e hy vọng thành công không xong đó! Động Minh Tử cười nhè nhẹ:

- Người yên tâm, đã có cao thủ sử độc đệ nhất thiên hạ, dù Đinh Triệu Minh võ công cao siêu tới đâu mà không phòng bị cũng chết như thường. Còn tên Giang Thượng Vân vất mũi chưa sạch ta không thèm lý tới.

Đại Thạch đạo nhân:

- A! Sư phụ sẽ cho Đinh Triệu Minh và Giang Thượng Vân độc tử cùng một lúc? Động Minh Tử:

- Đúng thế. Đây gọi là “giết một mà không giết hai chưa được”! Đại Thạch đạo nhân:

- Giang Thượng Vân là con trai của Giang Hải Thiên và là đệ tử của Kim Trục Lưu. Đinh Triệu Minh là đệ tử đời thứ hai Thiên Sơn phái, người đó không sợ hai họ Giang, Kim và không sợ Thiên Sơn phái Chưởng môn Đường Kinh Thiên ư? Nếu vụ này tiết lộ ra chẳng kém nguy hiểm hơn cái án nhà họ Mâu năm xưa đâu! Động Minh Tử:

- Dù có tiết lộ cũng sẽ chẳng hề gì ta. Người ấy đủ bản lĩnh để không sợ bất cứ ai! Nói đến đây sư đồ Động Minh Tử đã đi khá xa, Mạnh Hoa nằm áp xuống đất cố nghe thêm nhưng không còn nghe thấy gì nữa.

Chàng tính toán: “Chúng nói tới Hải đại nhân, không biết có phải là Thống lãnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát hay không? Nghe khẩu khí của Động Minh Tử dường như chúng đang có âm mưu gì rất lớn. Âm mưu gì ta chưa biết chỉ cần biết tính mệnh Đinh đại hiệp và Giang Thượng Vân đang bị đe dọa. Phải làm gì bây giờ, họ đã lên đường qua một ngày rồi, ta có đuổi theo cũng e không kịp. Chỉ còn hai ngày nữa là tới đại hội Không Động phái, ngày mai sợ rằng Kim đại hiệp và tam sư phụ ta cũng đã tới.” Không có thuật phân thân, chàng đành tự an ủi: “Đinh đại hiệp võ nghệ cao cường, Động Minh Châu cũng đã dày dặn kinh nghiệm giang hồ, há dễ dàng bị ám toán? Thêm có Bích Linh Đan là thánh dược giải độc của Thiên Sơn phái, chẳng Đinh đại hiệp lúc nào cũng có mang theo người.” Tuy nghĩ ngợi tính toán như vậy nhưng nghĩ tới câu Động Minh Tử khoe khoang là đã sai được cao thủ sử độc đệ nhất thiên hạ, chàng vẫn Chương hộp không yên, không biết Bích Linh Đan có đủ giải độc khi bị tên này hạ thủ hay không? Chàng không thể hạ sơn đuổi theo Đinh Triệu Minh, đành gác mọi lo âu phiền phức.

Lúc này trời lại bắt đầu sắp tối, chàng nghĩ ngợi: “Đoạn Hồn Nhai là con đường tắt đi lên núi, ta hãy cứ ẩn thân ở đây xem thử đêm nay có ai lên núi bằng đường này không? Bèn trở lại nơi ẩn náu thân đêm trước. Chàng không dám ngủ nên ngồi trong động luyện nội công.

Gần đến canh ba bỗng chàng nghe có ba tiếng vỗ tay rất đều đặn. Quả nhiên có người đi tới.

Chàng nhẹ nhàng trườn khỏi thạch động và cũng như đêm trước, chàng ẩn thân sau khối đá lớn nhô ra quan sát tình hình bên ngoài.

Sau ba tiếng vỗ tay, bốn hướng đều xuất hiện nhân ảnh. Thì ra đây là ám hiệu ước hẹn gặp mặt nơi đây. Xem ra không phải bọn ngay thẳng tới.

Mặt trăng đêm nay sáng hơn đêm qua. Chàng định thần nhìn kỹ, hốt nhiên phát hiện người đầu tiên đi đến là người đã gặp mười năm trước, tìm đến Thạch Lâm giao đấu cùng tam sư phụ chàng, đó là ma đầu Dương Kế Mạnh.

Dương Kế Mạnh thi lễ rất cung kính với một người vừa từ hướng tây đi đến:

- Hải đại nhân, đại nhân đến sớm thế? Động Minh Tử đến chưa vậy? Thì ra là chỗ dựa đại sơn của Động Minh Tử, Hải đại nhân. Đêm nay Động Minh Tử ước hẹn với y ở đây một mình chắc phải có âm mưu gì trọng đại? Tên “Hải đại nhân” đáp:

- Ta cũng mới đến đây thôi. Bất quá Động Minh Tử có hơi chậm đón tiếp chúng ta! Dương Kế Mạnh:

- Động Minh Tử sao dám thất lễ bắt Hải đại nhân phải chờ? Hải đại nhân mỉm cười:

- Ta cố ý ước hẹn với y trễ một chút như vậy đó mà.

Dương Kế Mạnh:

- Chắc đại nhân có lý do.

Hải đại nhân nói:

- Có sự tình này ta muốn bàn tính cùng người.

Dương Kế Mạnh:

- Đại nhân quá khách khí. Nếu cần đến sức tiểu nhân xin cứ cho biết.

Hải đại nhân:

- Chuyện thứ nhất, ba tiếng “Hải đại nhân” người không nên dùng ở đây, từ sáng mai ta coi như là một tên quét dọn trong Thanh Hư Quán.

Dương Kế Mạnh kinh ngạc:

- Việc gì Hải đại nhân phải làm vậy? Hải đại nhân trừng mắt nhìn y:

- Lão Dương, người quên rồi ư? Dương Kế Mạnh:

- Xin tạ lỗi, tiểu nhân lỡ gọi quen rồi! Nhất thời muốn sửa thì phải xưng hô ra sao đây? Hải đại nhân:

- Ta gọi người là lão Dương, người cứ gọi ta là lão Hải. Từ ngày mai hễ gặp ta, người cứ thế mà gọi.

Dương Kế Mạnh đáp “vâng” một tiếng rồi trở lại vấn đề:

- Lão Hải, người cứ xuất hiện với tư cách một khách nhân không được sao, việc gì phải giả dạng gia nhân? Hải đại nhân:

- Ta không muốn ai biết thân phận ta, người có biết chuyện tên phó thủ của ta lộ rồi không? Dương Kế Mạnh:

- Ta chưa biết nhiều vì giữa đường gặp bọn đệ tử Không Động phái không tiện hỏi, nhưng nghe chúng nói chuyện thì dường như Cát Hồng đã bị con trai Giang Hải Thiên bắt giữ và Âu Dương đại nhân bỗng nhiên mất tích không biết là thực hay giả? Nói câu này chẳng khác nào Dương Kế Mạnh tiết lộ thân phận của Hải đại nhân cho Mạnh Hoa biết, Âu Dương Nghiệp là phó thủ của Hải đại nhân, đương nhiên Hải đại nhân phải là Thống lĩnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát. Chàng nghĩ bụng: “Ta đoán không sai, hèn nào tên ma đầu Dương Kế Mạnh không quy lụy sợ hãi tên Hải đại nhân!” Sau khi biết Hải đại nhân là Hải Lan Sát, chàng càng tăng thêm tò mò, định thần nghe cho kỹ. Hải Lan Sát nói:

- Đương nhiên là thực, bắt giữ Cát Hồng không chỉ có riêng con trai Giang Hải Thiên mà còn có đệ tử Thiên Sơn phái Đinh Triệu Minh, còn Âu Dương Nghiệp bị ai ám toán, sinh tử ra sao ta cũng chưa biết. Chỉ e lành ít dữ nhiều.

Dương Kế Mạnh:

- Lão Hải, nhưng bản lãnh của Âu Dương Nghiệp khác người đến vạn dặm, ai dám ám toán người được? Dù Đinh Triệu Minh có muốn hại người cũng chẳng được.

Ý của câu nói rõ ràng ca ngợi bản lãnh của Hải Lan Sát vượt hơn hẳn Đinh Triệu Minh.

Hải Lan Sát:

- Ta đương nhiên có sợ bất cứ ai ám toán, nhưng thân thể của ta cần giấu kín. Mai đây là ngày đại hội Không Động phái, tuy vậy không phải là ý muốn của Động Chân Tử Chưởng môn đâu.

Dương Kế Mạnh:

- Thế ư? Chính ta cũng lấy làm ngờ. Tuổi tác của Động Chân Tử chưa phải già lão gì lắm, tại sao chịu thoái vị nhường ngôi Chưởng môn cho người khác? Hải Lan Sát:

- Lão lâm vào thế bức bách phải vậy, không thể không làm. Người nên biết rõ, Động Minh Tử trước đây vốn đã thêm ngôi vị Chưởng môn nhân lắm rồi. Nguyên do nói ra dài dòng, có dính cả đến cái án của Đan Khâu Sinh nữa đó.

Dương Kế Mạnh:

- Nghe nói trước đây Động Diệu Chân Nhân nhường ngôi vị cho Động Chân Tử cũng là thế bức bách? Hải Lan Sát:

- Chứ gì nữa. Lúc ấy Động Huyền Tử, Động Minh Tử liên hợp ủng hộ Động Chân Tử, bức chưởng môn sư huynh Động Diệu Chân Nhân phải nhường ngôi. Động Diệu Chân Nhân muốn bảo toàn tính mạng cho đồ đệ không thể không theo, lúc ấy Động Huyền Tử đã muốn làm Chưởng môn nhưng tài năng yếu kém đành phải nuốt hận để nhị sư huynh Động Chân Tử kế vị, nguyên ý định dùng Động Chân Tử làm bù nhìn đợi đến thời cơ thuận tiện tái bức Động Chân Tử nhường ngôi. Không ngờ thời cơ chưa đến, Động Huyền Tử bỏ mạng tại Thạch Lâm. Động Minh Tử so với Động Huyền Tử đã tâm còn ghê gớm hơn. Sau khi Động Huyền Tử chết, y đợi hơn ba năm đến hôm nay mới gặp lúc thuận tiện. Mong làm Chưởng môn nhân, y có sợ các đồng môn phản đối nhưng lại sợ Đan Khâu Sinh biết âm mưu thâm độc chống lại y, nên y dự định tiên hạ thủ vi cường. Đại hội hiện này nằm trong ý đồ của y mượn cơ thanh lý môn hộ, đem cái án ngày xưa ra xét lại đẩy Đan Khâu Sinh vào chỗ chết. Hắn đã dự liệu cả rồi, lần này phong ba không nhỏ đâu.

Dương Kế Mạnh cười hỏi:

- Do vậy nên y cần sự ủng hộ của người chứ gì? Hải Lan Sát:

- Hắn cũng cần cả sự ủng hộ của người nữa. Người có ý kiến gì chẳng? Dương Kế Mạnh:

- Đương nhiên ta cũng như Hải đại nhân thôi, hà huống Đan Khâu Sinh là kẻ cừu thù của ta? Hải Lan Sát:

- Người lại quên rồi. Sao lại gọi ta là Hải đại nhân? Rồi tiếp liền:

- Lão Dương, chúng ta đương nhiên ủng hộ Động Minh Tử nhưng ta cũng nhân cơ hội này có cơ trao đổi với y.

Dương Kế Mạnh:

- Lão Hải, người muốn trao đổi thế nào cứ việc sai khiến ta.

Hải Lan Sát:

- Động Minh Tử nhờ người mời những người bạn, người đã mời đủ chưa? Dương Kế Mạnh:

- Ta đã mời được Mai Sơn Nhị Quái, Đông Hải Tam Tà, còn...

Hải Lan Sát:

- Không cần phải kể rõ, mấy tên ấy có đủ tin không và đã đến chưa? Dương Kế Mạnh:

- Rất đáng tin cậy.

Thực ra Động Minh Tử nhờ Dương Kế Mạnh mời mấy tên cực độc đó tới cũng là do ý kiến của Hải Lan Sát.

Dương Kế Mạnh:

- Ngày mai bọn chúng sẽ đến đầy đủ. Lão Hải, người còn dấn dò gì nữa không? Hải Lan Sát hơi nhỏ giọng:
- Nói thực, ta cần bọn chúng đối phó với Không Động phái môn hạ, nhất là với Động Minh Tử.

Dương Kế Mạnh giật mình:

- Lão Hải nói gì vậy, không phải chúng ta đến đây để ủng hộ Động Minh Tử hay sao? Hải Lan Sát:
- Dương nhiên, nhưng y cũng phải ủng hộ lại ta mới được. Động Minh Tử sợ bọn hiệp nghĩa phản đối, ta vì y chuẩn bị hết mọi kế hoạch đối phó. Nhưng ta biết chưa chắc Động Minh Tử đã thuận theo ta hết, y sợ dấy phong ba, còn ta không phong ba không được. Điều này ta chưa nói rõ với y nhưng khi nào bọn môn hạ Không Động ra tay ta sẽ giết sạch.

Ở sau tảng đá Mạnh Hoa rùng mình vì câu nói sấm máu của Hải Lan Sát, chàng nghĩ bụng: “Tên Hải Lan Sát này bụng dạ cực kỳ độc ác định ra tay giết hết giới võ lâm chống lại triều Thanh đây nhưng chưa biết kế hoạch của hắn ra sao?” Tới đó hốt nhiên không còn nghe thanh âm của bọn chúng nữa, cũng không nghe họ Hải có nói kế hoạch bí mật với Dương Kế Mạnh hay không, chàng ngưng thần tập trung tinh lực.

Qua một lát quả chàng nghe được bốn chữ “nhất võng đả tận” (tung một lưới bắt tất cả) rồi tiếp là tiếng cười ha hả của Hải Lan Sát. Hiển nhiên chàng đoán không sai, Hải Lan Sát đã nói ra kế hoạch của hắn, hắn muốn “nhất võng đả tận” tiêu diệt hết các nghĩa sĩ phản Thanh. Đánh công nhiên thì dễ, ám tiễn thật khó đề phòng, tất cả anh hùng hiệp nghĩa đến đây dự đại hội làm sao biết được âm mưu thâm độc của hắn? Chỉ mong ngày mai chàng gặp được Kim đại hiệp, như vậy trong hai ngày nữa bất cứ thế nào chàng cũng thể được lộ diện.

Tiếng Dương Kế Mạnh:

- Sao Động Minh Tử trễ hẹn quá lâu vậy? Hải Lan Sát:
- Ủ! Chúng ta hãy nói sang chuyện khác đi. Ồ hình như có tiếng chân người đến đó, sao lại không đứng phương hướng nhỉ? Dương Kế Mạnh:
- Hình như ở dưới Đoạn Hồn Nhai đi lên chứ không phải từ trên Thanh Hư Quán đi xuống! Giữa lúc ấy hốt nhiên có giọng nữ nhân kêu réo vang lên:
- Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tiếp theo là tiếng lão bà:
- Xú nha đầu, ở trên núi Không Động này mi tưởng có người đến cứu mi thì thật là nằm mộng, mi còn la hét ta giết chết mi liền! Nữ tử càng la dữ dội hơn:
- Được, người giết ta đi, người giết ta đi. Ta thà chết chứ không chịu người áp chế đâu! Trong thoáng chốc Mạnh Hoa không khỏi kinh đến ngây người. Vì tiếng la hét của nữ tử đối với chàng quá quen thuộc, dường như là thanh âm của Kim Bích Y? Nguyên lai do Kim Bích Y nghe thấy tiếng người trò chuyện ở gần nên lập tức kêu la giãy giụa.

Mạnh Hoa vốn đã quyết không xuất hiện trong thời gian hai ngày này, nhưng bây giờ nghe tiếng kêu của Kim Bích Y, chàng không thể nào chịu được.

-oOo-

11. Giai Nhân Và Kiếm Báu

- Lão bà này là ai vậy người có biết không? Dương Kế Mạnh đáp:
- Hình như là Độc Thủ Quan Âm.

Hải Lan Sát kinh ngạc:

- Ô! Thì ra là lão bà là người được giang hồ gọi là đệ nhất sử độc cao thủ “Độc Thủ Quan Âm”? Ta cũng ngờ là bà ta. Nhưng người đừng nói với lão bà hành trạng của ta đấy! Dương Kế Mạnh:

- Ta hiểu.

Nói vội vậy xong Dương Kế Mạnh cước bộ cũng vừa đến gần, tiếng la hét của Kim Bích Y ngưng hẳn, có lẽ nàng đã bị lão bà điểm huyết.

Dương Kế Mạnh cất cao giọng:

- Có phải là Tân Thất Nương không? Lão bà ứng than đáp:

- Ta đây. Người là ai? Dương Kế Mạnh:

- Ta là đệ tử đời thứ ba của Mạnh Thần Thông tên là Dương Kế Mạnh, mười năm trước đã từng gặp lão nhân gia lão bà rồi! Lão bà:

- À, phải người có hẹn với Động Minh Tử ở đây không? Thế tên đứng gần người là ai? Dương Kế Mạnh:

- Đó là bằng hữu của ta. Ủa, lão bà bắt được cô nhỏ nào đó? Lão bà cười khúc khích:

- Ta nói ra sợ người hết hồn thôi. Thân con nha đầu này có hiệu xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu đó! Dương Kế Mạnh quả nhiên kinh dị nói:

- Tân Thất Nương, lão bà thật gan dạ liều lĩnh, bắt cóc con gái Kim Trục Lưu làm chi? Lão bà cười nhạt khiêu khích:

- Tiểu Dương, người có sợ thì chạy đi kéo liên lụy đến thân.

Dương Kế Mạnh:

- Người cứ đem con nhỏ đó lại đây, ta có sợ gì ai? Hừ, nghe nói con gái Kim Trục Lưu chim sa nguyệt thẹn, cho ta xem nhan sắc chút coi có đúng như lời đồn không? Vừa nói Dương Kế Mạnh vừa đi đến. Lúc ấy lão bà cũng đang tiến tới gần chỗ Mạnh Hoa ẩn thân. Dưới ánh trăng sáng chàng nhìn thấy rõ ràng Kim Bích Y bị lão bà kẹp ngang thân không cử động giãy giụa gì được.

Tân Thất Nương vẫn chưa biết nguy cơ nằm sát bên mình cười hớn hở:

- Tiểu Dương, người không được thấy sắc đẹp rồi nổi tà tâm đấy nhé. Ta bắt con gái Kim Trục Lưu làm con tin, người không được động tới người cô à, ối ối, làm sao thế này? Dương Kế Mạnh người dám ám toán lão bà? Dương Kế Mạnh hoảng hốt:

- Làm sao vẫn bối đảm? Chắc là tên đối thủ nào mai phục gần đây? Mau đi tìm thử xem.

Không cần phải tìm đâu cả, một bóng người đã vụt tới nhắm Tân Thất Nương đánh một chưởng tới. Thì ra Mạnh Hoa đã dùng công phu Đàn Chỉ Thần Thông bắn ra ba viên đá nhỏ, một viên trúng huyết Hoàn khiêu của Tân Thất Nương. Không ngờ bản lãnh của tân Thất Nương cao hơn Cát Hồng rất nhiều, tuy bị bắn trúng huyết đạo nhưng lão bà không hề hấn gì.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, mũi kiếm của Mạnh Hoa đã đâm vọt vào mắt Tân Thất Nương. Tân Thất Nương không biết chàng là ai, giữa lúc khẩn cấp lão bà buông Kim Bích Y ra kêu lên:

- Dương Kế Mạnh, hãy coi giùm ta con nha đầu này! Rồi xuất thủ ứng phó với chàng liền.

Kiếm quang như điện, nhân ảnh vụt qua, chỉ nghe một tiếng “xoạt” dài, tay áo Tân Thất Nương đã bị kiếm chàng kéo rách một đường và đồng thời trong ống tay áo bà bắn ra một luồng khói mù mịt.

May mà trước đó Mạnh Hoa đã nghe lén những lời đàm thoại của Hải Lan Sát và Dương Kế Mạnh nên biết lão bà là tay cao thủ sử độc nên vừa đánh chàng vừa lập tức chuẩn bị, tay phải chàng sử dụng trường kiếm đồng thời tay trái đánh một chưởng phách không cùng lúc ngưng hô hấp.

Tân Thất Nương vừa bắn ra luồng độc phần, nếu hít trúng độc phần này, hôn mê tức thời, còn bị độc phần bám vào người da thịt sẽ mềm nhũn. Luồng độc phần bị kinh lực chưởng phong Mạnh Hoa đánh tản mất đi hết.

Trước khi mạo hiểm tập kích Tân Thất Nương, chàng đã tính toán lão bà này bắt Kim Bích Y làm con tin và lại thêm có đồng bọn kề bên nhưng xét ra lão bà không dám giết chết nàng nên chàng định ra tay chớp nhoáng đả thương đồng thời buộc lão phải buông nàng ra.

Chàng chỉ đoán đúng một nửa, lão Tân Thất Nương đúng phải buông nàng ra nhưng không hề bị thương.

Mạnh Hoa nhìn thấy lão bà vừa buông Kim Bích Y ra, nàng rơi xuống ngay cạnh sườn núi dốc vì vậy lăn luôn xuống. Chàng vội vàng ngưng tấn công Tân Thất Nương, chạy lại phía nàng:

- Y muội đừng sợ, có ta đến cứu đây, muội muội nghe thấy tiếng của ta không? Ta là Hoa ca của muội muội đây.

Chàng vừa gọi vừa chạy theo đà lăn của Kim Bích Y hy vọng có thể chụp được nàng rơi xuống vực phía dưới.

Chàng không muốn hỗn chiến cùng Tân Thất Nương, nhưng Tân Thất Nương không chịu buông tha chàng. Lão bà vung tay, không biết sử dụng loại ám khí gì mà khi phát ra rít lên những tiếng “đình đình đang đang” như tiếng kim khí chạm nhau, bốc lên mùi tanh nồng nặc:

- Tiểu tử, ngươi đừng hòng cứu được con nha đầu! Vừa nói Tân Thất Nương vừa đuổi theo.

Mạnh Hoa cười lạnh lùng. Để ta cho lão biết bản lĩnh của ta! Không một chút hoảng loạn, trường kiếm của chàng xoay một vòng tròn, bao nhiêu ám khí của Tân Thất Nương rơi rụng hết.

Chiêu kiếm của chàng rất tinh kỳ, mười mũi Độc Chỉ Hoàn của Tân Thất Nương không mũi nào đụng được tới người chàng khiến lão bà là người từng trải giang hồ đã nhiều mà chưa bao giờ nhìn thấy kiếm pháp lợi hại đến vậy, bất giác liền ngẩn người ra một chút.

Chàng múa kiếm lại gần:

- Lão bà đuổi theo nữa ta cho nếm mùi kiếm này liền.

Tân Thất Nương cười nhạt:

- Ngươi có bắt được cô ả cũng không thể cứu được đâu nếu không có thuốc giải độc của ta! Chàng hoảng hốt, đúng có lẽ nàng đã bị lão bà đánh độc được vì vậy với bản lĩnh không phải kém cỏi của nàng sao nàng lại chịu nằm yên không động đậy gì được.

Chàng quay ngoặt lại tấn công Tân Thất Nương.

Tân Thất Nương đe dọa:

- Tiểu tử muốn chết ư? Tay lão đã cầm một ống đồng đưa lên miệng. Trúc đồng phun ra một chất dịch đục đục. Mạnh Hoa đảo nhanh người tránh dịch chất cực độc.

Chất nhờn đục đục bắn tung tóe vượt qua người chàng bốc lên mùi tanh khiến chàng gần ngạt thở.

Mạnh Hoa cả giận, chàng cởi phăng áo ngoài múa vùn vụt như một đám mây:

- Đưa thuốc giải ra ngay không chết bây giờ? Đang khi ấy chàng thấy sau lưng có ngọn hàm phong ập tới, thì ra Dương Kế Mạnh đã tới giúp Tân Thất Nương một tay hấn thét lên:

- Thì ra ngươi là đồ đệ của Đan Khâu Sinh. Hừ, đồ đệ mà dám xưng cuồng! Công phu Tu La Âm Kiệt Công của hấn so với bốn năm trước đây ở trong Thạch Lâm đã tiến bộ hơn nhiều khiến chàng cảm thấy khí lạnh muốn run lên. Chàng cười nhạt:

- Chính ta cũng đang muốn gặp ngươi tính sổ đây! Kiếm quang chuyển liên, như bên trái vụt như bên phải cực kỳ phiêu hốt. Hai tên Tân, Dương đều có cảm giác mũi kiếm như luôn đâm vào những yếu huyệt trên người. Tân Thất Nương như chim sợ cung không dám bắn ám khí vì sợ trúng nhầm Dương Kế Mạnh.

Trong chớp mắt Dương Kế Mạnh đỡ liên tiếp mấy chiêu hiểm độc, hắn vừa sợ vừa đổ kỵ trong bụng thầm nghĩ: “Chắc hẳn tiểu tử này đã tìm được kiếm pháp của Trương Đan Phong, nên Tu La Âm Kiệt Công của ta không thể khắc chế được”. Hắn muốn gọi Hải Lan Sát đến giúp sức nhưng lại vì tự ái hấn lại thôi. Hắn đã thất vọng lắm rồi nhưng cũng cố vận dụng hết sức bình sinh đánh ra một chưởng Tu La Âm Kiệt Công nữa.

Mạnh Hoa tin rằng chỉ trong ba chiêu là có thể kết thúc trận đấu nhưng vì có thêm Tân Thất Nương kế cận nên chàng thận trọng, trong bụng thêm lo vì an nguy của Kim Bích Y: “Thuốc giải độc có lẽ khó đoạt ngay bây giờ, hãy cứu nàng trước đã”. Chàng đánh liên liên hoàn tam kiếm đẩy Dương Kế Mạnh rối loạn chân tay lập tức nhân cơ hội phi thân đi. Hai tên Tân và Dương thấy kiếm thế chàng quá ảo diệu không ai dám đuổi theo.

Chàng chạy đến tận dưới sườn núi vẫn không nghe tiếng Kim Bích Y ở hướng nào, chàng hoảng loạn không hiểu nàng sinh tử ra sao vừa đi vừa hét lớn:

- Y muội! Muội muội nghe thấy ta không? Muội muội ở đâu? Bỗng có tiếng rất yếu ớt vọng lại:

- Mạnh đại ca, phải đúng thực là đại ca không? Tiểu muội ở đây này, đại ca mau lại đây! Tiếng gọi tuy rất yếu ớt nhưng chàng vẫn nghe rất rõ, đúng là tiếng của Kim Bích Y.

Chàng vui mừng điên cuồng vội vàng nhắm hướng tiếng gọi chạy như bay đến lớn tiếng:

- Y muội không bị sao chứ? Tiếng nàng vẫn yếu ớt:

- Không sao, nhưng tiểu muội không cử động được! Mạnh Hoa hiện giờ đã là một võ học đại hạng gia, chỉ cần nghe thanh âm Kim Bích Y chàng biết liền nàng chỉ bị thoát khí chứ chưa đến nỗi bị nội thương liên hơi yên tâm. Nguyên vì nàng bị Tân Thất Nương điểm vào mấy huyệt đạo rồi bất ngờ quăng nàng xuống sườn núi dốc, nàng cứ để thân mình thuận thế lăn theo triền dốc rồi xuống một nơi bằng phẳng đầy những bụi rậm um tùm.

Nàng tuy không bị thương tích gì nhưng trong người đã ngấm chất độc Tô cốt tán của Tân Thất Nương, loại độc dược này không làm cho người ta chết được nhưng trong vòng bảy ngày nếu không có thuốc giải xương cốt tự nhiên mềm nhũn ra và bị toàn thân bất toại vĩnh viễn biến thành phế nhân. Tân Thất Nương tuy xưa nay là người không biết sợ trời đất là gì nhưng đối với thân phụ Kim Bích Y đã được võ lâm công nhận là “Thiên hạ đệ nhất kiếm khách” lão bà rất e dè cố kỵ nên lão chỉ dám dùng Tô cốt tán bắt nàng làm con tin chứ không dám hại đến tính mạng nàng.

Kim Bích Y cũng luyện được nội công thượng thừa, tuy bị độc tố chế phục không thể chống cự lại địch thủ nhưng nàng vẫn có thể vận khí giải huyết. Sau khi bị quăng xuống sườn núi rồi lăn theo triền dốc nàng đã tự mình giải khai huyết đạo.

Tuy chưa nhìn thấy nàng đâu chàng vẫn hét lớn:

- Y muội, đừng sợ, ta sẽ cùng muội muội hạ sơn. Giang sư huynh của muội muội ra sao, muội muội có biết không? Mạnh Hoa hỏi như vậy vì chàng vừa nhớ lại lời nói của Hải Lan Sát lúc nãy cho biết Động Minh Tử có nhờ một tay “sử độc cao thủ” ám hại Cát Hồng, Định Triệu Minh, Đặng Minh Châu và Giang Thượng Vân. Sử độc cao thủ ấy chín phần mười chắc là tên lão phụ Tân Thất Nương này chẳng sai. Chàng lo sợ cho mệnh hệ của bọn họ nên chưa gặp Kim Bích Y đã vội hỏi trước. Kim Bích Y vừa vui mừng vừa cảm động trong lòng thầm nghĩ: “Mạnh đại ca thực là một người tốt, Giang sư huynh coi đại ca như kẻ thù mà đại ca đối lại rất quan tâm đến y!” liền hít một hơi chân khí để giọng lớn hơn đáp:

- Giang sư huynh không có gì đáng ngại, đại ca yên tâm, từ từ rồi tiểu muội nói sau.

Mạnh Hoa nghe ngữ khí của nàng nghĩ rằng Giang Thượng Vân và cả bọn có lẽ đã thoát khỏi ám khí của lão bà họ Tân liền có hơi yên tâm.

Lúc ấy chàng đã nhìn thấy Kim Bích Y.

Chàng vừa nhìn thấy Kim Bích Y, Bích Y cũng nhìn thấy chàng liền rồi không hiểu sức lực từ đâu có nàng phấn khích đứng bật dậy chạy tới một đoạn. Mạnh Hoa chạy như bay lại bất ngờ nàng cũng giang rộng đôi tay ôm chầm lấy chàng. Chàng reo lên:

- Y muội đừng chạy nữa, cẩn thận kéo ngã. Để ta công muội xuống núi nhé! Kim Bích Y vừa nghe hai chữ kéo ngã bỗng buông tay ngã lăn xuống thật. Mạnh Hoa hốt hoảng:

- Ôi, tiểu muội muội không nghe lời ta rồi. Đừng vội, để ta xem có bị vết thương nào không? Hai bên đứng cách nhau không đến mấy bước, chàng định cúi xuống đỡ nàng dậy nhưng vừa đưa tay ra bỗng nghe sau lưng có ngọn gió ập đến đột nhiên như có người đột kích sau lưng. Tựa hồ người này có phần tự ngược vì hành vi đánh lén của mình nên vừa xuất thủ vừa ha hả cười lớn:

- Hảo tiểu tử, ngươi tưởng cứu con nha đầu này mang xuống núi là dễ lắm sao? Mạnh Hoa vừa nghe tiếng gió đã biết người ấy muốn chụp vào tỳ bà cốt của chàng, lập tức chàng trầm vai nghiêng người qua đánh ngược lại một chưởng. Song chưởng đụng nhau nổ “bùng” một tiếng, chàng bị chưởng lực của người nọ chấn động không đứng vững phải lùi lại ba bước đầu vai cảm thấy nhói đau.

Chàng không thể không kinh sợ tự nói trong lòng: “Công lực người này so với độc phụ và Dương Kế Mạnh cao hơn nhiều!” Quay đầu lại chàng nhìn thì ra người tập kích lén chàng là Ngự lâm quân thống lĩnh Hải Lan Sát.

Chàng cười nhạt:

- Đường đường thống lĩnh đại nhân mà lại đánh lén sau lưng người, thủ đoạn không khó coi ư? Hải Lan Sát ngược đả mặt:

- Nếu ta không mở miệng báo trước cho ngươi, ngươi làm sao đỡ nổi một chưởng của ta? Được, chúng ta nay đã rõ nhau rồi, ta nhường tiện nghi cho ngươi đó, ngươi hãy rút kiếm ra, ta chỉ cần đối phó bằng tay không xem ngươi có chạy khỏi chưởng pháp của ta hay không? Hắn muốn bảo vệ phong độ cao thủ của mình, nên ngữ khí rất ôn hòa nhưng thực ra trong lòng đã nổi sát cơ: “Tiểu tử này đã biết rõ thân thế ta, ta không thể không giết y!” Trong võ học mỗi người có một sở trường riêng, có người sở trường về binh khí, có người sở trường về quyền cước công phu, nhưng hễ luyện đến tuyệt đỉnh có hay không có binh khí cũng như nhau. Sở học của Mạnh Hoa rất tạp nhưng kiếm pháp vẫn là sở trường siêu trác của chàng. Chàng không thêm khách khí với Hải Lan Sát liền rút kiếm ra khỏi vỏ ra liên chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa đâm tới cười nhạt:

- Thử xem ta chạy khỏi chưởng ngươi hay ngươi chạy khỏi kiếm ta.

Hải Lan Sát vươn tay thành trảo đánh vào đầu kiếm chàng. Mạnh Hoa sử dụng Vô Danh Kiếm Pháp sở trường. Chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa này xem như giống phái Thanh Thành kỳ thực lại không phải, đối phương càng cao cường bao nhiêu càng khó đánh trúng bấy nhiêu. Chàng dự biết công lực Hải Lan Sát hơn chàng nên chiêu đầu đã phát huynh tinh túy của Vô Danh Kiếm Pháp ảo diệu khôn lường.

Chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa ẩn tàng sáu mươi bảy đường thế biến hóa nhưng Hải Lan Sát ứng phó rất mau lẹ đều hóa giải được hết.

Chàng không ngờ bản lãnh Hải Lan Sát quá cao cường. Xét về các phương pháp bằng tay không đối kiếm, trong võ học trước hết phải tránh mũi kiếm của đối phương sau đó thừa sơ hở của đối phương đoạt kiếm nhưng Hải Lan Sát nghiêng nhiên chụp thẳng vào lưỡi kiếm của chàng.

Mạnh Hoa thầm nghĩ: “Được, để ta xem tay ngươi có phải bằng sắt hay không”. Chàng thuận thế chém tới luôn tay đối phương. Ai ngờ mũi kiếm của chàng chém tới như chạm vào vật mềm nhũn. Nguyên lúc chớp mắt, Hải Lan Sát đã co rút bàn tay vào áo lúc nào, tay áo rộng của hắn cuộn tới vào đầu mũi kiếm của chàng kéo lại.

Hắn sử dụng công phu Chiêm Niêm Kinh hút kiếm chàng như sức hút của nam châm giữ chặt kiếm của chàng. Công phu Chiêm Niêm Kinh này chàng cũng có thể sử dụng nhưng chàng chỉ có thể sử dụng để hóa giải quyền cước của đối phương được thôi chứ không ngờ có thể dùng đối kháng với kiếm. Hải Lan Sát sử dụng Chiêm Niêm Kinh thâm diệu đến thế này, bản thân chàng không thể so được.

Chiêu đầu tiên Hải Lan Sát đã chiếm tiện nghi, hắn dương dương đắc ý quát to:

- Buông kiếm! Hắn cứ đinh ninh chàng không thể không buông rơi kiếm bỗng nghe tiếng chàng lạnh lùng mắng lại:

- Không dễ đâu! Đột nhiên kiếm quan xẹt tới tay áo của hắn bị xẻ rách một mảng lớn, bảo kiếm của chàng vút tới. Nguyên may mà Mạnh Hoa từ đầu đã cảnh giác khi phát giác đối phương vận dụng Chiêm Niêm Kinh liền nhớ tới nội công tâm pháp võ học Ba Tư mới học được gần đây có một phương pháp vận kinh khả dĩ tiêu giải Chiêm Niêm Kinh lập tức sử dụng.

Song phương giao hoán chiêu này cố nhiên Mạnh Hoa không dám tự hào khinh địch, Hải Lan Sát cũng ngấm ngầm kinh dị: “Tiểu tử này không hiểu ở đâu ra mà nội công kiếm pháp đều cổ quái. Thảo nào Tân Thất Nương bị y đánh bại cũng phải. Xem ra ta không liệu mạng không xong!” Hắn không dám dùng Chiêm Niêm Kinh đoạt kiếm của chàng nữa, lập tức chuyển thân song chưởng cùng phát xuất ào ạt mãnh liệt tấn công chàng.

Chàng khẽ động thân trường kiếm xuất chiêu Kim Châm Độ Kiếp phản công lại. Hải Lan Sát dường như đoán trước được ý chàng, hắn vội bước trước một bước tránh khỏi mũi kiếm hạ ngay sát thủ.

Hải Lan Sát cước bộ dừng lại, mắt nhìn vào kiếm của chàng đâm tới bụng dưới của hắn liền hít một hơi thóp bụng lại, thân hình đột nhiên dời về phía sau hai thốn. Thân hình của hắn bình thường thô ráp to lớn như con trâu nước vậy mà chỉ hít một hơi lập tức biến thành nhỏ bé hơn hẳn chứng tỏ sự vận dụng nội công của hắn tuyệt cao, bất ngờ lúc ấy kim Bích Y thất thanh kêu lên mấy tiếng kinh hoàng khiến chàng cũng không tưởng tượng.

Trong chớp mắt tình hình công thủ biến đổi, thân hình của Hải Lan Sát đang co lại hai thốn bỗng bả vai bật dài ra ba thốn hóa chưởng thành quyền đánh một chiêu Hoàn Thân Đảo Hổ rất vũ bão.

Binh pháp có câu: “sai một ly đi một dặm”, võ học cũng không khác. Lúc cao thủ đang kịch liệt chỉ cần hơn nhau một sợi tơ tóc. Mắt vừa thoáng thấy quyền đánh tới, chàng không có chỗ né tránh. Kim Bích Y đang nằm trên mặt đất không thể không hét hoảng kêu lên, hận rằng mình không có sức giúp chàng giải vây chỉ còn cách nhắm chặt mắt lại không dám nhìn.

Nào ngờ võ công của Hải Lan Sát có chỗ chàng không ngờ tới cũng như kiếm pháp của chàng hắn không hiểu hết. Trong lúc chưởng phong kiếm ảnh cuốn vào nhau, tay Hải Lan Sát đánh ra rồi thu về liền, kiếm ảnh của chàng chớp nhoáng như đã chạm vào gân cốt của hắn.

Nói thì chậm, sự thực lại rất mau. Hai bóng người sáp vào nhau rồi lại phân ra mau lẹ chớp nhoáng không thể nhìn rõ ràng không hiểu tại sao quyền của Hải Lan Sát không đánh trúng Mạnh Hoa.

Nguyên vì chiêu Kim Châm Độ Kiếp của chàng xem ra tựa như Đạt Ma Chưởng Pháp của phái Thiếu Lâm nhưng thực không phải. Khi quyền Hải Lan Sát đánh tới kiếm thế chàng đột nhiên biến hóa khiến hắn không thể tưởng tượng, quyền hắn vừa đánh tới đã kịp nhìn thấy lưỡi kiếm của chàng dựng ngang. Hắn sợ bị kiếm tiện phăng cánh tay mình nên cũng gấp rút biến chiêu.

Hai người giang ra xa rồi lại hợp lại. Hải Lan Sát lùi rồi lại tiến lên quát mắng:

- Tiểu tử, kiếm pháp của người tuy cao minh đó nhưng muốn thắng ta muôn ngàn lần không được. Ta thấy người tuổi trẻ mà đã có bản lĩnh ấy không phải dễ. Ta cũng có ý thương tài, nếu người chịu theo ta, ta bảo đảm về công danh phú quý người hưởng suốt đời không hết! Mạnh Hoa chỉ nói gọn một câu:

- Ai thèm? Xem kiếm! Chiêu kiếm phóng ra sáu sáu ba mươi sáu thế. Hải Lan Sát đại nộ:

- Hảo tiểu tử không biết thời vụ, hãy xem lợi hại của ta! Kim Bích Y nghe tiếng chàng biết chàng vẫn chưa sao mới mở mắt ra. Mừng vì chàng chưa bị thương một chút nào, kiếm chưởng thư hùng chàng hoàn toàn không chịu ở thế hạ phong. Kinh hoàng vì võ công Hải Lan Sát mười phần lợi hại thủ chưởng cước pháp cuốn gió bốc lên đến nỗi nàng nằm cách xa ngoài mười bước vẫn thấy kinh phong lướt tới: “Xem ra Mạnh đại ca vẫn có thể cầm cự được nhưng muốn thắng tên này sợ rằng cực kỳ khó vậy”.

Đúng là một đối đầu của kỳ phùng địch thủ. Kim Bích Y và Dương Kế Mạnh đều kinh tâm động phách.

Mạnh Hoa sử dụng chủ yếu là Vô Danh Kiếm Pháp bổ sung thêm khoái đao gia truyền rồi có lúc lại dùng cả các chiêu thế của Thiên Sơn phái và Không Động phái. Một thanh trường kiếm trong tay chàng mà biến hóa như có vô vùn thanh kiếm, lúc đánh đông lúc chỉ tây, lúc vút qua nam lúc ngoặt sang bắc, nhìn tưởng ở trước hốt nhiên vòng ra sau, nhìn tưởng ở tả hốt nhiên biến sang hữu. Chiêu thế ra rất hứng khởi, thậm chí có lúc chàng chế biến ra những chiêu thế mới.

Trong thoáng chốc hai người giao đấu đã trên một trăm chiêu hầu như kiếm pháp của tất cả môn phái đều sử dụng qua tay chàng khiến Dương Kế Mạnh đứng bên đầu hoa mắt loạn và Hải Lan Sát cũng không thể biết được xuất xứ các chiêu thế của chàng. Quyền cước công phu Hải Lan Sát cực kỳ quái dị, không một chút nhiễu loạn. Thân pháp bộ pháp tấn tốc như sấm sét, ào ạt như mưa gió. Cương nhu hợp dụng, đấu qua hơn trăm chiêu chưa có ai tỏ ra chiếm được phần tiện nghi.

Không chỉ có Mạnh Hoa là kinh dị, Hải Lan Sát cũng dị thường tự nghĩ: “Bình sinh ta tự phụ vô địch, hôm nay đến một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch cũng không thắng nổi, nếu Động Minh Tử thấy được chắc y cười chết?” Tân Thất Nương thấy Mạnh Hoa đã gặp đối thủ tương xứng, lại nhìn thấy Kim Bích Y vẫn nằm trên mặt đất trong bụng vui mừng chạy vội lại:

- Tiểu Dương, vị bằng hữu của người võ công siêu tuyệt quá, hắn là ai vậy? Dương Kế Mạnh không dám tiết lộ thân thế Hải Lan Sát chưa biết trả lời sao, Tân Thất Nương nhìn thêm một lúc rồi nói:

- Quyền cước của hắn là thuộc phái Trường Bạch Sơn ở Quan ngoại, công lực này ba mươi năm trước ta đã gặp chưởng môn nhân Trường Bạch sơn phái y như thế. Xem ra hắn là người Mãn Châu phải không? A! Tiểu Dương, không cần người nói ta cũng biết rồi. Hắn là đệ nhất cao thủ quan ngoại, hiện nay là thống lĩnh ngũ lâm quân Hải Lan Sát! Tiểu Dương, người đừng che đậy chỗ dựa vững vàng của người! Thảo nào người dám nói không sợ Kim Trục Lưu và Đan Khâu Sinh! Tuy võ công của Tân Thất Nương không vào hạng đệ nhất nhưng kiến thức của lão bà quả rất rộng.

Dương Kế Mạnh nhẹ nhàng nói:

- Người biết một mình được rồi, đừng nói với ai đó nhé! Tân Thất Nương có vẻ thất ý:

- Chuyện gì quan trọng thế? Hừ, Hải đại nhân của người tuy lợi hại thật sợ rằng chưa chắc thắng nổi tiểu tử này đâu! Rồi mụ cất cao giọng hỏi:

- Hải đại nhân có cần bọn ta trợ lực không? Hải Lan Sát tự thị mình rất cao, đâu thèm mượn tới tay trợ lực của người mới gặp là Tân Thất Nương nhưng nhất thời hắn không trả lời, liên tiếp hóa giải bảy chiêu tấn công của chàng xong mới lạnh lùng buông mấy tiếng:

- Không cần! Thật ra Tân Thất Nương vì tự ái mà hỏi Hải Lan sát như vậy chứ nói cho cùng nếu lão bà giúp Hải Lan Sát sợ chưa xong mà đến giúp bản thân cũng không xong. Nên biết Tân Thất Nương rất giỏi về ám khí cực độc còn nói về công lực còn lâu mụ mới bằng Hải Lan Sát. Nói về chiêu số kỳ diệu mau lẹ còn lâu mụ mới bằng Mạnh Hoa. Trong lúc Hải Lan Sát và Mạnh Hoa giao đấu quyền phong vun vút, kiếm khí dày đặc, mụ có muốn giúp cũng không có chỗ chen vào. Còn dùng độc ám khí giữa lúc hai bên đang giao đấu kịch liệt, phương vị biến đổi nháy mắt chỉ sợ mụ không bắn trúng Mạnh Hoa trái lại bắn trúng Hải Lan Sát mất.

Tân Thất Nương hơi ngượng, mụ buông một câu:

- Được, nếu Hải đại nhân không cần ta trợ lực, ta đi lên Thanh Hư quán trước vậy nhé! Nói dứt lời mụ tiến lại chỗ Kim Bích Y nhắc bổng nàng lên:

- Tiểu nha đầu, người tưởng dễ thoát khỏi tay ta lắm ư? Kim Bích Y trong lòng cực kỳ bị thống nhắm nghiền đôi mắt than một câu:

- Ta tưởng không là giấc mộng, ngờ đâu lại là ác mộng! Vừa dứt lời, Tân Thất Nương đã xuất thân điểm huyết nàng.

Mạnh Hoa vừa sợ vừa gấp cơ hồ suýt bị Hải Lan Sát đánh trúng một chưởng. Chưởng phong quét qua người chàng, chàng có cảm giác đầu vai đau như lửa đốt. Hải Lan Sát quát to:

- Hảo tiểu tử, còn dám...

Hai tiếng “xưng cường” chưa kịp thoát ra khỏi miệng. Mạnh Hoa đã đâm vọt tới một kiếm vẽ nghiêng hai vòng nho nhỏ, kiếm thế như hai lưỡi câu móc lại vừa kỳ vừa quái ra ngoài dự đoán của Hải Lan Sát, chỉ nghe một tiếng xé vải tay trái Hải Lan Sát đã bị chém đứt một tay áo.

Mạnh Hoa cố định thần nghĩ thầm: “Y muội đã bị lão bà bắt đi, ta biết làm sao?” Đang kịch đấu bỗng nghe trên Đoạn Hồn nhai vọng xuống ba tiếng vỗ tay. Dương Kế Mạnh reo:

- A! Động Minh Tử đến rồi! Hải Lan Sát tập trung hết tinh thần vào trận đấu không thể vỗ tay đáp lại, Dương Kế Mạnh lại nói:

- Hải đại nhân, đương nhiên ngài đã thắng tiểu tử này. Nhưng Động Minh Tử đã tới, xin ngài nhường cho tiểu nhân đối phó tiểu tử cho, ngài hãy tiếp Động Minh Tử, được chăng? Hải Lan Sát vốn sợ Động Minh Tử nhìn thấy hấn không thắng được tên “hỉ mũi chưa sạch” liền gắng gượng đáp:

- Hãy giúp ta một tay! Thất Nương để Dương Kế Mạnh lại lược trận, nhảy lên trên đón Động Minh Tử. Động Minh Tử chạy lại, nhận ra Tân Thất Nương, reo lên:

- A! Thất Nương, té ra là người à! Còn con nhỏ nhà ai đây? Người ôm nó đi đâu đó?

- Con nhỏ này rất cao giá đó. Nó là con gái của Kim Trục Lưu.

- Thất Nương, người có gặp Dương Kế Mạnh và vị bằng hữu của y không? Tân Thất Nương đáp:

- Vị bằng hữu ấy phải là thống lĩnh ngự lâm quân Hải Lan Sát không? Động Minh Tử kinh ngạc:

-Ồ! Người cũng biết ư?

- Chúc mừng chư vị tìm được nơi dựa vững vàng. Nhưng chư vị tưởng hấn trợ lực cho chư vị, hiện nay chư vị hãy trợ lực cho hấn trước cái đã! Động Minh Tử tròn xoe mắt:

- Cái chi? Hải đại nhân... ồ... đại nhân...

Tân Thất Nương:

- Hải đại nhân chính đang cùng Dương Kế Mạnh song chiến một tiểu tử họ Mạnh, xem tình hình e rằng họ chưa chắc thắng nổi tiểu tử ấy đâu! Đường như Động Minh Tử không tin lời nói của Tân Thất Nương, bụng thầm nghĩ: “Tiểu tử họ Mạnh phải chăng là Mạnh Hoa? Có lẽ đúng, nghe nói kiếm pháp tiểu tử được Trương Đan Phong chân truyền rất lợi hại, ta cũng từng thua y một trận. Nhưng vô luận lợi hại đến đâu không lẽ Hải Lan Sát lại chịu thua sao?” Lúc ấy Dương Kế Mạnh đã vỗ tay ba tiếng đáp lại từ dưới Đoạn Hồn nhai, Động Minh Tử ngưng thần lắng tai, quả nhiên nghe có tiếng xô xát ở dưới nhai vội vàng chạy xuống.

Bây giờ một mình Mạnh Hoa phải đấu với hai người bị dồn vào thế hoàn toàn bị động.

Trong chốc lát chàng biết Động Minh Tử sắp tới, chàng lo lắng: “Ta đã không cứu sư muội cũng phải tự thoát thân cái đã, sau này rồi sẽ tính.” Chàng không thể thắng được hai tên Hải Lan Sát và Dương Kế Mạnh nhưng nếu muốn thoát thân không phải là chuyện khó.

Tâm ý đã quyết, chàng đánh ra chiêu Tinh Vân Phù Sà chuyển tiến thành thoái, trong bại cầu thắng là một tuyệt chiêu của Thiên Sơn Phái do chàng gần đây mới học của Đường Kính Thiên.

Kiểm quang tung hoành cuốn theo cả một luồng ánh sáng.

Dương Kế Mạnh không ngờ trong tình hình áp đảo mà chàng lại phản chiêu quá ư mãnh liệt, hấn đã bị thua chàng một lần nên vẫn còn sợ, vội vàng nhảy tránh sang một bên.

Hải Lan Sát kêu lên một tiếng “ôi chà” tuy nhìn rõ ý định của chàng, nhưng không dám đối chiêu.

Nói thì chậm nhưng sự thực mau không thể tả, nhân khuyết khẩu mới mở ra, Mạnh Hoa lợi dụng liền vọt ra phi thân vọt đi. Kinh công của chàng cao hơn Hải Lan Sát rất nhiều nên chớp mắt đã mất tầm trong đám rừng rậm.

Hải Lan Sát tuy đang chiếm thượng phong nhưng nhìn thấy Động Minh Tử đang đi tới, sợ nhìn thấy hấn không thể tự mình thủ thắng chỉ làm trò cười cho y nên khi chàng tự ý chạy đi rất hợp ý muốn của hấn, hấn liền cười ha hả:

- Cùng nhau không cần đuổi theo, cứ để mặc y! Câu này hấn cố ý nói cho Động Minh Tử nghe, quả nhiên chưa dứt lời Động Minh Tử đã tới.

Có một điều Hải Lan Sát không biết: chàng tuy tiếng là đào tẩu nhưng chỉ khuất mình sau đám cây rừng rậm rạp chàng liền quay ngoặt lại mai phục ở gần đó.

Chàng nằm dưới đất nghe bọn chúng đối thoại.

Tiếng Động Minh Tử hỏi:

- Tên tiểu tặc ấy là ai mà gan liều đến thế? Dương Kế Mạnh đáp:

- Y là Mạnh Hoa tiểu đồ đệ của Đan Khâu Sinh.

Động Minh Tử đã biết từ trước nhưng giả vờ kinh ngạc:

- Sự phụ của y chưa đến đây sao tiểu tặc dám tự mình đơn độc đến? Không ngờ y dám đánh lén Hải đại nhân! Hải Lan Sát nói:

- Đừng kinh thường tiểu tặc, kiếm pháp của y cao cường lắm đó, bắt quá...

Dương Kế Mạnh không bỏ qua cơ hội nịnh Hải Lan Sát:

- Bản lãnh của tiểu tặc ấy đúng là cao cường, bắt quá đương nhiên vẫn chưa phải là đối thủ của Hải đại nhân.

Hải Lan Sát mỉm cười:

- Ta cũng có thể bắt tiểu tặc ấy được, nhưng vì có đạo huynh vừa tới, ta không dám làm lỡ việc lớn của chúng ta nên tạm thời tha cho y, thiết tưởng y có cố chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay đạo huynh.

Hắn nói câu này có ý chuyển trách nhiệm tước nã Mạnh Hoa qua tay Động Minh Tử.

Dương Kế Mạnh tán thưởng:

- Đúng thế, tuy tiểu tặc chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng nên tóm cổ y chúng ta mới yên tâm.

Động Minh Tử:

- Sáng ngày mai ta sẽ đốc thúc môn hạ đệ tử tìm bắt y. Dương huynh, khách mời của huynh ngày mai đã đến chưa? Dương Kế Mạnh:

- Tối thiểu ngày mai cũng phải đến một nửa. Đúng, chúng ta nên tìm bắt cho được tiểu tặc, càng đông người càng dễ bắt được y, chỉ e sau đêm nay y trốn thoát mất thôi.

Động Minh Tử:

- Sự phụ của y chưa tới thiết tưởng y chưa chịu chạy trốn đâu. Tiếc rằng đang là đêm nên ta không tiện gọi môn hạ đệ tử truy tìm y.

Hải Lan Sát:

- Chúng ta hãy về Thanh Hư quán đi còn bao nhiêu chuyện quan trọng cần bàn. Tiểu tặc ấy bị một trận thất vía chẳng dám quấy nhiễu nữa đâu. Tin ta đến đây hình như đã có người khác hay biết rồi? Động Minh Tử:

- Theo lời của Hải đại nhân đã dặn ta đâu dám tiết lộ, đến đệ tử tâm phúc của ta ta cũng phải lừa y.

- Tốt lắm, nhưng từ nay trở đi đạo huynh đừng gọi ta là Hải đạo nhân nữa, cứ coi ta như một tên ở quan ngoại đến làm việc quét dọn trong Thanh Hư quán.

Động Minh Tử:

- Xin yên tâm. Ta hiểu rõ rồi.

Bọn chúng vừa đi vừa bàn tán. Mạnh Hoa ẩn mình đi theo sau, dần dần chúng khuất dạng.

Chàng ngó lên bầu trời. Trăng vàng vạc mọc chính giữa đỉnh đầu, có lẽ đã nửa đêm.

Người yêu dấu nhất của chàng không thấy đâu, địch nhân cũng đã đi khỏi. Nửa đêm giữa rừng núi hoang tịch tụy canh khuya lạnh lẽo nhưng lòng chàng rối bời bời không biết phải làm gì bây giờ.

Việc phát sinh bất ngờ đêm nay khiến kế hoạch của chàng bị đảo lộn. Việc xuất đầu lộ diện tuy không đang ngại nhưng việc chàng biết được phần nào âm mưu bí mật của bọn Hải Lan Sát và Động Minh Tử rất quan

trọng vì chúng rất có thể phải giết chàng để diệt khẩu và chính vì vậy chàng không thể đóng vai đại biểu cho Thiên Sơn phái gặp Không Động phái được nữa.

Chỉ còn thời gian ngắn nữa trời sẽ sáng. Trời sáng bọn đệ tử Không Động phái sẽ kéo nhau tìm kiếm chàng, làm sao chàng còn lẩn trốn được? Đương nhiên, tốt nhất là ngày mai tam sư phụ và Kim đại hiệp đến đây. Còn hai ngày nữa là tới đại hội nếu họ chưa đến tung tích của ta ắt lộ mất. Biết làm sao đây? Một luồng gió lạnh lùng thổi qua, chàng cũng cảm thấy đầu óc tỉnh táo tự nghĩ: “Thời gian cấp bách lắm rồi, ta làm ngay đi!” Chàng trấn định tinh thần suy đi xét lại những lời nói chuyện của Động Minh Tử và Hải Lan Sát, Dương Kế Mạnh, bỗng nhiên chàng nhất định phải liều một phen: “Bọn chúng nhất định tưởng ta đêm nay không dám đến quấy rối, ta cứ làm ngược lại. Không đợi sáng ngày mai chúng truy tìm ta, đêm nay ta cứ vào thẳng Thanh Hư quán. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Chỉ cần can đảm, biết đâu chẳng gặp cơ hội cứu thoát Y muội? Cứu được Y muội tất nhiên Kim đại hiệp không bị chúng uy hiếp nữa.” Chàng đã biết phương hướng của Thanh Hư quán nên vượt qua Đoạn Hồn nhai, khoảng qua canh bốn chàng đã đến Thanh Hư quán. Nhưng Thanh Hư quán phòng ốc ít nhất có hơn trăm gian, không biết Động Minh Tử ở gian nào trong quán? Trong lúc chàng đang chần chừ quan sát toàn cục cấu trúc của Thanh Hư quán bỗng chàng nghe như trong khu rừng tùng phía sau có tiếng nói của hai người. Chàng thì triển tuyệt đỉnh khinh công nhẹ nhàng lướt đến lắng nghe. Nghe qua tiếng nói chàng nhận ra ngay đó là người đệ tử tâm phúc của Động Minh Tử là Đại Thạch Đạo Nhân đang đi cùng một người khác là sư đệ hắn.

Có tiếng ai oán của tên sư đệ:

- Sư phụ thật cẩn thận quá đáng, có tên gian tế nào lớn mật dám đến Thanh Hư quán giữa đêm? Hai đêm trước không cần ai canh giữ, đêm nay dõ chứng bắt chúng ta phải tuần phòng.

Đại Thạch Đạo Nhân nói:

- Sư đệ chưa biết rồi. Nghe nói có một khách nhân quan trọng mới đến sư phụ cùng y thương nghị trong mật thất cho nên cẩn thận hơn. Chẳng những phải phòng bị gian tế đột nhập từ ngoài mà còn phải phòng bị cả môn hạ đệ tử của sư bá rình mò nữa. Sư phụ cũng muốn sai phái người khác lắm chứ nhưng có ai sư phụ tin tưởng được bằng hai ta?

- Khách nhân quan trọng là ai, sư huynh biết không? Đại Thạch Đạo Nhân:

- Ta chỉ biết trong ấy có Dương Kế Mạnh và Tôn Thất Nương còn một người nữa ta không biết là ai nhưng xem cách sư phụ đối đãi kính trọng, ta e y còn quan trọng hơn Dương Kế Mạnh nữa.

- Nghe nói Tôn Thất Nương bắt được một cô bé, sư huynh có biết là ai không?

- Không biết. Tôn Thất Nương dường như dùng cô bé làm con tin, vừa đến Thanh Hư quán mục ta đã vỗ về cô bé nhưng giam giữ cô bé ở đâu ta cũng không biết.

Mạnh Hoa nghe lén bọn chúng đối đáp tới đó lấy làm thất vọng. Chàng những muốn khống chế Đại Thạch Đạo Nhân bắt y phải nói ra chỗ giam giữ Kim Bích Y nhưng nay hắn cũng không biết ấy thì còn hy vọng gì? Tên sư đệ lại lên tiếng:

- Có một việc kỳ quái nữa là sư phụ bắt tiểu đệ tìm đem đến mười bộ quần áo tạp dịch trong Thanh Hư quán cho sư phụ, sư huynh biết để làm gì không?

- Cái này ta biết. Đó là để khách nhân quan trọng lựa chọn một bộ vừa với thân mình.

- Sư huynh nói khách nhân ấy được sư phụ rất tôn quý, sao lại bắt làm tạp dịch trong Thanh Hư quán?

- Cái này ta không biết. Sư phụ có dặn ta ngày mai dẫn khách nhân gặp người quản lý rồi khách nhân thích gì thì làm không được lý tới.

- Sư huynh không nghe sư phụ và khách nhân đàm luận gì ư?

- Lúc ta vào họ đã bàn xong rồi. Sư phụ đang kính cẩn mời khách đi nghỉ.

Mạnh Hoa nghe tới đó liền có chủ ý khác, đột ngột chàng xuất hiện, vươn tay mau chóng vận chỉ công điểm trúng huyệt đạo của tên sư đệ. Đại Thạch Đạo Nhân chưa kịp kêu ối thì đã bị chàng chụp trúng. Chàng đặt chưởng ngay sau lưng hắn ở huyệt Đại Chủy rồi ghé sát vào tai hắn:

- Cứ làm theo lời ta không can gì đến tính mạng đâu.

Đại Chủ huyệt là một trong các tử huyệt, bị khống chế huyệt này Đại Thạch Đạo Nhân đành vâng lời Mạnh Hoa, vội đáp:

- Đại hiệp có gì cần đến tiểu nhân? Mạnh Hoa ra lệnh:

- Hãy dẫn ta gặp sư phụ người! Đại Thạch Đạo Nhân:

- Việc ấy rất dễ, nhưng...

- Nhưng sao?

- Xin đại hiệp hãy cho biết trên đường tới phòng sư phụ nhờ gặp người hỏi tiểu nhân, tiểu nhân phải trả lời ra sao? Mạnh Hoa đáp:

- Người chẳng đã nói sư phụ phái hai người đi tuần tra hay sao? Huống gì người là sư huynh, người dẫn theo khách nhân, trừ ra sư phụ, ai dám vặn hỏi người? Đại Thạch Đạo Nhân:

- Trong quán ngoài đệ tử bản môn còn có các khách nhân, nếu bất ngờ có người nửa đêm tỉnh dậy ngẫu nhiên gặp ta giữa lúc canh tư thế này không thể tin có khách đến vào giờ này, sao khỏi sinh lòng nghi ngờ, vạn nhất phát sinh điều gì đại hiệp đừng đổ cho tiểu nhân.

Thực tâm hắn không sợ việc chàng ám toán sư phụ hắn, chỉ sợ chàng giết chết hắn khi không thực hiện được âm mưu. Hắn nghĩ bụng: “Tiểu tử này tuy có lợi hại thật nhưng thiết tưởng cũng chưa đáng là đối thủ của sư phụ ta. Chỉ cần dẫn y đến gặp sư phụ là ta không còn sợ bị y giết chết nữa.” Hắn không biết rằng ba năm trước đây sư phụ hắn đã từng bại dưới kiếm của chàng.

Chàng đáp:

- Được, hễ phát sinh điều gì khác đã có ta đối phó, không cần người phải lo. Chỉ cần người phải nghe lời ta, ta không giết người đâu.

Nói rồi buông Đại Thạch Đạo Nhân ra cúi xuống cởi đạo bào của sư đệ hắn. Tuy chàng đã buông Đại Thạch Đạo nhân ra nhưng hắn vẫn chưa cử động gì được. Khi vừa bị chàng điểm huyệt, hắn đã ngấm ngấm vận nội công bản môn đỉnh ninh có thể tự giải huyệt đạo.

Hắn là đại đệ tử của Động Minh Tử, tuy nội công kiếm pháp không bằng sư phụ nhưng trong các bạn đồng môn hắn đặc ý về khả năng công phu vận nội công của mình. Ai ngờ hắn không vận công còn khả dĩ ổn thỏa, mỗi lần vận công huyệt Đan Điền lập tức đau nhói như có kim đâm, kêu không thể kêu được nên trong cổ họng cứ ư ử rên rĩ.

Mạnh Hoa khoác vội áo đạo bào, búi bột tóc lên dùng khăn che nửa khuôn mặt rồi giải khai huyệt đạo cho hắn:

- Người đừng có ý chạy trốn, ta đã giải huyệt Đại Chủ cho người rồi nhưng đã điểm vào ấn huyệt. Không tin người có thể vận khí xem. Thủ pháp điểm huyệt của ta, sư phụ người cũng không thể giải cứu. Nếu ấn huyệt này không được giải khai trong vòng ba ngày toàn thân người huyết loại mà chết đừng trách ta không nói trước.

Đại Thạch Đạo Nhân thử vận khí quả nhiên thấy bụng đau như dằm không thể không kinh hãi. Hắn cũng là người học võ nên biết công phu điểm ấn huyệt cực kỳ khó luyện, đến sư phụ của hắn cũng chỉ nói qua về công phu thượng thừa này chứ chưa luyện thành được.

Đến đây hắn mới biết Mạnh Hoa thực sự lợi hại, niềm tin vào sự tất thắng của sư phụ dao động hẳn.

Mạnh Hoa:

- Được rồi, đi đi. Người quá rảnh rỗi tình hình ở đây, cố sức tránh gặp mặt người khác.

Chỉ cần người đừng vận khí nữa là vẫn có thể thi triển kinh công được. Hễ gặp mặt sư phụ người ta lập tức giải khai huyệt cho người liền.

Chàng giả đóng vai sư đệ của Đại Thạch Đạo Nhân cùng đi với hắn vào trong quán.

Không có ai nghi ngờ gì cả, vả lại đêm nay ngoài sư huynh đệ Đại Thạch Đạo Nhân cũng không có ai đi tuần phòng nên chàng dễ dàng vào sâu trong sào huyệt địch.

Mạnh Hoa dự định bắt sống Động Minh Tử làm tù binh.

Nên biết ba năm trước Động Minh Tử đã bị chàng đánh bại, kinh qua thời gian ba năm, võ công bản lĩnh của chàng vượt hơn trước rất xa nên chàng tin chắc vẫn sẽ thắng Động Minh Tử. Chàng tin chắc nếu chàng xuất thủ bất ngờ chàng sẽ chế phục được Động Minh Tử dễ dàng. Ở trong Thanh Hư quán này người chàng kỵ nhất chỉ có Hải Lan Sát. Hiện nay đang giữa canh tư, chắc Hải Lan Sát đã ngủ say. Chỉ cần hấn không biết chàng đã có thể bắt sống Động Minh Tử và lúc ấy lo gì bọn chúng không thả Kim Bích Y của chàng ra để trao đổi? Nhưng không vì tự tin mà chàng dám sơ suất. Đột nhập vào hổ huyệt rồi chàng ngưng thần tụ khí cẩn thận quan sát chung quanh.

Đại Thạch Đạo Nhân dẫn chàng đi quanh co một lúc về hướng đông, bỗng nhiên chàng nghe có tiếng nói thì thảo vọng ra từ hướng tây. Chàng lắng tai nghe, hình như là tiếng Động Minh Tử nhưng vì khoảng cách quá xa chàng chỉ nghe loáng thoáng chứ không rõ ràng.

Một người khác vừa lên tiếng sau Động Minh Tử. Có nghe kỹ thì ra tiếng Tân Thất Nương. Thanh âm của họ ta lớn và sắc giống như đang cùng Động Minh Tử tranh luận về việc Kim Bích Y.

Thính giác của Đại Thạch Đạo Nhân không tinh nhuệ bằng của Mạnh Hoa nên tựa hồ hấn không nghe thấy gì cả vẫn cầm cúi đi tới trước. Mạnh Hoa chộp hấn dừng lại nói nhỏ:

- Sư phụ của người đang ở phía tây cơ mà? Hấn kinh ngạc cãi lại:
- Không phải đâu, gia sư nghỉ tại đông viện, đi qua hai gian phòng này là tới.

Chàng cười nhạt:

- Người chóe lừa ta, ta đã nghe thấy tiếng nói của sư phụ người rồi.

Đại Thạch Đạo Nhân:

- Tiểu nhân đâu dám lừa đại hiệp. Nếu đại hiệp không tin chúng ta sẽ đi về phía tây xem thử.

Họ quay về hướng tây, một lúc chàng đã nghe rõ thanh âm của Động Minh Tử và Tân Thất Nương và Đại Thạch Đạo Nhân cũng đã nghe rõ.

Tiếng Động Minh Tử nói:

- Không phải ta sợ Kim Trục Lưu, bất quá người cần rõ chưởng môn sư huynh của ta không muốn mất lòng Kim đại hiệp. Con gái của y ta nên lấy lễ đối đãi không nên làm cô bé khổ sở.
- À, đạo huynh định trao nha đầu ấy cho sư huynh à?
- Không phải như vậy sư huynh tuy có biết việc này cũng không cần lý tới. Nhưng sư huynh đã dặn dò ta rất kỹ không nên làm phật ý các tân khách tới đây. Xin Thất Nương trao thuốc giải cho ta, ta sẽ tự giám quản cô bé ấy!
- Đạo huynh là chủ nhân trao con nha đầu cho đạo huynh giữ cũng được, nhưng đạo huynh cần gì thuốc giải? Động Minh Tử cười:
- Cho dù con tiểu nha đầu này có khôi phục được võ công ta cũng không có gì phải sợ.

Chúng ta chỉ cần cô ả làm con tin, chóe nên hành hạ cô ả. Quả vạn nhất mai kia có chuyện gì ngoài dự toán của chúng ta, chúng ta vẫn giữ được hảo cảm của Kim Trục Lưu! Tân Thất Nương có vẻ giận:

- Nói tới nói lui đạo huynh vẫn có ý sợ Kim Trục Lưu. Nếu cần các đạo huynh cứ đổ mọi tội lỗi lên đầu ta cũng được.

Động Minh Tử:

- Làm gì có chuyện đó? Chúng ta làm như vậy cũng là dự phòng cho Thất Nương.

Chúng ta đã ước hẹn sướng khổ có nhau. Thất Nương cứ an tâm, nếu cần ta xin thề, nếu Tân Thất Nương có chết, Động Minh Tử cũng xin chết theo.

Lúc ấy Mạnh Hoa và Đại Thạch Đạo Nhân đã đi đến gần dãy viện, Động Minh Tử nói câu ấy Đại Thạch Đạo Nhân nghe rất rõ. Đại Thạch Đạo Nhân bất giác giật mình: “Thanh âm của sư phụ dường như có gì khác lạ?” Nên biết hẳn là đồ đệ tâm phúc của Động Minh Tử đã sống với sư phụ trên hai mươi năm nên nghe thanh âm của Động Minh Tử nói với Tân Thất Nương phát hiện liền có điểm hơi khác.

Đại Thạch Đạo Nhân phát khởi nghi tâm bất giác thầm nghĩ: “Sư phụ phải thế tại sao không xưng ‘ta’ mà lại xưng tên? Hừ, thật khó nói có kẻ gan dạ dám mạo nhận sư phụ của ta, y nói ‘Động Minh Tử cũng xin chết theo’ tức là đâu có liên quan gì đến y?” Chưa nghĩ dứt ý bỗng có tiếng Tân Thất Nương:

- Không cần phải thề thốt. Đạo huynh là chủ, cần cai quản tiểu nha đầu ta đâu dám can thiệp, nhưng nếu muốn thuốc giải thì... thì...

Động Minh Tử mỉm cười:

- Tân Thất Nương không lẽ chẳng tin ta sao? Mạnh Hoa nghe Động Minh Tử nài nỉ khốn khổ xin Tân Thất Nương thuốc giải độc cho Kim Bích Y bao nhiêu ác cảm với y giam đi hết một nửa, nghĩ bụng: “Người này tuy rất đáng giận vì tàn ác nhưng nghe y tha thiết muốn giải độc cho Y muội cũng cảm động lắm, chút nữa nếu cần ta nên gượng nhẹ với y.” Trong chốc lát chàng cơ hồ muốn đổi ý định bắt Tân Thất Nương làm con tin thay vì Động Minh Tử nhưng xét lại chỉ có bắt Động Minh Tử mới khống chế được bọn đệ tử Không Động phái chứ còn bắt Tân Thất Nương đâu có tác dụng gì. Chàng quyết định vẫn theo kế hoạch cũ, giải khai huyết đạo cho Đại Thạch Đạo Nhân rồi cất tiếng đẩy hẳn đi.

- Không cần ngươi nữa, cút đi! Đại Thạch Đạo Nhân có chút trù trừ, hẳn một mặt sợ tên sư phụ giả này đoạt được thuốc giải nên vừa chạy vừa hét lớn:

- Sư phụ hãy lại đây mau lên! Hẳn vừa la cũng là lúc Mạnh Hoa đã khinh thân lên khỏi bức tường tiến vào trong viện.

-oOo-

12. Thực Giả Khó Phân Lân Đại Sư - Thị Phi Khôn Biện Vãn Hồ Đồ

Tân Thất Nương tâm định chuyển động lập tức thu Chương thuốc giải tránh qua một bên không tham dự cuộc đấu. Cả ba người đều động tác phi thường nhanh nhẹn. Tân Thất Nương vừa tránh ra mũi kiếm của chàng đã đâm tới Nhuyễn Ma huyết của Động Minh Tử.

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng kiếm chàng đã xuyên qua một lỗ trên áo y nhưng kiếm của chàng thực kỳ quái bỗng không đâm trúng được huyết đạo của y nữa. Trong lúc gấp rút, thân hình chàng nhanh như điện tạt qua một bên trong lòng lấy làm kinh dị: “Động Minh Tử tại sao lại có khinh công cao minh đến thế?” Trong khoảnh khắc chàng nhận ra thân pháp nhanh nhạy này có điểm quen thuộc nhưng vì gấp rút chàng chưa nhận ra là ai.

Trong lúc cấp thiết chàng không thể suy nghĩ kỹ, chiêu đầu tiên không trúng, chàng liền đánh liên hoàn tam kiếm, bụng nghĩ: “Dù bất cứ là ai cũng không để tên Động Minh Tử này chạy thoát”.

Thân pháp người này nhẹ nhàng không thể tả, đối phó với khoái kiếm của chàng rất ung dung linh hoạt. Tân Thất Nương đứng bên chiến mấy lần tưởng như y đã bị kiếm xuyên qua nhưng cuối cùng y mau lẹ chuyển thân thoát khỏi nhưng vẫn không thể nào thoát ra khỏi vòng kiếm quang đan dày như lưới của Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa chợt nhớ ra một người, chàng kêu thầm: “Đúng rồi, người này nhất định không phải là Động Minh Tử!” bèn lập tức thu kiếm.

Cũng ngay lúc ấy hốt nhiên nghe có tiếng hét:

- Ai dám liều lĩnh mạo xưng tên ta? Chạy vào cửa viện một người giống y như Động Minh Tử mới chính là Động Minh Tử thật.

Tên giả dạng Động Minh Tử lúc ấy mới nhận ra chàng là Mạnh Hoa nên khi Động Minh Tử thật chưa kịp đến gần và công thế Mạnh Hoa vừa nhận ra liền nói rất mau:

- Người là Mạnh Hoa? Mau, mau chạy đi! Khi người nọ mở miệng Mạnh Hoa lập tức nhận ra y là ai liền. Chẳng ai xa lạ, chính là người đã giúp chàng nhiều lần đó là Thiên hạ đệ nhất thần thủ Trương Khoái Hoạt! Nguyên Trương Khoái Hoạt chẳng những có tài ăn trộm số một trong thiên hạ mà về thuật cải dung dịch mạo không kém gì bạn y là Lý Ma Tử có thể gọi là Thiên hạ đệ nhị.

Mạnh Hoa phát giác là Trương Khoái Hoạt không có thì giờ nói nhiều, vừa thoát ra hai tiếng “Chạy mau!” lập tức phi thân lên đầu tường thoát ra ngoài. Tân Thất Nương không chậm trễ bắn liền theo ba mũi ám khí độc, vừa lúc có tiếng quát:

- Rơi xuống mau! Người chưa đến nhưng phách không chướng đã đập trúng Trương Khoái Hoạt. May thay họ Trương không rơi vào bên trong mà lại rơi ra bên ngoài, y liền nhóm dậy chạy bay tức khắc.

Người dùng phách không chướng đánh rơi Trương Khoái Hoạt chính là Hải Lan Sát.

Mục đích của Mạnh Hoa là bắt Động Minh Tử làm con tin nay đã gặp Động Minh Tử chàng làm sao bỏ qua được? Khi Hải Lan Sát đánh chướng trúng Trương Khoái Hoạt chính là lúc kiếm của chàng đang đâm tới Động Minh Tử.

Động Minh Tử đã biết có Hải Lan Sát đến rất an tâm nói:

- Hảo tiểu tử! Quả nhiên là người! Lời chưa dứt, hai kiếm chạm vào nhau “choang” một tiếng. Trường kiếm trong tay Động Minh Tử chấn động rung rinh như sắp rời khỏi tay. Động Minh Tử tấn tốc kiếm chiêu công người xuống chém vạt kiếm lên thành chiêu Phục Địa Trảm Hổ. Y mau nhưng Mạnh Hoa càng mau hơn, mũi kiếm của y chưa kịp chạm vào người chàng thì đầu vai đã cảm thấy lạnh toát, mũi kiếm của chàng đã rạch một đường gần huyết Kiên Tĩnh của y.

Động Minh Tử sợ bị kiếm đâm trúng tỳ bà cốt vội vã trầm vai xuống xuất chiêu Cử Hỏa Liên Thiên trường kiếm đánh vạt từ dưới lên đâm vào bụng dưới chàng nhưng y chậm mất nửa chớp mắt, chỉ nghe một tiếng “choang” dài, trường kiếm của Động Minh Tử đã rời tay, đầu vai trúng một vết thương may tỳ bà cốt chưa bị hề hấn gì.

Mới trong ba chiêu Mạnh Hoa đã đánh rơi kiếm và làm bị thương Động Minh Tử nhưng muốn bắt y làm con tin không phải chuyện dễ trong lúc này, kiếm của chàng đang đâm tới, bỗng Hải Lan Sát quay lại dùng phách không chướng đánh vạt kiếm chàng sang một bên.

Chàng phi thân lập tức thi triển Hoàng Hạc Xung Thiên thân pháp cất lên khỏi mặt đất như muốn vượt qua khỏi đầu tường. Tân Thất Nương không bỏ qua cơ hội vung tay ném theo một mũi ám khí.

Mạnh Hoa không cần nhìn kiếm vòng một đường tròn cắt mũi ám khí ra làm hai đoạn rơi xuống đất.

Hải Lan Sát quát to:

- Hảo tiểu tử, định chạy đi đâu? Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, hấn cũng phi thân lên đầu tường đánh một chướng ngay giữa mặt chàng.

So về công lực, Mạnh Hoa không cao hơn Hải Lan Sát tất nhiên chàng sẽ bị chướng lực của hấn đánh rơi xuống tường, nhưng không hiểu do đâu, chân chàng vừa điểm vào đầu tường hốt nhiên cảm giác hơi thở khó khăn, chàng tưởng bị ảnh hưởng của chướng lực Hải Lan Sát.

Chưa rơi chạm đất, trường kiếm trong tay chàng vươn ra phía trước đập xuống đất rồi mượn sức bắn vọt lên trở lại đánh chiêu Vạn Lý Phi Sương chuyển thành chiêu Thiên Sơn Mục Lộc trong chớp mắt chỉ thấy muôn ngàn ánh kiếm chớp lóe lên dày đặc trong phòng như đã hóa thành cả trăm lưỡi kiếm, kiếm ảnh trùng trùng tứ phương bát diện đánh tới Hải lan Sát.

Hải Lan Sát định nhìn đối phương trúng chướng, không ngờ kiếm pháp chàng lợi hại ghê gớm đến thế, không thể không kinh hoàng vội vàng ngưng thần đối phó.

Mạnh Hoa vừa sử dụng chiêu pháp Lưỡng Bại Câu Vong (hai bên cùng chết) trong một chiêu đánh ra sáu sáu ba mươi sáu kiếm, chưa kịp dừng tay bỗng thấy hơi thở như bị tắc nghẽn chiêu pháp không chịu theo ý muốn nữa. Chàng hoảng sợ nghĩ thầm: “Sao ta mất hết sức lực thể này?” Tần Nhất Nương thở mạnh một hơi nói với Hải Lan Sát:

- Hải đại nhân, không cần phải phí sức với tiểu tử đó nữa. Y không chạy được nữa đâu vì đã trúng độc rồi! Nguyên lúc này khi mũi bắn mũi Chỉ hoàn là loại ám khí có chứa phần độc trong lòng rỗng, loại phần này không có sắc không có mùi vị nên khi chàng dùng kiếm chặt đôi ra chàng không hề biết đã hít phải phần độc.

Bây giờ biết thì đã muộn chạy không đủ sức chẳng lẽ để rơi vào tay bọn chúng? Mạnh Hoa lật ngược mũi kiếm định tự vận chứ không chịu bị bắt. Bỗng một luồng hắc quang xẹt qua. “Choeng” một tiếng, trường kiếm chàng bị Hải Lan Sát đánh rơi, người chàng lập tức choáng váng ngã xuống.

Thời gian qua không biết bao lâu Mạnh Hoa mới dần dần tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên của chàng là thấy toàn bộ đầu ngấm ngấm đau, một lúc lâu sau mới dần dần nhớ lại việc xảy ra, chắc chắn chàng đã bị địch nhân bắt giữ. Chàng thử chuyển thân đứng dậy, thì ra chân tay vẫn còn cử động được như thường.

Chàng vốn đang nằm trên mặt đất, võ công tuy bị tiêu tán nhưng vẫn có thể nghe rõ các lời bàn luận ngoài kia. Có tiếng của một người hình như đã cao tuổi lắm:

- Không thể được! Sau đó là tiếng Động Minh Tử:

- Sư huynh chưa muốn giết chết tiểu tử này ư? Giọng lão già:

- Đúng, việc này cần phải thận trọng, ta không thể để sư đệ giết y ngay lúc này! Thì ra Động Minh Tử đang tranh biện với chưởng môn nhân Không Động phái Động Chân Tử là sư huynh của y. Động Minh Tử muốn giết chàng ngay nhưng Động Chân Tử không bằng lòng.

Tiếng Động Minh Tử cười rất lạnh lẽo:

- Sư huynh có biết tiểu tử họ Mạnh này là người thể nào không? Y là đồ đệ của Đan Khâu Sinh đó! Chúng ta sắp tụ tập đồng môn đại hội để thanh lý môn hộ, nếu không chặt cổ tận gốc tất có hậu hoạn! Động Chân Tử đáp:

- Ta biết rồi, nhưng sư đệ có biết hiện tại thân phận y ra sao không? Động Minh Tử:

- Thân phận y ra sao? Động Chân Tử:

- Ta cũng chưa thể xác định, nhưng trong người y có cái hộp gấm này, ta phải hỏi cho ra lẽ tại sao.

Nguyên từ sau Mạnh Hoa bị bắt, Động Minh Tử lục xét trong người chàng tìm thấy cái hộp gấm do chưởng môn sư huynh nhờ Đường Gia Nguyên trao lại cho Đường Kính Thiên, trong hộp gấm có thuật lại vụ án Đan Khâu Sinh do Động Chân Tử chính tay viết ra khiến sư huynh đệ kinh sợ. Việc này là việc lớn, Động Minh Tử tuy đang có dã tâm đoạt ngôi vị chưởng môn của sư huynh nhưng ngoài mặt vẫn phải tôn trọng sư huynh. Y trình hộp gấm cho sư huynh rồi xin ý kiến sư huynh được giết chết Mạnh Hoa không ngờ sư huynh cự tuyệt.

Động Minh Tử nói tiếp:

- Có phải hộp gấm này do sư huynh gởi Đường Kính Thiên chăng?

- Đúng, nhưng sao? Động Minh Tử:

- Theo tiểu đệ thấy cứ như võ công của tiểu tử này không thể đoạt hộp gấm từ tay Đường Kính Thiên được nhưng có thể đoạt được của Đường Gia Nguyên. Tiểu đệ lại càng không tin chuyện cơ mật thể này mà Đường Kính Thiên lại sơ suất giao vào tay người khác.

Động Chân Tử:

- Vô luận thể nào ta cũng phải hỏi cho minh bạch. Sư đệ vào trong xem y đã tỉnh lại chưa? Thực ra bị trúng độc được Chỉ hoàn của Tần Thất Nương người khác hôn mê ít nhất hai ngày hai đêm nhưng vì Mạnh Hoa được chân truyền nội công của Trương Đan Hoa cùng nội công tâm pháp của Thiên Trúc, Ba Tư nên

tuy trong lúc hôn mê nội tức vẫn liên tục phát huy tác dụng sản sinh ra sức đề kháng tự nhiên nên chỉ qua thời gian nửa buổi chàng đã Chương tỉnh.

Tiếng Động Chân Tử:

- Sư đệ sao không bảo Tân Thất Nương đưa thuốc giải? Động Minh Tử lạnh lùng đáp:
- Sư huynh chưa biết tính tình kỳ quái của muội ấy ư? Huống gì chiều qua muội bị tên giả tiểu đệ đánh lừa, muội tức lắm không muốn đưa thuốc giải cho bất kỳ ai.

Động Chân Tử:

- Đến cả ta muội cũng không tin ư? Động Minh Tử:
- Tiểu đệ chỉ biết muội không chịu đưa thuốc giải cho tiểu đệ, sư huynh không tin cứ tìm muội hỏi thử xem.

Động Chân Tử cau mày:

- Được, trưa ngày mai y cũng sẽ tỉnh lại thôi. Đệ hãy giao y cho ta nhé! Động Minh Tử:
- Sư huynh đem y đi đâu? Sư huynh không tin đệ ư? Động Chân Tử:
- Không phải không tin, ta chỉ cần sớm biết sự thực, y tỉnh dậy ta cần hỏi ngay. Nếu không ta mất công đi tới đi lui. Sư đệ không giao y cho ta phải chăng cũng không tin ta? Chẳng môn sư huynh đã nói đến thế, Động Minh Tử không tiện cự tuyệt liền đáp:
- Sư huynh sau khi biết sự tình rồi tính làm gì nữa? Động Chân Tử:
- Nếu y thực sự không do Đường Kính Thiên sai đến đây, ta sẽ giao cho đệ giết luôn.

Động Minh Tử:

- Còn vạn nhất y chính do Đường Kính Thiên sai đến thì sao? Động Chân Tử:
- Ta sẽ tự có biện pháp xử trí. Tóm lại ta sẽ không bao giờ thả hổ về rừng gây khó khăn cho đệ đâu, đệ hãy yên tâm.

Động Minh Tử chưa kịp nói gì Động Chân Tử lại nói:

- Con gái của Kim Trục Lưu ta đã nhường cho đệ tử xử trí, còn tên họ Mạnh này đệ yên tâm nhường cho ta xử trí.

Mạnh Hoa nghe tiếng nói đã lại gần, giả vờ:

- Thái sư thúc minh giám, tuy đệ tử tỉnh dậy đã lâu nhưng không còn khí lực tự đứng dậy được.

Động Chân Tử nắm vào tỳ bà cốt của chàng nhấc chàng lên thử xem quả nhiên thấy võ công chàng chưa khôi phục, khí lực chưa bằng một người ốm nặng liền yên tâm nói:

- Người tỉnh dậy đã lâu như vậy người nghe hết những lời bàn luận của ta và sư đệ chứ? Mạnh Hoa đáp:
- Xin thái sư thúc tha tội đệ tử vô tâm nghe được.

Động Chân Tử trầm sắc:

- Sư phụ của người sớm bị trục xuất bản môn, cứ theo ta biết người cũng có lần kiếm thương sư đệ Động Minh Tử, ba chữ “thái sư thúc” ta không dám nhận đâu.

Mạnh Hoa:

- Mấy lần đệ tử bị bức bách mới phải động thủ với Động Minh Tử.

Trong lòng chàng thấy hận Động Minh Tử nên không gọi là “thái sư thúc” mà gọi thẳng tên.

Động Chân Tử có vẻ không vui:

- Được, bản lãnh của người có thể nói là hơn bất cứ ai trong Không Động phái, nói khách sáo làm chi. Người đã nghe những lời đàm luận của ta và sư đệ tức là đã biết ta muốn hỏi người điều gì rồi, hãy trả lời đi.

Chàng không biết giải thích ra sao nghĩ bụng: “Hãy nói chuyện cần nói trước đã. Ta chỉ vì sư phụ ta nên tôn trọng y, y không nhận ta là đệ tử bản môn, ta nào có cần?” bèn đổi cách xưng hô:

- Lão nhân gia đoán không sai, chiếc hộp giấu đúng là do chưởng môn Thiên Sơn phái Đường Kính Thiên giao cho văn bối! Động Chân Tử kinh ngạc:

- Nói như vậy không lẽ người đại diện Đường Kính Thiên đến đây? Người nhân danh gì mà có thể đại biểu cho Thiên Sơn phái? Nên biết một người ngoài đại biểu cho chưởng môn một môn phái là chuyện xưa nay chưa từng có trong giới võ lâm. Động Chân Tử cho rằng Đường Kính Thiên là một Thái Sơn bắc đầu võ lâm không lẽ là trái lẽ thường? Mạnh Hoa khẳng khái đáp:

- Văn bối nhân danh song trọng thân phận đến đây? Động Chân Tử càng kinh ngạc:

- Thế nào song trọng thân phận? Chàng đáp:

- Thứ nhất văn bối nhân danh đệ tử ký danh của Thiên Sơn phái, thứ hai văn bối nhân danh đệ tử của Đan Khâu Sinh.

Động Chân Tử:

- Đệ tử ký danh Thiên Sơn phái là cái gì?

- Chuyện này kể ra thật dài dòng. Xin chưởng môn tin văn bối, văn bối không đời nào mang chuyện này ra làm chuyện đùa.

Động Chân Tử chưa hết kinh ngạc không thể không hỏi:

- Có phải Đường Kính Thiên thu người làm đệ tử ký danh?

- Đệ tử được lọt vào mắt xanh chưởng môn Thiên Sơn phái, coi văn bối là ký danh đệ tử chứ không phải là đệ tử của người.

Động Chân Tử hiểu ẩn ý câu nói của chàng càng thêm kinh dị:

- Vậy Đường Kính Thiên coi người như bằng hữu cùng vai vế ư? Chàng không tiện đáp “đúng vậy” nên im lặng mặc nhận.

Động Chân Tử vừa kinh dị vừa có vẻ phẫn uất trầm giọng hỏi:

- Đường Kính Thiên sắp đặt như thế này là có ý gì? Chàng đáp:

- Người có ý hòa giải mọi can qua. Sở dĩ mới đồng ý cho văn bối dùng song trọng thân phận cầu kiến lão nhân gia. Một mặt đại biểu cho Thiên Sơn phái của người, một mặt nhân danh đệ tử Đan Khâu Sinh xin lão nhân gia lượng giải cho sư phụ! Động Chân Tử xịu mặt:

- Ta là chưởng môn Không Động, thanh lý môn hộ tự biết thế nào là công đạo, không cần người ngoài nhiều lời. Song trọng thân phận của người chẳng có ích dụng gì! Nói xong phất tay áo định đi ra.

Mạnh Hoa thấy Động Chân Tử không chịu nghe chàng nhất thời gấp gáp vội nói to:

- Lão nhân không phải từng mời Đường đại hiệp đến chủ trì công đạo hay sao? Nếu không cần người ngoài nhiều lời làm sao người ngoài chủ trì công đạo được? Động Chân Tử càng giận dữ:

- Ta mời đích thân chưởng môn Thiên Sơn phái Đường Kính Thiên, còn ai là đại biểu cũng không thể chủ trì công đạo! Lão trừng mắt nhìn chàng, ánh mắt dữ dội lộ sát khí.

Trong âm mưu của lão định mời Đường Kính Thiên đến gọi là “chủ trì công đạo” nhưng thực sự muốn lợi dụng Đường Kính Thiên đối kháng với Kim Trục Lưu, lão hy vọng sau khi gởi tín thư nói rõ về cái án Đan Khâu Sinh, Đường Kính Thiên phải tin chắc đích xác là kẻ tội đồ, ủng hộ lão “thanh lý môn hộ” và như vậy không sợ Kim Trục Lưu giúp đỡ bệnh vực Đan Khâu Sinh nữa.

Không ngờ Đường Kính Thiên lại sai đại biểu đến, lại là đệ tử của Đan Khâu Sinh. Nếu không có sự việc tối nay may ra còn tạm ổn, bây giờ Mạnh Hoa đã đụng độ với Động Minh Tử và bị bắt, sự tình đã đến mức này không thể coi Mạnh Hoa là đại biểu cho Đường Kính Thiên được nữa. Bỗng nhiên lão nhớ tới câu dặn

của sư đệ: “Tróc hổ dung dị phóng hổ nan” (bắt hổ dễ hơn là thả hổ). Nên biết lão và sư đệ Động Minh Tử tuy có mâu thuẫn nhưng lợi ích với nhau vẫn là một.

Trong lúc gấp vội, chàng nói:

- Được, văn bối xin lấy thân phận là một đệ tử của Đan Khâu Sinh tức là đệ tử của bản môn xin cảnh giác chuông môn nhân không nên tin lời Động Minh Tử. Xin bẩm cùng chuông môn, sư phụ của đệ tử chính bị oan uổng lắm! Động Minh Tử hơi động tâm dừng lại:

- Làm sao người biết là oan uổng? Người có chứng cứ gì? Bụng nghĩ: “Nên nghe xem y biết tới đâu?” Nguyên lão hoài nghi Đan Khâu Sinh đã kể hết mọi chuyện với Mạnh Hoa, như vậy Đường Kính Thiên cũng đã biết hết.

Mạnh Hoa đáp:

- Văn bối tuy không có chứng cứ nhưng đã cùng Đường đại hiệp tra cứu tài liệu rất kỹ và nhận ra trong việc này có rất nhiều điều khả nghi. Chuông môn, theo văn bối mọi việc ám muội đều do Động Huyền Tử và Động Minh Tử chủ trì. Nay Động Huyền Tử đã chết đã chết, chỉ còn tra hỏi Động Minh Tử là rõ sự thực! Động Chân Tử nghe chàng chỉ biết nghi thôi chứ không có chứng cứ, rất yên tâm rồi lại nổi giận:

- Ta không có công đâu nghe người nói bậy bạ. Cứ theo lý ta xử người vào tội phạm thượng là đủ giết chết người rồi. Nhưng nể mặt Đường Kính Thiên ta cải án cho người bị giam giữ hai mươi năm.

Mạnh Hoa vừa gấp vừa giận hét lớn:

- Lão mới là hồ đồ. Lão có biết Động Minh Tử cấu kết với Hải Lan Sát soán đoạt ngôi vị chuông môn không? Động Chân Tử cười nhạt:

- Tiểu tử muốn ly gián cảm tình giữa sư huynh đệ chúng ta ư? Thật buồn cười! Ngôi vị chuông môn của ta sẽ nhường cho sư đệ trong hai ngày tới việc gì phải soán đoạt? Tuy miệng lão nói vậy nhưng trong lòng rất bất an tự nghĩ thầm: “Té ra sư đệ mời thống lĩnh ngũ lâm quân đến đây làm chỗ dựa sao không nói cho ta biết?” Thấy Động Chân Tử đã bước sắp đến cửa, chàng gấp rút chụp tới một trảo kêu lên:

- Chuông môn...

Động Chân Tử kinh hoảng:

- Người làm gì vậy? Lão vung tay gạt Mạnh Hoa ngã bật ra. Động Chân Tử lúc này đã thử võ công chàng chưa khôi phục nên mới yên tâm.

Bản lai Mạnh Hoa hoàn toàn chưa có sức, hốt nhiên nhảy được một bước tuy bị Động Chân Tử gạt ngã nhưng cũng khiến chàng ngạc nhiên nghĩ bụng: “Kỳ quái thật, sao tự nhiên ta lại có chút khí lực thể này?” Nhưng chàng đã ngã xuống đất rồi không thể tự đứng dậy được, chàng ú ớ:

- Chuông môn, lão nhân gia... lão... không biết đâu, y và Hải lan Sát có âm mưu bắt các khách nhân đến tham dự đại hội kể cả Kim Trục Lưu đại hiệp. Tai họa sau này liệu lão nhân gia có đảm đương nổi không? Động Chân Tử biến sắc:

- Nói nhảm nói nhí, tiểu tử định tạo mối bất hòa giữa ta và sư đệ nên đặt điều vu cáo thực là buồn cười!

- Đó là chuyện thật chứ không phải vu cáo. Xin lão nhân gia nghe... nghe...

Chàng chưa nói hết Động Chân Tử đã gạt ngang:

- Ta không có thì giờ nghe người nói nhảm nhí. Im đi! Lão bước mau khuất ra khỏi cửa.

Có tiếng rít của kim khí đâu đây. Bỗng mặt đất chấn động nứt ra một miệng lớn, lập tức chàng bị rơi xuống miệng đất ấy. Thì ra dưới gian phòng này là một mật thất sâu sâu, bẫy trượng. May phản ứng của chàng vẫn còn mau lẹ, vừa thấy có biến chàng vội mặc vận nội công tâm pháp dồn khí vào đan điền nên khi ngã xuống chỉ hơi choáng váng chứ không đến nỗi bị thương.

Qua một lúc chàng dần dần bình tĩnh lại, toàn thân ê ẩm không còn chút khí lực nào cả.

Từ khi hành hiệp giang hồ đến nay tuy Mạnh Hoa cũng có gặp đôi lần gian nan nguy hiểm nhưng chưa lần nào như lần này, chàng có cảm giác như lọt vào mười tám tầng địa ngục, dưới ngục sâu thăm thẳm này cơ hồ không le lói một hy vọng thoát thân nào.

Chuyện khiến chàng đau khổ bồn khoăn nhất là hôm qua chàng đã lầm Trương Khoái Hoạt là Động Minh Tử làm hồng âm mưu ăn trộm thuốc giải độc. Kinh qua sự kiện này, mụ yêu phụ Tân Thất Nương càng đề phòng kỹ hơn dù Trương Khoái Hoạt có là Thiên hạ đệ nhất thần thủ cũng không thể ra tay được nữa. Ta không thể trốn thoát khỏi nơi đây lấy ai cứu Y muội?” Mạnh Hoa bị khốn nơi đây tất nhiên không cứu được Kim Bích Y, nhưng còn một chuyện trọng yếu hơn nữa là sẽ không có ai phá vỡ âm mưu thâm độc của Hải Lan Sát. “Lần này với thủ đoạn độc hiểm của Hải Lan Sát với sự đồng tình của sư huynh đệ Động Chân Tử, chẳng lẽ bao nhiêu anh hùng hiệp nghĩa đều trúng kế ‘nhất vông đả trận’ cả sao?” Càng nghĩ ngợi chàng càng phần nộ khẩn cấp, chàng muốn hét lên: “Ta làm gì bây giờ? Ta làm gì bây giờ?” Hốt nhiên chàng nhìn thấy một vệt sáng dưới nền đất. Thì ra đây là một gian hầm do Động Chân Tử lợi dụng hang núi quanh co đào thành, chung quanh đều là vách núi. Lúc ấy chính là đang giữa ngọ, có một khe hở trên vách núi khiến ánh sáng ban trưa kéo vào thành một vệt dài.

Vệt sáng khiến chàng lóe lên ý tưởng: “Bị giam giữ trong này không có hy vọng nào thoát được ngoài chính sức mạnh của bản thân ta”.

Chàng nhớ tới lúc gấp rút phải đối phó với Động Chân Tử nhảy lên được một cái rồi sau đó không còn sức tiếp theo nữa. Dù sao cũng có chút khí lực, lúc ấy chàng cảm thấy thắc dị vì không biết khí lực ấy từ đâu ra? Bây giờ chàng ngồi tĩnh tọa nghĩ thầm: “Có lẽ do ta học nội công tâm pháp lúc ở Thiên Sơn, bất tri bất giác mà thành có tác dụng?” Chàng liền nhắm mắt đem tất cả những điều nhớ trong nội công tâm pháp của Thiên Trúc và Ba Tư ôn luyện lại, bỗng nhiên trong lòng chấn động: “Trong nội công tâm pháp của Ba Tư có phương pháp vận công cho những người bệnh chóng Chương phục, có lẽ cũng có thể giải độc được, ta hãy thử xem”.

Trong ngục thất tuyệt nhiên không có ai quấy nhiễu, lại không bị phân tâm đúng là nơi lý tưởng của một tĩnh thất dùng vào việc luyện công. Mạnh Hoa tạm quên tất cả những phiền não lo lắng khoanh chân nhắm mắt ngưng thần vận công. Phút chốc đã nhập vào cảnh giới “vật ngã lưỡng vong”.

Không biết thời gian qua bao lâu, chàng hành công hoàn tất, mở mắt ra nhìn chỉ thấy một màu đen mù mịt, có lẽ đang là ban đêm.

Tinh thần tựa hồ có ít nhiều sáng khoái, chàng cảm thấy bụng ngấm ngấm đói. Chàng thử đứng dậy, khí lực quả có khôi phục được phần nào. Chàng lại múa thử mấy đường quyền, sau bài quyền tuy có mệt mỏi nhưng chàng vẫn rất mừng vì có tiến bộ.

Trong lúc múa quyền, chàng bỗng chạm vào một chiếc giỏ tre. Thì ra trong giỏ tre có đựng một ít thức ăn, có cơm và rau tuy đã lạnh tanh từ lâu.

Nếu Động Chân Tử muốn giết chàng thì thiếu gì cách mà phải trộn với thuốc độc? Chàng nghĩ vậy và tự nhiên lúi lúi thức ăn ra ăn ngon lành, quả nhiên không thấy có gì khác lạ, bụng no rồi chàng có cảm tưởng người khỏe hẳn lên.

Sau khi ăn no chàng tiếp tục vận công, chàng ngồi khoanh chân luyện công lực thượng thừa ở bí kíp Ba Tư hỗ tương với nội công tâm pháp của Trương Đan Phong không thấy buồn ngủ chút nào.

Trong thạch thất dần dần hơi có ánh sáng yếu ớt, có lẽ đã bắt đầu sang ngày thứ hai.

Không hiểu Động Chân Tử vô tâm hay lão cứ tin chàng không còn chút sức lực nào nữa nên vẫn để yên bảo kiếm bên lưng chàng không thèm đoạt mất, chàng từ từ rút kiếm luyện tiếp bài học mới của bí kíp Ba Tư.

Lần này chàng thử vận dụng khoái đao gia truyền biến thành kiếm pháp, luyện xong một bài kiếm chàng có cảm giác đầu vầng mắt hoa chứng tỏ công lực chỉ mới Chương phục nửa phần, độc chất ám khí vẫn chưa tiêu hết hẳn.

Trên đầu chàng có người mang thực phẩm đến. Mạnh Hoa vội thu quyền cước im lặng quan sát, chỉ thấy một luồng sáng tràn vào người đó mở nắp hầm, một sợi dây thừng buông xuống, cuối sợi dây có một móc câu bằng sắt móc chiếc giỏ tre trống không bên dưới lên sau đó đặt thực vật mới vào bỏ xuống.

Chàng ăn hết bữa cơm sáng, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ: “Ngày mai là ngày đại hội. Chỉ còn một ngày nữa thôi, nay ta chỉ mới khôi phục một thành công lực không biết ra ngoài có làm được trò trống gì không?” Trong một ngày ngắn ngủi còn lại, chàng cố gắng tiếp tục luyện nội công, không biết có thoát ra được nơi này hay không chàng vẫn vận dụng toàn bộ khí lực cố gắng luyện tới kỳ cùng.

Vô luận thế nào chàng cũng phải tận lực, chàng nhớ tới Xa La Pháp sư đã từng cùng chàng trao đổi về nội công tâm pháp, có một phương pháp luyện công do thủy tổ Thiếu Lâm phái là Đạt Ma tổ sư chân truyền là phương pháp Tẩy Tủy.

Hai kinh điển Dịch Cân Kinh và Tẩy Tủy Kinh chính hàng ngàn năm nay, nếu luyện tới trình độ tối cao sẽ có công hiệu “thoát thai hoán cốt”. Chàng không cầu “thoát thai hoán cốt” chỉ cần dùng Tẩy Tủy Kinh tẩy trừ độc vật trong người nên cứ luyện đến khi có người mang thực phẩm đến giữa buổi cơm trưa.

Chàng cảm thấy khí lực sung mãn. Ăn xong bữa cơm trưa luyện thêm bài kiếm không còn cảm giác đầu váng mắt hoa như trước nữa, có lẽ đã khôi phục được năm, sáu thành công lực.

Vách đá đầy những loài rêu mọc đầy trơn không thể đặt tay chân yên được. Chàng cố gắng vận Bích Hồ Du Tường leo đến tận nắp hầm đưa tay đẩy thử. Nắp hầm vững chãi không hề rung động, dường như nó được đúc bằng khối sắt nặng ngàn cân, chàng thử dùng kiếm đâm thử, nó vẫn không lung lay.

Chàng buông người rơi xuống đất chán nản nghĩ thầm: “Sự đến thế này chỉ biết tận nhân lực chờ thiên mệnh mà thôi!” Trong Huyền Công Yếu Quyết của Trương Đan Phong có phương pháp luyện công Chương nguyên. Lúc ấy trong người chàng bao nhiêu dư độc đã tan hết, công lực có lẽ khôi phục đã được hơn nửa, nếu dùng thượng thừa nội công này bồi bổ căn bản chính là rất thích đáng.

Nhưng nội công thượng thừa Cổ Bản Chương Nguyên này không thể gấp luyện được, chàng khổ luyện đến sáng hôm sau, ăn cơm xong lại luyện tiếp.

Luyện một mạch đến lúc mờ mắt ra, chàng lại thấy ánh sáng mờ nhạt dần trong căn hầm giam giữ, té ra lại thêm một ngày mới nữa.

Mạnh Hoa thử công phu của mình, đánh ra một chưởng chặt gãy một mảnh đá nhô ra trong thạch thất, chàng vui mừng cơ hồ muốn hét lớn: “Trời không phụ công khó nhọc của ta, ta đã khôi phục được công lực rồi!” Trong khi đang vui một làn gió theo khe đá nứt vi vu thổi vào, chàng chợt tỉnh buồn bã muốn rũ người. Công lực tuy đã khôi phục nhưng làm sao thoát khỏi nơi đây? Hôm nay đã là ngày khai mạc đại hội Không Động phái, chàng có thể thoát hiểm kịp thời không? Theo kinh nghiệm hai hôm nay, người đưa cơm cũng sắp tới. Không biết đại hội đã bắt đầu chưa mà đợi mãi qua giờ thường định lâu rồi mới thấy tên đưa cơm đến, hắn vừa thông lọng dây xuống vừa ai oán than thở:

- Thật là khổ sở, sao sư phụ cứ sai mãi mình làm việc này, làm sao mà cùng đồng môn tham dự cảnh náo nhiệt hôm nay? Chỉ có mình ta phải phục dịch tiểu tử này. Ta thật là đồ ngốc, sao không giả vờ quên mẹ nó cho tiểu tử nhịn đói một bữa cũng có sao?” Chiếc móc câu ở đầu sợi dây thông xuống, Mạnh Hoa đã chuẩn bị đột nhiên xuất thủ kéo mạnh sợi dây, tên nọ không ngờ chàng đã khôi phục công lực không kịp đề phòng lọt luôn xuống miệng hầm gào lớn:

- Cứu tôi với! Chàng vươn hai tay bịt lấy miệng hắn đặt hắn xuống đất rồi trầm giọng:

- Đừng sợ, ta không giết ngươi đâu.

Thực ra hầm giam này nằm dưới mật thất của Động Chân Tử không đệ tử nào được đến gần, giờ này Động Chân Tử đã ra khai hội nên dù có kêu gào đến đâu cũng không ai nghe hết.

Tên đệ tử đem cơm sau lúc hồn phi phách tán mới run lập cập mở miệng:

- Vâng, vâng tiểu nhân phụng mệnh đem cơm cho thiếu hiệp, chứ đâu có oán thù gì với thiếu hiệp... thiếu hiệp... thiếu hiệp...

Mạnh Hoa gấp muốn thoát thân, trấn an:

- Ta không giết ngươi đâu, ta hỏi một câu ngươi trả lời mau.

Tên ấy vội vàng giục:

- Vâng, xin thiếu hiệp cứ hỏi.
- Đại hội của các đồng môn người bắt đầu chưa?
- Trời vừa sáng tất cả đã tụ tập ở hội trường, các khách nhân cũng đã có mặt, nhưng tiểu nhân không biết bắt đầu chưa.
- Hội trường ở phía nào?
- Ở khoảng đất giữa Đoạn Hồn nhai và Thanh Hư quán.
- Kim Trục Lưu đại hiệp đến chưa?
- Đã đến từ chiều hôm qua.
- Còn Đan Khâu Sinh?
- Tiểu nhân không biết.

Mạnh Hoa chỉ cần biết mấy điều đó, nhưng có lẽ tên này chức phận nhỏ thấp có tra hỏi hấn cũng chẳng được gì. Thời gian khẩn cấp không tiện hỏi thêm, chàng nói:

- Được rồi. Người hãy nằm đây ngủ một giấc. Nửa ngày nữa các huyết đạo sẽ tự giải khai.

Chàng xuất thủ điểm vào các huyết đạo của hấn cho hấn ngủ say rồi cởi đạo bào của hấn.

Chàng quăng móc câu lên bám chặt tảng đá ở trên rồi bắn vọt thân mình lên. Chàng khoác đạo bào vào biến thành một tên đệ tử Không Động phái.

Thanh Hư quán vắng tanh không còn một bóng người. Chàng cứ tiến bước về phía Đoạn Hồn nhai.

Ở một khoảng đất rộng rãi các đệ tử Không Động phái và khách nhân quây quần thành từng nhóm tụ tập dưới ánh mặt trời rực rỡ. Nhìn quang cảnh có lẽ đại hội chưa bắt đầu, chàng thì triển khinh công ẩn mình sau những bụi rậm không cho ai thấy.

Bỗng có giọng nói oang oang của Động Chân Tử:

- Đại hội của tề phái môn nhân được ân chiếu cố của lưỡng vị cao tăng Thiếu Lâm phái, Lôi trưởng lão của Võ Đang phái và Kinh đại hiệp cùng các bạn hữu võ lâm quang lâm thực là vinh hạnh khôn xiết. Lần hội này của tề phái có hai việc lớn cần giải quyết. Một là tuyển chọn vị chủ tọa môn kế vị, hai là thanh lý môn hộ. Nếu không có đồng môn nào có ý kiến gì khác, xin bắt đầu đại hội.

Mạnh Hoa rối loạn trong lòng không biết nên xuất hiện ngay bây giờ vạch mặt âm mưu của Động Minh Tử và Hải Lan Sát hay là cố đợi đại hội xét xử vụ án của sư phụ chàng xong mới xuất hiện? Chàng đang tập trung theo dõi đại hội nấp sau tảng đá lớn bỗng có người vỗ vai chàng khiến chàng kinh ngạc đến run lên:

- Ai mà khinh công cao minh đến vậy? Nếu là địch nhân chắc y đã đánh vỡ tỳ bà cốt của ta mất rồi!” Chàng đang định vận công phản kích nhưng còn hơi nghi ngại thì người nọ đã ghét sát vào tai chàng:
- Đừng sợ, ta đây! Nghe bốn tiếng đó chàng đổi sợ thành mừng vì đó là giọng nói của Trương Khoái Hoạt.

Họ Trương tiếp:

- Đừng lên tiếng, cứ đi theo ta! Y kéo tay chàng đi vòng sau một nham thạch
- Đúng là người không xứng đáng làm chủ tọa môn! Âm thanh nhỏ mà sắc uyển chuyển đến lạnh người, bao nhiêu tên võ tay hoan hô hoảng hốt dừng lại.

Mọi người chú mục nhìn, thanh âm phát ra trong bọn đệ tử Không Động phái, hiển nhiên là trong môn hạ có người không phục. Tất cả khách nhân đều kinh ngạc khôn xiết, còn bọn đệ tử Không Động gương mặt nhìn nhau nhất thời mặt hếch ra như ngày như đại.

Biến cố này thực bất ngờ ra ngoài cả tưởng tượng của Động Minh Tử. Lúc này y giả vờ khiêm nhượng nói câu “đức bực đức ít” rồi sau đó coi như bác đắc dĩ nhận ngôi chủ tọa môn.

Đang ngây người bỗng câu cũ lại lặp lại lần nữa:

- Người không xứng đáng là chủ môn! Vẫn không biết ai nói ra câu ấy.

Động Minh Tử không thể ngờ trong đám môn hạ lại có tên dám công khai phản đối y làm chủ môn khiến y chẳng những lỗ hết sự tình mà còn mất mặt với tất cả quần hùng khách nhân có mặt hôm nay.

Để cứu sĩ diện, Động Minh Tử không còn cách nào hơn tâng lờ giả vờ không nghe thấy câu ấy nhớn nhớn nói tiếp:

- Ta... ta vốn không cầu giữ chức chủ môn, nhưng mong ân sư huynh...

Nói chưa dứt lời, âm thanh cũ lại cất lên:

- Sư huynh dựa vào nhau làm việc gian tà không biết hổ thẹn! Lần này không có tiếng vỗ tay hoan hô che lấp nên toàn bộ nghe rõ mồn một từng tiếng.

Động Minh Tử không thể giả vờ không nghe được nữa cả giận hét lên:

- Ai nói đó mau đứng ra đi! Câu nói “dựa vào nhau làm việc gian tà” là có ý chỉ cả Động Chân Tử. Động Chân Tử tuy có giận nhưng cũng có phần khoan ý liền bảo sư đệ:

- Sư đệ, vị bằng hữu nào đó nói là cực kỳ vô lễ, nhưng y cũng có phần chỉ trích đúng sự tương trợ tư tình của ta, chúng ta cứ theo quy củ tiến hành, không cần để ý tới mấy lời nhảm nhí đó! Động Minh Tử giận dữ đến mất khôn, y hỏi liền:

- Quy củ ra sao! Động Chân Tử cất tiếng nói lớn:

- Có ai không phục Động Minh Tử làm chủ môn xin hãy đề xuất người thứ hai để chọn lựa! Lão nghĩ rằng đa số đệ tử môn hạ không ai dám đề xuất người thứ hai nào khác nên hỏi liền ba lần quả nhiên chẳng có ai lên tiếng.

Động Minh Tử cứu vãn được chút ít sĩ diện đang định lên tiếng bồng âm thanh lúc nãy lại cất lên trước:

- Bọn bay dùng sức ép người, nào ai dám đề cử ai nữa? Động Chân Tử cười lạnh lùng la lên:

- Người này rõ ràng không phải đệ tử bản môn chắc tới đây cố ý làm loạn. Mau, hãy mau tìm ra gian tế! Thanh âm phát ra trong bọn đệ tử nhưng mỗi khi thanh âm phát ra mỗi tên đệ tử đều chú ý người bên cạnh nhưng không phát hiện ra ai là người lên tiếng. Trong đám đệ tử đâm ra hỗn loạn, tiếng nói lại cất lên:

- Ai là gian tế. Ta xem ra chính người câu kết với Thanh đình gian tế thì có! Động Minh Tử diện sắc lợt lạt vội vàng quay ra thế thủ gọi chúng đệ tử chấm dứt huyền não rồi nói:

- Chư vị ở đây đã thấy rõ ràng người nào đó tự mạo xưng đệ tử Không Động phái gây chuyện ý đồ xúi giục đệ tử bản môn làm loạn. Dụng tâm của y độc địa như thế, chư vị hiểu được những lời nhảm nhí của y ư? Đệ tử tâm phúc của y là Đại Thạch đạo nhân hòa theo:

- Đúng vậy, bất cần dụng tâm của y ra sao. Đại sự của bản môn không thể để ngoại nhân can dự. Nay toàn thể bản môn đối với người chủ môn kẻ vị không có ai dị nghị gì nữa. Bất tất phải để ý đến ngoại nhân! Bị thế bức bách, Động Chân Tử chính thức tuyên bố:

- Ta đề xuất sư đệ Động Minh Tử kế vị ta làm chủ môn nhân đời thứ hai mươi ba, nay không có dị nghị...

Vừa nói tới đó bỗng có một lão trượng tóc bạc phơ kêu lên:

- Khoan đã, ta có lời muốn nói! Chúng nhân ngạc nhiên chú mục nhìn lão trượng tóc bạc phơ kêu lên:

- Khoan đã ta có lời muốn nói! Chúng nhân ngạc nhiên chú mục nhìn lão già tóc bạc phơ chống một chiếc gậy khập khểnh đi vào hội trường.

Các khách nhân trong hội trường đa số đều không nhận ra lão trượng là ai, chỉ có trưởng lão Võ Đang phái Lôi Chân Tử và hai vị cao tăng Thiếu Lâm tự là biết. Lão trượng này là người có thân phận tối cao của Không Động phái tên Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử là sư phụ của chủ môn nhân Động Diệu chân nhân trước đây tức là sư bá của Động Chân Tử và Động Minh Tử. Năm nay Ngọc Hư Tử đã gần chín mươi tuổi, trước đây ba mươi năm khi đồ đệ là Động Diệu chân nhân mới tiếp nhận ngôi chủ môn lão từ chức “Trưởng lão” ẩn dật một mình một cốc

sau núi không đả động gì đến chuyện môn phái nữa để di dưỡng chút ngày tháng còn lại, cơ hồ chân không bước ra khỏi cốc. Bọn môn hạ chỉ có những người từ bốn năm mươi tuổi trở lên mới biết lão.

Động Chân Tử và Động Minh Tử hốt hoảng cùng thốt lên:

- Sư bá, lão nhân gia đến đây làm chi? Ngọc Hư Tử xoay một vòng trường đáp:
- Hưng phé là đại sự bản môn, ta sao lại không đến? Không hiểu vì lão đã quá già yếu hay vì tâm tình quá khích động nói vừa xong câu lão lão đảo như sắp ngã.

Đại Thạch đạo nhân vội chạy lại đỡ lão, lão quơ gây quát:

- Tránh đi, không cần bọn này giả nhân giả nghĩa! Đại Thạch đạo nhân cứ chạy đến gần, Ngọc Hư Tử xuy mắt tuy không dùng gây đánh y nhưng tay lão hơi chấn động một cái, Đại Thạch đạo nhân lão đảo lùi lại mấy bước vừa giận dữ vừa kinh dị không ngờ vị thái sư già lão này có công lực đến thế.

Ngọc Hư Tử cười nhạt:

- Bọn bay tưởng ta không đi được nữa ư? Nhưng không biết lão vì dùng sức quá độ hay vì quá tức giận người gặp hẳn xuống cước bộ khập khểnh dao động gần ngã.

Bỗng nhiên có một hán tử quần áo rách rưới đến gần thưa:

- Lão đạo trưởng, hãy chậm chậm. Xin để con đỡ lão đạo trưởng.

Y xuất thủ rất linh hoạt, người lão Ngọc Hư Tử vừa nghiêng xuống tựa hồ muốn té liền được người ấy đỡ lên nhưng lão lại chấn động nội lực một lần nữa đẩy y lùi lại sau mấy bước, y cười méo mó:

- Lão đạo trưởng, con có hảo ý giúp lão đạo trưởng, sao lại đánh con như vậy? Ngọc Hư Tử hừ một tiếng:

- Người là ai? Hán tử đáp:

- Con, con... con là... là...

Đạo Thạch đạo nhân đứng gần bên đáp thay:

- Y là tên quét dọn trong Thanh Hư quán.

Ngọc Hư Tử lại “hừ” một tiếng, không thèm hỏi nữa đứng thẳng lên đi luôn đến gần Động Chân Tử và Động Minh Tử. Chỉ cần một cái dò lúc này Ngọc Hư Tử đã biết bản lãnh siêu phàm của hán tử, quyết không phải là một “tên quét dọn” như lời Đạo Thạch đạo nhân.

Mạnh Hoa ẩn thân sau khối nham thạch trầm nghi ngờ: “Phải chăng hán tử chính là Hải Lan Sát?” trong lúc náo loạn, hán tử ấy đã lẫn đầu mất không còn thấy tầm dạng.

Động Chân Tử gắng gượng cười:

- Sư bá có gì cần chỉ thị? Ngọc Hư Tử cười:
- Nghe nói người không muốn giữ chức chương môn hôm nay hội họp đồng môn để lập chương môn mới phải không? Việc đại sự như thế vì sao không báo cáo với ta? Động Chân Tử đáp:
- Sư diệt định sau khi đã lập tân chương môn sẽ cùng tân chương môn bẩm báo với sư bá vì việc chưa xong đâu dám kinh động lão nhân gia.

Ngọc Hư Tử hỏi:

- Người làm chương môn rất tốt vì sao tự nhiên lại muốn nhường cho người khác? Động Chân Tử đáp:
- Bẩm sư bá, sư diệt năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, năm xưa sư bá sáu mươi sáu cũng đã lùi về làm trưởng lão, sư diệt cũng muốn nhường cho người ít tuổi hơn trọng trách này.

Ngọc Hư Tử mỉm cười:

- Nhường cho người ít tuổi hơn là việc cũng nên làm, thế đã chọn được ai chưa? Động Chân Tử:
- Sư diệt đề nghị tam sư đệ Động Minh Tử kế vị các đệ tử môn hạ đều đã đồng ý.

Ngọc Hư Tử đưa mắt nhìn sang chung quanh chậm rãi hỏi:

- Nghe nói Đan Khâu Sinh cũng có về, y đâu rồi? Thần sắc Động Chân Tử hoảng hốt ảm ố đáp:

- Đan Khâu Sinh, y... y...

Ngọc Hư Tử cao giọng chất vấn:

- Y ra làm sao? Đan Khâu Sinh không còn nhần nại được nữa đứng vọt dậy gọi to một tiếng:

- Sư tổ! Rồi nói tiếp:

- Chương môn sư thúc, xin tha cho đệ tử được bái kiến sư tổ.

Nên biết Đan Khâu Sinh đã bị khép vào tội “phản đồ” không có quyền đứng trong hàng ngũ các đệ tử Không Động phái nữa.

Ngọc Hư Tử khê ho một tiếng trách móc Động Chân Tử:

- À, thì ra người không cho y ra mắt ta. Y phạm tội gì? Động Chân Tử không dám không trả lời người có thân phận cao nhất môn phái vội đáp:

- Đan Khâu Sinh, người lại bái kiến trưởng lão sư bá đi rồi ta sẽ nói chuyện.

Ngọc Hư Tử đưa tay xoa đầu Đan Khâu Sinh:

- Tiểu tôn tôn, người đi xa mười tám năm không về đây, người có biết ta rất nhớ người không? Nguyên lai Đan Khâu Sinh là một đứa bé mồ côi được đồ đệ Ngọc Hư Tử là chương môn Động Diệu chân nhân đem về nuôi nấng thành nhân nên giữa sư đồ coi như cha con.

Ngọc Hư Tử cũng chăm sóc họ Đan từ bé đến lớn coi như ông cháu vậy. Ba tiếng “tiểu tôn tôn” xưa kia Ngọc Hư Tử vẫn thường âu yếm gọi Đan Khâu Sinh thành thói quen mất rồi.

Đan Khâu Sinh thốn thức:

- Xin tha tội bất hiếu cho đồ tôn, đồ tôn là thân phận bị trục xuất đâu thể trở về thăm viếng lão nhân gia được? Động Chân Tử xen vào:

- Sư bá lượng cho sư đệ nói, mười tám năm trước y...

Ngọc Hư Tử xịu mặt ngắt lời:

- Ta không tin y làm gì nên tội, ta có điểm cần hỏi đây.

Động Chân Tử không biết làm sao chỉ cung kính:

- Việc gì xin sư bá cứ cho huấn thị rồi đệ tử sẽ bẩm cáo.

Ngọc Hư Tử nói:

- Người chưa thể gọi là quá già, nhưng nếu người cáo lão nhường ngôi chương môn cho người trẻ tuổi, ta cũng tán thành.

Động Chân Tử:

- Tân chương môn đã được tuyển chọn do toàn thể bản môn đệ tử đồng ý là Động Minh Tử.

Ngọc Hư Tử tức giận:

- Ta không đồng ý sao gọi là toàn thể đồng ý? Động Chân Tử lúng túng:

- Vâng, vâng đệ tử không dám kính động lão nhân gia nên sơ xuất chưa hỏi ý kiến lão nhân gia. Sư bá đã nói như thế, dám xin hỏi sư bá chọn ai? Động Minh Tử chưa chi đã biến sắc lạnh như tiền.

Ngọc Hư Tử bình thản:

- đương nhiên ta đã chọn lựa. Người quên mất ý muốn lúc còn sinh thời của sư huynh người rồi sao? Động Chân Tử đã hiểu sư bá muốn nói gì nhưng không thể giả vờ không biết đành gượng giọng hỏi:

- Không biết sư bá định hỏi về chuyện gì? Ngọc Hư Tử đáp:

- Sư huynh người còn sinh tiền đã quyết định người kế vị chương môn là Đan Khâu Sinh, đó không phải vì sư huynh người yêu riêng đồ đệ mà vì kiến thức và võ công của Đan Khâu Sinh trong bản môn không có người thứ hai so sánh được! Lời của Ngọc Hư Tử nói ra, cả hội trường đều im phăng phắc, bọn đệ tử môn hạ nhìn nhau kinh ngạc.

Động Chân Tử có lẽ là người kinh ngạc nhất, lão không hiểu vị sư bá chín mươi tuổi này hồ đồ hay giả hồ đồ, lão nói:

- Sư bá tha thứ cho, tất cả đệ tử môn phái ở đây bất cứ ai cũng có thể được bầu lên làm chương môn chỉ trừ một người là Đan Khâu Sinh.

Ngọc Hư Tử:

- Vì sao như thế? Động Chân Tử mặt tái như tàu lá lạnh lùng đáp:

- Động Diệu sư huynh lúc sinh tiền chưa nói với sư bá về việc đồ đệ của huynh ấy phạm tội gì ư? Ngọc Hư Tử:

- Ta quá già lão, hoặc có thể quên rồi. Người mau nói cho ta nghe! Động Chân Tử:

- Mười tám năm trước, Đan Khâu Sinh đã bị trục xuất môn phái. Đó là quyết định của Động Diệu chân nhân khi còn làm chương môn nhân đó.

Ngọc Hư Tử:

- Y phạm vào tội gì? Động Minh Tử:

- Nói ra thật xấu hổ cho môn phái nhưng lão nhân gia muốn biết đệ tử không thể không nói. Đan Khâu Sinh phạm tội mưu sát đồng môn, thêm tội cướp tiền cướp sắc, sau đó bị trục xuất khỏi môn phái y vẫn chứng nào tật nấy ra mặt thù địch với bản môn. Chuyện này xin để chương môn Động Chân sư huynh kể rõ cho lão nhân gia nghe.

Ngọc Hư Tử gạt đi:

- Không cần các người phải nói rõ, ta không phải già lẫn đâu, ta đã nhớ lại tất cả rồi! Động Minh Tử biến sắc:

- Sư bá nhớ lại việc gì? Ngọc Hư Tử:

- Động Diệu nói với ta khác hẳn nói với các người.

Động Chân Tử bắt giác cũng biến sắc:

- Sư bá không nhớ lắm chứ? Không biết Động Diệu sư huynh nói với sư bá những gì? Ngọc Hư Tử ho liên hai tiếng tiếp tục nói:

- Ta còn nhớ rất rõ, các người nói Đan Khâu Sinh phạm nào là hại đồng môn, cướp tiền cướp sắc nhưng Động Diệu nói với ta hoàn toàn không có tội gì cả! Động Chân Tử:

- Thế sao sư huynh lại trục xuất học trò yêu ra khỏi môn phái? Ngọc Hư Tử:

- Sư huynh người không hề nói với ta việc trục xuất Đan Khâu Sinh ra khỏi môn phái.

Y chỉ nói Đan Khâu Sinh phải rời Không Động một thời gian để sự việc rõ ràng rồi sẽ chu toàn đại cục. Nhưng Đan Khâu Sinh là người nhện nhúc nên mới chịu như thế.

Động Minh Tử:

- Sư đệ không dám nghi ngờ lão nhân gia nhưng có lẽ Động Diệu sư huynh nói với sư bá như vậy là để tránh sự thương tâm cho sư bá nên giấu giếm tội trạng, không thể sao lại nói hồ hồ như vậy? Ngọc Hư Tử:

- Không biết sự thực thế nào nhưng ta nhớ Động Diệu nói với ta hai câu...

Tất cả im phăng phắc chờ Ngọc Hư Tử nói hai câu mà ai cũng đoán được đó là quan hệ đến vụ án của Đan Khâu Sinh. Bất luận khách mời hay đệ tử Không Động phái, không ai dám gây ra một tiếng động nhỏ. Tâm trạng của Mạnh Hoa càng khẩn trương hơn, chẳng chỉ mong Ngọc Hư Tử sau khi nói ra hai câu này có thể tiết lộ toàn bộ vụ án sư phụ chàng.

Nhưng sự việc kỳ quái càng thêm phát sinh, giữa lúc ai cũng thấy Ngọc Hư Tử mấp máy miệng định nói hai câu gì chưa thoát ra khỏi miệng, Đan Khâu Sinh bỗng nhiên xuất hiện gọi to:

- Sư tổ làm sao... làm sao thế? Vừa hỏi hết câu, Ngọc Hư Tử như một thân cây khô bị đốn gốc ngã vật xuống đất.

Đan Khâu Sinh vội vàng chạy đến đỡ sư tổ lên, chạm tay vào người Ngọc Hư Tử lạnh giá, lão sư tổ đã chết.

Động Minh Tử quát:

- Hừ, giỏi lắm, Đan Khâu Sinh, ngươi dám mưu hại sư tổ! Đan Khâu Sinh vừa sợ vừa tức:

- Chính ngươi mới là người hạ độc thủ giết chết sư tổ! Động Minh Tử cười nhạt:

- Ngọc Hư Tử trường lão chết trong tay ngươi, ta không hề đụng vào người lão. Tất cả đều nhìn thấy rõ ràng ngươi còn chối cãi ư? Đan Khâu Sinh tức tối:

- Đồ tồi! Việc gì ta phải mưu sát sư tổ? Chỉ có ngươi sợ sư tổ nói ra điều bất lợi cho ngươi mới hạ thủ trước! Động Minh Tử rút xoẹt trường kiếm hô lớn:

- Tất cả đều nghe thấy rõ rồi, không thể không giết chết tên phản đồ cuồng vọng này được.

Đan Khâu Sinh:

- Đó là người vu hãm ta. Người ám hại sư tổ còn muốn làm tổn thương di thể của người nữa sao? Ta không sợ người đâu nhưng cho ta an táng xong sư tổ rồi ngươi muốn gì ta xin thù tiếp! Động Minh Tử khuyên giải:

- Được, trước tiên chúng ta phải truy cứu nguyên nhân cái chết của sư bá đã! Lão liền đứng dậy tiến đến đưa tay xem xét thi thể Ngọc Hư Tử rồi nói:

- Trong thân thể không có một vết thương, cũng không có dấu vết trúng độc. Ngọc Hư Tử sư bá tuổi đã chín mươi, khí lực suy nhược nên khi tâm trạng quá khích động đột nhiên táng mạng, có thể như thế chăng? Đan Khâu Sinh:

- Tuy sư tổ tuổi cao nhưng vừa mới đi đứng khang kiện, đâu có thể nói chết dễ dàng như thế được? Động Minh Tử:

- Được, ngươi muốn truy cứu nguyên nhân cứ việc truy cứu đi! Nên biết tuy Động Minh Tử là địa vị sư thúc nhưng y thừa biết về võ công bản lãnh y không thể nào bằng sư diệt Đan Khâu Sinh nên tự tính toán thâm: “Nếu nguyên nhân cái chết của sư bá không tìm ra ta càng có dịp tăng thêm Đan Khâu Sinh một tội nữa, cứ đội tội danh đã định ta sẽ danh chính ngôn thuận xử trí!”

-oOo-

13. Cái Án Đan Khâu Sinh

- May mà trong các tân khách có mặt đệ nhất thần y Diệp Ẩn Tiều và đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu. Xin mời nhị vị đến giúp chúng ta tra cứu nguyên nhân cái chết của sư bá chúng tôi! Diệp Ẩn Tiều và Kim Trục Lưu được mời đích danh vội vàng tiến tới bên tử thi Ngọc Hư Tử xem xét. Diệp Ẩn Tiều nói trước:

- Không phải chết vì trúng độc. Kỳ kinh bát mạch bị chấn động bởi chưởng pháp mà chết, không thuộc về y khoa. Xin mời Kim đại hiệp cho ý kiến.

Ý đã rõ ràng, nguyên nhân cái chết Ngọc Hư Tử là bị loại võ công cực cao thâm đả thương, không thuộc phạm vi chẩn đoán của y học.

Kim Trục Lưu xem xét rất cẩn thận rồi chậm rãi nói với Động Chân Tử:

- Xin chưởng môn đừng thương tâm thái quá, cứ theo ta thấy Ngọc Hư trưởng lão của quý phái đúng là bị người ám toán mà chết.

Động Chân Tử vốn cũng đã đoán được một phần, nay nghe chính miệng Kim Trục Lưu nói ra cũng giả vờ kinh sợ:

- Người nào nỡ ám toán sư bá của ta, Kim đại hiệp có nhận ra y dùng pháp môn gì không? Kim Trục Lưu đáp:

- Đây là một loại chưởng lực cực kỳ độc hại, tựa hồ là của Quan ngoại Trường Bạch Sơn phái, chấn thương kỳ quan bát mạch gọi là công phu Thất Sát Chưởng.

Lời Kim Trục Lưu vừa dứt, toàn thể hội trường chấn động, nhưng cũng chứng minh được hung thủ không phải là người thuộc Không Động phái, cả Động Minh Tử và Đan Khâu Sinh đều khỏi bị hiềm nghi.

Tuy vậy Động Minh Tử kinh hoảng thâm vì khả năng võ học uyên thâm của Kim Trục Lưu, chỉ cần nhìn sơ vết thương đã nói được nguyên nhân cái chết, nhưng lão vẫn trấn an: “Bất quá y chỉ biết được là do Thất Sát Chưởng, thiết tưởng không thể hoài nghi ta có quan hệ với hung thủ”, lão giả vờ bi thiết rơm rớm lệ:

- Thế này là hung thủ quá ngông cuồng, dám giữa đại hội bản phái ám toán sư bá trưởng lão, từ khi khai phái, Không Động chưa hề bị cái nhục thế này. Nhục này không rửa, thù này không báo, thế không làm người! Động Chân Tử lấy địa vị chưởng môn hiện tại nói:

- Thù này đương nhiên phải báo. Bất quá trong nhất thời không dễ tra cứu ra hung thủ.

Đại hội hôm nay theo ý ta cứ tiến hành tiếp tục.

Đan Khâu Sinh cố áp chế bi thương, nhớ lại tình hình lúc Ngọc Hư Tử mới bước vào hội trường, bèn nói:

- Đại hội vẫn tiếp tục nhưng việc tra cứu hung thủ cũng không thể trì hoãn. Theo ta thấy, kẻ đáng nghi nhất là tên gọi là “quét dọn” trong Thanh Hư quán lúc nãy! Kim Trục Lưu gật đầu:

- Ta cũng đã thấy võ công trác tuyệt của tên này ngay từ đầu nhưng không ngờ nội công của y lại thâm hậu đến thế, do đó không kịp cảnh giác Ngọc Hư Tử lão tiên bối! Động Minh Tử không thể không đồng ý với lời Đan Khâu Sinh, liền nói:

- Được, bảo Đại Thạch đi tìm hung thủ lại đây! Đan Khâu Sinh:

- Xin chưởng môn cho phép đệ tử giúp sức việc này một tay.

Động Minh Tử lạnh lùng:

- Trưởng lão tuy có che chở cho người nhưng hiện nay người chưa phải là người Không Động phái, chuyện báo thù của bản môn không cần người tham dự! Động Chân Tử:

- Đúng vậy, Đan Khâu Sinh, cái án của người chưa kết thúc, người không được đi đâu.

Đại Thạch sư diệt, hãy chọn mười tên đệ tử cao cường nhất cùng người phụ trách truy tìm hung thủ. Đi mau đi! Kim Trục Lưu dư biết dù có mười tên cao thủ nhất Không Động phái vẫn không đáng là đối thủ của kẻ đánh Thất Sát Chưởng, nhưng vì là vị trí tân khách nên không tiện can dự.

Ngọc Hư Tử bị người ám toán đến chết ngay tức khắc khiến các anh hùng có mặt huyền não bàn tán kinh nghi bất định, nên biết Ngọc Hư Tử tuy niên kỷ đã cao nhưng nội công tinh thuần ai cũng dư biết. Ai là người có đủ bản lĩnh cực cao đả thương lão mà lão không biết, việc này khiến thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu cũng phải kinh sợ.

Đúng, hiện nay người bị nghi ngờ nhiều nhất là tên gọi là “quét dọn Thanh Hư quán”, nhưng tên ấy là ai? Trong hội trường chỉ có hai người biết hung thủ là ai. Kim Trục Lưu chỉ nhận ra vết thương là do Thất Sát Chưởng nhưng không thể nào nhận ra được hung thủ chính là thống lĩnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát.

Mạnh Hoa cũng rất trù trừ, không biết có nên xuất đầu lộ diện nói rõ tên hung thủ hay không, bỗng bên tai chàng có tiếng nói:

- Thời cơ chưa đến, đừng có dả thảo kinh xà! Tiếng nói ấy là của Trương Khoái Hoạt. Họ Trương dùng Truyền Âm Nhập Mật, biến tiếng nói thành một luồng âm thanh đâm thẳng vào tai chàng, dù cho có người đứng kế cận cũng không thể nghe được.

Chàng chợt tỉnh ngộ: “Đúng, ta tuy biết hung thủ là Hải Lan Sát, nhưng trước khi bắt được hắn ta muốn phá bỏ âm mưu của bọn hắn ta phải có chứng cứ, nếu không sẽ bị Động Minh Tử phản kien”.

Trương Khoái Hoạt thân ảnh quả như con rồng, chàng vừa nghe tiếng vội quay đầu lại đã không thấy hình bóng đâu nữa! “Trương thúc thúc đã dặn ta như vậy chắc đã có kế hoạch gì đây?” Chàng có hơi yên tâm nhưng có điểm chàng vẫn chưa hiểu nổi: “Khi Ngọc Hư Tử vừa bị ám toán, trước khi chết có một thời gian ngắn, khó có thể nói trưởng lão không biết mình bị ám toán, vì cứ như võ công của trưởng lão thì không thể không biết. Nếu đã biết, tại sao trước khi chết, trưởng lão vì sao không nói ra mau điều mình biết?” Mạnh Hoa đoán không sai, người ám toán Ngọc Hư Tử chính là Hải Lan Sát.

Nguyên Hải Lan Sát đã luyện Thất Sát Chưởng đến chỗ huyền vi huyền ảo, chưởng lực của hắn đạt tới độ âm nhu cực độc, người mới bị trúng chưởng của hắn không hề có cảm giác nó lợi hại nhưng hậu quả nghiêm trọng đột nhiên phát tác sau đó. Không phải Ngọc Hư Tử không biết nhưng vì lão tự thị thái quá nên tưởng mình có bị một chút nội thương không có gì đáng nói, lão định cứ nói điều quan trọng ra trước rồi sau đó tra cứu tên “quét dọn” kia là ai cũng còn kịp. Ai ngờ chính lúc lão định nói câu cốt tử Thất Sát Chưởng đột nhiên phát tác! Sau một lúc hỗn loạn, bọn đệ tử Không Động đem thi thể Ngọc Hư Tử quàn trong Thanh Hư quán. Đại Thạch đạo nhân cũng đã trở về Chương báo rằng không tìm thấy tên “quét dọn” và xin chuẩn bị lên trên núi tiếp tục tìm kiếm.

Động Chân Tử nói vài lời thương tiếc bi phần rồi tuyên bố đại hội tiếp tục tiến hành.

Trong hội trường đã bắt đầu trở lại yên tĩnh, bỗng một thanh âm cổ quái lại cất lên:

- Động Minh Tử, ngươi vẫn cho rằng toàn thể Không Động phái đều ủng hộ ngươi ư? Tử thi Ngọc Hư Tử tiền bối chưa lạnh, lời nói của tiền bối ai cũng đều nghe, tiền bối là trưởng lão của bản phái chứ có phải là ngoại nhân đâu? Ngọc Hư Tử chết rồi, Động Chân Tử và Động Minh Tử cứ tưởng chuyện đề cử Đan Khâu Sinh cũng lui luôn vào quá khứ, không ngờ lại có người khơi dậy khiến chúng hết sức lo lắng. Riêng Động Chân Tử tâm trạng lại thay đổi đột ngột, lão hoàn toàn không muốn Đan Khâu Sinh được kế vị chưởng môn nhưng vẫn chưa phải hoàn toàn muốn nhường ngôi vị cho Động Minh Tử vì Động Minh Tử chính là người thúc ép, lão phải bắt đắ dĩ nhường ngôi mà thôi. Lão nghĩ bụng: “Cơ hội này thật khó gặp, ta có thể lợi dụng khiến y mất mặt không dám nhận ngôi vị chưởng môn nữa, đồng thời chứng minh y không có uy tín bằng ta”. Liền làm ra vẻ mặt công chính, chậm rãi nói:

- Sư đệ, ngươi có ý gì không? Động Minh Tử về thương tiếc trưởng lão bản môn không nói lên lời, im lặng một Chương, áp ứng:

- Chúng ta nên tôn trọng ý kiến Ngọc Hư Tử trưởng lão, bắt quá... bắt quá... lão nhân tuổi... tuổi đã quá ư già cả...

Lão định nói: “nên quá hàm hồ” nhưng chưa dám nói hết.

Kim Trục Lưu xen vào:

- Ta là người ngoài đương nhiên không tiện can dự chuyện phế lập của quý phái, ta xin lấy tư cách một người bàng quan đề nghị vì khi Ngọc Hư Tử lâm tử, thần trí rất sáng suốt! Động Minh Tử:

- Kim đại hiệp chưa biết Ngọc Hư sư bá của chúng ta rất yêu tên đồ tôn ấy. Ta không dám nói trưởng lão là hồ đồ, nhưng một người già thường có lòng yêu riêng mù quáng là chuyện thường. Đại hội hôm nay của bản môn phái, việc quan trọng là thanh lý môn hộ và người đáng bị thanh lý chính là tên phản đồ Đan Khâu Sinh! Trưởng lão Võ Đang phái Lôi Chấn Tử là người tính tình cương trực cất tiếng như chuông ngân:

- Thanh lý môn hộ là chuyện của bản môn chư vị. Cứ theo quy củ võ lâm, vụ án này còn có nhiều chỗ khả nghi, người bị án không chịu tự biện bạch, người ngoài cũng có thể nói vài lời công đạo được chứ. Nếu không thể chư vị mời chúng ta đến đây làm chi? Động Minh Tử cười mỉa:

- Đợi khi bắt đầu xét cái án Đan Khâu Sinh, chúng ta đương nhiên sẽ mời lão nhân gia cho ý kiến! Ý nói hiện nay bản môn đang tuyển chọn bản phái chương môn nên chưa cần tới ý kiến của người ngoài.

Lôi Chân Tử hừ một tiếng:

- Ta xem ra hai việc này có liên hệ khăng khít với nhau? Về mặt Động Chân Tử ra về công chính hỏi:

- Kim đại hiệp có ý kiến gì không? Xin mời cho biết! Kim Trục Lưu nói:

- Ta không dám, nhưng chư vị đã hỏi, ta xin có ý kiến, xin quý chương môn suy nghĩ xem có nên thực hành hay không? Động Chân Tử:

- Xin Kim đại hiệp cứ nói.

Kim Trục Lưu chậm rãi:

- Theo ta thấy thứ tự đại hội dễ bị đảo ngược! Động Chân Tử:

- Thứ tự nào bị đảo ngược? Kim Trục Lưu:

- Đại hội đồng môn quý phái nguyên là định tuyển chọn chương môn, sau đó mới thanh lý môn hộ, phải chăng? Động Chân Tử:

- Đúng vậy.

Kim Trục Lưu:

- Theo ý của ta nên đảo lộn hai chuyện ấy lại thì tốt hơn.

Ý này trước đây cũng là của Ngọc Hư Tử, nay được Kim Trục Lưu lặp lại, địa vị là hiện tại chương môn không thể chối từ vì hợp lý hợp tình, lão đành đáp:

- Như vậy cũng được. Động Minh sư đệ nghĩ sao? Động Minh Tử không biết sao hơn, đành ứng thanh:

- Sư huynh đã nói được, tiểu đệ đâu dám có ý khác? Trong bụng nghĩ thầm: “Thanh lý môn hộ trước cũng tốt vì Đan Khâu Sinh không thể thoát tội được. Đợi y bị khẳng định là phản đồ ta đâu còn sợ y tranh đoạt chương môn vị của ta nữa?” Nghị trình đảo lộn thứ tự xem ra tưởng là việc nhỏ, sự thực rất ư quan trọng.

Lúc ấy Động Chân Tử nhân danh chương môn nhân tuyên bố thanh lý môn hộ:

- Hiện tại ta hãy tra xét cái án Đan Khâu Sinh, nói thí dụ nếu y vô tội, y có thể trở về bản môn làm một trong những người ứng cử chức chương môn. Còn nếu tội danh đã định, y phải tiếp tục nhận sự nghiêm phạt. Đan Khâu Sinh, ngươi có dị nghị gì không? Đan Khâu Sinh đáp:

- Ngồi vị chương môn nhân ta quyết không dám tranh, chỉ mong cái án này được xử công bình là đủ rồi! Động Chân Tử:

- Ta thân là chương môn, tự nhiên không thể phụ lòng đồng môn giao thác, công trình xử lý, quyết không thiên vị, nói như vậy là ngươi không dị nghị gì chứ? Đan Khâu Sinh đáp “Vâng” một tiếng. Động Chân Tử tiếp:

- Tốt! Động Minh sư đệ, hãy đảm nhiệm việc công bố tội trạng của Đan Khâu Sinh! Động Minh Tử ra về uể oải đứng lên, thở một hơi dài rồi mới từ từ nói:

- Nói đến cái án này thực là đáng thẹn cho Không Động phái. Nhưng sự đã như thế, ta không thể giấu việc xấu xa của nhà mình. Ta nói ra cái án này, xin chư vị đồng môn lấy công bình quyết đoán, cũng xin các vị võ lâm danh vọng có mặt tại đây đem công tâm phán đoán xem chúng ta có miễn cưỡng ghép tội đại nghịch bất đạo cho Đan Khâu Sinh hay không? Mười tám năm trước, đệ tử bản phái là Hà Lạc đến Mê Chi đón dâu là con gái Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh. Đường xa diệu vợi, Hà Lạc mới rủ Đan Khâu Sinh cùng đi với mình cho có bạn. Không ngờ Đan Khâu Sinh thấy sắc đẹp động tà tâm, mưu hại bạn đồng môn. Chương môn tiên nhiệm là Động Diệu chân nhân tức giận đuổi y ra khỏi môn phái, nhưng y vẫn chưa biết hối cải, sau đó thường coi đệ tử bản môn như cừu thù, đã từng giết chết bản môn trưởng bối...

Động Minh Tử thuật lại các tội lỗi của Đan Khâu Sinh, đưa ra các chứng cứ rất rõ ràng.

Các thứ gọi là chứng cứ này Mạnh Hoa đã từng biết qua bức thư Động Chân Tử gửi Đường Kính Thiên nên không lấy làm lạ.

Nghe xong vụ án Đan Khâu Sinh, khắp anh hùng võ lâm có mặt đều kinh hãi, nhiều người không tin nổi Đan Khâu Sinh lại có thể có hành vi đê tiện đến thế nhưng cũng có nhiều người cho rằng chứng cứ đã xác thực.

Khi mọi người còn đang xì xào bàn tán, Động Chân Tử hỏi:

- Đan Khâu Sinh, ngươi có muốn nói gì không? Đan Khâu Sinh ngẩng cao đầu ngang nhiên đáp:

- Ta không có tội.

Động Chân Tử mỉm cười:

- Được, ngươi không nhận tội thì cứ phản biện đi! Đan Khâu Sinh nói như chém đinh chặt sắt bốn chữ:

- Ta không phản biện! Động Chân Tử lạnh lùng:

- Động Minh Tử nếu hoàn toàn vu khống cho ngươi, ngươi không chịu phản bác nghĩa là đương nhiên nhận tội! Kim Trục Lưu xen vào:

- Ta nghe vụ án này có nhiều điểm khả nghi, không biết quý phái có dung cho ta là ngoại nhân được hỏi vài câu chẳng? Thanh lý môn hộ là một đại sự, nếu trong vụ án còn có điểm nghi ngờ, các võ lâm anh hùng được mời đến chủ trì công đạo có quyền tra vấn, một là hợp với quy củ võ lâm, hai là Động Chân Tử không thể không tôn trọng địa vị Kim Trục Lưu trong giới võ lâm. Vì vậy dù trong lòng không thích thú gì cũng đành mỉm cười:

- Xin Kim đại hiệp cứ hỏi.

Kim Trục Lưu:

- Đan Khâu Sinh mưu hại đồng môn có ai mục kích tận mắt không? Động Minh Tử:

- Có hai tên bộc nhân nhà họ Mâu mục kích tận mắt.

Kim Trục Lưu:

- Hai tên bộc nhân ấy đâu? Động Minh Tử:

- Chúng đã chết rồi. Nhưng ta với sư huynh Động Huyền Tử đã gặp chúng trước khi chết và tận tai nghe rõ lời chúng kể lại. Khi còn sống, Động Huyền Tử sư huynh ta cũng sợ lời nói không có bằng cứ nên bắt chúng cung khai viết ra giấy giao cho sư huynh chúng môn giữ trong hồ sơ án. Tờ cung khai ấy cũng có ở đây, Kim đại hiệp có cần xem không? Kim Trục Lưu:

- Không cần. Ta cần nhân chứng là người thực.

Động Minh Tử:

- Rất tiếc sư huynh Động Huyền Tử của ta bốn năm trước cũng đã chết. Sư huynh chính bị Đan Khâu Sinh giết chết đó! Kim Trục Lưu:

- Cứ theo ta biết, lệnh sư huynh Động Huyền Tử không phải chết dưới kiếm của Đan Khâu Sinh, việc này để sau hãy nói. Bây giờ trở lại việc đạo huynh đổ cho Đan Khâu Sinh mưu sát đồng môn, nhân chứng toàn bộ đã chết hết, có ai biết được cung khai ấy là thật hay giả? Không thể lấy đó làm bằng cứ được! Rõ ràng trong ý có nghi ngờ Động Huyền Tử có thể giả tạo tờ cung khai.

Động Minh Tử:

- Được, cứ cho tờ cung khai này không đủ làm bằng nhưng việc Hà Lạc bị hại rõ ràng là có thật. Trên đường về cùng Hà Lạc có phải Đan Khâu Sinh đứng là người khả nghi nhất hay không? Kim Trục Lưu khẽ gật đầu:

- Đúng, nhưng chỉ là khả nghi thôi thì có thể lấy khả nghi mà định tội được ư? Động Chân Tử nhân danh chúng môn nói:

- Không sai, chỉ cần cứ vào khả nghi không thể định tội. Nhưng có khả nghi mà không chịu phản biện làm sao cho hết khả nghi? Bàn qua định lại, tối hậu cũng cần Đan Khâu Sinh chính miệng nói ra sự thực.

Đan Khâu Sinh nói:

- Sự thực của ta, sự tố biết là ta vô tội.

Động Minh Tử cười nhạt:

- Đúng, Ngọc Hư Tử có nhận là người vô tội nhưng rất tiếc là lão nhân gia không đưa ra chứng cứ nào đủ để gỡ tội cho người cả.

Động Chân Tử nghiêm giọng:

- Đúng là lão nhân gia là một vị trưởng lão tài cao đức rộng, ý kiến của trưởng lão cho chúng ta tôn trọng, nhưng việc thanh lý môn hộ là trọng đại, chúng ta không thể chỉ dựa vào một lời nói vu vơ của trưởng lão mà có thể kết thúc vụ án. Do đó người phải chính mình phân biện.

Đan Khâu Sinh:

- Mười tám năm trước ta đã nói hết sự thực với cố sư phụ của ta và ta đã phát thệ trừ sư phụ ra ta không nói với bất cứ ai nữa cả, nhưng ta không tin trong bọn người không có người biết chân tướng.

Động Chân Tử hơi có ngượng không dám làm ngược hẳn lương tâm, giả vờ tỏ vẻ cả giận:

- Ta chưa vội định tội danh người, người lại trách cứ ngược lại chúng ta. Hừ, người nói vậy là có ý gì? Có phải người cho ta làm chứng môn mà xử sự bất công, cố ý hãm hại người không? Đan Khâu Sinh đối với chứng môn cũng có chút ít tôn trọng, đồng thời cũng còn chút ít ảo tưởng nên hạ giọng đáp:

- Đệ tử không dám, nếu chứng môn thực không biết chân tướng, đệ tử không còn gì để nói nữa.

Động Minh Tử:

- Ta không biết, ta chỉ biết chính sư phụ người trực xuất người ra khỏi môn phái.

Kim Trục Lưu xen vào:

- Xin cho ta hỏi thêm vài câu, ta phát hiện trong đoạn này có điểm đáng nghi. Nếu Đan Khâu Sinh thực sự phạm tội mưu hại đồng môn, sư phụ của y sao lại chỉ trực xuất y ra khỏi môn phái? Ngọc Hư tiên bối vừa mới nói một câu chắc chữ vị đều nghe rõ: “Tiền bối nói rằng tiền nhiệm chứng môn nói với tiền bối rằng muốn bảo toàn đại cục không thể không để ả đồ tạm thời chịu lừa núi Không Động. Tuy chứng môn cũ không nói rõ nguyên ủy nhưng cứ theo ngữ khí thì chắc chữ vị cũng thấy hình như Đan Khâu Sinh bị oan uổng nên không chịu phân biện. Hoặc là trong sự vụ có chỗ khó nói chăng?” Lời của Kim Trục Lưu có vẻ hợp tình hợp lý, trong các anh hùng võ lâm không ít người kín đáo gặt đầu, thậm chí đến bọn đệ tử Không Động phái có nhiều người dám ra bắt đầu nghi ngờ.

Động Minh Tử cảm giác có bất lợi, vội vàng nói:

- Ta không dám nói Động Diệu sư huynh thiên vị, nhưng Đan Khâu Sinh với sư huynh ta tiếng là thầy trò, tình không khác gì cha con, trong tình yêu dấu có thể có nhân nhượng.

Nói xong, lão quay đầu lại nói với Động Chân Tử:

- Tóm lại, tiểu đệ cho rằng ta không nên kết luận hàm hồ, chúng ta biết nói thế nào về hai cái chết của sư huynh Động Huyền Tử và sư đệ Hà Lạc? Động Chân Tử lộ vẻ băn khoăn một lúc rồi nói:

- Đan Khâu Sinh, ta không biết người có điều gì khó nói nhưng nhân danh thân phận chứng môn nhân ta phải lấy công đạo ra xét xử. Nếu người không tự phân biện, ta chỉ có thể quyết định tội danh cho người! Động Minh Tử cười nhạt:

- Có gì mà khó nói? Y đã biết chứng cứ xác thực nên không thể phân biện đó thôi! Trong lúc Động Minh Tử cười lạnh lùng, Đan Khâu Sinh đột nhiên biến sắc mặt dương lông mày lên tựa hồ muốn nói gì đó nhưng chỉ trong một chớp mắt sắc mặt lại trầm hẳn xuống, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Kim Trục Lưu nói:

- Đan Khâu huynh, huynh có gì e dè mà không chịu nói ra sự thực giữa chúng anh hùng? Nếu muốn, huynh chỉ cần nói với ta hoặc trưởng lão Võ Đang hoặc nhị vị cao tăng Thiếu Lâm phái rồi chúng ta thưa lại với chương môn nhân Không Động cũng được! Đề nghị của Kim Trục Lưu rất hợp tình hợp lý, không ngờ Đan Khâu Sinh vẫn lắc đầu thờ dãi:

- Ta từng thề trước mặt tiên sư, không nói cho một ai nghe sự thực, ta không thể bội thề! Động Minh Tử thờ phào nhẹ nhõm:

- Rõ ràng là lời chối tội! Lão làm ta vẻ đạo mạo an nhiên nhưng không giấu được nét vui mừng. Kim Trục Lưu nhìn thần sắc lão càng thêm nghi ngại, nhưng khổ vì không có cách gì thay Đan Khâu Sinh phân biện.

Động Chân Tử nói:

- Được, người đã không chịu phân biện, ta đành phải lấy công minh ra tuyên bố! Trong lúc ấy, Mạnh Hoa lại càng gấp gáp, trong bụng nghĩ thầm: “Ta quyết không để tam sư phụ ta bị chúng hãm hại”, chàng đang định xuất hiện bỗng nghe Trương Khoái Hoạt nói bên tai:

- Thiếu hiệp có thể ra được rồi, hãy nói đến âm mưu của Hải Lan Sát trước! Lúc ấy Động Chân Tử đang sửa soạn tuyên phán, bỗng có tiếng kêu lớn:

- Hãy khoan! Bên ngoài có bóng người phi thân vọt vào.

Người ấy là Ân Cừ Thế, nhị sư phụ của chàng.

Ân Cừ Thế vừa xuất hiện, Động Chân và Động Minh đã đoán biết ý định, nhưng Động Chân Tử thân phận là chương môn một môn phái, không thể không giữ lễ mạo, dần giọng hỏi:

- Ân đại hiệp có gì chỉ giáo? Ân Cừ Thế chậm rãi đáp:

- Chỉ giáo thì không dám. Ta chỉ xin quý chương môn sau khi nghe một lời của ta rồi hãy tuyên phán tội danh Đan Khâu Sinh.

Động Chân Tử thấp thỏm hỏi:

- Không biết Ân đại hiệp có lời gì muốn nói? Ân Cừ Thế to giọng nói:

- Ta đến làm chứng cho Đan Khâu Sinh. Đạo trưởng Động Minh của quý phái vừa vu cáo cho Đan Khâu Sinh trong đó có một việc oan uổng! Động Chân Tử:

- Việc gì oan uổng? Ân Cừ Thế đáp:

- Động Huyền Tử của quý phái là do ta giết chết, chư vị đổ hết tội lên đầu Đan Khâu Sinh, bắt ý chịu oan cho ta sao? Chuyện Động Huyền Tử chết dưới kiếm của Ân Cừ Thế trong Không Động phái không phải là không có người biết, nhưng lần này do chính Ân Cừ Thế tự nhận không khỏi tạo nên một luồng xao động. Đại đệ tử của Động Huyền Tử là Đại Cốc đạo nhân bị phần quát lên:

- Té ra sư phụ của ta bị người giết chết, thù này không thể không báo! Động Chân Tử rũ lông mày xuống, nói:

- Đại Cốc, người hãy đứng yên nghe ta hỏi Ân tiên sinh đã. Ân tiên sinh, xin hỏi vì sao tiên sinh giết sư đệ của ta? Lão muốn giữ phong độ tông sư một môn phái, không dám che chở đồng môn nên giả vờ cứ theo quy củ vô lâm hỏi cho ra lẽ thị phi. Nhưng lời của lão rất khách khí, đối xứng hô từ “đại hiệp” thành “tiên sinh”.

Ân Cừ Thế ung dung đáp:

- Ngày ấy lệnh sư đệ cùng tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh tìm đến Thạch Lâm, cứ thuyết thì Dương Kế Mạnh muốn đoạt lại Thạch Lâm nên mời lệnh sư đệ giúp sức, vừa lúc ta đang có mặt ở đó.

Động Chân Tử hỏi:

- Tệ sư đệ không nói rõ là để thanh lý môn hộ ư? Ân Cừ Thế:

- Ta chỉ nghe ý nói muốn bắt Đan Khâu Sinh Chương sơn. Bốn chữ “thanh lý môn hộ” không hề nghe.

Bất trở về núi có thể là để thanh lý môn hộ, nhưng ý của hai từ này khác nhau. Nên biết thanh lý môn hộ là do đại hội lần này quyết định, bốn năm trước Động Huyền Tử không hề dùng bốn chữ đó.

Động Chân Tử nói tiếp:

- Động Huyền Tử là sư thúc của Đan Khâu Sinh, nếu tiên sinh đã biết ý muốn bắt Đan Khâu Sinh trở về núi sao tiên sinh lại can thiệp vào chuyện của bản phái? Ân Cừ Thế thản nhiên:

- Ta chỉ biết Đan Khâu Sinh đã bị trục xuất khỏi môn phái, Động Huyền Tử đâu có thể xưng là sư thúc được nữa. Ta cũng không biết Đan Khâu Sinh phạm lỗi gì với quý phái, chỉ căn cứ vào tình hình lúc ấy mà xét thì Đan Khâu Sinh là người bạn tốt của ta, ta đâu thể để y bị tà phái yêu nhân áp bức? Đại Cốc đạo nhân tức giận:

- Cái gì, người dám nói sư phụ ta là tà phái yêu nhân? Ân Cừ Thế:

- Người nghe không rõ rồi, ta nói tà phái yêu nhân là nói Dương Kế Mạnh, sư phụ của người chỉ là bằng hữu của tà phái yêu nhân mời đến, người đã rõ chưa? Tên tuổi ác nhân của Dương Kế Mạnh trong giới giang hồ ai cũng công nhận đáng gọi là “tà phái yêu nhân”, Đại Cốc đạo nhân tuy bất mãn vì sư phụ cũng bị gộp vào nhưng cứng họng không biết nói sao.

Ân Cừ Thế nói tiếp:

- Đan Khâu Sinh vì tránh né tình cũ với sư môn, không dám động thủ cùng Động Huyền Tử nên giao đấu với Dương Kế Mạnh, ta đành phải thay y đối địch với lệnh sư đệ. Lần ấy ta và Đan Khâu Sinh cơ hồ bị trọng thương gần chết, Động Huyền Tử bắt hạnh bị ta giết chết, nay ai muốn báo thù cho y, ta quyết không chối trách nhiệm, xin được thù tiếp. Nhưng ta xin hỏi ngược lại một câu, nếu ngày ấy ta bị người ta giết chết thì ai là người nhận ra sự thực? Ân Cừ Thế ngang nhiên bàn luận, bác mọi lời lẽ Động Chân Tử. Địa vị chuông môn như Động Chân Tử lấy làm ngượng nghịu. Nên biết Động Huyền Tử tìm bắt phản đồ về núi là điều dễ hiểu, nhưng lại liên kết với tên ác nhân tà độc Dương Kế Mạnh thì không thể biện minh được, huống gì Không Động phái lại mượn người ngoài trợ lực thanh lý môn hộ mà người ngoài này lại là tên ma đầu bị mọi người khinh bỉ thì còn gì là danh dự Không Động phái? Động Chân Tử sợ càng nói càng thêm xấu, bèn tìm lời lấp liếm:

- Sư đệ Động Huyền Tử bỏ mạng tại Thạch Lâm đương thời tề phái không có ai ở đó nên lời của Ân tiên sinh vừa nói xin để tồn nghi. Bất quá dù Đan Khâu Sinh không phạm tội giết cự sư thúc cũng chỉ giảm bớt được một tội thôi, không thể tin vào đó cho rằng toàn bộ đề án của Động Minh Tử đều là vu cáo bịa đặt được. Y đã không chịu phân biện, ta bắt buộc phải dùng biện pháp trừng phạt y.

Ân Cừ Thế lạnh lùng đáp:

- Đề cử một việc có thể khái quát tất cả các việc khác. Bất quá Đan Khâu Sinh không chịu tự mình phân biện, biết đâu tất cả tội danh của y cũng giống như chư vị vu cáo về cái chết của Động Huyền Tử là một sự lầm lẫn? Đại Cốc đạo nhân tức giận hét lên:

- Ân Cừ Thế! Người là hung thủ giết chết sư phụ ta, chúng ta chưa tính sổ cùng người, người còn biện hộ cho Đan Khâu Sinh nữa ư? Ân Cừ Thế lạnh nhạt:

- Ta đã nói rồi, ta không chối trách nhiệm giết Động Huyền Tử của quý phái, ta vẫn đứng ở đây chờ chư vị tính sổ! Nhưng chư vị đổ oan uống cho Đan Khâu Sinh, ta nhất định phải biện hộ.

Động Chân Tử vội quát:

- Đại Cốc, người đứng nói lời thôi, hai sự việc này không cần gộp lại làm một! Rồi hỏi tiếp:

- Ân tiên sinh nói cái gì là đề cử một việc có thể khái quát tất cả việc khác? Câu này nghe không thông chút nào, theo ý kiến của ta, chúng ta có quyền theo việc luận việc cho mình bạch từng việc! Võ Đang phái trưởng lão Lôi Chân Tử đứng ra:

- Cái án của Đan Khâu Sinh chân tướng ra sao ta không biết không dám nói, nhưng về cái chết của Động Huyền Tử ở Thạch Lâm đến nay đã rõ, ta muốn nói vài lời công bình về chuyện này.

Động Chân Tử:

- Xin mời Lôi lão tiên bối.

Lôi Chấn Tử:

- Theo sở kiến, chuyện này chỉ đáng coi là chuyện đại bất hạnh, không nên trách một mình Ân Cửu Thế. Theo việc luận việc, xét về quy củ võ lâm tối đa nên xếp vào loại cừu oán cá nhân.

Nếu là cừu oán các nhân thì không liên can gì đến môn phái, nếu đã phán định như vậy bất cứ cá nhân nào của Không Động phái cũng có thể báo cừu Ân Cửu Thế, nhưng tính chất vẫn thuộc về cá nhân báo cừu, hoàn toàn khác hẳn cái án Đan Khâu Sinh đang bị Không Động phái biến thành kẻ địch toàn môn phái. Hai phạm vi này hoàn toàn khác nhau và đối với Động Chân Tử là bất lợi cho Đan Khâu Sinh, lão đạo ra về đồng ý, chính thức tuyên bố cái chết của Động Huyền Tử không còn liên quan gì tới Đan Khâu Sinh:

- Đan Khâu Sinh, tội danh của ngươi coi như giảm thiểu, nhưng ngươi không chịu phân biện thì những tội còn lại coi như ngươi đã nhận. Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có chịu phân biện hay không? Đan Khâu Sinh quả quyết:

- Ta đã nói rồi, trừ khi sư phụ ta sống lại, ta không cần phân biện với bất cứ ai.

Động Chân Tử:

- Được lắm, ta sẽ ám chiếu võ lâm thanh lý môn hộ quy củ hỏi Đan Khâu Sinh ba lần, ngươi cứ quyết không chịu phân biện. Nay ta hỏi lần nữa, có ai muốn biện hộ thay cho Đan Khâu Sinh? Lão mới hỏi đến lần thứ hai có tiếng đáp rất to:

- Có! Người đáp tiếng này không cần nói ta cũng biết đó là Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa bỏ chiếc mặt nạ che mặt, phi thân vào giữa hội trường. Hai lão Động Chân và Động Minh bàng hoàng như trông thấy ma quỷ, lập tức ngậy người ra. Họ nằm mộng cũng không ngờ bị trúng độc nhốt tại địa lao mà chàng lại nghiễm nhiên thoát ra được.

Kim Trục Lưu mừng hơn ao ước, vội hỏi:

- Hoa nhi, ta cứ tưởng nhìn lầm người, làm sao lại đến đây được? Mạnh Hoa vốn trong bụng muốn đem chuyện Kim Bích Y hỏi Kim Trục Lưu trước, nhưng vì thời giờ gấp gáp, phải biện hộ cho tam sư phụ nên đành gác lại chuyện này, bụng nghĩ thầm: “Nếu mục yêu phụ đó cần giữ Bích Y làm con tin, chắc chưa dám hại nàng, đợi một lát ta báo cho Kim bá bá cũng chưa muộn”.

Động Chân, Động Minh kinh hồn chưa hết, không hẹn mà đều đặt tay vào đốc kiếm, thất thanh kêu lên:

- Người... người... người đến đây làm chi? Bất giác chúng nhân đều lấy làm kỳ quái, tại làm sao chưởng môn Không Động phái đối với một tên thân phận là hậu sinh đồ tôn tiểu tử lại có vẻ sợ hãi như thế? Mạnh Hoa hướng về Động Chân Tử thi lễ, mỉm cười:

- Đêm qua đa tạ chưởng môn hậu đãi, xin tha cho đệ tử sáng nay không được mời mà đến. Đệ tử đến để biện hộ thay cho sư phụ.

Tuy lời có mĩa mai nhưng vẫn không tiết lộ chuyện đêm qua chàng bị bắt giam. Động Chân Tử thở ra:

- Mười tám năm trước ngươi còn là một đứa trẻ con, ngươi biết cái gì mà đòi biện hộ cho sư phụ của ngươi? Kim Trục Lưu không nhịn được xen vào:

- Mạnh Hoa, thiếu hiệp có phải mời về từ Thiên Sơn phải không? Có phải Đường chưởng môn Thiên Sơn phái nhờ thiếu hiệp đến đây? Động Chân Tử sợ Kim Trục Lưu đã biết chuyện chàng là đại biểu của Thiên Sơn phái, vội vàng nói:

- Đúng, Mạnh Hoa tự xưng là đại biểu của Đường chưởng môn nhưng ta chưa dám tin.

Lão nói vậy để chuẩn bị, nếu chàng nói ra chuyện chàng bị bắt giam, lão sẽ có lý do biện giải.

Kim Trục Lưu nói:

- Ta biết chắc thiếu niên này không bao giờ nói láo. Có một chuyện làm chứng, gần đây ta có gặp thiếu chưởng môn Thiên Sơn phái Đường Gia Nguyên, cứ theo y nói quý chưởng môn có nhờ y đem một vật về

trao phụ thân của y, có chuyện ấy không? Kim Trục Lưu dùng chữ “một vật” khiến Động Chân Tử tự nghĩ thầm: “Cứ theo khẩu khí đại khái có thể y chưa biết qua phong thư ta gửi cho Đường Kính Thiên”. Nên biết mục đích của Động Chân Tử viết thư cho Đường Kính Thiên là ngăn ngừa sự bảo vệ của Kim Trục Lưu với Đan Khâu Sinh và thuyết phục Đường Kính Thiên đứng ra chủ trì công đạo. Nếu phong thư này bị Kim Trục Lưu đọc được sẽ khó khăn cho lão.

Chuyện này lão không thể phụ nhận nên chỉ đáp một tiếng “Có”. Kim Trục Lưu tiếp tục nói:

- Cứ theo Đường Gia Nguyên nói, vì y có việc bận khác không thể về Thiên Sơn nên lại nhờ Mạnh Hoa đem vật đó chuyển giùm tới gia phụ y Đường Kính Thiên.

Mạnh Hoa nói:

- Chính Đường chưởng môn nhân đọc được các sự việc do chưởng môn thái sư thúc viết nên mới nhờ đệ tử đại biểu cho người đến tham gia đại hội.

Động Chân Tử:

- Được, vậy thì người đại biểu cho Thiên Sơn phái hay đại biểu biện hộ cho sư phụ người? Mạnh Hoa:

- Những điều Đường chưởng môn cần nhờ đệ tử nói với thái sư thúc, đệ tử đã nói hết đêm qua, thái sư thúc không đồng ý với những lời khuyên cáo của người, đệ tử không tiện nói nữa. Nay đệ tử muốn thay sư phụ biện hộ.

Động Chân Tử thẹn đỏ mặt:

- Chuyện đề cử đại biểu của Đường chưởng môn là ra ngoài tình lý vô lâm, sở dĩ ta không dám tin người ngay đêm qua. Nhưng hôm nay những lời của người không đại biểu cho Thiên Sơn phái, ta chỉ có thể coi người như là một đệ tử của tên phản đồ bản môn.

Thâm ý của Động Chân Tử là ghép Mạnh Hoa làm công việc đệ tử biện hộ cho sư phụ, tự nhiên không thể không thiên vị và cũng không đáng coi là những lời quan trọng.

Kim Trục Lưu lạnh nhạt không đáp ứng ý đồ của Động Chân Tử:

- Ta không cần xét tới địa vị của Mạnh Hoa thiếu hiệp, chỉ cần hỏi thiếu hiệp thật là đúng hay sai mà thôi.

Động Minh Tử lạnh lùng:

- Sư huynh nói rất đúng, mười tám năm trước, y chỉ là một đứa trẻ con, y biết được cái gì? Cái gọi là “biện hộ” chỉ đáng gọi là xu phụ bấy bọ! Trong khẩu khí của lão như có ý trách sư huynh không nên lãng phí thì giờ nghe Mạnh Hoa nói bấy bọ, đồng thời đã lập ý sẵn, không cần biết chàng nói gì, lão đều không thừa nhận.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Ta chưa nói gì cả sao đạo trưởng biết trước ta xu phụ bấy bọ? Rồi chậm rãi nói với Động Chân Tử:

- Vâng, chuyện mười tám năm trước đệ tử không biết gì, nhưng chuyện ba năm trước chính tay đệ tử làm, đệ tử không thể không biết.

Động Chân Tử mơ hồ đoán được vài phần nhưng không thể không hỏi cho rõ, liền hỏi:

- Người đang biện hộ cho sư phụ phải không, người làm chuyện gì ba năm trước? Mạnh Hoa dựng lông mày lên chỉ Động Minh Tử chậm rãi nói:

- Lão nói từng bị sư phụ đệ tử đả thương rồi trách sư phụ đệ tử phạm thượng, kỳ thực là lời nói láo. Sư phụ của đệ tử chưa bao giờ động thủ với lão, người đả thương lão thực sự là đệ tử đây! Lời vừa nói ra khiến diện sắc Động Minh Tử lúc thì xanh lét lúc thì ửng đỏ, hận dưới chân không nứt đất để chui xuống. Đồng thời lúc ấy tất cả mọi người bất luận là khách nhân hoặc là đệ tử Không Động phái đều rung động kinh dị. Nên biết Động Minh Tử là kiếm thuật cao thủ của Không Động phái, vô lâm các phái không ai là không biết Mạnh Hoa bất quá chỉ là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, làm sao có khả năng đả thương Động Minh Tử? Điều này ai là người tin được? Nhưng sau khi nhìn thần sắc thấp thỏm của Động Minh Tử, số người hoài nghi câu nói của chàng cũng có phần dao động.

Động Chân Tử có ý làm bề mặt sư đệ, liền hỏi:

- Động Minh sư đệ nghe y nói như vậy có đúng không? Động Minh Tử đáp ứng:

- Cái này... cái này...

Rồi cứ đứng đực ra không biết giải thích ra sao.

Mạnh Hoa đắc lý không chịu buông tha, cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

- Nếu chương môn thái sư thúc không tin lời đệ tử, đệ tử có thể cùng lão so kiếm ngay bây giờ để tất cả được thấy rõ ràng.

Động Minh Tử đã tính phủ nhận toàn bộ lời nói của chàng, nhưng chàng lại thách đấu cụ thể như vậy, lão không thể chối từ. Tình hình lúc này lão muốn phủ nhận không thể không cùng chàng so kiếm. So kiếm là chân giả sẽ rõ ràng, lão đâu dám khinh ý?

-oOo-

14. Kiếm Khí Tung Hoàn Kinh Bốn Phía - Âm Mưu Cuồng Bạo Hãi Quân Hùng

Đang lo lắng suy tính thiệt hơn, Động Minh Tử không dám nhìn nhận, cũng không dám không thừa nhận chỉ mong có việc gì khác bất ngờ xảy đến giúp cho lão thoát khỏi tình trạng khó xử này, lão giả vờ lộ vẻ giận dữ:

- Thật là lão xược tuyệt đỉnh. Ta mà thêm so kiếm với một tên đồ tôn văn bối à? Trong khi nói lão đưa mắt ngầm ra hiệu cho đệ tử tâm phúc là Đại Thạch đạo nhân.

Đại Thạch đạo nhân là người xưa nay rất am hiểu tâm ý của sư phụ hiểu liền cái đưa mắt của lão có ý gì liền nghĩ bụng: “Sư phụ ta muốn ta thử xem tiểu tử này khôi phục bản lãnh chưa. Hà, nếu ta thắng thì là vinh dự lớn sư phụ rất xứng đáng thành người kế thừa chương môn còn nếu thua thực là muốn khéo biến ra vụng”.

Y đã từng bị Mạnh Hoa đả bại, nghĩ đến sự lợi hại của chàng không rét cũng run.

Y đang lo lắng hơn thua trừ trừ chưa biết giải quyết ra sao thì một đệ tử khác của Động Minh Tử nhảy ra.

Đó là đệ nhị đồ đệ Đại Tùng đạo nhân. Sự lợi hại của Mạnh Hoa, Đại Thạch đạo nhân đã biết nhưng Đại Tùng đạo nhân chưa từng biết. Nhìn thấy chàng niên kỷ còn thấp trong lòng nghĩ: “Tiểu tử hỉ mũi chưa sạch này bản lãnh dù có cao tới đâu thiết tưởng cũng không thể gọi là quá cao.”

Xưa nay y vốn đồ đệ Đại Thạch sư huynh được sủng ái nên hôm nay nhân cơ hội muốn tranh công với sư huynh. Y nói:

- Gặp việc đệ tử phải chịu gian khổ cho sư phụ. Chúng ta đâu để tiểu tử xưng cuồng như thế được? Nói lão nói lếu xức phạm sư phụ? Đại sư huynh nếu không trách, xin để cho đệ thử xem.

Đại Thạch đạo nhân không muốn bị bỉ mặt giữa quần hùng, lòng kiêu hãnh bất giác nghĩ bụng: “Tiểu tử này dù có giải độc được của Tân Thất Nương thiết tưởng vẫn còn tổn thương nguyên khí, hà tất ta phải sợ y thái quá.” Liền nói:

- Sư đệ, người lắm rồi, ta không phải không đảm đương được việc này nhưng người nên biết bối phận của tiểu tử này còn dưới chúng ta một bậc, sư phụ đương nhiên không thể dễ dàng động thủ cùng y thì chúng ta cần nghĩ có nên động thủ với y hay không? Tuy đêm hôm trước y đã bị hại dưới tay Mạnh Hoa nhưng chuyện này đồng môn không có ai biết. Y định bụng nếu chàng đề cập tới chuyện này, y phủ nhận liền.

Kim Trục Lưu biết rõ cả hai tên này không phải là đối thủ của Mạnh Hoa do đó tìm cách dựa vào thân phận tiền bối để thoái thác liền nói:

- Theo lệ trưởng bối giao thủ cùng văn bối là ý lớn hiệp nhỏ. Nhưng Mạnh Hoa đã nói từng đả thương Động Minh đạo huynh, việc này những tưởng nhiều người không tin, nay cứ để đệ tử của Động Minh đạo huynh thử bản lãnh của y là biện pháp hay phân biệt đúng sai.

Cứ theo ta biết, Mạnh Hoa không chỉ có một sư phụ, mà Đan Khâu Sinh hiện nay cũng chưa được gọi là đệ tử quý phái, nói một cách nghiêm túc Mạnh Hoa cũng không phải đệ tử quý phái nếu có động thủ cùng hai vị đạo huynh cũng không thể nói là phạm vào quy củ vô lâm.

Nghe câu Kim Trục Lưu nói, Đại Thạch đạo nhân không thể không hất đầu cao nghiêm giọng:

- Hảo tiểu tử, sư phụ không chịu giáo huấn người, chúng ta sẽ giáo huấn người! Đại Tùng đạo nhân sợ mất cơ hội lập công đành nói:

- Sư huynh hãy nhường cho tiểu đệ giáo huấn y.

Mạnh Hoa cười ha hả:

- Bọn bay lấy gì mà giáo huấn ta?

Đại Tùng đạo nhân quát:

- Người không thể thắng nổi ta đã chứng minh những lời nói của người đều là láo xược.

Lúc ấy người bị trừng phạt ra sao, các bậc tiền bối vô lâm tại đây sẽ định đoạt.

Y thực sự không tin được Mạnh Hoa đã từng đánh bại sư phụ của y.

Mạnh Hoa vẫn cười ha hả:

- Rất tốt, ta chính đang muốn lãnh giáo Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của bọn bay, bọn bay khỏi cần tranh nhau! Đại Thạch đạo nhân “hừ” một tiếng ý như khinh thường nhưng trong lòng mừng như mở cờ nói:

- Được, tiểu tử muốn biết Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của chúng ta, ta sẽ cho biết thế nào là lợi hại! Vút một tiếng y rút kiếm cùng Đại Tùng đạo nhân đồng thời cũng đã rút kiếm.

Trong đám khách nhân có tiếng nói nhỏ:

- Tự xưng là trưởng bối, chẳng biết thẹn nữa ư? Tiếng người có vẻ lỗ mãng thô thiển và nhỏ bé nhưng ai nấy đều nghe rất rõ.

Đại Tùng Đại Thạch hơi ngượng ngập, giải thích không được mà không giải thích cũng không xong. Không ngờ Mạnh Hoa lại nói trước thay chúng giải thích:

- Chư vị có chỗ chưa biết, Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Không Động phái biến hóa rất phức tạp, công phu rất khó có đệ tử đạt tới đồng thời rất ít người có khả năng thi triển, tất cần phải có hai người phối hợp liên thủ với nhau mới phát huy được uy lực của kiếm pháp này được. Sư phụ của họ miễn cưỡng lắm mới thi triển được loại kiếm pháp này nhưng cũng chưa gọi là hoàn hảo. Sư phụ mà như thế huống gì đệ tử, họ có cùng lúc hai người cũng là đúng thôi.

Từ khi Không Động phái thành lập đến nay chỉ có ba người có thể thi triển Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp là vị tổ sư sáng lập, vị trưởng môn tiền nhiệm là Động Diệu chân nhân sư phụ Đan Khâu Sinh và cuối cùng là đương kim đệ nhất kiếm thuật cao thủ Động Minh Tử. Chuyện này đệ tử lớn nhỏ của Không Động phái không ai không biết, nay Mạnh Hoa dám phê bình Động Minh Tử sử dụng kiếm pháp chưa hoàn hảo, chúng nhân không ai là không kinh ngạc.

Chính xác thì Động Minh Tử cũng đã từng bị hạ dưới tay Mạnh Hoa với kiếm pháp này, lão không dám lên tiếng chỉ lộ vẻ khinh thị. Còn Đại Tùng đạo nhân tuyệt đối không tin sư phụ có lần bại vì Mạnh Hoa, đồng thời để tự cứu văn thể diện liền giận dữ nói rằng:

- Hảo tiểu tử, nói năng loạn bậy, ngươi thắng được bọn ta rồi khua môi múa mép cũng kịp. Hừ, hừ, người bảo công phu bọn ta học chưa tới, không lẽ một mình ngươi có thể thi triển được kiếm pháp này ư? Mạnh Hoa mỉm cười:

- Cũng tầm tạm được thôi, chứ không dám nói là giỏi. Bất quá vẫn có thể hơn sư phụ các ngươi một chút.

Đại Tùng đạo nhân múa một đường kiếm, lạnh lẽo nói:

- Được, hãy xuất chiêu đi đừng nói không bất tiện! Mạnh Hoa đáp:

- Ta nhường cho các ngươi xuất chiêu trước đó. Chỉ cần xuất chiêu là các ngươi biết liền ta có nói sai hay không! Theo quy củ võ lâm, khi trưởng bối động thủ với tiểu bối, đương nhiên trưởng bối phải nhường tiểu bối ra chiêu trước, nay Mạnh Hoa lại làm ngược lại khiến Đại Tùng đạo nhân không nhịn nổi cái kính:

- Ngươi cuồng vọng quá lắm, dám nhường chúng ta xuất chiêu trước? Chàng mỉm cười:

- Sư phụ của các ngươi còn chưa xứng đáng là đối thủ của ta, ta đâu cần chiếm tiện nghi với các ngươi? Đại Tùng đạo nhân lộ khí xung thiên:

- Khá đấy, mau rút kiếm ra.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Đối phó với hai tên ti tiện các ngươi cần gì phải dùng kiếm? Không cần kiếm ta cũng có thể thi triển kiếm pháp rồi, các ngươi hãy xuất chiêu đi! Đại Thạch đạo nhân hoan hỉ mừng thầm nghĩ bụng: “Tiểu tử này cuồng vọng tự đại như thế, chúng ta có cơ hội thắng được, không lẽ hai trưởng kiếm chúng ta không hơn được song nhục chưởng của y?”

Nguyên vì sư huynh đệ của họ thường ngày tuy có phần xung khắc nhưng vẫn cùng nhau luyện phối hợp Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp rất ăn ý.

- Hảo, tiểu tử ngươi tự tìm cái chết, ta thành toàn cho ngươi! Tính tình nóng nảy của Đại Tùng đạo nhân không nhịn được nữa, vừa quát lớn y vừa lay động trường kiếm đâm tới Mạnh Hoa. Sư huynh đệ tương thông tâm ý, phối hợp quả nhiên thập phần thích đáng, Đại Tùng đạo nhân vừa đâm kiếm tới vai chàng ngay huyết Dũ Khí đồng thời kiếm của Đại Thạch đạo nhân cũng đâm tới vai trái cũng huyết Dũ Khí. Chiêu số vừa mau vừa độc các danh gia kiếm thuật có mặt đều kinh dị: Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Không Động phái quả nhiên danh bất hư truyền! Giữa lúc kiếm quang chớp ngang dọc, thật là kỳ quái, chỉ thấy Mạnh Hoa hai tay buông thông thân hình lắc qua lắc lại hai lưỡi kiếm trượt qua áo chàng.

Chàng than to:

- Xuẩn tài, xuẩn tài, các ngươi học kiếm kiểu gì vậy? Thượng thừa kiếm pháp mà các ngươi múa như rối, xuất thủ lại chậm chạp, phối hợp không chuẩn. Rõ ràng chẳng biết sử dụng chiêu pháp gì cả! Trong lúc nói ngón tay chàng xĩa ra biến thành mũi kiếm đột nhiên đâm tới mau lẹ không thể hình dung khiến cho các cao thủ có mặt rất ít người thấy rõ chiêu thế chỉ trông thấy Đại Thạch và Đại Tùng vội vàng lùi lại phía sau.

Nguyên lai vì trong nháy mắt, Đại Thạch và Đại Tùng đồng thời cảm thấy đầu ngón tay đụng vào huyết Dũ Khí trên vai cả hai, nhưng chỉ thấy hơi đau liền vội lùi lại: Đại Thạch đạo nhân bất giác nghĩ thầm: “Kiếm thuật của tiểu tử tuy rất tinh diệu nhưng điểm trúng huyết đạo của ta mà không sao cả. Tất nhiên là y trúng độc chưa giải hết hoàn toàn, công lực giảm sút rất nhiều!”

- Hảo tiểu tử, khoan hãy khoa trương, để ta xem ngươi chống cự được mấy chiêu? Liền đó y đưa mắt ra hiệu cho sư đệ lập tức khoát kiếm tấn công như điên cuồng.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Chiêu vừa rồi các ngươi sử dụng rất tồi. Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp xét ra biến hóa rất linh diệu như con kén kéo tơ liên miên không dứt. Cố nhiên cần vừa mau vừa độc chứ không phải mau không mà đủ.

Nói về danh phận Đại Thạch và Đại Tùng đều là sư thúc của chàng, nhưng thái độ của chàng giống như sư phụ chỉ dạy cho đệ tử. Nhưng xem Mạnh Hoa miệng thì giảng, tay thì chỉ trỏ, lấy ngón tay thay kiếm, một mình biến hóa thi triển cực kỳ phức tạp của Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp mỗi khi ra chiêu Đại Thạch,

Đại Tùng đều thấy bị đối phương đâm vào nơi yếu huyệt, lập tức chỉ toàn giữ thể thủ không sao kết hợp tấn công được nữa.

Mạnh Hoa chỉ bảo:

- Chiêu này ta sắp dùng Kim Châm Độ Kiếp, các người mau dùng Phân Hoa Phất Liễu mà hóa giải.

Lời chưa dứt, chiêu số đã ra, ngón tay trở của chàng đâm tới quả nhiên là chiêu Kim Châm Độ Kiếp.

Hai bên so kiếm mà lại nói trước chiêu số mình sắp đánh ra là chuyện kỳ lạ, lại chỉ cho đối phương chiêu số đối phó lại càng kỳ lạ hơn, ấy là lại còn là thân phận tiểu bối dạy cho trưởng bối mới thật kỳ càng thêm kỳ. Trong các tân khách có người nhin không nổi, bật cười nói:

- Thế này sao gọi là so kiếm, nói quách là sư phụ dạy đồ đệ thì đúng hơn! Đại Thạch và Đại Tùng ngượng đến chín người, không hèn mà cùng lập ý trong bụng: “Không thèm nghe lời tiểu tử này!” Nào ngờ chiêu Kim Châm Độ Kiếp của Mạnh Hoa sử dụng lợi hại vô cùng, họ vừa cảm giác đầu ngón tay của chàng đâm vào yếu huyệt Mệnh Môn, không dùng Phân Hoa Phất Liễu hóa giải tất nguy đến tính mạng.

Chính vì họ rất thuần thực Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp nên biết trừ Phân Hoa Phất Liễu không còn chiêu số nào hóa giải được. Trong nháy mắt, họ không kịp suy nghĩ, bất tri bất giác đành phản lại ý định của mình xuất chiêu ấy.

Mạnh Hoa liên tiếp đọc tên các chiêu số đều đúng như thế. Cứ đọc tên chiêu mình sắp đánh rồi đọc tiếp tên chiêu cần ứng phó. Tân khách có mặt cười cợt huyền não ồn ào như chợ.

Mặt Động Minh Tử xanh mét quát lên:

- Các người so kiếm cái gì đó? Mau lui lại đi! Nhưng chúng đã lọt vào giữa lưới kiếm của chàng không có đường thoát thân có muốn “lui lại đi” cũng không được.

Mạnh Hoa ung dung cười nói:

- Tục ngữ có nói “danh sư xuất cao đồ” (có thầy giỏi mới có trò hay) người không xứng đáng là sư phụ giỏi nên chỉ có bọn học trò như vậy thôi cũng đáng thẹn. Nhưng thôi, ta chỉ bảo vậy đủ rồi, cho các người lui! Nói đến đó bỗng chàng quát lên:

- Nếu các người không biết dùng kiếm hãy bỏ kiếm lại cho ta! Lời chưa dứt đã thấy hai thanh trường kiếm lọt vào tay Mạnh Hoa. Trưởng lão Võ Đường phái Lô Chấn Tử không thể không buột miệng tán thưởng:

- Tay không đoạt kiếm tuyệt vời công phu! Trong hội trường trừ số ít các tay kiếm thuật danh gia, rất ít người biết Mạnh Hoa đã dùng thủ pháp gì đoạt được kiếm dễ dàng.

Tiếp đó là hai tiếng kim khí bị gãy, thì ra chàng đã bẻ gãy hai thanh kiếm trong tay.

Chàng vừa thể hiện kiếm pháp tuyệt luân, lại vừa hiển lộ nội công thâm hậu khiến bọn đệ tử Không Động phái há hốc mồm ngây người ra nhìn. Đại Thạch đạo nhân sợ hồn bất phạ thể âm thầm nghĩ bụng: “Thì ra y đã giải được hoàn toàn chất độc trong người, may mà y hạ thủ lưu tình!” Mạnh Hoa ném xa hai đoạn kiếm gãy bước tới gần thì lễ với Động Chân Tử:

- Không biết chương môn thái sư thúc đã tin lời đệ tử hay chưa? Nếu chưa tin xin cứ gọi Động Minh Tử ra tái đấu cùng đệ tử! Động Chân Tử có ý làm mất mặt Động Minh Tử liền quay sang sư đệ:

- Sư đệ có ý kiến gì không? Động Minh Tử làm sao dám cùng Mạnh Hoa so kiếm, thần nhiên đáp:

- Sư huynh, đây là đại hội đồng môn bản phái, tiểu đệ lại là người được chọn kế vị chương môn, nếu so kiếm cùng y còn gì là thể thống? Động Chân Tử nói:

- Sư đệ, người hiểu lầm ý ta rồi, ta đâu nhất định yêu cầu sư đệ so kiếm cùng y, chỉ bắt quá, bắt quá... chỉ cần giao hoán một việc...

Lôi Chấn Tử vốn thân phận là một tiền bối trưởng lão phát lời:

- Động Minh đạo huynh, hãy nói thẳng ra Mạnh Hoa thay thế biện hộ sư phụ cuối cùng là đúng hay sai?

Động Minh Tử đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Y... Y là đệ tử của Đan Khâu Sinh, đệ tử làm bậy là trách nhiệm của sư phụ, ta nói vậy có sai đâu? Lời này chẳng khác nào lão đã công nhận khi ở Thạch Lâm lão đã bại dưới tay Mạnh Hoa là chính xác.

Động Chân Tử thấy sư đệ mặt quá đáng ra lời đỡ đòn:

- Đệ tử phạm lỗi là do sư phụ đảm trách, luật ấy xưa nay là hợp lý. Đan Khâu Sinh, lời buộc tội phạm thượng của người do Động Minh tử có thể được miễn giải nhưng sẽ cái gọi là tội dung túng cho đệ tử làm bậy, người có chịu không? Hai tội danh “phạm thượng” và “dung túng đệ tử” dĩ nhiên tội danh sau có nhẹ hơn.

Đan Khâu Sinh:

- Ta không trả lời, vì tình hình lúc ấy ta không biết.

Lôi Chấn Tử nói:

- Ta xin nói thật công bình, nếu thật Mạnh Hoa có đả thương Động Minh đạo nhân huynh cũng không thể chỉ trích y là “phạm thượng” vì khi y bái Đan Khâu Sinh làm sư phụ, Đan Khâu Sinh đã bị quý phái trục xuất rồi.

Mạnh Hoa lớn tiếng:

- Ta không phục. Xin chưong môn thái sư thúc cho phép đệ tử nói rõ tình hình lúc ấy.

Động Chân Tử ừ mặt:

- Sự việc của người trong vụ án này chỉ là một tiểu tiết. Ta không thể sa lầy vào chi tiết. Nhưng nếu người không phục, ta cho phép người nói vắn tắt vài câu.

Mạnh Hoa nói:

- Ngày ấy Động Minh Tử tiến vào Thạch Lâm là do đồ đệ của Dương Kế Mạnh dẫn tới, đệ tử vốn thật không biết lão là ai. Lúc ấy sư phụ của đệ tử đã rời Thạch Lâm rồi, còn tên đệ tử trước đây đã từng theo Dương Kế Mạnh đến Thạch Lâm gây rối. Ngày ấy, bọn họ...

Đang nói giữa chừng bỗng nhiên có một người nhảy ra cướp lời:

- Chính như Động Chân Tử chưong môn có nói, việc này bất quá chỉ là một chi tiết vụn vặt nhưng cũng làm rõ một điểm chân tướng, ta bắt tất phải phí lời nói về chuyện cũ. Bất quá, còn một việc chưong môn nên hỏi cho rõ.

Chúng nhân nhìn kỹ người vừa nhảy ra vừa lùn vừa mập tóc xoắn mũi khoằm, không giống người Hán. Mọi người phân vân dò hỏi:

- Đó là ai thế? Có người biết hẳn đáp:

- Người này là Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công, hẳn vốn là người ở núi Ngũ Chỉ đảo Hải Nam thuộc họ Lê.

- À, té ra là hắn, kỳ lạ thật, một ở Thiên Nam, một ở Bắc Địa sao hắn lại có giao tình với Không Động phái? Chúng nhân hoang mang huyền não kỳ thực không phải lấy làm lạ vì một người là Long Mộc Công ở títt đảo Hải Nam làm sao có giao tình với Không Động phái ở mãi tây bắc xa xôi mà kỳ lạ là vì Long Mộc Công là một trong số nhân vật tà phái. Tuy không nổi danh ác độc bằng tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh nhưng hắn xưa nay hoành hành bá đạo đã quen nếu không làm sao có biệt hiệu Thiên Nam Kiếm Bá? Rất nhiều người bất giác đều nghĩ bụng: “Không Động phái tuy không nổi tiếng bằng các danh môn chính phái như Võ Đang, Thiếu Lâm nhưng chí ít cũng không phải là tà phái, Động Chân Tử tuy không phải là người hiệp nghĩa, hành sự khiên cưỡng cũng có thể gọi là chính phái, vì lẽ gì lão lại mời một tên yêu nhân xa xôi đến đây làm khách dự lễ?” Tất cả đều không biết đây là nỗi khổ của Động Chân Tử không thể nói ra, lão thấy Long Mộc Công đột nhiên xuất hiện trong lòng cũng có phần lo lắng.

Nguyên vì tên Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công này là do sư đệ Động Minh Tử lấy danh nghĩa sư huynh mời đến mà đại diện cho Động Minh Tử chính là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh và sau lưng Dương Kế Mạnh là tên giết dây Ngự lâm quân Thống lãnh Hải Lan Sát.

Nói thật chính xác thì Dương Kế Mạnh, Động Minh Tử đều nằm trong tay của Hải Lan Sát nhưng do Động Minh Tử đứng tên mời một loạt các tên tà phái đến làm khách nhân trợ chiến nằm trong kế sách của Hải Lan Sát nên Động Chân Tử đành miễn cưỡng đồng ý với điều kiện các tên tà phái không được công khai lộ diện.

Nay Long Mộc Công đã xuất hiện, Động Chân Tử trong lòng hết sức lo lắng nhưng vẫn cố giữ thể diện một chưởng môn nhân hỏi hần:

- Không biết Long tiên sinh muốn hỏi về việc gì? Long Mộc Công đáp:
- Tiểu tử này tự xưng là đại biểu của Thiên Sơn phái Đường chưởng môn, như vậy y phải được coi là đệ tử đại diện cho chưởng môn? Động Chân Tử:
- Y đã nói rồi, y chỉ là đệ tử ký danh của Thiên Sơn phái.

Long Mộc Công:

- Lời nói của y ta không thể tin được.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Người cần gì nữa mới có thể tin? Long Mộc Công:
- Ta cần thử Thiên Sơn kiếm pháp của người.

Lôi Chấn Tử đáp thay Mạnh Hoa:

- Long Mộc Công, người sao lại cưỡng bức người như thế, bắt quả Mạnh Hoa chỉ mới ghé thăm Thiên Sơn một lần làm sao học được Thiên Sơn kiếm pháp.

Long Mộc Công:

- Ta không cần biết y học lâu mau, nhưng y không tinh thông Thiên Sơn kiếm pháp, Đường chưởng môn sao lại cho y đến đây làm đại diện? Nhận y làm ký danh đệ tử? Đây là chuyện vi phạm vào thường lý võ lâm, ta tin Đường chưởng môn không làm. Chính ta vì tin Đường chưởng môn không làm chuyện ấy nên không tin lời y.

Lời nói của y cũng có một phần hữu lý, Lôi Chấn Tử chưa biết bác bỏ ra sao thì Mạnh Hoa đã nói:

- Thiên Sơn kiếm pháp tinh thâm bát đại, ta đương nhiên không thể gọi là tinh thông nhưng thiết tưởng cũng có thể tạm tạm đối phó được. Nếu người cần muốn thử thì xin cứ đến đây! Long Mộc Công tự xưng Thiên Nam Kiếm Bá thành danh đã hai, ba chục năm nay bị Mạnh Hoa khiêu khích như thế đâu thể chịu được liền tức khắc rút kiếm quát lên:
- Hảo tiểu tử, dám cả gan khinh nhìn ta, đến đây mà chịu chết! Hình thức cầm kiếm của hần rất đặc biệt, thân kiếm rất rộng mà chỉ dài có hai xích, đầu kiếm chiếu ra một ánh hào quang xanh chói như đâm vào mắt mọi người, nhìn qua đã biết ngay là kiếm có thoa độc được. Trong các tân khách có lão già tên là Thương Châu lão quyền sư Triệu Nhất Vô là người chính trực vừa nhìn qua liền cảnh giới:
- Đây là cuộc tỷ thí, bắt quả là thử xem vị Mạnh thiếu hiệp này có thật biết Thiên Sơn kiếm pháp hay không, dùng loại kiếm độc này để thử người đâu còn gì là đạo lý? Long Mộc Công cười nhạt:
- Hơn mười năm nay ta chỉ biết sử dụng một thanh kiếm này, ta chưa hề nghe ai lại có quyền hạn chế người khác sử dụng binh khí. Hừ. Đúng đây là một loại độc kiếm, nếu tên họ Mạnh sợ chết, cứ việc nhận thua là được.

Nguyên hần vốn định mượn chuyện thử kiếm để đẩy Mạnh Hoa vào chỗ chết vì hần và Dương Kế Mạnh là đồng đảng với nhau. Hần ra mắt hôm nay cũng là do Dương Kế Mạnh xúi bẩy nhằm giết chết Mạnh Hoa càng sớm càng tốt. Hần muốn bảo vệ Dương Kế Mạnh và tự bảo vệ cho mình không có cách nào hay hơn là phải tiêu diệt Mạnh Hoa trước tiên.

Trong lúc quần hùng xao động, Mạnh Hoa vẫn ung dung an định như không coi độc kiếm Long Mộc Công vào đâu, chàng nhàn nhã nói:

- Đa tạ chư vị yêu mến văn bối, độc kiếm tuy rằng lợi hại nhưng cũng không đến nỗi dễ giết người huống gì quan trọng là còn do ở người sử dụng nữa. Tên yêu nhân này theo văn bối thấy rất đáng khinh thị nên dù độc kiếm có độc cũng không thể chạm đến người văn bối được.

Triệu Nhất Vô kêu lên:

- Mạnh thiếu hiệp, tên yêu nhân này xuất thủ rất độc địa, thiếu hiệp không nên quá khinh địch.

Long Mộc Công hai mắt trợn trừng, cười rất gian xảo:

- Triệu Nhất Vô lời nguời mắng ta, ta xin ghi nhớ, đợi ta đánh xong tiểu tử này ta sẽ tính sổ với nguời! Độc kiếm vung lên nhằm Mạnh Hoa đâm tới:

- Hảo tiểu tử, tự nhiên nguời tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho! Hình thức kiếm của hần đã đặc biệt, kiếm pháp càng đặc biệt hơn, xưa nay kiếm pháp thường lấy mau lẹ làm chủ, hần sử dụng độc kiếm lại giống như sử dụng đại đao, chém ngang bổ dọc phi thường cương mãnh. Trong vòng ba mươi bước các tân khách bàng quan đều ngửi thấy mùi tanh tươi nồng mũi, mọi người đâm ra sợ bị trúng độc vội vã lùi lại.

Chỉ thấy trường kiếm của Mạnh Hoa đưa ra rõ ràng kiếm thế đang ở bên trái bỗng nửa chừng vẽ thành vòng tròn quay ngược lại bên phải, tân khách có nguời kêu lên:

- Đúng là chiêu Phong Chương Lộ Chuyển của Thiên Sơn kiếm pháp.

Lời chưa dứt Long Mộc Công đã chuyển thân, độc kiếm cơ hồ chém lướt qua đỉnh đầu chàng thấp xuống độ nửa thốn là đã chém đứt Thiên Linh Cái của chàng rồi.

Trong tiếng kinh hô của chúng nhân Mạnh Hoa chuyển thân một cái, kiếm phong cũng vừa khớp đâm thẳng vào Linh Đường của Long Mộc Công. Long Mộc công giật mình kinh hoảng trầm kiếm quét ngang. Mạnh Hoa xuất thủ như tia điện, trường kiếm một đâm một chuyển, hóa giải chiêu thế tấn công thập phần bá đạo của hần. Mũi kiếm rung động kéo một đường phản kích ngược lên trên như muốn đâm vào mắt Long Mộc Công. Long Mộc Công hoảng hốt liên tiếp lùi lại. Các nguời bàng quan kinh hồn chưa định thực giả không thể không thốt lên:

- Đó là chiêu Bài Văn Sử Diện? Mạnh Hoa đã đoạt thế công, không để cho Long Mộc Công có cơ hội phản kích quát lên:

- Nguời đã biết rõ Truy Phong kiếm thức chưa? Sở dĩ có tên Truy Phong kiếm thức vì Thiên Sơn kiếm pháp sở trường về tấn tốc, Mạnh Hoa đã được gia truyền về khoái đao đao pháp làm cơ sở, triển khai thành kiếm pháp thực mau lẹ như chớp điện, chỉ e cao thủ hạng nhất của Thiên Sơn phái cũng không hơn được. Qua một lúc ngắn ngủi đã bao vây Long Mộc Công trong vòng kiếm quang, chỉ thấy ánh kiếm tinh quang lóe mắt khiến chúng nhân đầu hoa mắt loạn.

Kiếm pháp của Long Mộc Công thuộc vào loại cương mãnh vốn rất bá đạo lúc ấy không còn cơ hội tấn công chỉ biết lúng túng chống đỡ. Trong mười nguời xem đấu đã hết chín nguời vốn sẵn chán ghét Long Mộc Công là kẻ yêu tà nên thấy hần tỏ vẻ khổ sở không thể không hô lên thống khoái. Triệu Nhất Vô cười nói:

- Cái gì là Thiên Nam Kiếm Bá, “bá khí” đi đâu mất rồi? Theo ta nên đổi hiệu là Thiên Nam Nhụ Phu mới đúng sự thực! Long Mộc Công uất khí sinh cuồng hét lên:

- Hảo tiểu tử, ta liều mạng với nguời!

Đang ở trong vòng vây của kiếm quang đột nhiên hần nhảy vọt lên không rồi xuất chiêu Phi Điều Đầu Lâm dùng hết kinh lực chém xuống. Xem ra hần tự biết mình không thể đánh hơn Mạnh Hoa nên liều mạng xuất chiêu lưỡng bại câu vong (cả hai đều thua chết) Mạnh Hoa quát lên:

- Cút đi! Chiêu xuất Cử Hỏa Liêu Thiên, hai kiếm chạm nhau mượn lực xuất lực đẩy Long Mộc Công rơi xuống đất may mà hần võ công cao cường, đang lúc ấy vội xuất thế Điều Tử Phiên Thân mới từ từ rơi xuống không đến nỗi té ngã. Hần xững vững đứng yên mọi nguời đều thấy rõ ràng. Lập tức tiếng cười ồ lên dậy như sấm trong hội trường.

Té ra toàn bộ tóc, lông, râu trên đầu mặt Thiên Nam Kiếm Bá đều bị kiếm của Mạnh Hoa cạo sạch từ lúc nào rồi biến hần thành một tên hòa thượng! Triệu Nhất Vô vui mừng lớn tiếng:

- Tuyệt quá, Mạnh thiếu hiệp thật là từ bi, một tên ác nhân như thế này mà thiếu hiệp cũng thể phát giùm cho hắn! Long Mộc Công chỉ kịp thấy đầu lạnh toát, gơ tay quơ thử mới hiểu ra xác thực mình đã trọc tếu.

Sự thất bại thảm hại của hắn, nếu không tự vẫn cũng phải nhận thua nhưng Long Mộc Công trợn trừng hai con mắt đỏ quạch, hắn như phát điên tiếp tục tấn công Mạnh Hoa.

Chàng cười lạnh lùng:

- Nếu ngươi chưa phục ta sẽ cho biết thế nào là Đại Tu Di kiếm thức của Thiên Sơn kiếm pháp.

Trong Thiên Sơn kiếm pháp Đại Tu Di kiếm thức là loại tối phức tạp, tối thâm ác, các anh hùng có mặt nghe chàng sử dụng được loại kiếm thức này bất giác đều mở rộng mắt nhìn.

Kiểm thế Mạnh Hoa bỗng như có đeo vật nặng ngàn cân, chiêu đánh đông, chiêu đánh tây chậm chạp nhìn chẳng thành chương pháp gì cả tựa hồ xuất chiêu tận lực khó khăn.

Xem ra Đại Tu Di kiếm thức tương phản hẳn với Truy Phong kiếm thức. Truy Phong kiếm thức mau như gió cuốn, lẹ như điện chớp kiếm thế linh động tư thái cuồng mãnh còn Đại Tu Di kiếm thức lại vô cùng chậm chạp kiếm thế ngu ngơ, tư thái vụng về.

Trong hội trường trừ một số ít, phần nhiều kiếm thuật danh gia đều không ngăn kinh dị, cơ hồ không tin đây là loại kiếm pháp tối thâm ác của Thiên Sơn kiếm, có vài người thậm chí hoài nghi như tưởng qua một lúc kịch đấu Mạnh Hoa đã tiêu hao hết khí lực.

Nhưng thực là kỳ quái, lúc ấy Thiên Nam Kiếm Bá toàn xuất những chiêu trí mạng mà Mạnh Hoa vẫn đứng vững như núi không động đậy tơ hào. Độc kiếm của Long Mộc Công như độc xà vây vùng xem ra tưởng như tiến bức được chàng thế mà kiếm vừa đến gần thân chàng liền như chạm phải bức tường vô hình bật trở lại. Thủy chung kiếm của hắn chỉ ở ngoài chàng cách ba xích không sao chạm tới chàng được, đến tà áo của chàng cũng không hề hấn gì.

Lôi Chấn Tử nhìn chàng say mê, còn Kim Trục Lưu cũng hết sức tươi tỉnh nét mặt than thầm: “Thực là hậu sinh khả úy. Ba mươi năm trước ta đã một lần được thấy Đường lão chưởng môn (tức Đường Hiểu Lan) sử dụng kiếm thức này, không ngờ hôm nay lại còn được thấy lại. Kiếm pháp của Mạnh Hoa thiếu hiệp cơ hồ có thể nói còn hơn cả Đường lão chưởng môn năm xưa nữa. Nếu được thêm mười năm tập luyện ta e rằng thẹn phải xin thua!” Nhìn thái độ của hai vị võ học đại tông sư, chúng nhân mới giật mình kinh hãi, nhiều tay cao thủ kiếm thuật thành danh vừa cảm thấy tự thẹn vừa cảm thấy chấn động. Tự thẹn vì tạo chỉ võ học của mình còn xa mới bằng chàng, thực là trăm năm mới sản sinh được một nhân tài võ công như thế, tiếc rằng chưa chắc thấu rõ được những chiêu thâm diệu khôn lường của Đại Tu Di kiếm thức.

Thực ra Đại Tu Di kiếm thức tưởng như chậm chạp vụng về nhưng mỗi chiêu đều ẩn tàng cực kỳ phức tạp thâm ảo của sự biến hóa, nếu không vì muốn cho đại chúng nhìn rõ một phần các chiêu thế thì chỉ trong vòng ba chiêu đã có thể giết chết Long Mộc Công rồi.

Qua một lúc nữa chỉ thấy mồ hôi Long Mộc Công đầm ướt thân người, gân cốt nổi lên, vẻ hung ác tiêu tan hết quay cuồng theo kiếm thế của chàng như con dã thú bị rơi xuống vực sâu không biết làm sao thoát thân.

Mạnh Hoa bỗng quát lên:

- Bình sinh ngươi đã quen dùng độc kiếm hại người, nay ta cho ngươi tự ném mùi vị độc kiếm của ngươi vậy! Trong lúc nói chiêu Tam Chuyển Pháp Luân đã đánh ra từ từ. Long Mộc Công biết rõ cần phải tự thoát khỏi độc kiếm của mình nhưng không có cách nào tránh được. Chỉ thấy một luồng kiếm quang từ tay Long Mộc Công quay ngược lại đâm vào vai hắn.

Long Mộc Công rú lên một tiếng ngã ngửa ra sau lồm cồm vừa bò vừa cuống cuống kêu lớn:

- Mau, mau cho ta thuốc giải.

Thuốc giải vốn lúc nào cũng có sẵn trong người hắn, nhưng hắn không còn đủ sức để lấy ra nữa, còn đồng đảng của hắn lại sợ bị thính chúng ghét lây nên cũng không ai dám giúp.

Long Mộc Công vẫn gào thét như con dã thú trước lúc chết, hắn cố thu hết sức tàn gào lên:

- Chúng bây gọi ta đến giúp sức, nay thấy ta sắp chết mà không dám cứu ư? Hừ, hừ, người, các người không cứu ta thì đừng trách ta sẽ nói...

Thanh âm càng lúc càng yếu dần nhưng vẫn như đâm vào tai. Tất cả các khiếu tai, mắt, miệng của hắn đều xuất huyết.

Mạnh Hoa bắt nhãn và cũng muốn hắn nói ra kẻ giết dây chính yếu vội nói:

- Được, ta tạm thời tha mạng cho người, người hãy nói thực cho mọi người nghe! Không ngờ Long Mộc Công chưa kịp nói gì, Mạnh Hoa cũng chưa kịp tới gần hắn lấy thuốc giải bỗng có một tiếng gió rất nhỏ, không biết từ hướng nào một viên đá nhỏ bay trúng ngay huyệt Thái Dương hắn, lập tức giết chết hắn liền.

Lôi Chấn Tử tức giận:

- Cái này rõ ràng là sát nhân diệt khẩu. Hừ, cái án này càng lúc càng thêm đáng nghi.

Động Chân đạo trưởng mau tra cứu tới nơi! Động Chân tử đáp:

- Đương nhiên ta phải tra cứu! Lão tức giận gọi chúng đệ tử đi truy tìm thủ phạm nhưng chỉ xao động hỗn loạn một lúc vẫn không biết hung thủ là ai.

Động Chân Tử ra vẻ không biết làm sao hơn, buông lời:

- Kẻ thù của Long Mộc Công rất nhiều, biết ai nhân cơ hội này ám sát hắn? Chuyện này để sau này chúng ta sẽ xét.

Hội trường lắng trong im lặng, Động Chân Tử đề nghị tiếp tục nghị án Đan Khâu Sinh, qua sự biện hộ của Ân Cừ Thế và Mạnh Hoa, tình huống đã biến hóa rất nhiều thành ra có vẻ như lợi cho Đan Khâu Sinh, bất lợi cho Động Minh Tử.

Trước đây tuy có người thấy nỗi oan của Đan Khâu Sinh nhưng đa số vẫn tin vào lời buộc tội của Động Minh Tử hơn. Nay hầu hết không khỏi nghi ngờ Động Minh Tử, ít nhất trong các tội buộc, Động Minh Tử đã nói láo hai chuyện.

Ngoài ra chúng đệ tử Không Động phái còn bị ảnh hưởng bởi võ công trác tuyệt của Mạnh Hoa, nhất là sau khi chàng thi triển tuyệt kỹ Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của bản môn mọi người đều không thể không nghĩ: “Đồ đệ đã như thế, sư phụ như thế nào có thể biết được. Thảo nào Ngọc Hư trưởng lão đề cử Đan Khâu Sinh vào chức kế vị chưởng môn. Mạnh Hoa học kiếm các phái có thể không chỉ là đệ tử Không Động phái nhưng Đan Khâu Sinh võ học là thuần túy võ học Không Động, chỉ cần y rửa sạch tội lỗi bị gán cho là y đã có đủ tư cách lập làm chưởng môn. Y làm chưởng môn, Mạnh Hoa chắc cũng tự nguyện làm đệ tử Không Động phái.” Ngoài ra phương diện khác, Động Chân Tử và Động Minh Tử cũng mỗi người một tâm sự. Động Chân Tử nửa vui nửa sợ. Vui vì kinh qua các chuyện hôm nay, sư đệ có mặt dày tới đâu cũng không dám nhận chức chưởng môn, sợ vì nếu Đan Khâu Sinh rửa sạch được hết tội danh tên tuổi uy tín của y sẽ vượt hơn cả lão. Còn Động Minh Tử hận Đan Khâu Sinh và Mạnh Hoa ghi khắc tâm cốt, lão nghĩ thầm: “Kể tốt nhất hôm nay là dùng đao chặt đứt mọi gai góc, trước là kết tội được Đan Khâu Sinh sau đó ta sẽ cùng Hải Lan Sát liên thủ đối phó với tiểu tử Mạnh Hoa, cùng tận lắm ta sẽ kéo hết đệ tử về đầu hàng triều đình, nếu không được làm chưởng môn cũng có thể làm chức quan to!” Chủ ý đã định, Động Minh Tử lập tức nói:

- Sư huynh, Đan Khâu Sinh đã quyết không tự phân biện, nay cũng không còn ai thế y biện hộ nữa, nếu không định tội còn đợi đến bao giờ? Ý không muốn cho Đan Khâu Sinh kế vị chưởng môn là ý của chúng sư huynh đệ lão nên Động Chân Tử giả thực thà hỏi:

- Được, ta hỏi lại lần nữa, nếu không còn ai biện hộ cho Đan Khâu Sinh, ta bắt buộc phải tuyên phán tội danh y! Chính lúc lão đang định tuyên phán tội danh bỗng có tiếng người nói to:

- Khoan đã! Chỉ thấy một bóng người mau bước chân vào, đó là một thiếu niên anh tuấn. Có người hỏi:

- Người này là ai? Có người biết đáp:

- A, ta biết rồi, y là nhị công tử của Giang đại hiệp, đại đồ đệ của Kim đại hiệp, Giang Thượng Vân đó! Nhưng việc Giang Thượng Vân đến đây không đáng kinh ngạc bằng theo chân chàng là mấy người nữa.

Sau lưng chàng có đệ tử Thiên Sơn phái Đinh Triệu Minh dắt tay một thiếu nữ diễm lệ và một hán tử mặt có vết sẹo ngang bị Đinh Triệu Minh nắm giữ như giải tù nhân vậy.

Lập tức có tiếng người kêu lên:

- Ô! Hán tử này không phải là phản đồ Thiếu Lâm tự Cát Hồng đó ư?

- Còn thiếu nữ là ai?

- Ta biết, nàng là con gái Phúc Châu Hồ Uy tiêu cục Đặng lão tiêu đầu, Đặng Minh Châu đó! Đinh Triệu Minh là sư thúc của nàng.

Đinh Triệu Minh giải Cát Hồng đến hội trường, ai nấy đều kinh hoàng, trừ hai vị cao tăng Thiếu Lâm tự và Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa thấy tình hình lấy làm an tâm nghĩ: “Y muội không nói dối ta, họ quả nhiên không trúng độc thủ của yêu phụ. Xem tình hình này Giang nhị ca và Đặng cô nương chắc đã hòa thuận vui vẻ lắm rồi. Hà, chỉ không biết Y muội hiện nay ra sao? Trương Khoái Hoạt không đề cập đến nàng, e rằng nàng vẫn nằm trong tay mục yêu phụ?” Bỗng nghe Kim Trục Lưu kêu to:

- Coi chừng ám khí! Chưa nói dứt câu, chỉ nghe “đình” một tiếng Giang Thượng Vân đã quét kiếm đánh rơi một viên đá nhỏ, viên đá nhỏ này vốn định đánh trúng Cát Hồng. Giang Thượng Vân phản thủ quét kiếm giống như sau lưng có mắt. Cùng lúc Đinh Triệu Minh thả buông Cát Hồng ra xông vào đám đông chọn đúng một tên.

Tên đó là:

- Oan quá, oan quá, người bắt lầm rồi! Đinh Triệu Minh hỏi:

- Chính mắt ta nhìn thấy người, người còn không nhận ư? Tên nọ há mồm đang định phân biện bỗng nhiên sắc mặt đang trắng biến thành đỏ, đang đỏ biến thành đen, mắt tai mũi miệng chảy ra máu không kịp nói một lời toàn thân quắp lại chết liền. Có người nhận ra hắn nói:

- Hắn ta là một trong Hoàng Hà Ngũ Quỷ tên là lão tam Tiêu Giao.

Hoàng Hà Ngũ Quỷ là một bọn hắc đạo cũng có chút ít tên tuổi.

Giang Thượng Vân nói:

- Có lẽ Đinh đại hiệp bắt lầm người thật. Người bắn viên đá này dùng công phu Đàn Chỉ Thần Thông nội kinh không phải là yếu kém, Hoàng Hà Ngũ Quỷ không đạt được công phu này đâu! Thì ra tuy chàng dùng kiếm quét rơi được viên đá nhưng hồ khẩu không khỏi ngấm ngấm đau.

Đinh Triệu Minh cũng là cao thủ giang hồ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Công tử nói đúng. Xem tình hình này ắt có người khác đứng sau lưng hắn dùng hắn làm cái mộc thế thân.

Kim Trục Lưu xen vào:

- Tạm thời chưa vội truy cứu, hãy nói chuyện của chúng ta đã.

Nên biết Giang Thượng Vân vừa xuất hiện hô “khoan đã”, Kim Trục Lưu đã nhận ra ngay đồ đệ của mình dẫn theo các bằng hữu tới đây là hoàn toàn có lợi cho Đan Khâu Sinh.

Trước tiên Đinh Triệu Minh dẫn Cát Hồng đến trước mặt hai vị cao tăng Thiếu Lâm tự nói:

- May không nhục mệnh, ta và Giang nhị công tử đã bắt được tên phản đồ quý phái về đây giao Chương cho quý phái xử lý. Bất quá ta muốn hỏi hắn một chuyện.

Đứng đầu Thập Bát La Hán Thiếu Lâm tự là Tôn Thắng ngạc nhiên:

- Hắn cũng là kẻ thù của sư huynh người, người thay sư huynh muốn việc gì cứ nói.

Đinh Triệu Minh đáp:

- Nhân vì sau khi bắt được hắn liền phát sinh một việc rất kỳ quái...

Nói chưa dứt lời Động Minh Tử xen vào cướp lời:

- Ta không dám can dự vào chuyện Thiếu Lâm tự thanh lý môn phái, có thể quý phái dẫn hấn về Thiếu Lâm tự rồi hãy xử lý được chăng? Trong giọng nói có vẻ không vui vì Đinh Triệu Minh không hiểu quy củ võ lâm, dẫn phản đồ Thiếu Lâm tự vào hội trường của Không Động phái.

Đinh Triệu Minh chậm rãi nói:

- Theo lý đương nhiên ta không được làm nhiều loạn đại hội chư vị, nhưng tên phản đồ Thiếu Lâm tự này có liên quan đến cái án Đan Khâu Sinh, xin quý chưông môn cho hấn nói.

Trước tình hình này Động Chân Tử không thể bênh vực sư đệ nên đành nói:

- Được, trước tiên Đinh đại hiệp hãy nói cho hết ý.

Đinh Triệu Minh:

- Trước tiên ta xin nói cho toàn thể biết, chúng ta bắt được tên phản đồ này ở đâu, chính là ở Đoạn Hồn Nhai trên núi Không Động tới ba hôm trước.

Chúng nhân thác dự phân vân nghị luận:

- Quái thật, chẳng lẽ tên này chạy lên núi Không Động?

- Hừ, xét ra e rằng hấn có chỗ dựa trên núi này chứ không sao lại có gan ấy?

- Đúng đó, hấn dư biết Không Động phái sắp cử hành đại hội, chạy lên đây chẳng khác gì cá vào lưới vì Thiếu Lâm tự đang truy lùng hấn khắp nơi. Sự việc này chắc có ẩn tình gì bên trong? Giang Thượng Vân lạnh lùng tiếp lời:

- Chiều tối hôm ấy cùng với Cát Hồng còn có một tên nữa, chư vị hãy đoán xem tên này là ai?

- Là ai?

- Là phó Thống lãnh Ngự lâm quân Âu Dương Nghiệp, lúc ấy đại đệ tử của Động Minh Tử đạo trưởng [mất hai trang]

- Xin tha cho chúng ta không thể làm điều này được.

Giang Thượng Vân tức giận:

- Động Minh trưởng lão khinh ta là dân đen không đáng gặp mặt vị thượng quan Phó Thống lãnh hay sao?

Động Minh Tử:

- Giang nhị công tử chỉ biết một chưa biết hai.

Giang Thượng Vân:

- Hai là cái gì? Động Minh Tử:

- Đúng là hôm đó Âu Dương Nghiệp có đến đây nhưng hiện nay chúng ta không biết y đi đâu? Đinh Triệu Minh hỏi:

- Sự việc này là thế nào? Đại Thạch đạo nhân đáp thay sư phụ:

- Đêm ấy chư vị đi không lâu, tự nhiên Âu Dương đại nhân mất tích.

Giang Thượng Vân:

- Làm gì có chuyện kỳ quái như thế? Động Minh Tử:

- Chúng ta không nói dối công tử. Âu Dương đại nhân là do chưông môn sư huynh ta mời tới, chính đại quang minh, hà tất cần phải giấu giếm không dám lộ diện? Không tin, nhị công tử cứ hỏi các khách nhân đến đây từ trước xem có ai gặp Âu Dương Nghiệp hay không? Đinh Triệu Minh lão luyện giang hồ liệu rằng lão không dám nói láo trước đám đông người nên bảo:

- Được, chúng ta tạm thời tin chữ vị. Tìm được Âu Dương Nghiệp dĩ nhiên là tốt nhất nhưng không tìm được chúng ta cũng chẳng cần.

Động Minh Tử lấy làm đắc ý nói:

- Ta đã giải thích rõ rồi, chữ vị mẫn ý chưa? Lôi Chấn Tử hỏi Đinh Triệu Minh:

- Được, chữ vị phát hiện Cát Hồng ở Không Động sơn, sao lại bảo Cát Hồng liên quan tới vụ án Đan Khâu Sinh?

Câu này của lão xem như bênh vực Động Minh Tử, kỳ thực lão đoán trong này ẩn chứa điểm sự thực nào đó muốn do Cát Hồng nói ra.

Đinh Triệu Minh đẩy Cát Hồng tới, hần liếc nhìn Động Minh Tử rồi lại hướng về Kim Trục Lưu vái dài:

- Thực không dám dối trá, ta là một người có can hệ nhiều tới cái án này, nhưng ta chỉ sợ nói ra không bảo tồn được tính mạng.

Kim Trục Lưu nói:

- Người hãy lại gần đây đứng gần ta và Lôi Chấn Tử mà nói.

Có họ Kim và Lôi Chấn Tử bảo vệ Cát Hồng ai còn dám động tới hỏi nữa? Trong lúc Cát Hồng mau chân chạy tới Kim Trục Lưu, Giang Thượng Vân cũng nhận ra Mạnh Hoa trong đám đông liền vội chạy lại cùng chàng tương kiến:

- A, Mạnh huynh, sao huynh từ Thiên Sơn đến đây mau thế, có gặp lệnh đệ chưa? Mạnh Hoa không có thì giờ nhân đàm với Giang Thượng Vân, liền đáp:

- Sự tình ấy từ từ rồi sẽ nói với ca ca, ca ca có biết Bích Y ra sao không? Giang Thượng Vân kinh ngạc:

- Từ khi chia tay với nàng ở Chiêu Hóa ta chưa hề gặp lại, làm sao huynh lại hỏi câu ấy? Huynh được tin gì của nàng? Nàng gặp chuyện gì ư? Bên cạnh có người khê hắng giọng, thì ra trên kia Cát Hồng sắp kể chuyện của hắn.

Mạnh Hoa hạ giọng:

- Chuyện còn dài ca ca chưa biết đâu, để đợi Cát Hồng kể xong ta sẽ nói cho ca ca nghe.

Nói vậy nhưng trong lòng chàng lo lắng tự nghĩ: “Tại sao Y muội biết ca ca và Đinh Triệu Minh thoát hiểm? Ủ, phải rồi, có thể sau khi nàng bị yêu phụ bắt mới nghe yêu phụ nói.” Dù sao cũng coi như chàng không biết thêm được chút tin nào nữa của Kim Bích Y, chàng không thể nào an tâm nổi.

Nhưng trên kia Cát Hồng đã sắp kể câu chuyện mà chàng đoán sẽ cực kỳ quan trọng đối với cái án của Đan Khâu Sinh nên chàng cố gạt chuyện Bích Y sang một bên, lắng tai nghe.

Cát Hồng được Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử bảo hộ không còn cố kỵ gì nữa liền hướng về phía Động Chân Tử và Động Minh Tử chậm rãi kể:

- Ta cần nói về câu chuyện mười tám năm trước khi ta mới ra khỏi chùa Thiếu Lâm trở thành một tên gây tội ác trên chốn giang hồ.

Năm ấy xảy ra một chuyện khiến giới giang hồ hết sức chú ý, đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán đó là chuyện Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh vừa chết để lại cô con gái độc nhất sắp gả cho một đệ tử ưu tú của Không Động phái. Vị Mâu tiểu thư quốc sắc thiên hương này cũng sớm nổi tiếng trong giới võ lâm ai cũng cho nàng là một danh hoa diễm lệ trời đất vun đúc nên. Nhưng chuyện đáng chú ý không phải ở đó.

Mâu Nhất Hạnh là một phú hào có tiếng giàu có nhất trong giới võ lâm, nghe nói sau khi y chết, gia sản đem bán toàn bộ để làm của Chương môn cho con gái, kim ngân châu báu chứa mấy hòm rất lớn.

Tin tức truyền đi, Hà Lạc bèn rủ Đan Khâu Sinh cùng lên đường đón vị hôn thê cho có bạn vì đường xa vạn dặm.

Bọn hắc đạo khắp nơi nghe tin ấy ai cũng thèm vì trong tay Hà Lạc có đủ các tiền tài, sắc đẹp, tuy vậy Hà Lạc nổi tiếng là đệ tử cao thủ nhất nhì của Không Động phái nên chẳng ai dám đường đột tấn công.

Nói thực được tin ấy ta cũng động tâm nhưng tự vẫn không thể đánh hơn Đan Khâu Sinh và Hà Lạc nên không dám có ý xâm phạm.

Ta nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được, ta không dám đi gây sự nhưng sự đã tìm tới gây ta.

Tuy đã cách mười tám năm, nhớ đến chuyện năm ấy hình như hấn vẫn còn Chương hộp, bất giác đưa tay lên xoa xoa vết sẹo trên mặt. Lôi Chấn Tử gấp muốn biết sự thực giục hấn:

- Rồi sự việc thế nào nữa, hãy kể mau đi! Cát Hồng định tâm kể tiếp tục:

- Chiều tối một ngày kia ta vừa mới làm một cuộc ăn cướp được một mớ châu ngọc quay về nhà, lòng đang rất vui thú. Nào ngờ về tới nhà đã có một người lạ mặt đang chờ ta.

Ta kinh ngạc hỏi: “Người là ai, tại sao dám tự ý vào nhà ta?” Người đó cười ha hả đáp: “Người không biết ta ư, ta là Hà Lạc ở Không Động phái, ta tự ý đột nhập vào nhà của người là chuyện thường có gì đáng kinh ngạc?”

Trong lúc cười chỉ thấy kiếm quang của y chớp lên trên tường nhà đã xuất hiện chín điểm nhỏ.

Hà Lạc lúc ấy có tiếng trên giới giang hồ, ta tuy chưa gặp y nhưng đã có nghe các bằng hữu hắc đạo nói qua về tướng mạo, ta nhìn cẩn thận thì thấy đúng như lời bạn bè đã tả. Còn kiếm pháp y vừa biểu diễn đúng là Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Không Động phái. Cứ theo ta biết lúc ấy trong Không Động phái chỉ có ba người sử dụng được Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp, đó là Động Minh Tử, Đan Khâu Sinh và Hà Lạc. Trong ba người này Động Minh Tử là người cao tuổi nhất, Đan Khâu Sinh là người nhỏ tuổi nhất. Do vậy ta không dám hoài nghi, người này đúng là Hà Lạc rồi.

Lúc ấy Hà Lạc mỉm cười: “Đừng sợ, ngồi xuống đây chúng ta nói chuyện, người là người bản lãnh cao nhất trong các bọn hắc đạo, ta tin rằng người không phải là người thiếu can đảm.” Ta ngồi xuống hỏi: “Người tìm đến đây có việc gì?” Hà Lạc đáp: “Người vừa đi cướp về phải không? Được những gì?” Ta tưởng y là người do vật chủ vừa bị cướp tài sản nhờ đến điều đình liền nói: “Cũng chẳng nhiều nhỏi gì, nhưng cũng không ít lắm. Được một số châu báu độ chừng năm ngàn lượng bạc.” Hà Lạc cười ha hả: “Ăn cướp mà được có vài ngàn lượng bạc thì còn ra cái gì. Ta đặc biệt tới đây để giúp người kiếm một số lớn hơn thế nhiều, ít nhất cũng phải được bốn năm vạn lượng, so với hôm nay nhiều hơn trăm lần?” Ta rất kinh dị vội hỏi: “Cái gì? Người định rủ ta cùng đi ăn cướp ư?” Nghe tên đại giang hồ kể đến đây mọi người đều lấy làm lạ, Động Chân Tử mắng:

- Chỉ ăn nói bấy bạ, sư diệt Hà Lạc của ta mà rủ người cùng đi ăn cướp ư? Lôi Chấn Tử gạt đi:

- Cứ để cho hấn nói hết, rồi chúng ta sẽ phán đoán đâu là thật hay giả.

Cát Hồng kể tiếp:

- Đúng đó, hôm ấy Hà Lạc đã nói như thế này: “Ta không phải rủ người đi ăn cướp, nhưng để báo cho người một món hàng rất dễ ăn.” Nghe y nói ta có hơi nghi chưa biết trả lời ra sao, ta nói đa tạ y đã quan tâm đến nhưng ta với y bắt quá mới gặp nhau, xưa nay chưa hề giao tình vì sao y lại đem món lợi mấy vạn lượng bạc đến cho ta? Hà Lạc đáp: “Rất đơn giản chỉ vì hiện nay người là tên đại đạo bản lãnh cao nhất và ta cũng biết người là một phản

đồ của Thiếu Lâm, danh môn hiệp nghĩa coi người như thù địch, chẳng có ai chịu làm bằng hữu với người, việc này nếu người không làm thì thôi, nhưng xin đừng nói ra với bất cứ ai.” Ta nổi máu hiếu kỳ hỏi lại: “Chuyện như thế nào người phải nói rõ với ta, ta mới biết nên đồng ý hay không?” Hà Lạc lại nói: “Được, ta có thể nói rõ, người có biết hai hôm trước ta đến Mê Chi đón vị hôn thê rồi. Vị hôn thê của ta là con gái của Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh và gia đình họ Mâu nổi tiếng giàu nhất trong giới võ lâm.” Ta đáp: “Tuy ta quê mùa ít biết, nhưng việc này sao ta lại không biết? Hà tiên sinh, ta xin chúc mừng tiên sinh cưới được vợ giàu!” Hà Lạc mỉm cười: “Không dám, không dám, ta chúc mừng người mới phải.” Ta kinh ngạc hỏi lại: “Hà tiên sinh, tiên sinh vừa được vợ đẹp vừa được của nhiều. Còn ta có gì mà chúc mừng?” Hà Lạc đáp: “Ta chúc mừng vì cần người đến cướp gia sản của Mâu tiểu thư, đồng thời cướp luôn nàng đi!” Lời ấy vừa dứt, cả hội trường náo nhiệt âm ỉ hấn lên. Động Minh Tử nhin không nổi quát Cát Hồng:

- Thiên hạ làm gì có chuyện kỳ quái đến thế? Mời người khác đến cướp luôn hôn thê của mình? Trừ người bị bệnh điên ra ai tin người cho nổi? Lôi Chấn Tử lại can thiệp:

- Động Minh đạo huynh hãy bớt giận, nếu hần bịa đặt chúng ta cứ hỏi lý do tại sao hần bịa đặt! Cát Hồng vẫn chậm rãi:

- Động Minh đạo trưởng kinh dị là phải, đương thời ta cũng không tin nổi tai ta nữa. Ta nói: “Hà tiên sinh không đùa ta đấy chứ? Tiên sinh đang nghinh hôn sao lại xúi ta cướp mất vị hôn thê?” Hà Lạc vận lại: “Ai bảo ta đùa ngươi? Nói cho minh bạch, ta là người thuê ngươi thay ta làm việc này. Sau khi việc xong, ta sẽ chia cho ngươi một nửa của cải Chương môn của ta.” Ta cực kỳ kinh hãi vội nói: “Ngươi, ngươi không yêu thích con gái của Mâu Nhất Hạnh hay sao?” Hà Lạc đáp: “Ai nói ngươi ta không yêu thích? Chính vì ta quá yêu thích nàng nên mới nhờ cậy ngươi giúp ta việc này.” Câu chuyện càng kể càng thêm ly kỳ, chúng nhân bất giác đều nghĩ rằng: “Phải chăng là trong án lại có thêm án?” Cát Hồng vẫn kể:

- Ta nói: “Hà tiên sinh, thứ cho ta ngu muội, tiên sinh không nói cạn kể ta càng thêm hồ đồ. Tiên sinh yêu thích nàng, tại sao lại muốn ta phải cướp nàng đi?” Hà Lạc cười ha hả: “Ngươi cho rằng ta nỡ bỏ mất người đẹp như hoa như ngọc cho ngươi cướp đi luôn hay sao, đó chỉ là một cuộc hí lộng chơi thôi!” Nghe y nói vậy ta có hơi hiểu một phần nào liền nói: “À ta hiểu rồi, có phải ngươi chỉ muốn ta giả cướp mỹ nhân để ngươi biểu diễn võ công anh hùng của ngươi?” Hà Lạc mỉm cười: “Đúng vậy, ngươi giả cướp nàng chạy, ta sẽ cướp nàng về. Bao nhiêu tài sản của nàng ta chỉ xin lấy về một nửa, còn một nửa ta cho ngươi mang đi coi như trả công cho ngươi. Chỉ còn nửa tài sản ấy cũng đủ trị giá hai ba vạn lượng bạc, ngươi mãn ý không?” Lý do mà y cho ta biết khiến ta hoài nghi. Đúng vậy y ra tay nghĩa hiệp cứu giai nhân khiến giai nhân vô cùng cảm kích. Nhưng vì muốn giai nhân mà hần sắp đặt khổ nhục kể đến thế ư? Hay là trong sự việc còn có ý khuất khúc? Hần thấy ta phân vân chưa quyết hình như đoán được lòng ta liền trấn an: “Ngươi không cần lo nghĩ, ta không lừa ngươi đâu, cứ làm theo lời ta ắt có lợi.” Đối với ta ba vạn lượng bạc là số tiền đủ đồ quá lớn, ta không suy nghĩ gì nhiều, hỏi thêm: “Hà tiên sinh là người chủ đi thuê, cứ theo quy củ hắc đạo, ta không có quyền đòi hỏi chủ nhân phải nói hết tất cả bí mật, nhưng ta chỉ yêu cầu tiên sinh bảo đảm không có gì nguy đến tánh mạng ta!” Hà Lạc đáp: “Ta đã nói đây chỉ là chuyện ta với ngươi liên kết đùa thôi, làm sao nguy đến tính mạng được?” Ta hỏi: “Lúc ngươi ra tay giải cứu giai nhân không dả thương ta chứ?” Hần đáp: “Việc đó tùy ngươi, nếu ngươi thấy sắc đẹp nổi tà tâm, xúc phạm tới vị hôn thê của ta đương nhiên ta không thể tha thứ.” Hần nghe ta nói ta chỉ cần tiền bạc quyết không màng tới sắc đẹp. Liền bảo: “Vậy thì ngươi yên tâm, tối đa ta chỉ làm ngươi bị thương nhẹ, rất nhẹ chẳng ăn thua gì đâu.” Ta nhớ đến còn có cả Đan Khâu Sinh, giật mình nói: “Kế hoạch đùa chơi của ngươi, người bạn cùng đi có biết không?” Hà Lạc đáp: “Ngươi nói đến Đan Khâu Sinh ư? Hần không biết đâu.” Ta đáp: “Nói như vậy ngươi vẫn chưa bảo đảm được tính mạng của ta.” Hà Lạc nói: “Ta biết thế nào ngươi cũng hỏi câu này, ngươi khỏi cần lo lắng, ta sẽ sắp đặt đâu vào đó.” Vì việc này có quan hệ đến tính mạng ta nên ta nài ép y phải nói rõ sắp đặt ra sao ta mới có thể an tâm.

Khi Cát Hồng vừa nhắc đến tên Đan Khâu Sinh, toàn bộ hội trường đều im phăng phắc chờ đợi hần nói tiếp.

Hần kể:

- Hà Lạc nói: “Ngươi biết ta sắp đặt như thế nào không? Thứ nhất, ta ước hẹn sẵn với hai tên cùng ngươi hành sự, ngươi đừng lo hai tên này đòi chia của cải với ngươi, chúng không phải người trong hắc đạo đâu, chúng giúp ta mà không đòi công cán chi cả.” Nói xong câu ấy, Hà Lạc đưa cho ta một cái mũ bằng da gấu là loại mũ ở Quan Ngoại, bọn đi hái nhân sâm hay đội để lên núi chống cái rét. Mũ này Trung Thổ rất ít người đội. Hà Lạc nói: “Khi hành sự ngươi hãy đội mũ này, bọn chúng sẽ nhận ra ngay.” Không ngăn được hiếu kỳ, ta hỏi: “Ta có thể biết được hai tên này không?” Hà Lạc dường như lạnh lùng đáp: “Thân phận hai tên này khác chúng ta, ngươi không nên biết có lẽ hay hơn.” Nghe nói vậy ta không tiện hỏi nữa nhưng trong bụng rất lấy làm mơ hồ. Cát Hồng kể đến đó cả hội trường không khỏi bàn tán qua lại:

- Thân phận khác hần chúng ta. Không phải người trong hắc đạo. Thế thì hai tên này phải là ai?

- Quan Ngoại thường đội cái mũ ấy, vậy có lẽ không phải là nhân vật võ lâm Trung Thổ?

- Chuyện này chẳng biết đâu là thật, đâu là giả, hà tất bàn tán.

Trong hội trường chỉ có mình Mạnh Hoa là đoán định: “Hải Lan Sát chính là người của phái Trường Bạch, lúc ấy còn chưa làm tới Thống lãnh Ngự lâm quân, chỉ mới một chức quan thường. Xem ra trong tên này ắt có một tên là hần!” Nghĩ một lúc rồi Cát Hồng lại kể tiếp:

- Tuy đã có hai tên trợ thủ nhưng ta vẫn còn điểm sợ, do đó ta lại hỏi: “Người không chịu cho biết hai tên ấy là ai nhưng trước khi hành sự cũng nên cho ta gặp mặt chúng được không?” Hà Lạc đáp: “Đương nhiên.” Ta nói: “Lúc hành sự sợ ba người không đến điểm hẹn cùng một lúc được, nếu như lỡ một mình ta đến trước, sợ rằng ta đối phó với Đan Khâu Sinh không nổi. Hà Lạc khích lệ ta: “Người không nên tự khiếm tốn quá, người hãy nói thật đừng khách khí, người đã thấy ta vừa thi triển Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp, người có thể chống cự được mấy chiêu trong ấy?” Ta đáp: “Từ ba mươi đến năm mươi chiêu ta có thể miễn cưỡng chống được.” Hà Lạc nghe trả lời như thế lấy làm vui vẻ nói: “Vậy là được rồi, ta cũng nói thật, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh so với ta có cao hơn chút ít, nhưng cũng chỉ cần người chống được ba mươi chiêu hoặc tối thiểu chỉ cần mười chiêu là đủ.” Ta hỏi: “Thế còn sau mười chiêu thì sao?” Hà Lạc cười ha hả: “Sau mười chiêu không lẽ hai tên trợ thủ người lại đứng yên? Hẳn sẽ tấn công sau lưng Đan Khâu Sinh giúp người rồi.”

Ta đã hơi hiểu nhưng cũng cố ý hỏi: “Nếu chẳng may hai tên trợ thủ ấy không có mặt kịp thời thì sao, ai sẽ là người giúp ta lúc ấy? Người không cho ta biết rõ, ta vẫn không an tâm.

Ta kiên trì yêu cầu y phải nói rõ tên trợ thủ ấy là ai, Hà Lạc có vẻ miễn cưỡng đáp: “Người vờ ngu độn hay là người không biết thật? Người ngầm giúp người nếu nói gần thì thật là gần, vì chính là ta đây!” Lời ấy vừa dứt, toàn hội trường huyên náo. Động Minh Tử mặt mũi sa sầm xuống muốn chửi Cát Hồng một trận, nhưng vì nể mặt Lôi Chấn Tử không dám mở lời.

Cát Hồng chậm rãi:

- Đến đây ta đã hoàn toàn hiểu rõ, thì ra y định mượn tay ta trừ khử Đan Khâu Sinh để khỏi lo có người tranh đoạt ngôi vị chưởng môn nữa. Dĩ nhiên y không thể tự mình hành động được, vì nếu thế sau này biết đổ tội cho ai? Hừ, kể ra kể sách của y rất tinh diệu độc ác, trong khi Đan Khâu Sinh bận lo đối phó trước mặt với ta, y xuất hiện sau lưng chém một kiếm ai mà biết được? Lúc này Động Chân Tử không thể nhìn được nữa, lão gầm lên:

- Tên này bịa đặt láo lếu thật, bản môn ai cũng biết Hà sư diệt là người đoan chính, làm gì có ý đồ hèn hạ đến thế? Lôi Chấn Tử nể Động Chân Tử là chưởng môn nên không tiện phản bác, quay hỏi Cát Hồng:

- Rồi sau đó thế nào mau nói đi! Cát Hồng nghiêm nét mặt:

- Chuyện ấy thật khủng khiếp nhưng ta vẫn nghĩ đoạt chưởng môn chưa chắc là mục đích chính của hắn, hình như còn nguyên nhân nào ghê gớm hơn trong hành động tiêu trừ Đan Khâu Sinh của y. Y đã sắp đặt cuộc hành trình để đến ngày thứ ba mọi người phải tạm nghỉ tại một cổ miếu giữa hoang sơn, nơi ước hẹn ta đến nơi động thủ.

Tối hôm ấy, ta đến cổ miếu theo lời hẹn với Hà Lạc. Đến nơi mới xảy ra một việc ngoài sở liệu, đến gần cổ miếu ta bỗng nghe trong miếu có tiếng rên rỉ như tiếng người bị thụ thương.

Lôi Chấn Tử nóng nảy:

- Ai thụ thương, Đan Khâu Sinh hay Hà Lạc? Cát Hồng đáp:

- Đều không phải. Đó là tiếng rên rỉ của một tên gia nhân theo hộ tống Mâu tiểu thư, rồi nghe có tiếng chửi “Đồ chó chết!” tiếp theo tiếng giục “Mau đuổi theo tìm tiểu thư về đây!” Ta hoảng hồn vì tưởng đã có tên nào đến trước cướp mất tiểu thư và của cải đi rồi. Ta đi vào miếu, còn hai tên gia nhân chưa thụ thương kêu lên cường đạo lại trở lui, ngó quanh miếu gặp thì thể một tên gia nhân nằm đó mà chẳng thấy Đan Khâu Sinh và Hà Lạc đâu cả, cũng không thấy Mâu tiểu thư đâu cả nhưng vẫn thấy mấy hòm đựng của cải. Ta chỉ tham tiền nên mặc kệ Hà Lạc và Đan Khâu Sinh không cần biết, chỉ vội vàng đoạt mấy hòm châu ngọc cột lên lưng ngựa định dong luôn thì vừa lúc Đan Khâu Sinh trở về.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Có một mình Đan Khâu Sinh thôi ư? Cát Hồng:

- Chỉ một mình Đan Khâu Sinh, không thấy Hà Lạc. Ta sợ quá đành động thủ với Đan Khâu Sinh. Ôi! Hà Lạc bảo ta có thể chống được y ít nhất là mười chiêu, ta cũng tưởng như vậy, ai ngờ Hà Lạc và ta đều lầm. Mới được ba chiêu ta đã bị Đan Khâu Sinh đâm bị thương, đây chừ vị xem vết thương còn trên mặt ta đây, may đêm ấy Đan Khâu Sinh hạ thủ lưu tình chém ta một kiếm rồi thôi.

Động Chân Tử lạnh lùng:

- Vì sao Đan Khâu Sinh tha cho người? Cát Hồng biến sắc:

- Tự cứu mạng là việc khẩn cấp, ta đem hết bí mật nói với Đan Khâu Sinh, rồi van lạy tại Hà Lạc rủ ta đến đây, tối đa ta chỉ là tòng phạm xin tha mạng cho ta.

Đan Khâu Sinh nghe lời ta nói tựa hồ ngẩn ra, giữa lúc ấy có tiếng thét từ xa đưa lại như tiếng thiếu nữ. Đan Khâu Sinh biến sắc đột ngột thu kiếm quát: “Ta cho người chạy đó!” Ta mừng chết đi sống lại bỏ cả của cải cố chạy lấy thân. Chạy qua một eo núi ta nghe có tiếng vũ khí chạm nhau như có người đang giao chiến trong cốc núi.

Động Chân Tử hỏi:

- Người có thấy ai giao thủ không? Cát Hồng:

- Ta đang bị thương, chạy còn không kịp đâu dám dừng lại nhìn, nên không biết ai đang hỗn chiến.

Cát Hồng coi như đã khẩu cung xong, cả hội trường im phăng phắc không ai dám quyết đoán ra sao, thực là trong án lại có án.

Lôi Chấn Tử là người cất tiếng như chuông ngân trước:

- Nghe qua chuyện này, nếu Cát Hồng không bịa đặt thì tội mưu hại đồng môn không phải của Đan Khâu Sinh mà là của Hà Lạc!

-oOo-

15. Mâu Tiểu Thư Xuất Hiện

- Phụ thân của Hà Lạc là sư đệ của Động Huyền Tử sau này đã từng tìm gặp hai tên gia nhân nhà họ Mâu, cứ theo lời chứng mục kích thì chính chúng đã nhìn thấy Hà Lạc bị Đan Khâu Sinh giết chết.

Kim Trục Lưu nói:

- Cứ như Cát Hồng nói, hẳn chỉ nhìn thấy một tên gia nhân bị trọng thương chứ đâu có nhìn thấy xác của Hà Lạc.

Cát Hồng nói:

- Xin nói lại cho rõ, nhà họ Mâu có tổng cộng năm tên gia nhân đi theo, một tên bị giết chết, hai tên trọng thương hôn mê, còn hai tên bị thương nhẹ sau đó bị ta giết chết, còn tên gia nhân sau nữa nhìn thấy Đan Khâu Sinh giết Hà Lạc? Kim Trục Lưu lại nói:

- Nếu như Hà Lạc bị Đan Khâu Sinh giết thiệt, sao tên gia nhân không chửi rõ tên mà chửi “đồ chó chết” như Cát Hồng nghe thấy? Động Chân Tử nói:

- Lời cung khai của Cát Hồng thực hay giả hãy tạm thời chưa xét nhưng cứ như hắn nói hẳn nghe có tiếng giao đấu trong cốc, biết đâu không phải do Đan Khâu Sinh trọng sát Hà Lạc? Lôi Chấn Tử xen vào:

- Nếu có như thế thì chỉ vì Đan Khâu Sinh đã biết Hà Lạc mưu sát, do đó chỉ là hành động tự vệ mới phải bắt buộc giết Hà Lạc.

Động Minh Tử nãy giờ im lặng vì lão đang bận tính toán: “Thì ra Cát Hồng cũng chỉ mới biết một phần câu chuyện. Hừ, kẻ chết không nói được, muốn phản bác hắn có gì là khó?” Lão bất giác cười lên ba tiếng lạnh lùng.

Lôi Chấn Tử cả giận:

- Động Minh đạo huynh cười cái gì? Động Minh Tử:

- Ta không dám cười Lôi lão tiền bối, ta chỉ thấy sự việc này có điểm rất buồn cười.

Lôi Chấn Tử:

- Điểm nào buồn cười? Động Minh Tử không đáp trực tiếp mà quay lại hỏi Kim Trục Lưu:

- Kim đại hiệp có tin lời Cát Hồng hay không? Kim Trục Lưu đáp:

- Ta hoàn toàn không có thành kiến với ai, chúng ta đều mong muốn biết rõ chân tướng vụ án, do đó không nên chỉ nghe một mặt cung khai của Cát Hồng chân hay giả, cố nhiên còn có nghi ngờ, nhưng cũng không nên cho rằng hoàn toàn vô lý.

Động Minh Tử:

- Dem những lời khẩu cung của Cát Hồng ra đối chứng với lời khai của Động Huyền Tử sư huynh ta thấy có điểm buồn cười. Cát Hồng chỉ là một tên phản đồ của Thiếu Lâm tự, không gì độc ác là không dám làm. Xin hỏi một người như thế sao dám so được với sư huynh ta về ụy tín? Cát Hồng lớn tiếng:

- Đúng, quá khứ ta từng làm nhiều việc ác, đến nay rất hối hận. Chính vì như thế ta không thể nhận để Đan Khâu Sinh bị oan uổng, ta liều mạng làm nhân chứng cho Đan Khâu Sinh đến cùng! Động Minh Tử:

- Có ai khả dĩ chứng minh cho những lời của người là đúng? Cát Hồng khẳng khái nói:

- Đan Khâu Sinh! Động Chân Tử nhân danh chưởng môn nhân nói:

- Xét theo quy củ, Đan Khâu Sinh bị buộc tội là phạm nhân, người giúp y biện hộ, y không thể làm chứng cho người. Còn có ai chứng kiến việc ấy nữa? Cát Hồng phẫn nộ:

- Ta đã nói rồi, nhìn thấy ta lúc đi vào miếu, ngoài Đan Khâu Sinh ra đều chết cả rồi! Bỗng Kim Trục Lưu nói:

- Ta có một việc muốn hỏi thêm.

Động Chân Tử:

- Việc gì? Kim Trục Lưu:

- Xin hỏi ngoài Động Huyền Tử đã chết còn tên gia nhân nào nhà họ Mâu thấy Đan Khâu Sinh giết Hà Lạc không? Động Chân Tử nói:

- Không còn.

Kim Trục Lưu cười nhạt:

- Nếu như vậy là quý phái chỉ cần tin người của quý phái, bất tất ta phải hỏi nữa làm gì? Lôi Chấn Tử:

- Thật có như thế thì chư vị cứ việc định tội Đan Khâu Sinh việc gì phải chiêu tập đại hội anh hùng các phái tới chứng kiến? Động Chân Tử vội vàng thanh minh:

- Lão tiền bối hiểu nhầm bản môn rồi. Ta hoàn toàn không có ý kiến thiên vị bên nào, bất quá xin như lời Kim đại hiệp, chúng ta hãy tra cứu xem lời khai của Cát Hồng là thật hay giả.

Kim Trục Lưu:

- Lời khai của hần trừ Đan Khâu Sinh ra không ai có thể chứng thực, làm sao tra cứu? Động Chân Tử nói:

- Vâng, đã không có người làm chứng chỉ bằng chúng ta cứ theo thường lý mà phán đoán. Lời cung của Cát Hồng một là thái quá không hợp lý hợp tình, hai là hần chỉ là một kẻ vô loại trong võ lâm, thực sự ta không cách gì tin nổi hần.

Lôi Chấn Tử:

- Hần và Hà Lạc oán không thù, hần cũng chẳng được ân huệ gì của Đan Khâu Sinh, theo lời hần nói chắc còn bị Đan Khâu Sinh đả thương nữa, vì có gì hần phải bịa chuyện để biện hộ cho Đan Khâu Sinh? Động Minh Tử:

- Điều ấy phải hỏi Cát Hồng, nhưng chắc gì hần đã nói thật? Cát Hồng có vẻ giận:

- Ta nói ra điều gì chứ vị cũng không tin, vậy còn đòi ta nói thêm gì nữa? Bỗng nhiên Động Minh Tử nói:
- Kim đại hiệp, có một câu này không biết ta có nên nói hay không? Kim Trục Lưu lạnh lùng:
- Lão đạo trưởng là người buộc tội, có điều gì mà không thể nói? Động Minh Tử chậm rãi:
- Theo ta thấy e rằng có người nào đó giúp Đan Khâu Sinh thoát tội danh. Cát Hồng biết dụng ý của người đó nên bịa chuyện bênh vực Đan Khâu Sinh để mong người đó giúp mình biện hộ tội lỗi với Thiếu Lâm tự.

Giang Thượng Vân đột nhiên giận dữ:

- Lão đạo trưởng nói như vậy là có ý nghĩ ta xúi giục Cát Hồng bịa chuyện ngụy tạo khẩu cung. Hừ đừng lấy bụng tiểu nhân so với lòng quân tử! Động Minh Tử đỏ mặt:
- Cái gì, Giang nhị công tử mắng ta là tiểu nhân ư? Kim Trục Lưu nghe đệ tử nói gần trúng ý mình bụng rất khoái, nhưng cũng giả vờ can thiệp:
- Thượng Vân, người sao dám vô lễ với tiền bối, mau đến xin lỗi. Động Minh đạo huynh, đồ đệ của ta tính tình thô lỗ, ăn nói không biết giữ lời, xin vì ta đừng giận y.

Động Minh Tử miễn cưỡng:

- Không dám, ta không dám nhận lời xin lỗi của cao đồ đại hiệp.

Đinh Triệu Minh xen vào:

- Xin Động Minh đạo trưởng chớ giận, Thượng Vân thế huynh cũng đừng phiền não.

Chúng ta đến đây là để tìm chân tướng vụ án này chứ đâu để cãi nhau, phải không? Nói đến lời cung của Cát Hồng ta có một bằng chứng khả dĩ có thể chứng minh Cát Hồng không chỉ nói bậy bạ.

Động Chân Tử:

- Điều gì làm bằng chứng? Đinh Triệu Minh:
- Có người muốn giết Cát Hồng để diệt khẩu, chúng ta cũng suýt bị vạ lây.

Động Minh Tử lo thảm nhưng không thể không hỏi:

- Có chuyện ấy nữa ư? Người đó là ai? Đinh Triệu Minh:
- Đó là nữ yêu nhân chuyên sử dụng độc ám khí Tân Thất Nương.

Tên “Tân Thất Nương” vừa nói ra cả hội trường rúng động huyền não bàn tán.

- Khó nói rằng yêu phụ này cũng liên quan đến vụ án này?
- Ai là người mời yêu phụ đến đây tác quái? Lôi Chấn Tử cất giọng chuông ngân:
- Xin chư vị im lặng, mời Đinh Triệu Minh nói qua chuyện này.

Đinh Triệu Minh:

- Chúng ta bắt được Cát Hồng định dẫn hắn về Thiếu Lâm tự, khi vừa xuống núi Không Động ngày thứ hai trên đường bèn gặp mộ yêu phụ đó trong một trà điểm và mộ lập tức thi hành độc thủ định giết chết Cát Hồng. May có Giang công tử đứng gần Cát Hồng ra kiếm kịp lúc, mộ ta sợ quá mới bỏ chạy.

Động Chân Tử cố ý hỏi:

- Vì sao chư vị không bắt yêu phụ? Giang Thượng Vân nóng nảy xen vào:
- Tuy yêu phụ không giết được Cát Hồng nhưng ta lại bị trúng thương do đó Đinh thúc thúc phải lo săn sóc cho ta đành để yêu phụ đào tẩu.

Dứt lời liền đưa ra ba mũi “mai hoa châm” đen bóng.

Chàng đưa ba mũi ám khí cho Lôi Chấn Tử, nói:

- Lôi lão tiền bối là người biết nhiều, hiểu rộng, xin nhờ lão tiền bối giám định xem đây có đúng là ám khí của yêu phụ không? Lôi Chân Tử xem qua một lượt rồi đáp:

- Không sai, đây là loại độc mai hoa châm của Tân Thất Nương. Trong thiên hạ sử dụng loại độc châm này chỉ có hai nhà, ngoài một nhà ở Xuyên Tây là Đường gia nhưng độc châm của họ Đường có sắc hồng còn màu đen này đúng là của yêu phụ.

Đinh Triệu Minh tiếp lời:

- Trà điểm cách núi Không Động tới trăm dặm, đương thời chúng ta đã mục kích mục yêu nhân đã thương cả người điểm chủ. Nhân chứng vật chứng như vậy đủ chưa? Động Minh Tử hơi lúng túng một chút:

- Đinh đại hiệp và Giang công tử đã nói đương nhiên chúng ta không thể không tin, nhưng bốn chữ “sát nhân diệt khẩu” cần phải xét lại.

Giang Thượng Vân giận dữ:

- Trước mắt sờ sờ phóng độc ám khí giết người, còn phải xét lại cái gì? Động Minh Tử:

- Cát Hồng là kẻ ác nhân cừu gia vô số kẻ, biết đâu hẳn chẳng phạm lỗi gì với yêu phụ và yêu phụ đang tìm hấn báo thù? Cát Hồng xen vào:

- Yêu phụ này vốn quen biết trước với ta, trước đây vẫn thường giúp nhau tác oai tác quái đâu có gì gọi là thù? Động Chân Tử:

- Hoặc là người còn có kẻ thù nào khác thuê yêu phụ đến giết người? Cát Hồng đáp:

- Kẻ thù của ta mười người hết chín người là thuộc phái hiệp nghĩa, họ đâu thèm thuê con yêu phụ đó? Giang Thượng Vân cười nhạt:

- Sự việc quá rõ ràng, trừ mục đích “sát nhân diệt khẩu” thì còn là gì? Động Minh Tử tái mặt:

- Giang nhị công tử đừng vội trách. Nhưng thôi, chúng ta tạm thời cứ tin đó là “sát nhân diệt khẩu”, nhưng người sai mụ giết người bịt mắt ấy là ai? Yêu phụ ấy có nói rõ không? Giang Thượng Vân lầu bầu:

- Đời nào mụ chịu tự miệng nói ra? Động Minh Tử lạnh lùng:

- Vậy ai dám nói mụ vì liên can tới cái này mà sát nhân diệt khẩu? Tuy lão miễn cưỡng dùng lời hàm hồ xóa tội cho Tân Thất Nương nhưng đại đa số đã tin khẩu cung của Cát Hồng là có ít nhất một phần sự thực và nghi ngờ lão là người sử dụng Tân Thất Nương để sát nhân diệt khẩu.

Động Minh Tử đắc ý cười ha hả, tưởng mình đắc thế bỗng có giọng nữ kêu to:

- Gia gia! Nữ tử xuất hiện. Kim Trục Lưu đang còn bàng hoàng. Mạnh Hoa thì hớn hờ còn Động Minh Tử thì biến sắc xanh nhạt. Thì ra thiếu nữ ấy chính là con gái của Kim Trục Lưu, Kim Bích Y vậy.

Kim Bích Y vừa chạy đến phụ thân vừa nức nở:

- Gia gia hãy báo thù cho con! Kim Trục Lưu kinh dị hỏi:

- Báo thù gì? Kim Bích Y chỉ vào mặt Động Chân, Động Minh sư huynh đệ:

- Bọn họ đã gọi yêu phụ tới đây hại con! Động Chân Tử cực kỳ kinh hoàng nhưng cố ra vẻ bình thản nói:

- Yêu phụ nào đâu? Kim Bích Y lớn tiếng:

- Trừ Tân Thất Nương ra thì còn ai là yêu phụ? Động Chân Tử xịu mặt:

- Kim cô nương, cô nương nói bọn ta mời yêu phụ tới đây là có ý gì? Chúng ta đang muốn tìm yêu phụ đây! Kim Bích Y:

- Lão nói thật hay nói giả? Yêu phụ đang ở trong Thanh Hư quán. Lão là chưởng môn mà dám nói không phải là do lão che giấu mụ ư? Động Chân Tử giả vờ giật mình ra vẻ ngạc nhiên không dám tin lời Kim Bích Y, thất thanh hỏi:

- Cô nương, cô nương nói cái gì? Kim Bích Y:

- Ta nói Tân Thất Nương yêu phụ đang ở tại Thanh Hư quán, lão dám phủ nhận ư? Động Chân Tử trở mặt:

- Cái gì? Có việc ấy sao? Ta dám thề ta chưa hề trông thấy yêu phụ ấy! Câu nói này của lão không phủ nhận việc Kim Bích Y bị Tân Thất Nương bắt giữ tại mật thất của Động Minh Tử. Chuyện này thoát đầu Động Minh Tử định giấu sư huynh nhưng cuối cùng không giấu được lão đành nói cho sư huynh biết. Tân Thất Nương không cho ai đến gần Kim Bích Y, chính mục canh giữ nàng trong mật thất, chỉ có ba người biết được việc này là Động Minh Tử và Đại Thạch đạo nhân.

Kim Bích Y giận dữ:

- Lão là chưởng môn nhân Không Động phái, ta không dám nói lão cấu kết với yêu phụ ấy nhưng tối thiểu cũng phải có sự đồng tình của lão, yêu phụ mới vào Thanh Hư quán được chứ? Động Chân Tử:

- Ta đã phát thệ, Kim đại hiệp có thể tin được ta là người nói láo không? Lão không nhìn Kim Bích Y mà quay sang nhìn thân phụ của nàng, hiển nhiên biểu lộ vẻ bất mãn ra mặt, không thèm tranh luận cùng Kim Bích Y.

Kim Trục Lưu chỉ có thể nói:

- Bích Y, đừng vô lễ với trưởng bối, Động Chân đạo trưởng là bậc chưởng môn nhân đã nói không biết chắc là không biết thật. Việc này chắc cũng có rắc rối chi đây, mong được đạo trưởng nói rõ.

Đã số quan khách đều nhìn chăm chú vào Động Minh Tử. Trong Không Động phái địa vị của lão chỉ dưới có chưởng môn sư huynh, nếu việc này Động Chân Tử quả thực không biết ắt lão phải biết.

Động Minh Tử ngẩng ngang đầu:

- Sự việc này ta quả thực cũng không biết.

Lôi Chấn Tử nói oang oang:

- Chúng ta hãy từ từ, sự việc đầu đuôi như thế nào mời hiền đệ nữ kế cho tất cả nghe.

Kim Bích Y kể:

- Ba ngày trước diệt nữ tới lui Không Động tìm gia gia, giữa đường gặp yêu phụ, diệt nữ không kịp trốn liền bị mục ta bắt.

Động Chân Tử hỏi:

- Vì sao yêu phụ lại muốn bắt cô nương? Kim Bích Y:

- Theo lời yêu phụ vì diệt nữ biết rõ âm mưu hại Giang sư huynh của diệt nữ khiến âm mưu đó thất bại, mọi chuyện này gia gia đều biết rõ nên mục bắt diệt nữ làm con tin, mục đích là để uy hiếp gia gia. Mục ta bắt được diệt nữ liền mang lên núi Không Động Động Chân Tử hỏi:

- Cô nương bảo yêu phụ giam cô nương trong Thanh Hư quán, thế cô nương có gặp đạo nhân nào trong đó không? Kim Bích Y:

- Diệt nữ bị trúng độc của yêu phụ, lại bị mục điểm huyết nên hôn mê đâu thấy gì. Chỉ mới sáng nay khi trốn thoát khỏi tay mục diệt nữ mới biết đó là Thanh Hư quán.

Động Chân Tử:

- Cô nương đã trúng độc của yêu phụ làm cách nào mà trốn thoát được? Kim Bích Y:

- Chuyện này thật kỳ lạ, bỗng nhiên có người đưa thuốc giải độc cho diệt nữ.

Động Chân Tử:

- Xin chúc mừng cô nương gặp may mắn. Cô nương có thể cho ta biết người trao thuốc giải cho cô nương là ai không? Kim Bích Y cười nhạt:

- Đa tạ đạo trưởng, người này là ai đối với vụ án là vô can, đạo trưởng không cần biết.

Người ấy bảo rằng hễ khi nào thuận tiện sẽ xuất hiện. Chúng ta chờ xem.

Trong hội trường ai nấy phân vân vì không thể nào đoán được người ấy là ai. Riêng Mạnh Hoa đã biết chắc chắn đó phải là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt.

Nguyên hôm qua Trương Khoái Hoạt đã dùng ảo thuật lừa được Tân Thất Nương tráo thuốc giải giả lấy thuốc giải thật, dù Tân Thất Nương đã hết sức đề phòng vẫn bị lừa.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Yêu phụ hiện ở đâu?

- Diệt nữ không biết. Khi diệt nữ thoát thân không thấy có ai ngăn cản gì cả, không biết Tân Thất Nương đi đâu? Động Minh Tử thở phào nói với sư huynh:

- Sư huynh, tiểu đệ thấy đây có lẽ lại thêm một bất hạnh cho các môn hạ sư môn ta, phải thêm một lần thanh lý môn hộ.

Động Chân Tử lập tức hiểu ra nói với nàng:

- Kim cô nương, dù cô nương không chịu nói ra là ai nhưng ta vẫn xin lỗi cô nương vì cô nương dù sao cũng bị giam giữ trong khu vực của chúng ta.

Kim Bích Y cười nhạt:

- Xin lỗi mà đủ sao? Tại sao yêu phụ lại có thể ẩn nấp trong khu vực này? Mụ có quan hệ gì với quý phái? Động Chân Tử:

- Cô nương cần thận với lời nói một chút, nói vậy là cô nương cho rằng chúng ta cấu kết với yêu phụ ư? Kim Bích Y lạnh lùng:

- Việc cấu kết hay không chỉ có đạo trưởng biết rõ nhất, đạo trưởng hãy nói thật ra đi! Kim Trục Lưu đưa mắt nhìn con:

- Y nhi, không được vô lễ! Động Chân đạo trưởng, xin tha thứ cho những lời nói vụng dại của tiểu hài tử, bất quá nó bị người lạ lăng nhục vì muốn rõ sự tình nên có hơi lỗ mãng.

Động Chân Tử lộ vẻ đau khổ:

- Việc này xảy ra trong Thanh Hư quán khiến ta rất đau lòng, chân tướng ra sao trước mắt tuy chưa rõ nhưng dù sao ta cũng là chủ môn nhân, đối với việc này không tránh khỏi lỗi lầm. Kim đại hiệp, ta xin thay mặt bản môn xin lỗi đại hiệp và lệnh ái.

Kim Trục Lưu khẽ nghiêng thân tránh lễ:

- Bất tất. Nhưng xin đạo trưởng giải thích cho một lời.

Động Chân Tử vờ thở dài:

- Còn sâu làm rầu nồi canh, bản môn có hơn trăm đệ tử, biết đâu trong ấy chẳng có một tên vô lại? Giang Thượng Vân giận dữ:

- Sư muội ta bị yêu phụ bắt, giam giữ trong Thanh Hư quán không phải là việc nhỏ, đạo trưởng đâu có thể giải thích chỉ là do một tên đệ tử? Chàng chưa nói hết đã bị Kim Trục Lưu đưa mắt ngăn lại, chính ra chàng định nói:

- Nếu sau lưng quý phái không có chỗ dựa sao dám ngang ngược thế? Tuy chàng chưa kịp nói ra câu ấy nhưng tất cả dường như đã đoán được chàng định nói gì rồi.

Động Chân Tử ho một tiếng, mặt ra vẻ vừa đau khổ vừa có gì khó nói, một lúc sau mới than:

- Ta quản đệ tử không nghiêm, tội thật không thể tha thứ được, nhưng nói cho ngay quả là ta không rõ việc bắt Kim cô nương.

Động Minh Tử tiếp lời sư huynh:

- Có thể nói như thế này, cứ như lời sư huynh thì đã có một tên vô lại trong các đệ tử bản môn đối sư huynh và tiểu đệ lén lút cấu kết với yêu phụ bất giữ lệnh ái của Kim đại hiệp.

Hai sư huynh đệ một xứng một họa, miệng nói nhận tội bất cần nhưng thực tế là phải sạch trách nhiệm.

Kim Bích Y đang muốn nói bỗng có một giọng ở đâu đó cất lên sang sảng:

- Đúng là thủ pháp tránh tội nhưng có điều là không dấu được ai thôi! Động Chân Tử giả diếc quay hỏi Kim Bích Y:

- Kim cô nương hình như muốn nói gì? Kim Bích Y rất sáng khoái vì có người nói đúng ý nghĩ của mình:

- Câu diệt nữ muốn nói vừa có người nói rồi, đạo trưởng không nghe ư? Động Chân Tử đỏ mặt:

- Ta bảo rồi, ta không có trách nhiệm. Kim cô nương hãy yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra kẻ bắt giữ cô nương! Liền đó ra về giận dữ sai Đại Thạch đạo nhân phụ trách quay về Thanh Hư quán điều tra. Lúc Ngọc Hư Tử bị ám toán lão cũng đã hò hét điều tra nên bây giờ không ai còn muốn tin lão nữa.

Bỗng nhiên có một người nhảy ra:

- Thôi đừng vờ vịt nữa, nếu muốn điều tra thực hư thì cứ hỏi Động Minh Tử ắt biết ngay! Lời nói sang sảng nhưng Động Chân Tử giả vờ không nghe gì cả. Động Chân Tử quát lên:

- Người là ai? Có gan nói rõ lai lịch ta nghe! Người nọ đáp:

- Điều đó chẳng khó gì, nhưng trước tiên ta hãy nói rõ người cấu kết với yêu phụ chẳng ai khác ngoài vị sắp kế vị chương môn Động Minh Tử! Động Minh Tử đỏ bừng mặt:

- Đừng nói nhảm nhí, hãy lên đây đối chất với ta! Lời nói tuy ra vẻ hết sức cứng cỏi nhưng trong bụng lão đã sợ lắm rồi.

Đang lúc ấy có hai tên đệ tử Không Động phái hốt ha hốt hải chạy vào hội trường kêu to:

- Bẩm chương môn, có biến rồi! Động Chân Tử hỏi:

- Cái gì biến? Hai tên đáp:

- Chúng con chưa tìm được yêu phụ ở đâu liền đã phát hiện Đại Dã đạo huynh bị người điểm huyết, vất ở sau giả sơn trong viện.

Hai tên này vừa mới theo Đại Thạch đạo huynh vào viện tra cứu vụ Tân Thất Nương, người chúng gọi là Đại Dã đạo huynh là đệ tử của Động Minh Tử được sai ở lại góc viện.

Động Chân Tử tái mặt:

- Thế này là có kẻ gian trà trộn vào đây rồi.

Người nọ ha hả cười lớn:

- Đúng đấy, chính ta trà trộn mạo danh Đại Dã đạo nhân nhưng kẻ gian thì không phải là y đâu.

Giọng nói câu này của người lạ đột nhiên biến đổi, không giống giọng nam tử nữa mà lại là giọng nữ tử.

Trong thoáng mắt cả hội trường rối loạn, có vài đệ tử Không Động phải xuất chiêu mau chóng chụp lấy thân hình gầy gò của người xưng là Đại Dã đạo nhân.

Chỉ nghe vài tiếng “ôi chà, ôi chà” liên tiếp mấy tên đệ tử ấy đã ngã lăn chiêng xuống đất. Trong hội trường những tay võ học đại gia không thiếu, liên tiếp sáu bảy người cùng lúc kêu lên:

- Công phu Chiêng Y Thập Bát Diệt tuyệt diệu! Mấy tên đệ tử Không Động phái này đều là loại đệ tử xuất sắc thể mà không động được tới vật áo người lạ đã ngã lăn. Các võ học đại gia đều kinh ngạc còn các đệ tử Không Động phái khác thì run sợ không ai dám tiến tới nữa.

Động Minh Tử rút trường kiếm định ra tay nhưng trong lòng rất hoang mang, liếc ngang liếc dọc mong tìm người tương trợ cho mình. Không ngờ Lôi Chấn Tử can thiệp:

- Người này mạo xưng là đệ tử quý môn đúng là không hợp lý, nhưng vì y muốn xuất hiện làm chứng chắc chắn rằng cũng có nguyên nhân, chi bằng cho y nói vài câu trước khi ta định tội y! Động Minh Tử vốn sợ tự mình không thắng được người lạ, liền thu Chương kiếm, nói:

- Được, nể lời Lôi lão tiên bối, ta tạm thời cố nhịn nghe người nói nhảm ít câu.

Người đó cười nhạt:

- Ta chưa nói gì cả, làm sao người biết ta nói nhảm? Lôi Chân Tử tán thành:

- Đúng, đúng, người hãy nói đi! Động Minh Tử cười nhạt:

- Người tham vừa thôi chứ, tội giả đệ tử bản môn chúng ta chưa xét người, người đã vội huênh hoang cái gì? Người lạ đáp:

- Động Minh Tử người yên tâm, ta không cần ai tha thứ đâu, chẳng những thế ta còn đến giúp chương Động Chân Tử trưởng môn đây nữa! Động Chân Tử kinh ngạc:

- Người nói thật kỳ quái, ta có làm gì mà cần người giúp? Người lạ cười khẩy:

- Người không muốn bắt Tân Thất Nương đến đây sao? Động Chân Tử:

- Đúng, vậy rồi sao? Người lạ đáp:

- Nói thật, yêu phụ Tân Thất Nương chẳng những là kẻ thù của Kim cô nương mà còn là kẻ thù của ta. Canh năm đêm qua mục bị ta đuổi đến Đoạn Hồn nhai, đã hết đường chạy chỉ còn nước đâm đầu xuống núi. Tiếc rằng ta đến nơi không còn thấy mục đâu, nhưng ta tìm hiểu mục chưa chết cũng ắt trọng thương, nếu có ai thay ta đến nơi đó tìm thể nào cũng gặp xác mục! Lời người lạ vừa dứt cả hội trường đều lấy làm kinh dị. Nên biết Tân Thất Nương là một cao thủ về độc ám khí. Ngoài sở trường ấy, về võ công bà ta cũng không phải yếu kém nhưng theo lời người lạ, Tân Thất Nương hình như không dám giao đấu với y, chúng nhân lấy làm lạ cũng phải.

Động Chân Tử kêu lên thất thanh:

- Người nói thật hay sao? Người lạ đáp:

- Thật hay giả các người cứ lập tức đến Đoạn Hồn nhai là biết rõ.

Triệu Nhất Vô lớn tiếng:

- Được, ta tin người, ta đến đó đây! Đinh Triệu Minh chạy theo:

- Triệu sư huynh cho ta theo với! Tiếp đó có thêm vài người hiệp nghĩa nữa cũng đi theo.

Động Chân Tử miễn cưỡng trấn định tâm thần giữ thể diện một chương môn nhân hỏi người lạ:

- Người buộc tội Động Minh Tử cấu kết với yêu nhân có phải không? Người đó đáp:

- Lời buộc tội đó chỉ là thứ yếu, ta còn muốn buộc tội nhiều nữa kia! Động Chân Tử:

- Người còn muốn buộc tội gì nữa?

- Ta muốn làm chứng cho vụ án này và cũng là tự làm chứng cho ta! Động Chân Tử biến sắc mặt:

- Tự làm chứng cho người? Người, người là ai? Lôi Chân Tử đột nhiên tỉnh ngộ hỏi liền:

- Đúng đó, đã đến nước này người sợ gì người khác biết bản lai diện mục của người? Người nọ khề gật đầu:

- Được, hiện tại ta nên xuất đầu lộ diện cho rõ bản lai diện mục.

Nói đến bốn chữ “bản lai diện mục” y liền bỏ khăn che mặt, áo đạo bào và chùi sạch các phấn sáp hóa trang trên mặt, quả nhiên lộ rõ bản lai diện mục.

Trong chớp mắt ai nấy kinh dị đến ngẩn người. Té ra người đó chính là một nữ nhân.

Không ai có thể tưởng tượng được nhân vật này là một nữ tử và lại là một nữ tử rất xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng hơi khác vẻ đẹp của một thiếu nữ. Nếu so vẻ đẹp của một thiếu nữ là mùa xuân thì vẻ đẹp của nàng

chính là vẻ đẹp của vàng trắng sáng mùa thu. Vẻ đẹp của một thiếu nữ có thể khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, ôn nhu thì vẻ đẹp đã qua tuổi xuân sắc của nàng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo ghê người. Tóm lại vẻ đẹp của nàng có thể miễn cưỡng dùng sáu chữ là: “diễm như đào lý, lạnh như băng sương” (đẹp như hoa đào, hoa lý nhưng lạnh như sương) để hình dung. Tóm lại nhan sắc của nàng có thể liệt vào hạng “lạnh diễm” (đẹp lạnh lùng) Thật kỳ quái, Động Minh Tử vừa nhìn thấy thiếu phụ “diễm như đào lý, lạnh như băng sương” ấy bỗng như nhìn thấy ma quỷ hiện hình, run lên cầm cập.

Đồng thời lúc đó có mấy tiếng người kêu lên:

- Nàng... nàng ta là con gái của Mâu Nhất Hạnh phải không? Mâu Lệ Châu, con gái của Trung Châu Đại Hiệp Mâu Nhất Hạnh năm xưa được toàn thể thế giới võ lâm công nhận là “đệ nhất mỹ nhân”, nay nàng tuy đã gần tứ tuần nhưng vẫn giữ được phong vận như xưa. Trong hội trường tuy số người đã gặp nàng không nhiều nhưng cũng không phải là không ai không gặp. Có người từng biết nàng quan sát kỹ thì quả nhiên đó là Mâu Lệ Châu.

Mâu Lệ Châu xoay người lại nhìn khắp một lượt quần hùng, chậm rãi thốt lên:

- Vâng, đúng ta là người năm xưa chuẩn bị làm cô dâu và có liên quan mật thiết đến vụ án hôm nay đang xét xử.

Sau một tiếng cười lạnh lùng, nàng ngó thẳng vào mặt Động Minh Tử:

- Đạo trưởng không ngờ được ta không chết mà vẫn còn sống phải không? Động Minh Tử miễn cưỡng trấn tĩnh tâm thần đáp:

- Mâu tiểu thư hôm nay bình an đến đây thực là một ngày vui lớn, ta mừng rỡ không gì bằng. Đáng gọi là trong họa có phúc chăng? Nhưng trong lòng lão nghĩ: “Mười năm năm trước ta không hề xuất đầu lộ diện, chỉ không biết trong vụ việc này nàng biết nhiều hay ít, hoặc có thể ta vẫn biện hộ được nếu nàng biết ít. Chà, chắc ta phải cùng Hải Lan Sát chơi ván bài quyết định mới được!” Từ khi mở đầu đại hội đến lúc này chưa hơn nửa ngày đã phát sinh lắm chuyện ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người như Ngọc Hư Tử bị ám toán. Mạnh Hoa và Cát Hồng xuất hiện phản cung v. v... nhưng so ra sự xuất hiện của nữ nhân này mới thực sự khiến mọi người chấn động. Mọi người kia bất quá chỉ như những bằng chứng, chính nàng mới là người trong cuộc, một nhân chứng quyết định. Mà lại là một người trong cuộc bị giết xuất hiện trở lại gần như tái sinh! Mười tám năm qua nàng ẩn thân ở đâu? Nếu chưa chết tại sao chưa nàng chưa xuất hiện để nói rõ sự thật? Đan Khâu Sinh biết hay không biết nàng còn sống? Bao nhiêu câu hỏi ấy đè nặng trong lòng quần hùng ngày hôm nay.

Mâu Lệ Châu nhìn Động Minh Tử lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng thực vui thế ư? Đạo trưởng tưởng mọi nhân chứng của vụ án đã chết sạch, nay ta sống lại không làm cho đạo trưởng thất vọng ư?Ồ, đúng rồi, đạo trưởng vu khống Đan Khâu Sinh cướp tiền cướp sắc, vu khống chàng và ta có tư tình. Đạo trưởng tưởng trải qua mười tám năm nhất định không sống nổi, lúc ấy ta lại trùng độc ám khí nhất định không sống nổi. Ta chết nghĩa là tuyệt không còn ai đối chứng. Đan Khâu Sinh còn cách nào biện hộ nữa, phải không? Động Minh Tử mặt mũi đỏ gay, đáp:

- Năm ấy khi chuyện mới phát sinh, có biết bao nhiêu là lời đồn đại, chúng ta không rõ thực hư, nhất thời tin vào lời đồn. Kỳ thực tiểu thư là cháu gái của ta, đương nhiên ta không muốn những lời đồn kia là sự thực. Như nay xin tiểu thư chứng minh tất cả chỉ là lời đồn hão.

Đã có Cát Hồng làm chứng, nay lại thêm người chủ chốt trong cuộc xuất hiện, lão không dám đề cập tới chi tiết sư huynh lão là Động Huyền Tử đã gặp hai tên gia nhân nhà họ Mâu vu cáo Đan Khâu Sinh có tư tình với Mâu Lệ Châu nữa vì tất cả chỉ là do chính bọn lão ngụy tạo.

Mâu Lệ Châu lại cười lạnh lùng:

- Ta sẽ chứng minh, nay ta muốn đem toàn bộ vụ án kể lại cho mọi người biết.

Toàn hội trường im phăng phắc không một tiếng động, cơ hồ hạt bụi bay qua cũng nghe tiếng. Chỉ có giọng nói của Mâu Lệ Châu:

- Vụ án này nên bắt đầu từ cái chết của gia gia ta. Năm người mất mới khoảng bốn mươi tám, chưa đến năm mươi. Người là hạng nội công cao thủ, tuổi ấy đang cường tráng, chứ vị có thấy cái chết của người kỳ quái không? Quả nhiên có rất nhiều người cùng đáp:

- Đúng vậy, trước đó không hề nghe Mâu đại hiệp bệnh hoạn gì, đột nhiên bạo tử, đích xác là có điểm kỳ quái? Cũng có người nói:

- Khi xưa ai cũng cho rằng Mâu đại hiệp là người trường thọ, nào ngờ chết sớm đến thế. Có lẽ là do bị người nào mưu hại chăng? Lôi Chấn Tử giục:

- Nghe lời Mâu tiểu thư thì hình như trong cái chết này có điểm khác thường. Xin hỏi lệnh tôn tại sao qua đời quá sớm? Mâu Lệ Châu nghiêng rằng:

- Cha ta bị người khác hạ độc thủ! Hội trường xao động, Lôi Chấn Tử kinh ngạc:

- Ai hạ độc thủ lệnh tôn cô nương biết chăng? Mâu Lệ Châu:

- Đó là người kẻ mẫu của ta.

Khi Mâu Nhất Hạnh vừa chết, người vợ sau này bán hết gia sản cho Mâu Lệ Châu là người con gái của người vợ đầu làm của Chương môn, việc này lúc đó được hầu hết thân hữu của họ Mâu xưng tụng, mọi người đều khen đó là hành động đẹp đẽ của một người kẻ mẫu. Sau khi sắp đặt cho con gái vợ trước chuẩn bị về nhà chồng, kẻ mẫu này cũng trở về nhà mình.

Do vì Mâu gia không còn họ hàng thân thích ở Mễ Chi nữa nên bà ta không quay lại đây. Từ đó cũng không ai nghe gì đến tin tức của bà nữa.

Lôi Chấn Tử thốt lên:

- Thật không ngờ, chính ta cũng tưởng Mâu phu nhân là chính thất chứ không phải thứ thất.

Mâu Lệ Châu than:

- Yêu phụ này thật giỏi tài lừa đảo. Đừng nói thân hữu bị bà ra lừa coi bà ta là người tốt. Đến cha ta khi lâm tử vẫn tưởng bà ta hiền thực lắm! Lôi Chấn Tử hỏi:

- Khi lâm tử lệnh tôn còn chưa biết, thế sao trước khi chết ít ngày lệnh tôn lại biết? Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta tưởng vậy thôi, thật ra người chẳng biết gì cả, bà vợ kẻ của người là ai chứ vị biết không? Lôi Chấn Tử, Kim Trục Lưu đồng thanh hỏi:

- Bà ta là ai? Mâu Lệ Châu:

- Kẻ mẫu ta tên là Hàn Tử Yến, giả dạng một nữ nhân khuê các không biết tí võ công nào, kỳ thực bà ta là sư muội của Tân Thất Nương, về tài năng sử dụng độc dược không kém gì Tân Thất Nương đâu! Nàng vừa nói ra điều ấy cả hội trường đều kinh hãi, đến Lôi Chấn Tử cũng ngây người ra một lát.

Không ngờ câu sau này của Mâu Lệ Châu mới ghê gớm hơn:

- Bà ta còn là người yêu của Động Huyền Tử, thân phụ của Hà Lạc! Động Huyền Tử biến sắc mặt:

- Mâu cô nương, xin đừng hồ đồ, ai ai đều biết sư đệ Động Huyền Tử tuổi trung niên vợ chết, liền xuất gia. Từ đó giữ giới luật nghiêm khắc, các đệ tử của y đều biết rõ.

Mâu Lệ Châu lạnh lùng:

- Người vợ của Động Huyền Tử chết chính vì y và Hàn Tử Yến mưu sát. Chi tiết này ngay cả Hà Lạc cũng không biết. Tục ngữ có câu: “vật di loại tự” thế nên Hàn Tử Yến có đóng vai trò hiền phụ và Động Huyền Tử đóng vai trò giữ gìn giới luật có gì là lạ? Động Huyền Tử mặt trắng như tờ giấy:

- Chao con Động Huyền Tử đều chết cả rồi, Mâu cô nương đừng vì chuyện người chết không nói được mà vu hãm sư huynh ta! Mâu Lệ Châu:

- Đây là chuyện xấu xa trong gia sự ta xưa nay không dám nói cùng ai. Hôm nay bức bách phải nói ra, không thể không nói.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Điều bí mật ấy làm sao cô nương biết? Cô nương có bằng chứng gì? Mâu Lệ Châu chậm rãi:
- Ta có đọc một lá thư tình do Động Huyền Tử gửi Hàn Tử Yến, lá thư ấy còn ở đây, mời Lôi lão tiên bối và Kim đại hiệp xem qua.

Lúc ấy Động Chân Tử miễn cưỡng giữ bình thần, còn mặt Động Minh Tử tái như xác chết, trong bụng nóng nảy muốn đọc bức thư ấy mà chưa được.

Lôi Chấn Tử đọc xong lá thư, mặt mũi rất nghiêm trọng đưa qua cho Kim Trục Lưu.

- Đúng là bút tích của Động Huyền Tử.

Kim Trục Lưu nhận lá thư đọc lướt qua trao sang Động Chân Tử.

- Động Chân đạo trưởng, xin đạo trưởng giám định.

Động Chân Tử biết không thể phủ nhận gật đầu lia mấy cái:

- Đúng, đây là bút tích của Động Huyền đệ.

Đang lúc Động Chân Tử đọc lá thư, từ lúc đó Động Minh Tử đã đến gần ghé mắt vào đọc, mồ hôi bắt giác toát ra: “Sự việc đến thế này thật bất lợi cho ta!”, lão đọc xong mặt tái mét không dám nói nữa lời.

Trong nhất thời không ai nói câu nào, không biết trong lá thư viết những gì mà không khí đậm ra trầm trọng, oi bức. Lôi Chấn Tử là người lên tiếng phá vỡ sự im lặng ấy:

- Tại sao Mâu tiểu thư có được lá thư này? Mâu Lệ Châu đáp:

- Hôm gia gia trúng độc, ta trần trọc ngủ không được, canh ba đêm ấy bỗng ta nghe có tiếng gia gia ú ớ kêu la, ta vội chạy vào phòng gia gia. Đến cửa phòng liền nghe tiếng cha ta mắng: “Cái gì, phong thư nào? Ta chưa hề thấy qua. Quái lạ thật sao bà không mau chạy gọi thầy thuốc tới đây mà lại lo tra vấn ta về phong thư gì đó”. Lúc ấy đột nhiên Hàn Tử Yến buông ra một tiếng cười lạnh lẽo.

Mâu Lệ Châu ngừng lại một chút như để Chương tưởng lại tình hình lúc ấy, rồi tiếp tục kể:

- Hàn Tử Yến đương thời lúc nào cũng giữ gìn phong cách một người phụ nữ đạo hạnh, không cười to nói lớn bao giờ. Thế mà nay buông tiếng cười lạnh lùng khiến ta lạnh toát người, hoàn toàn không giống chút gì với phong cách bình thường của bà. Ta rất kinh ngạc vội xô cửa bước vào, vừa nghe cha ta chửi người vợ kế câu này: “Ta, ta biết rõ rồi, mi, mi là con tiện nhân!” Nhìn thấy ta vào tới, cha ta im lặng không nói gì nữa. Hàn Tử Yến vẫn giữ vẻ đoan trang nói với ta: “Con xem, cha con bệnh nặng, thần trí hôn mê nói loạn nói bậy, di không biết ông nói gì”.

Cha ta hốt nhiên chợt tỉnh nắm lấy tay ta: “Cha vừa nói gì vậy?”, ta miễn cưỡng không dám kể ta đã nghe rõ chuyện phong thư vừa rồi, chỉ đáp: “Hình như con vừa nghe cha rầy gì ma ma phải không?” Hàn Tử Yến thở dài xen vào: “Không hiểu cha con mê loạn ra sao mà lại la ta là ‘tiện nhân’”. Cha ta than: “Ôi! Ta thật hồ đồ, sao lại ăn nói lạ lùng đến thế? Lệ nhi, ta thật bất hạnh, mà con là người tốt. Vạn nhất ta có qua đời, con phải nghe lời mẹ”.

Người vừa nói vừa gãi vào tay ta, ngón tay viết vào lòng bàn tay ta một chữ “bất” (không).

Bình nhật cha ta là người mưu trí thâm trầm, không ngờ bị tiện nhân ám hại. Lúc ấy ta hoàn toàn biết rõ nỗi khổ tâm của ông. Ta tự biết khó là đối thủ của mục tiện nhân mà mục cũng không hề biết chuyện cha ta đã ngầm dặn lại ta bằng chữ “bất” khẳng định ấy. Sau đó ta đòi đi gọi thầy thuốc đến cứu chữa nhưng cha ta không cho và ngầm viết tiếp ba chữ vào tay ta nữa: “Vấn Lưu má!” (hỏi mẹ Lưu). Viết ba chữ này hình như người đã tận dụng hết khí lực sau đó bất tỉnh.

Sau khi cha ta chết, tiện nhân kia mới cho mời một thầy thuốc nổi tiếng nhất ở Mễ Chi đến. Không biết bà ta dùng loại độc dược gì mà người thầy thuốc ấy không nhận ra, cứ đoán rằng cha ta vì luyện công gấp quá nên bị bạo tử. Sau đó Hàn Tử Yến cử hành tang lễ cho cha ta rất trọng đại rồi bán hết gia sản thành vàng bạc châu báu trao cho ta làm của Chương môn.

Điều này ai cũng biết rồi. Ta cũng giả hết sức cảm kích để bà ta không nghi ngờ gì.

Ngay sau đó ta mới lén lút tìm Lưu má, Lưu má là mẹ nuôi của mẹ ta, đối với nhà ta vẫn trung thành hết mực, khi mẹ ta qua đời Lưu má vẫn coi ta như cháu gái, trong nhà chỉ có một mình Lưu má là sớm biết Hàn Tử Yến là người gian dối, từng nhiều lần cảnh giác ta không nên tin tiện nhân ấy.

Nghe tin cha ta chết thảm, Lưu má vô cùng bi thống nói rằng: “Ta vốn muốn trao cho cha con phong thư này nhưng sợ cha con không chịu tin lời ta, may mà ta chưa xé nó đi. Thư này là thư tình của Động Huyền Tử gửi cho Hàn Tử Yến đó!” Lôi Chấn Tử hỏi:

- Tại sao Lưu má có thư ấy cô nương có thể cho biết không? Mâu Lệ Châu đáp:

- Đương nhiên ta cũng hỏi Lưu má như vậy, bà nói: “Tiểu thư có nhớ cách đây một tuần có một người lạ mặt đến nhà ta tìm Hàn Tử Yến chẳng?” May sao hôm ấy Hàn Tử Yến không có nhà. Phong thư lọt vào tay Lưu má rồi lại truyền đến ta, thật là có ý trời trong đó.

Giang Thượng Vân không nhịn được nữa, lên tiếng:

- Mâu cô nương có thể cho chúng tôi biết nội dung phong thư ấy không? Mâu Lệ Châu nhận phong thư lại từ tay Kim Trục Lưu rồi đưa mắt nhìn ông và Lôi Chấn Tử. Kim Trục Lưu lại nhìn Động Chân Tử hỏi to:

- Xin hỏi quý trưởng môn, trong hội trường hôm nay có ai là quan chức triều đình không? Động Chân Tử hơi ửng đỏ mặt:

- Bằng hữu ở đây toàn là bạch đạo, ta chỉ mời một quan chức duy nhất là phó thống lãnh ngự lâm quân Âu Dương Nghiệp. Rất tiếc đêm qua Âu Dương Nghiệp bí mật mất tích.

Ngoài ra ta biết rằng trong hội trường không có ai là quan chức triều đình cả.

Thật ra lão biết Hải La Sát lẩn tránh đâu đó trong hội trường nhưng không dám nói ra.

Lôi Chấn Tử thản nhiên nói:

- Sự đến thế này ta biết rằng trong hội trường phải có bọn nha trảo của triều đình.

Nhưng mặc kệ, Mâu cô nương cứ việc nói không ngại! Mâu Lệ Châu giơ cao phong thư:

- Cha ta đã chết mười tám năm, ta không sợ gì cho tất cả mọi người cùng biết. Cha ta khi sinh tiền đã bí mật tham gia nghĩa quân chống lại triều nhà Thanh. Ông là bạn rất thân của thủ lĩnh nghĩa quân ở Kỳ Liên sơn là Trúc Thượng Phụ và thủ lĩnh nghĩa quân ở Xuyên Thạch là Diệp Mộ Hoa. Việc bí mật này người ngoài không ai biết nhưng ta tin Kim đại hiệp nhất định có biết.

Nên biết Diệp Mộ Hoa là bạn tri kỷ của Kim Trục Lưu nên các bí mật của nghĩa quân họ Diệp không cho ai biết trừ Kim Trục Lưu. Kim Trục Lưu đáp:

- Đúng vậy, ta có thể làm chứng bằng hữu ta là nghĩa quân thủ lĩnh Diệp Mộ Hoa.

Đến nay vẫn còn cảm kích vì sự giúp đỡ tận tình của lệnh tôn lúc sinh thời.

Mâu Lệ Châu nói tiếp:

- Ai cũng biết cha ta là người giàu có nhất trong giới võ lâm. Thực ra tài sản một phần là do nghĩa quân nhờ cha ta kinh doanh, chứa giữ giùm chứ không phải hoàn toàn của cha ta cả, có thể nói có một phần quân lương của nghĩa quân cất tại nhà ta.

Kim Trục Lưu nói:

- Đó là sự thực. Theo ta biết nhiều lúc nghĩa quân thiếu lương, lệnh tôn đã xuất của cải riêng phụ cấp cho nghĩa quân.

Mâu Lệ Châu:

- Cha ta giúp nghĩa quân hai việc lớn: một là tiếp tế lương thực cho nghĩa quân và hai là làm đầu mối chiêu nạp thêm các anh hùng cho nghĩa quân ở Mễ Chi, ai cũng tưởng cha ta là một người quảng giao rộng rãi, một tiểu Mạnh Thường Quân chứ có biết đâu cha ta làm việc ấy là vì sự nghiệp nghĩa quân. Vì cha ta nổi tiếng là nhà giàu có nên quan phủ địa phương không dám nghi ngờ nhưng bọn tay sai triều đình thì khác,

chúng ta đã bí mật cho gian tể đột nhập nhà ta. Gian tể đó, chủ nhân bức thư này tức vợ kế của cha ta, Hàn Tử Yến! Hàn Tử Yến lừa cha ta đến trước khi chết ông mới biết y thị là gian tể.

Nói tới đây Mâu Lệ Châu hình như quá xúc cảm, nàng phải ngưng một lúc mới nói tiếp được.

- Tội nghiệp cha ta quá tin vào người vợ kế. Nhưng than ôi! Người vợ kế này nếu không phải là gian tể thì vẫn có một tên gian tể khác nguy hiểm gian xảo hơn, tên đại gian tể này chính là người thông gia với cha ta: Động Huyền Tử! Động Minh Tử mặt tái như xác chết ập ứng kêu lên:

- Chư vị... chư vị... ta ngờ... việc này... việc này... chắc phải có uẩn khúc gì vậy! Mâu Lệ Châu cười lạnh lẽo:

- Uẩn khúc gì? Chưởng môn sư huynh của lão vừa mới công nhận đây chính là bút tích của Động Huyền Tử! Động Minh Tử:

- Chỉ cần cứ vào một lá thư đâu có thể xác minh sư huynh ta là gian tể? Không chừng có kẻ bắt chước mạo xưng bút tích của người thì sao? Mâu Lệ Châu cười nhạt:

- Cứ như lão nói thì người mạo danh xưng là lão hãm hại sư huynh mình ư? Ta chưa hề thấy qua bút tích Động Huyền Tử còn Lưu má má thì hoàn toàn không biết chữ, chẳng lẽ bà ta có thể ngụy tạo bút tích Động Huyền Tử. Bức thư này là gởi tới Hàn Tử Yến, còn gì để hoài nghi? Động Minh Tử ngó người không biết nói gì nữa, Động Chân Tử than:

- Ta không thể nào ngờ Động Huyền Tử sư đệ lại làm chuyện như vậy. Bất luận có ai giả bút tích hay không cũng là một lỗi rất lớn. Tuy y chết đã lâu ta cũng phải tra cứu cho minh bạch! Nghe lão lại mở miệng “tra cứu” một lần nữa, chúng nhân bất giác đều cười nhạt.

Lôi Chấn Tử chậm rãi nói:

- Không cần phải “tra cứu” gì nữa. Xin Mâu cô nương mau mau cho tất cả biết nội dung bức thư! Mâu Lệ Châu lúc ấy mới nói vào chính đề, tay giơ cao phong thư:

- Đây là bức thư chứng minh Động Huyền Tử và Hàn Tử Yến là gian tể. Nguyên Động Huyền Tử đã cầu kết với Thanh đình từ lâu. Bao giờ nghĩa quân ẩn trú tại nhà ta đều do Hàn Tử Yến lập thành danh sách gởi về cho Động Huyền Tử biết và thư này chính do Động Huyền Tử viết khen ngợi công lao Hàn Tử Yến gọi là: “phủ trường tuyền điều đại ngư” (bủa lưới rộng bắt cá lớn) và không đồng ý cho Hàn Tử Yến hạ độc cha ta quá sớm. Nhưng sau đó Hàn Tử Yến đã lừa cha ta nhận được phong thư này nên gấp gáp không thể dừng mới hạ độc thủ trừ khử cha ta. Còn một việc riêng này nữa.

Trong thư Động Huyền Tử còn hối thúc Hàn Tử Yến mau xui cha ta giả chồng sớm cho ta. Thì ra việc hôn nhân của ta cũng là một âm mưu. Thảo nào Hàn Tử Yến hết sức đôn đốc cho mau việc hôn sự. Thoạt đầu cha ta không bằng lòng cho lấy Hà Lạc.

Vừa nói đến đây nàng bất tri bất giác liếc nhìn Đan Khâu Sinh thở dài một tiếng. Thì ra cha nàng chỉ muốn cho nàng thành thân với Đan Khâu Sinh.

Chúng nhân nghe tới đây không lạnh mà run vì hiểu rõ âm mưu thâm độc của Động Huyền Tử trong vụ án này, đẩy người con gái đẹp nhất lao vào hoàn cảnh cha thì chết, gia sản tan tã, lại phải lấy kẻ thù làm chồng.

Kim Trục Lưu kêu lên:

- Đa tạ cô nương đã giúp chúng ta đánh tan mây mù, xin cho ta được nói với cô nương một chuyện. Nói thực, lúc đó các bằng hữu nghĩa quân ai đã hoài nghi chuyện nhà của cô nương, ngờ rằng nhà cô nương có gian tể nằm bên trong, chỉ không biết gian tể là ai. Liên tiếp nghĩa quân bị tổn thất nhân mạng, quân lương, ai mà không khởi lòng nghi. Trúc Thượng Phụ và Diệp Cốc Hồn đã bí mật bàn bạc về việc này, lúc ấy ta cũng có mặt. Tuy không ai nghi ngờ lệnh tôn nhưng vì trong hoàn cảnh khó xử, họ định bí mật điều tra rõ sự việc rồi sẽ cho lệnh tôn biết sau. Trúc Thượng Phụ nhờ một bằng hữu bí mật điều tra, vị bằng hữu này cũng là bạn rất thân của ta, được sự đồng ý, ta xin nói rõ tên vị bằng hữu ấy là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt! Mâu Lệ Châu hơi ngây người:

- A... a... ta hiểu rồi, thì ta... thì ra...

-oOo-

16. Nửa Đường Mới Biết Minh Trong Sạch

- Mâu cô nương, xin cô nương hãy cứ tiếp tục kể lại câu chuyện.

Mâu Lệ Châu kể tiếp:

- Đã nắm được âm mưu hiểm độc của cha con Động Huyền Tử, ta nhất định giữa đường theo Hà Lạc về núi Không Động sẽ bỏ trốn chứ không chịu làm vợ của kẻ thù, ngày nào còn bị mang danh là hôn thê của Hà Lạc ta còn hận còn thẹn ngày ấy.

Khi còn hai ngày nữa tới ngày Hà Lạc tới đón ta về núi Không Động lại bỗng có một việc xảy đến. Việc này có liên quan đến Đan Khâu Sinh.

Sự thực dần dần hé lộ dần, lúc này trong hội trường nhiều người đã tin Đan Khâu Sinh mới là người bị hãm hại nhưng trong vụ án này Đan Khâu Sinh thực sự đóng vai trò gì tất cả đều chưa biết. Người quan trọng nhất là vụ án là Mâu Lệ Châu nhắc đến Đan Khâu Sinh khiến tất cả bất giác đều chú mục quan tâm hy vọng đến đây đã có đáp án chủ sự không chịu biện hộ từ trước tới giờ của Đan Khâu Sinh.

Mâu Lệ Châu nghỉ một lát kể tiếp:

- Hôm ấy có người mang tin lại xưng là người nhà của Hà Lạc, may thay đúng lúc Hàn Tử Yên không có ở nhà. Người tiếp hán vẫn là Lưu má.

Lưu má toàn tâm toàn ý vì ta, sợ rằng Hà gia lại có thêm âm mưu gì nữa nên suốt mấy ngày hôm ấy lúc nào cũng quanh quẩn trong nhà ta.

Lưu má đón tên đưa tin nói trước: “Phải người là người của Động Huyền Tử sai đến thì cứ việc đưa thư cho ta”. Tên đưa tin kinh nghi hỏi: “Phải chăng bà là người của Hàn Tử Yên?” Lưu má đáp: “Đương nhiên, nếu không làm sao ta biết người do Động Huyền Tử sai đến? Hàn chủ nhân có dặn người có thư tín gì cứ đưa cho ta”. Tên đó hỏi liên hệ giữa Hàn Tử Yên và Lưu má. Lưu má cương quyết: “Người bất tất hỏi nhiều, ta cũng không có thì giờ rảnh, nếu người không tin ta cho người biết nội dung bức thư trước cho người nghe”. Bèn đem mọi bí mật bức thư trước nói cho y nghe, y không thể không tin, nói: “Lần này ta đem đây lời dặn miệng chứ không có thư tín gì cả, điều này tuyệt đối bí mật quyết không thể cho ai khác biết”. Lưu má liền dẫn y tuốt vào một mảnh vườn rộng sâu thăm thẳm, y mới yên tâm nói lời dặn miệng cho Lưu má nghe.

Thì ra cha con Động Huyền Tử bí mật mưu thêm hung thủ giữa đường sẽ giết chết Đan Khâu Sinh nhưng vẫn lo không thành công nên nhờ Hàn Tử Yên giúp sức.

Hàn Tử Yên muốn tránh hiềm nghi, kế hoạch vốn đã định sau khi ta xuất giá bà ta trở về nhà cha mẹ một thời gian liền cùng với Động Huyền Tử nên vợ nên chồng, nhưng bị Động Huyền Tử từ khước, không đồng ý với kế hoạch ấy. Động Huyền Tử muốn Hàn Tử Yên nhân danh mẹ kế đưa ta về núi Không Động làm dâu. Vạn nhất giữa đường không ai giết được Đan Khâu Sinh thì bà ta sẽ ra tay hạ độc, chắc chắn Đan Khâu Sinh chỉ đề phòng người khác chứ không thể nào đề phòng Hàn Tử Yên.

Lưu má nghe mấy lời ngây ra một lúc mới hỏi được: “Vì sao nhất định phải giết Đan Khâu Sinh?” Người kia hơi do dự: “Bà không biết thật ư?” Rồi cuối cùng cũng phải nói ra lý do nhất định phải giết cho được Đan Khâu Sinh.

Chúng nhân đều có thể hơi đoán được một phần bí mật, nhưng dù sao chính miệng người hôn thê năm xưa nói ra ai nấy đều kinh hồn lạc phách.

Chỉ nghe Mâu Lệ Châu tiếp tục nói:

- Người nọ không biết Lưu má đang lừa y lấy khẩu cung, y trì nghi một lúc cuối đành nói cho Lưu má biết. Người nọ nói: “Bà đã biết Hàn Tử Yên vì sao cần giết chết Mâu Nhất Hạnh, vì sao cha con Động Huyền

Tử cần mưu hại Đan Khâu Sinh rồi?” Lưu má kinh hoàng hỏi lại: “Phải vì Đan Khâu Sinh đã bí mật tham gia nghĩa quân không?” Người nọ đáp: “Y có tham gia hay không ta không biết. Ta chỉ biết y có rất nhiều bằng hữu trong nghĩa quân. Giả như y được kế nhiệm chức chưởng môn Không Động phái, y không công khai chống lại triều đình thì đối với triều đình cũng là rất bất lợi. Bà nên biết Đan Khâu Sinh và Hà Lạc có hiệu xưng là Không Động Song Tú, chức chưởng môn Không Động phái nếu không vào tay Đan Khâu Sinh tất nhiên sẽ vào tay Hà Lạc. Nếu không trừ khử Đan Khâu Sinh làm sao Hà Lạc có thể an tâm?” Lưu má lại hỏi: “Nếu như Hà Lạc được ngôi chưởng môn tình hình sẽ ra sao?” Người nọ tựa hồ cười câu hỏi ngốc nghếch của Lưu má, trả lời: “Còn phải hỏi nữa, đương nhiên sẽ là một trợ thủ đắc lực của triều đình!” Lưu má hỏi lần nữa: “Người vừa nói Hà Lạc có mời mấy tay trợ lực, đó là những ai?” Người nọ đáp: “Bà cần gì phải biết mấy vị bí mật ấy?” Lưu má trả lời: “Ta hỏi giùm Hàn Tử Yến đó thôi. Nếu mấy tay trợ lực ấy cao cường tất nhiên nữ chủ ta an tâm, vạn nhất nữ chủ ta hạ độc không được, có trợ thủ cao cường mới khắc chế được Đan Khâu Sinh. Trái lại nữ chủ ta dễ dàng bị bại dưới kiếm Đan Khâu Sinh, ta từng nghe trong Không Động phái, Đan Khâu Sinh kiếm thuật không ai hơn được!” Người nọ hình như tin Lưu má hỏi là vì lo lắng cho Hàn Tử Yến nên đáp liền: “Ta biết có ba người, một là tên trứ danh ác hiểm trên giang hồ Cát Hồng. Còn hai tên kia...” Y hạ giọng thật nhỏ: “... là cao thủ ngự lâm quân”. Lưu má vẫn hỏi: “Hai cao thủ ngự lâm quân là ai?” Người nọ không trả lời nữa, có lẽ vì Lưu má hỏi quá nhiều, y đã nổi nghi tâm nói: “Có ba tên này trợ thủ đủ khiến nữ chủ của bà an tâm rồi, bà cần biết gì tường tận?” Lưu má biết y không chịu nói gì nữa liền ha hả cười lớn: “Ta không phải lo lắng cho con nữ tiện nhân ấy đâu. Ta lo cho tiểu thư của ta đó. Được, người đã cho ta biết quá nhiều, ta khả dĩ...” Lưu má chưa nói hết người nọ hét lên: “Thì ra mụ là gian tế, được sẽ biết tay ta!” Lập tức y rút kiếm chém Lưu má. Cứ như lời Lưu má thì y biết sử dụng “Liên hoàn đoạt mệnh kiếm pháp” chắc phải là một đệ tử đặc ý của Động Huyền Tử.

Tuy vậy y không thể so với võ công của Lưu má, y giết Lưu má không được, trái lại bị Lưu má giết chết.

Nghe Mâu Lệ Châu kể đến đó, Động Chân Tử và Động Minh Tử đều thất sắc nhưng vì không ai chú ý đến họ nên họ giả vờ như bình thường. Động Chân Tử trầm ngâm: “Té ra đây là nguyên nhân sự thất tung của Đại Chí, rõ ràng Động Minh sư đệ đã giấu ta chuyện này”.

Riêng Động Minh Tử thì bốn phần kinh ngạc, sáu phần vui mừng lên, nghĩ bụng: “Té ra Đại Chí mất mạng dưới tay lão bà nhà họ Mâu, thật là trong không may có may. May vì đến ngày nay họ vẫn chưa biết rõ Đại Chí là ai”.

Nguyên tên đưa tin cho Động Huyền Tử năm xưa tên Hách Đại Chí không phải là đệ tử của Động Huyền Tử mà là một tặc gia đệ tử của Động Minh Tử. Động Minh Tử rất yêu thương hơn cả đại đệ tử Đại Thạch Đạo Nhân nữa. Ngày ấy Hách Đại Chí đã học thành tài, vì y là tặc gia đệ tử nên không phải ở tại Thanh Hư quán chỉ một năm ghé thăm sư phụ vài lần. Y một đi lần ấy không trở lại. Động Minh Tử cũng ngờ y đã chết nhưng không có tin tức xác thực, mười tám năm nay vẫn lo ngay ngáy cho y không biết y có rơi vào tay đối phương khai thác hay không? Nay biết tin người đệ tử tâm đắc đã chết thật sự, lão mới hoàn toàn yên tâm.

Mâu Lệ Châu kể xong than dài một tiếng:

- Lòng trung nghĩa và ân đức của Lưu má vĩnh viễn ta không báo đáp được nữa! Sau đó ít ngày Lưu má đã vì nhà ta lâm liệt hy sinh, sau khi Hàn Tử Yến gấp rút bắt ta phải về nhà chồng theo kế hoạch đã định, bà ta vịn cớ về lại nhà cha mẹ giải tán tất cả bọn gia nhân chỉ giữ lại một mình Lưu má để lấy khẩu cung vì bà ta đã nghi ngờ Lưu má.

Lưu má biết trước việc này, thay vì đào tẩu, Lưu má cứ ở lại định vì cha ta báo thù. Ta vừa thoát khỏi hang hổ, Lưu má đã động thủ, rất tiếc không thành, Lưu má bị mụ tiện nhân giết chết, ta sau đó rất lâu mới biết tin, đi tìm tiện nhân báo thù cho Lưu má nhưng tiện nhân Hàn Tử Yến không còn thấy tăm dạng ở đâu nữa! Lối Chấn Tử lại lên tiếng:

- Xin Mâu cô nương nói vào chính đề, sau này thế nào? Mâu Lệ Châu quay về chuyện cũ:

- Sau khi nghe Lưu má kể về việc bọn kia định giết Đan Khâu Sinh, ta biết thêm âm mưu thâm độc của chúng. Trước đây ta còn chưa biết Hà Lạc có phải cùng dự mưu với phụ thân hay không, nay thì đã rõ bụng dạ của Hà Lạc cực kỳ thâm độc thực không kém phụ thân. Chúng đồng mưu không những giết chết cha con ta mà còn giết chết cả bạn đồng môn Đan Khâu Sinh! Kế hoạch của ta vốn định theo Hà Lạc đến

giữa đường liền trốn nhưng vì biết thêm âm mưu của chúng ta bỏ kế hoạch ấy, quyết tìm cơ hội trên đường báo thù cho Đan Khâu Sinh biết. Nhưng trên đường đi ta không sao tìm được cơ hội gặp riêng Đan Khâu Sinh, vì Hà Lạc và Đan Khâu Sinh như hình với bóng lúc nào cũng ở bên nhau và lại ta mang tiếng là vị hôn thê của Hà Lạc đâu dám tự tiện gặp người bạn trai của vị hôn phu? Ngày lại qua ngày, đi được ba ngày ta không nói qua nửa câu với Đan Khâu Sinh mà cường đạo do Hà Lạc mời đến có thể xuất hiện bất cứ lúc nào mưu hại Đan Khâu Sinh, ta biết làm sao? Ngày thứ ba, chúng ta đến một nơi cổ miếu dừng lại nghỉ ngơi. Hôm ấy trời chưa tối, nhưng Hà Lạc mượn cớ trước mặt không tìm được chỗ tạm trú bắt tất cả nghỉ tại ngôi miếu cổ này.

Ta đã nghi đây chính là nơi ước hẹn của y với đồng bọn động thủ. Ta đã hạ quyết tâm, đêm nay không thể không gặp Đan Khâu Sinh.

Vào khoảng canh ba đêm ấy, ta nhẹ nhàng trở dậy đến nơi hai người cùng ở ngoài song cửa nhìn vào, chỉ thấy một mình Đan Khâu Sinh chưa ngủ đang ngồi trước ngọn đèn khô dầu như đang nghĩ ngợi điều gì, bên trong có tiếng ngáy của Hà Lạc. Ta mừng thầm vì đây đúng là cơ hội, ta nhẹ nhàng đẩy cửa.

Không ngờ lúc ấy Hà Lạc và Đan Khâu Sinh cùng nhảy ra, hô lớn:

- Người nào đó? Ta tỉnh ngộ liền, Hà Lạc chỉ giả ngủ say. Đêm nay là đêm y ước hẹn với hung thủ đến làm sao y yên tâm ngủ được? Cũng may trong bụng ta đã định sẵn biện pháp, lập tức ta nhỏ giọng nói:

- Thiếp nghe có tiếng dạ hành nhân, hãy mau đuổi theo đi! Hà Lạc “hừ” một tiếng nói:

- Ta sao không nghe gì?Ồ, nàng trở về đi đừng đuổi theo! Lúc ấy chưa biết là y hẹn với Cát Hồng đến đây giả cướp ta, tất phải lưu ta lại cổ miếu, y mới có dịp biểu diễn màn tuồng ra tay anh hùng cứu vợ được chứ! Hà Lạc quả nhiên đuổi theo bóng dạ hành. Đan Khâu Sinh cũng theo chân y đuổi tới.

Ta cố ý giả kêu to: “Hừ, đại gan tiểu tặc, dám dùng ám khí đánh ta! Không bắt người không được!” Ta biết khinh công của Đan Khâu Sinh hơn Hà Lạc nhiều, nếu biết ta trúng ám khí thế nào y cũng đến giúp ta. Lúc ấy ta và họ chỉ cách nhau hơn trăm bước nhưng vì đêm tối mịt nên họ không biết tình hình trước mắt ra sao và Hà Lạc không thể nào ngờ là ta giả vờ hí lộng. Y một mặt chạy đuổi một mặt hỏi lại: “Nàng thọ thương ư? Hãy mau trở về đi!” Quả nhiên đúng như ta liệu đoán, Đan Khâu Sinh đã gặp ta trước.

Nói đến đó cảnh tượng đêm ấy như hiện ra trước mắt nàng. Mâu Lệ Châu vốn là một thiếu phụ lạnh như băng sương mà bất tri bất giác hơi ửng hồng đôi má.

Đan Khâu Sinh đến gần Mâu Lệ Châu. Đã ba ngày cùng đi với nhau một đường nhưng nàng ngồi trên xe ngựa chỉ có lên xe và xuống xe chứ không phải làm gì khác, những lúc ấy nàng có nhìn thấy Đan Khâu Sinh nhưng Đan Khâu Sinh không lúc nào rời xa Hà Lạc còn nàng một là trong lòng rất thông hận Hà Lạc nên không thèm nhìn về hướng y, hai là nàng dù sao cũng e dè vì thân phận là vị hôn thê của Hà Lạc nên đã ba ngày chưa bao giờ nàng nhìn trở mắt Đan Khâu Sinh.

Lần này là lần đầu nàng nhìn rõ Đan Khâu Sinh.Ồ, thì ra Đan Khâu Sinh là một thiếu niên anh tuấn lại có bản lĩnh cao cường. Đây cũng là lần đầu nàng cùng với một người lạ nam nhân đứng riêng với nhau. Nam tử này phụ thân nàng vốn có ý đem nàng phối hợp cùng chàng. Hận rằng nàng không có nhân duyên với chàng, nếu ban đầu thân phụ nàng kiên trì nguyên ý biết đâu vận mạng của nàng đã đổi khác? Trong lúc ấy lòng của nàng rối loạn, mặt của nàng đỏ hồng, có cảm giác suốt đời nàng chưa bao giờ như vậy, nghĩ đến thân phận của nàng, nàng chưa biết nói gì với Đan Khâu Sinh.

Chân nàng rối loạn, đột nhiên vấp ngã, xem ra đúng như là bị thụ thương.

Đan Khâu Sinh vội vàng đỡ nàng lên hỏi:

- Mâu cô nương có sao không? Phải bị thương chăng?

- Ta không bị thương đâu, ta lừa các người đấy! Đan Khâu Sinh mở to mắt nhìn nàng cơ hồ không tin vào tai mình nữa. Nàng nói tiếp:

- Đừng hỏi ta làm sao. Hãy theo ta chạy mau đi thôi! Đan Khâu Sinh chần chừ không quyết, cước bộ dừng lại:

- Hà đại ca sắp đến, vì sao chúng ta không chờ? Mâu Lệ Châu gấp rút quá, không còn nghĩ đến cái gì tị hiềm cái gì không tị hiềm kéo tay áo của chàng:

- Ta đang sợ gặp y đây, mau tránh xa nơi này đi. Xin tin lời ta, chạy mau, chạy mau đi! Đan Khâu Sinh hình như chợt nhớ ra chuyện gì liền vội chạy theo nàng. Cả hai chạy đến một sơn cốc, Mâu Lệ Châu nghĩ rằng ở đây đã đủ thời gian để nói rõ cho Đan Khâu Sinh hết mọi chuyện liền dừng lại. Nàng nói trước:

- Hà Lạc muốn hại các hạ đó, các hạ có biết không? Đan Khâu Sinh kinh ngạc đến ngẩn người một lúc mới đáp:

- Hà Lạc với ta tình như huynh đệ, sao y lại muốn hại ta?

- Y đã mưu hại giết chết gia gia ta, các hạ vẫn cho y là người tốt ư? Đan Khâu Sinh đại kinh:

- Y... y... không phải là trượng phu của cô nương sao? Sao... sao lại mưu hại nhạc phụ? Mâu Lệ Châu nghiêng rằng:

- Y là kẻ thù của ta, cũng là kẻ thù của các hạ. Chẳng những thế, y còn là kẻ thù của những người hiệp nghĩa nữa! Đan Khâu Sinh định thần:

- Mâu cô nương, sao lại nói lời ấy? Mâu Lệ Châu chỉ sợ Hà Lạc đuổi tới, bèn đem mọi chuyện vắn tắt những điểm chủ yếu kể cho Đan Khâu Sinh nghe.

Sự việc đột nhiên quá, Đan Khâu Sinh không thể không tin Mâu Lệ Châu nhưng lập tức tin cha con Hà Lạc đều là gian tế chàng cũng không dám. Trong chốc lát chàng hoang mang không thể tả. Mâu Lệ Châu nói tiếp:

- Đan Khâu Sinh, các hạ hãy mau quyết định, nếu được các hạ giúp ta báo thù còn nếu các hạ không dám giết y thì các hạ hãy mau chạy đi, y đã mời tới đây những trợ thủ rất lợi hại ám sát các hạ đó, có lẽ chúng sẽ động thủ đêm nay! Nói đến đây hốt nhiên nàng thấy Đan Khâu Sinh như nhìn vào khoảng không xa xa ngây người như mất hồn hình như không lưu tâm gì nghe nàng nói. Mâu Lệ Châu gấp gấp nói to:

- Đại trượng phu một lời là quyết định, các hạ sao lại nghĩ ngợi gì đó? Đan Khâu Sinh “hừ” một tiếng nói:

- Mâu cô nương, có lẽ cô nương nói không sai, hình như ta cũng cảm thấy sát khí nơi cổ miếu ấy! Mâu Lệ Châu nói:

- Nhất định y đã ước hẹn với bọn hung thủ đến đó động thủ. Ôi! Rất tiếc ta không có sức cứu mấy tên gia nhân của ta! Đan Khâu Sinh hỏi:

- Hà Lạc ước hẹn bọn hung thủ là những ai, cô nương biết không? Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta chỉ biết có một tên nổi tiếng ác độc trên giang hồ là Cát Hồng, còn hai tên nữa nghe nói là cao thủ Ngự Lâm quân.

Đan Khâu Sinh gật đầu:

- Quả nhiên là có tên Cát Hồng! Mâu Lệ Châu nói nghe ngữ khí của chàng rất lạ nàng cho rằng không lẽ chàng đã biết chuyện Hà Lạc mua chuộc Cát Hồng? Đang định hỏi lại chàng thì Hà Lạc chạy đến nơi. Hà Lạc hỏi vội:

- Mâu tiểu thư, nàng bị thương ở đâu? Mâu Lệ Châu chưa biết Đan Khâu Sinh tính toán ra sao, tạm thời đành nhin nhục đáp:

- Không sao, không đến nỗi thụ thương.

Hà Lạc tươi cười:

- Thế sao. Chúng ta mau mau trở về. Ta đã phát hiện có địch nhân đến ngôi cổ miếu rồi.

Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta tuy không bị thương nhưng chân đau nhức không lên nổi.

Hà Lạc làm ra vẻ rất gấp:

- Đan Khâu sư đệ, khinh công của sư đệ mau hơn ta, sư đệ hãy trở về cứu bọn gia Nhân trước. Mâu tiểu thư, để ta đỡ tiểu thư trở về! Đan Khâu Sinh vốn có lòng hiệp nghĩa nghĩ bụng: “Nếu có kẻ địch đến cướp gia sản của Mâu cô nương, ta nữ nào để bọn gia nhân bị sát hại?” Nghĩ chuyện cứu người là khẩn cấp, chàng không suy nghĩ lập tức quay trở về.

Đan Khâu Sinh đi rồi, Hà Lạc cười rất đều giả:

- Các người dẫn nhau đến đây thật là hay, đã nói với nhau những gì rồi? Mâu Lệ Châu run giọng:

- Chàng nói vậy có ý gì. Y đến giúp ta đuổi giặc, ta đang sợ mất mạng làm gì có thì giờ nhàn rỗi nói chuyện hão? Hà Lạc cười nhỏ:

- Nàng đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, ta chỉ sợ bằng hữu ta nổi lòng hiếu sắc cướp mất nàng của ta. Hà, ta đùa vậy thôi, nàng đừng buồn nhé! Mâu Lệ Châu nhún vai:

- Cường đạo đã đến nơi, sao chàng còn đùa giỡn. Ta chạy không mau được, chàng hãy chạy về giúp Đan Khâu Sinh cứu gia nhân đi! Hà Lạc nói:

- Làm sao ta nữ bỏ nàng nơi đây, nếu nàng thực chạy không được ta sẽ công nàng về.

Mâu Lệ Châu thẹn đỏ mặt:

- Không, không chàng đừng làm vậy.

Hà Lạc cười:

- Chúng ta đã là danh nghĩa phu thê, nàng còn thẹn cái gì? Vừa nói y vừa đến bên nàng choàng tay ôm lấy nàng.

Mâu Lệ Châu đột nhiên nhảy lên, tả chưởng như đao biến thành Thủ đao chặt xuống đầu Hà Lạc, hữu chưởng co lại thành chỉ đánh tới điểm vào huyệt Toàn cơ của y.

Chưởng chỉ cùng đánh tới một lúc vốn là tuyệt kỹ của nhà họ Mâu, ai ngờ Hà Lạc sẵn phòng bị đảo người một vòng kêu lên:

- Giỏi lắm té ra nàng quả nhiên thông đồng cùng Đan Khâu Sinh mưu hại chồng! Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Mâu Lệ Châu đánh không trúng liền rút kiếm bên mình quát:

- Nói thật với ngươi ta chẳng thông đồng với ai cả, ta vì gia gia ta mà báo thù đây! Hà Lạc gạt trường kiếm của nàng ra, mặt y cũng lạnh lùng không kém sắc kiếm:

- Mi nói loạn bậy cái gì? Cái chết gia gia mi có liên quan gì đến ta? Mâu Lệ Châu không nói với y nữa, quát to:

- Điều đó tự ngươi đã biết rõ rồi! Hà Lạc thấy khí giận của nàng bốc lên ngùn ngụt bất giác hơi sợ trong bụng: “Không lẽ nàng đã biết hết bí mật của cha con ta?” Kiếm pháp của Hà Lạc vượt hơn Mâu Lệ Châu một bậc, nhưng nàng đang trong cơn giận dữ muốn báo phụ cừu còn y thì vốn là kẻ làm điều mờ ám lòng không yên ổn nên trong lúc nàng điên cuồng tấn công y chỉ biết chống đỡ. Y hỏi:

- Nàng đã nghe lầm lời đồn bậy rồi. Mau nói cho ta biết, ta sẽ giải thích cho nàng nghe! Trong lúc y nói kiếm chiêu hơi chậm một chút, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, tay áo của y đã bị cắt đứt một đoạn. Hà Lạc bỗng hú lên một Chương dài.

Mâu Lệ Châu tưởng y kêu gọi đồng đảng, xuất thủ càng độc và nhanh, rất tiếc vì kiếm pháp còn kém y nên kéo dài trận đánh nàng càng tiêu hao khí lực.

Sau tiếng hú của Hà Lạc, một lúc quả nhiên có hai bóng người chạy đến. Mâu Lệ Châu nhìn thấy hai người đều mặc y phục quân quan triều đình trong lòng thầm nghĩ: “Chắc hai tên này là hai cao thủ Ngự Lâm quân do Hà Lạc mời đến”. Nàng liều lĩnh bất kể cao thủ hay không cao thủ, không thèm chạy trốn trái lại một mình tấn công dữ dội hơn nữa định bụng thả hai bên cùng chết, còn hơn thoát thân.

Tên quân quan đứng trước mặt nàng cười hỏi:

- Vợ chồng sao lại đánh nhau vậy? Các người đùa giỡn đấy chẳng? Tên quân quan đứng đằng sau lớn tiếng:

- Lạ thật, sao không giống như đùa giỡn? Kỳ thực tên quan trước mặt đã rõ “không giống như đùa giỡn” nên cố ý thu hút sự chú ý của nàng về phía y. Bỗng nghe hai tiếng kêu “Ồi chà!” vai của Hà Lạc trúng một đường kiếm máu trào ra.

Đang lúc ấy tên quan trước mặt đã kịp bắn ra một đồng tiền song chỉ búng tiếp trúng ngay cổ tay Mâu Lệ Châu buộc nàng phải buông rơi kiếm.

Tên ấy cười bảo:

- Vợ chồng các người đùa hay thật, ta không cần biết. Hà huynh, huynh coi xem phu nhân có sao không? Ai ngờ Mâu Lệ Châu không kể gì sống chết, nàng nhảy lại dùng tay không đánh tiếp Hà Lạc một chưởng, “Bình!” một tiếng trúng ngay vết thương trên vai của y khiến y đau thấu xương tủy.

Hà Lạc cả giận:

- Con tiểu tặc này dữ dần quá! Y đảo đốc kiếm đập mạnh đồng thời quyền cũng đánh tới luôn. Đốc kiếm đánh trúng giữa ngực còn quyền đánh trúng huyệt nàng. Sức của y so với nàng hơn nhiều. Nàng lao đảo bật ngã ra sau trong chốc lát choáng váng gần hôn mê.

Mơ hồ nàng nghe tiếng một tên quân quan:

- Hà huynh sao ra tay nặng thế. Lỡ phu nhân chết mất thì sao. Hãy xem phu nhân mệnh hệ nào chẳng? Giọng Hà Lạc hậm hực:

- Đánh chết tên nữ tặc ấy cũng không sao! Tên quân quan kia cười bảo:

- Hà huynh sao lại không thương hoa tiếc ngọc, nữ đánh chết người vợ đẹp như hoa thế này? Có lẽ y chẳng phải cần Hà Lạc “thương hoa tiếc ngọc” gì nhưng cố ý thăm dò bụng dạ của Hà Lạc đó thôi.

Hà Lạc nói:

- Chưa vị chưa biết, nữ tặc này đã biết hết bí mật của chúng ta. Xem ta như kẻ thù giết cha. Không cần biết thị sống chết ra sao, chúng ta hãy tìm kế đối phó Đan Khâu Sinh mau.

Một tên quân quan nói:

- Được, để ta dẫn dụ Đan Khâu Sinh đến đây, huynh hãy giả như phu nhân bị chúng ta đả thương, loạn chiến cùng chúng ta! Mâu Lệ Châu nằm trên đất đau lắm nhưng cố nghe bọn chúng bàn bạc. Tiếc rằng cố dậy không nổi, đầu óc dần dần mơ hồ, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Mâu Lệ Châu kể lại đầu đuôi câu chuyện, nàng chỉ giấu không đề cập tới tâm tình của nàng và Đan Khâu Sinh lúc mới gặp nhau. Đến đấy, đột nhiên nàng dừng lại.

Giang Thượng Vân hỏi:

- Sau đó thế nào? Mâu Lệ Châu liếc nhìn Đan Khâu Sinh:

- Lúc ấy ta choáng váng bất tỉnh, chuyện sau đó xin nhờ Đan Khâu Sinh kể lại.

Lôi Chấn Tử nói:

- Đúng đấy, Mâu cô nương đã kể gần hết, Đan Khâu các hạ còn e dè điều gì? Đan Khâu Sinh như suy nghĩ gì đó, nhìn càng có vẻ như không chú ý gì cả, Mâu Lệ Châu nói với chàng:

- Ta biết các hạ muốn tôn trọng lời hứa với sư phụ, nhưng ta biết lời hứa nào cũng có ngoại lệ. Các hạ hãy tin rằng sư phụ của các hạ chỉ muốn ước thúc các môn đệ không cho câu kết với Thanh đình đả động tới Động phái vào chỗ tuyệt diệt thôi. Khi các hạ phát thệ là chưa có tình huống gì phát sinh, các hạ tự nguyện mang tội phản đồ vĩnh viễn không nói ra bí mật của vụ án này. Nhưng nay sư phụ các hạ và Động Huyền Tử đã mất, các hạ e không thể không nói, ta tin rằng nếu lệnh sư còn sống vẫn bằng lòng cho các hạ nói ra. Bây giờ các hạ không nói còn đợi đến bao giờ? Lời nói của nàng rất minh bạch, tuy Động Huyền Tử đã chết nhưng trong Không Động phái vẫn còn người muốn đi theo con đường của Động Huyền Tử.

Trong hội trường sau khi nghe Cát Hồng khẩu cung và Mâu Lệ Châu thuật lại chuyện cũ tuy vẫn còn một số hoài nghi nhưng đã không còn dám khẳng định tập trung mắt nhìn Động Chân và Động Minh đạo trưởng.

Động Chân Tử biến sắc mặt:

- Mâu cô nương, những lời của cô nương không nên kể sai lạc. Đúng, ta từng đồng ý việc mời Ngự Lâm quân phó thống lãnh Âu Dương Nghiệp làm khách nhân chứng kiến đại hội hôm nay. Nhưng không vì thế mà có thể nói ta câu kết với Thanh đình chống lại các anh hùng nghĩa hiệp được! Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta không nói đạo trưởng, ta cũng không nói tới chuyện ấy.

Động Châu Tử hỏi:

- Thế cô nương muốn nói chuyện gì? Mâu Lệ Châu:

- Mọi chuyện rồi sẽ minh bạch, rồi sẽ biết cả. Ta chỉ cần nói những điều ta mắt thấy tai nghe! Động Chân Tử:

- Tốt, xin mời cô nương! Khi Động Chân Tử đang tranh biện với Mâu Lệ Châu thì Động Minh Tử mặt mày tái mét đứng im không nói một tiếng.

Mâu Lệ Châu tiếp tục:

- Đêm ấy Hà Lạc rủ đến mưu hại Đan Khâu Sinh có hai tên quân quan, một trong ấy là thượng khách hôm nay của quý phái, hiện giờ chúng chưa xuất hiện nhưng có lẽ không lâu nữa nhất định chúng phải xuất hiện ở đây! Lôi Chấn Tử vội vàng hỏi:

- Hai tên quân quan này cô nương có biết là ai không? Mâu Lệ Châu đáp:

- Lúc ấy ta không biết, sau này đương nhiên đã biết. Một là Âu Dương Nghiệp mà chương môn Không Động phái vừa nói tới. Mười tám năm trước hắn bắt quả chỉ là một viên quan trung bình của Ngự lâm quân, hiện nay đã leo lên chức phó thống lãnh.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Còn một tên nữa? Mâu Lệ Châu:

- Tên nữa là tên rất lớn, hắn là thượng ty của Âu Dương Nghiệp? Lôi Chấn Tử kinh ngạc:

- Là thống lãnh ngự lâm quân Hải Lan Sát? Mâu Lệ Châu gật đầu:

- Đúng, đó là thống lãnh ngự lâm quân Hải Lan Sát! Lôi Chấn Tử ngây người ra một lúc rồi mới kêu lên:

- Thế thì đúng rồi! Thế thì đúng rồi! Động Chân Tử lo lắng bất an ướm hỏi:

- Cái gì đúng rồi? Lôi Chấn Tử đáp:

- Người ám toán quý phái trưởng lão Ngọc Hư Tử nhất định phải là Hải Lan Sát. Trong bọn ưng thảo của Thanh đình chỉ có một mình hắn là có công lực như vậy. Ta thực là hồ đồ, tự nhiên lại không nghĩ tới hắn! Động Chân Tử nói:

- Dự đoán của lão tiền bối có lẽ không sai, nhưng người này... hiện tại chúng ta chưa thấy xuất hiện.

Thâm ý của lão dùng chữ “dự đoán” là muốn chỉ Lôi Chấn Tử chỉ “dự đoán” chứ chưa chắc là sự thực.

Lôi Chấn Tử quay sang Mâu Lệ Châu:

- Chuyện này không gấp lắm, Mâu cô nương vừa nói hai tên ấy không lâu sẽ phải xuất hiện. Ta tin cô nương không phải tùy tiện mà nói, chúng ta hãy chờ xem. Hiện tại xin mời Đan Khâu Sinh kể tiếp chuyện đêm hôm đó! Đan Khâu Sinh thở dài một tiếng, cất lời:

- Mười tám năm nay ta im lặng để bảo toàn danh dự sư môn, không ngờ hôm nay phát sinh nhiều việc đến người thân yêu nhất của ta là Ngọc Hư thái sư thúc bị táng mệnh bởi tay bọn ưng thảo triều đình. Sự đã đến như thế, ta không thể không nói.

Đúng thế, ta có nằm mộng cũng không hề nghĩ ra Hà Lạc lại mưu hại ta dù trước khi cùng Hà Lạc lên đường đón Mâu cô nương đã có một bằng hữu gặp ta cảnh giác. Người đó là Thiên hạ đệ nhất thần thủ Trương Khoái Hoạt. Nhưng tiếc thay, bất luận ai nói gì lúc ấy ta vẫn không tin Hà Lạc lại có dã tâm hãm hại ta. Đến khi sự việc xảy ra ta mới tỉnh ngộ. Âm mưu của chúng chẳng những hãm hại ta, đưa Hà Lạc

lên ngôi chưởng môn mà còn muốn đem Không Động phái biến thành thế lực xu phụ triều đình, sau lưng Hà Lạc giật dây là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Đêm ấy Mâu cô nương đã báo cho ta âm mưu của Hà Lạc, ta tuy kinh tâm động phách nhưng vẫn còn bán tin bán nghi sau đó Hà Lạc vừa tới kêu ta trở về cứu các gia nhân trong cổ miếu.

Trên đường trở về, ta phát hiện có hai bóng đen phi thân như bay, hình như mới ở cổ miếu hành hung xong. Nhân vì khoảng cách còn xa nên hai tên đó không nhận ra ta. Vì gấp cứu người ta không đuổi theo hai tên đó được. Đến gần cổ miếu ta nghe có tiếng bọn gia nhân hô hoán lúc đó mới đoán biết hai bóng đen chính là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Có lẽ Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp đến cổ miếu không tìm thấy ta và Mâu tiểu thư. Hà Lạc cũng không có ở đó, chúng đã thương hai tên gia nhân rồi vội vàng chạy đi tìm.

Bọn chúng đi không lâu, tên đạo tặc thứ ba do Hà Lạc mời đã đến, đó là người vừa khai cung xong, chính là Cát Hồng. Khi ta vừa vào cổ miếu chính là lúc y đang hành hung.

Y bị ta dùng kiếm đâm thương rất sợ bị ta giết chết vội vàng nói ra chuyện y nghe lời Hà Lạc đến đây cầu xin ta tha mạng. Trước ta đã được Trương Khoái Hoạt cảnh giác, sau lại nghe Mâu tiểu thư tiết lộ âm mưu nên hoàn toàn tin y nói thật. Đúng lúc đó ta nghe loáng thoáng xa xa có tiếng kim khí chạm nhau rồi tiếp đó có tiếng hú lớn với công phu Truyền âm nhập mật của Hà Lạc.

Ta sợ Mâu tiểu thư bị hại, không thèm lý gì đến Cát Hồng vội vàng chạy đến sơn cốc lúc này. Ở đây ta nhìn thấy một cuộc ác đấu mà như trình diễn giữa Hà Lạc và hai tên quân quan, rất tiếc lúc ấy ta chưa biết chúng quán thông tác hỉ với nhau.

Nói đến chỗ “quán thông tác hỉ với nhau” Đan Khâu Sinh hình như vẫn còn giận dữ.

Tình hình đêm ấy như sau: Đan Khâu Sinh chạy đến sơn cốc chỉ thấy Hà Lạc đang ác đấu cùng hai tên quân quan.

Hai tên này không cần nói cũng biết là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Hải Lan Sát vờ như không biết có mặt Đan Khâu Sinh quát to:

- Hà Lạc, người chớ che chở đồng môn mau mau gọi y lại đây hay người chịu chết thay y? Hà Lạc gầm lên:
- Ta không biết ta phạm vương pháp ở chỗ nào, người bắt ta chiêu cung cái gì?
- Người chỉ giả vờ! Đan Khâu Sinh phản nghịch triều đình đã có bằng cứ. Người là bạn tốt của y sao lại không biết? Âu Dương Nghiệp xen vào:
- Theo ta thấy tên này có thể là đồng mưu của Đan Khâu Sinh đó.

Hà Lạc có vẻ vừa kinh hoàng vừa bị oan khuất:

- Ta thực không biết Đan Khâu Sinh đi đâu, cũng không biết y đã làm những gì! Hải Lan Sát cười nhạt:
- Nhạc phụ Mâu Nhất Hạnh và sư đệ Đan Khâu Sinh của người đều là những tên phản nghịch, nếu bảo người không phải cùng bọn với chúng thì thật chẳng đáng tin. Người không đưa Đan Khâu Sinh ra, và không chịu chiêu cung, chúng ta bắt buộc phải quy tội về người! Âu Dương Nghiệp nói:
- Hà Lạc, mọi sự chúng ta đã nói rất minh bạch, người còn chống cự là không tiếc gì sinh mạng sao? Hải Lan Sát dọa:
- Đúng vậy, người và Đan Khâu Sinh cùng phe đảng, người còn chống cự, chúng ta có giết người cũng không phải giết lầm người.

Hà Lạc giả vờ đại nộ:

- Đại trượng phu quyết không vì sống mà chịu nhục. Đệ tử Không Động phái quyết không bỏ kiếm đầu hàng. Muốn ta thúc thủ chịu bắt là điều vạn vạn lần không có. Được rồi, các người bảo ta cùng Đan Khâu Sinh mưu phản? Ủ, phản thì phản, có làm sao không? Bọn chúng một xướng một họa “tác hỉ” khiến vốn sẵn hoài nghi Hà Lạc bắt giác Đan Khâu Sinh cũng phải dao động.

17. Mười Hại Đồng Môn Thân Thê Thảm - Muốn Toàn Đại Cự Chịu Trầm Oan

Mâu Lệ Châu không giải mối nghi cho chàng nhưng vô tình Hải Lan Sát đã giải mối nghi ấy. Chàng còn đang phân vân bỗng nghe Hải Lan Sát cười nhạt nói:

- Hừ! Hà Lạc! Người muốn tạo phản? Người hãy cho kỹ, thứ nhất, người đánh thắng nổi bọn ta không? Hà Lạc rất ngạo mạn:

- Không thắng cũng cứ đánh! Hải Lan Sát không để ý hỏi tiếp:

- Thứ hai, người chết cũng chẳng quan trọng gì, nhưng người nữ làm liên lụy người vợ đẹp như hoa như ngọc chết theo người ư? Nàng đã bị điểm trúng huyết đạo trong giây lát nữa nếu người không giải huyết cho nàng ắt nàng chết không còn ngờ gì nữa, người hãy mau đầu hàng đi! Nghe đến đây, Đan Khâu Sinh không thể không nghĩ bụng: “Tai nghe tưởng giả, mắt nhìn mới thật. Mâu tiểu thư đã lắm tin lời đồn đại nên nói lung tung với ta. Ta cần phải cứu nàng, ta cũng quyết không để Hà sư huynh phải chết vì ta!” Tâm ý đã định, chàng liền xuất hiện trước mặt cả bọn. Hà Lạc vừa thấy hoảng hốt kêu lên:

- Đan Khâu sư đệ, bọn ưng trảo này đến tìm sư đệ đó, sư đệ đừng vì ta hãy mau chạy đi! Đan Khâu Sinh rút kiếm quát lớn:

- Đại trượng phu có làm có chịu. Đúng ta vẫn thường qua lại với bọn mà các người gọi là “phản nghịch”, bọn người có bản lãnh cứ đến đây mà lập công. Chuyện này không liên quan gì đến sư huynh của ta! Đương nhiên Hà Lạc có thể thối lui, kết quả miễn cưỡng tự nhiên thành thế sư huynh đệ liên thủ. Kế hoạch đầu tiên của Hà Lạc là giả liều mạng cùng địch thủ khiến cho Đan Khâu Sinh cảm kích không nghi ngờ gì y và do đó không đề phòng y.

Hà Lạc vẫn phải giả vờ ác đấu kiếm chiêu có vẻ lảng lệ, nhưng thực ra kinh lực không đủ khiến nỗi đối phương thụ thương. Cuộc chiến thực tế chỉ có mình Đan Khâu Sinh đối kháng hết sức cùng hai tên Ngự lâm quân. Nói về bản lãnh lúc ấy nếu Đan Khâu Sinh giao thủ với một mình Hải Lan Sát thì có thể chiếm chút ít ưu thế, nhưng có thêm Âu Dương Nghiệp chàng không thể hơn được. Nhưng nhờ chàng không quản gì đến sinh tử nên kiếm thế Đoạt Mệnh Liên Hoàn Kiếm buộc Hải Lan Sát phải sợ hãi thối lui.

Đan Khâu Sinh vốn muốn tốc chiến tốc thắng tận lực đánh bại hai tên ưng trảo để còn giải huyết cho Mâu Lệ Châu, ai ngờ đối thủ không phải tầm thường, ra ngoài cả tính toán của chàng. Đánh đã lâu vẫn chưa ngã ngũ chàng càng thêm gấp rút. Các cao thủ khi giao đấu cảm kỵ nhất là tâm thần bị phân tán.

Hà Lạc đã tìm được thời cơ rất thích hợp, bèn thi hành ám toán từ sau lưng Đan Khâu Sinh.

Đan Khâu Sinh kể tới đây đột nhiên dừng lại, chúng nhân tuy đã biết sau đó Đan Khâu Sinh vô sự nhưng nghe đến đoạn này bị Hà Lạc bắt ngờ ám toán, tất cả đều rung mình không ngăn được Chương hợp. Có mấy người vội lên tiếng giục:

- Rồi sau ra sao? Mâu Lệ Châu ứng tiếng:

- Chuyện sau đó xin cho ta kể tiếp. Ta hôn mê một lúc, Hà Lạc cứ đứng nhìn ta nếu không chết ắt cũng trọng thương. Y dùng hết tâm thần đối phó Đan Khâu Sinh chớ không thèm để ý gì đến ta. Đúng vậy, ta bị thương không phải là nhẹ nhưng may mắn cũng chưa đến nỗi chết. May mắn hơn nữa là chính đang lúc nguy cấp của Đan Khâu Sinh thì ta Chương tỉnh. Ta cứ giả vờ hôn mê, ngầm vận nội công tâm pháp gia truyền ngưng tụ chút chân khí còn lại. Ngay lúc ấy ta trông thấy Hà Lạc đứng sau lưng Đan Khâu Sinh ra tay ám toán. Công lực của ta chưa khôi phục được một thành, lúc ấy không biết khí lực ở đâu cuộn cuộn đến, ta ngồi nhồm dậy, trường kiếm lập tức đâm vào giữa ngực Hà Lạc. Đúng như câu tục ngữ: “bọ ngựa bắt ve không biết sau lưng có chim sẻ đang rình”, mũi kiếm của Hà Lạc bắt quá chỉ mới chạm vào Đan Khâu Sinh vạch một đường ngoài da thì trường kiếm của ta đã cắm phập vào ngực y sâu lút cán! Nghe nàng lạnh

lòng kể đến đây mọi người có cảm tưởng lòng nàng lạnh băng như kiếm, mọi người thở phào. Thiệt là đáng sợ cho lòng cừu hận.

Mâu Lệ Châu cười nhẹ một tiếng vừa có gì thống khoái, lại vừa có gì thê lương, nói tiếp:

- Hiện tại chư vị đã minh bạch chân tướng. Giết Hà Lạc rõ ràng không phải là Đan Khâu Sinh, chính là ta! Nếu có ai cho rằng ta giết như vậy là có tội, có ai muốn thế Hà Lạc báo thù, xin cứ lại đây, không việc gì đến Đan Khâu Sinh cả.

Dứt lời, ánh mắt nàng lạnh lẽo chiếu vào mặt Động Chân Tử rồi lại chiếu vào mặt Động Minh Tử.

Động Chân Tử không nói năng gì. Động Minh Tử cũng không dám nói, bọn đệ tử Không Động phái im phăng phắc.

Một lát, Lôi Chấn Tử mới nói:

- Sự thực đã như thế, cái án cho là Đan Khâu Sinh giết chết đồng môn có thể kết thúc bằng cách tuyên bố y vô tội được chưa? Động Chân Tử không biết làm sao, thở dài một tiếng:

- Ôi! Sự thực không ngờ lại thế. Đan Khâu Sinh đã chịu tội thay người, chuyện thanh lý môn hộ từ nay không cần nhắc đến nữa! Kim Trục Lưu lạnh lùng:

- Không, vụ án Đan Khâu Sinh có thể kết thúc nhưng đại sự thanh lý môn hộ của quý phái hình như chưa thể kết thúc.

Lôi Chấn Tử nói:

- Đúng vậy, Mâu cô nương và Đan Khâu Sinh đã kể ra sự thực đêm hôm ấy, nhưng còn một số việc, ta vẫn chưa hiểu rõ.

Động Chân Tử sa sầm nét mặt:

- Bản môn xảy ra sự tình thế này, ta đau lòng khôn xiết, không còn tinh thần đâu nữa, xin nhờ nhị vị tiền bối thay ta hỏi thêm.

Kim Trục Lưu nói:

- Ta muốn thỉnh vấn Đan Khâu huynh, tại sao sự việc xảy ra, sau đó ba tháng huynh đài mới quay về núi? Năm ấy giữa lúc vụ án đang phát ra, Đan Khâu Sinh thất tung đến ba tháng đến nỗi bị mọi người nghi ngờ là “cướp tiền cướp sắc”. Riêng Kim Trục Lưu biết rõ nguyên nhân thất tung của Đan Khâu Sinh nhưng ông vẫn hỏi để Đan Khâu Sinh có dịp giải thích công khai cùng chúng nhân.

Mâu Lệ Châu đáp thay:

- Đó là nguyên cố vì ta, ta bị trọng thương, chàng đương nhiên không thể không lo lắng cho ta. Vả chăng, chàng bản thân cũng thụ thương, tuy không trầm trọng bằng ta, nhưng cũng không nhẹ.

Nàng kể tiếp tình hình đêm ấy sau khi nàng giết chết Hà Lạc, chúng nhân lúc ấy mới biết đêm ấy họ lâm vào tình cảnh thập tử nhất sinh vô cùng hung hiểm.

-oOo-

Mâu Lệ Châu vốn hôn mê nằm trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại chỉ một kiếm giết chết Hà Lạc, sự kiện bất ngờ ra ngoài tưởng tượng của Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp, trong một sát na, chúng hoảng hốt tâm thần đại loạn.

Cao thủ khi giao đấu kỳ nhất là tâm thần không ổn định, Đan Khâu Sinh nhân thời cơ ấy phản thủ một chiêu đả thương Âu Dương Nghiệp rồi xoay kiếm lại vạch một vết thương trên vai trái Hải Lan Sát.

Nhưng bản lĩnh của Hải Lan Sát cao hơn Âu Dương Nghiệp rất nhiều, lúc vừa bị trúng kiếm của Đan Khâu Sinh hấn tức giận đánh lại một chiêu trúng ngay vết thương do Hà Lạc đâm trúng Đan Khâu Sinh vừa rồi. Lúc ấy đã bị thương lại thêm bị thương, so với vết thương Hải Lan Sát thì chàng bị nặng hơn.

Nhưng bị thương nặng nhất vẫn là Mâu Lệ Châu, nàng sau khi dùng kiếm đâm vào ngực Hà Lạc gần thấu cán đã dùng hết khí lực toàn thân, khi Hà Lạc ngã xuống nàng chỉ thấy trước mắt như có muôn ngàn hoa đỏm cũng ngã xuống luôn.

Trong vòng kiếm ảnh, chưởng phong, nàng vẫn mở to mắt nhìn thấy tay áo Hải Lan Sát dẫm máu còn Đan Khâu Sinh lão đảo sắp gục xuống. Trong lúc sắp hôn mê, Mâu Lệ Châu còn kịp biết lần này đúng là “lưỡng bại câu vong” (hai bên đều thua hết) trong giây phút quyết định ấy, Mâu Lệ Châu cố nghiêng rằng: “Không hiện tại ta không thể chết!” nàng cố hết sức rút trường kiếm trên người Hà Lạc ra hít một luồng chân khí dùng một chút khí lực tối hậu còn lại quát:

- Không cho hai tên ưng trảo thoát thân! Đó đúng là “không thành kế” của nàng, may thay Hải Lan Sát không rõ hư thực ra sao, hấn từng chính mắt nhìn thấy nàng đâm chết Hà Lạc lập tức tưởng nàng chỉ bị hơi choáng vì vết thương. Vết thương của Âu Dương Nghiệp cũng có hơi nặng lúc ấy không còn tinh thần tiếp tục đánh nữa, Hải Lan Sát lại không dám đối đầu một mình vì sợ Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu liên thủ, hấn bèn kéo Âu Dương Nghiệp đào tẩu.

Mâu Lệ Châu nhẹ kêu lên một tiếng:

- Thoát hiểm rồi! Khi Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp khuất bóng, nàng liền ngã xuống đất lập tức hôn mê.

Khi tỉnh dậy, nàng đã thấy mình ở trong một am động. Nàng phát giác thêm bao nhiêu trân ngọc châu báu Chương môn gia sản của nàng bày đầy trong sơn động. Thì ra cơn hôn mê của nàng kéo quá dài đến hai ngày hai đêm mới tỉnh lại được. Khi nàng còn hôn mê, Đan Khâu Sinh đã vào rừng sâu tìm được cái hang núi này. Tuy chàng cũng bị thương nhưng chàng cố gắng bồng Mâu Lệ Châu vào hang núi rồi còn mang từng hòm châu báu của nàng về cất giữ. Chàng dùng Tục Đoạn Cao của Không Động phái cho Mâu Lệ Châu trị thương và lấy hết tàn lực của thân truyền chân khí cho nàng, hai hôm nay chàng không hề chớp mắt canh giữ coi sóc nàng. Sau khi Mâu Lệ Châu tỉnh lại, chàng kiệt sức ngã bệnh.

Trong rủi có may, có bốn người đến tìm Hà Lạc nhìn thấy thi thể của y, đành nhìn Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu đã bay cao xa chạy, không tìm kiếm gì nữa nên không phát hiện được sơn động, do đó Mâu Lệ Châu có thời gian săn sóc bệnh tình cho Đan Khâu Sinh. Hai người ở bên nhau bất giác đã nảy nở mối chân tình nồng đượm. Giai đoạn này tuy ngắn ngủi gian nan nhưng đối với nàng vẫn là những ngày đẹp đẽ đáng nhớ nhất đời. Tiếc thay sau đó...

Mâu Lệ Châu đưa ánh mắt đau xót nhìn Đan Khâu Sinh, Đan Khâu Sinh không dám nhìn thẳng nàng, chuyển tia nhìn đến Lôi Chấn Tử và Kim Trục Lưu.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Mâu cô nương, sau đó thế nào? Mâu Lệ Châu hơi giật mình nhớ ra hiện nay mình đang kể cho quần hùng nghe sự thật chuyện mười tám năm trước, nàng vội ức chế bao nhiêu tình cảm kích động trong lòng tiếp tục nói:

- Cuối cùng mạng chúng ta chưa đến nỗi đứt, qua hơn hai tháng Đan Khâu Sinh và ta khỏe mạnh, chúng ta tìm cách xử trí gia sản to lớn mà chúng ta đang có. Ta biết một phần tài sản này là do nghĩa quân gởi cho cha ta chứ không phải tất cả đều của nhà ta. Ta quyết định trao toàn bộ gia sản lại cho nghĩa quân.

Đương nhiên ta không tiện ra mặt, Đan Khâu Sinh cũng không tiện ra mặt, làm cách nào trao cho nghĩa quân được? Cuối cùng Đan Khâu Sinh nghĩ ra một cách.

Chàng bí mật trở lại Mễ Chi tìm đến nơi người vẫn liên lạc giữa nghĩa quân và thân phụ ta, nửa đêm chàng bí mật ném vào nhà người ấy một bức thư.

Vừa nói đến đây trong hội trường bỗng bước ra một người lớn tiếng nói:

- Mười tám năm trước ta là người liên lạc giữa nghĩa quân và Mâu đại hiệp tại Mễ Chi đây. Bây giờ ta mới biết người đã ném bức thư nặc danh vào nhà ta là Đan Khâu Sinh.

Liền đó y liền kể nội dung bức thư ấy cho chúng nhân nghe:

- Trong thư ấy cho biết số quân lương do nghĩa quân ký gửi nhà họ Mâu hiện đang cất tại một sơn động, yêu cầu nghĩa quân đến thu về, trong thư còn vẽ hẳn một địa đồ. Đương thời ta bán tín bán nghi, e sợ bị địch nhân lừa. Nhưng vì đại sự của nghĩa quân, ta đành mạo hiểm đến xem thử. Quả nhiên phát giác sơn động chứa đầy vàng bạc trong năm hòm lớn.

Mười tám năm nay nghĩa quân chúng ta vẫn cảm kích vì nghĩa cử ấy vẫn nuôi hy vọng biết được người ấy là ai để xin cảm tạ. Hôm nay mới có cơ hội ấy.

Liền đó người nọ đến trước mặt Mâu Lệ Châu và Đan Khâu Sinh cúi mình. Mâu Lệ Châu nói:

- Đó là việc công bằng chứ có gì đáng gọi là nghĩa cử? Người nọ đáp:

- Tài sản mà cô nương gửi lại cho ta thực hơn số nghĩa quân gửi cho nhà họ Mâu rất nhiều! Mâu Lệ Châu cười nói:

- Hôm các hạ đến sơn động lấy tài sản, ta và Đan Khâu Sinh ẩn thân gần đó quan sát đến khi biết chắc tất cả tài sản đều đã vào tay nghĩa quân chúng ta mới yên tâm. Hai ngày sau ta và Đan Khâu Sinh chia tay.

Lôi Chấn Tử tán thán:

- Hai vị thực là vì nghĩa quân, đến nay sự việc đã rõ ràng, còn ai dám vu cáo Đan Khâu Sinh là “cướp tiền cướp của” nữa không? Trong đám đông bỗng có một tiếng cười lạnh lùng nhỏ giọng nói:

- Việc này tuy có người làm chứng nhưng cũng chỉ mới làm chứng được một nửa thôi! Ý muốn cho rằng “cướp tiền” hiển nhiên đã rửa sạch nhưng “cướp sắc” thì vẫn đáng hoài nghi! Người đó là đệ tử của Động Minh Tử, Động Minh Tử không dám lên tiếng, có lẽ y lên tiếng mĩa mai gièm sự phụ.

Giọng nói của y có vẻ vừa tức giận vừa hoài nghi trai thanh gái lịch ở chung với nhau trong một sơn động hơn hai tháng làm sao khỏi hiềm nghi? Có người muốn bảo vệ danh dự cho Mâu Lệ Châu định mắng cho y mấy lời nhưng không biết bênh vực làm sao đành im lặng.

Mâu Lệ Châu cũng nghe được lời mĩa mai ấy, nàng hơi nhượng cặp lông mày tuyệt đẹp:

- Lôi lão tiên bối, Kim đại hiệp. Ta xin mời chư vị chứng giám cho ta! Dứt lời nàng trật vai áo phải xuống, chỉ thấy trên làn da trắng nõn nà một vết ấn chu sa vẫn còn đỏ hồng. Đó là dấu ấn Thủ Cung Sa của người con gái trinh bạch. Lôi Chấn Tử vội vàng đỡ vai áo của nàng lên nói lớn:

- Mâu cô nương băng thanh ngọc khiết, hà tất để ý đến lời nói của kẻ điên cuồng.

Kim Trục Lưu tiếp lời:

- Kỳ thực Hà Lạc chưa phải là chồng của Mâu cô nương, cô nương thích lấy ai thì cô nương lấy người đó, không ai có quyền ngăn cản. Người nào vừa nói câu nghi hoặc vừa rồi tự mình sẽ hổ thẹn.

Mâu Lệ Châu mặt lạnh như băng sương vậy mà bỗng rướm lệ, nàng thầm nghĩ: “Tiếc thay mười tám năm trước, ta và Đan Khâu Sinh không ai có can đảm!” Chuyện cũ dồn dập trở lại, nàng không thể nào quên được cái hôm chia tay giữa nàng và Đan Khâu Sinh.

Ở gần nhau đã gần ba tháng, thân thể họ đã Chương phục như cũ, tài sản đã trao trọn cho nghĩa quân, họ đành phải chia tay. Họ im lặng xuống núi, không ai hé môi nói một câu nào, cổ nuốt nước mắt yên lặng đi bên nhau.

Bất tri bất giác đã xuống đến chân núi, cuối cùng Đan Khâu Sinh phải buông ra lời:

- Xin hẹn gặp lại.

Nhìn Đan Khâu Sinh sắp sửa lìa xa, nàng không thể chịu nổi nữa.

Tâm tình Đan Khâu Sinh chắc cũng chẳng khác gì nàng, không hiểu do động lực nào bất tri bất giác, hai tay bỗng nắm vào nhau.

Nước mắt Mâu Lệ Châu bỗng rơi hoen mi ghen ngào nói:

- Chúng ta thật sẽ còn gặp lại ư? Đan Khâu Sinh khó khăn lắm mới nói được:

- Ta cũng chưa biết. Hà, xem ra chỉ còn tùy mệnh trời sắp đặt thôi.

Mâu Lệ Châu than thở:

- Những ngày trước của chúng ta, thiếp biết là rất khổ nhưng cũng rất vui, vĩnh viễn thiếp sẽ không quên được.

Đan Khâu Sinh ngậm ngùi:

- Ta cũng không quên được. Chỉ tiếc những ngày ấy qua mau quá, không biết bao giờ ta mới gặp lại? Lòng đau như cắt, bất giác Mâu Lệ Châu ngã vào lòng Đan Khâu Sinh.

Đan Khâu Sinh lau mấy giọt nước mắt cho nàng:

- Mâu cô nương ơi, ta hiểu rõ lòng nàng rồi. Ta cũng đâu phải sắt đá gì, ta cũng giống như nàng đâu muốn phân ly. Nhưng tiếc rằng số mệnh đã định, chúng ta không thể không chia tay, trừ phi...

Mâu Lệ Châu vội hỏi:

- Trừ phi làm sao? Đan Khâu Sinh khẽ lắc đầu:

- Miệng người rất đáng sợ, chúng ta cũng không thể tránh được hiểm nghi. Hai chữ “trừ phi” thực ra chỉ là si tâm vọng tưởng thôi! Chàng không chịu nói “trừ phi” là cái gì nhưng Mâu Lệ Châu cũng đoán biết một phần.

Phải rồi, vụ án này nhất định sẽ bị nghị luận nhiều đường, trong tình hình này, làm sao nàng và Đan Khâu Sinh có thể nên vợ chồng được? Mâu Lệ Châu nhỏ giọng xuống:

- Thiếp có thể đợi chàng. Đợi đến ngày thiên hạ đều biết rõ vụ án của chúng ta! Đan Khâu Sinh cười đau khổ:

- Ta không dám hy vọng gì nhiều, không nói người ta sẽ chẳng tin lời chúng ta, ta sợ ta cũng không có dịp nói ra sự thực. Ôi! Hôm nay biết đâu chẳng là ngày cuối cùng chúng ta gặp nhau! Đan Khâu Sinh đoán không sai, chàng về núi Không Động rồi liền bị kết án “mưu hại đồng môn” và bị trục xuất khỏi sư môn.

Nhưng chàng cũng đoán sai, chàng tưởng vĩnh viễn sẽ không có ngày gặp lại nàng, hôm nay mọi chân tướng của vụ án đã minh bạch trước mắt thiên hạ. Bất quá chỉ chậm tới mười tám năm mà thôi! Nàng đưa mắt nhìn Đan Khâu Sinh, chỉ thấy chàng cúi đầu, như suy nghĩ điều gì? Không biết chàng có cùng tâm sự với nàng hay không? Kim Trục Lưu lên tiếng:

- Đan Khâu huynh, huynh mười tám năm nay không một lời tự biện hộ, hôm nay huynh có thể cho chúng ta biết nguyên do được không? Đan Khâu Sinh thở dài:

- Ân sư năm xưa buồn rầu vì sự việc xảy ra. Việc đã đến như thế, ta nói cũng không ngại gì.

Chàng bắt đầu kể chúng nhân mới hiểu rõ. Sư phụ của chàng năm ấy là Chương môn Động Diệu Chân Nhân vì sao nỡ để cho học trò yêu bị trầm oan không được tự biện hộ.

-oOo-

Vụ án “mưu hại đồng môn” Đan Khâu Sinh biệt tích hơn ba tháng mới trở về núi Không Động, tất cả bạn đồng môn đều nghi ngờ chàng.

Đan Khâu Sinh vì muốn bảo vệ danh dự sư môn, trước những lời cật vấn không nói một lời, chàng chỉ đem đầu đuôi câu chuyện bẩm báo với sư phụ Động Diệu Chân Nhân. Sư phụ nghe chuyện im lặng rất lâu, cuối cùng mới thở dài:

- Ái đồ, ta rất hiểu lòng con nhưng sự việc này tiết lộ ra, ta rất lo cho vận mệnh của bản phái, nhưng nếu không nói ra, ta e oan uổng cho con.

Nguyên Động Diệu Chân Nhân so nghĩ so sánh thiệt hơn giữa công và tư.

Về mặt “công” người sợ khi mọi việc minh bạch, danh dự Không Động phái tất nhiên bị tổn thương. Nếu người xử sự không khéo, e rằng còn dẫn đến sự nổi giận của các môn phái chống Thanh đình, họ có thể hưng sư đến phạt tội Không Động phái.

Truyền thống xưa nay của Không Động phái là trung dung, không xu phụ triều đình nhưng cũng không chống lại, vẫn giữ sự giao hảo tốt đẹp với các anh hùng hiệp nghĩa trong giới giang hồ. Từ khi nhà Thanh đoạt Trung Nguyên đã hơn trăm năm, thái độ của Không Động phái hết sức hòa hoãn nhưng cũng chưa bao giờ cầu kết với triều chống lại nghĩa quân.

Nay Động Huyền Tử cầu kết với Hải Lan Sát mưu hại Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh là người chống triều Thanh có thể nói đối với môn quy là không thể tha thứ, Tội danh này đủ để Động Huyền Tử bị trục xuất môn hộ. Còn riêng Đan Khâu Sinh, hành động ám trợ nghĩa quân của chàng nếu nghiêm khắc chiếu theo môn quy cũng vẫn bị khiển trách. Tuy thâm tâm Động Diệu Chân Nhân cũng có phần đồng tình với hành động ấy nhưng về mặt công khai ông không thể bênh vực được.

Mặt khác, nếu người chấp nhận cho Đan Khâu Sinh minh oan, tất phải kể lại toàn bộ sự việc và như vậy bao nhiêu tội lỗi sẽ thuộc về sư đệ Động Huyền Tử và tất nhiên sau đó Không Động phái phải chống lại triều Thanh, trái hẳn với truyền thống trung dung của môn phái.

Quyết định như vậy phải là người có cực kỳ dũng khí. Động Diệu Chân Nhân không có dũng khí ấy! Ngoài ra quyết định như vậy cũng là đẩy Động Huyền Tử đến chỗ thân bại danh liệt.

Người cũng không nỡ làm việc ấy! Điều ấy cũng có nguyên do: vì người đã thu mệnh sư phụ của người phải bảo bọc sư đệ, suốt đời phải chiếu cố đặc biệt cho sư đệ.

Sư phụ của người là Ngọc Đình Chân Nhân là bạn rất thân với thân phụ của Động Huyền Tử, có một lần cả hai vì cường địch bao vây, thân phụ Động Huyền Tử vì bảo vệ Ngọc Đình Chân Nhân mà hy sinh, Ngọc Đình Chân Nhân thay mặt nuôi dưỡng Động Huyền Tử từ thuở bé rất chu đáo. Động Diệu Chân Nhân lớn hơn Động Huyền Tử trên mười tuổi, khi tiếp nhận ngôi vị Chưởng môn, Động Huyền Tử còn chưa thành nhân, khi lâm chung Ngọc Đình Chân Nhân trịnh trọng giao phó Động Huyền Tử cho Động Diệu và yêu cầu tuyệt đối bảo trợ cho y.

Động Diệu Chân Nhân tự thuật chuyện mình với Đan Khâu Sinh và tỏ thật những khó khăn của mình, người ứa nước mắt:

- Con là đệ tử rất yêu quý của ta, ta không nỡ nào nhìn con chịu oan uổng, đến nay ta đành xin con nguyên lượng cho ta! Đan Khâu Sinh cảm động:

- Sư phụ đừng nói vậy, danh dự sư môn là chuyện quan trọng. Đệ tử xin nghe tất cả những gì sư phụ cần ở con.

Động Diệu Chân Nhân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Động Huyền, Động Minh muốn ta xử con vào tội mưu hại đồng môn, ta đương nhiên không thể nghe lời chúng nhưng để bảo toàn đại cục, ta chỉ đồng ý xử con tội xử sự không xứng đáng, không chu toàn nhiệm vụ bảo vệ đồng môn, trên danh nghĩa con sẽ bị trục xuất môn hộ, nhưng trong lòng ta, vĩnh viễn con vẫn là người đệ tử ta quý nhất.

Bị trục xuất khỏi môn phái, lòng chàng rất đau khổ, nhưng chàng vẫn thưa:

- Sư phụ, được lão nhân ban cho lời ấy con dù có bị xử nặng hơn cũng cam, chỉ sợ chúng đồng môn cho rằng sư phụ bất công che chở cho con thái quá! Động Diệu cười đau khổ:

- Ta đã không dám nói hết sự thật có bị mang tiếng hồ đồ cũng chẳng sao. Sau vụ này ta sẽ thoái vị nhường ngôi Chưởng môn cho người khác. Con đừng cho ai biết nguyên nhân thoái vị của ta.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Không cần sư phụ phải dặn, con đã làm liên lụy đến sư phụ, sao còn nói cho ai biết? Không rõ sư phụ định nhường ngôi Chưởng môn cho ai? Động Diệu Chân Nhân nói:

- Con yên tâm, ta không nhường ngôi cho Động Huyền Tử hay Động Minh Tử đâu, ta đã chuẩn bị trao ngôi cho nhị sư đệ Động Chân Tử rồi. Tuy tài cán của y bình thường nhưng được cái trung hậu, thiết tưởng cũng không đến nỗi làm sa sút bản môn. Ta đã nói việc này với Động Huyền Tử, ta biết việc bí mật của y nên đem bản án nói sơ lược sự thực và tuyên bố sẽ nhường ngôi cho Động Chân sư đệ. Ta còn sống thiết tưởng chúng không dám làm bậy, ta cũng cảnh giới chúng, khi ta mất đi nếu chúng không tuân di mệnh,

nếu ai phạm tội như Động Huyền Tử nữa ta sẽ vui lòng chấp nhận Cho con công bố chân tướng vụ án này cho thiên hạ biết.

-oOo-

Đan Khâu Sinh là người trung hậu nên chỉ đem những lời sư phụ chỉ trích Động Minh Tử và phê bình Động Chân Tử ước lược thuật lại, tuy đã giảm nhẹ đi rồi, nhưng chúng nhân cũng đã rõ kẻ đương nhiệm Chương môn Động Chân Tử không phải hoàn toàn không biết gì sự thực vụ án này. Động Chân Tử cũng hiểu như vậy, nên tự nghĩ thầm: “Lần này chắc Động Minh sư đệ khó bảo toàn được danh dự. Xưa nay ta bị ức hiếp, nay không thể liên lụy vì y!” Chính lúc lão trù trù chưa quyết định, Động Minh Tử đã có lập ý liệu lĩnh lần cuối cùng.

Đan Khâu Sinh thở dài nói tiếp:

- Không phải sau khi sư phụ ta và Động Huyền sư thúc kế tiếp qua đời, ta lại bị bức trở về núi Không Động, hôm nay nói rõ ra chân tướng của vụ án. Nay ta xin Chương môn truy cứu người xui Động Huyền sư thúc cầu kết với Hải Lan Sát là ai? Động Minh Tử lạnh lẽo quát lên:

- Đan Khâu Sinh, hiện nay ngươi chưa phải là Chương môn, đợi người chính thức làm Chương môn rồi hãy tự ra môn quy! Theo môn quy của Không Động phái, môn hạ đệ tử cũng có thể kết bạn với giới quan chức, như vậy cầu kết với Hải Lan Sát không thể kể là một tội danh được, đã không là tội danh thì việc gì phải dùng chữ “truy cứu”? Đan Khâu Sinh tức giận:

- Hải Lan Sát đã mưu sát Ngọc Hư đạo trưởng của bản môn, chúng ta không truy cứu ư? Động Minh Tử ương ngạnh:

- Đây là hai việc khác nhau. Ngọc Hư đạo trưởng có bị Hải Lan Sát giết không trước mắt không thể xác định. Chỉ có thể nói hắn là người bị nghi ngờ hay cùng lắm, hắn chỉ là người có thấy Ngọc Hư đạo trưởng bị mưu sát. Ai ngờ hắn cứ việc tìm hắn báo thù, còn đệ tử bản phái ai có vướng lai với hắn có phạm vào điều quy nào của môn phái? Người đòi truy cứu người xui giục cầu kết với Hải Lan Sát là có ý gây phong ba phải không? Tuy lão cường từ đoạt lý nhưng chiếu theo môn quy cũng khó bác lại lão được.

Rất lâu Động Chân Tử nói la lớn:

- Bọn ngươi bắt tất tranh cãi, ta có lời muốn nói đây! Đan Khâu Sinh vẫn giữ lễ độ:

- Đệ tử vâng mệnh, xin Chương môn chỉ thị.

Động Chân Tử “hừ” một tiếng từ từ lên tiếng:

- Hôm nay là đại hội đồng môn vốn để quyết định hai việc lớn, một là phân xử vụ án Đan Khâu Sinh và hai là tuyển chọn người kế vị Chương môn. Nay vụ án Đan Khâu Sinh đã minh bạch, tội của y đã rửa sạch, đúng luật y được nhập lại môn phái, ta phán quyết như vậy có ai dị nghị gì chẳng? Đệ tử Không Động phái reo lên hoan nghênh, không có ai biểu thị phản đối. Người oán hận Đan Khâu Sinh nhất là Động Minh Tử cũng không dám nói câu nào.

Động Chân Tử yêu cầu chúng nhân im lặng, tiếp tục nói:

- Rõ ràng không có ai phản đối Đan Khâu Sinh được trở lại môn phái, y có quyền ứng cử chức vị Chương môn kế nhiệm. Khi mới khai mạc ta đã đề nghị người kế nhiệm Chương môn là Động Minh sư đệ, sau đó Ngọc Hư đạo trưởng lão lại đề nghị thêm Đan Khâu Sinh, bây giờ có ai muốn đề xuất người thứ ba nữa không? Rất lâu vẫn không có ai có ý kiến đề nghị ai cả. Động Chân Tử nói:

- Vậy ta xin các đồng môn hãy công khai quyết định chọn lựa người thay ta giữ chức Chương môn. Ta tự thẹn là người đức bạc tài sơ. Người kế vị Chương môn sẽ là người có trọng trách chấn hưng bản môn sự nghiệp, còn ta, đợi khi nào có tân Chương môn, ta mới xin được vâng theo tùy ý xử trí.

Dụng ý của lão rất minh bạch, muốn đổ hết trách nhiệm sau này cho người được đề cử làm tân Chương môn.

Động Chân Tử đề nghị tất cả kéo ra một khu đất trống rất rộng trước hội trường lớn tiếng:

- Bản môn đệ tử, ai ủng hộ Động Minh Tử lên kế vị Chương môn hãy đứng ra một bên! Không một đệ tử Không Động nào lay động thậm chí đến người đệ tử tâm phúc nhất của Động Minh Tử là Đại Thạch Đạo Nhân cũng đứng im.

Động Chân Tử hỏi tiếp:

- Bản môn đệ tử, ai ủng hộ Đan Khâu Sinh lên kế vị Chương môn hãy bước ra một bên! Quanh cảnh trở nên náo nhiệt, mọi người chen nhau đứng sang bên được chỉ định, chỉ còn trở lại mấy người vẫn đứng ở chỗ cũ là Động Minh Tử và một vài đệ tử của lão.

Động Chân Tử thở một hơi dài, nói rằng:

- Đan Khâu sư diệt, chúc mừng sư diệt được đồng môn ủng hộ nhận chức Chương môn.

Từ nay trở đi sư diệt đã là Chương môn nhân của bản phái.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Đệ tử được tái nhập môn phái là đủ thỏa nguyện rồi, còn chức Chương môn đệ tử thực không dám đảm đương. Sư thúc niên kỷ chưa gọi quá già, đệ tử hy vọng sư thúc còn làm được ít năm nữa.

Động Chân Tử vội vàng lắc đầu:

- Đây là quyết định của toàn thể đồng môn, đâu phải việc riêng mà từ chối? Lôi Chấn Tử nói:

- Đan Khâu Sinh, các hạ được tất cả tín nhiệm, bắt tất phải khiêm nhượng.

Đan Khâu Sinh muốn từ chối tiếp tục nhưng Mâu Lệ Châu hốt nhiên bỗng nói:

- Đan Khâu Sinh, các hạ không thể không làm Chương môn, không lẽ mối thù sư phụ các hạ không muốn báo à? Đan Khâu Sinh kinh ngạc:

- Cô nương nói gì vậy? Cô nương nói rằng ta phải báo thù cho Ngọc Hư thái sư thúc chăng? Mâu Lệ Châu đáp:

- Không, ta không nói các hạ báo thù cho Ngọc Hư thái sư thúc. Ta nói báo thù cho sư phụ Động Diệu Chân Nhân kia! Cố nhiên cái chết của Ngọc Hư Tử cũng chưa minh bạch, nhưng cái chết của sư phụ các hạ cũng chẳng khác gì! Các hạ có biết tại sao sư phụ các hạ chết không? Lời vừa nói ra toàn thể chúng nhân hết sức kinh ngạc. Đan Khâu Sinh thất thanh kêu lên:

- Sư phụ của ta vì sao mà chết? Mâu Lệ Châu đáp:

- Vì bị người hạ độc chết đó! Sau khi Động Diệu Chân Nhân nhường ngôi Chương môn cho sư đệ, không tới hai năm liền tạ thế, lúc ấy chưa quá lục tuần, đối với một người võ công tinh thuần như người mà chết ở tuổi ấy tuy không thể gọi là “đoản mệnh” nhưng chỉ đáng gọi là “trung thọ”. Khi cái chết của người truyền đi, trong giới võ lâm rất thương tiếc vì cái chết quá đột ngột nhưng không ai nghi ngờ trong cái chết có gì bất thường.

Trước khi Động Diệu Chân Nhân chết đi một tháng, Lôi Chấn Tử có gặp người. Lần ấy họ thân mật trao đổi với nhau về võ học, không có chút dấu hiệu nào cho thấy Động Diệu Chân Nhân bị suy giảm sức khỏe. Khi Lôi Chấn Tử nghe Mâu Lệ Châu nói như vậy, Lôi Chấn Tử Chương tưởng lại lần cuối cùng gặp Động Diệu Chân Nhân, bất giác đâm ra bán tín bán nghi, vội vàng hỏi:

- Mâu cô nương, làm sao cô nương biết? Mâu Lệ Châu đáp:

- Diệt nữ đã có lần đến núi Không Động, lần ấy lại may mắn đứng vào lúc Động Diệu Chân Nhân bị sát hại.

Động Chân Tử cười nhạt:

- Đệ tử Không Động phái chúng ta đâu phải tất cả đều là tượng gỗ mà mình Mâu cô nương làm sao vào được Thanh Hư Quán? Mâu Lệ Châu đáp:

- Khi ta và Đan Khâu Sinh chia tay không lâu, ta có dịp gặp Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt, ta bèn học của người ấy thuật cải dung dịch mạo, ta có thể giả mạo tiểu đạo sĩ đột nhập Thanh Hư Quán chẳng khó khăn gì! Chúng nhân đều biết Mâu Lệ Châu có bản lĩnh cải trang, bằng chứng là nàng lúc

đầu đứng lẫn lộn trong đám đệ tử Không Động phái mà không có ai phát giác được cho nên việc năm xưa nàng cải trang đột nhập Thanh Hư Quán cũng chẳng có gì đáng lạ! Mâu Lệ Châu tiếp tục:

- Nói là không có ai phát hiện ra ta, nhưng thực sự có hai người mà nhìn thấy ta là biết liền ta là đệ tử Không Động giả mạo! Một là thủ phạm hạ độc Động Diệu Chân Nhân và một là người cản trở không để hành động hạ độc ấy thành công.

Động Chân Tử hỏi:

- Người ngăn cản hành động hạ độc chắc là đệ tử Không Động, y là ai vậy? Mâu Lệ Châu cười chum chím:
- Ta nghĩ có lẽ tốt nhất là y tự nói ra! Lời nàng dứt đã lâu nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

Đan Khâu Sinh rất nóng ruột vội vàng nói:

- Xin cô nương hãy cho biết người hạ độc là ai? Mâu Lệ Châu ngẩng đầu nhìn khắp lượt, đột nhiên xuất thủ búng một chỉ vừa nói:

- Người ấy nói gần thì gần lắm, mà xa thì xa lắm. Hừ, thị đến đây rồi! Chúng nhân nhìn về phía nàng chỉ tay thấy Đinh Triệu Minh và Thương Châu lão quyền sư Triệu Nhất Vô đang tóm cổ một phụ nữ choàng khăn che mặt dẫn vào.

Kim Bích Y kêu lên:

- Gia gia, người lăng nhục con chính là yêu phụ đó đó! Thì ra Đinh Triệu Minh và Triệu Nhất Vô đã bắt được Tân Thất Nương bị thọ thương nằm dưới Đoạn Hồn Nhai như lời Mâu Lệ Châu nói.

Mâu Lệ Châu chậm rãi nói:

- Người hạ độc giết chết Động Diệu Chân Nhân chính là yêu phụ này. Người rủ rừ ta đến lần ấy với người rủ rừ ta đến lần này vẫn là một người.

Đan Khâu Sinh hỏi:

- Người ấy là ai? Mâu Lệ Châu:

- Người ấy ở trước mắt chúng ta.

Lời chưa dứt bỗng nghe Động Chân Tử kêu rên lên một tiếng nho nhỏ, còn Động Minh Tử cười gằn rất nham hiểm. Thì ra lão đang đứng sau lưng Động Chân Tử, lợi dụng lúc mọi người đang tập trung chú ý nhìn vào Tân Thất Nương liền nhanh như điện đột nhiên xuất thủ chộp trảo vào sau lưng Động Chân Tử.

Mâu Lệ Châu đã đề phòng từ trước vì sợ lão ám toán Đan Khâu Sinh, không thể ngờ được lão lại ám toán sư huynh Chương môn của lão. Đan Khâu Sinh vừa kinh dị vừa tức giận rút nhanh trường kiếm quát lên:

- Động Minh Tử, ngươi dám làm loạn phạm thượng ư? Mau buông Chương môn ra! Động Minh Tử cười nhạt:

- Ai bảo bọn bay bức tao vào đường cùng? Hừ, Đan Khâu Sinh, ngươi nghe đây, ngươi dám bước tới một bước nữa ta lập tức giết chết Động Chân Tử liền! Lễ trao ngôi vị Chương môn chưa chính thức cử hành, đến nay Động Chân Tử vẫn còn là Chương môn, nếu ngươi không bảo vệ tính mạng cho lão, ngươi sẽ mang tội danh hại tử Chương môn đó! Ném chuột sợ vợ lọ quý, Đan Khâu Sinh bị lão đe dọa, hai mắt trợn lên như muốn phát hỏa, không thể không đứng yên tại chỗ cất kiếm vào vỏ.

Chương của Động Minh Tử đặt tại đại huyệt sau lưng Động Chân Tử, còn lão dựa lưng vào thân cột lớn:

- Lôi lão tiên bối, Kim đại hiệp, xin nhị vị tha thứ. Ta biết nếu nhị vị ra tay ắt ta chết ngay nhưng trước khi ta chết, Động Chân Tử phải chết trước ta. Hừ, riêng về bản lãnh này chư vị tin Động Minh Tử dám làm chớ? Thủ chương của lão đặt ngay đại huyệt sau lưng Động Chân Tử, chỉ cần ẩn một chút nội lực nhất định Động Chân Tử sẽ chết liền tại chỗ. Lôi Chấn Tử và Kim Trục Lưu nhìn tình hình ấy tin chắc lão không phải dọa suông.

Lôi Chấn Tử giận dữ mắng chửi:

- Ta không ngờ người lại là tên âm độc thô bỉ đến thế, võ lâm có người như người thực là đáng sỉ nhục! Động Chân Tử uất ức kêu lên:

- Chư vị đừng ngại gì tính mạng của ta, ta nguyện cùng chết với y! Tuy ý lão muốn thế nhưng đâu có người nào nở ra tay để ngọc đá đều tan? Động Chân Tử thở thườn thượt tiếp theo:

- Thực ta hối hận không sớm nhận ra tội ác của y! Động Minh Tử cười nhạt:

- Hôm nay có nhận ra cũng không ngại gì! Động Chân Tử:

- Kỳ thực trước đây ta đã biết Đan Khâu Sinh bị tội oan. Năm xưa khi Động Huyền Tử đem xác chết của con trai về, Động Minh Tử và ta là hai người đầu tiên xem xét thi thể ấy.

Hà Lạc bị một kiếm đâm sâu nơi ngực, điều đó chứng minh lời Mâu cô nương xác thực.

Nhưng ngày hôm đó, sau khi xét nghiệm tử thi công khai, trên thân Hà Lạc lại có thêm bảy vết thương khiến người ta nhìn tới là biết liền do Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của Không Động phái dùng chiêu Thất Tinh Bạng Nguyệt giết chết. Đây là một chứng cứ để Đan Khâu Sinh bị hiềm nghi là thủ phạm, tuy vụ án này đã rõ ràng minh bạch nhưng vẫn còn đôi kẻ thắc mắc vì Đan Khâu Sinh và Mâu cô nương có cảm tình đặc biệt với nhau, biết đâu Mâu cô nương không vì họ Đan mà biện hộ? Nhưng nay ta chứng thật bảy vết thương do Thất Tinh Bạng Nguyệt để lại trên thi thể Hà Lạc không phải do Đan Khâu Sinh, vì sau một đêm thi thể Hà Lạc mới bị thêm bảy vết kiếm này! Lúc ấy chúng nhân mới tỉnh ngộ, thì ra bảy vết kiếm của chiêu Thất Tinh Bạng Nguyệt ghi lại trên thi thể Hà Lạc là do Động Minh Tử thủ phạm! Động Minh Tử cười khúc khích trong miệng:

- Đúng đó, việc ấy do tay ta làm đó. Trong Không Động phái chỉ có ta và Đan Khâu Sinh là sử dụng được chiêu kiếm đó, chắc chắn không có ai dám nghi cho ta! Lúc ấy vì Động Huyền Tử muốn vu oan cho Đan Khâu Sinh nhưng lại không muốn thi thể con bị quá nhiều vết thương bầm nát, nên sư huynh mới nài nỉ ta dùng chiêu ấy. Chưởng môn sư huynh, ta biết sư huynh đã biết thủ phạm năm ấy là ta, xin đa tạ sư huynh đã che giấu cho ta ngàn ấy năm trời! Động Chân Tử giận dữ cực điểm:

- Đó là do ta ngu dốt, bị chúng bay uy hiếp lấy lợi dẫn dụ đến nay hối đã muộn! Lão chỉ chửi có vậy nhưng chúng nhân đều hiểu rõ xưa nay lão bị Động Huyền Tử và Động Minh Tử tác oai tác quái xem lão và ngôi vị Chưởng môn như một thứ bù nhìn và lấy hư danh để làm mờ mắt lão. Động Chân Tử suốt đời lo sợ chúng gia hại, lại cố giữ chức Chưởng môn tự nhiên phải nghe theo sự bày vẽ của chúng.

Động Chân Tử nói tiếp:

- Ta ở ngôi vị Chưởng môn thực tế bị bảy gậy dây, nhưng ta không ngờ tới nỗi này.

Động Minh Tử, sao người nữ lòng lang dạ sói đến thế, vu họa cho Đan Khâu Sinh chưa đủ, người còn cấu kết với yêu nhân mưu hại sư huynh ta... tiền nhiệm Chưởng môn Động Diệu Chân Nhân! Mâu Lệ Châu nói:

- Ta lén đột nhập Thanh Hư Quán bản tâm là muốn tìm gặp Động Diệu Chân Nhân để bẩm báo sự thực với người. Ai ngờ ta đến nơi chậm mất một ngày, Động Diệu đã qua đời vì tay yêu nhân, ta hy vọng gặp Động Chân Tử cũng được vì hy vọng lão sẽ chủ trì công đạo! Động Chân Tử đáp:

- Ta chẳng những không chủ trì công đạo được mà còn tông mưu với bọn ô uế. Mười tám năm nay cam tâm bị bọn gian tế lợi dụng. Ta chết thật đáng rồi, nhưng không đành chết dưới tay gian đồ thôi! Động Minh Tử bỗng nhiên cười lên ha hả:

- Chưởng môn sư huynh, bây giờ lão mới nghĩ đến chữ chết không e chậm lắm sao? Lão nên biết rằng, tiểu đệ có thể tha cho lão khỏi chết được ư? Nguyên vì Động Chân Tử đối đáp dằng dai như vậy là có chủ ý sẵn, lão định ngầm vận nội công tự đứt đứt các kinh mạch để chết luôn nhưng Động Minh Tử đã nhận ra ý định của lão, vừa nghe lão nói xong liền xuất thủ điểm vào Ma huyết của lão.

Đan Khâu Sinh nói:

- Động Chân sư thúc không nên tự trách mình quá đáng. Đúng là sư thúc có phạm một số lỗi lầm nhưng mười tám năm qua, sư thúc giữ cho bản phái không đi vào đường tà đạo, chỉ cần một điểm ấy cũng đáng gọi là công sư thúc rồi. Người khác không hiểu ra sao, riêng đệ tử vẫn tôn kính sư thúc như một vị trưởng bối của đệ tử.

Tiếp theo quát lên:

- Động Minh Tử, theo tội nghiệp người tự tác người đáng chết trăm lần. Nhưng ta cho người một cơ hội tối hậu, người mau thả Động Chân sư thúc ra, ta sẽ để người tẩu thoát. Chỉ cần người từ nay tu tâm sửa tánh thì người dù có bị trục xuất môn hộ vẫn có thể sống yên ổn đến chết! Động Minh Tử cười nhạt:

- Đừng mơ tưởng hão, ta thả sư huynh ra chắc gì chúng bây chỉ trục xuất ta khỏi môn phái mà thôi? Lôi Chấn Tử giận dữ:

- Vậy người còn muốn gì nữa? Động Minh Tử chưa biết trả lời sao bỗng có một tiếng nói rất lớn:

- Để ta trả lời thay cho Động Minh Tử! Chúng nhân đưa mắt nhìn ra chỉ thấy trên sườn núi xuất hiện một quân quan. Chẳng phải ai khác, chính là Ngự lâm quân Thống lĩnh Hải Lan Sát.

Tuy đã thay trang phục quân quan nhưng chúng nhân vẫn nhận ra hấn là người giả danh tên quét dọn Thanh Hư Quán đã hại tử Ngọc Hư Tử.

Không ai ngờ Hải Lan Sát dám công khai xuất hiện Cả đại chúng hỗn loạn. Tiếng lăm bầm chửi vang lên khắp nơi từ bọn đệ tử môn hạ Không Động đến các tân khách. Hải Lan Sát chống nạnh cười ha hả.

- Hãy nghe đây, ta khuyên chúng bây hãy im lặng nghe ta nói rồi ai thích động võ ta sẽ mời ra đây mà động võ.

Tất cả mọi tiếng ồn ào đột nhiên im bật, các đệ tử Không Động đã âm thầm rút võ khí. Cùng lúc ấy bọn tà phái cùng đảng với Hải Lan Sát đứng trà trộn trong hàng ngũ đệ tử Không Động cũng đã rút võ khí nhảy ra một bên.

Cảnh đại hỗn chiến chắc chắn phải xảy ra. Hải Lan Sát lại lớn tiếng:

- Các người hãy nghe ta nói xong rồi muốn đánh nhau hãy đánh.

Lôi Chấn Tử càng lớn tiếng:

- Tất cả hãy khoan động thủ. Hải Lan Sát người có gì muốn nói hãy nói mau đi! Hải Lan Sát gần từng tiếng một:

- Các người sắp chết sạch đến nơi rồi. Ta bảo thật cho biết, ta đã chôn thuốc súng khắp dưới đất hội trường này, chỉ cần ta bắn một mũi Xà Diệm Tiễn tức thì tất cả thuốc súng đều nổ.

Động Chân Tử thất thanh:

- Động Minh Tử, người, gian tặc người rủ lại, thì ra người và Hải Lan Sát lừa ta bố trí âm mưu độc địa thế ư? Nguyên vì lão Động Minh Tử mời Hải Lan Sát đến núi Không Động hai hôm trước, bọn yêu nhân tà đạo mang lên núi một số bao đựng các vật gì đó không ai biết, và các cuộc xẽng mỗi ngày đều lặng lẽ đi vào núi, lúc ấy không ai đoán được chúng định làm gì, bây giờ mới vỡ lẽ là chúng đi chôn thuốc nổ.

Chúng nhân bấy giờ ai nấy đều sợ toát mồ hôi, không ai biết nên đối phó ra sao.

Động Minh Tử cười ha hả:

- Vâng, đúng đây là kế hoạch của ta và Hải đại nhân, nếu tình thế không bắt buộc thì cũng chẳng sử dụng đến làm gì. Ai bảo các người dẫn ta đến đường cùng.

Động Chân Tử cười gằn:

- Nếu người làm cho thuốc đạn nổ, người có còn giữ xương tàn được không? Động Minh Tử mỉm cười rất thâm hiểm:

- Mạng ta đổi lấy mạng sư huynh là có giá lắm rồi. Huống gì còn có khá nhiều các cao thủ võ lâm chết chung với ta, như vậy thật là vinh hạnh không gì bằng! Hải Lan Sát cười như điên cuồng một lúc rồi nói:

- Không chỉ có thuốc nổ dưới chân bọn người thôi đâu. Còn có cái kinh khủng hơn nữa ở trên núi kia kìa! Không tin, ta sẽ cho bọn người thấy tận mắt. Dương Kế Mạnh, dẫn pháp bảo ra cho chúng xem! Chúng nhân nhìn lên ngọn núi cao nhất đằng sau Thanh Hư Quán thấy xuất hiện độ mười người, chỉ huy mười

người ấy chính là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh. Trong chớp mắt chúng dẫn ra hai khẩu đại pháo to lớn, chia mũi thẳng xuống khu đất quần hùng đang hội họp.

Hải Lan Sát cười ha hả:

- Bọn ngươi đã nhìn rõ chưa? Nếu thuốc nổ chưa giết sạch bọn ngươi, còn sót tên nào chắc cũng khó chạy thoát khỏi hai khẩu đại bác kia nã đạn.

Nghĩ tới cảnh dưới chân thì thuốc súng nổ tung trời, còn trên đầu đại pháo thì bắn xuống, đại chúng không ai không tái xanh mặt mũi, nắm chắc cái chết trong tay. Quả là Hải Lan Sát đã bố trí cẩn thận để không một ai sống sót.

Lôi Chấn Tử cực kỳ phẫn nộ chỉ vào mặt Hải Lan Sát:

- Ngươi dùng thủ đoạn âm mưu độc địa thế này đối phó với chúng ta thì có gì anh hùng? Nếu đúng là hảo hán hãy đến đánh tay đôi với ta! Hải Lan Sát vẫn cười ha hả:

- Lôi lão tiên bối, ở đây ta rất nể niên kỷ của lão tiên bối, đâu dám tỷ thí cùng lão tiên bối? Vả chăng ta là người đại diện cho triều đình không thể tỷ võ được. Nếu lão tiên bối nhất định muốn tỷ thí, xin hẹn một ngày khác.

Kim Trục Lưu nói:

- Hải Lan Sát ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi! Hải Lan Sát mỉm cười:

- Ta muốn tiền tất cả mọi người đến Diêm Vương nếu không chịu nghe điều kiện của ta.

Nhưng hôm nay tự nhiên ta lại đâm ra có bụng hiếu sinh không nỡ giết sạch. Vậy ta đưa ra hai điều kiện, nếu bọn ngươi chấp nhận thì sự kiện hôm nay kể như không có.

Kim Trục Lưu:

- Hai điều kiện gì? Hải Lan Sát:

- Điều kiện thứ nhất là phải nhường ngôi Chương môn nhân Không Động cho Động Minh Tử, cấm ai dị nghị nửa lời!

- Vậy thì ngươi là Thái Thượng Chương môn của Không Động ư? Hải Lan Sát cười ha hả:

- Việc này là việc thuộc về Không Động phải không cần tới Kim đại hiệp phải phí tâm lo tới!

- Còn điều kiện thứ hai? Hải Lan Sát chậm rãi:

- Ngươi đã biết ta đại diện triều đình hành sự. Ta muốn ngươi phải giao cho ta những tên phản nghịch triều đình.

- Theo ngươi ở đây có mấy người đáng gọi phản nghịch triều đình?

- Cứ theo ta biết trong hội trường hôm nay không thiếu người có hành động phản nghịch nhưng ta không có mộng bắt hết. Ta chỉ cần ngươi trao cho ta ba tên ta dẫn về kinh đô chịu hình án, như vậy ta miễn cưỡng thỏa mãn rồi.

- Ba người đó là những ai?

- Thứ nhất là Đan Khâu Sinh, y thay mặt cho Mâu gia tiếp tế cho bọn phản tặc tội tạo phản đã có chứng cứ xác thực. Thứ hai Mâu Lệ Châu đồng mưu với thân phụ, thân phụ nàng tuy đã chết, nàng phải chịu tội thay. Thứ ba là đồ đệ Đan Khâu Sinh tức Mạnh Hoa, tên này từng bang trợ bọn giặc ở Tiểu Kim Xuyên đả thương mệnh quan triều đình, ta phải dẫn ba tên này về kinh đô chịu án.

Kim Trục Lưu cười nhạt:

- Chỉ ba người đó thôi sao? Ta cứ tưởng có cả ta nữa chứ? Hải Lan Sát cười gượng:

- Ta biết ngươi là bằng hữu của bọn Lãnh Thiết Tiêu, Mạnh Nguyên Siêu, nhưng trước mắt ta không liệt ngươi vào hạng phạm nhân đó là muốn lưu lại với ngươi chút giao tình.

- Đa tạ lòng tốt của người, Kim mỗ không dám nhận!
 - Nhận hay không nhận tùy người, ta đã nói ra điều kiện của ta, cuối cùng ta chỉ cần biết bọn người chấp thuận hay không? Đan Khâu Sinh gầm lên:
 - Để ta và Mạnh Hoa theo hấn về kinh đô chịu tội, sư đồ chúng ta không muốn liên lụy tới ai cả! Lôi Chấn Tử can thiệp:
 - Không được! Ai có thể tin được lời tên cú vọ này? Ai biết hấn không lừa chúng ta bắt người của ta làm con tin để chống lại ta! Hải Lan Sát hỏi:
 - Bọn người nghĩ kỹ chưa? Ta đã đưa ra hai điều kiện ấy là rộng lượng lắm rồi, hừ chẳng lẽ bọn người thích chết hết? Ai nấy đều ở trong tình cảnh rất khó xử. Nếu hy sinh ba người theo điều kiện Hải Lan Sát thì còn gì là hiệp nghĩa? Còn không thuận theo điều kiện của hấn chẳng lẽ cúi đầu chịu chết hết? Tình hình rất khó quyết định nên không ai dám lên tiếng trước.
- Hải Lan Sát nói:
- Ta cho bọn người bàn định với nhau một thời gian ngắn. Hãy cố mà nghĩ cho kỹ! Các anh hùng hiệp nghĩa không ai nói gì. Bọn đồng đảng tà phái đã bắt đầu rời hội trường chạy lên sườn núi, chỉ có Động Minh Tử không chạy được vì còn phải khống chế Động Chân Tử.
- oOo-

18. Diệu Thủ Kinh Thiên

- Hải Lan Sát, người chỉ nghĩ đến Động Minh Tử, không nghĩ đến ta ư? Hải Lan Sát vốn bất mãn mụ không tôn trọng hấn nên cố ý quên mất mụ. Lúc ấy nghe tiếng mụ kêu la thảm thiết bèn cười ha hả:
 - Việc này nhỏ mọn, bà gấp làm gì? Bọn chúng không dám giết bà đâu. Nếu cần, bà hãy đến bên ta đây. Đinh Triệu Minh mau thả bà ta ra! Lôi Chấn Tử tức giận:
 - Người chỉ đưa ra có hai điều kiện, sao bây giờ lại thêm điều kiện này nữa? Hải Lan Sát mỉm cười:
 - Thả Tân Thất Nương không phải là điều kiện, người nên biết bọn người đang cần cầu hòa với ta, trước tiên phải thả tù nhân bị thương ra chứ! Hấn nói với giọng như đã nắm chắc phần thắng, khẩu khí áp bức thiên hạ. Lôi Chấn Tử rất tức giận, hai mắt lộ sát khí muốn liều chết với Hải Lan Sát, bỗng lão thấy Mâu Lệ Châu đưa mắt nhìn lão khe khẽ lắc đầu. Lôi Chấn Tử là người rất nóng nảy, nhưng đồng thời cũng là người lão luyện giang hồ, lão chú ý đến thái độ bình tĩnh của Mâu Lệ Châu, bất giác chợt nhớ ra một điều: “Nàng đã có nói trước nhất Hải Lan Sát sẽ xuất hiện, biết đâu nàng đã liệu hết sự việc hôm nay và có biện pháp đối phó rồi, không chịu khó nhịn một chút có thể hỏng việc lớn, hãy để Hải Lan Sát tạm thời đắc ý”, nghĩ vậy lão không lên tiếng nữa.
- Lôi Chấn Tử không nói nhưng Đinh Triệu Minh lại nói:
- Yêu phụ này là hung thủ giết chết Động Diệu chân nhân, ta không có quyền thả bà ta. Xử trí thế nào chỉ có thể là quyền của chưởng môn Không Động phái! Đan Khâu Sinh bị bức phải thả người thù đã giết sư phụ chàng, chàng không bằng lòng chút nào nhưng chàng lại nghĩ, so sánh với cả trăm sinh mệnh của anh hùng ở đây, đó đúng chỉ là một việc nhỏ. Huống gì Tân Thất Nương đang bị trọng thương, có thả mụ ta ra chưa chắc mụ đã sống được.
- Hải Lan Sát hô lớn:
- Thời gian suy nghĩ đã hết. Đan Khâu Sinh người có chịu thả người hay không? Đan Khâu Sinh nghiêng rằng:
 - Được, ta hãy để cho mụ yêu phụ ấy sống thêm vài ngày. Thả mụ ra đi! Đinh Triệu Minh miễn cưỡng đã buông Tân Thất Nương ra:

- Trả tiện nghi cho mụ đó. Mau chạy đi! Tân Thất Nương chống một cành cây làm gậy khập khiễng đi lên trên sườn núi đến bên Hải Lan Sát lạnh lẽo nói:

- Hải Lan Sát, kể ra ngươi cũng có một chút lương tâm! Hải Lan Sát nói:

- Từ nay chỉ cần bà nghe lời ta, ta không đả bạc bà đâu. Lần này bà lỡ bị thương là ngoài ý muốn của ta. Đây là tân dược trị nội thương, bà hãy uống đi! Tân Thất Nương nhận mấy viên thuốc từ tay Hải Lan Sát lạnh lẽo nói hai tiếng đa tạ.

Mặt trời đã ngả về Tây, Hải Lan Sát giục giã:

- Muộn lắm rồi, bọn bây nghĩ kỹ chưa? Chúng nhân không ai nói một lời.

Kim Trục Lưu lên tiếng:

- Hãy chậm chậm cái đã, để ta nói.

Đan Khâu Sinh tiếp nói:

- Kim đại hiệp cần gì phải nói nhiều lời vô ích với chúng.

Kim Trục Lưu hỏi:

- Đan Khâu huynh có ý định...

Đan Khâu Sinh:

- Tiểu đệ xin đồng ý đáp ứng một phần điều kiện của hần, để tiểu đệ và Mạnh Hoa về kinh đô theo hần! Mâu Lệ Châu hốt nhiên mỉm cười:

- Đan Khâu Sinh, đa tạ các hạ chịu tội thay chúng ta, nhưng bàn cờ hôm nay chúng ta đang ở thế thắng, sao các hạ lại chọn hạ sách như thế? Đan Khâu Sinh kinh ngạc hỏi:

- Ta không hiểu cô nương có thần cơ diệu toán gì mà có thể chuyển thế khó khăn này? Mâu Lệ Châu cười đáp:

- Không phải ta có thần cơ diệu toán, nhưng trong bàn cờ ta còn con cờ này chưa đi! Hải Lan Sát xen vào:

- Đã hết thời hạn, bọn ngươi không đáp ứng ta không thể chờ được nữa đâu! Đan Khâu Sinh rất phân vân vội giục:

- Mâu cô nương nói con cờ nào? Mâu Lệ Châu không đáp, bỗng nhiên nghe Hải Lan Sát kêu lên “Ồi chà!” hai tiếng, đang đứng trên một tảng đá vươn cổ lên nhìn cái gì đó. Mâu Lệ Châu ngẩng đầu lên nhìn vui mừng nói:

- Các hạ nhìn xem kia là ai đến? Chỉ thấy hai bóng người theo Đoạn Hồn Nhai phi thân như bay lại. Thoáng chốc đã nhìn thấy rõ ràng. Hai bóng đen đều mặc trang phục quân quan triều đình nhà Thanh. Trong hai, Đan Khâu Sinh nhận ra một người, chính là tên phó thủ của Hải Lan Sát, ngự lâm quân phó thống lĩnh Âu Dương Nghiệp. Nhìn kỹ lại, thì ra hần bị một tên quân quan thứ hai trói bằng một sợi dây lớn. Đan Khâu Sinh tuy không biết tên quân quan thứ hai này nhưng thấy cước bộ khinh khoái của y liền lập tức tỉnh ngộ thất thanh kêu lên:

- Trương Khoái Hoạt phải không? Không sai, đúng là Trương Khoái Hoạt! Trên mặt Trương Khoái Hoạt đeo một chiếc mặt nạ da, lớn tiếng nói:

- Xin tạ lỗi các vị, ta đến hơi muộn! Hải Lan Sát tức giận:

- Hừ! Một tên ăn trộm dám đến đây quấy rầy ta ư? Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Ngươi nói đúng đó, ta chỉ là tên ăn trộm nho nhỏ, nhưng lần này ta trộm được tặng vật này không nhỏ lắm đâu, vì đó là ngự lâm quân phó thống lĩnh Âu Dương đại nhân của bọn ngươi đó! Âu Dương Nghiệp bị dây trói của Trương Khoái Hoạt lôi theo, mặt y cứ thộn ra như gỗ, không hề nói một lời.

Chúng nhân lúc ấy mới tỉnh ngộ ra nguyên nhân Âu Dương Nghiệp bị mất tích là bị Trương Khoái Hoạt bắt cóc. Đêm ấy người tiếp Âu Dương Nghiệp là Đại Thạch đạo nhân bấy giờ mới nghĩ bụng: “Thảo nào

đương thời ta chỉ nghe Âu Dương Nghiệp kêu lên một tiếng quay lại đã không còn thấy đâu, ta không ngờ y bị tên Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu này che mắt!” Nên biết Trương Khoái Hoạt ngoài sở trường trộm cắp, còn khả năng khinh công ít ai theo kịp.

Hải Lan Sát quát:

- Mau thả Âu Dương Nghiệp ra cho ta! Trương Khoái Hoạt mỉm cười:

- Hải đại nhân muốn dẫn ta về triều đình thụ án, ta cũng muốn dẫn vị Âu Dương đại nhân đây về thụ án. Các vị, Âu Dương đại nhân đây, ngoài chức quan lớn còn hai địa vị khác nữa. Một là bạn rất thân của Huyền Minh Tử, hai là đồng bọn trong vụ mưu sát tiền nhiệm chủ môn Động Diệu chân nhân. Nay ta muốn y phải đầu thú cùng tân chủ môn Đan Khâu Sinh. Hừ, ta nói như vậy có đúng không Âu Dương đại nhân? Âu Dương Nghiệp ngơ ngẩn đáp:

- Ta lọt vào tay các người, không thể nói được gì, xin người đừng hành hạ ta thì tội gì ta cũng xin nhận! Trương Khoái Hoạt nói:

- Không được, ta chỉ cần người nói thực một câu, đúng người có nhúng tay vào cái chết của Động Diệu chân nhân hay không? Âu Dương Nghiệp run rẩy:

- Đúng, ấy là do ta phụng mệnh Hải thống lãnh dẫn Tân Thất Nương lên núi Không Động yêu cầu bà ta giúp Huyền, Minh Tử. Ta đã thừa nhận, người cho ta chết đi! Hải Lan Sát trong bụng hận Âu Dương Nghiệp đã nói toạc ra âm mưu của hắn lắm, liền quát mắng:

- Ta không có rảnh nói nhiều lời với tên trộm cắp này, nếu người không thả Âu Dương Nghiệp, ta lập tức giết chết tất cả bọn bay! Trương Khoái Hoạt tỉnh bơ:

- Thật không? Người dùng cách nào giết hết chúng ta? Hải Lan Sát tưởng họ Trương không có mặt tại đây nên không biết, bèn nói:

- Dưới nền đất này, ta đã chôn thuốc nổ, ta chỉ bắn một mũi Xà Diệm Tiên lập tức chất nổ sẽ nổ tung! Trương Khoái Hoạt lại cười ha hả. Hải Lan Sát tức giận:

- Người cười cái gì? Trương Khoái Hoạt:

- Ta cười người như nằm mộng. Người mộng thấy thuốc nổ nổ tung? Hải Lan Sát hơi giật mình, tuy hắn không tin hẳn lời Trương nhưng cũng không nhịn được không hỏi:

- Vì sao không nổ tung được? Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Người có vương pháp của người, ta có luật lệ của ta, việc của chúng ta là việc bí mật sao dám tùy tiện nói mọi người biết? Người cần biết phải trả giá nào cho ta vừa ý mới nói cho nghe! Mặt Hải Lan Sát biến thành màu xanh, trầm nghĩ: “Thuốc nổ do chính ta đốc xuất chôn dấu chiều tối hôm qua, chính ta trông nom việc ấy không lẽ người có tài quỷ ăn cắp mất?” Tự an ủi vậy, hắn định tâm quát to:

- Đừng nói bậy bạ, người tưởng ta sợ lời dọa nạt của người ư? Trương Khoái Hoạt cười nhạt:

- Người vừa có thuốc nổ, vừa có đại pháo, chính người dọa chúng ta chứ sao lại dọa được người? Hà, nhưng không sao, tất cả mấy thứ ấy đều là vô dụng cả. Không tin người cứ thử xem! Hải Lan Sát đáp:

- Ta không tin lời người. Bây giờ thời gian đã hết, ta chỉ cần hỏi Kim đại hiệp và Lôi lão tiên bối, ta có hai điều kiện ấy, cuối cùng các người chịu hay không chịu? Lôi Chấn Tử đáp liền:

- Người tưởng chúng ta chịu khuất phục người ư? Đừng hòng! Lão vừa nhìn Kim Trục Lưu, thấy ánh mắt tự tin của họ Kim, lão đã biết lời Trương Khoái Hoạt là đáng tin.

Hải Lan Sát mặt như có màu sắt, quát lên:

- Các người tin lời quỷ quyết của tên trộm này hồi hận không kịp đó! Thuốc súng đã nổ tan xương nát thịt, lúc ấy ăn năn cũng muộn! Kim Trục Lưu mỉm cười:

- Trương Khoái Hoạt đã bảo người thử, chúng ta rất vui lòng thử, người đừng dọa suông nữa! Hải Lan Sát cả giận:

- Được! Để xem ta có dọa suông hay không! Hắn rút một mũi tên và cung sau lưng bắn ra một mũi Xà Diệm Tiễn hướng về nơi hắn chôn sẵn thuốc nổ. Chỉ nghe một tiếng “bùng” rất lớn, tiếng nổ tuy rung chuyển nhưng cũng không đến nỗi kinh thiên động địa như Hải Lan Sát nghĩ. Một vầng sáng bay vọt lên tỏa ra bốn bên chiếu ra bảy sắc rất đẹp giống như pháo hoa trong đêm nguyên tiêu, người ta vẫn đốt để tăng thêm cuộc vui. Bọn tông đảng của hắn đứng trên sườn núi khi thấy hắn bắn ra mũi tên đều vội nằm phục cả xuống đất, lúc ấy lại lục tục đứng dậy cũng ngược mắt nhìn lên trời không khác nào xem pháo hoa.

Trương Khoái Hoạt cười lớn:

- Đan Khâu Sinh, ta biết hôm nay ngày các hạ lên chức vị tân chương môn, nên đặc biệt mang pháo hoa đến đốt mừng đó. Hải đại nhân, đa tạ đại nhân đã giúp phóng pháo hoa giúp kẻ trộm nhỏ này! Thì ra tuy Hải Lan Sát thân tự coi sóc việc chôn hai bao thuốc nổ nhưng hắn không thể ngờ trước đó Trương Khoái Hoạt đã đột nhập Thanh Hư quán tráo thuốc nổ trong bao bằng thuốc pháo hoa. Hắn không lưu tâm nên bị Trương Khoái Hoạt biến thành trò cười.

Hải Lan Sát tức đến đỏ lửa trong mắt quát tháo:

- Trương Khoái Hoạt, ngươi đừng vội đắc ý, thuốc súng không nổ, ta vẫn còn đại pháo đối phó với bọn ngươi! Trương Khoái Hoạt lạnh lùng:

- Ta khuyên ngươi không nên bắn đại pháo nữa! Hải Lan Sát cười giảo hoạt:

- Ngươi sợ phải không? Nếu ngươi cầu xin ta bây giờ, ta cũng không thể tha được nữa, Dương Kế Mạnh, phát pháo! Không ai ngờ được hoàn toàn không nghe tiếng thưa gởi gì của Dương Kế Mạnh, dù này giờ hắn vẫn đứng trên đỉnh núi chỉ huy các pháo thủ. Không biết hắn đã đi đâu tự lúc nào? Hải Lan Sát giận dữ:

- Thằng tiểu quỷ này trốn đâu rồi? Chử Triệu, ngươi thay hắn chỉ huy phát pháo! Tên Chử Triệu này là do hắn đem đến từ kinh sư.

Chử Triệu áp ứng thưa:

- Hải đại nhân ôi, là... là...

Hải Lan Sát càng tức:

- Ngươi sợ cái gì? Tên ăn trộm kia có gì đáng sợ? Lập tức phát pháo nếu không ta chém rụng đầu! Chử Triệu sợ quá không nói nữa nhưng trong bụng lại nghĩ: “Việc phát pháo này là do Dương Kế Mạnh trách nhiệm, ta có liên quan gì.” Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn chạy lên núi phát pháo.

Ai ngờ súng không nổ, khi nạp đạn và thuốc súng vào hai khẩu đại pháo chỉ kêu lên hai tiếng như sấm sét, nòng súng toác ra sắt vụn bay tứ tung giết chết Chử Triệu ngay lập tức nhưng chung quanh không một ai bị thương. Hải Lan Sát chấn động, mắt trợn trừng trừng nhìn quang cảnh thê lương ấy.

Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Không nghe lời lão này là vỡ mặt trước mắt. Hải Lan Sát ngươi đắc ý hơi sớm đó. Đại pháo của ngươi dùng bắn chim thì được, chứ đâu dùng vào chuyện nào khác? Thì ra trước đây nửa buổi, Trương Khoái Hoạt dẫn ngự lâm quân phó thống lĩnh Âu Dương Nghiệp đến chỗ đặt đại pháo trên đỉnh núi, mượn cớ xem xét vị trí đặt súng. Khi giả kiểm tra đại pháo, họ Trương đã xuất diệu thủ phá hại cơ quan của súng khiến hai khẩu đại pháo không sử dụng được nữa.

Giữa lúc tiếng súng nổ chấn động mọi người đều nghe có tiếng rống thảm thiết của Động Chân Tử và Động Minh Tử. Thì ra Động Chân Tử vừa vận nội công giải huyết đạo, lão vừa giải được huyết liên cong khuỷu tay đánh về sau trúng ngay giữa ngực Động Minh Tử.

Động Minh Tử rống lên một tiếng lớn, chưởng lực phóng ra. Chưởng của lão vốn đặt sẵn nơi đại huyết của Động Chân Tử nên trong chớp mắt đã đánh vỡ lực phủ ngũ tạng của sư huynh.

Cả hai cùng rống lên một lúc ngã lăn xuống đất. Động Chân Tử cố vận khí lực cuối cùng đè lên Động Minh Tử siết hai tay vào yết hầu lão. Động Minh Tử kịp rút kiếm đâm vào bụng sư huynh. Thảm biến đột ngột đến độ Kim Trục Lưu không thể ngờ. Đan Khâu Sinh đã lướt tới kéo Động Chân Tử dậy, chàng nhìn thấy hai mắt Động Minh Tử trợn trừng tay chân co quắp lại, hiển nhiên lão đã ngừng thở.

Đan Khâu Sinh dùng chân lật xác lão lên, lập tức móc lấy Kim Sang Được trong người lão. Hơi thở của Động Chân Tử đứt đoạn:

- Đan Khâu Sinh... ta... ta... ta xin lỗi người... người tha thứ cho ta nhé! Đan Khâu Sinh vội đáp:

- Sư thúc, xin đừng bao giờ nghĩ thế, đệ tử lúc nào cũng tôn trọng sư thúc.

Nét mặt Động Chân Tử hơi giãn ra:

- Được, được, người đã tha thứ cho ta, ta có thể yên tâm đi được rồi.

Đan Khâu Sinh kêu lên:

- Không, không, thương thế của sư thúc sẽ trị xong, sư thúc đừng nói đại...

Động Chân Tử mỉm cười:

- Không, ta biết không thể được nữa. Kẻ thù lớn nhất của bản phái là Hải Lan Sát, hắn đã làm lụy khổ người mười tám năm, hắn cũng là chủ mưu giết sư phụ người, người đừng lo cho ta, hãy dành sức báo thù nhé! Tham âm càng lúc càng suy nhược, nói đến hai chữ “báo thù” lão khẽ nấc lên một tiếng cuối cùng.

Đan Khâu Sinh đau đớn nhưng không ứa một giọt lệ, chàng cố nén bi phần nói:

- Sư thúc, đệ tử xin nghe lời sư thúc dặn dò! Chàng buông xác Động Chân Tử ra, rút kiếm lập tức.

Lúc ấy cuộc hỗn chiến đã bắt đầu. Bọn đồ đảng của Hải Lan Sát không ít lúc ấy cứ hợp với bọn yêu nhân các phái liên thủ chém giết hỗn loạn. Hải Lan Sát lớn tiếng khích lệ:

- Các người tận lực vì ta, sau này ai muốn gì được nấy! Đa số ma đầu có mặt hôm nay là do Dương Kế Mạnh rủ rê đến, không hẹn mà cũng nghĩ thầm: “Hải Lan Sát bây giờ thân hắn cũng khó bảo toàn, đến thâm giao như Dương Kế Mạnh mà còn bỏ trốn, sao ta lại lo cho tính mạng hắn?” Trong chớp mắt bọn ma đầu đã chán nản bỏ chạy mất một số, chỉ còn lại Hải Lan Sát và một ít tên tâm phúc cùng vài tên tà phái yêu nhân.

Trương Khoái Hoạt giải huyết cho Âu Dương Nghiệp:

- Kể ra người cũng có chút công lao, ta tha mạng cho đó. Mau chạy đi! Âu Dương Nghiệp ngó quanh nhìn thấy rất nhiều bọn đệ tử Không Động phái, nên tuy được Trương Khoái Hoạt thả ra nhưng hắn không dám chạy vì sợ đệ tử Không Động không tha, hắn chạy đến gần Hải Lan Sát, Hải Lan Sát trầm giọng mĩa mai:

- Người hành sự giỏi đấy! Âu Dương Nghiệp hoảng sợ cúi đầu:

- Thống lãnh minh xét giùm, tiểu nhân bị bức bách không thể làm khác hơn! Thiên la địa võng do Hải Lan Sát bố trí đều bị Trương Khoái Hoạt phá hỏng cả, hắn giận lấy Âu Dương Nghiệp làm “hủ” to một tiếng nói tiếp:

- Thật uổng công ta đề bạt người làm phó thủ cho ta. Tham sống sợ chết còn dùng được vào việc gì? Dứt lời chưởng hắn đưa lên chụp xuống giữa đỉnh đầu Âu Dương Nghiệp. Âu Dương Nghiệp không ngờ Hải Lan Sát lại trừng trị mình mạnh tay đến thế, không lẽ địch nhân đã tha cho hắn mà hắn đành chết dưới tay kẻ tông đảng với mình.

Hải Lan Sát oán hận Trương Khoái Hoạt:

- Đồ giặc nhỏ, có gan đừng chạy trốn.

Thân ảnh hắn vụt tới nhắm Trương Khoái Hoạt chụp tới.

Trương Khoái Hoạt mỉm cười:

- Người đã gọi ta là tên trộm nhỏ, người dám thi ăn trộm với ta không? Trương Khoái Hoạt vừa cười cợt vừa chạy xuyên tới xuyên lui, Hải Lan Sát về khinh công kém họ Trương rất xa nên không sao chụp trúng được. Bỗng nghe tiếng “bùng” rất lớn, song chưởng của Hải Lan Sát đã đánh trúng Trương Khoái Hoạt đẩy người ông ta văng ra xa hơn trăm bước.

Trương Khoái Hoạt cười tươi tỉnh đùa giỡn:

- Hải Lan Sát, người muốn bắt ta hãy đến đây mà bắt! Đan Khâu Sinh đột nhiên thân ảnh đã đứng chặn trước mặt Trương Khoái Hoạt từ lúc nào:

- Hải Lan Sát, mười tám năm trước người hại ta chưa chết được, hôm nay chúng ta hãy tính sổ với nhau! Hải Lan Sát vẫn ngang nhiên:

- Được, người cần tính sổ thì cứ đến đây. Hà, bọn bay toàn nào là trưởng lão Vô Đang phái, nào là chưởng môn Không Động phái, Hải mỗ nếu có chết dưới tay bọn bay cũng đáng tự hào lắm! Hắn biết Đan Khâu Sinh rất ghét người khác liên thủ cùng mình nhưng để cẩn thận, hắn dùng lời lẽ dụng ý bắt buộc Đan Khâu Sinh chỉ có thể song đấu với hắn thôi.

Đan Khâu Sinh biết ý định của hắn, khẳng khái đáp:

- Người yên tâm, cuộc tính sổ hôm nay chỉ xảy ra giữa ta và người, không có ai liên can đến.

Chàng định động thủ, bỗng hắn la lên:

- Khoan đã.

- Còn muốn nói gì hãy nói mau!

- Hôm nay người báo thù cho Không Động phái, do đó chuyện này không liên can gì đến người ngoài Không Động phái phải không? Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Người sợ ta có người khác trợ thủ phải chăng? Hãy yên tâm, ta không cần ai ngoài môn phái báo thù cho ta đâu! Hải Lan Sát chỉ cần Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử tự thủ bằng quan còn hắn chẳng sợ ai cả, hắn lại hỏi thêm:

- Không Động phái của người có hơn trăm người, người định trăm người cùng trả thù hay chỉ một mình người? Đan Khâu Sinh tức giận:

- Ta quyết không lấy đông thắng người, nhưng nếu chẳng may ta chết, đương nhiên Không Động phái sẽ tìm người báo thù nhưng trước sau chúng ta chỉ dùng một chọi một! Hải Lan Sát cười gằn:

- Đó phải chăng là mệnh lệnh của người với tư cách chưởng môn nhân? Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Đúng vậy, người còn lo sợ gì nữa không? Hải Lan Sát đã yên tâm, hắn cười ha hả:

- Tốt lắm, quân tử nhất ngôn khoái mã nan truy. Người đừng hối hận sau này nhé! Nên biết hắn tuy chưa dám quả quyết nhất định mình sẽ thắng được Đan Khâu Sinh nhưng dù sao bức được Đan Khâu Sinh chấp nhận được những điều kiện như thế là rất có lợi cho hắn về sau, hắn tự nghĩ: “Mười tám năm trước, võ công của Đan Khâu Sinh cũng chỉ tương đương với ta, hiện nay ta đã luyện thành Đại Lực Ứng Trảo Công nếu không giết chết y được thì cũng không thể nào thua y. Hừ, chỉ cần ta đã thương y, trong bọn Không Động phái còn ai là địch thủ của ta nữa?” Đan Khâu Sinh quát:

- Người tưởng ta cũng hay nuốt lời như bọn người ư? Mau lại đây chịu chết! Hải Lan Sát cười ha hả:

- Chưa chắc Diêm Vương đã gọi ai! Tiếng cười chưa dứt hắn vụt quăng thân đến mở rộng cánh quạt trên tay đập vào tỳ bà cốt của Đan Khâu Sinh. Xem chiêu pháp rất nhẹ nhàng nhưng kinh lực không thể nào tả được. Nên biết tỳ bà cốt là chỗ rất quan trọng đối với những người luyện võ, xương tỳ bà cốt bị đập vỡ là bao nhiêu võ công biến thành vô dụng, người trở nên tàn phế. Không ai trông thấy Đan Khâu Sinh xuất kiếm từ lúc nào chỉ nghe Hải Lan Sát rú lên một tiếng, người lùi lại mấy bước. Rất tiếc vết kiếm đâm không đúng chỗ yếu huyệt. Đan Khâu Sinh không thể để hắn đào tẩu nên chuyển kiếm chặn đường rút lui của hắn.

Trong chớp mắt tình thế biến đổi, mặc dù đã bị thương nhẹ nhưng Hải Lan Sát vẫn tấn công, thân pháp cực kỳ nhanh chóng nhưng Đan Khâu Sinh còn nhanh hơn hắn nữa cái chớp mắt. Chỉ thấy thân ảnh của chàng chuyển động liên tục, mũi kiếm trong tay chàng nhanh như điện chớp phản kích vào cổ tay địch thủ. Đúng là ra tay sau mà đến trước, mũi kiếm vừa chúc xuống đã chạm vào mạch môn địch thủ.

Lôi Chấn Tử không nhịn được buột miệng khen:

- Tuyệt chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa! Đan Khâu Sinh dùng công đối công, hóa giải tất cả các thế công kích, Hải Lan Sát cũng không phải tầm thường, cổ tay lật qua biến thành chiêu Phúc Vũ Phiền Vân đánh vào khuỷu tay chàng, tuy là hư chiêu nhưng đột nhiên hóa ra thực chiêu, nếu Đan Khâu Sinh không phòng ngự, hắn sẽ chuyển thi triển Tiểu Cầm Nã Thủ bẻ gãy cánh tay chàng liền. Trong hư có thực, tay trái đánh ra, tay phải tiếp theo vô tới một chiêu, chiến thuật chẳng khác nào chiến thuật của Đan Khâu Sinh. Các cao thủ giao đấu sự sinh tử chỉ cách nhau bằng sợi tóc vì chiêu nào cũng là kiếm tuyệt.

Đan Khâu Sinh ứng chiêu phát chiêu, kiếm khí tuôn vùn vụt khi móc lại khi vươn ra rất linh hoạt, thu kiếm lại, phát kiếm ra, đang là chiêu Xuân Vân Sạ Triển đâm vào sườn phải đối thủ. Tất cả mọi động tác của chàng đều như nhất khí hợp thành, nhanh đến không thể hình dung. Trong hội trường nhìn rõ chiêu kiếm của chàng, các cao thủ kiếm thuật không ai không khen thầm trong bụng.

Đang nhìn thấy Đan Khâu Sinh đâm vút kiếm Xuân Vân Sạ Triển bỗng biến thành Bạch Hồng Quán Nhật, kiếm quang như biến thành chiếc cầu vòng bạc trực chỉ về phía yết hầu của Hải Lan Sát. Hải Lan Sát không còn đường tránh liền vội vã đánh xuống một quyền rồi song chưởng càng ào ạt đánh ra trước. Chúng nhân hoảng kinh: “Kiếm pháp Đan Khâu Sinh dữ dội đến thế, không lẽ hắn dám tay không đoạt kiếm?” Ý nghĩ chưa dứt chỉ thấy hai bên đều ập tới, nhưng không chạm nhau mà lại xuyên qua. Không hiểu tại sao mũi kiếm Đan Khâu Sinh đâm vào khoảng không, đương nhiên chưởng Hải Lan Sát không chạm tới áo chàng được. Nguyên vì chưởng lực hai tay Hải Lan Sát không giống nhau, một cương một nhu hỗ tương cho nhau công kích biến thành một luồng không khí cuốn lại như dòng nước xoáy, nếu gặp đối thủ võ công chỉ cần hơi yếu hơn hắn một chút, đột nhiên lọt vào nước xoáy vô khí sẽ bị đoạt liền. Đan Khâu Sinh và hắn tương đương về công lực, đột nhiên bị hắn xuất chiêu kỳ quái, kiếm chàng hơi nghiêng qua một bên.

Chớp mắt đã giao thủ hơn mười chiêu. Hai bên vừa sáp vào lại giang ra, vừa tiến lên lại lùi xuống, chiêu nào cũng kinh hồn động phách, chỉ cần không cẩn trọng một chút là đã có thể bị tuôn máu tức khắc.

Mới thoát đầu giao đấu tất cả đều thấy kiếm pháp Đan Khâu Sinh rất mau lẹ lợi hại có thể thắng được. Nhưng lúc này thấy chiêu pháp kỳ dị của Hải Lan Sát ai nấy không dám tin chắc như thế nữa: “Hải Lan Sát thân là Ngự lâm quân thống lĩnh quả nhiên võ công phi phàm. Vạn nhất Đan Khâu Sinh không thể thắng được thì ai sẽ là đối thủ của hắn trong Không Động phái?” Không ai có thể trả lời được câu tự hỏi ấy.

Trong vòng ác đấu, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh đột nhiên biến đổi, lập tức ngân quang vùn vụt xoay chuyển đường như đã biến thành trăm ngàn lưỡi kiếm bốn phương tám hướng đều bị vây bọc cùng nhắm Hải Lan Sát đâm tới. Chúng nhân đều ngây người nhìn thủ pháp của Đan Khâu Sinh. Tuy không ai nói một lời nhưng đều thấy hơi kiếm lạnh tràn áp khiến hơi thở ngột ngạt. Càng đánh Đan Khâu Sinh càng mau lẹ dần dần chỉ thấy kiếm quang không thấy bóng người đâu nữa. Tuy Hải Lan Sát vẫn còn cố gắng chống cự nhưng ưu thế về ai đã quá rõ ràng.

Hải Lan Sát ngấm ngấm kinh sợ, hối hận vì đã không tìm kế triệt hạ Đan Khâu Sinh từ trước. Thì ra trong mười tám năm, cố nhiên Hải Lan Sát đã luyện thành Đại Lực Ứng Trảo Công so với trước đây bản lãnh hắn cao hơn không biết bao nhiêu, nhưng trong mười tám năm ấy đâu phải Đan Khâu Sinh không có tiến bộ? Chàng đã đem tuyệt kỹ Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của Không Động phái luyện đến tuyệt đỉnh công phu rồi, chưa chịu dừng chàng còn ra công tìm tòi những điểm biến chiêu mới đến độ có thể nói chưa chắc tổ sư khai sáng Không Động phái hơn chàng được. Mười tám năm trước, bản lãnh của hai người tương đương. Mười tám năm sau hai người tuy đều có tiến bộ nhưng nếu đem ra so sánh, Đan Khâu Sinh có hơn hắn chút ít.

Sau khi ác đấu ba trăm chiêu, Hải Lan Sát tin chắc mình đã hết hy vọng thủ thắng, chỉ có hy vọng duy nhất là sẽ cùng Đan Khâu Sinh “lưỡng bại câu thương”. Nhưng nếu muốn dùng chiêu độc hiểm này mà bất thành, hắn lập tức táng mạng còn đối phương bị thương cỡ nào chưa biết chắc được. Đang lúc Hải Lan Sát chần chừ chưa biết có nên dùng chiêu sát thủ cuối cùng hay không, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh hốt nhiên lộ ra một điểm sơ hở. Chàng đang dùng chiêu Vân Ma Tam Vũ là một chiêu có ba thể cùng một lúc tấn công ba bộ phận thượng, trung, hạ của đối phương. Chàng đã sử dụng hai thể, đến thể thứ ba không hiểu tại sao hơi chậm nữa nháy mắt, lộ ra một khoảng trống sơ hở. Vì sao chàng lại để lộ sơ hở ấy? Nguyên chính vì trong khoảng chớp mắt ấy chàng bỗng nghe xa xa vắng vắng có một tiếng hú.

Lúc ấy các anh hùng hiệp nghĩa và Không Động đệ tử trong hội trường không ai để ý gì đến tiếng hú vì còn đang mê mải tập trung vào trận đấu ác liệt, mà dù có nghe đi nữa cũng không thể biết tiếng hú ấy là của ai.

Nhưng Đan Khâu Sinh lại khác, chàng vừa nghe tiếng hú từ xa vang truyền lại liền bị chấn động vì chàng đã nhận ra đó là tiếng hú của Mâu Lệ Châu. Mâu Lệ Châu đã gặp hiểm nguy gì cấp bách mà phải dùng tiếng hú gọi chàng như thế? Tuy tình cảm giữa Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu chưa thể gọi là tình yêu nhưng từ lâu trong thâm tâm chàng vẫn coi nàng như một người thân yêu nhất đời và sinh mệnh của nàng quý giá chẳng khác gì chính mình.

Khi chàng vừa nghe tiếng hú của Mâu Lệ Châu, bất giác lòng chàng chấn động và cũng bất thành linh lộ một chiêu sơ hở. Các cao thủ ác đấu với nhau, đâu có thể để chút sơ hở cho đối phương lợi dụng? Nếu như Hải Lan Sát chụp lấy cơ hội ấy, lập tức tấn công vào chỗ sơ hở của chàng, tối thiểu hắn cũng đạt được nguyện vọng “lưỡng bại câu thương”, thậm chí may mắn có thể hắn không bị thương nữa là khác. Hải Lan Sát là một tay võ học đại hạng, đương nhiên hắn không phải không nhìn thấy chỗ sơ hở của đối thủ, nhưng cũng chính hắn là một tay võ học đại hạng nên lại không dám tin đó là sơ hở thật của đối thủ.

Đan Khâu Sinh đang chiếm thượng phong, theo sự suy nghĩ của Hải Lan Sát không thể nào chàng tự nhiên để lộ ra sơ hở như vậy. Nếu không phải là sơ hở, dĩ nhiên phải là cố ý.

Hắn nghi ngại Đan Khâu Sinh cố ý lộ sơ hở để dẫn dụ hắn tấn công. Trong chớp mắt, Hải Lan Sát không dám tấn công, trái lại lùi một bước cẩn thận đề phòng Đan Khâu Sinh tập kích. Các cao thủ quan chiến, kể cả Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử đều có tâm trạng như Hải Lan Sát khi nhìn thấy chỗ sơ hở của Đan Khâu Sinh, cứ tưởng chàng cố ý lộ sơ hở đánh lừa đối thủ. Nhưng đa số đều không nhìn ra sơ hở của chàng, tất cả chỉ tưởng Hải Lan Sát lui lại tránh chiêu.

Trong số các danh thủ đứng ngoài chỉ có duy nhất một người nhận ra sơ hở của Đan Khâu Sinh là thật chứ không phải cố ý, đó là Mạnh Hoa, vì chàng đã theo sư phụ học kiếm từ nhỏ và nói một cách thật thà, kiếm học tạo chỉ của chàng bây giờ đã vượt trên Kim Trục Lưu một bậc. Chàng biết chiêu Vân Ma Tam Vũ này có một chiêu ba thức liên kết thành, nếu không đả thương được Hải Lan Sát cũng phải chiếm được ưu thế, không có lý do Đan Khâu Sinh cố ý lộ sơ hở.

Chàng thấy rõ sư phụ lộ sơ hở nhưng không hiểu nguyên do tại sao. Chàng cũng đã từng giao đấu với Hải Lan Sát, biết rõ nội công của hắn rất thâm hậu, lúc ấy vì quá quan tâm tới sư phụ bất giác phân vân: “Không lẽ sư phụ lực bất tòng tâm, nếu thật như thế càng đánh lâu lại càng nguy hiểm”. Vì lo sợ cho sư phụ, chàng lập tức kêu lên:

- Sư phụ, giết gà cần gì dao mổ trâu? Kiếm pháp của sư phụ đã thắng tên gian tà này, xin để cho con giết chết hắn.

Trước đây Đan Khâu Sinh đã có nói với Hải Lan Sát chỉ có đệ tử Không Động mới có quyền tham dự vào cuộc báo thù này, còn bất cứ ai ngoài môn phái đều không liên can và chỉ đánh từng người chứ không lấy đông đánh ít. Quy định này dù Mạnh Hoa có thể sư phụ cũng không phải là vi phạm. Đan Khâu Sinh vốn đã biết Mạnh Hoa học được Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong nếu nói về kiếm pháp có thể hơn cả mình nữa nhưng vẫn lo cho chàng còn trẻ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm nên hơi trừ trừ, Đan Khâu Sinh hơi liếc nhìn chàng bỗng thấy Kim Trục Lưu gật đầu nhẹ nhàng. Đan Khâu Sinh chợt tỉnh ngộ: “Nghe nói Hoa nhi lần này đến Thiên Sơn gặp nhiều kỳ ngộ. Kim đại hiệp có ý bằng lòng chắc là đã tin Hoa nhi sẽ thắng?” Đan Khâu Sinh muốn nhân dịp này có đông đảo mọi người để đệ tử thành toàn danh vị và hơn nữa chàng đang lo cho Mâu Lệ Châu, liền nói:

- Được lắm, ta nhường việc này cho con. Hải Lan Sát, người mà không đánh thắng được đồ đệ của ta thì không còn gì để nói nữa! Hải Lan Sát giận dữ:

- Người vừa bảo y là đệ tử của Thiên Sơn phái chứ đâu phải là đệ tử Không Động phái? Mạnh Hoa xen vào:

- Ta chỉ là “đệ tử ký danh” Thiên Sơn phái, chính là đích truyền của Không Động phái.

“Đệ tử ký danh” và “đệ tử đích truyền” dĩ nhiên Hải Lan Sát phân biệt rõ hơn ai hết.

Lôi Chấn Tử oang oang:

- Tất cả mọi người ở đây đều biết Mạnh Hoa là đệ tử của Đan Khâu Sinh chứ có ai lừa người đâu? Hải Lan Sát tính toán: “Kiếm pháp của tiểu tử tuy cao cường nhưng vẫn chưa đáng là địch thủ của ta. Vô luận thế nào, đối phó với y chắc dễ hơn đối phó với Đan Khâu Sinh”. Tuy vậy hắn lại nghĩ dù với Mạnh Hoa hắn dễ

đổi phó hơn nhưng về thân phận chàng chỉ là đệ tử của Đan Khâu Sinh, như có thắng chàng cũng không lấy làm hãnh diện với quần hùng ở đây, hãnh miễn cưỡng đáp:

- Lúc này ta không có mặt ở hiện trường nên không biết Mạnh Hoa là đệ tử của Đan Khâu Sinh. Nếu thực quả vậy, đương nhiên ta sẽ nhận lời khiêu chiến của y, nhưng y chỉ là một tên tiểu tử, ta xin có lời đề nghị này.

Lôi Chấn Tử hỏi vội:

- Có gì muốn nói cứ việc nói! Hải Lan Sát lạnh lùng:

- Đệ tử Không Động phái có hơn trăm người nếu mỗi người nào cũng đòi đánh với ta đến bao giờ mới dứt? Không phải ta sợ “xa luân chiến”, nhưng ta cũng phải nghỉ ngơi cơ nước chứ! Nói là “không sợ” nhưng chính là lòng hãnh rất sợ. Từ khi Mạnh Hoa xuất hiện ở hội trường đã từng đánh thắng Đại Thạch, Đại Tùng đạo nhân và Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công, kiếm thuật tinh diệu ai cũng đã thấy, nhưng cũng không ai tin nổi chàng sẽ đánh bại được Hải Lan Sát. Lôi Chấn Tử chần chừ vì cũng không tin Mạnh Hoa sẽ thắng Hải Lan Sát.

Lúc ấy chàng lên tiếng trước:

- Nếu muốn giết người, sư phụ ta đã giết rồi, cần gì phải dùng “xa luân chiến”? Bất quá người không đáng làm bản kiếm của sư phụ ta, ta mới xin thế sư phụ cho người biết kiếm ta đó thôi! Hải Lan Sát cười nhạt:

- Nếu người không giết nổi ta thì sao? Mạnh Hoa quay qua sư phụ:

- Sư phụ xin cho đệ tử tự chủ trương.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Được, người thích thế nào cứ việc thi hành! Mạnh Hoa nói với Hải Lan Sát:

- Nếu ta không đủ bản lĩnh thế sư phụ giết người, thậm chí dù có bị người giết chết, ta quyết chỉ nhận mình ta nhất định các đồng môn không được vì ta báo thù! Hải Lan Sát hỏi:

- Thế còn ý kiến các anh hùng do quý phái mời đến thì sao? Mạnh Hoa nhìn sư phụ lớn tiếng đáp:

- Tất cả đều đồng ý như thế! Hải Lan Sát bụng mừng khắp khởi liền vội hỏi:

- Đan Khâu Sinh, đồ đệ người nói vậy có thể đại biểu cho ý của người được không? Đan Khâu Sinh nhìn ánh mắt của chàng biết chàng hết sức tự tin, do đó rất yên tâm đáp liền:

- Ta đã nhường đồ đệ thay ta đương nhiên y nói bất cứ gì ta đều đồng ý. Chỉ cần người thắng được y, không một đệ tử Không Động phái nào tìm người báo thù nữa! Lời ấy vừa nói ra, trừ Kim Trục Lưu ai nấy đều kinh ngạc, nhưng vì Đan Khâu Sinh đang là địa vị chủ võ môn nhân nên không ai dám bác bỏ.

Hải Lan Sát mừng ngoài tưởng tượng, song chưởng giơ lên la lớn:

- Được, ta xin được cao đồ của người chỉ giáo! Tuy hãnh nói hai chữ “chỉ giáo” nhưng mắt hãnh lại ngược lên trời như không cao Mạnh Hoa vào đầu.

Đan Khâu Sinh chậm rãi nói:

- Hoa nhi, ta tin con đủ bản lĩnh thay thế ta, không cần ta phải lưu tâm tới nữa! Chàng vội lo cho số phận Mâu Lê Châu nên vừa nói xong câu ấy quay người đi liền.

Lôi Chấn Tử kinh ngạc gọi:

- Đan Khâu đạo huynh đi đâu vậy? Đan Khâu Sinh vừa đi vừa đáp:

- Trong bụng Hải Lan Sát rất sợ có ta đứng bên chỉ điểm học trò, ta hãy lánh mặt một lát rồi sẽ trở về. Chỉ cần một lúc đủ để Mạnh Hoa đánh gục hãnh rồi.

Dứt lời, Đan Khâu Sinh cũng khuất bóng. Chúng nhân không ai hiểu nguyên nhân Đan Khâu Sinh tại sao lại vội vàng bỏ đi như vậy, bất giác đều lấy làm thắc dè nghi bụng: “Biết đồ đệ không ai hơn thầy, chẳng lẽ Mạnh Hoa lại có bản lĩnh hơn hãnh Hải Lan Sát?” Đến như trưởng lão Vô Đang Lôi Chấn Tử cũng chỉ mới

đánh ngang tay với hần, làm sao ai có thể tin Mạnh Hoa đánh hơn hần được? Hải Lan Sát bị khinh thường quá, hần giận dữ quát:

- Mạnh tiểu tử hãy đến đây xem ai giết chết ai! Mạnh Hoa nói:

- Người và sư phụ ta đang đánh dở dang, ta xin nhường cho người ra chiêu đầu! Hải Lan Sát tức đến đỏ lửa con mắt, gầm lên:

- Cường vọng tiểu tử, ai cần người nhường.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nếu không cần nhường thì hãy tiếp chiêu! Tiếng vừa dứt chiêu số đã phát mau như điện giật, vút một thế kiếm đâm thẳng vào ngực Hải Lan Sát. Nguyên chàng có ý khiêu khích chọc giận Hải Lan Sát. Chiêu kiếm của chàng vừa mau lẹ vừa hiểm độc nhưng hình như Hải Lan Sát không coi vào đâu, hần cười lạnh lùng:

- Đồ miệng còn hôi sữa đã dám múa may! Hai tay hần thu vào tay áo quát tới bảo kiếm của chàng. Lấy tay áo phát kiếm xem tướng là cực kỳ khinh địch nhưng thực ra đây là bình sinh sở học của hần và cũng là một chiêu rất lợi hại. Nên biết hần đã trải qua trăm trận chiến nên ngoài mặt giả vờ như bị Mạnh Hoa khiêu khích chọc giận, thực ra lòng hần rất bình thường an định. Chỉ thấy ống tay áo của hần phiêu phiêu như muốn cuốn đầu kiếm của Mạnh Hoa lại. Kiếm phong của chàng giống như bị đụng vào bức tường vô hình vì Hải Lan Sát đang áp dụng tự quyết “kiếm niêm”, vận dụng thành một loại niêm kinh giữ kiếm của chàng cứng một chỗ.

Lôi Chấn Tử ngấm ngầm kinh dị nói nhỏ với Kim Trục Lưu:

- Đan Khâu Sinh lần này khinh địch quá! Trong ý của lời nói có vẻ trách Đan Khâu Sinh đã sơ suất để cho đệ tử quá trẻ tuổi thay thế mình. Ai ngờ thái độ Kim Trục Lưu như không hề quan tâm tới lời cảnh giác của Lôi Chấn Tử, mặt ông vẫn tươi cười và nhẹ nhàng buông ra một câu ngắn:

- Không sao đâu! Chưa dứt lời một tiếng xé áo nổi lên, kiếm quang Mạnh Hoa thoát ra kéo theo một mảnh lớn tay áo Hải Lan Sát. Thì ra chiêu số của Hải Lan Sát tuy rất cao minh thâm hậu nhưng Mạnh Hoa đã có kinh nghiệm, kiếm thế chế ngự lợi hại hơn lần trước hóa giải Chiêm Niêm Kinh của đối phương. Xét về công lực của chàng hiện nay không thua kém Hải Lan Sát nhưng về kiếm pháp chàng hơn hần rất xa. Công lực của chàng trong ít ngày nay bị trúng độc Tân Thất Nương và bị Động Minh Tử nhốt dưới hầm sâu mấy ngày. Trong mấy ngày này đem ba loại nội công thượng thừa của Thiên Trúc, Ba Tư và Thiên Sơn phối hợp với huyền công yếu quyết của Trương Đan Phong luyện thành quán thông, cuối cùng đạt thành sở nguyện chẳng những khôi phục được công lực mà còn tiến bộ hơn trước nữa.

Huống gì hiện giờ Hải Lan Sát đã qua một cuộc thư hùng với Đan Khâu Sinh tuy chưa mệt mỏi quá nhưng công lực đã có phần tiêu hao. Do đó tình hình trước mắt là Mạnh Hoa có thắng chứ không thể thua.

Lôi Chấn Tử ha ha cười lớn:

- Người chủ người ta miệng còn hôi sữa, bây giờ đã biết là ếch ngồi trên đống lửa giềng chưa? Hải Lan Sát then đến giận đỏ mặt quát to:

- Ai là ếch ngồi trên đống lửa bọn người hãy chờ xem đấy! Trong bụng Hải Lan Sát tuy biết công lực bản lãnh của Mạnh Hoa tiến bộ hơn trước đây nhưng hần vẫn không tin chàng có thể thắng được hần vì thực ra còn mấy chiêu độc hại nữa hần chưa thi triển. Hải Lan Sát phát hữu chưởng ra quét vào cổ tay cầm kiếm của chàng, tả chưởng đánh tới Đại Thủ Ấn nhắm vào giữa ngực chàng chém xuống, đây là tuyệt chiêu Đại Cầm Nã Thủ Pháp phối hợp với Tiểu Thiên Tinh Chưởng Lực cực kỳ hung hãn. Mạnh Hoa không dám sơ hốt, lập tức thi triển Truy Phong Kiếm Thức, kiếm cuốn lốc lên như gió thu cuốn lá cây, quét ngang đè xuống. Chàng phối hợp tinh hoa của Thiên Sơn kiếm pháp với khoái đao gia truyền xuất thủ cực kỳ mau, biến hóa phồn tạp đến Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của sư phụ chàng cũng chưa chắc mau hơn. Hải Lan Sát không dám mạo hiểm vội vàng thủ chưởng biên chiêu. Tấn công không thành, Hải Lan Sát lập tức biến thành công thế trầm ẩn, chân đạp lên phương vị ngũ hành bát quái, tiến thoái lẹ làng nhưng nghiêm cẩn, mỗi chiêu đều có công có thủ rất chặt chẽ.

Lôi Chấn Tử thấy đấu pháp của Hải Lan Sát bất giác lòng lo lắng: “Hải Lan Sát hiển nhiên định áp dụng chiến thuật kéo dài trận đấu, tiêu hao khí lực Mạnh Hoa vì Mạnh Hoa tuy tinh diệu về kiếm pháp nhưng

dù sao chàng vẫn còn trẻ tuổi làm sao có kinh nghiệm bằng Hải Lan Sát? Nếu đấu quá lâu, chỉ sợ chàng sơ sẩy một chút là vong mạng liền.” Đột nhiên Mạnh Hoa chuyển thân, kiếm vung lên như muôn ngàn cánh hoa rơi rụng chỉ thấy kiếm quang thôi chứ không thấy bóng người. Kiếm pháp của chàng mau đến độ không thể hình dung. Thân chàng như hóa thành nhiều thân khác trùm lấp bốn phương tám hướng đồng thời tấn công một lúc. Kiếm quang phiêu hốt như muôn hoa rơi rụng khiến người xem đều loạn mắt không nhận ra chiêu thế.

Nhưng Hải Lan Sát không sợ kiếm pháp mau lẹ của chàng bằng sự lạ lùng của nó khiến hắn đoán không ra chiêu số. Hắn là người sống nhiều hiểu rộng mà vẫn không thể đoán được chàng thuộc môn phái nào, có lúc giống Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm của Không Động phái, đột nhiên lại biến thành Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn phái. Mà chỉ giống kiếm pháp hai môn phái này cũng chưa lấy làm lạ. Lạ lùng nhất là trong kiếm pháp chàng trộn lẫn Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi... có đủ chiêu số các môn phái ấy do đó mỗi chiêu đều có vẻ giống lại vừa có vẻ không.

Thì ra Mạnh Hoa đang thi triển Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong. Vô Danh Kiếm Pháp vốn chẳng có chiêu thức gì nhất định, nó dung hội tất cả sở trường các môn phái lâm thời ứng biến như thu thập tinh hoa mọi nhà tùy ý ra chiêu lập tức biến thành chiêu mới. Vô danh kiếm pháp và Thiên Sơn kiếm pháp cùng ra tự một nguồn, vốn có chỗ tương thông. Gần đây Mạnh Hoa được Đường Kinh Thiên chỉ điểm phần ảo nghĩa của Thiên Sơn kiếm nên khi dung hợp với Vô danh kiếm pháp càng thêm biến ảo. Còn Mạnh gia khoái đao gia truyền hóa thành kiếm pháp còn mau lẹ hơn Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn phái nữa như vậy làm sao Hải Lan Sát biết được nguồn gốc? Nếu chỉ nói riêng về kiếm pháp e rằng Trương Đan Phong sống lại cũng khó hơn được chàng vì chàng kiếm hợp rất nhiều môn phái khác.

Hải Lan Sát và Mạnh Hoa trong chốc lát đã đấu hơn mười chiêu, tuy hắn miễn cưỡng chống đỡ nhưng mỗi chiêu của Mạnh Hoa đều ra ngoài tưởng tượng của hắn, hắn càng đánh càng kinh sợ lo rằng chỉ đánh thêm thời gian ngắn nữa không thể nào chống đỡ nổi. Hải Lan Sát nghiêng răng nghi bực: “Cứ kiểu này ta không thể không đánh chiêu tối hậu sát thủ! ” Đột nhiên hắn cắn vào lưỡi phun ra một búng máu:

- Hảo tiểu tử, ta liều mạng cùng ngươi! Chúng nhân đều tưởng Hải Lan Sát bị thương liều mạng nhưng Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử biết là không phải. Chỉ thấy Hải Lan Sát giống như một luồng gió cuốn, đập chưởng tới nhưng hoàn toàn không nghe một tiếng gió. Diện sắc Mạnh Hoa biến đổi, liên tiếp lùi lại ba bước.

Lôi Chấn Tử kinh dị hỏi Kim Trục Lưu:

- Tên ma đầu làm trò gì vậy? Nên biết lão tuy lớn tuổi hơn Kim Trục Lưu nhiều nhưng về kiến thức võ công các phái chính tà, lão không bằng Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu đáp:

- Hắn tự cắn đầu lưỡi phun ra máu đó là Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Mật Tông Tây Tạng. Sử dụng đến chưởng lực này hình như là...

Lời họ Kim đang dở dang bỗng thấy Hải Lan Sát liên tiếp đánh ra mấy chưởng đều không nghe tiếng gió nhưng trong phạm vi mấy trượng đều thấy cát bay đá chạy. Đột nhiên có tiếng người kêu la “Ồi chà!” cắt đứt lời Kim Trục Lưu.

Lôi Chấn Tử định thần nhìn kỹ thì ra không phải tiếng kêu của Mạnh Hoa mà là của một thiếu niên đang quan sát trận chiến, y là con trai của Triệu Nhất Vô tên là Triệu Liệt được sư phụ rất yêu quý.

Lôi Chấn Tử tỉnh ngộ kêu lên:

- Tên ma đầu này sử dụng “Thất Sát Chưởng công phu” Kim Trục Lưu đáp:

- Đúng đó, lúc này Ngọc Hư trưởng lão đã bị Thất Sát Chưởng giết chết. Mọi người hãy lui lại một chút! Nguyên vì Thất Sát Chưởng công phu này chuyên sử dụng “âm kinh” đả thương người phá vỡ kỳ kinh bát mạch. Khi chưởng phát nhìn giống như không có chút sức mạnh nhưng thực đó là sức công phá ngầm, chưởng lực đó ảnh hưởng khoảng cách năm mươi bước.

Triệu Liệt là thiếu niên nóng nảy đứng rất gần chu vi trận đấu để cố nhìn cho rõ đột nhiên có cảm giác vừa bị trúng một quyền vào ngực không chịu nổi phải kêu lên như trên. Vừa nghe Kim Trục Lưu nói tới mấy

chữ Thất Sát Chưởng chúng nhân không ai không xanh mặt vội vàng lùi lại.

Triệu Nhất Vô đỡ đệ tử ra xa hơn cả, vừa sợ vừa giận run rẩy nói:

- Con ta có mệnh hệ nào, ta mặc quy định nhất định phải báo thù! Kim Trục Lưu bảo:

- Để ta xem mạch cho lệnh lang.

Chưởng tâm đặt lên hung đường của Triệu Liệt một lúc rồi trấn an:

- Triệu lão tiên bối an tâm, lệnh lang chưa bị thọ thương kỳ kinh bát mạch, để ta giúp truyền công chữa khỏi cho! Trong lúc ấy cuộc chiến giữa Mạnh Hoa và Hải Lan Sát đã xoay sang hướng khác. Hải Lan Sát liên tiếp tấn công còn kiếm Mạnh Hoa hình như chậm hẳn lại.

Kim Bích Y lo lắng quá, lầu tầu hỏi cha:

- Gia gia, ma đầu không phải thụ thương thổ huyết ư? Sao hắn vẫn càng lợi hại thế.

Cha thấy Mạnh đại ca có thể thắng được không?

-oOo-

19. Long Tranh Hổ Đấu Hải Quân Hào

- Ấy là hắc dùng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Mật Tông Tây Tạng tự cắn một chút máu của thân mình khiến công lực tăng lên gấp bội.

Nhưng pháp môn này có khuyết điểm lớn là không thể cầm cự được lâu, sau cùng nguyên khí sẽ bị tổn hại rất nhiều. Nếu ta là Mạnh đại ca của con, thú thật ta cũng chưa biết đối phó với pháp môn tà phái này ra sao. Hiện nay việc thắng bại thật khó nói.

Nên nhớ trước khi Mạnh Hoa và Hải Lan Sát giao thủ hai bên đã thỏa thuận với nhau đây là trận giao đấu tối hậu. Hải Lan Sát chỉ cần thắng lần này là có thể ung dung xuống núi, còn nếu giết được Mạnh Hoa cũng không sợ người khác báo thù. Kim Trục Lưu bây giờ mới thấy hối hận cho Mạnh Hoa đã quá tự mãn dành cho Hải Lan Sát toàn những điều thuận lợi. Thật ra thì Kim Trục Lưu không ngờ Hải Lan Sát dám thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp vì sau khi thi triển pháp môn này nguyên khí bị trọng thương. Lúc ấy, chỉ cần một tên hài đồng không biết võ công cũng đủ giết hắn chết. Như vậy hắn làm sao dám sử dụng? Kim Bích Y nghe khẩu khí của phụ thân trong lòng không thể không lo sợ vì xưa nay Kim Trục Lưu rất tin tưởng ở Mạnh Hoa nhưng nay ông chỉ dám nói mấy chữ “thắng bại thật khó nói” cố nhiên là do tin tâm bị lay động rồi! Đúng vậy Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp có khuyết điểm là không thể đánh lâu, nhưng việc thắng bại chỉ cần một chiêu số trong một giây là quyết định, đâu có ai cần đánh lâu làm gì? Trường lão Ngọc Hư Tử bị trúng Thất Sát Chưởng trong Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp chết trong vòng nháy mắt cần gì phải lâu la? Thực tại Kim Bích Y không dám nghĩ tiếp nữa.

Không riêng gì Kim Bích Y, toàn thể hội trường đều lo lắng cho Mạnh Hoa.

Kiểm pháp Mạnh Hoa hốt nhiên biến đổi khác hẳn trước.

Chàng vốn đang dùng khoái kiếm chế ngự địch, xuất chiêu như điện, mỗi chiêu đều có công thủ kiêm bị. Nay bỗng nhiên chàng đánh càng chậm, chậm đến nỗi tựa như lực bất tòng tâm. Chỉ thấy đầu kiếm của chàng như có đeo vật nặng đưa chậm chạp đúng một chiêu đẩy một chiêu rất kỳ dị.

Nhưng thực là kỳ quái, sức công kích của Hải Lan Sát vô cùng dữ dội mà song chưởng vẫn không sao đến gần vòng kiếm quang của chàng. Mạnh Hoa đứng vững như một tảng đá giữa dòng nước chảy mặc cho sóng gió ba đào không hề dao động được chàng.

Lôi Chấn Tử Chương hộp hỏi Kim Trục Lưu:

- Có phải Mạnh Hoa sử dụng Đại Tu Di kiếm thức của Thiên Sơn phải không? Đại Tu Di kiếm thức này Mạnh Hoa đã sử dụng đối phó với Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công lúc này nhưng lần này chiêu số dường như không hoàn toàn giống.

Trước khi trả lời, Kim Trục Lưu thở dài một tiếng.

Kim Bích Y kinh ngạc hỏi:

- Cha sao lại thở dài thế? Kim Trục Lưu hơi mỉm cười:

- Ta cảm thán vì sóng sau đã vùi sóng trước, xưa nay ta tưởng Mạnh Hoa phải mất mười năm khổ luyện nữa mới đại thành, nay xem ra Mạnh đại ca của con không cần tới ba năm là có thể hơn ta rồi! Kim Bích Y rạng rỡ:

- Thế ư? Cha xem Đại Tu Di kiếm thức của chàng...

Kim Trục Lưu đáp ngắt lời con:

- Y đã đạt tới chỗ thượng thừa của kiếm pháp. Những chiêu thế này trong tay của y có vẻ còn hơn tiền nhân nữa, trừ công lực còn hơi yếu của y, e rằng y vị tất đã chịu thua chưởng môn nhân Thiên Sơn phái Đường Kính Thiên! Kim Bích Y vội hỏi:

- Thế sao cha bảo chàng không chống nổi Thất Sát Chưởng? Nàng nghe cha ca ngợi kiếm pháp tiến bộ của chàng dĩ nhiên nàng rất vui mừng nhưng trong lúc này nàng rất gấp muốn biết điểm ấy hơn.

Kim Trục Lưu chậm chạp đáp:

- Theo ta thấy Mạnh Hoa không thể thua được, bất quá...

Kim Bích Y vội vàng:

- Bất quá làm sao? Kim Trục Lưu:

- Con đừng hỏi nhiều, hãy nhìn kia! Chỉ thấy Mạnh Hoa vẽ kiếm thành những vòng tròn, vòng rất lớn, vòng rất nhỏ, một vòng tiếp theo một vòng, vòng hơi nghiêng, vòng lại thẳng, rất phức tạp nhưng chỉ là những vòng tròn, không biết chiêu số gì khiến chúng nhân đều ngây ra nhìn.

Trên đầu Hải Lan Sát bốc lên một luồng khí trắng, chưởng lực đẩy ra đã mang tiếng gió rít, công thế rất mãnh liệt.

Kim Bích Y trong lòng rất buồn bã vì không thấy được sự ảo diệu trong chiêu số, đang định hỏi cha nàng nhưng rồi nhìn thấy cha và Lôi Chấn Tử để hết tinh thần chăm chú theo dõi trận đấu, mắt nhìn không chớp nhưng mặt lại lộ vẻ thung dung nàng không dám làm phiền cha đành đứng yên.

Thì ra Kim Trục Lưu đã biết chắc Mạnh Hoa không thể thua được nữa nhưng ông rất sợ “lưỡng bại câu thương”, dĩ nhiên thương thế của Hải Lan Sát chắc chắn sẽ nặng hơn chàng, nhưng dù chàng có giết được Hải Lan Sát sau đó cũng sẽ thọ bệnh một thời gian dài.

Hiện nay đã đến lúc quyết định thắng bại. Hải Lan Sát dĩ nhiên phải đánh chiêu cuối cùng, Mạnh Hoa có tránh được tình trạng “lưỡng bại câu thương” hay không? Khi nào Hải Lan Sát chưa đánh chiêu tối hậu, Kim Trục Lưu còn chưa dám phán đoán.

Trong hội trường không thiếu gì các võ học đại hành gia, nhiều người nhìn tình hình căng thẳng như vậy bất giác tay đều ướt mồ hôi.

Đệ tử Không Động phái còn Chương hợp hơn nữa vì nếu Mạnh Hoa không giết được Hải Lan Sát họ đành phải đưa mắt nhìn người giết chết trưởng lão của họ xuống núi thoát thân.

Họ tha thiết mong đợi tân chưởng môn của họ trở về, nhưng chẳng thấy bóng dáng Đan Khâu Sinh đâu cả.

Lúc ấy chính là lúc Đan Khâu Sinh đi tìm Mâu Lệ Châu. Chàng theo tiếng hú nhắm hướng chạy tới chỗ rất hiểm yếu của dãy Không Động đó là “Đoạn hồn nhai”.

Đứng từ trên nhai cao chót vót chàng nhìn xa xa, thấp thoáng thấy có ba bóng người chạy vun vút, trong đó có một người giống như là Tân Thất Nương.

Đan Khâu Sinh kinh ngạc nghĩ bụng: “Lạ thật, tên yêu phụ này đã bị trọng thương, làm sao có thể chạy nhanh như thế được?” Chàng ngừng thần nhìn kỹ mới rõ là Tân Thất Nương được hai tên nào đó vác lên vai chạy. Kinh công của hai tên này rất cao, trong chớp mắt thân ảnh đã khuất.

Tân Thất Nương là người thù đã hạ độc thủ giết sư phụ của chàng, nay người đồng mưu với mẹ là Động Minh Tử đã chết còn tên chủ mưu Hải Lan Sát có lẽ cũng không thoát khỏi kiếm Mạnh Hoa, chỉ còn mình mẹ yêu phụ này chạy thoát mà thôi.

Chàng muốn đuổi theo yêu phụ lắm, nhưng hiện nay còn một việc nữa chưa cho phép chàng đuổi theo được.

Chàng mơ hồ nghe tiếng binh khí chạm nhau trên sườn núi vọng lại.

Tuy chưa nhìn thấy người nhưng tối thiểu chàng cũng nhận ra một người vì tiếng binh khí chạm nhau là theo Mâu gia kiếm pháp và người sử dụng không cần nói cũng biết đó là Mâu Lệ Châu. Đan Khâu Sinh hú lên một tiếng phi thân đến gần.

Chàng dùng tiếng hú báo cho Mâu Lệ Châu biết người sắp đến là chàng để nàng yên tâm đối phó cường địch. Không ngờ kết quả có phần trái ngược.

Cùng giao thủ với Mâu Lệ Châu là một người cũng là kẻ thù của chàng, đã từng bị chàng trục xuất khỏi Thạch Lâm, đó là đại ma đầu Dương Kế Mạnh.

Bốn mươi năm trước Dương Kế Mạnh là đệ tử chân truyền của tà phái đệ nhất cao thủ Mạnh Thần Thông. Hiện nay hẳn là độc nhất có thể sử dụng được Tu La Âm Kiệt Công. Tuy hẳn không bằng sư phụ hẳn năm xưa sử dụng Tu La Âm Kiệt Công đến chương thứ chín là chương tối cao. Hẳn chỉ luyện đến chương thứ tám, nhưng chỉ cần chương thứ tám của Tu La Âm Kiệt Công khi chương phát đối phương cũng đủ bị hàn khí đả thương lục phủ ngũ tạng rồi.

Kinh công của Mâu Lệ Châu cao minh, kiếm pháp lại tinh diệu, nhưng nội công tạo chỉ của nàng không thể so với hẳn được. Mà muốn đối phó với Tu La Âm Kiệt Công tất yếu phải có nội công thâm hậu hơn đối thủ.

Mâu Lệ Châu trong lúc đang khẩn cấp hốt nhiên nghe được tiếng hú của Đan Khâu Sinh bất giác vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Cao thủ trong khi giao đấu cảm kỵ nhất là bị phân tâm. Nàng đang dồn hết công lực án ngự hàn khí bỗng vì vui mừng quá mà buông thả chân khí, hơi lạnh xâm nhập liền vào cơ thể, đầu kiếm đâm chệch qua bên chạm vào một mũi đá.

Dương Kế Mạnh thừa cơ dùng trảo chụp tỳ bà cốt của nàng, nàng không kịp suy nghĩ lập tức sử dụng Tế Hung Xảo Thiên Vân thân pháp bật ra sau tránh đòn. Nàng quên sau lưng nàng là vực sâu, chân nàng đã đặt vào ngay miệng vực.

Một chân của Mâu Lệ Châu đã đạp vào khoảng không, trước mắt nàng sẽ rơi xuống cái vực sâu không đáy. Bỗng nhiên nàng có cảm giác thân hình nhẹ hẳn, tay nàng đã nắm trúng tay của Đan Khâu Sinh kéo lên.

Vừa cứu người vừa tấn công địch thủ, Đan Khâu Sinh thì triển cùng một lúc. Chàng vươn tay phải nắm lấy Mâu Lệ Châu, kiếm đã chuyển sang tay trái xuất liền chiêu Bài Vân Sử Diện lập tức đâm vào yết hầu Dương Kế Mạnh. Kinh lực tay trái của chàng yếu hơn tay phải nhưng không kém phần hiểm độc. Dương Kế Mạnh chưa kịp tỉnh hồn thì đã nghe một tiếng “xoạt” rất lớn, mảnh áo trước ngực hẳn đã bị kiếm móc rơi rách ra, may lúc ấy Đan Khâu Sinh phải chia sức ra tay cứu Mâu Lệ Châu nên kinh lực tay trái có hơi yếu, nếu không chiêu kiếm này đã đâm suốt người hẳn rồi.

Nói thì chậm, sự thực rất mau. Đan Khâu Sinh đã nhấc Mâu Lệ Châu lên khê đẩy nàng đứng về một bên.

Trong nháy mắt cả ba đều sợ toát mồ hôi. Mâu Lệ Châu và Dương Kế Mạnh thì thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, còn Đan Khâu Sinh sau khi cứu xong Mâu Lệ Châu cũng lấy làm kinh sợ, nếu chàng chỉ chậm một nháy mắt chuyện gì xảy ra không cần phải tưởng tượng nữa.

Dương Kế Mạnh cứ ngỡ Đan Khâu Sinh đang bận ác chiến với Hải Lan Sát, không ngờ chàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Hắn run lên:

- Hãy giết ta đi, ta liều mạng đánh đổi với các ngươi đó.

Đan Khâu Sinh “hừ” một tiếng:

- Ta cũng như ngươi, vừa trải qua một trận đấu, chẳng ai chiếm tiện nghi hơn ai. Chỉ cần ngươi đủ bản lĩnh thắng ta một chiêu, ta thả cho ngươi đi liền, quyết không gọi ai tới giúp tay đâu! Dương Kế Mạnh hét lên:
- Tốt, đó là tự ngươi nói đấy nhé.

Tiếng vừa dứt, song chưởng cùng đánh tới thi triển liên đệ bát chương Tu La Âm Kiệt Công.

Đan Khâu Sinh chỉ nói gọn “Hay lắm!” đầu kiếm đâm ra sáu sáu ba mươi sáu thế kiếm cực kỳ nhanh nhạy, đúng là nhanh như điện giật.

Quá khứ họ đã hai lần giao đấu với nhau. Tuy hai lần Dương Kế Mạnh đều thua, nhưng đối với Tu La Âm Kiệt Công của hắc Đan Khâu Sinh cũng có phần cố kỵ. Lần này hoàn toàn khác.

Nguyên vì Tu La Âm Kiệt Công giống y như Thất Sát chương đều bị hao tổn nội lực khi sử dụng nó. Vừa lúc này Dương Kế Mạnh mới dùng Tu La Âm Kiệt Công hy vọng bắt sống Mâu Lệ Châu, tuy chưa sử dụng đến công phu đệ bát chương nhưng nội lực cũng tiêu hao không ít. Còn Đan Khâu Sinh tuy mới giao đấu xong với Hải Lan Sát nhưng lúc bấy giờ Hải Lan Sát chưa sử dụng Thất Sát chương, nên nội lực của chàng tiêu hao ít hơn Dương Kế Mạnh.

Ngoài ra lần này giao đấu đã cách lần trước ba năm. Trong ba năm ấy Đan Khâu Sinh khổ luyện nội công, Dương Kế Mạnh tuy cũng có tiến bộ nhưng không sao bằng chàng được.

Do những nguyên nhân đó, hễ bên này càng yếu thì bên kia càng mạnh, Đan Khâu Sinh lần này đối phó với Tu La Âm Kiệt Công có phần dễ dàng hơn nhiều.

Chưa tới trăm chiêu, Dương Kế Mạnh chỉ có đỡ đòn chứ không tấn công được nữa. Đan Khâu Sinh múa một đường kiếm như chiếc cầu vồng trực chỉ tỳ bà cốt của Dương Kế Mạnh.

Hắn không có cách nào chống đỡ đành lùi lại liên tiếp.

Hắn lùi một bước, Đan Khâu Sinh tiến lên một bước, đánh ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, đầu kiếm không lúc nào chịu rời tỳ bà cốt của hắn.

Mặt Dương Kế Mạnh tái bạch như xác chết, lùi dần đến miệng vực Đoạn hồn nhai như tình cảnh của Mâu Lệ Châu lúc này. Hắn tự biết không thể chống đỡ được nữa, hai tay buông xuôi xuống, miệng mấp máy như định nói gì đó nhưng lại không nói.

Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Ngươi cũng biết sợ hãi ư? Ngươi làm ác đã nhiều...

Trong lúc chàng cười nhạt đầu kiếm thì chỉ vào tỳ bà cốt của hắn. Chưa kịp dứt lời đã thấy Dương Kế Mạnh chuyển thân một cái lao xuống vực. Chàng không ngờ kịp, đứng ra Đan Khâu Sinh lúc mắng hắn “làm ác đã nhiều” chàng định phé bỏ võ công của hắn rồi tha cho hắn đi.

Đan Khâu Sinh than:

- Rất tiếc! Rất tiếc! Mâu Lệ Châu ngạc nhiên:
- Tên làm ác yêu nhân đã chết, có gì mà tiếc? Đan Khâu Sinh đáp:
- Ta không tiếc thân hắn, ta chỉ tiếc Tu La Âm Kiệt Công từ nay thất truyền. Thực ra bản thân võ công ta cho rằng không phân ra tà hay chính, chỉ cần sử dụng đúng chỗ là có thể giúp thiện thắng ác. Vô luận thế nào, Tu La Âm Kiệt Công cũng đáng gọi là võ công tuyệt học.

Mâu Lệ Châu cũng than:

- Xa hơn mười tám năm, các hạ vẫn còn giữ tâm địa từ bi như trước đây. Còn nhớ năm xưa các hạ không nỡ giết Hà Lạc đó! Đan Khâu Sinh nói:
- Ta rất cảm kích cô nương đã vì ta mà biện bạch nỗi oan tình! Mâu Lệ Châu than:

- Chúng ta từng trải qua biết bao sinh tử, xin không cần phải nói khách khí nữa. Bất quá thế sự biến hóa ra ngoài ý liệu của người ta. Đan Khâu Sinh, các hạ còn nhớ mười tám năm trước khi chia tay các hạ đã nói với ta lời gì không? Đan Khâu Sinh thần thờ:

-Ồ, khi ấy ta cho rằng suốt đời ta sẽ chịu oan uổng...

Chuyện cũ trở về như xảy ra trước mắt, chàng đương nhiên không quên lúc chia tay với nàng.

Mâu Lệ Châu nhìn chàng với ánh mắt nồng ấm, chỉ khác trước đây là lúc chia tay nàng muốn trào nước mắt mà không biết nói gì, còn bây giờ mắt nàng có vẻ vui vì gặp lại. Không, không chỉ vui vì gặp lại mà thôi, lòng nàng còn có chút gì cảm động nồng nàn lắm. Không biết chàng có biết cho lòng nàng? Mâu Lệ Châu ngược đôi mắt sáng nhìn chàng đợi chàng tiếp tục nói. Chàng nói:

- Lệ Châu, cô nương có thấy lạnh không? Tu La Âm Kiệt Công có khí hàn không dễ trực xuất đầu, chúng ta nên cẩn thận đề phòng, chớ để hàn độc thấm vào cơ thể cô nương.

Vừa nói chàng vừa đưa tay đặt vào lòng tay nàng.

Thân thể Mâu Lệ Châu tuy có hơi lạnh thật, nhưng hơi thở nàng lại nóng hôi hổi, một lúc mới nói:

- Các hạ thật tốt, các hạ có điều gì muốn nói không? Nàng được Đan Khâu Sinh trợ giúp vận công điều khiển lưu thông huyết mạch, lúc ấy thân thể đã cảm thấy ôn hòa.

Đan Khâu Sinh hạ giọng:

- Chúng ta hãy trở về rồi hãy nói. Cô nương hiện tại có việc gì không? Mâu Lệ Châu tỉnh ngộ đáp:

- Ta thực hồ đồ, cơ hồ quên mất.

Đan Khâu Sinh vội hỏi:

- Việc gì vậy? Mâu Lệ Châu nói:

- Các hạ có nhìn thấy bà yêu phụ không? Đương nhiên “yêu phụ” mà nàng nói là Tân Thất Nương, chàng liền đem điều chàng thấy trên núi Đoạn hồn nhai nhìn xuống kể nàng nghe.

Mâu Lệ Châu nói:

- Thì ra có người giúp yêu phụ chạy trốn. Thảo nào ta tìm mãi không được. Nghe các hạ thuật lại tình hình, hai tên ấy có khả năng là Mai Sơn nhị quái.

Mai Sơn nhị quái là hai huynh đệ kết nghĩa, người đại ca tên Chu Giác, nhị đệ tên Lộc Hồng, chúng đều là nhân vật tà phái thiện dụng sử độc nhưng bản lãnh còn kém Tân Thất Nương rất xa nhưng về khinh công cũng khá có danh tiếng.

Đan Khâu Sinh nói:

- Cô nương nói có lẽ đúng, ta cũng có ngờ là Mai Sơn nhị quái, chúng đem yêu phụ chạy, đại khái muốn yêu phụ truyền cho chúng bản lãnh sử độc đó.

Mâu Lệ Châu ngậm ngùi:

- Cha của ta bị tiện nhân Hàn Tử Yến đánh độc chết. Mười tám năm nay ta chưa hề tìm gặp được tiện nhân để báo thù cho cha. Tân Thất Nương chính là sư tỷ của tiện nhân ấy. Do đó ta rất muốn bắt thị để lòng ra tiện nhân, nào ngờ chưa gặp Tân Thất Nương đã gặp ma đầu Dương Kế Mạnh. Nếu không có các hạ cứu đúng lúc e rằng ta đã rơi xuống Đoạn hồn nhai mất rồi.

Đan Khâu Sinh nói:

- Ta cũng muốn tìm bà ta trả thù cho sư phụ nhưng chúng cũng đã chạy xa rồi. Trong nơi rừng rậm thế này không phải dễ tìm, không bằng chúng ta hãy trở về.

Mâu Lệ Châu:

- Các hạ có việc khẩn yếu cần về ngay bây giờ ư? Đan Khâu Sinh:

- Ta và Hải Lan Sát đang ác đấu dở dang, Mạnh Hoa đang thế ta đấu với ác ma triều đình đó! Mâu Lê Châu kinh ngạc:

- Các hạ để cho tiểu đệ đối phó Hải Lan Sát? Ồi chà, lẽ y có bất trắc gì có phải nguyên cớ vì các hạ làm liên lụy tới y không? Cả hai vội vã trở về.

Đến khoảng đất bình nguyên trước hội trường chính là lúc giờ khắc quyết định tới hạn trận đấu giữa Mạnh Hoa và Hải Lan Sát.

Chỉ thấy kiếm của Mạnh Hoa vẽ thành những vòng tròn, hết vòng lớn lại đến vòng nhỏ và các vòng tròn các lúc càng chậm lại.

Đỉnh đầu Hải Lan Sát bốc lên luồng bạch khí, công thế vẫn hết sức mãnh liệt. Khi Đan Khâu Sinh đến gần hấn lại nhỏ thêm một ít máu.

Mâu Lê Châu kinh ngạc hỏi nhỏ Đan Khâu Sinh:

- Làm sao vậy? Lòng tay Đan Khâu Sinh ướt mồ hôi không dám trả lời.

Thì ra Hải Lan Sát lại sử dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp vận dụng hết sức lực toàn thân đánh chiêu cuối cùng. Hấn đem sinh mạng ra đánh ván bài cuối, chỉ cần thắng lần này, sau này nếu có lâm đại bệnh, thậm chí có biến thành phế nhân, cũng chẳng cần, miễn là thắng được Mạnh Hoa là hấn có thể thung dung xuống núi.

Sự tính toán của hấn, Đan Khâu Sinh và Kim Trục Lưu đều nhìn ra, Mạnh Hoa có thể nào hạ được Hải Lan Sát không? Cũng giống như Đan Khâu Sinh, Kim Trục Lưu hiện giờ vẫn chưa dám quyết.

Đan Khâu Sinh nhìn không chớp mắt vào sự biến hóa của tình thế, chỉ thấy kiếm chàng vẽ những vòng tròn càng lúc càng chậm và càng lúc càng nhỏ lại. Hốt nhiên Mạnh Hoa liên tiếp ra kiếm vẽ ba vòng tròn hơi nghiêng nghiêng cơ hồ thành vòng tròn nữa.

Đại Tu Di kiếm thức vốn lấy tĩnh chế động, lấy khách tiếp chủ, chậm không phải không nguy hiểm, nhưng những vòng tròn vẽ nghiêng nghiêng là đã đến tới đỉnh thượng thừa, vô cực sinh thái cực, thái cực sinh diệu dụng khôn lường.

Đan Khâu Sinh tuy thấy tình hình ấy nhưng vẫn rất lo cho đồ đệ “lưỡng bại câu thương” lòng hơi hối hận, nếu sớm biết Hải Lan Sát dám thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp phối hợp với Thất Sát chưởng liều mạng với Mạnh Hoa, chàng đã không dám cho đồ đệ giao đấu.

Nhưng có hối hận cũng trễ rồi, thân phận chàng là chủ võ môn nhân Không Động phái, lời đã nói ra làm sao sửa đổi? “Lưỡng bại câu thương” (hai bên cùng thua bị thương) là tình hình nhẹ nhất, nếu tình hình xấu hơn rất có thể cả hai sẽ “lưỡng bại câu vong” (hai bên cùng thua chết) Muốn bảo vệ tính mạng của Mạnh Hoa lúc này có lẽ chỉ có một biện pháp duy nhất là chàng phải nhân danh chủ võ môn nhân kiêm sư phụ Mạnh Hoa thay đồ đệ xin cúi đầu nhận thua.

Vì trận quyết đấu này xét cho cùng không phải là việc của Mạnh Hoa và Hải Lan Sát mà là quan hệ tới sự vinh nhục của Không Động phái, thậm chí còn liên quan tới sự chính đồn giới võ lâm hiệp nghĩa nữa. Tục ngữ nói: “tróc hổ dung dị phóng hổ nan” (bắt hổ dễ dàng, thả hổ khó) chàng không lẽ không có trách nhiệm khi để cho một tên đối đầu lợi hại nhất của các anh hùng hiệp nghĩa thoát thân hay sao? Đan Khâu Sinh đang trù trừ chưa quyết định, mắt nhìn vào giây phút tới hạn nghiêng rằng: “Bất luận thế nào, ta không thể để Mạnh Hoa phải đối tính mạng với Hải Lan Sát!” Chính lúc chàng đang định ra nhận thua cho đồ đệ bỗng nghe một tiếng hú dài. Tiếng hú thánh thót như tiếng rồng ngâm. Tuy tiếng hú không lấy gì làm mãnh liệt nhưng chấn động vách núi, bốn bề đều dội lại Chương âm không dứt và cũng chấn động tai của tất cả mọi người có mặt tại hội trường. Đan Khâu Sinh hết sức kinh ngạc nghĩ bụng: “Không biết ai mà công lực thâm hậu, chẳng lẽ là chủ võ môn Đường Kính Thiên của Thiên Sơn phái đến đây?” Nghe tiếng hú tinh thần Mạnh Hoa phấn chấn hẳn lên, liên tiếp vẽ ra ba vòng tròn.

Thế công của Hải Lan Sát tuy vẫn mãnh liệt nhưng hơi thở của hấn đã có vẻ nặng nhọc lắm. Tiếng hú chưa chấm dứt chúng nhân đã nghe hơi thở hấn dồn dập khó khè.

Đan Khâu Sinh hơi yên tâm nghĩ thầm: “Hãy đợi chút nữa xem sao”. Rồi bèn xoay thân về chỗ cũ.

Tiếng hú chưa dứt hẳn tiếp theo có tiếng ngâm nga: “Mười năm mài kiếm kết giao Chưa ngăn được máu lệ trào nhớ thương...” Đan Khâu Sinh chưa kịp ra đón khách, Kim Trục Lưu đã nhanh chân hơn:

- Mạo đại hiệp, té ra là người. Tiếc rằng các hạ đến chậm một chút.

Thì ra người có tiếng hú dài và tiếng ngâm nga chính là nghĩa phụ của đồ đệ Dương Viêm, cũng là bằng hữu của Kim Trục Lưu và Đan Khâu Sinh, là Mạo Trường Phong.

Đan Khâu Sinh và họ Mạo chia tay đã hơn mười năm, chỉ biết rằng ông ta quy ẩn trên núi Thiên Sơn, không ngờ lại đột nhiên đến đây.

Không biết vì biết Mạo Trường Phong đến nơi, khiến chàng tinh thần phấn khởi hay vì tiếng hú đã chấn động tới chàng, hốt nhiên Đại Tu Di kiếm thức linh hoạt hẳn ra.

Mạo Trường Phong nói:

- Ta tưởng rằng ta đến đây đúng lúc lắm chứ, sao các hạ nói ta đến chậm một chút? Kim Trục Lưu đáp:

- Đây là trận quyết đấu cuối cùng, tiếc rằng Mạo các hạ không được xem ngay từ đầu! Nguyên tiếng hú dài của Mạo Trường Phong chính là để trợ lực cho Mạnh Hoa nhưng trừ Kim Trục Lưu ra không ai biết đến, thậm chí cả Mạnh Hoa cũng không biết vì tiếng hú của họ Mạo vốn thuộc Phật môn Sư Tử Hồng Công. Cứ theo truyền thuyết xưa kia một cao tăng đã sáng lập ra môn pháp Sư Tử Hồng Công để khiếp phục quần ma. Dĩ nhiên Sư Tử Hồng Công không thể phân biệt được ai thiện ai ác nhưng người nghe tiếng hú này tùy thiện ác mà có phản ứng khác nhau.

Mạnh Hoa được Trương Đan Phong sơ truyền nội công tâm pháp đang toàn tâm toàn lực đối phó với Thất Sát chưởng lực trong lòng bỗng không có một ý niệm gì bỗng nghe được tiếng hú tự nhiên sinh phần chấn, còn Hải Lan Sát khác hẳn, hẳn đang quyết tâm đánh chiêu tối hậu bỗng nghe tiếng hú, đầu óc chấn động, đang ngưng tụ chân khí bị phát tán hết.

Mạnh Hoa tuy không biết Mạo Trường Phong ám trợ mình nhưng trong bụng cũng nghĩ: “Mạo Trường Phong chính là người đã từng chỉ điểm cho ta yếu quyết của kiếm thuật, hôm nay đặc biệt có mặt ở đây, ta không nên để cho thúc thúc thất vọng”.

Tinh thần phấn chấn, kiếm thế như vòng tròn chẳng khác nào những sợi tơ mới chui ra khỏi tổ kén liên tục không dứt. Tuy nhìn rất chậm chạp nhưng bao nhiêu thế công của Hải Lan Sát đều bị kiếm quang của chàng phong tỏa.

Bỗng nghe Hải Lan Sát rú lên một tiếng lớn rất là thê thảm như con dã thú bị trúng thương rồi nhảy vọt cao lên hơn trượng, nhắm đầu Mạnh Hoa đánh chưởng xuống.

Trong chớp mắt màn kiếm chậm chạp của Mạnh Hoa bỗng biến thành khoái kiếm, từng vòng tròn nhanh như điện di chuyển liên tiếp, chúng nhân đều hoa mắt không nhìn rõ Mạnh Hoa có đâm trúng Hải Lan Sát hay không. Không ai nhìn thấy rõ tình hình, chỉ biết hai bên xáp lại gần rồi lại lùi ra, bỗng một tiếng “choeng”, một đường ánh bạc lóe lên, bảo kiếm của Mạnh Hoa đã văng ra khỏi tay chàng rơi xuống đất.

Chúng nhân nhìn thấy kiếm của Mạnh Hoa bị Hải Lan Sát đánh rơi, không ai không thất kinh đến Lôi Chấn Tử cũng phải kêu lên “ối chà” hai tiếng trùng mắt nhìn.

Mạo Trường Phong ha hả cười lớn:

- Tuyệt diệu, Mạnh thế huynh chiêu thế thâm trọng đạt đến tinh túy của kiếm pháp rồi.

Chúng nhân đang lo Hải Lan Sát thừa thắng truy sát Mạnh Hoa bỗng nghe lời nói Mạo Trường Phong rất lấy làm quái lạ ngó lại thấy Hải Lan Sát đứng bất động ở vị trí cũ người cứng đờ không động đậy gì cả, trên mặt hẳn nhoe nhoẹt những máu rỉ ra từ các khiếm mắt, mũi. Hẳn há miệng phun ra một búng máu.

Chúng nhân kinh nghi bất định bỗng nghe một tiếng đổ của cây thịt Hải Lan Sát đã ngã vật xuống. Sau một phút im lặng nhìn cái xác bất động của Hải Lan Sát cả hội trường vang lên tiếng reo hò hoan hô Mạnh Hoa.

Nếu là Đan Khâu Sinh giết chết Hải Lan Sát tất cả cũng vui mừng nhưng sự vui mừng ấy không bằng khi Mạnh Hoa - một thiếu niên anh hùng - giết chết được Hải Lan Sát - một đệ nhất cao thủ trong bọn tay sai triều đình.

Mạnh Hoa định chạy lại sư phụ, lúc ấy chàng mới có cảm giác tất cả mọi xương cốt trong người đều mỏi nhừ. Thì ra trong chiêu tối hậu Hải Lan Sát đã vận dụng toàn bộ công lực để mong liều mạng với Mạnh Hoa. Cố nhiên Hải Lan Sát cạn sức mà chết nhưng Mạnh Hoa cũng có cảm giác mệt mỏi khác thường không thể cầm nổi bảo kiếm nữa.

Lúc ấy Kim Trục Lưu đã đến gần chàng cúi nhặt bảo kiếm cho chàng đồng thời Mậu Trường Phong cũng tiến đến đặt tay lên chưởng tâm trái của chàng. Kim Trục Lưu đặt tay lên chưởng tâm phải, cũng truyền nội công giúp chàng dẫn thông huyết mạch. Qua một thời gian Mạnh Hoa mới thấy tinh thần hơi Chương phục. Lúc ấy cả hai sư phụ của chàng, Đan Khâu Sinh và Ân Cửu Thế, cũng đã đến gần chàng. Đan Khâu Sinh vẫn còn vẻ lo lắng hỏi:

- Hoa nhi có sao không? Kim Trục Lưu cười nhẹ:

- Chúc mừng các hạ đã có một đồ đệ tuyệt hảo. Xem ra công lực của Hoa nhi còn hơn cả ta nữa, thế mà mới đầu ta cứ lo cho y không thắng nổi Hải Lan Sát.

Đan Khâu Sinh cảm tạ Kim Trục Lưu và Mậu Trường Phong vì cũng là một nhà võ học đại hạng chàng dự biết nếu không có Kim và Mậu tương trợ truyền công lực cho Mạnh Hoa, ít ra chàng cũng lâm bệnh một thời gian vì tiêu hao chân khí.

Kim Trục Lưu cười bảo:

- Ta thực ra chẳng giúp gì được đâu. Người giúp Mạnh Hoa nhiều nhất là Mậu đại hiệp, nếu không có Sư Tử Hồng Công của Mậu đại hiệp chỉ e Hoa nhi đã bị nội thương rồi.

Bấy giờ Mạnh Hoa mới biết rõ sự diệu dụng của Sư Tử Hồng Công, chàng cảm tạ Mậu Trường Phong.

Họ Mậu cũng cười:

- Chuyện ta giúp Hoa nhi chỉ là chuyện nhỏ, sao bằng lỗi lầm của ta đối với y? Đan Khâu Sinh kinh ngạc:

- Đại hiệp nói vậy là sao? Mậu Trường Phong đáp:

- Ta là bằng hữu của thân phụ y, trước đây ta hiểu lầm y bức bách y phải giao đấu với ta.

Đan Khâu Sinh:

- Đại hiệp muốn nói tới lúc còn ở Tiểu Kim Xuyên, đại hiệp tưởng y là tay sai của Thanh triều ư? Mậu Trường Phong:

- Đúng vậy, ta hồ đồ nhận lầm y là tay sai Thanh triều, may hôm nay y giết chết được tên thủ lĩnh bọn tay sai ấy! Mậu Trường Phong nhớ lại mười hai năm trước ông đã từng gặp tình cảnh giống như Mạnh Hoa hôm nay. Hôm ấy ông quyết đấu với tên Ngự lâm quân thống lĩnh đương thời là Bắc Cung Vọng, kết quả là “lưỡng bại câu thương”. Nếu không có Văn Tử La hút độc huyết ra cho ông có lẽ lần ấy ông đã chết rồi. Văn Tử La cứu ông xong sau đó nàng hy sinh vì nghĩa vụ.

Mậu Trường Phong nghĩ lan man về chuyện cũ. Văn Tử La vốn là mẹ của Mạnh Hoa và là người tri kỷ một đời của Mạnh Nguyên Siêu. Đối với người vừa có phần cảm thương, ông nghĩ thầm: “Dưới âm phủ nếu Văn nữ hiệp biết con trai mình có được bản lĩnh như hiện nay chắc cũng ngậm cười.” Mậu Trường Phong khoác tay Mạnh Hoa nói:

- Cửu thế huynh, Đan Khâu huynh, hai vị đều giáo được một đồ đệ như thế này ta thật là hoan hỉ nhưng có phần đổ kỵ lại hơi lo lắng nữa! Ân Thế Cửu hỏi:

- Có gì phải lo lắng? Mậu Trường Phong cười đáp:

- Ta lo là lo cho đệ đệ không so nổi với ca ca, trước mặt nhị vị ta không khỏi lấy làm thẹn.

Nếu biết ông ta đã nhận trách nhiệm nuôi dạy Dương Viêm đến khi thành tài. Đan Khâu Sinh cười đáp:

- Điều ấy chưa lấy gì làm chắc. Thôi ta tạm dừng đùa giỡn ở đây. Lần này Mậu đại hiệp từ Thiên Sơn đến đây có mang theo tin tức gì của Đường chưởng môn không? Mậu Trường Phong đáp:

- Có tin nhắn cho Mạnh Hoa.

Chàng vội hỏi tin gì nhưng Mậu Trường Phong không đáp ngay mà nói:

- Để về Thanh Hư quán chúng ta sẽ nói chuyện.

Kim Trục Lưu cho rằng vì ở đây có đông người nên Mậu Trường Phong không tiện nói bởi vậy ông nói:

- Đúng, sự phụ của người mới nhận ngôi chưởng môn chắc còn bận rộn nhiều việc, đợi mọi việc ổn thỏa rồi chúng ta nói chuyện chưa muộn.

Về đến Thanh Hư quán trời cũng vừa hoàng hôn. Hơn nửa số khách nhân xin cáo từ.

-oOo-

Đêm ấy trong lúc hàn huyên tâm sự Mậu Trường Phong cho biết Đường Kính Thiên nhờ Mạnh Hoa trở lại Chương Cương đến bộ lạc Cáp Tát Khắc để dự lễ đăng quang của La Hải lên ngôi vị tù trưởng đồng thời uống rượu mừng hôn lễ của La Mạn Na và Tang Đạt Nhi. Cáp Tát Khắc là một bộ lạc có liên hệ mật thiết với nghĩa quân nên chàng không thể không đi.

Nhân đó Ân Cừ Thế hỏi thăm Mậu Trường Phong về người cháu trai của mình là Ân Kiếm Thanh. Sau khi chối quanh co một lúc Mậu Trường Phong đành miễn cưỡng nhờ Mạnh Hoa kể lại các hành vi của Ân Kiếm Thanh. Chàng cũng miễn cưỡng thuật lại chuyện Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi, tuy có giấu nhiều chi tiết tồi bại, Ân Cừ Thế cũng đã tức giận yêu cầu Mạnh Hoa nếu sau này có gặp Kiếm Thanh ở Chương Cương cứ việc phế bỏ võ công của y.

Mạnh Hoa đành vâng dạ xin về an nghỉ để ngày mai lên đường.

Mạnh Hoa ra khỏi phòng Ân Cừ Thế bỗng nhiên mới bảo:

- Đan Khâu huynh, Mâu cô nương có mấy lời nhờ ta nhắn lại huynh đây.

Đan Khâu Sinh ngậy người ra một lúc mới thất thanh:

- Nàng... nàng đã đi rồi ư? Ân Cừ Thế mỉm cười:

- Cô nương dù đã đi rồi nhưng lần này không phải là tử biệt sinh ly, chỉ cần huynh đừng làm lầm lỡ nữa thôi.

Đan Khâu Sinh thẳng thốt:

- Lệ Châu, nàng... nàng nói gì với huynh? Ân Cừ Thế:

- Nàng xin huynh tha thứ cho nàng không cáo biệt mà đã ra đi.

Đan Khâu Sinh gãi đầu khổ sở:

- Sao nàng phải làm như vậy? Ân Cừ Thế:

- Nàng cần phải báo phụ cừ, trước hết là phải đuổi theo Mai Sơn nhị quái để bắt trở về Tân Thất Nương.

Đan Khâu Sinh:

- Ta đã hứa sẽ giúp nàng báo mối thù này rồi mà! Ân Cừ Thế:

- Nàng biết huynh mới nhận ngôi chưởng môn còn bận bịu nhiều việc, nhưng theo ta thấy nguyên nhân chính chẳng phải vậy đâu.

Đan Khâu Sinh không trả lời, nàng cầm lấy chén rượu uống liền mấy hớp lớn.

Ân Cừ Thế nói:

- Theo ta biết nàng có nhắc lại chuyện cũ mà huynh không có biểu lộ gì minh bạch cả.

Đan Khâu Sinh thở dài nhỏ giọng xuống:

- Không lẽ nàng chưa rõ lòng ta ư? Ân Cừu Thế:

- Nàng đợi chờ huynh mười tám năm mà huynh không chịu nói một lời minh bạch, thảo nào nàng không thất vọng.

Đan Khâu Sinh than:

- Trải qua những năm phong ba, hoặc ta đã chai lì mất tình cảm rồi chăng? Hay là mười tám năm rồi chúng ta đều đã già? Ân Cừu Thế mỉm cười:

- Huynh bắt quá mới hơn bốn mươi chút ít còn nàng chưa tới bốn mươi, chính đang tuổi cường tráng sao lại gọi là già? Như nay án tình đã rửa còn phải lo nghĩ gì? Thật ra chỉ cần huynh và nàng chân thành với nhau còn lời đàm tiếu của thiên hạ hơi đâu để ý! Đan Khâu Sinh chợt tỉnh ngộ kêu lên:

- Huynh nói đúng lắm, ta quyết không có phụ nàng. Ta phải tìm ra nàng. Tối đa là vài ngày nữa ta phải tìm ra nàng.

Đan Khâu Sinh đã quyết tâm ngày mai sẽ chọn trong bản môn đệ tử một người lão thành cẩn trọng giao việc thay mặt chưởng môn liệu lý công việc để chàng lên đường tìm Mâu Lệ Châu.

Đêm dài trôi qua mau, chẳng mấy chốc trời đã hừng sáng.

Chàng cáo biệt chúng nhân cùng nhị vị sư phụ và cha con Kim Trục Lưu, Mậu Trường Phong đưa chàng xuống núi.

Đến Đoạn hồn nhai chàng dừng lại đưa mắt nhìn Kim Bích Y bỗng nhiên ngậm ngùi không muốn chia tay.

Cuối cùng chàng miễn cưỡng nói:

- Kim đại hiệp, Mậu thúc thúc, nhị sư phụ, tam sư phụ, đệ tử không dám phiền chư vị đưa xa, xin mời chư vị quay về.

Chàng không nhắc tới tên Bích Y nhưng mắt không rời nàng được.

Mậu Trường Phong hốt nhiên cười lớn:

- Sao ngươi lại gọi là Kim đại hiệp? Mạnh Hoa kinh ngạc ánh mắt không rời Kim Bích Y.

Kim Trục Lưu cười nhẹ:

- Hoa nhi, ta gởi gắm Y nhi cho con, lần này Y nhi theo con viễn hành, chúng con nên định danh phận với nhau đi.

Kim Trục Lưu chưa đề cập đến việc hôn nhân giữa chàng và nàng nhưng lại cho con gái đồng hành cùng chàng khiến Mạnh Hoa vui ngoài mong ước. Trong chớp mắt chàng vui mừng đến nỗi người không biết phải nói gì nữa.

Mậu Trường Phong mỉm cười:

- Thật là đồ ngốc! Sao không mau mau đến lạy tạ đổi cách xưng hô đi? Mạnh Hoa đứng như một tên ngốc thần thờ quỳ gối xuống lạy Kim Trục Lưu một lạy kêu lên:

- Gia gia! Kim Trục Lưu vui vẻ đỡ chàng lên:

- Việc này là do Mậu thúc thúc của con đứng làm bằng nhân đó, con hãy đến cảm tạ thúc thúc đi.

Rồi quay sang con gái, ông nói:

- Y nhi, từ nay con hãy theo Mạnh đại ca lên đường, chuyện gì cũng nhớ nghe lời Mạnh đại ca đó nhé! Kim Bích Y đỏ rần cả mặt phụng phịu:

- Gia gia, gia gia lại đùa giỡn chọc ghẹo con nữa ư? Kim Trục Lưu lại quay sang Mạnh Hoa:

- Hoa nhi, đứa con gái yêu của ta từ nhỏ đã được yêu thương quý trọng. Con hãy tha thứ nếu nó có điểm gì quá đáng. Y nhi, Mạnh đại ca là người chân thật, con không được coi thường đó nghe không! Kim Bích Y chu miệng vùng vằng:

- Cha, cha chuyên môn nói xấu con, cha hãy hỏi chàng có bao giờ con dám coi thường? Đôi trai gái lên đường bao nhiêu thú vị trên đường chắc chắn không cần phải kể dài dòng.

Họ phi hành rất mau nên chỉ mới ngày thứ hai mươi đã bắt đầu vào địa giới Chương Cương.

Phong cảnh vùng biên tái khác hẳn với Trung nguyên, trước mắt toàn là những thảo nguyên bao la và sa mạc Qua Bích cuồng phong bão táp liên tục đêm ngày, tuy vậy không phải không có những cảnh đẹp nhiều khi do ảo giác tạo thành mà người xưa gọi là Hải thị thần lâu.

Một Chương trời xanh trong Mạnh Hoa và Kim Bích Y đi đến một ngọn núi bên trên phun lên một suối nước nóng rất đẹp và tinh khiết. Bích Y mừng rỡ đề nghị chàng canh giữ cho nàng nhảy xuống tắm.

Mạnh Hoa đi khuất sau những tảng đá để nàng tự nhiên vui đùa dưới nước. Chàng đang ngồi trên một phiến đá ngó mông lung bỗng phát hiện xa xa trên sườn núi trước mặt có hai điểm đen phi hành vùn vụt, tuy chưa nhìn rõ ràng nhưng chắc chắn đó không phải là thú vật hoang dã mà chính là bóng người.

Qua một lát hai điểm đen lớn dần và đã nhìn được hình dạng khá rõ, hình như đó là một hòa thượng và một tên khất cái. Mạnh Hoa hơi động tâm: “Hai người này khinh công không phải tầm thường.” Chàng ẩn thân sau một nham thạch lắng nghe mọi tiếng động. Có tên khất cái nói:

- Ta biết trên núi này có suối nước nóng, chúng ta có thể nghỉ ngơi qua đêm nay sau khi tắm rửa mát mẻ.

Hòa thượng nọ hỏi:

- Từ đây đến bộ lạc Lỗ Đặc An Kỳ phải mất mấy ngày đường nữa? Giọng nói của hắn rất cứng, có hơi hơi ngọng nghe không ra là người Hán. Mạnh Hoa hơi kinh ngạc: “Lỗ Đặc An Kỳ là nơi cư ngụ cũ của vị tù trưởng tiền nhiệm Cáp Tát Khắc, họ tìm đến làm chi?” Tên khất cái đáp:

- Khoảng bốn ngày đường nữa.

Hòa thượng nói:

- Được, vậy cũng không đến nỗi gấp, đã mấy ngày rồi ta không được tắm rửa gì, cả người ngòm đang ngứa ngáy đây.

Mạnh Hoa nghe nói bọn chúng muốn tìm đến suối nước tắm rửa, liền hoảng hốt nghĩ bụng: “May mà có ta biết trước.” Chàng vội vàng hú lên một tiếng dài làm ám hiệu cho Kim Bích Y biết có người lạ sắp đến.

Tiếng hú rung động cả một vùng rừng núi khiến hai người nọ kinh dị, tuy chưa gặp mặt chàng nhưng cứ theo tiếng hú chúng đã biết nội công thâm hậu của chàng.

Hai người nọ không muốn để lộ võ công cho đối phương biết liền lập tức chùn bước chân. Tên hòa thượng còn giả vờ thở khò khè bước từng bước nặng nhọc lên núi.

Tên khất cái râu tóc bạc trắng xem ra ít nhất cũng đã ngoài sáu mươi, mà sườn núi đóng một lớp tuyết dày trơn trượt, tuy chàng có hơi hoài nghi lão già chậm chạp vụng về nhưng vẫn lo lão ngã xuống núi thật nên vọt thân ra đỡ lấy lão.

Ai ngờ song thủ vừa vươn ra định kéo lão lại bỗng chàng thấy có cảm giác một luồng lực rất lớn kéo trĩu chàng xuống, lão khất cái chẳng những không ngã mà còn kéo chàng đến gần.

May mà trong thời gian gần đây công lực của chàng tiến bộ vượt bậc, vừa bị công phu Thiên Cân Trụ của lão kéo lại, chàng liền bám chặt chân xuống mặt đất vận khí chống lại, cuối cùng lão khất cái không kéo chàng đi được một mảy may.

Lão khất cái ngấm ngầm sợ hãi bụng nghĩ thầm: “Thảo nào Thiên Trúc lương thần tăng khen ngợi võ công của tiểu tử này dữ! Cứ theo lời đồn đại của giới giang hồ gần đây thì thống lĩnh Ngự lâm quân Hải Lan Sát mạng vong vì tên tiểu tử này, ta cứ tưởng là lời đồn đãi hão huyền, nay thấy tận mắt quả nhiên danh bất hư truyền.” Nguyên lai lão khất cái tuy chưa biết Mạnh Hoa nhưng bạn đồng hành với lão là tên hòa thượng lại biết chàng. Khi chàng vừa xuất hiện hòa thượng đã nói tên chàng cho lão biết rồi.

Bụng lão khất cái ngấm ngầm kinh sợ nhưng ngoài mặt giả vờ rất cao hứng cười ha hả mà rằng:

- Thiếu niên nhân công phu tuyệt diệu, người tên là gì, tôn sư là ai có thể cho ta biết được không? Lão hỏi vậy nhưng thực ra đã biết sẵn rồi.

Mạnh Hoa đình ninh lão khất cái này cũng là một dị nhân phong trần trong cõi giang hồ nên cứ thật thà kể về lai lịch của mình rồi trân trọng nói:

- Vãn bối được khen như vậy hình như có hơi quá thật, không dám xin hỏi cao danh quý tánh của lão tiên bối? Lão khất cái ha hả cười lớn:

- Té ra người là Mạnh Hoa danh chấn giang hồ mấy năm nay. Mạnh thiếu hiệp, ta đã được nghe tới tên thiếu hiệp nhiều rồi, thật danh bất hư truyền. Tên lão à? Tên lão có gì đáng nói tới? Ta họ Chung, tên là Vô Dụng, tên với sự thực rất hợp nhau, đúng là con người chẳng đáng dùng vào đâu! Mạnh Hoa nghĩ rằng lão không nói tên thật, nhưng trong cõi giang hồ nhiều người không thích nói tên thật của mình cũng là sự thường nên chàng chỉ mỉm cười:

- Chắc lão tiên bối chỉ nói đùa, xin hỏi vị đại sư này...

Đứng bên cạnh lão khất cái là hòa thượng mũi cao mắt sâu, màu da đen xạm không giống người Hán tộc.

Quả nhiên lão khất cái nói:

- Vị cao tăng này từ Thiên Trúc đến, pháp hiệu Đại Phù pháp sư.

Dứt lời quay sang nói một tràng tiếng Ấn Độ với vị tăng nọ hình như là giới thiệu về Mạnh Hoa.

Mạnh Hoa không khỏi lấy làm kỳ quái vì chàng đã nghe vị hòa thượng biết nói tiếng Hán, tại sao lão khất cái lại phải nói chuyện bằng tiếng Ấn Độ với y.

Chàng ngó kỹ vị tăng pháp hiệu Đại Phù pháp sư, bất giác có cảm tưởng đã từng gặp ở đâu rồi: “Ồ! Ta gặp y ở đâu rồi ấy nhỉ?” Chàng Chương tưởng lại chuyện vị tăng trụ trì chùa Na Lan Đà là Ưu Đàm pháp sư và sư đệ Xa La tìm đến Thiên Sơn gặp Đường Kính Thiên nhờ ấn chứng võ công, kéo theo các đệ tử vừa tăng vừa tục hơn mười người, vị Đại Phù pháp sư này chính là một trong các người ấy.

Chàng dùng tiếng Hán nói với Đại Phù pháp sư:

- Pháp sư có nhớ ta không? Chúng ta đã từng gặp nhau trên núi Thiên Sơn đó! Không ngờ chia tay chưa quá nửa năm lại gặp nhau ở đây. Hai vị thần tăng ở Na Lan Đà có mạnh khỏe không? Đại Phù pháp sư trừng mắt nhìn chàng một lúc như cố nhớ lại rồi buông ra một tràng tiếng Ấn Độ lú lo.

Lão khất cái nói:

- Y nói y biết thiếu hiệp rồi, nhưng y không biết tiếng Hán nên ta thay y dịch cho thiếu hiệp nghe.

Rõ ràng y biết tiếng Hán tại sao bây giờ lại giả vờ không biết? Mạnh Hoa đã biết y nói được tiếng Hán nhưng y đã giả vờ không biết chàng cũng không tiện nói tiếng Hán với y nữa.

Đại Phù pháp sư lại lú lo nói một tràng tiếng Ấn Độ, lão khất cái thông dịch lại:

- Sư phụ của Đại Phù pháp sư chính là một trong hai vị thần tăng ở Thiên Trúc là Xa La pháp sư. Y nói rằng đa tạ thiếu hiệp quan tâm, sư bá và sư phụ y đã về tới Na Lan Tự bình an khỏe mạnh, y còn nói sư phụ của y từng đề cập tới những ngày bàn luận võ học cùng thiếu hiệp trên núi Thiên Sơn và dặn y nếu có tình cờ gặp thiếu hiệp xin gửi lời vãn an.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Xa cách nửa năm, hôm nay gặp lại ta với pháp sư chắc cũng có chút duyên gì với nhau chẳng? Nhưng không hiểu tại sao pháp sư vừa mới về tới Na Lan Tự lại quay lại đây, xin cho biết được chăng? Nên biết chàng rất có cảm tình với Xa La pháp sư mà chàng nghĩ là người chân thật, không ngờ gì về hành tung của Đại Phù pháp sư nhưng chàng cũng lấy làm lạ về việc tại sao Đại Phù pháp sư lại quay lui về Trung nguyên vội vàng như vậy? Lão khất cái đáp:

- Câu hỏi của thiếu hiệp ta có thể trả lời thay y. Y vì rất yêu thích sơn kỳ thủy tú đất Trung nguyên nên vân du trở lại, lần này y muốn ta dẫn đi nhiều cảnh đẹp hơn nữa, kết giao với nhiều bằng hữu hơn nữa.

Mạnh Hoa vốn nghe trộm mới rồi hai người nói chuyện với nhau có nhắc đến Lỗ Đặc An Kỳ và Cáp Tát Khắc, không khờ lão khắt cái lại trả lời khác hẳn như thế, chàng chuyển tâm niệm hỏi:

- Ta có một vì bằng hữu tên là Ân Kiếm Thanh ngày nọ từ Thiên Sơn hình như chạy vào đất Thiên Trúc, không biết pháp sư có biết hành tung của y không? Đại Phù pháp sư giả vờ không biết tiếng Hán thực ra là có nguyên nhân. Y không muốn bị Mạnh Hoa tra vấn, một trong các vấn đề ấy có vấn đề của Ân Kiếm Thanh, y không muốn đề cập tới chút nào.

Y giả vờ ngơ ngẩn nghe lão khắt cái dịch lại câu hỏi, lại giả vờ ngơ ngẩn cúi đầu gãi tai:

- Ồ! Hình như ta có biết tên này nhưng y đâu có chạy vào Thiên Trúc? Khi ở Thiên Sơn chạy xuống đến lưng chừng núi y rẽ lối nào chạy mất không ai biết? Mạnh Hoa không nghi ngờ gì câu đáp của Đại Phù pháp sư, dù chàng cho rằng có phần kiên cường nhưng cũng không tiện hỏi nữa.

Ngay lúc ấy có một tiếng hú thánh thót truyền từ suối nước nóng tới. Đó là tiếng của Kim Bích Y. Mạnh Hoa biết rằng nàng đã tắm xong lên khỏi suối nên yên tâm cùng hai người hướng suối nước đi tới.

Quả nhiên chưa đến suối đã gặp Kim Bích Y tới đón.

Lão khắt cái và tên hòa thượng khi nghe tiếng hú của Kim Bích Y có vẻ kinh sợ ngấm ngấm.

Kim Bích Y từ thừa bé đã theo phụ thân luyện nội công chính tông, công lực tuy không thâm hậu bằng Mạnh Hoa nhưng tinh thuần hơn, thoáng nghe qua đã biết có nguồn gốc thượng thừa nội công của danh môn chính phái. Lão khắt cái và hòa thượng đều nghĩ thầm: “Quyết thể gian không thể nào có Mạnh Hoa thứ hai nên đoán người này phải là một võ lâm tiền bối.” Ai ngờ chưa kịp nghĩ hết ý, họ liền trông thấy Kim Bích Y. Kim Bích Y so với Mạnh Hoa còn trẻ hơn, mà lại là nữ nhân khiến họ càng kinh dị.

Sau khi được Mạnh Hoa giới thiệu qua, lão khắt cái nói:

- Kim cô nương, xin hỏi Thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu đại hiệp với cô nương xưng hô như thế nào? Kim Bích Y đáp:

- Chính là gia phụ.

Lão khắt cái cười ha hả:

- Ta đoán không sai. Hổ phụ sinh hổ tử, thảo nào Kim cô nương có bản lĩnh ấy.

Kim Bích Y hỏi:

- Chung lão tiền bối quen gia phụ ư? Lão khắt cái đáp:

- Ta ngưỡng mộ đã lâu, rất tiếc là chưa có duyên gặp gỡ, nhưng Kim lão tiền bối Kim Thế Di ta có gặp qua một lần.

Kim Bích Y không nói gì, cúi đầu suy nghĩ.

Một lúc lâu bỗng nàng hỏi:

- Nghe nói ở Tây Tạng có rất nhiều suối phun nước nóng. Chung lão tiền bối chắc đã biết hết cả? Hình như lão khắt cái không ngờ bị Kim Bích Y hỏi một câu như thế bất giác biến sắc như có điều gì sợ hãi, mãi một lúc sau mới đáp:

- Đúng vậy, ở Tây Tạng có rất nhiều suối phun nước nóng, ta tuy có đến Tây Tạng hai lần nhưng chỉ ngẫu nhiên gặp một vài con suối nhỏ trên đường chứ không dám nói đã biết hết cả.

Mạnh Hoa lấy làm kỳ lạ không hiểu tại sao Kim Bích Y lại đột ngột hỏi lão khắt cái về chuyện suối phun nước nóng làm gì, hình như nàng biết lão này đã có ở Tây Tạng thời gian dài rồi vậy.

Mạnh Hoa cũng đã từng đi qua Tây Tạng, chàng thuận lời nói luôn những điều chàng biết:

- Ta đã đến Tây Tạng một lần nhưng đã được đến thăm suối nước nóng nổi tiếng Bạch Ưng tuyền cực kỳ đẹp.

Kim Bích Y nói:

- Hình như đại ca có nói chuyện này với tiểu muội rồi. Lần ấy đại ca gặp hai tên tay sai Thanh triều ở đó phải không? Mạnh Hoa đáp:

- Đúng đó, hai tên tay sai này một tên là trợ thủ đắc lực của tên đại nội tổng quản Tát Phúc Đỉnh tên là Đinh Triệu Đông, còn có một tên là quân quan do Tiểu Kim Xuyên điều tới tên Đặng Trung Ngải.

Lão khắt cái xen vào:

- Lão cũng nghe qua tên Đặng Trung Ngải này rồi, nghe đồn hắn là một tay điểm huyết tuyệt cao trong giới võ lâm, từng học được chân truyền của Liên gia Song Bút Điểm Tứ Mạch.

Ở Tiểu Kim Xuyên hắn xưng là đứng đầu Ngũ quan, có phải Mạnh thiếu hiệp nói tới hắn không? Chàng đáp:

- Đúng là người ấy.

Kim Bích Y chợt hỏi:

- Thế sau này số phận của hai tên tay sai ấy ra sao? Mạnh Hoa trả lời:

- Ta không nói cho Y muội nghe rồi ư? Sao còn hỏi nữa? Nhưng chợt nghĩ có lẽ nàng có ý hỏi là để chàng trả lời cho lão khắt cái nghe nên nói tiếp liền:

- Đinh Triệu Đông sau chết dưới tay tên trưởng chủ ác bá ở Tây Tạng là Giang Bố, vì trúng độc châm của Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân, còn Đặng Trung Ngải sau này ta có gặp trên núi Thiên Sơn bị ta dùng sở trường của hắc điểm trùng yếu huyết của chính hắn, may mắn được đồng bọn cứu thoát, bây giờ chết sống thế nào ta cũng không biết.

Kim Bích Y mỉm cười:

- Bất luận sống chết thế nào, tóm lại cả hai tên tay sai đều gặp hậu vận chẳng ra gì! Nghe nàng nói câu ấy diện sắc của lão khắt cái bất giác hơi biến đổi. Mạnh Hoa không chú ý nhưng Kim Bích Y đã nhìn thấy.

Lão khắt cái có lẽ không muốn nói tới chuyện về tên tay sai triều đình nữa, lão quyết dọn một bãi đất sạch sẽ rồi đặt lưng xuống:

- Mạnh thiếu hiệp, Kim cô nương, đa tạ chư vị đã tiếp đãi, ta ngủ một giấc cho khỏe rồi sẽ xin cáo từ! Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Tại sao nhị vị cần lên đường sớm thế?

-oOo-

20. Tuyết Sơn Thoát Hiểm Rõ Mưu Gian

- Chúng ta làm mất thời gian của nhị vị nhiều rồi, chúng ta nên đi sớm thôi! Mạnh Hoa nói:

- Lão tiên bối chớ ngại, cao nhân khó gặp, văn bối mong được học hỏi thêm tiên bối nhiều hơn nữa.

Lão khắt cái hơi có vẻ phân vân bụng tính toán thầm: “Con gái của Kim Trục Lưu tựa như đã biết rõ lai lịch của ta, tiểu tử Mạnh Hoa lại có ý muốn lưu giữ ta sợ rằng chưa chắc hẳn là lòng tốt”.

Thì ra lão hiểu lầm chàng nói mấy chữ “học hỏi thêm” là có ý khiêu khích. Lão tự biết võ công mình còn xa mới bằng chàng, không khỏi lo sợ, vội vàng nói vài ba câu khách khí rồi gấp gáp ra đi. Kim Bích Y hỏi Mạnh Hoa:

- Đại ca không thấy lão khắt cái có điểm gì kỳ quái sao? Chàng ngơ ngác:

- Ờ, có lẽ kỳ thật. Lão vốn nói với tên hòa thượng sẽ tìm suối nước nóng tắm rửa rồi nghỉ ngơi tới sáng mai mới lên đường. Không hiểu tại sao lại thay đổi ý định đột nhiên như thế? Kim Bích Y nói:

- Cảm tạ trời đất bọn họ không nghe lời lưu giữ của đại ca, nếu không chắc tiểu muội đến phải chìm chết họ dưới dòng suối này! Mạnh Hoa nghiêm nét mặt:

- Y muội sao lại nói vậy. Trên đời này thiếu gì kẻ dị nhân, tuy mặt mũi xấu xí nhưng tâm địa sáng láng đáng trọng. Như Thiên hạ đệ nhất thần thủ Trương Khoái Hoạt là một.

Kim Bích Y cũng nghiêm nét mặt:

- Lão khất cái tuy không thể so sánh với Trương thúc thúc. Trương thúc thúc chỉ có mặt mũi xấu xí chứ tâm địa không xấu xí.

Mạnh Hoa kinh ngạc hỏi:

- Đúng vậy, chính ta đang muốn hỏi Y muội. Nghe muội nói chuyện cùng Chung lão tiên bối đã lấy làm lạ. Phải chăng Y muội đã biết rõ lai lịch của lão? Kim Bích Y hỏi lại:

- Mạnh đại ca có thấy tên tuổi của lão khất cái là kỳ dị không? Chàng gạt đầu:

- Lão tự xưng là Chung Vô Dục. Ta nghĩ đương nhiên tên này là giả.

Kim Bích Y đáp:

- Cố nhiên là tên giả rồi, đến họ giả luôn. Bất quá lão dựa và âm hơi giống tên thật thôi. Lão họ Trọng, tên là Vật Dung.

Mạnh Hoa tròn xoe mắt:

- Lão họ Trọng? Cái họ này quả rất ít người có.

Kim Bích Y:

- Cách đây không lâu có một nhân vật họ Trọng rất nổi tiếng.

Mạnh Hoa sức nhớ:

- Y muội muốn nói tới chuyện bốn, năm mươi năm trước có bang chủ khất Cái Bang Trọng Trường Thống phải chăng? Kim Bích Y:

- Đúng, lão khất cái hôm nay chính là con trai của Trọng Trường Thống.

Mạnh Hoa:

- Thảo nào lão nói có biết gia gia Y muội. Nhưng nếu lão thật là con trai Trọng Trường Thống thì lão đâu phải là người xấu? Kim Bích Y mỉm cười:

- Đại ca nói câu này chẳng hợp lý tí nào. Nếu ai ai cũng như đại ca nghĩ cha anh hùng nhất định con phải là hảo hán ư? Cha anh hùng con hảo hán cố nhiên cũng có nhiều nhưng chuyện cha anh hùng con ăn cướp hoặc cha ăn cướp con anh hùng cũng không phải là không có. Đại ca nghĩ thử xem, giả như lão Trọng Vật Dung giả như là người tốt bụng thật vì sao đại ca xưa nay chưa hề nghe qua tên tuổi lão? Mạnh Hoa khẽ gạt đầu:

- Y muội nói có lý. Nếu Trọng Vật Dung là người tốt kế thừa được sự nghiệp của cha, tối thiểu lão cũng là một nhân vật có tên tuổi trong Cái Bang rồi.

Kim Bích Y vẫn cười:

- Chẳng những đại ca không biết, rất nhiều vị niên trưởng của chúng ta cũng không biết tới chuyện Trọng Trường Thống có con trai nữa! Mạnh Hoa hỏi:

- Do nguyên cớ sao vậy? Kim Bích Y hỏi lại:

- Đại ca nghe câu chuyện chí công vô tư của Trọng Trường Thống chưa? Chàng đáp:

- Tam sư phụ của ta từng kể cho ta nghe khá nhiều cổ sự võ lâm tiền bối nhưng chuyện của Trọng bang chủ ta chưa hề nghe. Y muội kể cho ta nghe đi! Kim Bích Y kể:

- Cái Bang là một bang lớn nhất trong thiên hạ, đương thời chia ra làm hai phe Nam, Bắc và có hai bang chủ là Dực Trọng Mậu và Trọng Trường Thống cùng nổi tiếng ngang nhau. Dực Trọng Mậu không có vợ con gì còn Trọng Trường Thống có một con trai chính là Trọng Vật Dung.

Y tự thị cha mình là bang chủ tin chắc địa vị bang chủ này mai đây sẽ do y thừa kế nên từ nhỏ đã kiêu ngạo là một vị thiếu bang chủ. Người khác do nể nang địa vị cha y nên cũng hòa theo tâng bốc y khiến dần dần y thành một tên tự cao tự đại đầy cuồng vọng.

Lúc ấy trong đám đệ tử của Bắc Cái Bang xuất hiện một tay trẻ tuổi mà xét về bản lĩnh, tài năng đều hơn hẳn y. Đó là một đệ tử của cha y tên Quân Vũ Diên.

Tuổi tác của Trọng Trường Thống đã suy lão nên bao nhiêu việc quan trọng trong Cái Bang đều giao cho vài đệ tử và con trai đảm trách. Liên tiếp mấy lần nhận nhiệm vụ cha giao, Trọng Vật Dung đều làm hỏng. Có một lần y vâng lệnh cha đến cứu viện một nghĩa sĩ bị bọn tay sai triều đình vây bắt, y chỉ lo du hí với bọn nịnh nọt y trên đường đến chậm mất một ngày suýt hại tính mạng nghĩa sĩ ấy, nếu không có bạn đồng môn can thiệp lần ấy y đã bị thân phụ đuổi khỏi Cái Bang rồi.

Quân Vũ Diên là người rất trung hậu, sư phụ chỉ có một đứa con duy nhất nên không muốn người phải thất vọng vì con, Quân Vũ Diên thường thường tìm cách che chở giúp đỡ Trọng Vật Dung, thậm chí bao nhiêu công lao của mình thường nhường cho Vật Dung hưởng hết.

Bang chủ Nam Cái Bang Dực Trọng Mậu tuổi còn cao hơn Trọng Trường Thống. Năm đó họ Dực và họ Trọng cùng nhau thương lượng tìm cách thống nhất Nam Bắc Cái Bang và đều có ý muốn nhường ngôi bang chủ cho người khác làm bang chủ thống nhất. Người kế vị này được chọn trong số các đệ tử trẻ tuổi.

Đây là một việc lớn, đương nhiên toàn thể đệ tử Cái Bang đều rất hưng phấn, người nào được kế vị ngôi tân bang chủ thống nhất sẽ là một vinh dự lớn.

Đại đa số đệ tử cứ ngỡ Trọng Trường Thống sẽ nhường ngôi vị bang chủ cho con trai.

Không ngờ cuối cùng họ Trọng tuyên bố người được kế ngôi bang chủ là nhị đệ tử Quan Vũ Diên.

Thế nhưng Quân Vũ Diên thì hết sức bênh vực sư đệ, biện hộ cho sư đệ Trọng Vật Dung được lên ngôi vì gần đây Vật Dung có lập được một số công trạng. Trọng Trường Thống quyết liệt từ chối, cho rằng không ai biết con bằng cha và cho rằng bao nhiêu công trạng của Vật Dung đều là do Quân Vũ Diên ngầm ám trợ cả. Quân Vũ Diên bị trách móc vì giúp Trọng Vật Dung lừa dối còn Trọng Vật Dung bị trừng phạt nặng hơn, y bị biếm xuống làm một đệ tử phổ thông và bị giao cho Hình đường hương chủ quản thúc.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nghĩ tình cảnh của lão Vật Dung lúc ấy chắc là hổ thẹn đến chết được.

Kim Bích Y nói:

- Nếu lão biết hổ thẹn thì đã tốt. Lúc ấy lão oán hận nhiều hơn hổ thẹn nữa! Chàng hỏi:

- Chuyện sau rồi ra sao? Kim Bích Y đáp:

- Y bị quản giáo một năm. Trọng Trường Thống mới để y theo sư huynh phụ trách công việc. Lúc ấy Nam Bắc Cái Bang đã dự tính hợp nhất ổn thỏa, Quân Vũ Diên đã định ngày xuống miền Nam tiếp quản Nam Cái Bang sự vụ.

Mạnh Hoa nói:

- Từ bé y đã nhờn nhờn là một vị thiếu bang chủ, lần này gặp việc quan trọng như thế chắc cố sức đối công chuộc tội.

Kim Bích Y:

- Rất tiếc, lần ấy y phạm sai lầm lớn đến nỗi từ đó phải tự tuyệt với bang.

Rồi sau đó nàng kể chuyện cũ:

- Trọng Trường Thông có đại đệ tử tên Tuyên Vũ Tấn là người chân thực, tài năng tuy không bằng sư đệ Quân Vũ Diên nhưng về lịch duyệt giang hồ thì rất phong phú. Do đó mà Trọng Trường Thông giao cho quản thúc coi giữ con trai.

Một ngày họ Vật Dung bỏ trốn, Tuyên Vũ Tấn phải đuổi theo năn nỉ y về, chẳng những y cự tuyệt đã đành mà còn đả thương sư huynh. Võ công của Tuyên Vũ Tấn cao hơn y nhiều nhưng vì nể nang sợ sệt sư phụ nên đành để y chạy mất.

Mạnh Hoa hỏi:

- Trọng Trường Thông biết chuyện này chắc rất khổ đau? Kim Bích Y:

- Chuyện khổ đau hơn lại là chuyện sau đây: khi Quân Vũ Diên xuống miền Nam tiếp quản Nam Cái Bang sự vụ, giữa đường bị bọn tay sai triều đình tập kích, bọn tay sai này đều là cao thâm đại nội, bản lãnh không tầm thường. May nhờ có đồng môn ở Nam Cái Bang tiếp ứng Quân Vũ Diên mới thoát khỏi tai nạn, nhưng sau khi giết chết được ba tên đại nội cao thủ, họ Quân cũng bị thụ thương, đành phải dời lễ thụ nhậm chức bang chủ lại về tháng sau.

Chuyện Quân Vũ Diên xuống miền Nam làm sao bọn tay sai triều đình lại biết? Chuyện này chỉ có hai vị thủ lãnh Nam Bắc Cái Bang biết được thế thì ai là người tiết lộ? Mạnh Hoa xen vào:

- Có lẽ là Trọng Vật Dung chăng? Kim Bích Y:

- Đương nhiên y là người bị nghi ngờ nhiều nhất, nhưng vì không có chứng cứ gì xác thực và vì mọi người đều nể nang lão bang chủ nên chỉ là hoài nghi chứ không ai dám nói ra.

Trọng Trường Thông rất tức giận tự thân điều tra, định bắt con trai mang về xử tử.

Nhưng rồi hai đệ tử Tuyên Vũ Tấn, Quân Vũ Diên can ngăn thống thiết quá, Quân Vũ Diên đem cả bang qui ra biện luận cùng sư phụ bào chữa cho sư đệ và cho rằng chỉ mới nghi ngờ không có bằng cứ thì không thể gia hình quá nặng như vậy.

Trọng Trường Thông chẳngặng đành đành phải xử chiết trung, ghép y vào tội đả thương, sư huynh trực xuất y ra khỏi Cái Bang và để lại di ngôn, nếu sau này tra cứu ra chuyện y câu kết với tay sai triều đình tất sẽ bị xử tử.

Từ ấy Trọng Vật Dung ra đi, từ đó đến nay không biết đến những đâu, đến nỗi thân phụ mất y cũng không về chịu tang.

Mạnh Hoa hỏi:

- Trong Cái Bang cũng không có ai gặp y ư? Kim Bích Y:

- Đúng, đệ tử Cái Bang thứ nhất là rất tôn trọng ân đức của lão bang chủ, thứ hai là do chuyện xấu trong bang phái không tiện nói ra, do đó từ khi Trọng Vật Dung thất tung không ai đề cập gì đến y nữa. Chuyện cũ lâu rồi, đừng nói người ngoài, đến bọn hậu bối Cái Bang bây giờ cũng chẳng còn ai để ý đến tên y làm gì.

Mạnh Hoa hỏi:

- Sao Y muội lại biết y đã từng ở Tây Tạng?

- Thân phụ của tiểu muội đã từng gặp y sau sự việc y bị đuổi khỏi bang phái. Năm ấy gia gia vân du Tây Tạng gặp hai tên yêu nhân hậu bối hiệu xưng Mai Sơn nhị quái chuyên sử dụng độc khí. Không có chỗ ở Trung nguyên, hai tên này giữa đường chặn đánh gia gia, gia gia định bắt chúng sẽ giao lại cho các anh hùng hiệp nghĩa xử trí.

Mạnh Hoa sức nhớ:

- Hai tên Mai Sơn nhị quái này có phải một đứa là Chu Giác, một đứa là Lộc Hồng? Nàng đáp:

- Đúng vậy, té ra đại ca biết bọn chúng ư? Mạnh Hoa:

- Chúng cứu Tân Thất Nương rồi đem mụ theo, ta đâu có gặp bọn chúng. Ta chỉ nghe sư phụ bảo vậy.

Liền đó chàng đem chuyện Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Chân khi ở Đoạn Hồn nhai thuật cho Kim Bích Y nghe rồi bảo.

- Mâu nữ hiệp đang truy tìm Mai Sơn nhị quái đó! Kim Bích Y kể tiếp chuyện cha nàng:

- Gia gia đuổi theo bọn Mai Sơn nhị quái đến biên giới Tây Tạng gần vùng Tuyết Sơn không thấy tăm tích chúng đâu mà gặp Trọng Vật Dung, thì ra Vật Dung cũng là đồng bọn với tụi Mai Sơn nhị quái. Y không biết tự lượng sức mình, dám động thủ với gia gia.

Mạnh Hoa buồn cười:

- Tên này thật mù quáng, động thủ với gia gia thì như trúng chọi đá. Ta lấy làm lạ là sao y còn sống được đến bây giờ? Kim Bích Y:

- Y vừa mới chống đỡ được gia gia ba chiêu đầu. Thực ra chỉ cần ba chiêu gia gia đã giết y nếu muốn! Nhưng khi thấy chiêu thức của y, gia gia lại không nỡ giết nữa.

- Phải chăng vì gia gia là bằng hữu thân thiết với hai bang chủ Nam Bắc chính y cũng biết. Rồi sau sao nữa?

- Gia gia biết y là con bạn nên không nỡ hạ thương y bèn bỏ ý đi tìm Mai Sơn nhị quái.

Nhưng Mai Sơn nhị quái đã trốn vào dãy Tuyết Sơn thì làm sao tìm được? Lúc ấy bọn Mai Sơn nhị quái chỉ mới là bọn tiểu yêu chưa đáng gọi là đại ma đầu. Gia gia cố lòng tìm ba ngày rồi bỏ cuộc.

-oOo-

Chàng và nàng đã rời khu vực suối phun được một ngày.

Một hôm vừa tiến vào một vùng sơn khẩu có hình dạng như chiếc kèn loa miệng bỗng nghe có những tiếng ầm ầm long trời lở đất rồi hàng trăm tảng đá mang theo băng tuyết từ trên núi cao đổ xuống dữ dội khiến đất dưới chân họ cũng phải chấn động.

Mạnh Hoa kinh hoàng la lên:

- Nguy rồi, chắc chúng ta đã gặp tuyết băng. Hãy chạy đến vùng đất cao mau! Vừa lúc một tảng đá vĩ đại đang rơi xuống đầu họ. Chàng thét lớn:

- Đi mau! Chân bám đất chàng thi triển Phụng Điểm Đầu song chưởng đánh ra tư thế Đẩu Chuyển Sâm Hoàn đẩy tới đánh bật tảng đá rơi theo hướng khác rơi thẳng xuống vực sâu rung động cả một góc núi. Kim Bích Y tán thưởng:

- Mạnh đại ca thật là thần lực công phu! Tiếp theo khối đá lớn là hàng trăm khối đá khác nhỏ hơn đổ xuống ào ào. Kim Bích Y thi triển thượng thừa khinh công chạy thành hình chữ “chi” tránh đá rơi. Những khối đá mới đầu rơi xuống rất nhiều nàng đều tránh được, dần dần rơi ít dần.

Kim Bích Y thở một hơi dài nói:

- Mạnh đại ca, tiểu muội thấy có điểm rất lạ.

Mạnh Hoa hỏi:

- Điểm nào lạ? Kim Bích Y:

- Tiểu muội tuy chưa bao giờ nhìn thấy tuyết băng, nhưng tại sao đá băng và khối tuyết chỉ lẫn đúng hướng có chúng ta? Đại ca xem ngoài kia tất cả các sườn núi sao chẳng thấy chỗ nào có “tuyết băng” cả? Mạnh Hoa nhìn kỹ quả nhiên cách đó không xa tuy cũng có chút tuyết khối sa thạch lẫn xuống nhưng chỉ là rất ít.

Mạnh Hoa tuy cũng chẳng có kinh nghiệm gì về tuyết băng nhưng cứ như lý thông thường không thể nào có chuyện tuyết băng chỉ trong chu vi hạn hẹp có mặt người ta và hễ người ta di chuyển đến đâu tuyết băng cũng di chuyển theo đến đó được! Rõ ràng điều này rất đáng khả nghi.

Chàng sực tỉnh:

- Đúng rồi, nhất định đây có người ở trên đỉnh núi xô đá xuống hại chúng ta! Hít một hơi chân khí, chàng bung người lên cao hét lên dữ dội:

- Trọng Vật Dung, Đạo Phù pháp sư, ta coi các ngươi là bằng hữu, các ngươi sao nỡ mưu hại ta? Hừ, ta sẽ tóm được các ngươi, có can đảm đừng chạy trốn.

Kỳ thực, chàng không hề nhìn thấy người trên đỉnh núi, chỉ dọa thử đối phương vậy thôi. Không ngờ lại trúng, ẩn nấp sau một tảng đá lớn có người tưởng đã bị chàng phát hiện vội vàng bỏ chạy.

Vừa chạy hần vừa ném xuống vô số khối băng đá.

Mạnh Hoa cố định thần nhìn theo, thấp thoáng chỉ thấy lưng người chạy xa hình thức hơi giống Đạo Phù pháp sư còn lão khát cái chẳng thấy đâu cả.

Mạnh Hoa quay lại vừa kịp thấy Kim Bích Y cũng đã phi thân lên theo tới đỉnh núi.

Trận tuyết băng đã qua, Đại Phù pháp sư và lão khát cái không biết trốn về hướng nào đương nhiên không dễ bắt được chúng. Kim Bích Y nói:

- Bọn này hại ta không thành nhưng cũng đối với ta cũng có điều lợi.

Mạnh Hoa nhất thời chưa hiểu hỏi lại:

- Tuy ta chưa bị hại nhưng cũng không bắt được chúng, có gì hay lắm đâu? Kim Bích Y mỉm cười:

- Có phải chúng ta mong muốn đến Lỗ Đặc An Kỳ trước bọn chúng không? Mạnh Hoa hiểu ý của nàng:

- Đúng vậy, hiện nay coi như ta và chúng lên đường cùng lúc.

Chợt nhớ ra một chuyện, nàng kêu lên:

- Nhưng... à... chúng ta sợ bị lừa... bắt quá...

- Bắt quá cái gì?

- Bắt quá ta chỉ mới thấy một tên tựa như là Đại Phù pháp sư còn không thấy lão khát cái đâu!

- Chắc đại ca sợ lão khát cái đến trước chúng ta? Bọn chúng nếu chia ra mỗi tên một nẻo thì cũng chẳng có gì đáng sợ. Dù sao chúng ta cứ theo đúng lộ trình, chỉ trong vòng ba ngày nữa là sẽ đến Lỗ Đặc An Kỳ! Qua trận tuyết băng ấy quả nhiên giữa trưa ba ngày sau họ đã tiến vào Lỗ Đặc An Kỳ.

Cha con La Hải và Tăng Đạt Nhi vừa nhìn thấy họ mừng còn hơn bắt được bảo vật từ trời rơi xuống. La Man Na và Tăng Đạt Nhi tranh nhau đến chào Mạnh Hoa.

- Mạnh đại ca thật là người thủ tín, quả nhiên đã trở về uống rượu vui với chúng ta! La Hải nói:

- Ngày mai là hôn lễ của La Man Na và Tăng Đạt Nhi, thiếu hiệp đến thật đúng lúc.

-oOo-

Đêm ấy La Man Na nằng nặc đòi Kim Bích Y phải ngủ chung giường với nàng. Cả hai chuyện trò vui vẻ cho đến tận giữa đêm mới chui vào màn.

Vừa vào màn chưa ai kịp ngủ bỗng La Man Na thấy Kim Bích Y nhồm người dậy phất tay áo đánh ra một chưởng đập tắt hai cây đèn ngoài tấm màn lụa, La Man Na kinh ngạc đang muốn hiểu nguyên do, Kim Bích Y ghé vào tai nàng hạ giọng:

- Đừng nói, hình như có người vào phòng! Nàng đẩy La Man Na vào nằm bên trong còn nàng nằm ngoài cố ý giả vờ ngủ say.

Có tiếng gió thổi trên mái nhà, nàng đã nghe được tiếng chân người nhảy xuống dừng lại trước cửa phòng La Man Na.

Cửa phòng bên trong không gài, người đó khê đẩy rồi nghe ngóng có tiếng ngáy ngủ, chuyển thân đến gần giường liền. Y biết La Man Na không có võ công nên không e dè gì vạch tấm màn lên.

Nói thì chậm, sự thực rất mau, Kim Bích Y xuất chiêu Lý Ngự Đả Đỉnh bật dậy mũi kiếm đâm thẳng vào mắt y. Người ấy trong chớp mắt không ngờ Kim Bích Y có kiếm vội vàng kêu lên:

- La Man Na đừng sợ, ta đây mà! Ta rất thương cô nương chỉ muốn cô nương trốn theo ta! Nghe qua giọng nói, Kim Bích Y bất giác ngậy người ra.

Thì ra chẳng có ai lạ, chính là Ân Kiếm Thanh.

Kim Bích Y vốn định đâm mù mắt người ấy, đột nhiên biết là Ân Kiếm Thanh vì y có liên quan tới Mạnh Hoa, nằng không nỡ đâm mù mắt y, lập tức chuyển mũi kiếm đâm vào Dũ khí huyết.

Lúc ấy Ân Kiếm Thanh cũng phát giác ra người con gái ngủ trên giường không phải là Lan Man Na, đang lúc kiếm khí rất trầm trọng, y chuyển thân pháp lộn ngược ra sau, mũi kiếm chỉ chênh một ly nữa là trúng y. Nhưng Kim Bích Y đã đuổi theo như hình theo bóng:

- Tiểu tặc vong ân bội nghĩa kia, chính ta đang muốn tìm người đây! Kim Bích Y vừa nói kiếm của nằng nhanh nhẹn đâm tới một chiêu điểm vào liên ba huyết đạo sau lưng y. Nằng không muốn dả thương tính mệnh y, chỉ muốn bắt sống.

La Man Na nghe tiếng Ân Kiếm Thanh, không sợ nguy hiểm chạy theo nói to:

- Kim thư thư, nhất thiết không nên tha tên tiểu tặc này! Ân Kiếm Thanh lúc ấy mới biết đó là Kim Bích Y, y lấy làm kinh hoàng vội vàng thi triển công phu mới học được trong thời gian gần đây chuyển thân xuất thủ cầm nã, chiêu này dùng để tấn công rất lợi hại, sức chưởng rất mạnh khiến Kim Bích Y không ngờ tới.

Chỉ nghe “xoẹt xoẹt” vài tiếng, áo của Ân Kiếm Thanh đã bị kiếm đâm thủng mấy lỗ, lưng y cảm thấy lạnh vì khí kiếm nhưng may huyết đạo chưa bị trúng thương.

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Ân Kiếm Thanh lại chuyển thân vọt ra ngoài phòng.

Thoát được kiếm quang của Kim Bích Y, Ân Kiếm Thanh sợ hãi phát run còn Kim Bích Y cũng lấy làm lạ: “Không ngờ võ công tiểu tử này lại tiến bộ đến thế, tuy vẫn không hơn ta nhưng so với y thì hơn hẳn trước đây”. Thực ra nếu nằng đánh hết sức Ân Kiếm Thanh khó chạy thoát được. Nhưng vì nằng nể nang Mạnh Hoa không dám mạnh tay đâm vào huyết đạo của y nên mới tạo cơ hội cho y chạy thoát.

Kim Bích Y đuổi theo ra ngoài sân quát lên:

- Định chạy đi đâu? Nằng xuất liền chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa mũi kiếm không rời xa huyết đạo sau lưng y.

Bỗng có hai bóng đen vọt từ ngoài vào, tên bên tả sử dụng khoát đao nhanh như điện, nhắm Kim Bích Y chém tới sáu sáu ba mươi sáu đao. Tên bên hữu đứng xa khoảng bảy tám bước đánh luân tiếp một chuồng.

May gần đây Kim Bích Y được Mạnh Hoa chỉ điểm cho ba chiêu Đại Tu Di kiếm thức, trong lúc nguy cấp nằng xuất chiêu liền, toàn thân nằng lấp lánh ánh kiếm không sao đến gần được, ba mươi sáu thế đao của đối phương đã bị nằng hóa giải.

Nhưng Phách Không Chuồng của tên nọ mới thực lợi hại. Cùng lúc nằng đang hóa giải khoát đao, ngực nằng bỗng nhiên bị trúng một thiết trùy, bất giác đành lùi lại ba bước.

Kim Bích Y vội vàng hô to:

- Mạnh đại ca mau đến đây! Ân Kiếm Thanh cũng kêu lên:

- Mau đến mà giữ lấy tân nương! Chính vừa lúc ấy có tiếng hú của Mạnh Hoa cất lên:

- Y muội! Đừng sợ, ta đến đây! Lúc ấy thực sự chàng còn cách mấy lần sân và tường nhưng vì do chàng dùng nội công Truyền âm nhập mật nên thanh âm giống như đã đến cạnh tai mọi người.

Ân Kiếm Thanh thất sắc chạy vọt ra cổng, hai tên che mặt cũng vội chạy theo.

Kim Bích Y nói to:

- Tiểu muội chưa sao, đại ca mau đuổi bọn giặc! Nằng sợ Ân Kiếm Thanh còn đồng bọn nữa đến bắt La Man Na nên nằng quay về phòng và nằng tin chắc một mình Mạnh Hoa đủ đối phó với ba tên này.

Mạnh Hoa đã nghe được thanh âm của Ân Kiếm Thanh, chớp mắt chàng đã đuổi đến gần cùng lúc với mười tên vệ sĩ Cáp Tát Khắc cũng kéo đến. Chàng mặc cho Ân Kiếm Thanh rẽ lối khác đuổi theo hai tên che mặt.

Hai tên này biết không thể phi thân mau hơn chàng được nên đợi chàng đến gần đột nhiên quay người đánh ngược lại.

Trong lúc đao quang chưởng ánh tới tấp, Mạnh Hoa vẫn cười nhạt:

- Hừ! Đao pháp mau đấy, nhưng rất tiếc chậm hơn ta một chút.

Dùng đao chống đao, dùng chưởng chống chưởng, bất quá chỉ trong vòng ba chiêu là cao thấp đã rõ.

Tên sử dụng đao chém một lúc mười tám đường đao. Mạnh Hoa đánh một chiêu bảy thức, mới có ba chiêu bốn phương tám hướng đều lấp lánh kiếm quang của chàng so với đao pháp của hắn quả nhiên có mau hơn hẳn. Tới hậu chàng xuất chiêu Tam Chuyển Pháp Luân chưa đánh trọn chiêu kiếm của chàng đã quẩn vào đao của y giật rời ra khỏi tay.

Còn tên thứ hai lại còn thê thảm hơn, y vừa mới dụng chưởng với chàng chỉ kịp kêu “Ồi chà!” miệng đã phun máu. Nhưng tuy chàng đã thương y mà ngực cũng cảm thấy hơi ngột ngạt phải lui lại hai bước. So sánh hai bản lãnh, rõ ràng tên này cao hơn hẳn tên sử dụng đao.

Mạnh Hoa vừa chợt nhớ đến một người bỗng từ trong bụi rậm phóng ra hai con tuấn mã, hai tên che mặt mau như chớp nhảy vọt lên lưng ngựa sải vó như bay. Té ra chúng đã có chuẩn bị từ trước.

Chàng không thể nào đuổi theo kịp ngựa và bọn vệ sĩ Cáp Tát Khắc cũng không đuổi kịp Ân Kiếm Thanh, họ cho chàng biết Ân Kiếm Thanh cũng có một con ngựa đến tiếp ứng kịp thời. Một tên vệ sĩ nói với chàng:

- Tiểu nhân xem hình dáng con ngựa chắc rằng không phải loại ngựa ở vùng này.

Chàng hỏi:

- Vậy là ngựa ở đâu?

- Hình như giống ngựa của bọn quân quan triều Thanh mang từ Tứ Xuyên đến.

-oOo-

21. Thổ Vương Và Tù Trưởng

Tang Đạt Nhi vừa chạy đến, y giận dữ nói: Trước đây mấy ngày chúng tôi đã nhận được tin báo bọn quân Thanh đóng ở Tiểu Kim Xuyên vừa được điều tới Chương Cương. Nay lại phát hiện ba con ngựa Tứ Xuyên, e rằng chính do bọn quân quan mang từ Tiểu Kim Xuyên đến. Chúng ta không thể không đề phòng.

Chàng đáp:

- Đúng vậy, ba tên này không quan trọng bằng đại quân triều Thanh có lẽ sắp đánh tới đây.

Tang Đạt Nhi giận dữ:

- Hừ, người Cáp Tát Khắc chúng ta không phải dễ ăn tươi nuốt sống đâu, nếu bọn quân triều Thanh đến, chúng ta nhất định một sống một chết.

Do sự việc mới phát sinh, tân tù trưởng La Hải lại càng quan tâm phòng bị nhưng hôn lễ của con gái lão không vì thế mà kém vui.

Đương nhiên buổi sáng ngày hôn lễ rất náo nhiệt, nhưng náo nhiệt vui vẻ, nhất là từ chiều về đêm khi đại hội Điều Dương được khai mạc.

Sáng sớm hôm đó La Hải đã cho quân thám mã lùng sục một vùng rộng quanh bộ lạc để thu thập tin tức của quân Thanh, khi đã chắc chắn, không có một bóng người quân Thanh nào xâm phạm tới đây lão mới ra lệnh cho mọi người an tâm vui chơi.

Đêm ấy trời quang mây tạnh trăng sao sáng rực rỡ, Mạnh Hoa và Kim Bích Y tách ra khỏi đám đông song song cùng nhau trên mình ngựa lỏng buông tay khẩu vào thảo nguyên.

Đang đi thong thả bỗng có một mùi hương ngào ngạt lẫn trong gió cuốn khiến tâm thần mê mẩn. Mạnh Hoa giục ngựa lên trước tới một thung lũng giữa hai sườn núi cất tiếng gọi lớn:

- Nơi này cực kỳ diễm lệ. Y muội! Mau đến đây xem! Kim Bích Y đang định giục ngựa tiến lên bỗng nàng nhìn thấy một người cười ngựa chạy như bay đến.

Thảo nguyên khoáng khoáng vô biên rất khó có chuyện tình cờ hai người gặp nhau, người này rõ ràng có ý tìm nàng quấy nhiễu gì đây. Kim Bích Y hỏi liền:

- Người muốn chuyện gì? Vì người này đến quá mau nên nàng trong lúc gấp gáp đã kéo cương dừng ngựa lại.

Người ấy hơi mỉm cười, Kim Bích Y nhìn kỹ chỉ thấy mặt hắc đen dài như nhọ nồi, ngũ nhạc triều thiên, tướng mạo cực kỳ xấu xí khiến người khác thoát nhìn đã muốn chán ghét.

Hắn tử xấu xí mặc trên người chiếc áo bạch hồ cừu, tay cầm roi ngựa có cán dát ngọc và bên trong áo hồ cừu là bộ y phục màu mè hoa lệ hiển nhiên không phải là một mục dân bình thường. Thoạt đầu Kim Bích Y tưởng hắn đến tham gia Điều Dương đại hội của tộc Cáp Tát Khắc nhưng nhìn kỹ có vẻ không phải, nàng cất cao roi ngựa giận dữ mắng hắn:

- Đường rộng rãi sao người không đi lại chặn ngay đầu ngựa của ta, người khinh nhờn ta ư? Tên xấu xí vẫn mỉm cười không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi ngược lại:

- Có phải cô nương họ Kim người Hán không? Kim Bích Y kinh ngạc, trả lời:

- Đúng thì sao và không đúng thì sao? Tên xấu xí cứ tấm tắc khen ngợi:

- Ân sư đệ của ta nói cô nương còn đẹp hơn La Man Na, thoạt đầu ta chưa dám tin. Hà, bây giờ mới biết y nói không sai chút nào.

Kim Bích Y càng ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ của người có phải tên Ân Kiếm Thanh? Hắn ha hả cười:

- Đúng, như vậy cô nương đúng là họ Kim? Tốt... tốt...

Kim Bích Y quát ngang:

- Tốt, người muốn ra sao? Hắn vẫn mỉm cười:

- Ta là vương tử của tộc Xa Cư, xem cô nương đẹp tựa thiên tiên thế này không ai xứng đáng với cô nương đâu, cô nương hãy bằng lòng làm vương phi của ta nhé! Kim Bích Y cả giận nhắc cao roi ngựa định đập xuống đầu hắn.

Hắn không có ý gì muốn tránh né lại còn vươn cổ ra như muốn nghênh tiếp roi của nàng vừa mỉm cười:

- Ta đoán không sai, quả nhiên cô nương rất thích ta! Lúc ấy Kim Bích Y mới chợt nhớ quy luật của hội Điều Dương như vậy đâu dám đánh roi ngựa vào người hắn nữa? May mà gần đây võ công của nàng tiến một bước lớn tới mức đạt tới chỗ tùy tâm thu phát, chiếc roi sắp trúng đầu hắn đột nhiên kéo lại, và khi đánh tiếp ra roi ngựa đã biến thành đoản kiếm. Nàng quát:

- Ta chỉ thích cái thủ cấp của người thôi! Kiếm thế đâm nghiêng tới quả nhiên nhắm thẳng vào đầu hắn. Tuy tên xấu xí này rất khả ố nhưng bản tâm Kim Bích Y không muốn giết chết hắn, chỉ mong kiếm thế sẽ buộc hắn phải ngã xuống ngựa.

Ai ngờ tên nọ có thần lực kinh người, bản lĩnh cũng hết sức cao cường, trong lúc cấp thời hắn thi triển thủ pháp Phụng Điểm Đầu vung roi ngựa lên chặn đứng thế kiếm của nàng lại.

- Cô nương thích người ta thì dễ, thích thủ cấp của ta sợ rằng không dễ đâu! Chỉ nghe mấy tiếng xoẹt xoẹt bắn ra những tia lửa. Hán tử xấu xí giật mình vì cái roi ngựa quý đã bị kiếm của Kim Bích Y chém ra làm hai đoạn, tên xấu xí mới biết kiếm của nàng là loại bảo kiếm và kiếm pháp của nàng tấn tốc kỳ ảo ra ngoài dự liệu của hắn. Lần này hắn không còn cười nổi nữa! Kim Bích Y đã biết bản lĩnh của hắn không thể hạ thủ lưu tình được nữa, vút, vút, vút lập tức đánh liên hoàn tam kiếm, hắn xoay thân theo chiêu pháp Đăng Lý Tàng Thân liên tiếp thoát khỏi mũi kiếm của nàng nhưng kiếm của nàng linh hoạt không kém, lúc nào cũng như sắp đâm trúng xương sống của hắn.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả. Đột nhiên thân hình của tên hán tử xấu xí vươn thẳng lên rồi lật xuống ngựa. Kim Bích Y hết sức kinh ngạc, bụng nghĩ thầm: “Tên xú hán tử này xem ra không phải tay tầm thường, sao ta chưa đâm trúng hắn mà hắn đã ngã?” Tâm niệm chưa dứt đã thấy con ngựa nhanh như tên bắn vòng quay trở lại đón hắn không cho hắn rơi đụng đất. Thì ra hai chân hắn vẫn móc vào yên ngựa biểu diễn nghệ thuật cưỡi ngựa tinh diệu của mình tránh né hóa giải tất cả những chiêu kiếm ảo diệu của Kim Bích Y.

Hán tử xấu xí như bay trên lưng ngựa, hắn nói to:

- Nữ tử thật lợi hại, may mà ta chưa bị trúng kiếm! Tuy hắn chưa bị thua nhưng tiếp tục giao thủ với nàng rõ ràng hắn không muốn nữa.

Lúc ấy Mạnh Hoa vừa vòng ra từ sườn núi quay ngựa lại, chàng hú lên một tiếng:

- Y muội! Có chuyện gì xảy ra thế? Tiếng hú của chàng chấn động màng nhĩ tên hán tử xấu xí khiến hắn càng thêm kinh sợ.

Kim Bích Y đáp:

- Có tên sư huynh quỷ quái của Ân Kiếm Thanh, mau đuổi theo hắn! Nhưng con ngựa của xú hán tử có lẽ là loại tuần mã đặc biệt, chỉ thoáng chớp đã chạy xa lắm.

Nhờ ánh trăng sáng, Mạnh Hoa định thần nhìn theo xa, chỉ thấy có hai con ngựa từ cuối chân trời chạy đến nhập cùng với tên hán tử xấu xí phóng đi.

Kim Bích Y hỏi:

- Chúng nói chuyện gì với nhau đại ca có nghe được không? Chàng đáp:

- Xa quá, ta nghe chỉ thấp thoáng, không rõ chúng nói với nhau chuyện gì.

Kim Bích Y cau mặt:

- Tên xấu xí quỷ quái tự xưng là vương tử của tộc Xa Cư nhưng hai tên mới đến hình như lại là người Hán? Mạnh Hoa chợt tỉnh:

- Đúng vậy, ngựa chúng cưỡi tựa hồ là giống ngựa của Tứ Xuyên.

Kim Bích Y vội vàng nói:

- Chúng không chạy theo đường cái mà cứ nhắm về phía trước mặt, có lẽ đến quấy rối tù trưởng La Hải chăng? Đang nói đến đó bỗng nàng quay nghiêng người đập lên mình Mạnh Hoa một roi ngựa.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Ồi chà! Sao Y muội đánh ta? Kim Bích Y cũng “ồ chà” một tiếng nở nụ cười như hoa:

- Đại ca quên rằng chúng ta đang tham gia vui đùa trong hội Điều Dương ư? Vậy thì cuộc chơi coi như chấm dứt. Nhưng là do đại ca tự tìm đến lãnh một roi của tiểu muội chứ không phải tiểu muội đuổi theo đại ca đâu đó nhé! Mạnh Hoa chợt hiểu ra cũng rạng rỡ:

- Phải rồi, cuộc chơi coi như chấm dứt, chúng ta hãy trở về. Y muội, may mà Y muội không dùng roi ngựa đánh trúng tên xấu xí nọ.

Kim Bích Y đáp:

- Tí nữa là tiểu muội đánh trúng hần rồi. Tiếc rằng đã dùng đến kiếm mà vẫn không chế phục nổi hần, hần tự xưng là sư huynh của Ân Kiếm Thanh, bản lãnh rõ ràng có cao hơn Ân Kiếm Thanh rất nhiều.

Mạnh Hoa kinh ngạc nói:

- Tên xấu xí ấy có sử dụng công phu Lôi Thần Chưởng chẳng?

- Không biết, chỉ biết chưởng lực của hần trong cương có nhu, tựa hồ là một thượng thừa võ công, sao đại ca lại hỏi vậy? Chàng đáp:

- Võ công của hần đương nhiên không phải do nhị sư phụ ta truyền thụ, nếu hần tự xưng sư huynh Ân Kiếm Thanh ta có thể đoán hần là đệ tử của tên yêu nhân tóc đỏ Âu Dương Xung. Ân Kiếm Thanh cũng đã từng bái yêu nhân này làm sư phụ. Bất quá, ba tháng trước Âu Dương Xung đã bỏ mạng trên núi Thiên Sơn rồi còn gì!

- Võ công của hần có một phần quái dị, xét ra không thuộc môn phái nào ở Trung Thổ.

Hoặc là hần theo học một dị nhân Tây Vực nào chăng? Nếu quả hần muốn tìm La Hải quấy phá, thế nào ta cũng còn gặp hần nữa. Khỏi mất công phỏng đoán làm gì! Hai người thúc ngựa phi mau. La Man Na cùng một vài người bạn đã đến đón họ vội hỏi:

- Mạnh đại ca, chúng tôi đang đợi đại ca trở về đây.

Mạnh Hoa hỏi liền:

- Phải chăng có một tên hần tử xấu xí vừa đến đây?

- Đúng, cùng đến với hần còn có hai tên quan quân Mãn Châu.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Ba tên ấy ở đâu rồi?

- Chúng dùng lễ ra mắt gia phụ, bẩm rằng xin được thương lượng với gia phụ một chuyện rất quan trọng, hiện giờ gia phụ đang tiếp chúng, có Tang Đạt Nhi ở đó nữa.

- Đáng lẽ gia phụ cô nương không nên tiếp chúng.

- Thật ư? Vậy xin đại ca hãy gấp đến đó đi! Kim Bích Y hỏi:

- Tiểu muội cùng đến với đại ca được không? La Man Na đáp:

- Đối với dân tộc Cáp Tát Khắc, nam nữ đều như nhau, cô nương và Mạnh đại ca đều là khách quý do chúng tôi mời đến. Xin mời cô nương cứ tự nhiên... bất quá...

- Bất quá cái gì?

- Chúng tôi biết rằng ba tên chúng đến đây không có ý tốt, bất quá chúng giả vờ chúc mừng gia phụ nhưng nếu chúng không có hành động quấy phá nào, chúng tôi vẫn cứ coi như khách. Quy củ của chúng tôi...

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Ta biết quy củ của cô nương rồi, đối với địch nhân thì dùng đao kiếm, còn đối với khách nhân thì dùng rượu bô đào. Cô nương yên tâm, người Hán chúng ta cũng vậy thôi! Chỉ cần bọn chúng không phải ác khách, chúng ta không dám vô lễ bao giờ! Họ đến gần nhà bạt hành doanh của La Hải nghe có tiếng La Hải nói to vọng ra:

- Đa tạ quý khách quang lâm, nhưng hậu lễ của quý khách ta thực không dám nhận.

La Man Na vén tấm bạt cửa lên:

- Gia gia! Mạnh đại ca và Kim thư đã về! Nàng nói bằng thổ ngữ Ngõa Nạp. La Hải vui mừng:

- Mời họ vào đây! Rồi đứng dậy nghênh tiếp.

Tên vương tử Xa Cư tộc và hai tên quân quan đi theo hần không biết khách đến là ai nhưng thấy La Hải trân trọng tiếp đón bất giác cũng đứng dậy.

Mạnh Hoa vén màn cửa cùng Kim Bích Y tiến vào. Hai bên giáp mặt, bọn kia đều biến sắc mặt.

Thì ra hai tên quân quan chính là hai tên đệ nhất đệ nhị cao thủ trong bọn Đại Nội tam cao thủ của triều đình là Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn. Mạnh Hoa đã từng giao thủ với hai tên này không chỉ một lần, chàng biết bản lĩnh Vệ Thác Bình chỉ kém Hải Lan Sát một chút, nếu có thêm trợ thủ Diệp Cốc Hồn thực không dễ đối phó, trong lòng ngẫm nghĩ: “Rất may võ công Y muội gần đây tiến bộ rất nhiều, ta và Y muội liên thủ thiết tưởng không thể thua bọn chúng được.” Vệ Thác Bình cười ha ha:

- Không ngờ Mạnh thiếu hiệp cũng có ở đây, đúng là người ta ở đâu cũng có thể gặp nhau được! Mạnh Hoa cười nhạt:

- Vệ đại nhân thực không biết ta ở đây sao? Vệ Thác Bình:

- Thực là không biết.

- Thực là không biết? Khó nói Lưu Đĩnh Chi không báo cáo lại với đại nhân? Hà, cái vị Lưu Đĩnh Chi đại nhân này đêm hôm qua không ai mời cũng đến, sao hôm nay lại không cùng đến đây luôn một thể? Khi nhìn thấy hai tên Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn, chàng tin chắc tên sử dụng khoai đao đêm qua phải là Lưu Đĩnh Chi, còn tên che mặt thứ hai, chàng nghĩ thầm: “Tên này chừng lực tuy cường mãnh nhưng vẫn không giống Đại Suất Bi Thủ công phu của Diệp Cốc Hồn. Hừ, hết chín phần mười chắc là lão khất cái rồi!” Vệ Thác Bình làm ra vẻ kinh ngạc:

- Cái gì? Lưu Đĩnh Chi đã đến đây ư? Xin lỗi, ta thực không biết chuyện này. Mạnh thiếu hiệp, chúng ta chia tay nhau ở Lạp Tát đến nay thấp thoáng mà đã hơn năm, hôm nay tái kiến thật là vạn hạnh! Miệng nói hoa xảo như vậy rồi hần vòng tay thi lễ.

Trước đây hần đã mấy lần đụng độ chàng, lần nào cũng chưa hề chiếm được thể thượng phong. Nhưng nếu chỉ luận về công lực, thì mấy lần giao thủ ấy Vệ Thác Bình có hơn chàng một chút. Lần này hần vòng tay thi lễ chỉ là cái cớ, thực ra hần ngấm ngấm vận công lực đánh ra một kinh lực định đánh ngã chàng. Ai ngờ song thủ vừa vòng lại kinh lực của hần phát ra như rơi vào khoảng trống không thấy đối phương có phản ứng gì giống như vát viên gạch xuống đáy biển không thấy tằm tích đâu nữa, đột nhiên hổ khẩu của hần như bị hơi lửa nóng, ba đại huyết trên kinh Thủ Thái Dương ngấm ngấm đau đớn, hần kinh sợ vội vàng thu kinh lực, may mà Mạnh Hoa không nhân cơ hội dể thương tiếp.

Mạnh Hoa tuy có chiếm thượng phong nhưng cũng kinh ngạc thầm: “Mới hơn một năm, ta đạt được thượng thừa tâm pháp của võ học cổ Ba Tư, Thiên Trúc và Thiên Sơn phái, hiện nay ta tin rằng ta đã dung hợp được tất cả các loại võ công thượng thừa ấy; thể mà tên giặc này chịu đòn nổi cũng lạ!” Tên hán tử xấu xí nhìn thấy Kim Bích Y có vẻ thẹn thùng, La Hải giới thiệu:

- Đây là Vương tử Ô Lý Tái của tộc Xa Cư; đây là con gái của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách Kim Trục Lưu đại hiệp Kim Bích Y cô nương.

Ô Lý Tái nghe tên Kim Trục Lưu giật nảy mình.

Kim Bích Y cười nhạt:

- Khỏi cần tù trưởng giới thiệu, vị vương tử này tôi đã có gặp qua.

Ô Lý Tái càng thẹn thùng lo lắng:

- Vừa rồi không biết là Kim nữ hiệp nên có lẽ thất thố, xin được thứ lỗi.

La Hải không biết giữa hai người đã có chuyện gì, không tiện hỏi kỹ liền nói:

- Nếu chư vị đã biết nhau thì càng tốt. Mời chư vị khỏi cần khách khí, ngồi xuống đây đàm luận.

Kim Bích Y và Mạnh Hoa cùng ngồi xuống. Ô Lý Tái thấy thái độ thân mật của nàng và chàng sinh lòng đố kỵ, nghĩ bụng: “Có lẽ tên tiểu tử này là tình lang của nàng, thảo nào nàng không thèm nhìn đến ta. Hừ, ta thử xem tiểu tử bản lãnh đến đâu.” Chủ ý đã định, hần chỉ chờ cơ hội hạ nhục Mạnh Hoa.

Vệ Thác Bình nói:

- Ta bàn đến đâu rồi? À, ta đang nói đến chuyện lễ vật. Đây là lễ vật rất trân quý xin dâng lên tù trưởng.

Mạnh Hoa liếc nhìn thấy hắn dâng lên một hộp gấm, chưa vội mở nắp hộp, hắn nói:

- Tù trưởng, xin thứ tội ngu muội của tôi, để tôi nói ít lời sau đó sẽ thương nghị. Tôi không muốn có người ngoài tham gia, lễ vật này tôi cũng không muốn người ngoài trông thấy.

Vương tử Ô Lý Tái nói tiếp:

- Đúng đó, ta cũng cần biết tên họ Mạnh này là ai, lấy tư cách gì tham gia cuộc thương nghị? La Hải trong bụng đã giận lắm nhưng cố nhịn, lạnh lẽo nói:

- Tất cả ở đây đều là khách của ta, Mạnh thiếu hiệp cũng là khách. Trong mắt của ta, tất cả đều có vị trí y như nhau. Vệ đại nhân vừa nói lời ấy ta không thể chấp nhận. Ta là tộc Cáp Tát Khắc lấy lễ đãi khách chứ không nhận đây là hội nghị. Chúng ta không muốn nhận lễ vật quý của khách. Hộp ấy bất tất mở làm gì, xin cứ để đó đại nhân mang về cũng được! Vệ Thác Bình thấy La Hải nổi giận không dám đòi hỏi gì nữa, hắn cười gằn:

- Xin tù trưởng đừng vội nóng, nếu quả Mạnh thiếu hiệp là khách quý của tù trưởng thì cứ để thiếu hiệp làm chứng nhân ở đây. Còn lễ vật này không phải do chúng tôi dâng lên tù trưởng, tù trưởng biết do ai đưa đến không? La Hải “hừ” một tiếng:

- Ta không cần biết! Vệ Thác Bình mỉm cười:

- Tôi xin báo với tù trưởng, khi tù trưởng biết chủ nhân lễ vật này e tù trưởng sẽ đổi ý liền.

Tang Đạt Nhi động tính hiếu kỳ, xen vào:

- Tù trưởng, xin để cho đại nhân đây nói trước đã, nếu ta nghe xong không nhận lễ vật cũng đâu có hại gì? Vệ Thác Bình gật đầu:

- Đúng đó, tù trưởng đâu có gì ngại? Hắn đặt hộp gấm lên mặt bàn, tự mình quỳ gối xuống rất cung kính lấy hộp gấm ba lấy rồi mới trang trọng mở nắp hộp ra. La Hải, Mạnh Hoa và mấy người nữa không biết hắn làm trò gì chăm chú nhìn.

Trong lòng hộp đựng một cuộn sách lụa màu vàng. Vệ Thác Bình cung kính nâng sách lên quá đầu nói:

- Chúc mừng tù trưởng, lễ vật này chính là do Đại Thanh hoàng đế gửi cho tù trưởng, sách phong tù trưởng làm phiên vương Cáp Tát Khắc. Xin tù trưởng chọn ngày lành tháng tốt bày hương án tiếp nhận sách phong. Theo tôi biết, nên chọn ngay ngày hôm nay là vui hơn cả, được không? La Hải thanh sắc bất động một lúc mới nói:

- À, thì ra ta được phong vương. Đa tạ hoàng đế của chư vị! Nhưng ta biết người Hán chư vị có thành ngữ đại ý: “Người nào tặng lễ vật là có sở cầu gì đó.” Xin hỏi chư vị có điều kiện gì không? Vệ Thác Bình đáp:

- Tù trưởng nói như vậy là còn có điểm khiếm khuyết. Dưới gầm trời đất này, đất nào chẳng phải đất của nhà vua. Hoàng thượng có bốn bể nào có sở cầu gì? La Hải tiếp:

- Ô, dưới gầm trời đất này đất nào chẳng phải của nhà vua. Nếu nói như vậy, ta nhận sách phong của hoàng đế thì đất đai của ta cũng sẽ thuộc về hoàng đế cả, đúng không? Vệ Thác Bình không ngờ La Hải ăn nói sắc bén như vậy, miễn cưỡng mỉm cười:

- Đó chỉ là trên danh nghĩa thôi, tù trưởng nhận sách phong, tuy trên danh nghĩa đất đai của tù trưởng thuộc về hoàng thượng nhưng hoàng thượng đã phong vương cho tù trưởng hiển nhiên đất đai vẫn của tù trưởng chứ có khác gì? Vả chăng, tù trưởng chịu nhận sách phong, đời đời dòng họ tù trưởng được thế tập, trước mắt tù trưởng còn tránh được tai họa! La Hải gằn giọng:

- Hừ, có tai họa gì, xin được cho nghe! Vệ Thác Bình ngạc nhiên đáp:

- Thực không dám dối, đại quân của chúng ta đã tới gần đây, hoàng thượng chúng ta không bằng lòng tha tội cho các người đâu! La Hải quát:

- A! Ta hiểu rồi! Ta nếu không chịu quy thuận triều đình, hoàng thượng các ngươi sẽ phái binh đến đánh chứ gì? Đúng đó, đó đúng là tai họa thực! Vệ Thác Bình tưởng La Hải sợ thực, liền ôn tồn dụ hoặc:

- Tránh chỗ xấu, tìm chỗ tốt là thường tình của mọi người. Tù trưởng đã hiểu rõ, hãy tìm ngày tốt làm lễ thụ sách phong. Tù trưởng làm phiên vương, chẳng những tránh được họa mà còn được hoàng thượng bảo hộ vĩnh viễn an vui, các bộ tộc đều hưởng thái bình.

La Hải nói:

- Có một điểm ta chưa hiểu rõ, chỉ cần các người dừng phái binh đến đánh chúng ta thì chúng ta cần gì bảo hộ? Vệ Thác Bình đáp:

- Có một bọn cường đạo phản kháng triều đình đang lẩn trốn ở vùng Sài Đạt Mộc, chắc tù trưởng có biết? Nói câu này, hần liếc nhìn Mạnh Hoa rất mau.

La Hải trả lời:

- Biết. Ta còn biết chư vị còn mưu định đánh chúng ta nữa! Vệ Thác Bình vội nói:

- Tù trưởng không bao giờ nên tin lời bọn cường đạo này. Hiện giờ ta tạm chưa hỏi đến việc qua lại giữa tù trưởng và chúng. Nhưng ta cảnh cáo tù trưởng: Chỉ có hoàng thượng của chúng ta mới đủ khả năng bảo hộ các bộ tộc ở đây chống lại sự xâm lược của cường đạo.

Ô Lý Tái tiếp lời:

- Chúng ta tộc Xa Cư đã tiếp nhận sách phong triều đình rồi, mai kia hai bộ tộc chúng ta liên thủ, còn sợ gì các bộ lạc Chương Cương khác không nghe theo chúng ta? Thân phụ ta nói sẽ nhường cho tù trưởng làm minh chủ.

La Hải cố nhẫn nhục không nổi giận:

- Các người nói xong chưa? Đến ta nói đây! Vệ đại nhân, xin hỏi đại nhân là người Hán hay người Mãn? Vệ Thác Bình bị hỏi đột ngột, ngạc nhiên hỏi lại:

- Tù trưởng hỏi vậy là có ý gì? La Hải nói:

- Xem tướng mạo đại nhân hình như là người Hán, nhưng nghe lời đại nhân nói lại không giống người Hán, ta thực không đoán được đại nhân là người nào nên mới xin đại nhân trả lời cho rõ.

Vệ Thác Bình không thể làm sao hơn đành đáp:

- Ta và vị Diệp Cốc Hồn đây đều là người Hán, rồi sao nữa? La Hải chậm rãi:

- Trong số người Hán có người tên Ngô Tam Quế, nghe rằng y là người đầu tiên dẫn quân Thanh tràn qua cửa ải vào Trung Nguyên có phải không? Vệ Thác Bình hơi biến sắc, nhất thời không biết trả lời sao cho phải. La Hải tiếp tục:

- Đối với chuyện nước của chư vị có chỗ không rõ, chư vị có thể kể cho ta nghe được chăng? Vệ Thác Bình không nhẫn nại nổi, đột nhiên biến sắc nói:

- Ngô Tam Quế với cuộc thương nghị của chúng ta hôm nay có liên can gì? La Hải mỉm cười:

- Sao lại không liên can? Nghe nói sau khi dẫn Thanh binh vào Trung Nguyên Ngô Tam Quế cũng được phong “phiên vương” cái gì đó có đúng không? Diệp Cốc Hồn đáp:

- Đúng, hần được phong Bình Tây Vương.

La Hải hỏi:

- Rồi sau đó? Ta muốn biết hậu vận của Ngô Tam Quế cuối cùng ra sao? Vệ Thác Bình thăm dò:

- Câu chuyện của tù trưởng đi quá xa thế? La Hải đáp:

- Ta tuy rất ít đọc sách vở, nhưng cũng còn nhớ trong các thành ngữ của người Hán có một thành ngữ đại ý nói rằng có thể xem lịch sử như một tấm gương soi, từ quá khứ có thể biết được tương lai; câu thành ngữ ấy là... thật là...

Mạnh Hoa ngắt lời:

- Câu thành ngữ ấy là “giám vãng tri lai” (soi vào xưa để biết sau).

La Hải reo:

- Đúng rồi, giám vãng tri lai, giám vãng tri lai, hoàng đế của các người muốn phong ta làm “phiên vương”, ta muốn biết trong tộc Hán người được phong vương đầu tiên là Ngô Tam Quế hậu vận ra sao rồi ta mới quyết định có nên nhận hay không chứ.

Vệ Thác Bình có cảm tưởng mình bị đem làm trò đùa giỡn trong bụng lắm rồi nhưng vì có Mạnh Hoa ở đó nên không dám để lộ.

La Hải nói:

- Mạnh thiếu hiệp, họ không chịu cho ta biết, thiếu hiệp cho ta biết được không? Mạnh Hoa đáp:

- Ngô Tam Quế dẫn binh Thanh vào nước, đến triều vua Khang Hy ổn định đế vị rồi mới ra tay trừ diệt các phiên vương, cùng với Ngô Tam Quế còn có cả Tĩnh Nam Vương Cảnh Trọng Minh đều bị lật chức. Ngô Tam Quế uất ức làm phản, bị bại binh liên tiếp, ưu sầu mà chết, con là Ngô Thế Phiên kế vị, bị binh Thanh đuổi đến Côn Minh phải tự sát, rồi đó chín họ nhà họ Ngô bị tru diệt.

La Hải than:

- Ô! Thì ra hậu vận Ngô Tam Quế quá ư bi thảm, cứ xem như vậy nhận phong “phiên vương” thật là nguy hiểm! Vệ Thác Bình trầm giọng:

- Tù trưởng, xin đừng nghe lời tiểu nhân khiêu khích, hãy suy nghĩ kỹ rồi sẽ quyết định.

La Hải đáp:

- Ai là quân tử, ai là tiểu nhân, xin được thỉnh giáo? Vệ Thác Bình cay độc liếc nhìn Mạnh Hoa, tuy hấn cực hận chàng nhưng không dám đối mặt hẳn cùng chàng, chỉ dám nói:

- Tù trưởng, điều đó tự tù trưởng đã biết rõ.

La Hải lạnh lùng:

- Vâng, ta tuy kiến thức thô lậu, quân tử tiểu nhân cũng có thể phân biệt. Người đẩy ta vào con đường tử lộ nhưng ngoài mặt vẫn hoa ngôn xảo ngữ, người như thế đương nhiên là tiểu nhân chứ còn gì nữa! Vệ Thác Bình bị nói thẳng vào mặt, người run lên nhưng không biết ăn nói làm sao.

Ô Lý Tái đỡ lời:

- Tù trưởng, thân phụ ta sai ta tới đây vì hy vọng tộc Cáp Tát Khắc và tộc Xa Cư đồng tâm hiệp lực cùng gây sự nghiệp. Xin tù trưởng nghe lời khuyên bảo của Vệ đại nhân việc gì cũng nên nghĩ kỹ rồi hãy làm.

La Hải cười nhạt:

- Thoạt đầu ta còn chưa hiểu rõ ràng, nay thì rất minh bạch rồi. Ta quyết không để tộc Cáp Tát Khắc thành Ngô Tam Quế thứ hai. Nhưng mỗi người mỗi chí hướng, nếu có người vẫn không sợ hậu vận như Ngô Tam Quế thì cứ việc làm! Ô Lý Tái tức giận:

- Tù trưởng, ta đã dùng lời hay lẽ phải, sao lại mắng chửi vào mặt ta như thế? La Hải ôn tồn:

- À! Thì ra người cũng biết Ngô Tam Quế bị đời chửi là tên gian xảo à? Nhưng ta không phải chửi người đâu, ta chỉ cảnh tỉnh người thôi, còn chuyện người muốn làm loại người nào là tùy người! Vệ Thác Bình biết đã không thể văn Chương bèn quyết hạ đòn cuối cùng dọa nạt La Hải:

- Tù trưởng đừng quên đại quân chúng ta đã đến gần đây rồi đấy nhé! La Hải lớn giọng:

- Được, người hạ chiến thư cho ta phải không? Ta nhận chiến thư ấy! Vừa nói, lão vừa cầm cuộn “sách phong” lão làm phiên vương và “thánh chỉ” của hoàng đế xé vụn ra từng mảnh nhỏ rồi tiếp tục khiêu khích:

- Năm mươi năm nay đại binh của các người đến đánh chúng ta nhiều lần, giết chết dân ta nhiều rồi. Lúc ấy ta còn là một đứa trẻ con không thể thay các bậc phụ lão báo thù. Nay các người kéo quân đến đánh nữa chính là cơ hội để ta báo thù rửa nhục, các người cứ đến đi! Ôi! Trong người Hán có người là loại dê

tiện, nhưng may thay vẫn còn Mạnh thiếu hiệp là người tốt. Nói thực với người, vị Mạnh thiếu hiệp đây là sứ giả của cái mà người gọi là “bọn cường đạo” đó. Ta đã cùng với nghĩa quân Sài Đạt Mộc kết minh với nhau để đối phó với quân binh các người, người nên về bẩm báo lại với hoàng thượng người như thế! Tuy Vệ Thác Bình đã đoán trước Mạnh Hoa là sứ giả nghĩa quân, nhưng từ miệng La Hải nói ra điều ấy ý nghĩa lại khác khiến mặt hắc vàng khè, giận đến run giọng, xin cáo từ liền.

Tang Đạt Nhi nhớ đến chuyện đêm qua La Man Na suýt bị cướp đi, chặn lại:

- Bọn người có tên đêm qua đến đây cướp bóc, sao dễ dàng bước qua cửa thế được? La Hải nói:
- Hai bên giao binh không nên giết sứ giả, hãy tạm tha chúng lần này! Nói xong quay sang nói với Ô Lý Tái:
- Tộc Xa Cư và tộc Cáp Tát Khắc nhiều đời giao hảo, đến đây chắc là hết. Nhưng vương tử vẫn là khách của ta, vương tử hãy cẩn thận! Ô Lý Tái ngạc nhiên đáp:
- Ta biết ta cần phải làm gì. Đa tạ tù trưởng đã khoản đãi, sau này còn gặp! La Hải mỉm cười:
- Tốt, chỉ mong sau này đừng gặp ở chiến trường. Các người hãy làm lễ tiễn khách cho ta! Mạnh Hoa theo Tang Đạt Nhi tiễn Ô Lý Tái ra khỏi nhà bạt, không thèm nhìn tới Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn.

Ô Lý Tái nói nhỏ với Tang Đạt Nhi:

- Đáng lẽ người cũng là một vương tử như ta, rất tiếc người đã nắm trong tay vật quý rồi mà lại tự quăng đi! Tang Đạt Nhi trầm tĩnh:
- Vương tử còn nói kiểu ấy, ta xin lỗi không thể coi vương tử như khách được nữa.

Ô Lý Tái hơi thẹn:

- Người nào có chí hướng của người ấy, người đã muốn vậy ta cũng không nói nữa làm gì! Ô Lý Tái từ giả Tang Đạt Nhi rồi quay lại vòng tay thi lễ với Mạnh Hoa, hắc cố ý mượn vòng tay thi lễ ngằm vận kinh lực định đánh vào lưng chàng. Hắc vốn nổi tiếng là hảo thủ của tộc Xa Cư lại được truyền thụ võ công của một dị nhân nên rất tự tin, vừa vòng tay hắc vừa giả lả:
- Rất vui được quen người bạn mới! Hắc dùng Kiên Xa Thức định đánh gãy lưng Mạnh Hoa. Ai ngờ Mạnh Hoa đã luyện được thượng thừa nội công Chiêm Y Thập Bát Trật, hắc dùng sức càng mạnh, chỉ nghe hắc kêu “ối chà” bắn ra xa hơn trượng, hai gối quỳ gập lết dưới đất, Mạnh Hoa mỉm cười:
- Ồi chà, vương tử đa lễ quá vậy khiến ta rất thẹn.

Vệ Thác Bình kinh hoàng vội ôm Ô Lý Tái đỡ dậy, thấy hắc không hề bị thương mới yên tâm vội nói:

- Mạnh thiếu hiệp đừng quên chúng ta vẫn là sứ giả, La Hải đã đồng ý cho chúng ta về.

Mạnh Hoa “hừ” một tiếng lạnh lùng:

- Về, đại nhân yên tâm, chúng tôi tuân lời La tù trưởng sẽ để chư vị toàn vẹn ra về.
- Đa tạ Mạnh thiếu hiệp, xin đừng giận nhau vì chút việc cỏn con.

Chàng nghiêm mặt:

- Có câu này xin chư vị ghi nhớ: hôm nay chúng ta nể vì tù trưởng để chư vị thoải mái ra đi nhưng nếu hôm khác, không phải ở nơi này, chư vị không còn là thân phận sứ giả nữa, Ô Lý Tái cũng chẳng còn là khách, nếu gặp chúng ta, lúc ấy chúng ta sẽ không khách khí nữa đâu.

Vệ Thác Bình đã được bảo chứng, ít nhất là lúc này ở đây liền ha hả cười lớn:

- Điều ấy đương nhiên, ngày khác gặp ở chiến trường, người đương nhiên không thể tha ta, ta cũng đương nhiên không thể tha người.

Ba người vội vàng nhảy lên ngựa ra roi phóng thẳng.

Mạnh Hoa quay lại Tang Đạt Nhi:

- Tang huynh có thể tìm dùm ta hai con tuấn mã đủ sức đuổi kịp ngựa của bọn ấy không? Tang Đạt Nhi ngạc nhiên:

- Đại ca định làm gì?

- Hiện giờ mới có khoảng canh tư, chẳng bao lâu trời sẽ sáng.

- À! Đại ca và Kim nữ hiệp cần đuổi theo bọn ba tên ấy chẳng?

- Đúng, hai tên tay sai triều đình kia có thể mặc chúng nhưng tên vương tử Ô Lý Tái ta phải bắt lại mới được.

- Ô Lý Tái tuy rất khả ố, nhưng đệ thấy gia gia có ý muốn tự hấn ăn năn trở về, đại ca định...

Chàng mỉm cười:

- Huynh yên tâm, ta không giết hấn đâu, nhưng ta có một việc cần hỏi hấn. Việc này nói ra thì khá dài, nếu huynh giúp ta đuổi theo chúng kịp, khi về ta sẽ kể cho huynh nghe.

Tang Đạt Nhi suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Chúng đệ e không chọn được ngựa tốt hơn ngựa của bọn chúng, nhưng...

- Sao, huynh cứ việc nói.

- Xin nói cho đại ca hay, có một con đường tắt rất dễ đuổi kịp bọn chúng.

Bọn Vệ Thác Bình cho ngựa chạy như tên bắn, trời vừa sáng hấn chúng đã bỏ khu doanh trại của họ La xa lắm rồi, ba người bọn chúng yên tâm lỏng bụng dây cương.

Diệp Cốc Hồn vẫn còn lấy làm giận và thẹn nói:

- Đêm qua coi vậy mà nguy lắm, không ngờ La Hải lại lật lọng như vậy và tên tiểu tử Mạnh Hoa lại có mặt nơi đây. Lúc ấy ta có phần lo sợ chúng ta còn gặp nạn không thể trở về đây được.

Ô Lý Tái nhơn nhơn:

- Ta tin vào võ công của chư vị, không ngờ chư vị lại sợ tên họ Mạnh đến thế. Nếu biết sớm, ta mời sư phụ ta đến đây trợ giúp cho chư vị thêm can đảm.

Vệ Thác Bình nhăn nhó:

- Tiểu tử ấy võ công tuy cao thật nhưng chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ. Bất quá, Ô Lý Tái vương tử nên biết, đêm qua chúng ta ở trong vùng doanh trại của địch, vô luận thế nào mãnh hổ nan địch quần hồ! Ô Lý Tái gầm gừ:

- Nhưng ta bị lép vế trước chúng, ta chịu không nổi.

Vệ Thác Bình nói:

- Vương tử bắt tất giận hờn làm chi. Vương tử bị lép vế có một lần, thế nào cũng có ngày chúng tôi giúp vương tử báo phục nỗi hận này! Bọn chúng vừa nói đến đây bỗng phát hiện trước mặt có hai bóng ngựa đen chạy tới.

Trên lưng ngựa là một nam một nữ, chính là Mạnh Hoa và Kim Bích Y.

Thì ra họ tìm được hai con hỏa long câu rất tốt chạy thẳng theo đường tắt chặn đầu bọn chúng.

Vệ Thác Bình trong bụng kinh sợ, Ô Lý Tái phát hoảng lạnh lùng hỏi đồng bọn:

- Vệ đại nhân vừa mới khoe khoang không sợ ai cả, lần này hãy thử ta xem! Vệ Thác Bình quát:

- Các người đến đây làm chi? Mạnh Hoa quát lại:

- Đương nhiên không phải đến tiễn bọn người! Mau mau dừng lại ta có việc muốn nói.

Vệ Thác Bình kéo cương ngựa dừng lại:

- Mạnh Hoa, người không giữ chữ tín à? Chàng cười nhạt:
- Người hãy ngừng đầu mà nhìn xem, mặt trời đã mọc rồi, nơi đây cũng xa doanh trại tù trưởng trên trăm dặm, bọn người còn là khách của tù trưởng nữa đâu? Vệ Thác Bình lạnh lẽo:
- À, thì ra La Hải sợ bọn ta về bẩm báo lại chuyện đêm qua, sợ chúng ta động binh nên nhờ các người đuổi theo giết người bịt miệng có đúng không? Mạnh Hoa đáp:
- Người đừng dùng lời khiêu khích. Tù trưởng đời nào sợ động binh với các người? Việc này tù trưởng hoàn toàn không biết, do chính chúng ta hành động. Người không phục ư, cứ lại đây xem! Vệ Thác Bình nổi giận:
- Tiểu tử họ Mạnh, ta không sợ người, bất quá ta cản trở về bẩm báo quân tình không có giờ rảnh động thủ với người. Nếu thật như người nói, La Hải không sợ chúng ta động binh, người dám để chúng ta trở về bẩm báo không? Sau này chúng ta sẽ hẹn một ngày ở đâu đó ta sẽ một mình song đấu với người! Miệng nói tuy cứng, kỳ thực đó là kế hoãn binh, sao chàng không biết? Nhưng chàng cũng có mục đích khác, sau khi đã đe dọa Vệ Thác Bình, chàng nói:
- Được, ta có thể để bọn bay trở về, nhưng bọn bay phải để lại một người ở đây! Vệ Thác Bình kinh ngạc:
- Người muốn ai ở lại? Mạnh Hoa chỉ Ô Lý Tái:
- Tên này không phải là sứ giả của quân Thanh, cũng không cản trở về bẩm báo quân tình, xin mời ở lại. Ô Lý Tái kinh hoảng vội vàng kéo cương cho ngựa chạy. Mạnh Hoa kêu to:
- Người đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi người một việc thôi, tuyệt không hại người đâu.
- Ô Lý Tái không dám tin lời chàng, nhân dịp chàng đang vướng bận với Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn, mau lẹ rút roi chạy gấp vượt xa vài dặm. Mạnh Hoa sợ hấn trốn mất, liền nói:
- Y muội, hãy bắt hấn đã. Ta sẽ lo hai tên tay sai này.
- Kim Bích Y tin tưởng chàng thừa sức đối phó với hai tên, đáp liền “Vâng!” một tiếng, đập roi vào lưng ngựa lập tức đuổi theo Ô Lý Tái.
- Chính Ô Lý Tái muốn đào thoát, hốt nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập càng lúc càng gần, quay đầu ngoác lại, Kim Bích Y đã đuổi kịp sau lưng hấn.
- Ô Lý Tái cố gượng bình thần:
- Hiện tại không phải là cuộc vui Điều Dương, cô nương đuổi theo ta làm chi? Kim Bích Y nổi giận:
- Nể nang tù trưởng La Hải, chúng ta vẫn xem người là khách, người ăn nói hồ đồ, ta không đập người một trận không thể được! Kiếm quang như điện đâm thẳng vào mặt Ô Lý Tái. Hấn rút đao ra đỡ, bất quá mới hơn mười chiêu hấn đã bị Kim Bích Y chém gãy bảo đao. Kim Bích Y quát lên một tiếng “trúng này!”, hấn bị Kim Bích Y đập trúng một roi ngã lăn xuống ngựa.
- Kim Bích Y gọi to:
- Mạnh đại ca, tiểu muội thắng rồi, đại ca đến mau! Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn hy vọng thiếu mất một đối thủ, bọn chúng dễ dàng tốc chiến tốc thắng, ai ngờ kiếm pháp của Mạnh Hoa quá tinh diệu, dùng một đánh hai mà vẫn công nhiều hơn thủ.
- Lúc ấy nghe Ô Lý Tái bị bắt, chúng đều chấn động, không hẹn cả hai đều nghĩ bụng: “Chỉ một tiểu tử họ Mạnh đã khó đối phó, con nhà đầu kia lại quay trở về e rằng bọn ta muốn chạy cũng không chạy được nữa!” Đã quyết định dùng kế sách “tẩu” trong “tam thập lục kế” lập tức cùng chuyển đầu ngựa chạy vọt đi.
- Mạnh Hoa cười nhạt:
- Được, hôm nay ta tạm tha cho bọn người, nếu các người không biết sống chết là gì, cứ bắt chức Ngô Tam Quế dẫn Thanh binh lại đây! Chàng liền quay đầu ngựa chạy về hướng Kim Bích Y chạy đến.
- Trong lúc ngựa đang chạy mau hốt nhiên có một tiếng hú dài cất lên từ phía Kim Bích Y truyền lại. Mạnh Hoa kinh dị nghĩ bụng: “Người này không biết là ai mà có công lực dường ấy. Nghe qua tiếng hú tựa như

của Mậu Trường Phong thúc thúc dùng Sư Tử Hống Công nhưng lại có vẻ gì bá đạo khác với nội công tinh thuần của Mậu thúc thúc.”

-oOo-

Lúc ấy Kim Bích Y đang tra vấn Ô Lý Tái.

Ô Lý Tái chỉ thừa nhận Ân Kiếm Thanh là sư đệ của hắn còn mọi vấn đề khác đều lắc đầu không biết.

Kim Bích Y cười nhạt:

- Ân Kiếm Thanh ở đâu người không biết, sư phụ của người là ai, người cũng không biết nữa ư? Nguyên vì đêm trước Kim Bích Y giao thủ cùng Ân Kiếm Thanh, giác ngộ ra võ công của y vượt xa hơn trước, nhưng là loại võ công tà môn, như vậy sư phụ mới của y là ai, nàng rất cần biết.

Chính lúc ấy nàng cũng nghe tiếng hú dài như tiếng sư tử hống chấn động cả đầu nàng.

Ô Lý Tái vùng la lên vui mừng:

- Sư phụ, mau lại cứu con! Chưa dứt lời đã thấy một phiến tăng cao lớn đột ngột xuất hiện trước mặt nàng.

Phiến tăng xòe bàn tay rộng như chiếc quạt chụp giữ lấy Ô Lý Tái kéo lại, tuy nàng muốn bắt Ô Lý Tái làm con tin nhưng phiến tăng ra tay quá mau nàng không giữ hắn lại kịp.

Nàng kinh dị nghĩ bụng: “Xem ra võ công phiến tăng này hơn hẳn ta, ta nếu ra tay ngăn trở cũng khó được.” Ô Lý Tái đã đến cạnh sư phụ lập tức nói:

- Sư phụ, nha đầu này khinh miệt con, xin lão nhân gia thay con bắt thị về! Phiến tăng ha hả cười lớn:

- Chuyện ấy có khó gì, nếu con muốn bắt thị sư phụ sẽ giúp cho. Để trước tiên ta phế bỏ võ công của y thị cái đã! Câu nói rất khinh thường võ công nàng, phiến tăng lại xòe bàn tay to lớn chụp xuống đỉnh đầu nàng. Kim Bích Y giận dữ múa kiếm bay lượn, vút vút vút liên hoàn ba chiêu. Ba chiêu này nàng dùng Thiên Sơn kiếm pháp Truy Phong Kiếm Thức rất mau lẹ và lợi hại.

Ai ngờ chưởng lực của phiến tăng rất kỳ dị, kinh lực chưởng phong đè xuống khiến chiêu thức tinh diệu của nàng không thể thi triển được. Phiến tăng quát lên: “Buông kiếm!” Năm ngón tay như lưỡi câu đánh vào hõm cổ nàng. Trong vòng chưởng phong kiếm ảnh, Ô Lý Tái đứng cạnh nhìn không rõ chiêu thế gì, đột nhiên chỉ thấy hai thân ảnh rời ra, phiến tăng đánh trảo vào khoảng không còn Kim Bích Y đảo người về sau lưng lão.

Thì ra tuy bản lĩnh Kim Bích Y còn xa mới bằng phiến tăng, nhưng nàng đã khổ luyện thân pháp Xuyên Hoa Nhiễm Thọ nên vẫn miễn cưỡng có thể tránh được đòn thế của lão.

Nàng bản thân chạy đi, thân pháp tuyệt đẹp.

Chỉ cần vài chiêu thế đã thoát khỏi vòng chưởng lực của đối phương, đừng nói Ô Lý Tái kinh sợ mà phiến tăng cũng không ngờ tới.

Ô Lý Tái vừa hoa mắt một cái đã thấy Kim Bích Y lọt ra sau lưng sư phụ hắn, hắn kinh dị la lên:

- Sư phụ cẩn thận, con nha đầu ở...

Lời chưa dứt, phiến tăng cười lạnh lùng:

- Nha đầu ấy không lọt khỏi chưởng ta đâu! Sau lưng lão dường như có con mắt, chỉ bản ngược ra nghe một tiếng “bóc” chẳng khác gì tiếng sóng kiếm đụng mạnh vào kiếm của Kim Bích Y khiến nàng bắt buộc phải buông kiếm.

-oOo-

22. Ác Đồ Và Độc Phụ

- Được, để coi con bé này tiếp ra được mấy chiêu! Lão quay người lại đuổi theo nàng.

Kim Bích Y biết chiêu Chương này vì lão còn khinh địch nên nàng chưa bị nguy đến tính mạng. Chắc không có lần thứ hai như vậy, nàng chỉ còn biết thi triển thân pháp Xuyên Hoa Nhiều Thọ tránh né không đối diện với lão.

Đang lúc cực kỳ nguy hiểm, may mắn Mạnh Hoa đã tới kịp thời: Chàng quát lên:

- Xin tạm ngừng tay, ta có điều muốn nói! Phiền tăng tin chắc, mình sắp bắt được Kim Bích Y do đó cười lạnh như băng:

- Xú tiểu tử, ngươi là cái quái gì dám sai bảo ta? Còn muốn tìm cái chết, ngươi và con bé này cứ đến đây! Lòi chưa dứt chỉ nghe chàng nói:

- Y muội tạm dừng lùi nữa! Tiếng ra là chiêu ra, kiếm và chưởng cùng song song đánh tới thay nàng tiếp thế công của đối phương.

Song chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng như tiếng sấm trầm uất, Mạnh Hoa phải lùi lại mấy bước rùng mình liên tiếp mấy cái mới đứng vững được.

Nhưng lão Phiền tăng cũng không chiếm được tiện nghi, xem ra thậm chí còn e thế thua rõ ràng, lão lão đảo một cái suýt ngã, phần áo cà sa trước ngực bị mũi kiếm đâm lủng một lỗ to bằng đồng tiền.

Nguyên vì Mạnh Hoa đã sử dụng Đại Nã Di Pháp trong võ học cổ Ba Tư giải sức mạnh chưởng lực của Phiền tăng. Đại Nã Di Pháp và Tứ Lượng Phát Thiên Cân của võ học Trung thổ có sự ảo diệu khá giống nhau. Tuy vậy Mạnh Hoa cũng chỉ tiêu giải được bảy phần nội lực của đối phương, còn ba phần vẫn trúng người chàng, đẩy chàng lùi lại rùng mình mấy cái mới đứng vững.

Cố nhiên Phiền tăng rất kinh dị, còn chàng cũng sợ thẳm: “Nội công của Phiền tăng cực kỳ dị nhưng là tà môn. Nếu ta không liên tục gặp kỳ ngộ trong đời chắc không đỡ nổi một chưởng của lão. Nói về bản lĩnh chân thực, có lẽ ta vẫn chưa bằng lão ta”.

Nói nghiêm túc nếu dùng chưởng đối địch, Mạnh Hoa có kém lão, nhưng trong chưởng chàng lại có kiếm. Chàng lại rất tinh diệu kiếm pháp nên qua chiêu đầu có phần chiếm thượng phong.

Phiền tăng cúi nhìn thấy ngực áo cà sa bị xuyên một lỗ càng kinh dị. Ý sợ hãi nảy sinh nhất thời không dám lợi dụng thời cơ chàng chưa đứng vững tấn công.

Mạnh Hoa đã định thần liền nói:

- Chúng ta hoàn toàn không có ác ý, xin đại hòa thượng tạm dừng tay nghe một lời dã: Ô Lý Tái nói:

- Sư phụ không nên tin lời tiểu tử này.

Phiền tăng vẫy tay:

- Ta tự sẽ quyết định không cần ngươi chen vào! Ngươi hãy quay ra đi! Thì ra lão cũng sợ khó thủ thắng chàng, sợ đồ đệ trông thấy lão thua thì không còn thể diện gì nữa.

Ô Lý Tái bị mắng nhưng trong bụng lại mừng vì có cơ hội tránh nơi nguy hiểm liền huýt sáo một tiếng gọi ngựa lại phóng lên lưng đuổi theo Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn.

Mạnh Hoa nói:

- Thực sự chúng ta chỉ muốn hỏi lệnh đồ một chuyện chứ không có ác ý. Nay được gặp đại hòa thượng càng tốt.

Phiền tăng “ừ” một tiếng:

- Ta đã tận mắt thấy cô nương đây khinh thường đồ đệ ta. Bất quá đó cũng là việc mờ không cần tra cứu. Ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi!

- Xin hỏi có phải Ân Kiếm Thánh là đồ đệ mới của hòa thượng?

- Nếu phải thì sao?
 - Nói không dám dối, thúc thúc của y là sư phụ của ta. Thúc thúc y hy vọng y sớm ăn năn trở về, xin hòa thượng để ta mang y về.
 - A! Thúc thúc y là sư phụ người? Trong giọng nói có vẻ không tin. Mạnh Hoa đáp:
 - Ta lừa dối hòa thượng có ích gì. Nếu không tin hòa thượng cứ về hỏi lại Ân Kiếm Thanh!
 - Phải và chẳng phải với ta vô can. Nhưng nếu người muốn mang Ân Kiếm Thanh về lại có liên can tới ta! Kim Bích Y lớn giọng nói:
 - Nếu hòa thượng là sư phụ của y, hòa thượng cũng không thể ngăn cấm y gặp người nhà! Phiền tăng cười lạnh lùng:
 - Nữ thí chủ nói câu này sai rồi. Thứ nhất đồ đệ ta có nói với ta rằng thúc thúc y đối với y không tốt, y không có ý quay về. Thứ hai y là đồ đệ truyền nhân y bát của ta, ta quyết không cho y quay về! Kim Bích Y cả giận:
 - Chính Ân Kiếm Thanh hành vi không đoan chánh, thúc phụ y mới muốn bắt y về quản giáo. Thúc phụ y cũng không cần hòa thượng dạy y võ công! Phiền tăng cười ha hả:
 - Nếu thật như thế càng không yên tâm để y về! Hừ! Thúc phụ y không cần, hay thúc phụ y cần ta dạy cả lão nữa. Nói vậy là đủ rồi! Sau khi Phiền tăng đi khỏi, Kim Bích Y trách móc Mạnh Hoa:
 - Mạnh đại ca để cho lão đi mất không ngăn trở gì cả, hay là đại ca sợ không đánh hơn lão? Mạnh Hoa mỉm cười:
 - Ta không dám nói chắc sẽ thắng lão nhưng cũng không có gì phải sợ lão cả.
- Bích Y hỏi lại:
- Thế thì tại sao...
- Chàng mỉm cười gạt ngang:
- Thôi, Y muội khỏi hỏi nữa, trời đã trưa rồi, ta về đi... ta linh cảm như có ai đang chờ chúng ta ở nhà đó! Linh cảm của chàng đúng thật, vừa về gần đến tới khu doanh trại của La Hải đã thấy Tang Đạt Nhi chạy đến, chàng hỏi trước:
 - Có phải có khách nhân đến tìm ta chăng? Tang Đạt Nhi kinh ngạc:
 - Làm sao đại ca biết mau như thế, đệ định báo với đại ca đó. Vâng, có một vị viễn khách vừa đến đã vội hỏi tin tức của đại ca liền.
- Chàng không cần hỏi nữa vội vàng vén màn cửa lều La Hải. Chỉ nghe một giọng rất thân mật:
- Hiền đệ, rượu hôn lễ bao giờ mới mời ta, đêm qua chắc hiền đệ và Kim cô nương rất vui thú, tù trưởng chỉ sợ hiền đệ vui chơi quá xa đến chiều nay mới về.
- Mạnh Hoa vừa vui mừng vừa thất vọng. Nguyên vì chàng có ý mong sư phụ chàng tới nhưng người này lại là người nổi danh ngang với thân phụ của chàng trong nghĩa quân, đó là Tống Đăng Tiêu. Thấy chàng không trả lời Tống Đăng Tiêu vội hỏi:
- Hiền đệ có chuyện gì lo nghĩ mà không đáp lời ta? Mạnh Hoa đáp:
 - Đệ tử nhìn thấy thúc thúc vui đến nỗi ngẩn người.
- Tống Đăng Tiêu mỉm cười:
- Còn chuyện đáng vui hơn nữa. Gia gia của hiền đệ cùng rất nhiều bằng hữu nghĩa quân sẽ đến đây không lâu.
- Chàng nghe nói có thân phụ sắp đến cực kỳ sung sướng, nhưng không nghe nói gì về sư phụ Đan Khâu Sinh chàng cũng có hơi lo lắng.

-oOo-

Thực ra sư phụ Đan Khâu Sinh cũng đang trên đường đến Chương Cương.

Tại sao hốt nhiên Đan Khâu Sinh lại đến đây? Từ hôm Mậu Lệ Châu không từ giả bỏ Không Động sơn ra đi, Đan Khâu Sinh rất buồn phiền.

Chàng biết rõ nhất định Mậu Lệ Châu ra đi là tìm bọn Mai Sơn nhị quái, vì muốn tìm được Tân Thất Nương trước tiên phải gặp Mai Sơn nhị quái mà có tìm ra Tân Thất Nương nàng mới báo thù được mối thù của cha nàng.

Chàng vẫn nhớ câu nói của Ân Cừ Thế nói với chàng:

- Đúng rồi, huynh dài đã lắm rồi tuổi xuân của Mậu Lệ Châu đến mười tám năm nay, nay không nên sợ hãi tiếng đồn của thiên hạ mà làm lắm rồi thêm lần nữa. Hay mau đi tìm Mậu Lệ Châu đi! Muốn tìm Mậu Lệ Châu trước tiên phải tìm ra Mai Sơn nhị quái.

Khi Mạnh Hoa ra đi được hai ngày, Đan Khâu Sinh tiếp một vị khách tới trễ, đó là trưởng lão Cái Bang.

Tuyên Vũ Tán cũng được Động Chân Tử mời đến tham dự Không Động Phái. Nay đến trễ mất ba ngày, đương nhiên đã biết Đan Khâu Sinh là người kế vị chương môn nên tiện thể đến chúc mừng Đan Khâu Sinh luôn.

Đan Khâu Sinh tiếp kiến Tuyên Vũ Tán rất vui vẻ vì chàng biết cái bang rất nhiều tin tức trong giới giang hồ. Sau khi chào hỏi hàn huyên chàng nhập đề ngay:

- Trong yêu nhân tà phái có hai tên tự xưng Mai Sơn nhị quái, lão tiền bối chắc có biết?

- Phải chăng chương môn muốn hỏi tới hai tên Chu Giác và Lộc Hồng? Trước đây mấy ngày, trên đường tới đây ta có nghe tin tức về bọn chúng, nhưng xin được nghe rõ, vì sao chương môn lại muốn biết về hai tên đó? Đan Khâu Sinh đem mọi chuyện phiền phức ra kể với Tuyên Vũ Tán. Nghe xong Tuyên Vũ Tán kể lại cho chàng nghe chuyện lão gặp giữa đường.

Thì ra trên đường tới núi Không Động khi đi qua một phân đà đúng lúc phân đà ấy tiếp nhận được thư của một đệ tử cái bang báo đã phát hiện ra tung tích của Mai Sơn nhị quái.

Đan Khâu Sinh vui vẻ:

- Đa tạ tiền bối cho biết tin tức ấy, ngày mai ta sẽ lên đường đến Chương Cương tìm bọn chúng.

Trên đường đến Chương Cương, Đan Khâu Sinh tình cờ gặp Trọng Vật Dung và ác đầu cùng hãn, Trọng Vật Dung không đánh lại Đan Khâu Sinh trước khi trốn chạy hãn quăng lại độc môn ám khí tên gọi Độc Vụ Kim Châm Lệ Diện Đan là một loại bột tung ra mù mịt. Đan Khâu Sinh hít nhầm loại bột độc này bị nội thương phải tìm vào một hang núi kín đáo trong vùng tuyết sơn tịnh dưỡng thương.

May mà nội công chàng cực kỳ thâm hậu nên qua ba ngày vận công liên tục chàng đã có phần thuyên giảm, bụng cảm thấy đói cồn cào, chàng lục hết lương khô trong túi ăn một bữa no nê rồi định rời động núi lên đường mặc dù trời đang đêm.

Đang lúc sắp rời hang động chàng bỗng nghe có tiếng bánh xe gỗ lăn lộc cộc trên đường từ xa chuyển lại gần. Chàng nổi tính hiếu kỳ nghĩ bụng: "Nơi đây là vùng tuyết sơn, ngay đến ban ngày đi lại còn khó khăn, huống gì giữa đêm khuya thế này ai lại đẩy xe lên đây làm gì?" Tâm niệm chưa dứt chàng nghe thêm có tiếng rên rỉ đứt đoạn, thấp thoáng nằm trong lòng xe hình như có một bệnh nhân. Tên đẩy xe nói lâu bầu:

- Nhìn kiểu này, Thất Nương không thể đi được, chúng ta làm sao bây giờ? Tên hán tử thứ hai kéo xe đằng trước đáp:

- Chỉ còn cách phải bức mụ đưa cho chúng ta Bách Độc Chân Kinh.

Trong thoáng chốc Đan Khâu Sinh không thể không vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Thì ra hai tên đang nói chính là Mai Sơn nhị quái! Tên đẩy xe là tên già hơn Chu Giác, còn tên đi trước gồng mình lên kéo xe là lão nhị Lộc Hồng.

Đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh. Tuy Đan Khâu Sinh chưa nhìn rõ mặt người nằm trong xe bị bệnh là ai nhưng theo lời hai lão Mai Sơn nhị quái, nhất định đó là Tân Thất Nương.

Nhưng Đan Khâu Sinh không xuất hiện lúc ấy.

Nên biết, nếu là bình thời võ công của Đan Khâu Sinh hơn hẳn hai tên này, chàng muốn chế phục Mai Sơn nhị quái chỉ cần động tay chân là đủ, nhưng hiện này chàng bị thương mới khỏe, càng chậm ra tay càng tốt vì có thời gian vận chuyển thêm công lực. Do đó một mặt Đan Khâu Sinh vận công ngưng tụ chân khí, một mặt chờ động tĩnh bên ngoài.

Chu Giác cầm một túi da đựng nước tạt vào mặt Tân Thất Nương, bắt mục phải tỉnh cơn mê, mục cất giọng ai oán yếu ớt:

- Ta... ta... muốn chết cho rồi! Lộc Hồng lạnh lẽo nói:

- Mục chết chẳng ai cần nhưng chúng ta sẽ tìm Bách Độc Chân Kinh ở đâu? Mục hãy đưa chân kinh ra đây rồi hãy nói! Tân Thất Nương thều thào:

- Ta đã bảo rồi, Bách Độc Chân Kinh không có trong người ta, không tin các ngươi cứ lục tìm đi! Kỳ thực Mai Sơn nhị quái đã lục xét khắp người Tân Thất Nương từ lâu rồi cần gì mục phải nhắc? Chu Giác nói:

- Thất Nương, chúng ta là một bọn bằng hữu, lần này chúng ta cực kỳ mạo hiểm mới cứu được mục ra khỏi núi Không Động. Xin nhớ chút tình ấy đem Bách Độc Chân Kinh giấu ở nơi nào đó nói cho chúng ta nghe đi.

Tân Thất Nương gượng cười:

- Đa tạ các ngươi tận lực, nhưng ta chịu khổ thế này cũng đủ rồi, không muốn bị thêm nữa. Nếu nói là bằng hữu, xin người giúp cho ta một chưởng để ta chết ngay cho rồi! Nguyên vì đêm hôm đó Tân Thất Nương bị Mâu Lệ Châu truy bức chạy tới Đoạn Hồn nhai thương thế rất nặng may có Mai Sơn nhị quái cướp được mục chạy mất nhưng chúng không biết gì về y thuật, chỉ biết dùng một củ nhân sâm hái được ở Quan ngoại mỗi ngày cho mục ăn một ít và nhờ nội công của mu cũng khá cao nên mới miễn cưỡng được tới hôm nay. Trải qua đường trường hơn tháng mục càng ngày càng đau đớn khổ sở không sao tả xiết.

Chưa hết, Mai Sơn nhị quái còn cưỡng bức mục truyền độc công, một mặt cố nhiên dùng nhân sâm không cho mục chết, một mặt không ngừng hành hạ mục. Mục cứ đọc một đoạn trong Bách Độc Chân Kinh chúng đối với mục tốt một chút khiến cho Tân Thất Nương cầu sống không được cầu chết không xong.

Lộc Hồng nghe mục cầu chết, cười nhạt mà rằng:

- Chết sao dễ thế được? Mục hiện này không đủ khí lực tự sát, trừ phi Diêm Vương sai câu hồn sứ giả đến chúng ta không giữ được mà thôi, còn không mục muốn chết cũng không được. Hãy nói thật Bách Độc Chân Kinh cất ở đâu? Tân Thất Nương nhăn nhó:

- Nói thật ư? Năm xưa sư phụ ta chỉ “truyền tâm” cho ta còn Bách Độc Chân Kinh sư phụ giao cho sư muội rồi. Bọn ngươi không tin, ta không biết làm sao! Mai Sơn nhị quái nhìn nhau một lúc rồi Chu Giác nói:

- Không ở trong người mục cũng không sao nhưng ta tin mục thuộc Bách Độc Chân Kinh, mục hãy đọc hết cho chúng ta nghe! Năm xưa Tân Thất Nương câu kết với Động Minh Tử dùng độc chất ám tử sư phụ Đan Khâu Sinh là Động Diệu chân nhân. Chàng vốn muốn tìm kẻ thù nhưng bây giờ trước mắt chàng nhìn thấy kẻ thù hành hạ thê thảm, không khỏi xúc động bất nhẫn, nghĩ thầm: “Mục ta hiện này không còn chút khí lực, Mai Sơn nhị quái dùng biện pháp gì bức mục đọc?” Chàng không nghĩ ra biện pháp gì nhưng Mai Sơn nhị quái nghĩ ra. Chu Giác dùng răng xé một miếng nhân sâm cho mục ăn và Lộc Hồng đặt chưởng sau lưng mục, vận nội công vừa đủ ấn vào tâm mạch mục. Đây là thủ pháp của tà phái có thể khiến khí huyết kích động tinh thần phần chần chờ lúc, nhưng sau cơn phần chần chờ rồi lại càng thêm đau đớn.

Lộc Hồng giục giã:

- Mau đọc Bách Độc Chân Kinh đi, nếu không ta hành hạ đau khổ lắm.

Tân Thất Nương vẫn lạnh lùng:

- Xin lỗi, một chữ cũng không còn nhé! Lộc Hồng giận tím mặt:

- Đừng lừa bịp, người chết đến nơi mà vẫn còn ương ngạnh! Tân Thất Nương gương gạo mỉm cười:
- Ta lọt vào tay các người còn gì mà sợ chết nữa? Chính ta đang cầu chết đây, người hãy giết chết ta đi ta đã bị đau khổ.

Tiếng cười gương gạo của mộ hết sức thê lương.

Ngay lúc ấy bỗng nhiên có âm thanh thánh thót của một nữ nhân cất lên:

- Ai dám động vào bà ta, ta sẽ lấy mạng người đó! Tiếng nói văng vẳng ở xa, bọn Mai Sơn nhị quái lấy làm kỳ lạ, không lẽ mộ già độc ác này mà cũng có người bảo vệ? Nhưng không đầy một lát nữ nhân vừa nói đã xuất hiện, Mai Sơn nhị quái vừa nhìn thấy lập tức hồn phi phách tán, đồng thời hiểu ngay vì sao nữ nhân này lại bảo vệ Tân Thất Nương.

Nằm trong thạch động nghe âm thanh của nữ nhân Đan Khâu Sinh nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ, trong chớp mắt, chàng có cảm giác mơ hồ như đang trong giấc mộng. Nữ nhân ấy không phải ai khác, chính là người chàng ngày đêm mơ tưởng Mâu Lệ Châu! Mai Sơn nhị quái đã biết võ công lợi hại của Mâu Lệ Châu nhưng gặp tình hình cấp bách bọn chúng không thể không đối địch.

Nói thì chậm sự thực rất mau, thân ảnh vừa đến Mâu Lệ Châu đã xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa đâm thẳng vào mặt bọn chúng. Tuy Mâu Lệ Châu chỉ đánh một chiêu nhưng Chu Giác và Lộc Châu đều thấy kiếm ảnh lập lòe nhấp nháy chỉ hướng yết hầu chúng. Mai Sơn nhị quái đồng thanh:

- Ta liều mạng cùng người! Song chưởng cũng đồng thời xuất phát.

Đây là một chiêu Mai Sơn nhị quái hợp luyện Âm Dương Song Đồng Chưởng, chưởng lực một cương một nhu hỗ tương với nhau đánh áp tới lập tức hình thành một vùng gió xoáy. Nhị quái cũng có mười năm công phu, nay đi vào tình thế sinh tử nên toàn lực phản chiêu cũng không phải không lợi hại.

{Thiếu trang}... Nương bị mộ ta dùng hết sức tàn còn lại nghiêng người đè hẳn xuống dưới rồi cắn vào cổ họng hẳn.

Khắp người Tân Thất Nương chỗ nào cũng có tẩm độc, mộ ta truyền qua người Chu Giác bằng lối yết hầu khiến hẳn chết liền lập tức.

Tân Thất Nương cũng không kém đau đớn, mộ thêu thảo rất thảm hại:

- Đan Khâu Sinh, sư phụ của người chính ta giết chết, ta biết người đang muốn báo thù, ta còn chưa chết hẳn, người hãy mau đến giết ta đi! Đan Khâu Sinh than:
- Bà tự tác ác không thể sống được nữa. Cần gì ta phải giết? Diện sắc Tân Thất Nương càng thê thảm rên rỉ:

- Đan Khâu Sinh... người... người... không chịu giết ta ư? Mâu Lệ Châu, được, người hãy hạ thủ vậy.

Mâu Lệ Châu bước đến gần móc Kim sang được trong người ra đưa cho mộ, thương thế Tân Thất Nương rất trầm trọng, Kim sang được” không đủ cứu tính mạng mộ nổi, bất quá chỉ giảm khinh chút ít đau đớn thôi. Bản năng sinh tồn của mộ vẫn còn, sau khi uống vài viên Kim sang được mộ có hơi khỏe lại như được uống nước Cam Lồ.

Giọng Mâu Lệ Châu nhu hòa:

- Hãy nói cho ta biết đi, sư muội của bà hiện ở đâu, ta sẽ tận lực cứu chữa cho bà.

Tân Thất Nương dường như cũng có phần cảm động:

- Ta làm ác đã nhiều, nay các người đến báo thù... ta cũng chẳng ham sống nữa. Ta nói cho người biết, chỉ mong người giúp ta chết mau mau một chút. Sư muội của ta... đã... nó đã...

nó đã tái giá... Mâu Lệ Châu ghé sát tai vào miệng mộ hấp hối mấp máy, mộ đã gần chết rồi.

Đan Khâu Sinh vội vàng hỏi:

- Hàn Tử Yên tái giá với ai? Cô nương có nghe rõ không? Mâu Lệ Châu đáp:

- Thị tái giá với tên tướng quân gì đó của triều Thanh tên là Thôi Bảo Sơn.

Đan Khâu Sinh kêu lên:

- A! Thôi Bảo Sơn?

- Ca ca biết tên ấy?

- Tên ấy trước đây là đề đốc quân Thanh ở Tiểu Kim Xuyên, nay triều Thanh đã điều y về làm tướng thống lãnh quân lính đánh vào Chương Cương.

Hình như Mâu Lệ Châu nghĩ điều gì đó, một lúc mới nói:

- Đan ca, muội bàn định với ca ca một việc.

- Châu muội cần gì phải khách sáo với ta? Bất cứ việc gì ta cũng chiều ý Châu muội? Mâu Lệ Châu e lệ nói nhỏ:

- Đan ca, câu nói này tuy ca ca đã nói chậm mất đến mười tám năm, nhưng muội vẫn rất vui.

Nàng bỗng mỉm cười, tiếp liền:

- Đan ca, ca ca làm gì đến nỗi thế này? Xin ca ca hãy đi thay áo rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Thế ra áo chàng mấy hôm nay sau khi trúng Độc Vụ Kim Châm Lộ Điện Đàn của Trọng Vật Dung phá tan nát, lại thêm mấy ngày ở hang núi dơ bẩn, chàng bận mãi mê trị thương không nhớ gì đến áo quần tang thương.

Đan Khâu Sinh nhìn lại mình không khỏi tự mỉm cười ngại ngùng:

- May ta có đem theo vài bộ áo, nếu không chắc không dám còn gặp ai nữa cả! Chàng vòng trở lại hang núi thay áo rồi đeo hành lý ra với Mâu Lệ Châu.

Hai bên thuật cho nhau nghe những chuyện bốn ba của mình, Mâu Lệ Châu sau đó bảo:

- Trước tiên muội muốn tìm con tiện nhân kia để tính nợ.

Đan Khâu Sinh gật đầu:

- Thù cha bắt cộng đái thiên, ta đương nhiên không dám ngăn trở việc muội báo thù nhà. Nhưng dù sao muội cũng đã trẻ mười tám năm nay trẻ thêm vài ngày cũng có sao? Nên biết Hàn Tử Yên này là Thanh quân thống suất phu nhân, muốn giết thị sợ không dễ. Chuyện này cần suy nghĩ tính toán cho kỹ.

Mâu Lệ Châu quả quyết:

- Đan ca, muội không phải liều mình mạo hiểm chỉ vì muốn báo thù riêng không mà thôi. Chính nhân vì tiện nhân ấy nay là phu nhân của thống suất Thanh quân Thôi Bảo Sơn, càng khiến muội quyết tâm phải ra tay! Đan Khâu Bình reo lên:

- A! Ý muội là muốn giết chết cả Thôi Bảo Sơn?

- Đúng vậy, ca ca có ý muốn giúp tiểu muội việc này không? Đan Khâu Sinh đáp:

- Muội có biện pháp nào đột nhập mười vạn quân của Thôi Bảo Sơn?

- Ca ca quên rằng tiểu muội có tài “cải dung dịch mạo” học được của Trương Khoái Hoạt rồi ư? Đan Khâu Sinh đã biết khả năng cải trang rất siêu tuyệt của nàng, chàng hơi mỉm cười:

- Lần này tiểu muội định cải trang thành người gì?

- Chúng ta cải trang thành hai tên tiểu binh. Giữa mười vạn đại quân, chắc lẫn lộn hai tên tiểu binh không rõ lai lịch cũng không ai phát giác được. Sao thế nào? Ca ca có muốn giúp tiểu muội hay không? Chàng cười đáp:

- Việc của tiểu muội chính là việc của ta hà huống đây còn là việc chung của các anh hùng hiệp nghĩa trong đời? Câu hỏi này tiểu muội hỏi thừa rồi! Mâu Lệ Châu vui mừng:

- Được lắm, chúng ta sửa soạn lên đường, nếu chẳng may việc chẳng thành công, cũng đủ khiến bọn chúng kinh hồn mất vía.

-oOo-

Ở doanh trại của La Hải, Mạnh Hoa cũng có cùng tư tưởng ấy.

Quân Thanh đã đóng từng dãy nhà dưới chân núi, thám tử của La Hải trở về phi báo điều ấy, ngày hôm sau La Hải hội họp với Tổng Đẳng Tiêu, Mạnh Hoa và Kim Bích Y trong lầu của lão bàn kế hoạch đối phó. Mạnh Hoa và Kim Bích Y đề nghị kế hoạch đột nhập doanh trại Thôi Bảo Sơn ám sát y được La Hải và Tổng Đẳng Tiêu chấp thuận và sai Tang Đạt Nhi mang theo đội cung thủ thiện xạ nhất của bộ tộc tiếp viện cho chàng ở vòng ngoài khi cần thiết.

Lúc ấy trại Thôi Bảo Sơn đóng dọc theo sơn cốc rộng rập chuẩn bị việc quân mấy ngày nay liên tiếp nhận được tin mới. Hàn Tử Yên hiện là phu nhân yêu quý của họ Thôi rất được sủng ái và được tham dự vào việc quân không khác gì phu quân.

Tin tức đồn dập do bọn đại nội cao thủ Vệ Thác Bình mang về mới hôm qua đây Ân Kiếm Thanh theo Trọng Vật Dung cũng đến xin đầu hàng phục vụ dưới trướng Thôi Bảo Sơn khiến y rất vui mừng. Đặc biệt là Hàn Tú Yên vô cùng tin tưởng y vì y vốn là người hoa ngôn xảo ngữ và biết nhiều giai thoại trong chốn giang hồ, Một hôm rảnh việc nhân dịp phu quân Thôi Bảo Sơn bận hội nghị quân sự chưa về, Hàn Tú Yên gọi thị tì đi mời Ân Kiếm Thanh đến nội thất chuyện vãn.

Trong lúc đang ngồi đợi bỗng có tiếng động cửa, Hàn Tuyền Kinh ngạc vì sao thị tì đi quá mau bỗng có ánh chớp lóe vào, một bóng đen đã lọt vào khuê phòng ánh kiếm chớp nhoáng ẩn vào yết hầu thị.

Mâu Lệ Châu lạnh lẽo cười rằng:

- Hàn Tử Yên, người không ngờ gặp ta ở đây phải không? Hàn Tử Yên kinh dị toát mồ hôi ấp úng:

- Người... người... là Lệ Châu à? Nàng đáp:

- Không sai, ta tìm người đã mười tám năm cuối cùng cũng gặp người.

Hàn Tử Yên than:

- Ta biết người giận ta sao không tái giá cùng ai khác. Nhưng người cũng nên biết, ta đã quá lớn tuổi rồi, khi cha người chết rồi.

Mâu Lệ Châu cắt ngang:

- Người lấy ai chẳng can hệ gì đến ta, ta đến để báo thù cho cha, người hạ độc thủ giết cha ta, người tưởng đến nay ta vẫn chưa biết chữ gì? Mặt Hàn Tử Yên tái không còn giọt máu, tự biết không còn cách kháng cự, thị cố hoãn binh:

- Được, người chỉ cần ẩn kiếm là giết được ta rồi... nhưng... nhưng... kinh động quân trung thế này... ta e người cũng khó toàn mạng đó!

- Nếu người không muốn chết hãy nghe ta nói đây! Hàn Tử Yên khúm núm:

- Đại tiểu thư, tiểu thư có gì cần dạy bảo, ta nhất định nghe theo.

Mâu Lệ Châu đáp:

- Người cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nếu có người vào đây người tuyệt đối từ chối, trừ phu quân của người không cho bất cứ ai vào phòng, người hiểu không? Nên biết Mâu Lệ Châu đến nơi nguy hiểm này không những chỉ báo thù riêng. Nàng và Đan Khâu Sinh còn có mục đích lớn hơn là giết tên chủ tướng Thanh quân Thôi Bảo Sơn, muốn giết chết chủ tướng đâu phải dễ dàng? Nơi hạ thủ thuận lợi nhất, tự nhiên chỉ là trong nội thất của y. Muốn giết Hàn Tử Yên không khó, khó là nếu giết Hàn Tử Yên tức là làm náo động không cơ hội giết Thôi Bảo Sơn nữa do đó nàng không được giết y thị quá sớm, để dẫn dụ Thôi Bảo Sơn vào lưới.

Nàng đã nhẫn nại chờ đợi được mười tám năm, lẽ nào không nhẫn nại chờ đợi thêm được giây phút nữa. Hàn Tử Yên là người thông minh, nghe qua lời nàng nói hiểu liền dụng ý của nàng, y thị cố ý làm ra vẻ sợ hãi:

- Đại tiểu thư, tiểu thư muốn ta làm vậy có khác gì tiểu thư và ta thông đồng giết chồng ta? Mâu Lệ Châu cười nhạt:

- Mưu hại chồng chẳng lẽ không phải ý muốn của người? Hừ, người không bằng lòng ta cũng không ép.

Mũi kiếm nàng động mạng ấn nhẹ vào yết hầu y thị vạch một vết thương nhẹ.

Hàn Tử Yên run lấy bầy như rất sợ chết:

- Đại tiểu thư, xin đừng giết ta... ta... ta... vâng lời tiểu thư rồi. Nhưng nếu tiểu thư giết được chồng ta hãy tha cho ta, tiểu thư có chịu không? Điều này quả thật khó, nàng đã mười tám năm chờ đợi giờ phút này. Giờ này cừu nhân đã lọt vào tay nàng, làm sao không báo phụ cừu? Trong chớp mắt, nàng chuyển ý, cuối cùng nàng cho rằng việc lớn vẫn quan trọng hơn.

- Được, ta bằng lòng.

- Đa tạ đại tiểu thư, xin tiểu thư để mũi kiếm ra chỗ khác, ta sợ lắm.

Nói đến đây tay phải y thị hơi động.

Mâu Lệ Châu quát:

- Người định làm gì, đừng hòng lừa bịp ta! Hàn Tử Yên buông xuôi hai tay nhả nhó:

- Ta chỉ muốn uống một tách trà, tiểu thư, chúng ta đã là đồng mưu, tiểu thư không tin ta ư? Nàng cười nhạt:

- Người ngụy ngôn đa trá nhưng ta cũng không phải là vị tiểu cô nương không biết gì như mười tám năm trước.

Chớp nhoáng kiếm hoa lên điểm vào ba nơi mu huyệt của Hàn Tử Yên. Hàn Tử Yên chỉ có thể nói chứ không thể còn khí lực động đậy gì được nữa. Nàng đem Hàn Tử Yên đặt lên giường còn tự nàng đứng nép sau một tấm màn. Trời đã dần dần tối, Thôi Bảo Sơn vẫn chưa thấy trở về nhưng có một tên nô bộc đến gõ cửa.

Hàn Tử Yên hét:

- Có chuyện gì đó? Nô bộc đáp:

- Không biết bào giờ tướng quân mới về, xin hỏi phu nhân có muốn chờ tướng quân về mới ăn cơm hay phu nhân ăn trước? Y thị đáp:

- Ta không đói, đợi tướng quân về cái đã.

Nô bộc lại nói:

- Xin cho tiểu nhân vào quét dọn trong phòng.

Hàn Tử Yên quát:

- Ta không cần. Cút mau! Tên nô bộc dạ dạ mấy tiếng quay lui nhưng trong bụng lấy làm rất kỳ quái: “Ngày nào ta cùng vào phòng quét dọn chuẩn bị dọn cơm. Vì sao hôm này phu nhân lại có vẻ cáu kỉnh thế?” Nguyên vì xưa nay Hàn Tử Yên rất giỏi lung lạc kẻ dưới chưa bao giờ giận dữ với ai, tên nô bộc tưởng hôm nay phu nhân đổi tính kỳ quái chứ đâu biết ấy là Hàn Tử Yên cố ý khiến hắn nghi ngờ.

Tên nô bộc đi rồi, Mâu Lệ Châu khen:

- Được, người ứng phó giỏi đấy! Hàn Tử Yên khúm núm:

- Ta đâu dám không nhớ lời dặn dò của tiểu thư. Tiểu thư, ta muốn...

- Người muốn gì cứ nói.

- Nói thật, cơm ta có thể chậm ăn cũng được nhưng miệng khát chịu không nổi, tiểu thư có thể giúp ta rót một tách trà chăng?

- Được, ta sẽ rót cho người một tách trà.

Vì cẩn thận, nàng không thể giải khai huyết đạo cho Hàn Tử Yên để y thị rót trà.

Hàn Tử Yên giả vờ hoảng hốt:

- Không dám, chẳng lẽ ta dám bắt tiểu thư phục thị ta ư? Mâu Lệ Châu lạnh lùng:

- Người khỏi lo và đừng giả vờ dùng lời ngon ngọt với ta!

- Đại tiểu thư, đây là thứ danh trà ở Giang Nam, tiểu thư không uống một chén sao? Y thị nằm yên mặc cho nàng rót trà vào miệng nuốt một ngụm to rất sáng khoái.

-oOo-

23. Độc Phụ Dừng Mê Hương Hại Hiệp Nữ - Thần Thâu Ra Diệu Thủ Đùa Tướng Quân

- Ta không khát, người khỏi lo cho ta! Y thị nói:

- Ô, ta đã uống, tiểu thư còn sợ ta hạ độc nổi gì? Tiểu thư không thích ta nói thì thôi nhưng có chuyện này hy vọng tiểu thư cho ta biết, làm sao tiểu thư biết ta ở đây mà tìm tới? Mâu Lệ Châu hừ một tiếng:

- Cho người biết cũng chẳng hại gì, người tưởng làm đến phụ nhân của một tướng quân là che mắt tất cả mọi người ư?

- Đại tiểu thư nghe tin tức ở đâu vậy? Xin tiểu thư nói cho ta nghe, ta dù có chết cũng đỡ làm con quỷ hồ đồ.

- Đó chính là do sự tỷ của người trước khi chết nói ra.

Hàn Tử Yên vừa kinh dị mừng rỡ:

- Sự tỷ Tân Thất Nương của ta chết rồi à?

- Đúng, mụ ta làm ác đã nhiều không thể sống nữa.

Liền đó nàng vẫn tất kể cho y thị nghe chuyện Tân Thất Nương và Mai Sơn nhị quái rồi than:

- Tiếc rằng khi sắp chết mụ hối hận thì đã muộn.

Nói vừa dứt câu bỗng đôi mắt nàng nặng trĩu, nàng tự than: “Quái lạ, sao ta buồn ngủ thế này?” Mâu Lệ Châu không hiểu tại sao bỗng nhiên có cảm giác xương cốt mệt mỏi, thần trí dần dần mơ hồ chỉ thềm nằm trên giường ngủ một giấc say.

Ngay lúc ấy bỗng nghe ngoài doanh trướng thấp thoáng có tiếng tù và Hàn Tử Yên lộ vẻ vui mừng:

- Hình như Thôi Bảo Sơn sắp về. Đại tiểu thư, lúc này tiểu thư chưa thể ngủ được, hãy uống một chén trà cho tỉnh đi! Mâu Lệ Châu thấy tinh thần tán lác hết, mắt mở lên không nổi, cảnh vật trước mắt như có một lớp sương mù không còn nhìn thấy rõ cái gì nữa. Nàng kinh hoảng vội rút kiếm ra khỏi vỏ hét lên:

- Hàn Tử Yên, người... người...

Không ngờ nàng càng cố dùng sức sử dụng kiếm khí lực càng như không tuân theo ý muốn của nàng, “choeng” một tiếng nàng buông rơi bảo kiếm xuống đất.

Hàn Tử Yên nhồm người dậy lạnh lùng nói:

- Ta chẳng sao cả, đại tiểu thư bây giờ người muốn giết ta cũng không được nữa.

Y thị cất cao giọng gọi:

- Mọi người đến đây mau, có thích khách.

Mâu Lệ Châu cố vận chút sức còn lại đánh ra một chưởng ngay lưng Hàn Tử Yên, chưởng này khiến y thị “hự” lên một tiếng lập tức bất tỉnh. Nhưng sau khi y thị ngất đi nàng cũng không thể gắng gượng được nữa ngã ngay xuống, loáng thoáng bên tai còn nghe tiếng Thôi Bảo Sơn:

- Phu nhân đừng sợ, ta đến đây. Thích khách ở chỗ nào? Mâu Lệ Châu choáng váng, nàng hy vọng Đan Khâu Sinh mau mau đến nhưng hy vọng chỉ là hy vọng mà thôi.

Thì ra Hàn Tử Yên đã đốt một lư mê hồn hương có đặc tính phát tác rất chậm, không ngờ nàng đến vào lúc lư hương mê vừa đốt, nàng đã hít phải thứ hương mê vừa đốt mà không biết. Hương mê này dùng trà giải rất hiệu nghiệm nhưng Mâu Lệ Châu lại sợ trong trà có độc không dám uống, chỉ có một mình Hàn Tử Yên uống nên y thị không bị tác động của chất gây mê.

Cùng theo Thôi Bảo Sơn về doanh trại trưởng có tam cao thủ Vệ Thác Bình, Diệp Cốc Hồn, Lưu Đĩnh Chi và hai tên vệ sĩ tâm phúc của y, một là Thương Châu Đại Thánh Môn Tôn Đạo Hành, một là Tam Tài Kiếm Trương Hỏa Sinh, mỗi tên đều có võ công độc đáo, bản lĩnh không kém gì đại nội tam cao thủ.

Thôi Bảo Sơn thấy tiếng gọi của Hàn Tử Yên liền kéo cả bọn bước vào nội thất, hẩn trông thấy Hàn Tử Yên ngã nằm dưới đất hết sức kinh hoảng vội vàng chạy lại cứu, không kịp tìm kiếm thích khách.

Thôi Bảo Sơn rút vội viên Hành Quân đan nhét vào miệng vợ Hàn Tử Yên hắt hơi một tiếng dần dần tỉnh lại hỏi liền:

- Con yên nữ đâu rồi? Thôi Bảo Sơn kinh ngạc:

- Cái gì yên nữ? Trương Hỏa Sinh đã nhìn thấy dưới chân giường có một thanh kiếm rơi ở đó, hẩn không nói một lời lặng lẽ rút kiếm nhảy tới bên màn che giường đâm thẳng một kiếm vào sau bức màn, nơi Mâu Lệ Châu nằm dựa vào tường bất tỉnh nhân sự.

Vừa lúc ấy bỗng nghe một tiếng rú lớn chấn động như tiếng sấm giữa trời, trên nóc nhà bật ra một lỗ hồng ngói vỡ vụn bay tới tả, một bóng người nhảy xuống.

Người ấy là Đan Khâu Sinh đến rất đúng lúc.

Trương Hỏa Sinh bị tiếng hú Sư Tử Hồng Công đầu óc rung chuyển thể kiếm đâm hơi nghiêng. Đan Khâu Sinh chớp nhoáng ôm lấy Mâu Lệ Châu kéo ra và đỡ vạt liền lưỡi kiếm của hẩn, song kiếm chạm nhau “choeng” một tiếng lớn tóe lửa, trường kiếm của Trương Hỏa Sinh chấn động mạnh mẽ một tiếng giữa lưỡi cơ hồ muốn rời khỏi tay, hẩn hoảng hốt lùi lại.

Cổ nhiên Trương Hỏa Sinh hết sức kinh dị nhưng Đan Khâu Sinh cũng rất bất ngờ: “Không ngờ thủ hạ của Thôi Bảo Sơn lại có tay kiếm thuật danh gia đến thế.” Nên biết tuy Trương Hỏa Sinh không đối địch nổi với Đan Khâu Sinh nhưng hẩn đã hóa giải được chiêu kiếm lợi hại của chàng cũng đã là cao cường ít thấy.

Thôi Bảo Sơn thấy uy thế kinh thiên của Đan Khâu Sinh không dám xuất thủ cuối xuống thăm dò tình trạng Hàn Tử Yên. Còn Đan Khâu Sinh cũng bận xem xét Mâu Lệ Châu, biết nàng vẫn còn hơi thở hơi yên tâm định quay lại bắt Thôi Bảo Sơn đột nhiên nghe có tiếng gió sau lưng do Tôn Đạo Hành đánh quyền tới.

Đan Khâu Sinh sợ quyền trúng Mâu Lệ Châu bèn đánh ngược lại một trào như có mắt sau lưng ngũ chỉ chớp nhoáng gõ vào cổ tay Tôn Đạo Hành. Tôn Đạo Hành là Đại Thánh Môn cao thủ luyện Hầu Quyền đã đến chỗ linh diệu. Đan Khâu Sinh vừa có cảm giác sắp đụng tới hẩn không hiểu tại sao thế công của chàng trượt ra ngoài, Tôn Đạo Hành như con vượn lanh lẹ tránh né vòng lại trước mặt chàng đánh tiếp một quyền.

Đại nội tam cao thủ Vệ Thác Bình, Diệp Cốc Hồn và Lưu Đĩnh Chi lúc ấy cũng vào tới cùng cất tiếng:

- Đan Khâu Sinh chớ có xương cuồng, hôm nay người không có đường về đâu! Ba tên cùng đánh tới ba nơi toàn là chiêu thể sát thủ.

Trong chớp nhoáng chàng đu thân định thoát lên nóc nhà vì đối phương hiện đã lên tới năm tên cao thủ. Thôi Bảo Sơn quát to:

- Không được cho thích khách chạy. Hãy bắt lấy! Đan Khâu Sinh gầm:

- Muốn chết cứ tới đây! Kiếm quang như chớp lờ khai triển như gió cuốn. Bọn cung thủ đã kéo từ dừng đạo tới dày đặc, loạn tiễn thi nhau bắn vào người chàng. Đan Khâu Sinh một thân một kiếm tung hoành ngang dọc, nhưng một tay phải ôm Mâu Lệ Châu nên không khỏi có lúc xoay sở rất khó khi phải đối phó với loạn tiễn.

Nói thì chậm, sự thực rất mau, năm tên cao thủ đã vây Đan Khâu Sinh vào giữa đường dừng đạo.

Chính giữa lúc nguy cấp ấy bên cạnh dừng đạo bỗng có hai tên tiểu binh từ đám quân cung tiễn chạy đến. Năm tên cao thủ đang vây đánh cường địch, hai tên tiểu binh tầm thường này có bản lãnh gì mà định tiếp tay? Trương Hỏa Sinh quát mắng:

- Không cần đến chúng mày, hãy rút đi! Lờ chưa dứt hai tên tiểu binh đã đến bên cạnh hắn.

Trương Hỏa Sinh lúc ấy mới hơi hoảng hốt liền:

- Bay là ai? Tên tiểu binh đến sát hắn lớn tiếng đáp:

- Xem kiếm! Kiếm thế đi rất mau đâm thẳng vào hắn.

Lúc ấy Vệ Thác Bình vừa nhận ra la to:

- Tiểu tử này là Mạnh Hoa! Đúng vậy cả hai tiểu binh là Mạnh Hoa và Kim Bích Y.

Chàng và nàng song kiếm phối hợp, chỉ trong chớp mắt tình hình đã thay đổi, Đan Khâu Sinh đã không còn bị vây nữa.

Tận chiến đang ác liệt bỗng có một bóng người chạy vội vàng đến gần Thôi Bảo Sơn.

Nhìn thoáng qua thân ảnh của y Mạnh Hoa đã nhận ra đó là Ân Kiếm Thanh đến theo lời mời của Hàn Tử Yên. Kiếm Thanh nhìn thấy Mạnh Hoa rất kinh sợ nhưng vì biết chàng bạn đối phó với toàn những cao thủ nên y yên tâm đến trước Thôi Bảo Sơn:

- Nghe tin có thích khách, tiểu nhân xin đến vấn an tướng quân.

Trong phòng có tiếng Hàn Tử Yên kêu lên khe khẽ:

- Ân công tử đó ư? Mời hãy vào đây! Mạnh Hoa nghe được ba tiếng “Ân công tử” liền nảy ra một chủ ý, chàng đánh ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật rồi xoay kiếm quanh người biến thành một đạo bạch quang vừa bay vút tới vừa nói:

- Ta sẽ giết chết Thôi Bảo Sơn trước. Y muội! Hãy cùng với sư phụ thoát thân mau đi! Lời nói của chàng kéo bọn ba tên Vệ Thác Bình, Trương Hỏa Sinh, Tôn Đạo Hành đuổi theo chàng không vây Đan Khâu Sinh nữa. Ý chàng là muốn tạo cơ hội cho sự phụ phá vòng vây.

Nhưng chàng vừa bước vào nội thất quang cảnh khiến chàng ngỡ người. Chàng vừa nghe tiếng của Ân Kiếm Thanh và Hàn Tử Yên nhưng bây giờ chỉ nhìn thấy một mình Thôi Bảo Sơn dựa lưng vào tường. Đây là dịp chàng giết hắn rất tốt nhưng vì ngỡ người chàng ra tay chậm một chút bọn Vệ Thác Bình đã theo vào. Chàng vừa nghe sau lưng có tiếng gió liền phản thủ một kiếm.

Vệ Thác Bình muốn bảo vệ chủ sủng liền xuất chiêu tuyệt kỹ, trong chớp mắt chàng và hắn đã thi triển hơn ba chiêu, chàng bị hắn cản trở không thể ra tay giết Thôi Bảo Sơn.

Tôn Đạo Hành mau lẹ ôm Thôi Bảo Sơn kéo ra. Trương Hỏa Sinh thi triển tuyệt chiêu Tam Tài Kiếm liên thủ cùng Vệ Thác Bình tấn công chàng. Hai tên đem hết sở học binh sinh mới hóa giải được các chiêu kiếm lợi hại của chàng.

Trong lúc ác đấu, Mạnh Hoa đánh ra một chiêu Dạ Chiến Bát Phong buộc Vệ Thác Bình và Trương Hỏa Sinh lùi lại hai bước, lợi dụng cơ hội thân hình chàng bốc vút lên chỗ trống trên mái nhà do Đan Khâu Sinh phá vỡ thoát ra.

Lúc ấy Đan Khâu Sinh vẫn còn bị vây bởi hai tên cao thủ hai tên này là Lưu Đĩnh Chi và Diệp Cốc Hồn không thể ngăn trở được Đan Khâu Sinh nhưng có đám cung thủ bắn liên tiếp nên chàng chưa thể thoát thân được.

Mạnh Hoa hấp tấp chạy tới. Kim Bình Y hỏi:

- Ra sao rồi? Chàng đáp vội:

- Mau thoát thân khỏi đây đã.

Song kiếm hai người hợp bích, tứ diện đều có kiếm quang triển khai nên không có mũi tên nào lọt vào nổi. Trong chớp mắt ba người vừa đánh vừa vượt khỏi con đường dừng đạo.

Bọn cung thủ tan vỡ, ba người tự động cướp lấy ba con ngựa phóng thẳng ra ngoài đại doanh, nhưng Vệ Thác Bình quyết không tha, xuất lãnh một đội kỵ binh đuổi theo.

Tôn Đạo Hành hét lớn:

- Lệnh của nguyên súy, không được hoảng loạn, đề phòng quân địch tập kích chỉ bọn thân binh là đuổi theo thích khách! Ngựa chạy như bay, không bao lâu đã cách xa trại quân Thanh hơn mười dặm, cả ba chạy đến một hẻm núi.

Đan Khâu Sinh chạy lên một vùng lởm chởm đá cao, đặt Mâu Lệ Châu xuống đất rồi chống kiếm nói:

- Được, ta chờ bọn chúng tử chiến một phen! Nơi đây đầy những đá lởm chởm ngổn ngang không có đất dụng võ cho bọn cung tiễn.

Bọn Vệ Thác Bình cũng tới gần. Đan Khâu Sinh đứng trên núi nói vọng xuống:

- Vệ Thác Bình, bay có can đảm cứ lên đây! Vệ Thác Bình cũng là tay võ học đại hạng vừa nghe qua âm thanh của Đan Khâu Sinh tuy vẫn còn mạnh mẽ nhưng trong khí lực đã có điểm suy nhược. Giữa lúc hấn định lên núi bỗng có hai con tuần mã phi như bay đến, một người mặc chiếc áo hồ cừu còn một người mặc cà sa. Người thiếu niên mặc hồ cừu kêu to:

- Vệ đại nhân ở đây làm gì? Vệ Thác Bình cả mừng lập tức lớn tiếng đáp:

- Ô Lý Tái vương tử, vương tử đến thật đúng lúc, vương tử chắc còn nhớ, chúng ta hứa sẽ báo thù nỗi nhục cho vương tử do tiểu tử họ Mạnh gây nên cùng với con bé họ Kim, bây giờ chúng đang ở trên núi. Người này có lẽ là lệnh sư? Phiên tăng “hừ” một tiếng:

- Đối phó với ba tên cần gì phải kéo đến cả đoàn quân? Để ta bắt chúng cho, ta cũng đang cần tính nợ với tiểu tử họ Mạnh đây! Thì ra hai tên này chính là vương tử Xa Cư tộc Ô Lý Tái và sư phụ là Già Mật pháp sư.

Già Mật pháp sư có dụng ý muốn khoa trương võ công nên dùng nội công thượng thừa Truyền âm nhập mật đẩy âm thanh lồng lộng chấn động bốn vách núi. Đan Khâu Sinh hỏi Mạnh Hoa:

- Phiên tăng này là ai vậy? Chàng đáp:

- Là sư phụ mới của Ân Kiếm Thanh, đệ tử đã đánh với một lần. Võ công của y hơn hẳn bọn Vệ Thác Bình.

Đan Khâu Sinh hơi suy nghĩ:

- Kim cô nương, ta có chuyện nhờ đến cô nương đây.

Kim Bình Y vội đáp:

- Bá bá cứ dạy bảo, diệt nữ xin nghe.

- Xin cô nương và Mạnh Hoa coi sóc giùm Mâu nữ hiệp.

Mạnh Hoa phản đối:

- Sư phụ, xin tha tội chống lệnh. Vô luận ra sao, con và sư phụ lúc nào cũng phải ở bên nhau! Đan Khâu Sinh đáp:

- Địch mạnh ta yếu, nếu liều mạng việc gì phải liều mạng tất cả, con và Bích Y nên đem Mâu nữ hiệp thoát thân.

Mạnh Hoa chợt nhớ đến Tang Đạt Nhi, vui mừng nói:

- Không cần sư phụ lo lắng, chúng ta đã có viện binh rồi.

Chàng rút một mũi Xà diệm tiễn bắn lên trời như đã ước hẹn với Tang Đạt Nhi.

Xà diệm tiễn bung ra một cụm lửa xanh lè vọt lên bầu trời, có lẽ xa đến mười dặm cũng phải nhìn thấy.

Vệ Thác Bình kinh ngạc hỏi Tôn Đạo Hành:

- Gần đây có địch nhân ư? Tôn Đạo Hành là vệ sĩ thân tín của Thôi Bảo Sơn, bất cứ cuộc họp quân cơ nào họ Thôi cũng mang Tôn Đạo Hành theo nên hẳn gần như biết mọi tình hình bí mật. Hắn đáp:

- Doanh trại của bọn Cáp Tát Khắc cách đây hơn trăm dặm, đêm qua thám tử của ta mới báo La Hải vẫn án binh bất động. Ta nghe tiểu tử kia chỉ giả hư trương thanh thế chứ chẳng có gì! Già Mật pháp sư nghe không nhin nổi cười ha hả:

- Các người cần gì lo lắng quá thế, nếu thực có phục binh cũng không đáng sợ. Được, các người nếu quá sợ để ta lên đó bắt tên tiểu tử cho! Lão tăng cước bộ, chưa dứt câu đã tiến lên núi.

Đan Khâu Sinh đã biết lão Phiên tăng này rất cao cường nên xuất thủ liền dùng tuyệt chiêu Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp, trường kiếm rít o o như tiếng rồng kêu mau như điện xẹt, bên tả hai kiếm, bên hữu hai kiếm trung gian một kiếm liên hoàn năm chiêu liền một khí.

Đối phương có cảm tưởng cùng lúc phải đối đầu với năm tay kiếm đồng thời tấn công.

Già Mật pháp sư sử dụng một thanh trúc trượng đỡ gạt. Kiếm và trượng chạm nhau, phát ra những tiếng như tiếng kim khí thánh thót chấn động hổ khẩu Đan Khâu Sinh ngấm ngấm đau.

Đan Khâu Sinh kinh hoảng thẳm: “Ừa, hình như sức khí của ta có phần sút giảm”, không kịp suy nghĩ chàng đánh tiếp một chiêu khác.

Chiêu kiếm này càng quái dị, xem ra tưởng trái lại ở bên phải, đang ở giữa bỗng biến đi đột nhiên đâm thẳng vào ngực Già Mật pháp sư.

Thủ xuất cực kỳ mau lẹ lại tùy tâm biến đổi, chiêu số tối đại khó luyện thành trong kiếm thuật, Mạnh Hoa khen thẳm trong bụng: “Chiêu Hoàn Ván Đoạt Phong này thật tuyệt!” Kiếm quang đột nhiên dừng lại vì trúc trượng của Già Mật pháp sư đã chặn đứng đường kiếm giống như trúc trượng có keo dán dính đầu kiếm vào đó. Hai bên cùng ghì một lúc, kiếm của Đan Khâu Sinh từ từ di động theo thanh trúc, xem ra Già Mật pháp sư có chiếm chút ít phần thượng phong vì Đan Khâu Sinh bị lão dẫn theo sức của mình.

Trong bụng Đan Khâu Sinh âu lo: “Lạ thật, không hiểu tại sao ta không vận dụng nổi ba thành công lực? Tự nhiên ta thấy mệt mỏi vào lúc nguy hiểm nhất thế này!” Thì ra trong chiêu này đáng ra chàng đã có hai cơ hội sát thương đối phương, nửa chiêu trước chàng chỉ cần đâm kiếm tới thêm nửa tắc là có thể đâm xuyên qua ngực đối phương rồi, nửa chiêu sau nếu kiếm mau thêm một chút nữa là đã chém trúng đầu đối phương nhưng cả hai lần chàng đều bị lực bất tòng tâm, Già Mật pháp sư đều tránh được cả và do đó lão đang áp dụng “niêm kinh” giữ chặt lấy bảo kiếm của chàng.

Mạnh Hoa quát lên:

- Giết gà cần gì dao mổ trâu. Sư phụ, xin nhường cho đệ tử ra tay.

Đan Khâu Sinh chỉ vắn tắt “được” phát toàn lực, kiếm thế tung ra tới trước có thể thoát khỏi sự khống chế của “niêm kinh” lão Phiên tăng.

Ai ngờ Đan Khâu Sinh kinh hoảng một phần, lão Phiên tăng còn kinh hoảng tới ba phần. Đan Khâu Sinh vừa thối lui, lão như người vừa thoát chết mừng đến tuôn mồ hôi.

Ngay lúc ấy, Vệ Thác Bình và năm cao thủ đã lên tới. Chúng nhìn thấy Đan Khâu Sinh giao đấu cùng Già Mật pháp sư ở thế hạ phong bất giác đều vui mừng. Vệ Thác Bình hơi ngáy người hét lớn:

- Tên giặc sắp kiệt lực, chúng ta còn đợi gì nữa không bắt lấy hắn! Năm tên cao thủ lập tức xông đến.

Đan Khâu Sinh lo lắng: “Không hiểu sao ta mất hết chân lực thể này rõ ràng hung nhiều cát ít, chỉ bằng liều mạng với chúng!” Nói thì chậm, sự thực rất mau, Vệ Thác Bình và Lưu Đĩnh Chi ra tay trước, Vệ Thác Bình song chưởng đánh tới còn Lưu Đĩnh Chi khoai đao chém rất mau lẹ.

Đan Khâu Sinh nghiêng rằng thi triển chiêu Hồ Già Thập Bát Phách là chiêu lợi hại nhất trong Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp, có thể cùng lúc đâm trúng mười tám điểm trên thân hình đối phương, kiếm quang chớp lờn tán lạc như trên không rung rơi xuống những ngôi sao rụng. Tiếc thay chân khí không đủ, Hồ Già Thập Bát Phách rối loạn không thành chưởng pháp thiếu hẳn uy lực vốn có của chiêu này, chàng có cảm giác kiếm chàng không còn sức lực gì, tối đa chỉ có thể chạm nhẹ vào đối phương chứ không thể đã thương được.

Đan Khâu Sinh sử dụng kiếm hết phần tinh diệu, trong lòng tự than thở: “Nếu biết sớm như vậy, ta thà tự sát còn hơn để rơi vào tay lũ chó chết!” Nhưng rất kỳ quái, chàng cố nhiên không còn sức, đối phương tự nhiên chẳng khác gì chàng. Đao pháp mau lẹ của Lưu Đĩnh Chi cũng chậm dần, đáng lẽ hắn đánh bảy đao liên tiếp nhất khí, nhưng chỉ mới đao thứ ba hắn đã hết khí lực, đao không giữ nổi trong tay đành buông đao dưới đất.

Chưởng của Vệ Thác Bình hình như sắp đánh trúng Đan Khâu Sinh cũng yếu hẳn chẳng khác gì cái võ nhẹ của kẻ tầm thường, khí lực của Đan Khâu Sinh tuy không còn đủ nhưng vì căn cơ nội công cực kỳ thâm hậu nên sức võ của Vệ Thác Bình vào chàng phản Chương lại, Vệ Thác Bình bật ngã ra sau may mà sức hắn đã kiệt, cái võ của hắn quá nhẹ nên sức phản Chương cũng nhẹ nếu không ắt hắn đã vỡ đầu rồi.

Sự nguy hiểm của Lưu Đĩnh Chi mới đáng kể, đao hắn đã rơi, hắn không sao đỡ chống nổi kiếm của Đan Khâu Sinh, lập tức bị trúng bảy tám kiếm tuy vết thương không sâu nhưng vì hắn đã hết nội lực nên đau đớn rú lên như bò bị cắt tiết.

Theo sau là Tôn Đạo Hành, Trương Hỏa Sinh và Diệp Cốc Hồn, ba tên thấy tình hình như thế bất giác đứng ngẩn người. Tôn Đạo Hành đột nhiên cảm thấy đầu nặng mắt hoa, Trương Hỏa Sinh cũng thấy trước mắt sao rơi chớp lóe.

Chỉ có Diệp Cốc Hồn là đỡ nhất, hắn đã luyện công phu Đại Suất Bi Thủ, trong năm người, chỉ có hắn là nội công gần bằng Vệ Thác Bình nhưng hắn cũng cảm thấy trong người mệt mỏi sau một thời gian leo lên ngọn núi! Đan Khâu Sinh hết sức lạ lùng nghĩ bụng: “Kỳ lạ thật xem ra bọn này không hơn gì ta.” Khí lực chàng đã hết nhưng nội công vẫn còn, chàng vẫn tỉnh táo liền hít một luồng chân khí cất giọng rất lớn:

- Có can đảm lên gần đây tử chiến, nếu không dám thì ta cho chạy mau xuống núi đó! Tiếng gầm của chàng rất lớn quả nhiên khiến Tôn Đạo Hành và Trương Hỏa Sinh hốt hoảng bủn rủn tay chân vội vàng chạy ngược xuống núi kéo theo Diệp Cốc Hồn.

Thì ra tất cả nguyên nhân đều là vì họ hít trúng khối mê hương của Hàn Tử Yên trong nội thất đại doanh.

Loại mạn tính mê hương này hít trúng không hôn mê ngay mà phải đợi một lúc lâu mới có hậu quả như Thôi Bảo Sơn vì không có võ công nên vừa hít trúng là hôn mê liền và võ công càng cao càng lâu hôn mê.

Đan Khâu Sinh đột nhập phòng Hàn Tử Yên đã hít trúng mê hồn hương ấy nhưng vì chàng nội công thâm hậu nên đến bây giờ mê hương mới phát tác.

Vệ Thác Bình và năm tên kia nội công lại không bằng chàng nên liên tiếp bị mê hương phát tác tùy theo nội công cao thấp của mỗi tên khác nhau.

Mạnh Hoa cũng hít trúng mê hương nhưng chàng chỉ ở trong phòng của Hàn Tử Yên chốc lát nên hít không nhiều, do đó ảnh hưởng chưa phát tác, vả lại so với Đan Khâu Sinh, chân lực của chàng ít bị hao tổn hơn.

Lúc ấy Kim Bích Y và Mạnh Hoa song kiếm hợp bích ác đấu cùng Già Mật pháp sư chính đứng vào lúc quyết định Mạnh Hoa bỗng thấy chóng mặt, chuỗi kiếm nặng trĩu như có đeo đá không khỏi lo sợ: “Không hiểu sao khí lực ta sút giảm như thế này?” Cũng may Già Mật pháp sư không nhận ra điểm ấy vì lão bận nhìn bọn Vệ Thác Bình đã chạy hết xuống núi. Lão lưỡng cuống lo sợ khi đấu với Kim Bích Y và Mạnh Hoa lão đã thấy khó đối phó, nếu có thêm Đan Khâu Sinh tiếp sức nữa làm sao lão đủ cầm cự? Lão rất sợ Đan Khâu Sinh trợ chiến, mưa vội thanh trúc trượng như mưa như gió rồi nhân cơ hội Mạnh Hoa đang

phân vân, lão phóng thân vụt xuống sườn núi. Mạnh Hoa làm bộ đuổi theo, Đan Khâu Sinh ha hả cười lớn ngăn lại:

- Cùng nhau không nên đuổi, cứ để lão chạy! Mạnh Hoa đã biết có điều khác thường liền chạy đến bên Đan Khâu Sinh hỏi nhỏ:

- Sư phụ thấy trong người ra sao? Đan Khâu Sinh hỏi lại:

- Còn người?

- Hình như khí lực của con dần dần suy yếu.

Bọn Vệ Thác Bình đã chạy xuống chân núi, hầu như tên nào cũng có bị thương ít nhiều, chỉ có Tôn Đạo Hành nhờ có hầu quyền chạy rất mau nên không bị thương nhưng cũng cảm thấy khí suy lực kiệt.

Hắn định thần Chương tưởng tình hình, lòng nghi ngờ nổi dậy, hắn nói với Vệ Thác Bình:

- Chuyện này có điểm rất lạ. Tại sao chúng ta tự nhiên mất hết khí lực? Hình như Đan Khâu Sinh cũng chẳng khác gì chúng ta, ta không nên để hắn chạy thoát.

Vệ Thác Bình dù sao cũng là tên có nội công cao nhất trong bọn, thần trí chưa đến nỗi mơ hồ, nghe lời Tôn Đạo Hành lập tức tỉnh ngộ nói:

- Đúng, chúng ta hãy thử xem! Liền gọi thân binh đội trưởng của Thôi Bảo Sơn đến ra lệnh:

- Người dẫn đội binh lên núi, không cần đến gần bọn chúng lắm, núp gần đủ cung tên bắn trúng là được! Mạnh Hoa đã phát hiện Thanh bình bò lên sườn núi nhưng khí lực mệt mỏi vô kế khả thi chỉ biết nghiêng rằng:

- Y muội hãy công Mâu cô nương chạy cùng sư phụ thoát thân để ta ở đây chống đỡ cho.

Kim Bích Y bỗng reo lên:

- Mạnh đại ca hãy nhìn nơi kia lửa cháy bừng bừng có phải doanh trại của quân Thanh phát hỏa không? Mạnh Hoa nhảy lên một tảng đá cao nhìn ra xa, chỉ thấy một vòng khói lửa u ám xông lên đến mây xanh. Chàng reo mừng:

- Đúng rồi! Chính là đại doanh trại của quân Thanh phát hỏa. Lại thực, ai đốt vậy? Chàng biết theo kế hoạch là Tang Đạt Nhi đem theo một đội quân chờ tiếp viện cho chàng, khi nhận được tín hiệu, đội quân này tuyệt đối không đủ khả năng đột kích doanh trại quân Thanh.

Ngọn lửa ở doanh trại cháy càng lúc càng cao, đến bọn thân binh cũng trông thấy. Tên đội trưởng tên Thôi Nhất Luân là người cùng quê hương với Thôi Bảo Sơn và được hắn nhận làm nghĩa tử nên rất tận tâm với Thôi Bảo Sơn, hắn nhìn lửa cháy sinh ra trù trừ không quyết chỉ muốn quay về bảo vệ nghĩa phụ nhưng lại sợ bỏ mất thích khách. Tôn Đạo Hành biết tâm lý của hắn giục to:

- Quân Thanh phát hỏa chưa biết sự tình ra sao nhưng tất nhiên sẽ có người khác lo.

Người gấp rút bắt thích khách mau đi! Giọng nói hắn oang oang truyền lên tới trên núi.

Thôi Nhất Luân đành tuân lệnh dẫn quân lên núi, nhưng chỉ cần chậm giây phút tình thế đã thay đổi rồi.

Chỉ nghe tiếng rú rầm rĩ, vó ngựa dập dồn, một đội nhân mã đột nhiên xuất hiện, ngựa bay người khỏe chạy như cuồng phong sấn vù.

Mạnh Hoa vui mừng reo to:

- Tang Đạt Nhi đến rồi! Tang Đạt Nhi vừa đến tên đã phát, bách bộ xuyên dương là tài của chàng lập tức ba tên Thanh bình trúng tên rơi xuống ngựa. Thôi Nhất Luân cũng là một thần xạ trong đám quân Thanh thấy thế cả giận hét lên:

- Coi tên đây! Hắn bắt liên tiếp ba mũi tên.

Tang Đạt Nhi cười dài:

- Tốt, ta với người thử tài xạ tiễn chơi! Chỉ thấy cung cong vòng lại, tên buông sấm sét, ba mũi tên chàng buông ra trúng giữa ba mũi tên của Thôi Nhất Luân, tất cả đều rơi xuống đất.

Trong khi Thôi Nhất Luân đang ngậy người vì kinh ngạc, “tách” một mũi tên nữa bay vút tới cắm vào vai hắn, hắn hoảng kinh ôm vai gọi thân binh thối lui chạy trốn chết xuống núi.

Vừa lúc ấy Ô Lý Tái phóng ngựa tới:

- Tên Tang Đạt Nhi! Trước đây ta đã đem danh lợi đến cho, người không chịu nhận sao còn đến đây tác cuồng! “Tách, tách” hai mũi tên buông ra. Ô Lý Tái xoay người trên ngựa theo thế Tuyết Hoa Cái Đỉnh đánh rơi một mũi tên, mũi tên thứ hai sắp sửa cắm vào yết hầu hắn bỗng một viên đá nhỏ bay vút tới đánh rơi mũi tên.

Mạnh Hoa la lớn:

- Tang huynh, Ô Lý Tái vương tử tuy nhất thời hồ đồ nhưng không nên coi y là kẻ địch, hãy để cho y đi! Thì ra viên đá là do chàng dùng Đàn Chỉ Thần Công bắn rơi. Ô Lý Tái mặt tái không còn giọt máu, vừa sợ vừa ngượng vội quay ngựa đi thẳng.

Tang Đạt Nhi vội gọi quân mang ngựa đến cho Mạnh Hoa, Đan Khâu Sinh và một con ngựa cho Kim Bích Y cỡi cùng Mâu Lệ Châu về doanh trại phục binh đóng giữa bốn vách núi trùng điệp.

Về đến doanh trại vừa lúc có một người đến tìm. Thì ra là Trương Khoái Hoạt.

Họ Trương chính là người vâng mệnh Mạnh Nguyên Siêu đột nhập doanh trại Thôi Bảo Sơn quấy nhiễu và đốt tam kho lương của quân Thanh. Trương Khoái Hoạt còn khoe một ấm trà rất lớn với Tang Đạt Nhi:

- Đây là thuốc giải mê hương ta ăn cắp của Hàn Tử Yên, nhờ tráng sĩ cho các anh hùng hiệp nữ uống giải độc, ta phải đi gấp lên đường.

Tang Đạt Nhi bắn khoản:

- Đại hiệp đi đâu? Không đợi Mạnh đại ca và Đan Khâu Sinh tỉnh lại sao? Khi về đến doanh trại Tang Đạt Nhi, lập tức Mạnh Hoa, Kim Bích Y và Đan Khâu Sinh ngã ra mê man cùng với Mâu Lệ Châu vẫn chưa tỉnh dậy.

Trương Khoái Hoạt thắng vội yên cương:

- Vệc quân rất vội, xin nhờ tráng sĩ báo tin cho Mạnh thiếu hiệp biết thân phụ của thiếu hiệp đã thống lãnh một đội nghĩa quân đang lên đường đến Chương Cương tiếp viện cho đại quân Cấp Tát Khắc của tù trưởng La Hải.

Do dự một chút, ông ta nói tiếp:

- Và báo với Mâu nữ hiệp: Hàn Tử Yên và Ân Kiếm Thanh đã trốn thoát quân doanh Thôi Bảo Sơn, hiện lưu lạc nơi đâu chưa biết.

-oOo-

24. Đôi Bạn Giang Hồ

Mạnh Hoa và Kim Bích Y đang đi trên đường núi bỗng có một trận gió lạnh lẽo từ trên đỉnh núi quét ngang thung lũng. Kim Bích Y hít mạnh một hơi gió lạnh bất giác kêu “ồ chà” một tiếng.

Mạnh Hoa kinh ngạc hỏi:

- Y muội làm sao thế? Kim Bích Y đáp:

- Ca ca chú ý xem, trong hơi gió như có mùi hương, nhưng lại không giống hương của hoa.

- Đúng đó, mùi hương thật cổ quái. Đại khái có lẽ từ trên đỉnh núi đưa lại, tuy nhạt khó ngửi thấy nhưng vẫn là mùi kỳ dị lắm...

Chưa dứt lời, mùi hương đã theo gió bay đi mất.

Kim Bích Y trầm thì:

- Tuyết Sơn tuy cũng có loài hoa chịu được rét, nhưng các loài hoa mọc trên Tuyết Sơn đều không có hương thơm.

Mạnh Hoa cau mày:

- Hương thơm này có điểm giống mùi Mê hồn hương của yêu phụ Hàn Tử Yên mà ta hít phải trong quân doanh Mãn Thanh. Không lẽ yêu phụ lại trốn đến vùng xa xôi này ư? Kim Bích Y gật đầu:

- Biết đâu đấy. Tóm lại, mùi này rất giống mùi mê hương của yêu phụ. Đại ca, như vậy cũng tốt, chúng ta đỡ phải phí công tìm yêu phụ. Ta cứ theo mùi hương đi ngược lại thế nào cũng gặp.

Mạnh Hoa gật đầu:

- Dù sao chúng ta cũng nên phòng ngừa trước là hơn.

Chàng rút trong túi ra một viên Bích Linh đan, bẻ một nửa trao cho Kim Bích Y. Hai người ngậm trong miệng hai nửa viên Bích Linh đan rồi tiếp tục đi tới.

Đi một đoạn nữa quả nhiên mùi hương càng lúc càng nồng, hốt nhiên, Mạnh Hoa dừng chân hạ nhỏ giọng: Trước mặt hình như có tiếng người, chúng ta hãy cẩn thận nghe thử xem.

Hai người nằm xuống đất nghe ngóng, chỉ nghe một tiếng nói rất quen thuộc vang lên:

- Sư bá yên tâm, không lẽ sư diệt lại hại sư bá hay sao? Mạnh Hoa mừng muốn nhảy cẫng lên. Kim Bích Y nín chàng lại:

- Phải chăng là Ân Kiếm Thanh?

- Đúng vậy, chính là y. Nghe khẩu khí của y tựa hồ y đã rời xa yêu phụ rồi. Y nói chuyện cùng sư bá, hình như có ý chống đối lại với Hàn Tử Yên? Kim Bích Y nói:

- Tiểu muội không bao giờ có thể tin được tiểu tử này, chúng ta hãy nghe thêm xem sao.

Họ lắng tai nghe tên được Ân Kiếm Thanh gọi là “sư bá” lên tiếng, giọng của hắn rất chậm và cổ quái, không phải giọng của người Hán. Chàng nghĩ: “Nếu là sư bá, chắc hẳn phải là sư huynh của Phiên tăng Già Mật pháp sư?” Hắn nói:

- Không phải ta không tin ngươi, nhưng sao yêu phụ đối với ngươi không xấu mà ngươi lại bỏ yêu phụ? Làm sao ngươi có thể thoát được tay yêu phụ? Ân Kiếm Thanh vội vàng nói:

- Sư bá chớ đa nghi, yêu phụ ấy chẳng qua muốn lợi dụng đệ tử thôi, đệ tử đại gì giúp mụ ta mà không giúp sư bá? Đệ tử nhân mụ ta không hề phòng liên thoát thân. Sư bá, đệ tử còn ăn cắp được thuốc giải độc của y thị nữa đây.

Người nọ reo lên:

- A! Giải được đâu?

- Đây là thuốc giải độc hương, đệ tử biết công lực của sư bá rất thâm hậu, không sợ bị trúng độc. Nhưng nếu có giải được này thì có thể bảo vệ bất cứ hoàn cảnh nào, vậy chẳng tốt hơn ư? Sư bá hãy uống thử xem, chúng ta đã có thể tiến bắt yêu phụ, không sợ hãi gì nữa.

Bỗng có tiếng người kêu rống lên, rồi tên “sư bá” cất tiếng đau khổ nói:

- Ối chà! Ngươi là tên tiểu tử độc ác dám hại ta. Hừ, ngươi lầm rồi, ta không thể giết yêu phụ được, nhưng ngay lúc này thì dư sức giết chết ngươi.

Thì ra trước đây người này bị trúng độc lương, nhưng nhờ có nội lực thâm hậu nên chạy thoát đến đây vận công giải độc. Ân Kiếm Thanh tìm đến đưa cho hắn thuốc “giải độc” nhưng lại chính là thuốc độc, vì khi hắn vận công thì lập tức có cảm giác nội tạng bị vận nát.

Ân Kiếm Thanh sử dụng thuốc độc cực lợi hại của yêu phụ cho, vừa uống qua miệng đã sắp chết đến nơi, huống gì vừa uống xong thì người ấy vận công dẫn vào chân khí khiến thuốc độc phát huy mau hơn. Ân Kiếm Thanh tin chắc người đó sắp chết, không ngờ hắn sau khi rống lớn liền nhảy đến dơ bàn tay to như cái quạt bồ đoàn chụp vào mặt y.

Ân Kiếm Thanh kinh dị bỏ chạy, miệng la to:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Mạnh Hoa đã nghe tiếng kêu cứu của y, không kịp suy nghĩ, chàng lập tức phi thân phóng tới.

Ân Kiếm Thanh kêu cứu vì sợ chết, chứ thật thì y tin chắc Hàn Tử Yên không thể đến cứu y được và cũng không trông mong bất cứ ai đến cứu. Lúc ấy đột nhiên nhìn thấy Mạnh Hoa xuất hiện, y vừa sợ vừa mừng như kẻ chết đuối vớ được bè lau, vội vàng kêu to:

- Mạnh đại ca, xin đại ca nể tình thúc thúc của ta, hãy cứu ta một lần cuối.

Mạnh Hoa nhìn rõ quả nhiên sư bá của y là một Phiền tăng gầy gò đã đuối gần kịp tới nơi. Ân Kiếm Thanh đã hết đường chạy, sắp sửa phải lao xuống vực thẳm là con đường thoát thân duy nhất. Mạnh Hoa không kịp suy nghĩ, không thể không cứu Kiếm Thanh.

Thân hình chàng bốc lên như con ngựa vọt tới qua mặt Phiền Tăng rồi xuất ra một kiếm. Chàng tuy muốn cứu Ân Kiếm Thanh nhưng cũng không muốn hại tới tính mạng Phiền Tăng nên chiêu kiếm chỉ điểm vào yếu huyệt của lão.

Ai ngờ công lực Phiền Tăng vô cùng quái dị, nghiêm nhiên chỉ bằng hai tay không đỡ kiếm của chàng. Chỉ thấy lão phát ra song chưởng theo thế vòng tròn, chưởng tả đẩy tới, chưởng hữu kéo lại, kiếm pháp mau lẹ của chàng liền bị đánh bật. Tăng nhân thấy chàng chỉ hơi rùn mình một chút chứ không bị chưởng lực chấn động té ngã cũng phải kinh dị, nói:

- Tiểu tử không biết sống chết gì, không biết lợi hại của Phật gia ư? Cút đi mau.

Mạnh Hoa bình thản:

- Thiện tai! Người xuất gia đáng phải đầy lòng từ bi, xin đại sư tha cho bằng hữu của ta. Chúng ta có lời muốn nói.

Chàng chưa dứt tiếng, Tăng nhân ấy đã gầm lên:

- Ngươi giảng từ bi cho ta, còn ta giảng từ bi cho ai? Nếu ngươi không cút đi thì ta giết ngươi trước.

Vừa nói, song chưởng lại như vòng tròn phát xuất đánh ra ba chiêu.

Song chưởng của lão phát ra hai lực bất đồng, một âm nhu, một dương cương cuốn đối phương vào một vùng gió xoáy như rơi xuống thác nước.

Nói thì chậm, sự thật lại rất mau. Kim Bích Y đã kịp đến nơi, song kiếm hợp bích, kiếm quang tỏa rộng, Tăng nhân lại rống lên và chưởng lực đánh ra hết sức mãnh liệt. Hai tai Kim Bích Y bị ù hểnh vì tiếng trống ngực như bị vật nặng ngàn cân đè xuống, nhưng do bản năng vẫn thường luyện kiếm cùng phối hợp với Mạnh Hoa nên mới không sao.

Hình như đây là sức lực cuối cùng của Tăng nhân, lão liên tiếp lùi ba bước, Kim Bích Y tấn công tới liền.

Mạnh Hoa vội kéo nàng dừng lại:

- Y muội, đừng hạ sát thủ.

Kim Bích Y thu trường kiếm, Tăng nhân nhảy xa mấy bước, thở khò khè liền ngồi thụp xuống.

Mạnh Hoa buông tay Kim Bích Y ra, nàng rung mình mấy cái rồi ngã luôn xuống đất, nếu không có chàng đỡ ắt nàng ngã xuống vực rồi. Chàng hoảng hốt hỏi vội:

- Y muội có sao không? Kim Bích Y thở ra:

- Lợi hại quá, may mà muội không bị thụ thương.

Tăng nhân có vẻ rất mệt mỏi không dám thừa cơ tấn công, lão cứ ngồi xếp bằng như đã vào nhập định.

Lúc ấy, Ân Kiếm Thanh đã chạy rất xa qua khỏi eo núi.

Mạnh Hoa tiến đến trước mặt tăng nhân, nói rất thành khẩn:

- Đại sư, bằng hữu của ta đã thương đại sư, ta xin thay thế y chịu tội. Ta có Thiên Sơn Tuyết Liên chế luyện thành Bích Linh đan đây, có thể giải độc cho đại sư.

Chưa dứt lời, đột nhiên tăng nhân hú lên một tiếng cực lớn. Tiếng hú như tiếng sấm, Mạnh Hoa còn có thể chịu được nhưng Bích Y không thể chịu nổi, ngã hẳn xuống đất.

Mạnh Hoa biết đây là Sư Tử Hồng công, liền vội vàng nói:

- Đại sư đã trúng độc đường nên hao tổn công lực nữa.

Không ngờ lão tăng như không thèm nghe lời chàng, lại hú lên một tiếng nữa. Nên biết lão vừa bị Ân Kiếm Thanh lừa uống thuốc độc, lão nghĩ chỉ còn một biện pháp là dùng Sư Tử Hồng công liên hoàn sát thương đối phương.

Lão cũng biết thuốc độc đã ngấm vào cốt tủy lão, nếu có Bích Linh đan thật thì lão cũng không tin sẽ cứu được tính mạng. Lão cực hận Ân Kiếm Thanh, rồi hận luôn bằng hữu của y là Mạnh Hoa, do đó, lão đem hết công lực còn lại hú lên những tiếng sấm động, chỉ cần trước khi chết có thể dùng Sư Tử Hồng công sát thương Mạnh Hoa.

Kim Bích Y lồm cồm ngồi dậy và dùng nội công gia truyền tâm pháp để chống lại Sư Tử Hồng. Tiếc rằng công lực của nàng chưa đủ, nên khi tiếng hú thứ hai của lão tăng vừa phát ra thì nàng đã toát mồ hôi ướt đầm.

Mạnh Hoa không còn cách nào khác, liền hú theo mấy tiếng để áp đảo Sư Tử Hồng công của đối phương. Nội công của chàng và nội công của Kim Bích Y vốn cùng một nguồn gốc nên tiếng hú của chàng có thể trợ lực cho nàng. Tiếng hú của chàng vừa phát ra thì Kim Bích Y liền thấy khoan khoái.

Tiếng hú do chàng phát ra khiến lão tăng không thể chịu nổi, đột nhiên lão nhảy xuống vực sâu không đáy.

Chàng vội thu tiếng hú, nhìn xuống đáy vực, chỉ thấy mây mù lớp lớp, nếu Tăng nhân rơi xuống đáy vực này chắc chắn thân mình đã tan ra từng mảnh vụn.

Kim Bích Y âm ức nói:

- Đại ca, đại ca còn muốn giúp tên Ân Kiếm Thanh nữa hay không? Đại ca xem, y đã hại người mà y đã gọi là sư bá đó, thật hết thuốc chữa.

Mạnh Hoa không biết cãi sao, một lúc mới lặng lẽ bảo:

- Ta không ngờ y lại đến nông nỗi ấy. Nhưng dù sao y cũng chạy mất rồi, sợ ta đuổi theo cũng không kịp.

- Tiểu muội chỉ cảnh giác đại ca, lần sau có gặp y thì không nên tin tưởng nữa. Hiện tại đương nhiên chuyện trước mắt là phải tìm mụ yêu phụ kia thôi.

Sau khi yên việc trong quân doanh La Hải, chàng và sư phụ cùng Mâu Lệ Châu, Kim Bích Y chia nhau hai hướng đi tìm Hàn Tử Yên và Âu Kiếm Thanh vì Đan Khâu Sinh muốn vì Mâu Lệ Châu mà trả thù cho cha nàng.

Chàng và nàng quay về phương hướng cũ, cẩn thận xem xét nơi xuất phát mùi hương lạ.

Đi một đoạn, quả nhiên họ tìm ra một cửa động nhỏ nằm dưới một núi đá dựng thẳng như tấm bình phong. Nếu không có mùi hương dẫn đường thật không thể tìm ra cửa động này.

Mạnh Hoa nhìn cửa động quá hẹp nói với Kim Bích Y:

- Ta vào trước, khi nào chế phục được y thị sẽ gọi hiền muội vào sau.

Kim Bích Y lo lắng:

- Đại ca cẩn thận, đề phòng ám khí của mục đó.

Mạnh Hoa rút kiếm cầm tay, chui vào trong cửa động nhỏ hẹp. Chân chưa kịp chạm đất thì bảo kiếm đã múa một vòng, không gì có thể xâm phạm được.

Thật ra ngoài sự tưởng tượng của chàng, hoàn toàn không có ám khí nào bắn tới cả, cũng không thấy Hàn Tử Yên tập kích.

Hàn Tử Yên nằm phục trên đất như say ngủ, nhưng bên vai tả áo rách nát để lộ một vết thương nhầy nhụa những máu. Chàng đưa mắt quan sát chung quanh, cửa động này tuy nhỏ nhưng bên trong cũng rộng rãi, dưới bức tượng Phật điêu khắc trên vách đá có đốt một lò hương còn nghi ngút khói. Chàng vội bốc một nắm đất dập tắt lò hương, rồi gọi Kim Bích Y vào.

Kim Bích Y nhìn thấy tình trạng ấy rất lấy làm kỳ quái, nói:

- Yêu phụ này giống như bị người khác ám toán. Mục cả đời chuyên ám toán người ta, không ngờ lần này lại bị người ta ám toán, kể cũng lạ.

Mạnh Hoa hỏi:

- Bà ta bị trúng ám khí gì? Kim Bích Y đáp:

- Không biết, nhưng theo tiểu muội thì không phải do loại mê hồn hương của y thị.

- Tiểu muội đến gần xem sao, nhớ nên cẩn thận.

Kim Bích Y cầm bao kiếm nhẹ nhàng lật người bà ta lên, bà ta không hề động đậy, nàng yên tâm lại gần quan sát, nhìn rõ ràng bất giác nàng “ồ” một tiếng.

Mạnh Hoa hỏi:

- Hiền muội nhìn thấy gì vậy?

- Hình như bà ta trúng độc châm của chính mình.

Thì ra nguyên nhân là Hàn Tử Yên vì trốn tránh Phiền tăng đột nhập thạch động này.

Ở ngoài thạch động đánh không hơn Phiền tăng, nhưng ở trong thạch động có đủ thời gian để bố trí, bà ta nhen một lò độc hương tròn chọn mấy mũi độc châm ám khí ngay cửa động.

Lão Phiền tăng quả nhiên bị đập trúng ám khí, nhưng vì lão công lực thâm hậu nên mũi độc châm không đủ sức giết lão chết ngay được. Tuy vậy, lão cũng rất gờm, vừa lúc mùi độc hương bay ra ngoài cửa động khiến lão nghẹt thở, không dám tiến sâu vào thạch động nữa.

Nhưng lão vẫn không chịu buông tha, lão ngồi tĩnh tọa cách miệng động không xa, lão đe dọa:

- Xem mục yêu phụ ngươi trốn trong ấy được bao lâu? Ngươi ở trong ấy mười ngày thì ta quyết ở đây canh giữ đúng mười ngày.

Câu đe dọa ấy khiến Hàn Tử Yên lo sợ bất an, bà ta mang theo độc hương trong người có hạn, tối đa chỉ đốt trong một ngày là hết, trong động lại không lương thực, nếu Phiền tăng thật sự cứ ngồi trước cửa động mười ngày, không cần lão tiến vào thì bà ta và Ân Kiếm Thanh đã đói mà chết rồi. Vả chăng, trong vòng mười ngày, Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu cũng rất có thể sẽ tìm đến nơi đây thì còn nguy hơn nữa.

Biết làm sao bây giờ? Chính lúc bà đang lao tâm khổ tứ ấy thì Ân Kiếm Thanh nghĩ ra một mưu kế, y sẽ nhân danh sư diệt của Phiền tăng giúp Hàn Tử Yên lừa giết chết lão.

Nhưng y đưa ra một điều kiện buộc Hàn Tử Yên phải trao cho y Độc Công Bí Kíp và dạy y cách sử dụng các loại độc được ám khí. Hàn Tử Yên vô kế khả thi, đành phải truyền thụ cho Ân Kiếm Thanh nhưng bà hẹn thêm khi nào mưu kế thành công xong thì mới chịu trao cho y Độc Công Bí Kíp.

Ân Kiếm Thanh vui mừng lợi dụng lúc bà ta không đề phòng thì đánh bà ta một chưởng bất tỉnh, y lục hết thân mình bà ta để lấy đi ám khí và Độc Công Bí Kíp. Trước khi ra khỏi động, y còn cẩn thận dùng độc châm đâm lỗ chỗ lên người bà ta.

Lúc ấy nhờ Kim Bích Y lay động, Hàn Tử Yên dần dần tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn chưa khôi phục hẳn.

Bà ta cực hận Ân Kiếm Thanh, mê mê hồ hồ trong mắt nhìn thấy có người đứng trước mặt thì tưởng là hắn, nên bà ta vừa rên rĩ vừa bò lại định báo thù.

Mạnh Hoa không làm sao được chỉ đành phất tay áo, đánh bà ta bật ngược trở lại. Bà ta bò lăn lộn trên mặt đất thốt ra những tiếng rên thê thảm.

Nguyên vì bà ta đã trúng khá nhiều độc châm, đáng lẽ thì đã chết rồi, nhưng vì bà ta thường ngày hay tiếp xúc với chất độc nên thành quen thuộc, trong người tự nhiên sinh ra một loại công năng kháng độc nên tuy bị Ân Kiếm Thanh đánh bất tỉnh mà vẫn kéo dài được sự sống.

Nhưng phàm chất độc càng chậm phát tác, khi phát tác lại càng lợi hại. Nay tuy bà ta khôi phục được tri giác lại càng có cảm giác sự thống khổ ghê gớm hơn. Thất khiếu của bà ta rỉ máu, nên lại càng lăn lộn gào thét dưới đất như một mụ điên, hai tay luôn luôn cào xé vào những vết thương lở loét do độc châm gây ra, hình trạng thảm hại hơn bất cứ hình phạt nào trên đời này.

Kim Bích Y thấy dễ sợ quá nên bảo chàng:

- Hoa ca, chúng ta rời khỏi đây đi, mặc kệ bà ta.

Chàng đáp:

- Được, chúng ta hãy đi tìm sư phụ! Chưa dứt lời, bỗng chàng nghe một tiếng hú dài uyển chuyển như tiếng rỗng gáy, Mạnh Hoa hết sức vui mừng:

- Đường như là tiếng hú của tam sư phụ.

Quả nhiên nghe tiếng Đan Khâu Sinh gọi:

- Hoa nhi, con không cần phải tìm ta. Ta và Mâu nữ hiệp đã đến rồi đây.

Lúc ấy, chất kịch độc trong người Hàn Tử Yên phát tán đến giai đoạn kinh khủng nhất.

Bà ta chỉ thấy trong người như có hàng vạn con rắn độc cắn xé khắp lục phủ ngũ tạng, thê thảm hơn nữa là thần trí bà ta càng lúc càng tỉnh táo để cảm nhận tận cùng sự đau đớn. Tuy cực kỳ thống khổ mà không thể hôn mê.

Mâu Lệ Châu nhìn tình trạng thảm thương của bà ta cũng cảm thấy lòng bất nhẫn, nàng dùng đầu bao kiếm điểm vào hai huyệt đạo gần tâm thất của bà ta để làm giảm thiểu phần nào đau đớn, rồi nàng nói:

- Ác lai ác báo, đó là do hậu quả người tự gây ra. Hãy nhìn xem ta là ai? Hàn Tử Yên rên rĩ vài tiếng, ngược mắt nhìn nàng:

- Đại tiểu thư, ta cầu xin tiểu thư một việc.

Nàng hỏi:

- Muốn việc gì, cứ nói: Bà ta nói trong đau khổ:

- Hôm nay ta trúng độc của chính ta, tự biết không thể sống được nữa. Tên tiểu tử Ân Kiếm Thanh hại ta và cướp mất Độc Công Bí Kíp rồi, sau này, hắn tất sẽ gây thêm nhiều tội ác. Cầu mong đại tiểu thư và các bằng hữu diệt y trừ họa, như vậy ta chết cũng đỡ oán.

Mâu Lệ Châu đáp:

- Bà tự làm ác tất không thể sống. Đến như việc của Ân Kiếm Thanh, chúng ta sẽ xử trí đích đáng, không cần bà nói...

Chưa nghe hết câu thì thân hình của Hàn Tử Yên co giật liên mấy cái rồi chết hẳn.

Đường như bà ta đã nghe được câu cuối cùng của Mâu Lệ Châu nên trên mặt lộ vẻ mãn ý.

Coi như mối phụ cừu của Mâu Lệ Châu đã báo xong. Sau lúc vui mừng, nàng chợt đâm ra buồn bã. Trải qua mười tám năm đằng đẳng, nàng đã ném hết cay đắng để thực hiện hai sở nguyện. Một là truy tầm yêu phụ để báo mối huyết hải thâm thù, nay sở nguyện ấy đã đạt thành, nhưng đổi lại thì tuổi thanh xuân của nàng cũng đã qua mau, nín lại cũng không được.

Im lặng ngậm ngùi một lúc khá lâu, Mâu Lệ Châu thở dài:

- Dù sao trước đây bà ta cũng từng là kẻ mẫu của ta, chúng ta nên chôn cất bà ta cho phải đạo.

Rồi nàng liền kéo Hàn Tử Yên ra ngoài cửa động. Mạnh Hoa và Kim Bích Y giúp nàng đào một huyệt mộ sát bên chân núi. Sau khi hạ thi thể Hàn Tử Yên xuống, Mâu Lệ Châu ném theo nắm đất cuối cùng, mắt nàng bất giác rớm lệ, lòng vô cùng cảm khái.

Nơi đây thế là đã chôn vùi kẻ mẫu và cũng là kẻ thù của nàng, cũng là nơi chôn vùi tất cả chuỗi ngày thanh xuân của nàng, chôn vùi hạnh phúc cùng hư ảo của nàng. Phụ thân nàng đem nàng phối hợp với Hà Lạc là do ý muốn của Hàn Tử Yên, nếu nàng không phát giác sớm âm mưu của bà ta và Hà Lạc thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Nhưng may cũng nhờ sự biến động trước hôn lễ khiến cho nàng gặp được Đan Khâu Sinh, và tuy chỉ mới biết nhau vài ngày mà mệnh vận của họ như đã cột chặt vào nhau, cùng bị tai tiếng xấu khắp cõi giang hồ nên phải chịu oan khuất suốt mười tám năm trời, và cùng giống nhau ở chỗ cùng cải biến mệnh vận. Tuy trong mười tám năm đó, họ toàn phải chịu phân ly, chẳng mấy khi được gặp nhau, nhưng mỗi buổi sáng, mỗi buổi chiều họ đều có cảm giác là vẫn luôn luôn ở bên nhau.

Sở nguyện thứ hai của nàng là được gặp lại Đan Khâu Sinh. Nay oan khuất đã rửa sạch, đại thù đã báo, khả dĩ đã có thể nói là sau cơn bão tố trời lại sáng sủa, nhưng điều mong ước tối hậu của nàng biết có đạt thành hay không? Lòng cảm khái tuôn trào, nỗi bi thương của nàng như được gió cuốn xa. Mâu Lệ Châu chỉnh đốn lại dung mạo, miệng hơi mỉm cười như tận đáy lòng phát xuất niềm vui, cũng như tận đáy lòng phát xuất niềm cảm khái, nàng buột miệng than:

- Mười tám năm! Mười tám năm sao qua mau như giấc mộng.

Đan Khâu Sinh lên tiếng:

- Đúng rồi, nhưng bao nhiêu bi thương cứ cũng theo giấc mộng qua mau. Lệ Châu, cô nương có nhớ lúc chia tay lần cuối, cô nương nói câu gì không? Mạnh Hoa và Kim Bích Y nhìn nhau mỉm cười, nhẹ nhàng lên ra xa để sự phụ tự nhiên thổ lộ tâm sự.

Bỗng có tiếng người ồn ào:

- Chúc mừng! Xin chúc mừng! Ta đến thật đúng lúc.

Thì ra là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt. Đan Khâu Sinh hỏi:

- Huynh đài nói vậy là có ý gì? Trương Khoái Hoạt mỉm cười:

- Ta đến chúc mừng các người song hỷ lâm môn.

Đan Khâu Sinh hơi đỏ mặt:

- Huynh đài đừng nói loạn bậy, cái gì là song hỷ lâm môn? Trương Khoái Hoạt vẫn cười:

- Huynh đài và Mâu Lệ Châu đợi nhau mười tám năm, cuối cùng đã báo xong thù cha, đó không đáng gọi là đại hỷ hay sao? Còn đại hỷ thứ hai, đương nhiên là nói về huynh đài và Mâu nữ hiệp rồi.

Đan Khâu Sinh gượng gượng:

- Huynh đài mới gặp mặt mà đã đùa cợt rồi.

Trương Khoái Hoạt cười rộ:

- Trai lấy vợ, gái lấy chồng. Đó không phải là niềm vui lớn trong thiên hạ hay sao? Huynh đài và Mâu nữ hiệp cùng đợi nhau mười tám năm, việc đúng là gặp lắm rồi. Tốt, Đan Khâu huynh nếu không có dũng khí nói với Mâu nữ hiệp thì để ta nói hộ cho. Có phải huynh đài muốn cầu hôn Mâu nữ hiệp không? Mâu nữ

hiệp nhất định bằng lòng chứ? Ha ha, chẳng ai phản đối gì cả, vậy để ta làm môi nhân, lo toan việc này cho đến thành công.

Mâu Lệ Châu ửng đỏ toàn khuôn mặt, Đan Khâu Sinh cũng thấy vui mừng lắm, nhưng vì có đệ tử ở gần nên giữ ý tứ, không dám nói gì cả.

Sau khi chôn cất Hàn Tử Yên, tất cả kéo nhau xuống núi. Trương Khoái Hoạt trên đường vừa đi vừa kể:

- Ta có mấy tin tức xin báo cho chư vị biết. Thôi Bảo Sơn đã sai bọn Đại Nội Tam Cao Thủ trở về Tứ Xuyên vận lương mang đến tiếp viện thêm, vì kho lương ở Chương Cương đã bị ta đốt cháy gần hết vào hôm nọ rồi.

Đan Khâu Sinh sững sờ:

- Phải chăng huynh đài có ý tìm chúng ta để nhờ giúp ngăn chặn đường vận lương của bọn Đại Nội Tam Cao Thủ? Trương Khoái Hoạt nói:

- Đúng vậy, huynh đài thật thông minh, đoán đầu đúng đấy. Ta biết chúng ta sẽ dư sức đuổi kịp bọn đại nội cao thủ ấy. Chúng tuy đã lên đường trước đây một ngày, nhưng ta biết một con đường tắt, tối đa thì năm ngày, còn tối thiểu thì ba ngày là đủ đuổi kịp chúng. Bây giờ cứ đi từ từ cũng chẳng sao.

Ngưng lại một chút, họ Trương thở dài nói:

- Hậu vận của Hàn Tử Yên không ngờ lại quá thê thảm. Mạnh thiếu hiệp có thể kể cho ta nghe đầu đuôi không? Mạnh Hoa liền đem chuyện Hàn Tử Yên vắn tắt kể cho Trương Khoái Hoạt nghe, nghe xong lão chắt lưỡi:

- Không ngờ tiểu tử Ân Kiếm Thanh lại tệ hại đến thế. Mới ở với yêu phụ mấy ngày mà tâm địa còn độc địa hơn yêu phụ nữa. Yêu phụ chết quả không có gì đáng tiếc, nhưng lão Phiên tăng dù sao cũng là sư bá của y, võ công lại cực kỳ cao cường, không ngờ cũng bị y ám hại. Cứ theo ta biết, Phiên tăng đó pháp hiệu là Già Tượng, võ công nguyên xuất ở chùa Na Lan Đà. Lão tuy có võ công không bằng trụ trì Na Lan Đà Ưu Đàm pháp sư, nhưng so với các cao tăng khác như Xa La pháp sư, thì lão không thua gì ai.

Kim Bích Y xen vào:

- Cứ theo lời yêu phụ kia, thì bộ Độc Công Bí Kíp đã lọt vào tay Ân Kiếm Thanh.

Đan Khâu Sinh than:

- Dao kiếm trong tay anh hùng hiệp nghĩa thì có thể cứu người, nhưng ở trong tay bọn cường hào thì lại có thể giết người. Môn học về độc dược này là một môn không nên học, vì rất khó sử dụng nó cho tốt.

Xuống đến chân núi, họ chú ý đến nơi Phiên tăng rơi xuống vực núi, nhưng xem xét kỹ vẫn không phát hiện được thi thể của lão. Đến như Ân Kiếm Thanh, đương nhiên cũng không thấy tăm dạng y ở đâu.

Đang đi trên đường bỗng nghe có tiếng vó ngựa dập dồn, Đan Khâu Sinh nói:

- Có hai thót ngựa đang chạy đến đây.Ồ, hình như có cả người chạy trước, và hai tên đuổi theo sau.

Tiếng vó ngựa còn cách bọn họ đến trên mấy dặm mà Đan Khâu Sinh đã đoán biết được tình hình.

Trong thoáng mắt, mọi người nghe một giọng nói rất quen vang lên:

- Trọng lão tiền bối, lão chạy không thoát đâu. Hãy theo chúng ta trở về, chúng ta cũng có chút ít giao tình, nếu phải động thủ thì là điều không hay đâu.

Tiếng vó ngựa dừng lại, hình như hai người chạy phía sau đã đuổi kịp người chạy trước rồi. Người đó tức giận quát:

- Nói quái gì đến giao tình? Nếu các người cứ bức bách ta trở về thì chi bằng giết quách thân già này đi cho rồi.

Giọng một người khác nói:

- Lão đã lớn tuổi rồi, phải nên biết rõ việc đời một chút. Ai bảo lão dẫn chó sói vào nhà người ta để đến nỗi phải đắc tội với Đại Sứ? Chúng ta phụng lệnh đại sứ nên không thể không làm. Ta khuyên lão nên theo bọn ta quay về để chúng ta khỏi phải động thủ.

Mạnh Hoa “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Hai tên này là Trương Hỏa Sinh và Tôn Đạo Hành. Lạ thật, sao chúng lại đuổi bắt Trọng Vật Dung? Nguyên vì Thôi Bảo Sơn thất lạc vợ, bắt không được Ân Kiếm Thanh nên hấn giận lây Trọng Vật Dung vì Ân Kiếm Thanh là do chính Trọng Vật Dung đưa đến tiền cử. Trong cơn giận, hấn bắt Trọng Vật Dung ra xử cực hình, Trọng Vật Dung thừa cơ lên trốn, ngày đêm chạy miết dù trên người đã bị mấy vết thương.

Thôi Bảo Sơn sai bọn Trương Hỏa Sinh gấp rút đuổi theo, bản lĩnh của hai gã này Trọng Vật Dung đã quá biết, dù không bị thương thì lão cũng không thể đánh hơn được.

Lúc đó, Trọng Vật Dung nghiêng rằng:

- Các người đừng bắt ta thái quá. Ta trước đây cũng từng là nhân vật thành danh, nên không thể chết dưới tay bọn thủ hạ của Thôi Bảo Sơn được. Hãy để ta tự tìm cái chết.

Đan Khâu Sinh kinh hoảng nói:

- Nể mặt hai vị sư huynh của lão, Trương huynh, hãy cứu lão mau đi.

Tiếc rằng Trương Khoái Hoạt dù ra tay rất nhanh, nhưng cũng không kịp cứu Trọng Vật Dung.

Lão vừa nói tới mấy chữ “tự tìm cái chết” thì lập tức lao người nhảy xuống vực sâu trước mặt ngay.

Nhưng có một việc kỳ lạ xảy đến, dưới vực lập sâu bỗng nhô lên một lão khất cái, trong tay ôm gọn Trọng Vật Dung.

Trọng Vật Dung mở mắt ra nhìn, thấy mặt lão khất cái rất quen thuộc. Đầu óc lão chấn động, thì ra đây là người lão xa cách đã bốn mươi năm, là đại sư huynh Tuyên Vũ Tán.

Lão nằm mộng cũng không ngờ lại gặp đại sư huynh trong tình trạng này, và đại sư huynh lại vừa cứu tính mạng của lão.

Nói thì chậm, sự thật xảy ra rất mau. Trương Hỏa Sinh và Tôn Đạo Hành cùng động thân. Tôn Đạo Hành là cao thủ của Đại Thánh Môn, hấn chỉ nhảy một cái không khác gì con vượn nên đến trước.

Tuyên Vũ Tán gọi:

- Sư đệ, hãy nghỉ ngơi đi, để ngu huynh thay đệ đối phó với hai tên chó săn này cho.

Lão đặt Trọng Vật Dung xuống rồi chờ đợi.

Tôn Đạo Hành nghe lọt hai tiếng “sư đệ” thì kinh hoảng nói:

- Lão là sư huynh của Bang Chủ Cái Bang, Tuyên Vũ Tán? Tuyên Vũ Tán đáp:

- Lão phu chính là Tuyên Vũ Tán, xin các vị tha cho sư đệ lão phu.

- Lão ấy không còn là đệ tử Cái Bang từ lâu, lão cần gì bảo vệ cho lão ấy? Tuyên Vũ Tán ôn tồn:

- Trước đây y là sư đệ của lão phu, giờ đây lão phu vâng lệnh bang chủ đón y trở về.

Tôn Đạo Hành cương quyết:

- Được, lão có thể đem y về, chỉ cần lão đủ bản lĩnh.

Lời nói của hấn rất ngạo mạn, đến mấy chữ “chỉ cần đủ bản lĩnh” thì hấn trầm thân bước tới đánh liên tiếp ba quyền. Ba quyền này là tuyệt chiêu sở học binh sinh mà hấn rất đắc ý. Hầu Quyền vốn sở trường về khinh khoái phiêu hốt, ba quyền này nửa hư nửa thật, không thể đoán được lúc thấy rõ trước mặt thì hốt nhiên lại vòng ra sau lưng, mới thấy tại tả thì nó lại chuyển qua hữu, rất ư là linh hoạt.

Hắn chỉ cần trong ba quyền mà đánh trúng Tuyên Vũ Tấn chỉ một quyền là đủ. Không ngờ hai quyền đầu đã đánh vào khoảng không, quyền thứ ba chưa đánh thì đã thấy hổ khẩu chấn động đau đớn, đầu quyền đã bị trảo của Tuyên Vũ Tấn chụp trúng.

Tuyên Vũ Tấn lạnh lùng:

- Công phu gì khác thì lão phu không biết, chứ các loại “tróc xà đả cầu” thì ta cũng có thông thạo chút ít.

Thì ra trảo của lão vừa đánh chính là thủ pháp Tróc Xà Đả Thất Thốn.

Ngay lúc ấy, Trương Hỏa Sinh đã tuồn ra sau lưng lão, rồi đột nhiên nhắm kiếm ngay giữa lưng lão đâm tới. Trọng Vật Dụng sợ hãi rú lên:

- Sư huynh, cẩn thận.

Tuyên Vũ Tấn rung nhẹ vai, đẩy Tôn Đạo Hành bật ra, phản thủ đánh ngược lại một chưởng.

Trương Hỏa Sinh được truyền thụ Tam Tài Kiếm nên xuất chiêu Tam Hoa Tụ Đỉnh là tuyệt chiêu của hắn, một chiêu ba thức đánh vào ba nơi yếu huyệt của đối phương.

Không ngờ Tuyên Vũ Tấn phản thủ một chưởng sức mạnh cực kỳ to lớn, đầu kiếm còn cách lão tám thốn bỗng như chạm phải bức tường vô hình khiến Trương Hỏa Sinh bị dội lại và văng ra xa.

Trọng Vật Dụng nằm ngoài nhìn sư huynh trở tuyệt kỹ, bất giác vừa sợ vừa mừng, lại vừa hổ thẹn vô cùng, trong bụng thầm khen: “Sư huynh sử dụng Hồn Nguyên Nhất Vũ Công quả là tuyệt trần”.

Thì ra Hồn Nguyên Nhất Vũ Công là một trong lưỡng đại thần công của Cái Bang. Phụ thân của Trọng Vật Dụng, tức Cái Bang tiền nhiệm Bang Chủ Trọng Trường Thống, năm xưa nhờ Hồn Nguyên Nhất Vũ Công mà oai trấn giang hồ. Trọng Vật Dụng từ khi lìa bỏ Cái Bang đã khổ luyện bốn mươi năm nay và tự tin mình là kẻ độc nhất kế thừa gia học. Ai ngờ hôm nay thấy sư huynh thi triển thì mới tự biết còn lâu mình mới theo kịp.

Tôn Đạo Hành đã hoảng hốt chạy ra xa, đợi Trương Hỏa Sinh lồm cồm ngồi dậy rồi mới hét lên:

- Đi thôi Trương huynh, hôm nay ta gặp sát tinh rồi.

Cả hai gấp rút phóng lên ngựa chạy mất.

Vừa lúc ấy, bọn Đan Khâu Sinh cũng đến, tất cả cùng ra mắt Tuyên Vũ Tấn. Trương Khoái Hoạt hiếu kỳ hỏi:

- Lão khát cái, làm sao lão đến đây vừa đúng lúc như thế? Chẳng lẽ lão biết trước chúng sẽ bức bách sư đệ của lão ở đây à? Tuyên Vũ Tấn mỉm cười:

- Lão phu không phải là thần tiên, cũng không phải là thầy bói, chỉ nhân nghe tin sư đệ lọt vào trong doanh trại của Thôi Bảo Sơn, lão phu không biết làm sao, đành ẩn thân trên rừng núi gần cửa quan chờ dịp thuận tiện, may mà hoàng thiên có mắt giúp lão phu gặp được sư đệ ở đây.

Trọng Vật Dụng có dáng rất thẹn thùng, không ngăn được dòng lệ:

- Đại sư huynh vì đệ mà lao tâm khổ trí, đệ không biết phải ăn nói làm sao. Chuyện cũ... chuyện cũ... đệ đã làm hỏng cả.

Tuyên Vũ Tấn mỉm cười xua tay:

- Chuyện cũ hà tất phải nhắc đến. Hôm nay sư huynh đệ ta được đoàn viên thì nên vui vẻ mới phải.

Trọng Vật Dụng nói:

- Đại sư huynh, đệ xin thỉnh cầu sư huynh một việc.

Tuyên Vũ Tấn:

- Sư đệ cứ nói, dù là việc quá sức ta thì ta cũng nhất định sẽ giúp đệ ngay.

Trọng Vật Dụng:

- Đệ tự biết tội nghiệt đã nặng nên không dám xin trở lại bang phái. Chỉ cầu sư huynh vì đệ mà chuyển báo với bang chủ nhị sư huynh rằng, khi đệ chết đi, xin cho phép đệ được an táng theo nghi thức của đệ tử Cái Bang và được chôn cất ở gần mộ phần của tiên phụ, để đệ được sám hối cùng tiên phụ.

Tuyên Vũ Tán mỉm cười:

- Đệ không cần nói, ta chính là định nói cho đệ biết, bang chủ sư đệ đã cùng ta thương lượng rồi. Chỉ cần đệ trở về, thì tất sẽ được cất nhắc làm trưởng lão ngay.

Trọng Vật Dụng mừng đến chảy nước mắt, nức nở nói:

- Đan Khâu huynh, các anh hùng hiệp nghĩa có vui lòng tha thứ cho lão phu không? Đan Khâu Sinh nói:

- Chúng tôi đều vui lòng bỏ qua chuyện cũ.

- Nghe được những lời này, ta dù có chết đi cũng được yên lòng rồi, nhưng ta còn một việc muốn cầu xin Đan huynh.

- Xin cứ nói!

- Khi ta còn ở trong hàng ngũ quân Thanh, ta có tình cờ biết được kế hoạch hành quân của Thôi Bảo Sơn. Xin Đan huynh bẩm báo lại với tù trưởng La Hải giùm ta.

Đan Khâu Sinh mừng rỡ:

- Được, ta sẽ nhờ Mạnh Hoa trở lại gặp La Hải để chuyển đạt điều đó.

Trọng Vật Dụng từ từ đem tất cả kế hoạch hành quân của Thôi Bảo Sơn mà lão biết được, kể cho tất cả cùng nghe rồi mới nói:

- Lão phu chỉ cầu chuộc lại được chút nào cái lỗi lầm đã qua là đủ mãn nguyện lắm rồi.

Sư huynh, đa tạ sư huynh đã đáp ứng yêu cầu của đệ. Hậu sự sau này của tiểu đệ xin ký thác cho sư huynh.

Tuyên Vũ Tán nghe câu cuối cùng thì kinh hoảng kêu lên:

- Sư đệ... đừng... sư đệ... đừng nghĩ ngợi hồ đồ...

Lão nắm lấy Trọng Vật Dụng nhưng đã muộn.

Trọng Vật Dụng vừa nói hết câu thì đã ngã vật xuống. Khi được đỡ lên thì lão đã tắt thở. Thì ra, Trọng Vật Dụng nhân lúc thương thế không nhẹ, tự biết không còn mặt mũi nào trở về Cái Bang, liền ngầm vận công tự làm đứt kinh mạch mà chết.

Một năm đã qua, hai năm cũng qua, ba năm lại tiếp tục trôi qua.

Mạnh Hoa hoàn toàn không tìm được đệ đệ Dương Viêm, cũng không tìm được Ân Kiếm Thanh.

Chiến tranh giữa Thanh đình và các bộ tộc Chương Cương tạm chấm dứt sau trận đại bại của đại quân Thôi Bảo Sơn.

Chàng và Kim Bích Y đã đi cùng trời cuối đất, khắp các vùng thảo nguyên và tất cả các ngọn núi muôn trùng tuyết phủ. Tuy không gặp đệ đệ, nhưng đã kết giao được với hầu hết các anh hùng hiệp nghĩa ngoài biên tái.

Hành tung của họ phiêu hốt, lúc xuất hiện chỗ này, lúc lại xuất hiện nơi khác cách xa trăm dặm, chẳng khác nào hai ngôi sao xẹt ngang bầu trời trong sáng của thảo nguyên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-huyet-hai-tham-cuu>